

Thiên Vận Online

Contents

Thiên Vận Online	2
1. Chương 1: Nguyệt Phi Ly	2
2. Chương 2: Tình Ti	9
3. Chương 3: Minh Nguyệt Chi Tâm	16
4. Chương 4: Nhiệm Vụ Quang Ung	26
5. Chương 5: Phá Thành Chi Ngụy	34
6. Chương 6: Hạo Nguyệt Quy Lai (trăng Sáng Trở Về)	43
7. Chương 7: Phiên Ngoại 1	52
8. Chương 8: Thiên Tương Ngộ	69
9. Chương 9: Minh Nguyệt Chi Tâm	77
10. Chương 10: Hồng Nhan Họa Thủy	80
11. Chương 11: Nữ Thần Ngạch Quan	91
12. Chương 12: Đạo Tặc Mới	98
13. Chương 13: Âm Mưu	103
14. Chương 14: Nhiệm Vụ Cấp Sát Thủ	112
15. Chương 15: Nơi Hạnh Phúc	123
16. Chương 16: Băng Hỏa Đảo	132
17. Chương 17: Phụ Mẫu	139
18. Chương 18: Luân Án	146
19. Chương 19: Nhiệm Vụ Hải Tặc	150
20. Chương 20: Hải Dương Thâm Xử (trong Lòng Biển Sâu)	158
21. Chương 21: Hoàng Đích Luyến Tình	166
22. Chương 22: Gặp Lại	172
23. Chương 23: Tiếp Nhận Nhiệm Vụ	179
24. Chương 24: Thanh Long Câu Ngọc	186
25. Chương 25: Khắp Huyết Cuồng Ma	198
26. Chương 26: Kết Thúc Cùng Bắt Đầu	207
27. Chương 27: Vĩ Thanh	217
28. Chương 28: Phiên Ngoại 2	222
29. Chương 29: Phiên Ngoại 3	224
30. Chương 30: Trò Chơi Bắt Đầu	227
31. Chương 31: Hoảng Nhược Nhập Mộng	236
32. Chương 32: Thi Đấu Đoàn Thể	241
33. Chương 33: Cuộc Đấu Bắt Đầu	251
34. Chương 34: Trớ Chú Chi Tháp	260
35. Chương 35: Mưa Trong Rừng Rậm	269
36. Chương 36: Tiêu Dạ Dạ Tiêu (ăn Khuya)	276
37. Chương 37: Vây Khốn	285
38. Chương 38: Phiên Ngoại 4	292
39. Chương 39: Phiên Ngoại 5	298
40. Chương 40: Thảo Nguyên Xanh	302

41. Chương 41: Thi Đấu Kết Thúc	306
42. Chương 42: Con Đường Chuộc Tội	314
43. Chương 43: Đêm Ấm	319
44. Chương 44: Xuất Phát, Tân Đại Lục	328
45. Chương 45: Bãi Biển	337
46. Chương 46: Địa Ngục Cốc	348
47. Chương 47: Ma Na Tư Thần Cung	360
48. Chương 48: Sự Kiện Quan Trọng	365
49. Chương 49: Phiên Ngoại 6	371
50. Chương 50: Phiên Ngoại 7	374
51. Chương 51: Âm Mưu Vs Mưu Kế	378
52. Chương 52: Điều Hảo Thật Sự Muốn...	385
53. Chương 53: Tịch Dương Chi Điện	392
54. Chương 54: Tìm Kiếm Thái Dương Thần Chi Thư	398
55. Chương 55: Bỗng Nhiên Quay Đầu	409
56. Chương 56: Cái Gọi Là Chân Thật	416
57. Chương 57: Ôn Nhu Duy Nhất	425
58. Chương 58: Đột Nhiên Mộng Tỉnh	432
59. Chương 59: Mưa Mùa Hạ	439
60. Chương 60: Vĩ Thanh	444
61. Chương 61: Phiên Ngoại 8	448
62. Chương 62: Phiên Ngoại 9	452
63. Chương 63: Phiên Ngoại 10	455
64. Chương 64: Phiên Ngoại 11	458

Thiên Vận Online

Giới thiệu

Trans: QT ca caEditor: Kỷ Phong YThể loại: Đam mỹ, võng du, ưu tú bá đạo cường công, thông minh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-van-online>

1. Chương 1: Nguyệt Phi Ly

Lam điểm cực nóng khiến bạch thiết đỏ rực, đập vào mặt là cảm giác nóng cháy, chân thật như thế...

“Minh Nguyệt... Thật sự... làm vậy có được không?” Ái nhân đang kéo bề gió cho hỏa lô bất an ngược đầu lên hỏi.

Mà nam tử được gọi là Minh Nguyệt kia, dùng đôi mắt xanh đặc biệt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào khối sắt đang bị hỏa lô đốt nóng. Thẳng đến khi khối sắt không chịu được nhiệt độ quá lớn, dần dần hóa thành

nước thép đỏ tươi, hần mới im lặng.

“Không có gì được hay không được, Vô Cực mất đi một thanh thần khí, chúng ta liền đúc lại một cái cho hần, huống chi nguyên liệu đều đã chuẩn bị xong, không cần phải do dự!” Minh Nguyệt nói, trong giọng nói là sự kiên quyết không cho phép có bất cứ dao động nào.

“Bắt đầu đi! Danh Dao, chúng ta sẽ tạo ra một thần khí cao cấp nhất!”

Nghe Minh Nguyệt nói như vậy, ả nhân Danh Dao Môn bỏ qua do dự vừa rồi, thay vào đó là vẻ mặt điệu được dục thí (mong muốn thử nghiệm), bởi vì, làm ra một thần binh lợi khí cao cấp nhất thiên hạ là mộng tưởng trong kiếp nhân sinh của toàn bộ ả nhân công tượng.

“Thời cơ cuối cùng... Người cũng biết chứ.” Danh Dao Môn thấy Minh Nguyệt gật đầu, mới lại bắt đầu công việc trên tay.

Trước tiên cho một số kim khí đã được chuẩn bị bên cạnh vào nước thép, đợi cho nước thép bắt đầu sôi, lại từ trong yêu đài (đai lưng) trữ vật lấy ra một khối có hai màu kim ngân (vàng-bạc), không phải kim loại cũng không phải đá, chỉ là một khối khoáng vật lớn cỡ lòng bàn tay, nhìn kỹ còn có thể thấy giữa khối khoáng mớ hồ hiện lên chữ SSS+.

Tốt lắm! Vũ khí nguyên thạch* có hai thuộc tính vô tính cùng ma pháp tính cao cấp nhất, cũng có thể lấy tới tay, thật không hổ là Minh Nguyệt. Danh Dao Môn càng kiên định tin tưởng mình sẽ rèn ra một vũ khí tuyệt đỉnh. Danh Dao Môn đem nguyên thạch cho vào nước thép, một mặt thông gió cho hỏa lò, một mặt lại lục đục thêm vào không ít các loại quặng sắt, bề bộn đến mồ hôi nhễ nhại.

Mà hết thấy những cảnh này, Minh Nguyệt tựa hồ không nhìn thấy, tầm mắt của hần vẫn nhìn chăm chăm vào quang dịch trong lò, ánh lửa rắng hồng hắt lên khuôn mặt tái nhợt, lại không thể tăng thêm một tia huyết sắc. Ngọn lửa bùng bùng, sóng nhiệt cứ thế phả lên mặt, mồ hôi thấm ướt lọn tóc hai bên má, Minh Nguyệt không kiên nhẫn gạt ra, thuận tay đem mớ tóc màu vàng kim vén ra sau tai, lộ ra đôi tai dài nhọn.

Theo thời gian trôi qua, lo lắng trong lòng hần cũng dần dần tăng lên.

Một trận sương khói đi qua, quang dịch nguyên bản có màu trắng bạc trở nên trong suốt, cũng không còn bốc lên bọt nước.

Chính là lúc này!

Minh Nguyệt không chút do dự rút ra thanh chủy thủ bên hông, trên cánh tay của mình chém xuống một đao, hần đưa miệng vết thương đến trên oa lô, để dòng máu đỏ chảy vào trong nước thép.

Hệ thống thông báo! Tự tàn (tự gây thương thích), huyết lượng – 80.

Hệ thống thông báo! Tế huyết chú kiểm, năng lực vũ khí +150%.

Nhìn phụ đề trước mắt, Minh Nguyệt mỉm cười. Lại vung đao chặt đứt một ngón tay.

Hệ thống thông báo! Tự tàn, huyết lượng – 300, trạng thái mất máu**.

Hệ thống thông báo! Cắt thịt đúc kiểm...

Thẳng đến khi lượng máu còn thừa không nhiều lắm, hần mới quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt ả nhân so với hần còn trắng hơn không ít.

“Kiểm này đặt tên là... Minh Nguyệt đi.” Lấy ngữ khí bình thản không giống một người bị thương nói xong, lập tức xoay người nhảy vào trong quang dịch nóng bỏng.

Kế tiếp... Liền nhờ người... Danh Dao.

Hệ thống thông báo! Hiện thân tuần kiểm...

Hệ thống thông báo...

Nỗi đau cả người bị đốt cháy chân thật vô cùng, Minh Nguyệt không thể chú ý hệ thống hiển thị những thứ gì, ngay khi huyết lượng rút cuộc trở về 0, trong khoảnh khắc hần sắp hóa thành bạch quang bay đi... Một bóng người kim sắc vọt vào lò rèn.

“Không! Minh Nguyệt!” Người đến đau đớn gào lên, vẻ mặt của hắn, Minh Nguyệt đã không còn thấy rõ, chỉ biết, thanh âm kia, là Vô Cực...

Sau đó, Minh Nguyệt hoàn toàn mất đi tri giác.

Một đạo bạch quang xẹt qua thình không “Thiên vận” âm áp, dần dần biến mất trong những đám mây bay.

* Vũ khí nguyên thạch: Là nguyên liệu chính để tạo ra vũ khí, ảnh hưởng trực tiếp đến tính chất, đẳng cấp của vũ khí được chế tạo. Trong trường hợp này là hai thuộc tính công kích ma pháp – công kích vật lý + đẳng cấp SSS+.

** Trạng thái mất máu: Khi rơi vào trạng thái này, máu sẽ chảy không ngừng, trong khoảng thời gian nhất định, nhân vật sẽ mất một lượng máu nhất định... cho đến khi trạng thái chấm dứt.

“Ngô. . .” Tháo mũ giáp trò chơi trên đầu xuống, xoa xoa cái đầu đang ẩ ẩ nhức buốt, “Đau chết!” Di chứng tử vong khiến ta trừ đầu, ngay cả dạ dày vốn không tốt lắm cũng bắt đầu co rút.

Đau đầu, cảm giác muốn nôn mửa cường liệt, hơn nữa cảm giác da thịt bị cháy độ chân thật lên đến 85% vẫn còn lưu lại, khiến ta không khỏi run lên nhè nhẹ, thân thể lại càng khó chịu cuộn tròn thành một đoàn.

“Quả thực là tự làm tự chịu mà.” Ta cười khổ.

Ngay lúc ta không còn chịu nổi loại thống khổ này, định đi tắm rồi ngủ một giấc thật dài, tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cắt đứt kế hoạch của ta.

Thật là! Thấy tên người hiển thị trên màn hình di động, ta thở dài.

“Minh Nguyệt! Nguyệt đại gia... Nguyệt đại ca a...” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng rên rỉ cực kì khoa trương của Nhất Kiếm Thiên Hạ.

“Nhất Kiếm. . . Là người a.” Ta uể oải trả lời.

Một mặt nghe Nhất Kiếm dài dòng oán hận, một mặt đi đến phòng bếp, rót cho mình một ly nước chanh.

“Nguyệt đại ca! Người có đang nghe ta nói không đó!”

“Có có có, người nói.” Quen biết Nhất Kiếm đã nhiều năm, sớm biết hắn chỉ một chuyện cũng có thể nói tới mấy mươi phút mới có thể đi vào vấn đề chính.

“Người lần này hại thảm ta.” Ngữ khí Nhất Kiếm ai oán vô cùng.

“Làm sao?” Thấy hắn đại khái đã nói đến vấn đề chính, ta mới bắt đầu tập trung tinh thần.

“Vô Cực lão đại phát hỏa rất ghê gớm, hắn rất giận chuyện người thế nhưng không bàn trước với hắn, đem tất cả chúng ta đánh mất một hồi, nhất là Danh Dao, thiếu chút nữa bị hắn đá bay ra ngoài luôn!”

“Sau đó?” Thiếu chút nữa nghĩa là không có, nghe mấy chuyện đã nằm trong dự liệu này, ta bắt đầu buồn ngủ.

“Sau đó đến lượt ta thảm a! Chuyện này người chỉ nói với ta và Danh Dao, ta bị lão đại mắng thì thôi đi, Thiên Lý bọn hắn cũng đem ta ra mắng chết. Người là tự sát nha! Cũng chính là khảm hào, đây cũng không phải là cấp bậc trở về 0 đơn giản như vậy, là cần phải trọng luyện (luyện lại từ đầu bằng một nhân vật khác)! Tiếng của Nhất Kiếm nghe như sắp khóc đến nơi, xem ra hắn thật sự bị ăn mắng rất thảm.

“Ta biết a... Ta lúc trước đã nói qua cho người không phải sao? Ta chính là muốn trọng luyện, hơn nữa Tinh Toái Thiên Phần Kiếm của Vô Cực bị cướp đi, ta mới tuấn lồ. Người không nói với bọn họ như vậy sao?”

“Có a! Nhưng mà bọn hắn vẫn là giận ta giấu giếm bọn hắn, Hoàng với Nhất Phương thiếu chút nữa PK (đồ sát) ta, lão đại càng hồng hét, hắn trực tiếp vứt vũ khí mới hoàn thành xuống đất không cần.”

“Cái gì!? Hắn không cần!?” Vậy tâm huyết của ta không phải đã uổng phí rồi sao!

“Ta nghĩ Vô Cực lão đại đại khái chỉ là giận một hồi rồi thôi, ta mới thu kiểm lại, chờ hấn bình tĩnh một chút mới lại đưa cho hấn.”

“Ân... Vậy làm phiền người.”

“Đúng rồi! Nếu ở trên người người, thuộc tính vũ khí kia như thế nào?” Đây là chuyện ta quan tâm nhất.

“Người không nói ta còn không tức giận, nguyên lai người chạy đến Băng Hỏa đảo ngâm hơn một tuần là vì muốn sẵn vũ khí nguyên thạch hai thuộc tính, cũng không tìm ta, thật sự không xem ta là bạn bè!” Nhất Kiếm hung hăng nói.

“Nói như vậy...”

“Không... sai, là đặc biệt vì Vô Cực lão đại nhà chúng ta tạo ra Minh Nguyệt kiếm trượng. Hắc hắc... Người biết không, đây chính là vũ khí thích hợp nhất cho lão đại ma vũ song tu ma pháp chiến sĩ...” Nhất Kiếm đắc ý nói lên, ngũ khí thật giống như vũ khí là do hấn đánh tới.

“Nói trọng điểm đi! Thuộc tính như thế nào.” Thật sự là chịu không nổi cá tính lăm mồm của Nhất Kiếm, một chút cũng không giống nam nhân.

“Không biết, lấy máu nhận chủ.”

Ta cũng nghĩ thế, nếu không phải như vậy, hấn đã sớm lấy ra chơi đùa, loại vũ khí thượng hạng này cho dù là cầm hươu hươu cũng rất thích a!

Chỉ có trang bị cấp SSS thậm chí là SSS cao nhất mới cần lấy máu nhận chủ, xem ra hy sinh của ta cũng có giá trị, cấp bậc luyện thì sẽ có, làm sao so được với...

“Được rồi, ta muốn ngủ, di chứng tử vong hại đầu ta đau chết.”

“A! Đợi đợi đợi chút — Nguyệt đại ca! Người nói cho ta ID nhân vật mới của người đi, ta đến kéo người a!”

“Người đã quên sao? Trọng sinh có thời gian trừng phạt bảy ngày không thể thượng tuyến (đăng nhập), đến lúc đó ta mới nói với người.” Nói xong. Không đợi Nhất Kiếm trả lời liền ngắt điện thoại.

Ta ngay cả tắm cũng chưa tắm, lập tức ngã lên chiếc giường mềm mại, mông mông lung lung, trong đầu hiện lên gương mặt người nọ, đôi mắt hữu thần sáng ngời như có lửa cháy bên trong, nụ cười luôn toát lên vẻ tự tin cùng cao ngạo, màu vàng kim lấp lánh, thực sự không phải là mái tóc vàng hệ thống đặt ra, mà là khí thế của hấn, khí thế chói mắt như vàng thái dương...

Húc... Húc Chi Vô Cực.

Không có bất cứ thứ gì có thể so sánh.

Vừa suy nghĩ, phát hiện bên ngoài trời đã tối rồi, ta vội vàng tắm rửa một cái, tùy tiện ăn chút gì đó, liền oa vào trên ghế chuyên dụng chơi “Thiên Vận”, đội mũ giáp trò chơi, chuẩn bị đăng nhập hệ thống.

Trong “Thiên Vận”, nhân vật tử vong cũng sẽ không rụng về 0 cấp, trừ phi người chơi có giá trị PK (giá trị khi đồ sát người chơi khác) trên một ngàn, bằng không người bình thường sau khi chết chỉ giảm 3 cấp (theo cấp bậc mà định ra, dưới cấp 70 rụng một cấp, 71 đến một 150 rụng 2 cấp, trên 151 rụng ba cấp).

Hơn nữa “Thiên Vận” mỗi người chỉ có thể có một nhân vật, cho dù là rụng quay về 0 cấp, nhân vật này vẫn tồn tại, cho nên nếu muốn chém rụng nhân vật nguyên bản, cũng chỉ có hai phương pháp là trọng sinh cùng tự sát.

Trọng sinh cần đến Thánh Vực Luân Hồi Trì (hồ Luân Hồi) thuộc đại lục trung ương Thiên Thê, trọng sinh tương đương với việc mở một tài khoản khác, toàn bộ trạng thái cùng vật phẩm của nhân vật đều không được giữ lại. Tự sát cũng vậy.

Tự sát thường phát sinh ở người chơi không thể tới Thánh Vực, như là nhảy núi, nhảy sông, nhảy biển. Bất quá dưới tình huống bình thường, rơi xuống núi hoặc chìm xuống sông vẫn chưa tính là tự sát (nhiều lắm thì biến thành bạch quang trở về thành).

Tự sát rốt cuộc phải như thế nào mới có thể tính là thành lập đây? Trên cơ bản có rất ít người đi nghiên cứu vấn đề này. Có người nói, có lẽ quan hệ đến tâm tình trong lúc ấy có muốn tự sát hay không.

Còn có một loại chính là tuần lô, tuần lô có thể gia tăng giá trị năng lực cho vũ khí hoặc trang bị, cho nên có một số người chơi muốn trọng sinh (số lượng kỳ thật rất ít, bởi vì cấp bậc rất khó luyện) chọn phương thức tuần lô, vì “kiếp sau” của mình tạo ra trang bị tốt. Trọng sinh cùng tự sát sẽ bị hệ thống xử phạt bảy ngày không thể thượng tuyến, mà tuần lô thì lại không cần.

Sau khi đội mũ giáp, trước mắt tối sầm, tiếp theo bạch quang chợt lóe, ta tiến nhập hệ thông đăng nhập “Thiên Vận”.

“Đây là hệ thống đăng nhập... Xin hãy nhập mật mã.”

Ta đọc mật mã của mình.

“Mật mã xác nhận... Quét võng mạc... Thân phận xác nhận... Tiến nhập tuyển chọn nhân vật.”

Quả nhiên... Tuần lô không bị cấm đăng nhập bảy ngày.

Vì sao ta phải lừa Nhất Kiếm? Ngay cả bản thân ta cũng không rõ lắm...

Có lẽ... là ta muốn chạy trốn đi, muốn trốn tránh suy nghĩ đang ngày càng nặng nề, khó có thể đặt tên trong lòng.

Nơi tuyển chọn nhân vật là một tòa giáo đường thuần trắng, phía trước có một cổng vòm cao ngất, sau khi tiến vào thì có thể đến đài tuyển chọn nhân vật.

Hai bên trái phải là hai quầy bar phục vụ, chiêu bài theo phong cách Châu Âu cổ đại đóng trên tường, nền trắng chữ vàng phân biệt viết “Đăng ký” cùng “Hệ thống ngôn ngữ” .

Lúc trước ta cũng đã đăng ký qua, mà hệ thống ngôn ngữ cũng là tiếng Hoa, không cần sửa, cho nên ta trực tiếp đi vào cổng vòm đến nơi tuyển chọn nhân vật.

Chín chủng tộc lẳng lẳng đứng trên đài chờ ta lựa chọn, lần này, ta muốn chọn thú nhân.

Ta đi đến một cột đá màu trắng phía trước bình thai, trên cột đá có một điều khắc hình tròn, sau khi chọn nhân vật xong, thêm vân tay xác nhận, bên cạnh còn có trên dưới hai cái phụ trách điều chỉnh màu mắt cùng màu tóc nhân vật.

Hiện tại rất nhiều khoản cơ hồ đều là theo ý tưởng cá nhân mà điều chỉnh nhân vật, giống như vậy bắt chức phương thức thủ động để chọn nhân vật, xem như là một phần đặc sắc trong “Thiên Vận

Vừa mới đưa bàn tay đặt lên điều khắc lựa chọn, trước mắt liền hiện ra một hàng chữ.

Hệ thống thông báo! Khởi động thiên vận chi khế, chuyển chức trở thành Vu Linh Giả.

Chuyển chức? ! Ngay cả nhân vật ta còn chưa lựa chọn cơ mà, Vu Linh Giả là chức nghiệp* gì?

Ta ngốc lẳng nhìn hàng chữ, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Bây giờ như thế nào? Nhân vật cũng còn chưa tuyển mà đã có chức nghiệp, Vu Linh Giả này là chức nghiệp như thế nào a? Chơi “Thiên Vận” lâu như vậy, nghe cũng chưa từng nghe qua.

Nhân vật vẫn chưa tạo nên không thể mật GM (game master), ta không ngừng nghĩ nên làm như thế nào, tùy tiện tuyển chủng tộc ... lại sợ làm lãng phí cái chức nghiệp kỳ quái.

Từ từ... Lúc trước hình như trên diễn đàn có nghe nói qua, có người tự sát sau khi trọng sinh còn bảo lưu lấy một ít kỹ năng lúc trước, GM cũng nói đây là hiện tượng bình thường. Như vậy... Vấn đề lại vòng về khởi điểm, ta rốt cuộc nên lựa chọn chủng tộc nào mới tốt?

Vu... Cảm giác hình như là loại chức nghiệp Pháp Sư, mà cái linh... Trong ấn tượng, chức nghiệp song tu tế ti hình như có dính tới từ ‘linh’ này, như là tế ti song tu triệu hoán sư gọi là Linh Thú Sư. Dù sao xem ra cũng không phải chức nghiệp thuộc hệ chiến đấu, như vậy, ả nhân, bán mặc nhân, thú nhân cùng hắc yêu (hắc ám yêu tinh) trước hết loại rùng.

Ai... Ta nguyên bản muốn luyện chích huyết ngưng thú nhân a.

Suy nghĩ thật lâu, vẫn là nghĩ không ra cần chọn chủng tộc nào mới tốt, cuối cùng ta quyết định dùng hết phương pháp, kéo tuyến trách khí về bên phải.

Chín nhân vật trên bình thai, từ trái sang phải theo thứ tự đi đến trước mặt ta, sau đó ta nhắm mắt lại, trong lòng đếm thầm đến ba mươi, sau đó mở mắt.

Đứng trước mặt ta, cùng ta có tám phần tương tự. Một Ma tộc nhỏ gầy có màu da tái nhợt, ánh mắt màu tím đang nhìn chăm chăm ta, còn làm động tác quen thuộc khi ta làm tinh linh, hắn đưa ngón tay vén mái tóc trắng vừa mềm mại vừa dài ra sau tai.

Ta điều chỉnh màu mắt của “ta” thành lam tử sắc, lại đổi màu tóc thành nguyệt bạch sắc, sau đó phóng to các chi tiết, phát ra xác nhận tin tức nhân vật với hệ thống.

“Xác nhận chủng tộc hoàn tất... Xin lựa chọn kiểu tóc.”

Trên đài, tám chủng tộc khác lập tức biến mất, lựa chọn giữ lại hai màu sắc đã chọn cũng như cùng độ dài của tóc hệ thống định trước, ta nhìn cũng không nhìn, liền trực tiếp xác nhận. Tuy rằng Ma tộc màu da tái nhợt hơn nữa một đầu tóc dài suông mượt, khiến ta nguyên bản bề ngoài đã tuần mỹ liền có vẻ có chút nữ tính hóa, nhưng ta lười sửa chữa kiểu tóc, dù sao trong hiện thực ta cũng là một đầu tóc dài như vậy.

“... Xin lựa chọn trở thành thể chất hoặc là tinh thần hệ** “

“Tinh thần hệ.” Ta uể oải nói.

“Hoàn thành thiết lập nhân vật.” Hệ thống vừa nói xong, Ma tộc kia liền đi về phía ta, cùng ta hợp làm một thể.

“Hoan nghênh tiến nhập thể giới Thiên Vận... Chúc ngài có được khoảng thời gian du khoái...”

Sau khi hệ thống thông báo các hạng mục công việc cần chú ý, trước mắt tối sầm rồi sáng ngời, ta lại trở về thể giới “Thiên Vận”.

Bất luận kẻ nào đều phải tạo ra nhân vật rồi mới đăng ký tên, nhà thiết kế trình tự “Thiên Vận” đại khái là bởi vì dạng này, cho nên khi nhân vật sáng tạo xong, sẽ đến đến một nơi gọi là Mệnh Danh Điện tìm Mệnh Danh Sư đặt tên cho mình, sau khi chọn một cái tên mới có thể đến các Tân Thủ thôn nơi chủng tộc sinh ra.

Trước khi nhân vật có tên thì không thể giao tiếp với nhau, cũng không thể mật cho GM, bất quá có thể xem xét trạng thái nhân vật.

Trong “Thiên Vận”, giá trị ban đầu của nhân vật là do hệ thống ngẫu nhiên quyết định, để tránh việc có những người không hài lòng về thuộc tính của mình, trước khi đặt tên sẽ có cơ hội nữa để lựa chọn nhân vật một lần, nhân vật sau khi đặt tên không thể chọn lựa được nữa.

Nhưng mà, lúc này lựa chọn chủng tộc, không thể chọn thêm lần nữa, toàn bộ người chơi đi vào Mệnh Danh Điện chỉ làm một chuyện duy nhất – kiểm tra thuộc tính, ta cũng không ngoại lệ, hướng chỉ ta phi thường tò mò Vu Linh Giả là loại chức nghiệp gì.

Hướng hệ thống gọi đơn tuyển nhân vật (trong lòng lặng lẽ nghĩ: trạng thái), phát hiện được ta có trị số như sau:

Trạng thái nhân vật

Tính danh: –

Chủng tộc: Ma tộc

Cấp bậc: 1

Chức nghiệp: Vu Linh Giả

Thanh danh: 0

Sinh mệnh: 30

Ma pháp: 60

Thuộc tính cơ bản

Sức mạnh: 1 (ảnh hưởng lực công kích cùng phụ trọng.)

Thể chất: 3 (ảnh hưởng phòng ngự, huyết lượng cùng tốc độ hồi huyết.)

Nhanh nhẹn: 8 (ảnh hưởng tốc độ công kích, né tránh cùng độ chính xác.)

Trí lực: 8 (ảnh hưởng lượng ma pháp cùng tốc độ hồi ma pháp.)

Tinh thần: 9 (ảnh hưởng lực công kích ma pháp cùng xác suất thành công.)

Mị lực: 9(không thể thêm, chỉ có thể dùng trang bị phụ gia. Ảnh hưởng xác suất thành công thảo sủng, giá hàng, số lượng ma thú triệu hoán.)

May mắn: không thể nhận ra (ảnh hưởng né tránh, bạo kích.)

Vô cùng... tiêu chuẩn tinh thần hệ thể chất.

Không thể tưởng được quả nhiên có chức nghiệp, đáng tiếc vẫn không thể gọi lên kỹ năng kiểm tra.

Mệnh Danh Điện mang kiến trúc giáo đường trung cổ, bên trong có rất nhiều ghế gỗ dài màu nâu xếp thành hai hàng, ở giữa là thảm màu đỏ trải dài suốt đường đi, dẫn đến một người mặc trường bào đứng cuối phòng, lão nhân vẻ mặt hiền lành, chính là NPC Mệnh Danh Giả.

Căn phòng khá u ám, nguồn sáng duy nhất là ánh sáng bên ngoài chiếu rọi qua khung cửa sổ thủy tinh đủ màu.

Mệnh Danh Giả thấy ta đi đến, hòa ái cười.

“Sinh mệnh Ma tộc mới, đã nghĩ kỹ tên người muốn có chưa? Trên thế giới này, cái tên tuyệt vô cận hữu (có một không hai) để mọi người kêu gọi.” Mệnh Danh Giả nói.

Suy nghĩ rất lâu, vẫn là không nghĩ ra ID nào thích hợp, rõ ràng bình thường không phải là loại người chẳng qua quyết như thế, nhưng sau khi trở lại Thiên Vận lại luôn luôn do dự, rốt cuộc ta do dự cái gì đây?

Lúc này có mấy người chơi lục tục tiến vào, dùng ánh mắt kì quái nhìn ta, ta đối với những ánh mắt nghi hoặc cùng tò mò nhìn mà không thấy (dù sao cũng không thể nói chuyện với nhau), toàn bộ tâm tư đều bị ánh trăng mờ lung rơi xuống từ khung cửa sổ hấp dẫn.

Một ngày trong “Thiên Vận” tương đương một ngày trong hiện thực, lúc ta đăng nhập là buổi tối, cho nên trong “Thiên Vận” cũng là ban đêm.

Vàng trắng khuyết đi một nửa, hạ huyền lơ lửng giữa thỉnh không, tản phát ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ánh trăng xuyên thấu qua lớp thủy tinh rực rỡ sắc màu, đổ xuống đất những dải sáng đủ màu, thoát nhìn vô cùng trang nghiêm, mỹ lệ.

Một màn này khiến ta nhớ đến, lần đầu tiên cùng Vô Cực và mọi người trong dong binh đoàn đến Vong Linh sơn cốc luyện công, lại không cẩn thận bị lạc đường, thẳng đến tối mịt vẫn không tìm thấy đường rời sơn cốc (vì bảo trì độ chân thật trong trò chơi, đang ở trong khu luyện công không thể sử dụng hồi thành quyền trục). Bởi vì ban đêm quái Vong Linh tăng lên rất nhiều, gấp đôi so với ban ngày, chúng ta không dám tùy tiện xông ra, đành phải tìm sơn động ẩn náu, cũng lần lượt phái hai người đến cửa sơn động gác đêm.

Đến phiên ta cùng Vô Cực gác đêm, trên bầu trời cũng là một vầng hạ huyền nguyệt như thế này.

Ngắm mặt trăng chậm rãi lùi về phía tây, ta hỏi hần một câu.

“Vì sao trăng lại hạ xuống?”

“Địa cầu tự quay.” Vô Cực rất thẳng thắn trả lời ta.

“Ta cảm thấy... nếu ánh trăng không hạ xuống, mặt trời làm sao dâng lên.” Nhìn thấy Vô Cực không tập trung, ta nói như vậy...

Khi đó ta không thấy rõ vẻ mặt của người, là phần nộ sao? Hay là thống khổ đây? Đều có đi.

Sớm biết sẽ chỉ làm người tức giận buồn bực, nhưng ta vẫn cứ quyết định như thế a!

Vì bị tình nhân quay lưng phản bội, cùng kẻ thù một mất một còn bắt tay thương tổn người, khiến người bị đả kích lớn... chỉ mong vầng thái dương kia một lần nữa tỏa ra quang mang chói mắt, ta ngu muội, chỉ nghĩ đến phương pháp này mà thôi. Một lần nữa cho người một vũ khí mới, cũng lấy tên ta đặt cho vũ khí.

Nếu trong tay người lần thứ hai có được lợi kiếm, nhất định có thể chiến thắng đả kích đó, khôi phục thần thái nguyên bản không ai bì kịp.

Cho dù làm như vậy sẽ khiến người còn có những người khác khổ sở, nhưng ta cũng không thể mặc người gục ngã không thể nào gượng dậy được như thế.

Nhìn thấy người như vậy, tim ta... đau lắm.

Cho nên, Vô Cực...

Không phải ánh trăng muốn rời đi, chính là, vì thái dương...

“Mệnh Danh Giả, ta đã có quyết định.”

“Xin nói cho ta biết cái tên người muốn có.” Mệnh Danh Giả nói.

“Nguyệt, Phi, Ly.” Ta gần từng tiếng.

* Chức nghiệp: Các lớp nhân vật trong GO, ví dụ như Cái Bang, Đường Môn... Ở Thiên Vận nhân vật có thể song tu (có thể có được năng lực của 2 chức nghiệp, vừa có thể dùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm của Đường Môn vừa có thể xài Giáng Long Thập Bát Chương của Cái Bang X”D ...)

** Thể chất thì mạnh về công kích vật lý, tinh thần thì tăng về công kích ma pháp cũng như những gì liên quan đến ma pháp.

2. Chương 2: Tình Ti

Ma tộc được sinh ra từ ngọn lửa địa ngục, những lời này không biết là người nào nói.

Ta đứng ở nơi sinh ra, chỉ nhìn thấy vây quanh ta là ngọn lửa đỏ tươi nhưng lại không hề nóng chút nào – “Sinh mệnh chi hỏa”, có chút buồn cười nghĩ: ta tử vong trong hỏa diễm, thế nhưng lại lựa chọn cách sinh ra từ trong lửa bỏng...

Nếu người là một tân thủ, chuyện đầu tiên phải làm đương nhiên chính là luyện cấp. Bất quá đó là trước đây, ta còn có chuyện trọng yếu hơn, ở trong lòng lạnh lẽo nghĩ “Kỹ năng”, trước mắt hiện lên danh sách kỹ năng:

Chức nghiệp: Vu Linh Giả

Cấp bậc: vừa chuyển

Kỹ năng:

Tri đũ thuật cấp 1 (bổ sung huyết lượng cho bản thân và người xung quanh, số lượng theo cấp bậc kỹ năng quyết định.)

Chúc phúc thuật cấp 1 (tăng 10% công kích cùng phòng ngự trong 10 phút, thời gian duy trì theo cấp bậc kỹ năng quyết định.)

Phục hoạt thuật cấp 1 (có thể hồi sinh đồng đội, giảm đi trừng phạt giá trị kinh nghiệm (1) khi tử vong)

Ngự phù thuật cấp 1 (2)

Hội phù thuật cấp 1 (có thể kết hợp hai lại phù chú cấp 5, biến chúng thành một loại phù chú mới, kỹ năng cấp bậc càng cao xác suất thành công càng cao.)

Phù pháp gia trì (phụ trợ tính phù pháp sử dụng trên người chính mình hoặc đồng đội (3).)

Triệu hoán thuật cấp 1 (triệu hồi ma thú công kích địch nhân, cường độ ma thú theo cấp bậc kỹ năng quyết định, số lượng bằng một nửa mị lực (4).)

Thuần thú thuật 1 cấp (mệnh lệnh sủng vật ngoài công kích, cấp 3 có thể cưỡi sủng vật (5).)

Sủng vật khế ước (không thấy bản thuyết minh.)

Hoãn mạn kết giới cấp 1 (địch nhân trong phạm vi 4*4 địch nhân hành động chậm lại (bao gồm cung tiễn cùng công kích ma pháp), phạm vi tác dụng gia tăng tùy theo cấp bậc kỹ năng.)

Hỗn loạn kết giới cấp 1 (ở 4*4 trong phạm vi, địch nhân có tỷ lệ nhất định (có quan hệ tới giá trị tinh thần của người phát kết giới) sinh ra hỗn loạn, phạm vi tác dụng gia tăng tùy theo cấp bậc kỹ năng.)

Mê vụ kết giới cấp 1 (trong phạm vi 4*4, địch nhân có một chút tỷ lệ (có quan hệ tới giá trị tinh thần của người phát kết giới) sinh ra mù quáng, phạm vi tác dụng gia tăng tùy theo cấp bậc kỹ năng.)

Không thể nào! Cái gọi là Vu Linh Giả không ngờ là bốn loại chức nghiệp (Tế Ti + Phù Chú Sư + Triệu Hoán Sư + Kết Giới Sư) tổng hợp lại! Nhưng lại không phải giảm bớt một loại mới bắt đầu kỹ năng song tu, từng chức nghiệp đều có ba loại kỹ năng mới bắt đầu, tổng cộng có mười hai kỹ năng. Huống chi, ta vẫn chỉ là một tân thủ (không thể chuyển nhân vật)!

Ta cũng không biết bây giờ mình muốn té xỉu hay là muốn cười to.

Cuối cùng, ta chọn hai món trang bị tân thủ (Tiểu đao công kích +3, tân thủ y phòng ngự + 9) cao hứng thú chạy ra ngoài tân thủ thôn luyện công. Bởi vì rất hưng phấn. Ta cũng đã quên bém chuyện hỏi GM.

Có được bốn loại chức nghiệp, mười hai kỹ năng, luyện cấp hẳn là sẽ rất nhanh. Ta vốn nghĩ như vậy, có điều... ta xem nhẹ một chuyện rất trọng yếu... Sử dụng phù pháp cần lá bùa còn bày trận cần có Trận Nhân Thạch, cái nào ta cũng không có, thậm chí hai món này, ở Xích Thổ đại lục căn bản không có ở bán! (Chúng tộc ở Xích Thổ đại lục rất ít người tu luyện hai chức nghiệp này).

Hơn nữa, cấp 1 căn bản không thể triệu hồi ma thú đến đánh nhau! Ta ngất...

Cuối cùng ta chỉ dùng phương thức nguyên thủy nhất để luyện công, buff chúc phúc thuật cho mình, bắt đầu thu thập quái Slime nằm đầy đất.

Năm phút sau, con Slime bắt lực đầu tiên dưới sự công kích của ta mà vỡ thành từng khối từng khối, bắt đầu vỡ vụn, tiếp tục vung đao công kích một con Slime khác.

Không tiền, không thủy (các loại thuốc tăng HP, MP), không có trang bị tốt hơn nữa lực công kích thấp lẹt tẹt, tương đương cấp bậc con rùa đi, ta rất cuộc biết vì sao Nửa Đời Phong Vân luôn oán hận hệ phụ trợ khó luyện. Buồn bực a...

Ta không ngừng tự kỉ ám thị bản thân (ta so với người khác tốt hơn nhiều, ít nhất ta còn có thể bỏ máu tăng công phòng cho mình), cố gắng thu thập đám Slime dính hồ hồ, thật vất vả mới lên được cấp năm.

Lúc này, sắc trời cũng đã sáng lên, mà ý chí của ta cũng đã tới cực hạn.

Không được rồi... Ta tháo xuống mũ giáp trò chơi, trực tiếp ngủ ngay trên ghế dựa.

Trải qua một buổi chiều nỗ lực, con mồi của ta từ Slime tiến thành Tiểu Trư cấp 4 và Ấu Hồ cấp 6, khi có thể đánh chết Hồ Ly cấp 8 thì ta đã cấp 9 sắp lên cấp 10, nhìn điểm kinh nghiệm 83%, ta không khỏi lo lắng.

Người chơi cấp 10 có thể chuyển chức ly khai tân thủ thôn, đến lúc đó không biết hệ thống sẽ phản ứng thế nào (thông thường người chơi đến cấp 10 thì hệ thống sẽ có thông báo chuyển chức).

Sau khi giết một con Hồ Ly, rốt cục bên tai vang lên âm thanh thăng cấp du dương (thiên nhạc a...), hệ thống cũng đứng lúc xuất hiện trước mặt ta...

Hệ thống thông báo! Người chơi Nguyệt Phi Ly đăng cấp đề thăng, lên cấp 10. Xin quay về tân thủ thôn tìm thôn trưởng nhận nhiệm vụ Thiên Vận Giả.

Nhiệm vụ! ? Ta tiếp nhận nhiệm vụ lúc nào?

Tuy rằng không giải thích được, ta vẫn về tân thủ thôn, dù sao cũng phải trở về một chuyến mà.

Trạng thái hiện tại của ta là:

Tính danh: Nguyệt Phi Ly

Chủng tộc: Ma tộc

Đăng cấp: 10

Chức nghiệp: Vu Linh Giả

Sanh vọng: 0

HP: 85

MP: 170

Thuộc tính cơ bản

Sức mạnh: 1

Thể chất: 3

Mẫn tiệp: 8+2

Trí lực: 6+2

Tinh thần: 9+2

Mị lực: 9

May mắn: không thể nhận ra (tăng 1 cấp sẽ tăng giá trị may mắn.)

“Xin chào, Thiên Vận Giả.” Thôn trưởng già nua lên tiếng.

“Thiên Vận Giả? Người là nói Vu Linh Giả sao.”

“Đúng vậy, người đã thừa nhận mình là Thiên Vận Vu Linh Giả.” Thôn trưởng nói tiếp.

Cái gì cùng cái gì a? Ta nghe mà không hiểu gì hết.

Quên đi, hiện tại là tối trọng yếu chính là, “Tại sao ta lại trở thành Vu Linh Giả, Vu Linh Giả rốt cuộc là chức nghiệp gì?”

Thôn trưởng nói: “Thiên Vận Giả a! Trước khi người chuyển sang kiếp khác, có phải đã có một ý niệm rất mãnh liệt không? Ý niệm ấy cảm động trời xanh, khởi động Thiên Vận, cho người trở thành người thừa phụ Thiên Vận...”

Cảm động trời xanh? Thừa phụ Thiên Vận?

Nói đơn giản chính là khởi động hệ thống ẩn đi. Khi nhân vật trước của ta chết đi đã vô tình khởi động hệ thống ẩn (ta nghĩ đại khái là như thế, vì không rõ thông báo của hệ thống), nên nhân vật mới trọng luyện có thể nhận nhiệm vụ này đi. Đây quả thực như là...

“Cái này giống như kiếp trước kiếp này...”

“Đúng vậy, chấp niệm kiếp trước đã khiến người chuyển thể trở thành Vu Linh Giả.” Trưởng thôn đáp lời.

“Trời à... Thật đúng là...” Ta bật cười: “Cái chuyện tuần lô này cũng không phải chỉ có ta làm, cứ như vậy mà cho ta một chức nghiệp ẩn, không khỏi buồn bán không có lời đi!”

“Tuần lô có thể không hiểm...” Lúc thôn trưởng nói những lời này, trong mắt hiện lên một ánh tinh quang, “Nhưng, người làm như vậy vì lý do gì, trong đầu lại ôm chặt ý niệm như thế nào đây?”

Ta là vì cái gì?

Đáp án ấy ta vẫn luôn rõ ràng, vì sao mình lại muốn trọng luyện, cái gì mà vì không nhìn được bộ dạng Vô Cực suy sụp chán chường nên muốn đánh tỉnh hẳn ... tất cả đều chỉ là mượn cớ để lừa mình dối người.

Kỳ thực nguyên nhân rất đơn giản, cực kì đơn giản. Yêu... Đúng vậy, chính là yêu.

Giống như ánh trăng đuổi theo thái dương, từ lần đầu tiên nhìn thấy “Húc Chi Vô Cực”, ta vẫn luôn luôn truy đuổi hắn, yêu thương hắn. Không cần, cũng tìm không ra bất cứ lý do gì.

Cho nên khi tuần lô... ta không hề do dự, nhân vật mất đi, trọng luyện là được rồi, không hề tồn tại một tia không cam lòng, một điểm đáng tiếc...

Thế nhưng lúc cuối cùng, khoảnh khắc Vô Cực xông tới, trong lòng ta đột nhiên lại cường liệt dâng lên không muốn.

Có thể... sau khi ta quyết định tuần lô, liền dự định phải ly khai “Thiên Vận”, né tránh loại cảm tình không nên tồn tại này. Nhưng, phần lớn chính là không muốn cùng với tâm tình muốn chạy trốn, càng mãnh liệt hơn, chỉ có thể là yêu a!

Ta yêu một người cùng giới tính. Ta yêu một nhân vật giả thuyết. Ta yêu một người thậm chí cả tên cũng không biết.

Vẫn là... nếu không rời đi, thì ta sẽ lại bị thứ tình yêu nặng nề đau khổ ấy bức bách...

“Là yêu... Chỉ có yêu...” Ta trả lời như thế.

“Nói cho cùng, Thiên Vận Giả.” Thôn trưởng khẽ cười cười, nụ cười ấy có một tia mong đợi, một tia trấn an, biểu tình kia, không giống như kiểu một NPC sẽ có.

“Cái này tặng cho ngươi!” Dứt lời, thôn trưởng đưa cho ta một người cái túi nhỏ cùng một thủ trục (vòng đeo tay). “Hi vọng mấy thứ này có thể giúp ngươi trên con đường tham thấu thiên vận.”

Ta tiếp nhận, tạ ơn thôn trưởng, hỏi tiếp: “Như vậy, rốt cuộc cái gì là Vu Linh Giả?”

“Thiên cơ bất khả lộ...” Thôn trưởng trả lời như thế.

Ta chỉ biết... sao toàn là câu cũ thể này... rồi sờ sờ mũi chạy lấy người.

Tình Ti. Là thủ trục thôn trưởng tặng ta, giống như tên, thủ trục do một sợi dây nhỏ màu đỏ bồng rục quấn quanh, dưới những góc nhìn khác còn có thể thoáng hiện màu lam, xám, lục... cực kỳ thần bí.

Càng bất khả tư nghị chính là, khi ta trang bị thủ trục (thủ luyện?), các trị số cơ nhiên không hề có bất kỳ thay đổi nào, vốn tưởng mình hoa mắt, muốn lấy ra kiểm tra lại xem sao, nhưng phát hiện thủ trục thể mà không thể lấy xuống được!

Kiểm tra trạng thái vật phẩm, hiển thị...

Vật phẩm: Tình Ti thủ luyện (thủ bộ trang bị)

Chỉ có mấy chữ này, cả thuộc tính lẫn đẳng cấp đều không có. Trăm mối không giải được ta chỉ đành buông tha nghiên cứu, đang muốn kiểm tra trong cái túi nhỏ có gì, bên tai vang lên tiếng của NPC.

“Xin hỏi ngài có phải muốn rời khỏi tân thủ thôn?” Nguyên lai ta đã chạy đến cửa thôn a (đến cấp 10, sau khi chuyển chức hoàn thành, ly khai tân thủ thôn sẽ được tự động truyền tống đến một thôn trang khác).

Ta trả lời xác định, bạch quang chợt lóe, bị truyền tống ra khỏi tân thủ thôn.

Ta muốn quay về đại lục trung ương tìm Vô Cực, cho dù đến cuối cùng vẫn là nhịn không được mà chạy trốn, ta vẫn muốn trở lại. Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ chính là... để dành tiền. Vé tàu quay về đại lục trung ương là một nghìn hai trăm kim tệ nha!

Nhìn tường thành cao to đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, ta nhất thời há hốc mồm. Ở đây rốt cuộc là làm sao? Trên tường thành cũng không viết tên thành?

Ta đành lấy ra địa đồ trong bối bao (túi), trên bản đồ, chấm nhỏ màu đỏ đại biểu cho nhân vật đang đứng bên một kí hiệu thành thị.

Vô Danh Thành...

Quên đi! Quân nó có tên hay không, làm chính sự quan trọng hơn, ta lấy ra các món chiến lợi phẩm thu được khi đánh quái (tục xưng “Thi khối”), đến tạp hóa trong thành bán lấy tiền.

Ta nhìn nhìn năm trăm mai thiết tệ trong tay, trong lòng nghi hoặc, những quái ở phụ cận tân thủ thôn rơi ra có thể bán được nhiều tiền như thế sao? Hay là do giá hàng ở Xích Thổ đại lục tương đối cao, ta không biết?

Trong ấn tượng, trước đây mấy thứ linh tinh rơi ở khu luyện công tân thủ thôn đều chỉ có một giá – hai thiết tệ, lẽ nào lại “nhiều” như thế? (tuy rằng chừng này tiền đối với ta trước đây mà nói, dù có vớt trên mặt đất ta cũng không thèm liếc mắt một cái). Ta mở ba lô kiểm tra qua lại mấy lần, có phải đánh được cái gì đó đáng giá mà ta không biết.

Lúc này mới nhớ tới, thôn trưởng tân thủ thôn có tặng cho ta thêm một cái túi nhỏ nha. Ta liền chọn nó.

Hát! Kiểm tra vật phẩm xong, ta thiếu chút nữa nghẹn giọng, nguyên lai đó là một túi không gian trữ vật có năm mươi ngăn.

Trong “Thiên Vận”, một người mới bắt đầu, 1 điểm sức mạnh sẽ tăng thêm 10 ngăn trữ vật, sức mạnh của ta chỉ có 1, nên không gian trữ vật chỉ có 10 ngăn. Nhưng không gian trữ vật khả dĩ dùng để trang bị những vật gia tăng ngăn trữ vật, tỷ như trữ vật yêu đài (đai lưng), túi trữ vật...

Trữ vật yêu đài không chỉ có thể tăng ít nhất một trăm ngăn (xem đẳng cấp trang bị) không gian trữ vật, tốt một chút thậm chí còn có thuộc tính phụ gia. Giống Minh Nguyệt trước đây dùng Thiên Toàn yêu đài cấp 2SS có các phụ gia như miễn tiếp +30, sức mạnh +30, không gian trữ vật một nghìn ngăn.

Còn túi trữ vật thì tương đối phổ thông, không gian trữ vật không thể hơn một trăm cách, không cần trang bị, chỉ cần sử dụng (mở ra) sẽ trực tiếp thêm vào không gian trữ vật.

Thì là không gian trữ vật của ta chỉ có 10 ngăn nho nhỏ, bất quá bởi vì chiến lợi phẩm cứ 99 cái cùng loại sẽ chiếm một ngăn không gian trữ vật, ta lại không đánh được trang bị gì, 10 cấp là quá đủ (tính toàn này thật đáng buồn mà), thực sự không cần bởi vì một cái túi trữ vật mà ngạc nhiên. Sở dĩ, làm ta kinh ngạc cũng không liên quan gì đến túi trữ vật, mà là thứ bên trong nó. Thanh Ngọc Trận Thạch 4E (Trận Nhân Thạch), một cái phù chú thuộc tính cấp 7, Tu Hành Giả lệnh bài 4E (trí lực +5, tinh thần +5)!

Thôn trưởng đại nhân... Ta thực sự yêu người đến chết mất...

Nếu như thôn trưởng hiện giờ ở trước mặt ta, ta nhất định sẽ ôm hân cuồng hôn.

Có mấy thứ này, kỹ năng Kết Giới Sư cùng Phù Chú Sư của ta sẽ không còn là bày cho đẹp nữa, hơn nữa hiện tại ta cấp 10, có thể triệu hồi quái thú cơ bản nhất...

Lúc này tâm tình của ta chỉ có thể dùng bốn chữ cũ rích để hình dung. Ta, có, vận, rồi!

Việc này không nên chậm trễ, ta đương nhiên lập tức ra khỏi thành luyện công.

Bất quá tục ngữ nói rất đúng, tiền tài chính là đẳng cấp, mà đẳng cấp cũng chính là tiền tài, để sớm ngày kiếm đủ 1200 kim tệ để quay về đại lục trung ương, đẳng cấp đề thăng đương nhiên cần thiết, nhưng nếu muốn thăng cấp, tiền cũng không thể không tính đến. Cho nên ta quyết định đem hơn năm trăm thiết tệ trong tay ra mua thuốc.

Bỏ huyết hoàn chất lượng kém nhất (HP +30) cùng bỏ ma hoàn chất lượng không khá hơn (SP +30) giá 10 thiết tề 1 bình, ta tính toán nã bốn trăm thiết tề mua ma hoàn, số còn lại mua huyết hoàn. Ai kêu ta dùng ma lực tương đối hung mãnh làm chi.

“Lão bản, 41 cái tiểu bỏ ma hoàn, 15 tiểu bỏ huyết hoàn.”

“Được... Xin chờ một chút.” Không biết có phải ở đây rất ít khi có khách đến, lão bản được điểm thấy ta bước vào thì cười đến đặc biệt xán lạn.

“41 tiểu bỏ ma hoàn, 15 tiểu bỏ huyết hoàn sao? Tổng cộng 290.”

Ta kinh ngạc mà hỏi han: “Hai trăm chín? Không phải 500 sao?” Chẳng lẽ là ta nhớ lầm giá?

“Nguyên bản là 550 không sai, thế nhưng ta thấy khách nhân người lớn lên xinh đẹp, nên cho người tiện nghi một chút.” Lão bản nói xong còn đỏ mặt.

Đẹp? Ta sờ sờ mặt mình, ta biết mình lớn lên không sai, thế nhưng đối với NPC lại có ảnh hưởng à?

Chính bởi vì ta có mị lực cao sao? Mị lực càng cao, đến thương điểm mua đồ vật này nọ càng tiện nghi, nói như vậy...

“Lão bản, ta còn muốn mua thêm...”

Nhìn một đám lợn rừng cấp 13 ngoài thành, ta không biết mình có thể ứng phó hay không. Nói thì nói là mình luyện công, không chừng ngược lại bị quái luyện cấp...

Mặc kệ nó! Trước tiên phải triệu hồi ma thú ra nhìn một cái đã! Ta niệm xong chú ngữ, đỉnh đầu xuất hiện một dòng.

Hệ thống thông báo! Ngươi có thể triệu hồi ra bốn đầu triệu hoán thú, có muốn gọi toàn bộ không?

Ta bởi vì không biết thú triệu hồi sức mạnh làm sao, thế nên tuyển chọn triệu hồi toàn bộ.

Tay tự động vẽ mấy ký hiệu, bốn con Ma Hồ cấp 8 xuất hiện trước mặt ta, ta lệnh cho chúng nó vây công một đầu Dã Trư, ba giây sau...

Hệ thống thông báo! Dã Trư tử vong, người chơi Nguyệt Phi Ly + 150 EXP.

Đơn giản như vậy! Hơn nữa thú triệu hồi cũng không hưởng kinh nghiệm, ta hẳn nên đi đánh quái mạnh một chút. Thế nhưng thú triệu hồi một lần gọi ra chỉ tồn tại khoảng 10 phút, giờ mà đổi địa điểm thì lãng phí quá, hay là đổi lại phương thức đánh?

Trong lòng soát soát vạch ra chiến lược, đem bốn con Ma Hồ tụ cùng một chỗ, trên người chúng tung ra Hoãn Mạn Kết Giới, lại buff cho mình một cái Chúc Phúc Thuật phòng ngừa vạn nhất

Sau đó, phóng ra Phong Linh Phù với tốc độ nhanh nhất, một bên chạy, một bên tấn công đám Dã Trư xung quanh, Dã Trư bị công kích lập tức xông về phía ta (tuy rằng Phong Linh Phù cấp 1 đánh vào chúng mà nói chẳng khác gì gãi ngứa), đội số lượng Dã Trư tập trung khá khá, tám con, lại chạy về phía bốn con Ma Hồ đang ở phía xa xa.

Ngay khi ta xuyên qua đàn Ma Hồ, đàn Dã Trư cũng theo ta tiến nhập vào Hoãn Mạn Kết Giới, ta lập tức lệnh Ma Hồ công kích, đôi khi oanh một phát bùa, bỏ huyết cho đám thú triệu hồi, vài phút sau...

Hệ thống thông báo! Dã Trư tử vong, người chơi Nguyệt Phi Ly + 150 EXP.

Hệ thống thông báo! Dã Trư tử vong, người chơi Nguyệt Phi Ly + 150 EXP.

Hệ thống thông báo! Dã Trư tử vong, người chơi Nguyệt Phi Ly + 150 EXP....

Hắc hắc hắc...

Ta dùng phương thức biến thái này điên cuồng mà đánh hơn mười đầu lợn rừng, lại liên tục chiến đấu ở các chiến trường đến Dã Lang sơn cốc đánh Dã Lang cấp 18. Đẳng cấp thăng vô cùng nhanh chóng...

Hệ thống thông báo! Bồi bao đã đầy, không thể nhặt vật phẩm.

Khi ta đánh chết đầu dã lang thứ n, đang muốn kiểm tra thi thể, trên đầu xuất hiện hệ thống tin tức thông báo bối bao đã đầy.

Thế nhưng điều này sao có thể ni! Số lượng rút bảo trong Thiên Vận không cao, tuy nói hầu như mỗi hai con sẽ rút chiến lợi phẩm, thế nhưng đều là loại 99 khối xếp thành 1 ngăn, khả dĩ là để mang đến thương điểm bán lấy tiền hoặc làm một số nhiệm vụ (ví dụ: dã lang rút lang nha hoặc lang mao, cũng có cả thi khối).

Những trang bị một món chiếm cứ hết một ngăn không gian trữ vật, chỉ có 1% xác suất rơi xuống, cực thấp (trong “Thiên vận”, chỉ có quái hình người rơi tiền), cấp ta không cao, đánh không được trang bị gì, không gian trữ vật làm sao đầy được?

Những chiến lợi phẩm đó, ta chưa từng chú ý mình nhặt được cái gì, nhặt được là cứ quăng vào bối bao, cho nên ta cũng không biết trong đó có cái gì (đánh được trang bị cấp A trở lên hệ thống mới thông báo).

Mở bối bao nhìn vào, mới phát hiện, ngoại trừ tám ngăn không gian chứa bùa chú 7 thuộc tính cùng Thanh Ngọc Trận Thạch, thi khối chiếm 7 ngăn, được hoàn chiếm 1 ngăn, còn lại 43 ngăn tất cả đều là một ít trang bị loạn thất bát tao.

Những trang bị này tuy rằng kém (trong mắt ta thì nó là kém), thế nhưng muốn một hơi đánh được nhiều như vậy cũng không phải chuyện dễ, cần phải có độ may mắn rất cao a! Ta cũng không cho rằng ta mới bắt đầu mà lại có giá trị may mắn cao như vậy, huống chi lúc ta ở tân thủ thôn đã quái cũng chẳng thu được trang bị nhiều thế này a.

Như vậy... Xem ra Tình Ti thủ luyện không có bất kì trạng thái gì kia, thuộc tính phụ gia chắc hẳn sẽ là — may mắn.

Khó trách ta nhìn không thấy gì thay đổi... May mắn là thuộc tính ẩn a. Tình Ti thủ luyện nguyên lai gia tăng may mắn!

Không lâu sau sau đó, ta mới phát hiện suy luận này không hoàn toàn chính xác...

Cả ngày tiếp theo, ta đều luyện công ở vùng phụ cận Vô Danh thành, đẳng cấp rút cục lên tới 24.

Ngay khi ta dùng phương pháp cũ đánh chết một đám Độc Hạt (bò cạp độc) level 25, hệ thống nhảy ra thông báo, triệu hoán thuật của ta lên cấp 2.

Ta lập tức niệm chú ngữ triệu hoán thuật cấp 2 (đương nhiên đám thú triệu hồi cấp 1 đã được thu lại).

Hệ thống thông báo! Ngài có thể triệu hồi 6 ma thú, muốn gọi toàn bộ chứ?

“Sáu con!” Ta hoảng sợ, không cẩn thận đã hô lên.

Ta nhanh chóng ngậm miệng lại, thế nhưng đã không còn kịp, tay tự động vẽ mấy ký hiệu, 6 con ma lang cấp 18 nhe răng trợn mắt đích xuất hiện trước mặt ta.

Ta chỉ còn có thể tưởng niệm đám SP bị mình lãng phí (triệu hoán thú cấp 2 gọi 6 ma thú, cần dùng 90 SP).

Sai! Mị lực của ta mới có 9, làm sao có khả năng triệu hồi ra 6 đầu ma thú?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này? Nhìn 6 con ma lang đang cọ cọ làm nũng dưới chân, ta nghiêng đầu vắt óc suy nghĩ. Ngón tay theo thói quen lại vén mấy lọn tóc dài ra sau tai, khóe mắt chạm đến Tình Ti lóe ánh sáng đỏ trên cổ tay thì bừng tỉnh đại ngộ.

“Nguyên lai... Thủ luyện này không chỉ tăng may mắn, xem ra còn có mị lực...” Thảo nào. Mua sắm lại tiện nghi như vậy, NPC thấy ta mặt cũng đỏ lên. Chỉ là vì sao không có biểu hiện ni? Ngón tay bất tự giác vuốt ve Tình Ti.

Bất quá... Ta đặc ý nghĩ, xem ra thời gian ta quay về trung ương đại lục không còn xa nữa.

Slime là quái vật thạch, màu sắc trong veo, tròn tròn đáng yêu :”>

- (1) Khi nhân vật tử vong, nếu không được đồng đội hồi sinh sẽ giảm đi một phần giá trị kinh nghiệm của bản thân (ví dụ 1 lần tử vong sẽ mất 5% giá trị kinh nghiệm, với nhân vật level cao mà nói, kiếm được 1% kinh nghiệm cũng rất chi là cực khổ ; ^ ;), Phục Hoạt Thuật có thể giảm (miễn) trừng phạt này.
- (2) Ngự phù thuật: phép thuật sử dụng bùa chú.
- (3) Kéo dài thời gian tác dụng của phù chú buff cho bản thân hoặc đồng đội, kỹ năng này hình như không tăng cấp.
- (4) Ví dụ mị lực 10, có thể triệu hồi 5 ma thú ra tác chiến ‘-’
- (5) Kỹ năng này có thể điều khiển súng vật làm chuyện gì đó, trừ công kích. Ví dụ trinh thám, lừa quái, làm thú cười...
-

3. Chương 3: Minh Nguyệt Chi Tâm

Hai giờ sáng.

Ta tháo mũ giáp trò chơi xuống, xoa xoa dạ dày không ngừng đau nhói, ý nghĩ hỗn loạn.

Mấy ngày không ngủ rồi? Hai ngày? Ba ngày?

Tuy rằng đã luyện đến cấp 35, thể nhưng thân thể hình như cũng sắp chịu không nổi nữa, vẫn là nghỉ ngơi một chút thì hơn.

Vọt vào phòng tắm, tắm rửa một cái, lại ăn một chút thức ăn khuya, chuẩn bị lên giường hảo hảo ngủ một giấc, ngay khi ta mơ màng sắp đi vào mộng đẹp thì, tiếng điện thoại di động phiền toái lại vang lên bên tai ta.

Lại, nữa, rồi. Biết thế này thì lúc trước đã không cho cái tên kia số điện thoại di động, luôn quấy nhiễu thanh mộng của người khác!

“Uy...” Ta hữu khí vô lực đáp lời.

“Không tốt! Không tốt! Không tốt rồi!!!” Ta kéo điện thoại ra xa, phòng ngừa tiếng gào như giết gà của Nhất Kiếm kích thích thần kinh yếu đuối của ta.

“Ta tốt lắm a...” Chỉ cần người không phá giấc ngủ của ta.

“Là Vô Cực lão đại!”

“Vô Cực làm sao vậy? !” Nghe đến Vô Cực, ta lập tức thanh tỉnh ngay.

“Hắn lại nổi bão rồi... Ô ô... Ta rất đáng thương a...” Nhất Kiếm mang theo tiếng khóc, cổ làm ra vẻ tỉ tê.

“Đừng nói nhảm! Chuyện thế nào?” Lười nghe hắn nói chuyện vô nghĩa, ta trực tiếp cắt ngang đi vào trọng tâm câu chuyện.

“Lúc này ta mang Minh Nguyệt kiếm trưởng đến, định khuyên lão đại trích máu nhận chủ, lão đại không chịu. Ta nói với hắn đây là tâm ý của người, hắn không dùng chính là phụ một phen tâm ý của người, không ngờ lão đại đột nhiên nổi giận, nói... nói...”

“Nói cái gì?” Nghe thấy Nhất Kiếm muốn nói lại thôi, ta nhin không được truy vấn.

“Nói... Chính vì như thế hắn mới không cần, nói như vậy thì giống... giống như cầm thi thể của người đi đánh quái ấy.”

“...”

“Hắn còn nói, Minh Nguyệt kiếm trượng dù thế nào hắn cũng không cần, hắn phải chờ người đổi nhân vật thì cho người dùng. Cũng không giấu lại thứ này ta giữ bên này lâu như vậy, ta cũng rất ngứa tay a! Không thể dùng, chỉ ít nhìn thuộc tính cũng tốt. Không nghĩ tới lão đại lại thẳng thắn nói không cần là không cần, cũng không giấu lại ta...”

Ta đau đầu cực kỳ, bất quá không phải bởi vì Nhất Kiếm lắm mồm, mà là vì Vô Cực, không nghĩ tới tâm nhân của hắn cũng đã chết luôn như vậy.

Cũng bởi vì hắn không có tâm nhân, cho nên sau khi bị Thủy Trữ phản bội mới có thể sa sút đến như vậy.

“Người nói xong chưa?”

“Không phải... Đại ca a! Ta...”

“Hãy nghe ta nói, ta có một phương pháp có thể cho Vô Cực dùng thanh kiếm này...”

Ngắt điện thoại, ta bắt đầu thở dài một hơi. Nhìn đồng hồ đặt trên đầu gối, hai giờ bốn mươi phút.

Cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, lấy một lon dịch dinh dưỡng trong tủ lạnh, uống xong lại trở về ghế dựa, lần thứ hai đội mũ giáp, trở lại “Thiên vận”.

Chủ thất Ngân Chi Vô Hận thành —

Nhất Kiếm login, phát hiện bầu không khí trong gian phòng trở nên là lạ.

“Làm sao vậy?” Hắn len lén mặt cho Nửa Cuộc Đời Phong Vân.

Nửa Cuộc Đời Phong Vân quay về phía hắn, dùng nhãn thần nhướng nhướng về phía Húc Chi Vô Cực.

Nhất Kiếm nhìn theo ánh mắt Nửa Đời Phong Vân, hít vào một hơi, “Lạnh quá...”

Bị thành viên dòng binh đoàn Ngân Chi Vô bao quanh, lấy Húc Chi Vô Cực làm trung tâm, trầm mặc không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhất Kiếm, “Nguyệt nói gì?” Thanh âm cũng giống hệt như băng tuyết.

“Ách... Nguyệt đại ca nói, muốn lão đại suy nghĩ thoáng một chút, hắn còn chưa có chết, người không nên nghĩ như vậy. Còn có... Hắn nói chủ nhân của Minh Nguyệt kiếm trượng chỉ có thể là người, sẽ không còn người nào khác.” Đã bị khí thế trời đông giá rét của Vô Cực bức bách, Nhất Kiếm cũng không dám lắm mồm.

“Thật sao? Đưa số điện thoại của hắn cho ta, ta tự mình nói với hắn.”

“Không được đâu! Vô Cực lão đại... Nguyệt đại ca không muốn ta nói cho người khác, đừng làm khó dễ ta a!” Nhất Kiếm rên rỉ.

Húc Chi Vô Cực khước mắt mị mị, con ngươi xanh tối bắn ra hàn quang, khiến mỗi người trong đại sảnh cũng không tự chủ được rung mình một cái.

Không công bằng a! Nội tâm Nhất Kiếm kêu thảm, lão đại trước mặt Nguyệt ca cho tới bây giờ cũng chưa từng lộ ra vẻ mặt này. Hắn rất muốn khóc rống a....

Húc Chi Vô Cực rất tuần tú, mày kiếm phi dương, đôi mắt dài nhỏ lóe tinh quang, phối với chiếc mũi cao thẳng cùng đôi môi hơi mỏng, khiến cho hắn mỗi khi cười lộ lên sẽ tạo ra cảm giác rất cuồng ngạo, hệt như ánh mặt trời, thế nhưng một khi hắn không cười, thậm chí tức giận, lại có thể làm người can đảm nhất phải rét run. Một người giống như được dung hợp từ ánh dương quang cùng bão tuyết, chính là Húc Chi Vô Cực...

Húc Chi Vô Cực nhàn nhạt nói: “Vậy không có gì để nói, có thể tan hợp.”

Thế nhưng nhãn thần phảng phất khiến người ta thấy lạnh buốt kia, âm điệu bằng bằng không lên không xuống, khiến những người vốn đã quen thuộc với hắn đều biết, sự tình không phải chỉ “không có gì để nói” đơn giản như vậy.

Trong lòng tất cả mọi người ở đây đều mặc niệm cho Nhất Kiếm Thiên Hạ.

“Đã khuya rồi, mọi người có thể logout nghỉ ngơi.” Húc Chi Vô Cực đột nhiên mỉm cười, đôi mắt xanh băng hàn chăm chú nhìn Nhất Kiếm Thiên Hạ.

Trong lúc này, ai không chạy chính là đồ ngốc, ai cũng không muốn bị bão quét bay đâu.

“Chờ chờ chờ chờ một chút...” Nhất Kiếm kêu to, nhanh chóng giữ lại đám bạn tốt đang gấp rút logout.

“Nghe ta nói đã!” Nhất Kiếm nghiêm mặt trắng bệch la lên.

“Ta đang nghe.” Húc Chi Vô Cực hai tay vòng trước ngực, khoe miệng lộ nụ cười đậm đậm mà cuồng ngạo.

“Thế nhưng... ta còn có một việc cần làm trước.” Nhất Kiếm giương mắt liếc trộm Húc Chi Vô Cực, chỉ thấy hắn dùng ngón tay nhẹ gõ lên cánh tay, một bộ biểu tình “Ta đang chờ đây!”, một chút cũng không giống như người vừa phát giận.

Tâm tình chuyển biến nhanh như thế đấy! Thật không công bằng, Nhất Kiếm nghĩ thầm.

“Àn?”

Nhất Kiếm len lén cho vào miệng một viên huyết hoàn, “Chính là... Nguyệt đại ca muốn ta...” Chậm rãi tiếp cận Vô Cực. Nguyệt đại ca a! Người cũng đừng hại ta a...

Húc Chi Vô Cực thiêu thiêu mi, hỏi: “Thế nào?”

Đột nhiên, Nhất Kiếm rút ra Minh Nguyệt kiếm trượng vẫn giấu ở sau người, hét lớn một tiếng: “Kinh Thiên Nhất Kiếm!”

Hắn cùng với Minh Nguyệt kiếm trượng hóa thành một đạo kiếm quang, đánh tới Húc Chi Vô Cực.

Trong lúc mọi người vẫn chưa kịp phản ứng thì hắn đã rất nhanh chân vòng qua cả nhóm, trốn sau cây cột to cuối phòng, “Không phải tại ta a! Vô Cực lão đại... là Nguyệt đại ca muốn ta làm.” Nhất Kiếm ôm đầu, càng không ngừng run bần bật.

“?”

Trong lòng mọi người đầy những dấu chấm hỏi.

“Vô Cực, đây là có chuyện gì?” Nửa Cuộc Đời Phong Vân hỏi.

Thế nhưng khi hắn thấy sắc mặt Húc Chi Vô Cực thì lập tức bay qua ôm Bách Bất Xuyên Dương cùng nhau run rẩy.

Tà Hỏa Hoàng luôn luôn lãnh tĩnh cũng mặt mày trắng bệch.

“Nhất, Kiếm, Thiên, Hạ!” Vô Cực từ kẽ răng rít lên mấy từ này, mà sắc mặt hắn, ác... Không ai dám nhìn.

Vô Cực hung hăng trừng Nhất Kiếm, Minh Nguyệt kiếm trượng trong tay mơ hồ lưu chuyển điện quang.

Chờ một chút! Điện quang?

“Nhận chủ rồi?” Tà Hỏa Hoàng tương đối trấn tĩnh hỏi.

Hắn là pháp sư, phản ứng của pháp trượng hắn rõ ràng nhất.

“Không sai...” Vô Cực nhìn vũ khí trong tay, lên tiếng.

Vàng sáng lam sẫm lưu chuyển khắp thân kiếm, phi thường mỹ lệ, vũ khí như kiếm như trượng, không cần kiểm tra thuộc tính Vô Cực cũng biết, tuyệt đối là cực phẩm đỉnh cấp SSS.

“Đáng ghét!” Vô Cực dùng sức ném nó xuống mặt đất.

Minh Nguyệt kiếm trượng đã nhận chủ, lập tức bị thu hồi trở lại không gian trữ vật của hắn.

“Đáng ghét —” Vô Cực điên cuồng hét lên.

“Thanh kiếm sẽ khổ sở đấy, Vô Cực.” Ải nhân Danh Dao Môn từ đầu đến giờ một mực yên lặng đột nhiên lên tiếng.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong đại sảnh bao gồm cả Húc Chi Vô Cực đều nhìn về phía hắn.

“Ta cũng sẽ khổ sở... Minh Nguyệt cũng vậy...”

“Người vẫn không nhìn tới, không nhận thức nó, chính là cô phụ chúng ta, nhất là cô phụ tâm ý của Minh Nguyệt.”

“Thế nhưng... Đó là hắn...” Vô Cực vui mặt vào trong hai tay. Rầu rĩ nói.

“Nhìn xem đi!” Nửa Cuộc Đời Phong Vân cũng khuyên nhủ.

Vật phẩm: Minh Nguyệt kiếm trượng (đơn thủ vũ khí) (Phong: Tức vũ khí đơn, dùng bằng 1 tay, khác với đạo tặc dùng song đao)

Đăng cấp: SSS+

Trạng thái:

Trí lực +100

Sức mạnh +100

Mẫn tiệp +50,

Công kích vật lý + 50%

Công kích ma pháp + 50%

Có xác xuất tăng trạng thái vô địch cho người sử dụng.

Kỹ năng: Minh Nguyệt chi tâm (hệ thống đặc biệt khởi động)

“Minh Nguyệt chi tâm?” Vô Cực hỏi.

“Không biết.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân nói: “Thế nhưng... ta biết, đây không phải là thi thể Minh Nguyệt, là tâm của hắn...”

“Vậy sao?” Húc Chi Vô Cực nhìn Minh Nguyệt kiếm trượng trong tay, rơi vào trầm tư...

Mà Nhất Kiếm Thiên Hạ đang đứng run rẩy trong góc phòng, nội tâm không ngừng hô may mắn, nguy hiểm thật, Vô Cực đã quên chuyện xin mình số điện thoại của Nguyệt đại ca rồi...

“Ác...” Tháo xuống mũ giáp trò chơi, ta chạy đến WC, ghé vào bồn cầu nôn khan.

Quả nhiên... vẫn là quá miễn cưỡng sao? Ta dùng tay ép chặt dạ dày không ngừng co rút đau đớn, bị ai nghĩ.

Đội cảm giác nôn mửa giảm bớt mới đứng lên, rửa mặt, sau đó uống thuốc đau dạ dày.

Nhìn bạch quang hơi thấu vào ngoài cửa sổ, “Trời... sáng rồi?” Ta lẩm bẩm.

Nhất Kiếm bên kia không biết ra sao? Giữa lúc ta nghĩ như vậy thì điện thoại di động vừa vắn vang lên.

“Thế nào? Có thành công không?” Ta lo lắng hỏi.

“Đại ca? Tiếng của ngươi sao là lạ thế, làm sao vậy?” Phát giác tiếng nói ta khác thường, Nhất Kiếm quan tâm hỏi.

“Không có gì... Bệnh cũ thôi.”

“Lại đau bao tử hả? Người đi khám bác sĩ đi...”

Nhất Kiếm Thiên Hạ đã quen ta rất lâu, biết ta có loại bệnh cũ này, cứ thức đêm thì dạ dày lại rút gân.

“Không có việc gì.” Ta hỏi: “Thế nào? Thành công không?”

“Ai...” Nhất Kiếm thở dài “Một người nghĩ ra được cách này sẽ khiến Vô Cực lão đại bị thương, ép buộc Minh Nguyệt kiếm trượng nhận chủ, thiếu chút nữa hại chết ta.”

“... Vô Cực không có nói gì à?”

“Còn có thể nói cái gì... Thiệt là.” Nhất Kiếm than thở.

“Vậy thuộc tính thì sao?”

“Người đi hỏi đi!” Nhất Kiếm đột nhiên tăng cao âm lượng, “Tự người đi hỏi hần! Chết tiệt!”

“Nhất Kiếm?” Hần lại tức giận cái gì?

“Người không biết! Sau khi người tuần lộc, tinh thần Vô Cực sa sút thành bộ dáng gì đâu, ta biết! Chúng ta đều biết hết! Chết tiệt, bộ dạng kinh khủng của Vô Cực, ta không bao giờ ... không bao giờ muốn thấy lần thứ hai nữa.” Hần rầu rĩ.

“Nhất Kiếm... Ta...”

“Ai... Đừng nói nữa. Ba ngày sau người ngoan ngoãn login tạo nhân vật mới đi, hiện tại người hảo hảo ngủ một giấc cho ta, thức dậy thì đi khám bác sĩ, Vô Cực bên kia đã không có việc gì.”

“Nhất Kiếm...” Ta rốt cuộc có muốn nói với hần rằng ta đã tạo nhân vật mới rồi?

“Cứ vậy đi... Ta cũng muốn ngủ. Trước là chuyện ả tiện nhân Trữ Thủy kia, giờ lại là chuyện của người, ta nghĩ Vô Cực lão đại có lẽ cũng chịu đựng không nổi đi.” Vừa nói xong, hần cũng ngắt điện thoại.

Tiểu tử này! Dám học ta ngắt điện thoại. Không biết là ai vẫn luôn quấy rối ta ngủ đây hở.

Ngủ thẳng đến chiều, ta đến một hiệu thuốc gần nhà mua thuốc đau bao tử, thuận tiện ở bên ngoài ăn bữa cơm tối bình thường, lại tiếp tục ngoạn “Thiên vận”. Kỳ thực ta chỉ ở một mình, hần là rất hiểu biết chuyện bếp núc mới đúng, mà sự thực cũng là như vậy, thế nhưng chỉ cần ở nhà, sẽ muốn ngoạn “Thiên vận”, thế nên cho dù tài nấu nướng tốt cũng vô dụng, ta còn thường xuyên chỉ ăn dịch dinh dưỡng nữa kia ...

Ta vừa login, phát hiện mình bị một đoàn rết cấp 43 bao vây, mới nhớ tới ngày hôm qua bởi vì khó chịu, cho nên trực tiếp logout ngay lúc đang luyện công.

Bởi vì rết là quái chủ động, thấy ta login, hơn mười con lập tức như hổ đói thấy mồi nhào qua đây.

Mà ta không chút hoang mang xuất ra Thanh Ngọc Trận Thạch, tạo ra một cái Hoàn Mạn Kết Giới, sau đó... nhấc chân chạy lấy người.

Đừng nói giỡn, ta nhiều nhất cũng chỉ có thể dẫn đến ba con để đánh, hiện giờ một lần bu lại đến hơn mười con, chắc chắn sẽ biến thành bạch quang.

Ta một bên chạy về khu an toàn, một bên lấy ra một hồi thành quyền trực từ trong bối bao, đến khi bước chân chạm vạch khu an toàn, lập tức bóp nát hồi quyền trở về thành.

“Hô... Nguy hiểm thật.” Ta mất hình tượng gục trên mặt đất thở hổn hển.

Những người chơi đi ngang qua đều ném cho ta những ánh nhìn thương hại, chỉ là không biết bọn họ khi dễ ta bị bệnh tâm thần, hay là thông cảm ta bị quái rượt.

Ta ở Vô Danh thành sắp xếp lại bối bao, bán chiến lợi phẩm, lại lấy mớ dược liệu thu thập được khi đánh rết chạy đi trả nhiệm vụ, trên người tổng cộng có hơn ba trăm kim tệ, chỉ chơi bốn ngày mà có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, ít nhiều gì cũng đều nhờ có Tình Ti thủ luyện tăng giá trị may mắn cùng mị lực siêu cao.

Thế nhưng, còn cách một nghìn hai rất xa a! Ta thở dài. Hồi tưởng phương pháp kiếm tiền trước đây, không có gì hơn là đánh quái với làm nhiệm vụ.

Làm nhiệm vụ có thể kiếm được tương đối khá, thế nhưng trong Vô Danh thành này thực sự không có nhiệm vụ gì để nhận cả... Nghĩ tới đây, ta quyết định đổi địa điểm luyện công sang một thành thị khác.

Lấy ra bản đồ, ta lập tức tìm được mục tiêu mới — Bích Sa thành.

Bích Sa thành là một trong ba tòa thành lớn ở Xích Thổ đại lục, là thành trấn có bến cảng duy nhất trên đại lục này... Bích Sa cảng, còn có mạo hiểm đoàn, dong binh đoàn cùng kỵ sĩ đoàn và công hội, đủ loại nhiệm vụ có thể tiếp nhận. Vấn đề duy nhất chính là... rất xa a.

Khoảng cách không phải là vấn đề, phiền toái nhất chính là, phải đi ngang qua Ma Vực mà ngay cả Minh Nguyệt cũng không dám đơn độc đến một mình.

Ngàn vạn lần bất đắc dĩ, ta chỉ đành phải ngồi xe đi. Ai... Mười kim tệ của ta a!

“Khách nhân người muốn thuê mã xa? Tổng cộng là năm kim tệ.” Xa phu nét mặt già nua ửng đỏ nói.

Ta nhin xuống xung động muốn cười trộm, đáp lời: “Đúng vậy, ta muốn đến Bích Sa thành.”

Nguyên lai mị lực của ta đối với phương tiện chuyên chở cũng có tác dụng a, không biết vé tàu có thể giảm bao nhiêu ha, trong lòng ta âm thầm chờ mong.

Trên xe chỉ có mỗi một mình ta, buồn chán không có việc gì làm, không thể làm gì khác hơn là kiểm tra trạng thái:

Tính danh: Nguyệt Phi Ly

Chủng tộc: Ma tộc

Đẳng cấp: 37

Chức nghiệp: Vu Linh Giả

Danh vọng: 65 (vô phương, chẳng có nhiệm vụ nào để làm cả.)

Sinh mệnh: 350

Ma pháp: 740

Thuộc tính

Sức mạnh: 1

Thể chất: 3+6

Mẫn tiệp: 8+8

Trí lực: 6+10(+5)

Tinh thần: 9+12(+5)

Mị lực: 9

May mắn: không thể nhận ra

Kiểm tra qua kỹ năng, phát hiện Hoãn Mạn Kết Giới, Hỗn Loạn Kết Giới, Triệu Hoán Thuật và Ngự Phù Thuật đều đã lên cấp 2 (đáng tiếc là ở Xích Thổ đại lục không có bán bùa cấp 2), lại còn học được Phúc Nhược Chi Trận (định thân 5 giây).

Thế nhưng, những kỹ năng tế ti của ta đều là cấp 1, bởi vì phương pháp luyện công của ta là chỉ cần chạy đến nơi tốt (điểm ấy ta rất có tự tin), căn bản sẽ không bị quái độn đến, cho nên để giảm lượng SP tiêu hao, ngay cả Chúc Phúc Thuật ta cũng chưa từng phóng lại lần nào.

Đây không phải là chuyện tốt, đã có bốn loại chức nghiệp, bốn loại kỹ năng chức nghiệp đều phải cân đối, ta nghĩ, hẳn là ta nên kiếm một tổ đội luyện công mới đúng.

Hơn một tiếng sau, mã xa rốt cục cũng đến nơi, Bích Sa thành.

Trước tiên, ta đến công hội mạo hiểm giả đăng ký lưu lại tin nhắn.

“Hắc tế (hắc ám tế ti, chỉ Ma tộc luyện tế ti) 37 cấp, cần tổ đội luyện công hoặc làm nhiệm vụ, bảo vật chia đều, cần gì nhắn lại.” Ta không lưu lại ID của mình, sợ bị người khác quấy rầy.

Đăng ký xong, ta liền đến bến tàu Bích Sa thành thăm dò giá vé tàu.

“Khách nhân người cần ngồi thuyền vượt biển sao? Tổng cộng là 700 kim tệ.” NPC chủ tàu nói.

Bảy trăm kim tệ! Đây không khỏi tiện nghi quá kinh khủng đi, tuy rằng trên người ta chỉ có hơn hai trăm kim tệ, không có tư cách nói thế này, thế nhưng Minh Nguyệt trước đây muốn đến Xích Thổ đại lục, hơn nữa danh vọng ảnh hưởng (danh vọng cao đến một trình độ nhất định thì giá hàng cũng sẽ giảm thấp), vé tàu cũng chỉ có thể giảm tối đa 200 kim tệ...

Mà hiện giờ danh vọng thấp như vậy, vé tàu lại có thể rẻ hơn đến 500 kim tệ. Gần nửa giá a!

Đầu cơ... Ta lại nghĩ ra một chút nghiệp mới rồi (cười).

Dù sao đó cũng là chuyện rất lâu sau này, ta đi dạo một vòng quanh Bích Sa thành làm quen hoàn cảnh, sau đó mới đến công hội mạo hiểm giả kiểm tra tin nhắn lại. Đại khái là trên Xích Thổ đại lục có rất ít người luyện tế ti, thoáng cái tin nhắn của ta đã có rất nhiều lời hồi đáp, ta nhìn xuống nhìn xuống, rốt cục quyết định tìm một tổ đội của một người chơi tên là “Tàng Dao” 45 cấp.

Bởi vì tin nhắn lại của hắn miêu tả rất chi tiết về chức nghiệp đẳng cấp của hắn cùng mọi người trong tổ đội, nhưng lại rất hữu lễ nói ta nếu cần thì cứ tìm hắn, không giống những người khác nhao nhao hỏi ID của ta. Cho nên, ta quyết định mật hắn.

“Xin chào... Tàng Dao. Ta là Nguyệt Phi Ly, là hắc tế ti.” Mật người thì trước tiên phải báo tên và thân phận của mình, đó là lễ độ.

“Ác! Là người a! Người ở đâu? Ta đến tìm người.” Tiếng nói của đối phương nghe ra rất ôn hòa.

“Trước công hội mạo hiểm giả.” Ta chỉ nơi mình đang ở.

“Àn. Người ở đó chờ chút, ta sẽ đến ngay.” Tàng Dao đáp trả.

Vài chục phút sau, có mấy người đến trước công hội mạo hiểm giả, Hắc Yêu dẫn đầu thấy ta, lập tức đi đến bắt chuyện, “Hai... Đợi lâu.”

“Người là Tàng Dao?” Ta hỏi.

“Đúng vậy, ta 45 cấp, là hắc yêu đạo tặc.” Tàng Dao mỉm cười, “Ta giới thiệu một chút bằng hữu của ta.”

“A Nhược Khải, thú nhân kỵ sĩ cấp 47.” Hắn chỉ vào thú nhân đứng cạnh mình.

“Xin chào, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn!” A Nhược Khải thật hào khí cười lớn.

Một Ma tộc thoát nhìn rất hoạt bát nói tiếp: “Đúng vậy! Chúng ta đều phải trông cậy vào người. Ta là Lộ Diêu Tâm Canh Diêu, người gọi Diêu Diêu là tốt rồi, ta là pháp sư, cấp 36, phải bảo vệ ta a!” Nói xong còn không quên làm ra biểu tình [Ta rất yếu đuối, khẽ đung liềm võ].

“Chào mọi người... Thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.” Ta mỉm cười gật đầu.

Lúc này ta mới chú ý tới, bên cạnh còn có một Ma tộc từ đầu đến cuối cứ mỉm cười mà không nói gì.

“Hắn gọi Lạc Hồn, 43 cấp, thị một du liệt (người hát rong + cung tiễn thủ).” Thấy nhân thần nghi vấn của ta, Tàng Dao nói tiếp: “Lạc Hồn không thích nói chuyện.”

“Ta biết rồi.” Cá tính này rất giống với Thiên Các Nhất Phương nhà ta, không thường mở miệng, nhưng cứ mở miệng là thiết nhập trọng điểm.

“Xin chào a, Lạc Hồn.”

“...” Lạc Hồn vẫn cứ đăm đăm cười, đôi mắt hắc sắc thâm thúy thản nhiên nhìn ta, không biết suy nghĩ điều gì.

“Y phục của người...” Hắn chỉ nói bốn chữ này.

“Ác! Cái này a.” Ta vỗ vỗ tân thủ trang trên người, có chút xấu hổ cười nói: “Ta phải chờ tới cấp 50 rồi đổi trang bị cấp A luôn.” Nhất châm kiến huyết (nói đúng chỗ hiểm), đúng thật là rất giống Nhất Phương...

“Dù sao Tiểu Nguyệt cũng là tế ti, trang bị kém một chút cũng có sao đâu!”

Diêu Diêu ngâm nga: “Luyện công luyện công...”

“Đi thôi!” Tàng Dao cười.

Ta phát giác, Tàng Dao là một người rất thích hợp để cười, cười rộ lên cũng phát ra dương quang như Vô Cực, nhưng lại là loại ánh sáng rất ôn nhu, thật sự khiến cho người ta có cảm giác an tâm. Dáng tươi cười ôn hòa, nhân thân kiên định, làm cho ta thật sự yêu thích người này từ tận đáy lòng...

Ta phải thừa nhận, Tàng Dao bọn họ đích thật là một đội ngũ tốt hiếm có, tuy rằng đẳng cấp không cao, thế nhưng sự phối hợp lại cực kì tốt.

Thú nhân kỵ sĩ A Nhược Khải máu nhiều phòng ngự cao phụ trách đáng quái; tốc độ tấn công nhanh chóng, miễn tiếp cao là hắc yêu đạo tặc Tàng Dao phụ trách kiềm chế tiểu quái lân cận và bảo hộ pháp sư; pháp sư Diêu Diêu còn có du liên Lạc Hồn làm chủ công, Lạc Hồn còn có thể thỉnh thoảng lại xuống ca giúp đội ngũ tăng sức chiến đấu, ăn ý khủng khiếp. Theo như lời Tàng Dao, trong đội của họ thật sự chỉ thiếu một tế ti..

Ta đã từng hỏi qua Tàng Dao, sao không tìm một chiến sĩ, tăng cường lực công kích của toàn đội?

Tàng Dao nói, hắn cũng đã từng tuyển người, thế nhưng rất nhiều chiến sĩ lại không thích hợp với tổ đội, không thể làm gì khác hơn là không tìm nữa.

Sau đó ta lại hỏi Tàng Dao nghĩ ta có hợp cách không.

Hắn chỉ cười cười trả lời: “Khi ta vừa nhìn thấy ngươi, đã cảm thấy [chính là hắn!] ngươi cứ nói đi?”

Chính là hắn? Ta không hiểu...

Ba ngày kế tiếp, ta đều cùng Tàng Dao bọn họ luyện công, làm nhiệm vụ.

Lên đến cấp 40, kỹ năng tế ti cũng luyện không ít, nói ví dụ, hiện tại ta đã học xong Tật Phong Thuật, hơn nữa bởi vì tổ đội luyện công giá trị kinh nghiệm được gia tăng, thăng cấp tương đối nhanh, sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của ta rất cực cũng tương đối trở lại bình thường.

Còn nửa tiếng nữa mới đến giờ hẹn với nhóm Tàng Dao, ta nằm trên giường, nhìn di động mà ngẩn người.

Rốt cuộc có nên gọi cho Nhất Kiếm không? Đã một tuần rồi, Nhất Kiếm đại khái muốn hỏi ta chuyển sang nhân vật thể nào, có nên nói thật với hắn không đây? Ta miên man suy nghĩ.

Ngay lúc ta do dự về việc có nên hay không, điện thoại di động vừa vắn reo vang.

Thật tốt quá! Đỡ tốn phí điện thoại.

“Nguyệt đại ca... Ngươi đã lập lại nhân vật chưa? Vô Cực lão đại hỏi rất dữ nha!” Nhất Kiếm lại kêu rên.

“Giờ ta nói với ngươi ID cũng vô dụng a, ta chọn Ma tộc, mật ngữ lại không thông.”

“Cái gì! Đại ca ngươi sang Ma tộc! Ta vẫn nghĩ ngươi sẽ giống như trước chọn tinh linh chứ.” Nhất Kiếm kinh ngạc.”Ngươi nghĩ sao mà lại chọn Ma tộc?” Xích Thổ đại lục rất xa nha.

“Nhắm mắt chọn đại.” Ta trả lời hết sức vô lại.

“...” Nhất Kiếm không nói gì.

“Yên tâm, ta sắp để dành đủ tiền rồi, đến lúc đó sẽ trở về.”

“Sắp? Có ý gì.”

“Không có gì! Là nói ta sẽ nỗ lực để dành tiền.” Không xong. Không cần thận nói ra miệng mất rồi.

“Nguyệt đại ca!” Nhất Kiếm không tin.”Ngươi gạt ta cái gì!”

“Ai...” Nhất Kiếm, ngươi đừng có đi guốc trong bụng ta như thế có được không.

“Được rồi... Ta nói thật...”

Ta chỉ đành ngoan ngoãn mà đem chuyện tuần lộc không có nghiêm phạt cấm login 7 ngày, ta đã sớm tạo nhân vật mới nói cho Nhất Kiếm.

Nhất Kiếm nghe xong, tức giận quát to: “Vì sao lại gạt ta!”

“Ta chỉ là muốn đợi đến lúc tới đại lục trung ương, sau đó mới nói với các người a.” Ta nói dối.

“Quý, Thanh, Nguyệt!” Nhất Kiếm cả giận gầm lên: “Người cái tên này thật sự là...”

“Ác! Ta biết sai rồi! Là ta nên nói với người trước tiên... Người đừng có gọi tên cúng cơm của ta ra có được không, ngay cả họ cũng mang ra kêu! Làm da đầu ta cũng run lên cả đây này, ta nhận lỗi với người vậy!” Ta tự biết đuối lý nên đành xuống nước.

“Không phải vấn đề này... Người... Ai... Mà thôi! Coi như ta không may.” Suốt bảy ngày qua, không công đối mặt với áp suất thấp khủng bố của Vô Cực.

“Người thực sự đủ tiền sao?” Nhất Kiếm hỏi: “Một nghìn hai lặn nha! Có muốn ta chuyển qua không...”

“Không cần! Ta tự để dành.” Cho dù có quen biết, ta cũng không muốn nhận trang bị tiền bạc của người khác.

“Vậy được rồi... Người mau tới đi! Người cũng biết đó, sắp đến cuối tháng rồi.” Nhất Kiếm nói.

“Không thành vấn đề.” Ta đáp: “Cứ vậy đi! Ta muốn đi luyện công.” Thấy đồng hồ báo thức đầu giường chỉ đến sáu giờ, ta nhanh chóng ngắt điện thoại.

Sau khi login thì nhận thấy nhóm Tàng Dao vẫn chưa online, ta đành chạy vòng vòng trong thành giết thời gian.

Làm gì mới tốt đây?

Lắc la lắc lư, đột nhiên nhớ đến lần trước đã tiếp nhận nhiệm vụ thu thập nanh rắn, còn mấy cái nữa mới đủ, như vậy trước hết đến phụ cận Vạn Xà sơn cốc đánh rắn thu thập nanh rắn cái đã...

Vạn Xà sơn cốc, tên như ý nghĩa, chính là nơi tụ tập của đủ loại rắn. Từ Thanh Xà cấp 11 đến boss cấp 115 – Cửu Đầu Xà Vương, đều ở trong sơn cốc này.

Mà mục tiêu của ta, lại là quái Song Đầu Xà cấp 51.

Song Đầu Xà tốc độ rất chậm (là bởi vì có hai cái đầu nên quá nặng sao?), thế nhưng mỗi khi bị nó bò lên, cả hai đầu cùng giáp công sẽ khiến người ta luống cuống tay chân.

Bất quá ta không cần lo lắng vấn đề này.

Tìm một góc hẻo lánh không người, dẫn hai Song Đầu Xà vây trong Hoãn Mạn và Thúc Phục kết giới (song đầu xà tuy hành động chậm chạp, thế nhưng tốc độ tấn công rất nhanh, Hoãn Mạn kết giới rất cần thiết), liều mạng dùng Mộc Linh Phù đánh nó (xà thuộc tính thủy nên sợ pháp trận hệ mộc), mà triệu hoán thú thì vây quanh ta, thanh trừ đám quái nhỏ phụ cận.

Ngay lúc ta một tay bày pháp trận một tay tung bùa chú, bận rộn đến bất diệc nhạc hồ thì Tàng Dao online.

“Phi Ly, người ở đâu?” Tàng Dao mật ta.

“Vạn Xà sơn cốc.” Ta dành thời gian hồi đáp hần.

“Người đến đó làm chi! Rất nguy hiểm.” Tiếng nói của hần có chút khẩn trương.

“Làm nhiệm vụ a.”

“Người chờ một chút! Ta đến tìm người.” Nói xong, hần lập tức ngắt giao thoại.

Nhưng mà hần thực sự biết ta ở nơi nào sao?

Nếu Tàng Dao bọn họ đã login, cũng không cần phải đánh nữa, dù sao đánh xong hai cái này nữa thì số lượng nanh rắn cũng đã thu hoạch đủ rồi. Ta gọi một con Dơi Quỷ (triệu hoán thú cấp 3) ở phụ cận quay về cảnh giới bên người, chuẩn bị trở về thành tìm Tàng Dao.

“Phi Ly!” Cách đó không xa truyền đến tiếng quát tháo của Tàng Dao.

“Ta ở chỗ này!” Ta cũng lớn tiếng trả lời hắn.

Hắn thật đúng là tìm được... Bất quá cũng khó trách, ai kêu ta đối bọn họ mà nói, chỉ là một hắc ám tế ti tay không tác sát (sự thật cũng là tay không tác “sát” mà) (Phong: vì toàn dùng bùa với Nhân Trần Thạch X”D)

“Người thế nào lại đến nơi này?” Tàng Dao cười cười chạy về phía ta, ngữ khí còn mang theo một chút trách cứ.

Không nghĩ tới hắn lại xuất hiện nhanh như vậy, ta luống cuống tay chân thu hồi thú triệu hoán cùng trận thạch..

“Người thật đúng là tìm được a! Vạn Xà sơn cốc rất lớn nha.” Ta có chút chột dạ.

“Ta dĩ nhiên tìm được.” Tàng Dao ôn nhu mỉm cười.

“Có ý gì?” Ta không hiểu.

“Không... không có gì.” Tàng Dao trả lời, trong giọng nói dường như có một tia... tiếu nuôi khó có thể phát hiện?

“Ác... Chúng ta trở về đi.”

Tàng Dao một mực yên lặng đi phía sau ta đột nhiên mở miệng: “Phi Ly...”

“Àn?”

“Người thật là một người thần bí...”

“Thần bí?” Tiếng của Tàng Dao quá nhỏ, ta không thể xác định mình có phải nghe lầm hay không. Ta? Thần bí?

“Đúng vậy... Người đẳng cấp không cao, thế nhưng đối với “Thiên Vận” lại quen thuộc giống như là một người chơi lão luyện, hơn nữa, bộ trang bị tân thủ trên người người chưa từng thay đổi qua, nói là phải chờ tới 50 cấp mới đổi sang trang bị cấp A, chúng ta phân cho người một ít trang bị cấp B thậm chí cấp A, người đều bán đi cả...”

Tàng Dao nhìn chăm chú vào ta, “Ta nghĩ, người đang để dành tiền? Lại còn là một số tiền không nhỏ...”

“Thực sự là phục người.” Ta bật cười nói: “Người nói không sai, ta đích thật là lão ngoạn gia, ta chỉ là khảm tài khoản trọng luyện. Mà ta trữ tiền, là vì muốn quay về đại lục trung ương, bằng hữu của ta đều ở đó.” Lúc nói như vậy, ánh mắt lại không tự giác nhìn về phía xa xôi, dù biết bản thân chẳng thể nào nhìn xuyên qua Xích Hải.

“Vậy sao?” Tàng Dao như có suy nghĩ ngưng mắt nhìn ta, ánh mắt kia khiến ta cảm thấy cả người không thoải mái.

“Có cái gì thì người cứ nói đi a!” Không biết thế nào, ta cảm thấy hơi bức bối.

“Nếu thật là như vậy, người ngay từ đầu nên chọn sinh ra ở đại lục trung ương mới đúng, nếu như là vì ưu thế chủng tộc, hẳn phải chọn Thần tộc (thần tộc rất thích hợp để luyện tế ti), mà không phải Ma tộc.”

Là ta bị ảo giác sao? Ta thế nào lại nghĩ nhân thần Tàng Dao có chút... bi thương.

“Người cũng biết, người ở đại lục khác nhau thì không thể liên lạc. Người cho ta cảm giác giống như là... người không muốn gặp lại bằng hữu của người, thế nhưng người lại bức thiết tồn trữ tiền như vậy...”

Mới vài ngày ngắn ngủi, không ngờ Tàng Dao có thể nhìn thấy ta thấu đáo đến như vậy, ngay cả những do dự ra giấu dưới đáy lòng đều bị thấy đến nhất thanh nhị sở, dưới ánh mắt quá mức ôn nhu của Tàng Dao, ta cảm thấy có điểm bất an.

“Người suy nghĩ nhiều quá, Ma tộc là ta nhắm mắt lại tùy tiện chọn ra, hướng hồ, ai nói Ma tộc không thể làm tế ti, ngay cả Thú nhân tộc cũng có người luyện tế ti đấy thôi.” Ta nỗ lực biện giải.

Cảm giác bị người nhìn thấu thật sự không tốt chút nào, nhất là người có đôi mắt như Tàng Dao, ta vội vàng ngo qua chỗ khác, giả vờ chú ý động tĩnh phía trước.

“Là như thế này a.” Tàng Dao cười khở, “Ta suy nghĩ nhiều quá.”

Lúc này, nếu như ta quay đầu lại, nhất định sẽ thấy đôi mắt Tàng Dao tối sầm, mang theo thâm tình vô tận.

Thực sự, ta không quay đầu lại...

“Đúng vậy. Chúng ta đi nhanh đi! Diêu Diêu bọn họ đều online cả rồi.”

Tàng Dao cũng chưa bước đi, chỉ đưa mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ gầy luôn gánh vác vẻ u sầu nặng nề.

Người nọ trong treo nhưng lạnh lùng, những lọn tóc nguyệt sắc bị gió nhẹ thổi, mang theo từng sợi sáng bạc, ánh nắng chiều kéo thân ảnh y thành thật dài thật dài...

Một màn này, mỹ lệ gần như chói mắt, khiến Tàng Dao không dậy nổi dũng khí, rồi lại bức thiết muốn đuổi theo.

Nhiều lần giây dựa, vẫn chỉ có thể đứng yên nơi đó, nhìn ánh bạc kia dần dần xa khuất...

Rung động tràn đầy trong ngực gọi là gì. Hắn đã hiểu rõ.

Hắn không biết chính là... Liệu cả đời này có thể quên được hay không.

“Đại ca... Đại ca... Người ở đâu a! Chúng ta muốn đi làm nhiệm vụ.” Thanh âm Diêu Diêu vang lên bên tai.

“Tới ngay...” Tàng Dao trả lời. Thật là, thỉnh thoảng thích tổn thương một chút cũng không được, sát phong cảnh! (Phong: Bạn bị cuồng ngược à ==)

4. Chương 4: Nhiệm Vụ Quang Ưng

Tên nhiệm vụ: Diệt sạch quang ưng

Đăng cấp: 2B

Nội dung nhiệm vụ: người biết mình e ngại cái gì, đó là điều chúng ta đều sợ hãi... Dù sao số lượng của chúng thực sự nhiều lắm, ta cũng không khẩn cầu người có thể sát diệt toàn bộ, ta chỉ hy vọng, có thể tìm được trứng của chúng, diệt dần dần, như vậy chỉ ít cũng giảm thiểu số lượng của chúng, cho chúng ta một khoảng thời gian yên bình ngắn ngủi... (Nhiệm vụ này chỉ có Ma tộc mới có thể tiếp nhận).

“Diệt sạch quang ưng?” Ta mặc danh kỳ diệu nhìn mấy chữ trên danh sách nhiệm vụ.

“Hắc hắc hắc...” Diêu Diêu đắc ý cười, “Đây là ta phát hiện ra nha! Vừa nãy tự dưng lại có nhiệm vụ mới, hình như chỉ có Ma tộc tiếp nhận được.”

“Là đánh... trứng quang ưng đi.” Lạc Hồn nhàn nhạt nói.

“Có được không?” Tàng Dao hỏi.

“Quản nó có được hay không, đội chúng ta có cái gì làm không được!” A Nhược Khải khí khái lên tiếng.

“Vậy tiếp nhận đi.” Ta mỉm cười “Đi thôi.”

Nhìn trước đại điều (ưng) bạch sắc cao hơn nửa người trước mắt, ta sâu sắc cảm thấy, nói miệng... không thể nói quá vụn toàn.

“Diêu Diêu, người biết chúng ta là chủng tộc gì không?” Ta hỏi.

“Biết a, ta, người cùng Hồn đều là Ma tộc.”

“Quang ứng có thuộc tính quang (ánh sáng)... Người biết chứ!” Ta hỏi lại.

“Yên tâm đi... Hai người kia phụ trách đánh quái.” Diêu Diêu chỉ vào A Nhược Khải và Tàng Dao, “Chúng ta chỉ cần núp ở chỗ nào đó xa xa là tốt rồi.”

“Nói thì nói như vậy...” Ta vẫn cảm thấy bất an.

Quang ứng từ cấp 48 (quang ứng ấu sồ) đến cấp 50 (quang ứng), quái hệ phi hành thuộc tính quang, công kích phổ thông là dùng mỏ và ứng trảo tấn công, công kích đặc thù có kèm theo 5% gây choáng váng, công kích thuộc tính quang là Bách Quang Nhận (dùng ứng trảo hóa thành một trăm đao quang mang công kích).

Ta cũng không phải không tin đội mình, theo thực lực của bọn họ, cho dù là đánh quái cấp cao hơn quang ứng cũng không có vấn đề.

Ta lo lắng chính là ảnh hưởng thể chất*, thuộc tính quang công kích đối với Ma tộc thuộc tính ám (bóng tối) sẽ gây ra thương tổn đặc biệt cao, mà Ma tộc chúng ta toàn là pháp sư phòng thấp máu ít, tế ti cùng nhà thơ...

Bất quá xem ra là ta suy nghĩ quá nhiều. A Nhược Khải cùng Tàng Dao tấn trách ngăn trở hai quang ứng, Lạc Hồn cũng hợp thời đàn tấu Thánh Chiến Chi Cổ (trong 5 phút, lực công kích của đồng đội tăng 25%), Hiệp Tiến Khúc (trong 5 phút, bạo kích của đồng đội tăng 15%). Mà Diêu Diêu dùng ám hệ ma pháp hắc ám trở chú, cũng lập tức phóng đến trên người quang ứng.

Phối hợp thật ăn ý! Trong lúc ta cảm thán, Lạc Hồn đã kéo cung tiễn công kích, ta cũng lập tức phóng ra Chúc Phúc Thuật cùng Gia Tốc Thuật trợ giúp A Nhược Khải và Tàng Dao. Chúng ta thuận lợi địa giết hơn mười con quang ứng, rốt cục phát hiện một quả trứng quang ứng trong bụng cây.

“Tổ chim ứng thế nhưng lại ở trên mặt đất!”

“Quang ứng quá nặng bay không được, không thể làm gì khác hơn là làm tổ trên mặt đất.”

“Sẽ không bị mấy loại động vật khác ăn tươi sao?”

“Ở đây ngoại trừ quang ứng ở thì không có quái khác...”

“Cho dù có đánh nát hết mấy quả trứng này thì chúng cũng có thể sinh lại trứng khác mà.”

“Trừ phi đánh rụng toàn bộ quang ứng.”

“Thảo nào nhiệm vụ này một tháng xuất hiện một lần.”

“Nếu như ta là thôn trưởng, sẽ trực tiếp tuyên bố nhiệm vụ cung hình (... cut..) quang ứng trống.”

“...” Giờ là lúc để thảo luận chuyện này sao?

“Cách cách!” A Nhược Khải một búa đập nát trứng quang ứng.”Như vậy là hoàn thành!” Hắc cười lớn.

Hệ thống nêu lên! Phá hỏng trứng quang ứng (1/25)

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Diêu Diêu!” Chúng ta rống to.

Không có biện pháp, chúng ta chẳng thể làm gì khác hơn là ở trong rừng rậm nơi nơi chạy loạn, tìm kiếm 24 tổ quang ứng còn lại.

Rừng rậm đen kịt, tầm mắt hôn ám không rõ ràng, mà chúng ta lại không có ma pháp sư quang hệ để thi triển thuật chiếu sáng, đành phải sờ soạng dò đường. Ta, Diêu Diêu, Lạc Hồn cùng Tàng Dao có thể nhìn

trong bóng tối (Ma tộc và hắc ám yêu tinh tộc có năng lực nhìn xuyên màn đêm) thì ổn rồi, nhưng kẻ không thể nhìn được trong đêm thì khổ a, thú nhân A Nhược Khải thể tích đặc biệt khổng lồ.

Mỗi khi hắn vấp rễ cây té lần nào là sẽ mắng Diêu Diêu lần đó, hơn nữa càng mắng càng khó nghe, ngay lúc chúng ta sắp nghe không nổi nữa thì Lạc Hồn chú ý tới một việc.

“Hình như nơi nào có quang ứng tụ tập sẽ có tổ quang ứng.” Lạc Hồn nhận xét.

Chúng ta căn cứ thuyết pháp của Lạc Hồn, tìm ra liễu hơn mười ổ quang ứng, thế nhưng ổ cuối cùng thì tìm thể nào cũng không thấy.

“Làm sao bây giờ?” Ta nhìn danh sách nhiệm vụ thể hiện tiến trình 24/25, hỏi.

Tàng Dao ở bên nghe thấy, “Như vậy thì.” Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta lợi dụng tiềm hành của đạo tặc đi tìm, các người cứ ở đây chờ ta, không được chạy loạn.” Nói xong còn thâm ý liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta cũng sẽ không chạy loạn, vì sao lại nói ta?

Sau khi Tàng Dao rời đi, chúng ta vây Diêu Diêu vào giữa bắt đầu cảnh giới

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, khi chúng ta bắt đầu lo lắng an nguy của Tàng Dao thì Diêu Diêu đột nhiên lên tiếng: “Tàng Dao mất ta! Hắn nói đã phát hiện được một tổ quang ứng... Thế nhưng...”

“Nhưng cái gì?” A Nhược Khải hỏi.

“Hắn nói...”

“Đi đến đó trước rồi nói sao.” Lạc Hồn cắt ngang.

Chúng ta hội họp cùng Tàng Dao, rốt cục biết hắn nói “thế nhưng” là ý gì.

Cái đó... là trứng sao? Cái khối trước mắt ta này còn to lớn hơn bất cứ loại trứng nào ta từng thấy, suy nghĩ, cái này... đừng nói là trứng khổng long nha!

Lẽ nào chúng ta đã ly khai phạm vi phân bố quang ứng?

“Các người cũng thấy rồi đó.” Tàng Dao bắt đắc dĩ buông tay, thở dài: “Cho nên ta không biết có nên đánh hay không.”

Lạc Hồn chỉ vào ba chữ trên quả trứng “Quang ứng đản” nói: “Hắn là... nên.. đi.” Bất quá ngữ khí cũng không dám xác định.

“Vậy đánh a!” A Nhược Khải tâm tình vốn đã không tốt lắm lập tức vung búa chém tới.

“Khách lạ!” Một tiếng.

Không vỡ?

“Thật đúng là quá cứng a.” A Nhược Khải oán giận, “Cùng nhau đánh đi!”

Trong nhất thời, hắc ám ma pháp màu đen, cung tiễn, đao ảnh... đồng loạt bổ vào quả trứng cự đại.

Mà ta cũng làm tròn trách nhiệm của một tể ti... ở một bên chờ ra.

Dù sao đó chỉ là một quả trứng, phụ cận cũng không có quái, tinh thần ta bắt đầu buông lỏng.

Dưới sự nỗ lực của mọi người, sau nửa giờ, quả trứng quang ứng rốt cuộc đã bị chúng ta đánh nát.

Hệ thống thông báo! Phá vỡ trứng quang ứng vương, dẫn phát quang ứng vương dị biến.

Sao không phải là thông báo nhiệm vụ hoàn thành? Quang ứng vương dị biến?

Trong lúc vẫn chưa kịp lý giải tính nghiêm trọng của chuyện này thì từ phía xa xa chợt vang lên tiếng rít to.

“Boss Quang ứng a!”

Dưới ánh trắng, boss quang ứng trắng như tuyết từ trên trời giáng xuống, gào lên một tiếng, đôi cánh lớn giương rộng che phủ cả bầu trời, vài đạo phong nhận (lưỡi đao gió) vun vút lao về phía chúng ta.

“Chạy mau!” Tàng Dao hô to, vươn tay ôm lấy thắt lưng ta, xoay người bỏ chạy (ta nhẹ như vậy sao?).

“Đáng ghét!” Bên tai truyền đến tiếng rống giận dữ của A Nhược Khải.

Ta nhìn lại, chỉ thấy Diêu Diêu đã thành hình chữ đại nằm trên mặt đất (Phong: nhân vật sau khi chết sẽ nằm sấp, tay chân giang ra thành hình chữ “đại” (大) *cười*), mà A Nhược Khải đang nỗ lực thay Lạc Hồn ngăn trở thế tiến công của quang ứng vương.

“Buông!” Ta quát Tàng Dao: “Một mình ngươi sẽ chạy nhanh hơn!” Cái tên ngu ngốc này, làm gì lại ôm theo ta mà chạy.

“Không được!” Tàng Dao ngữ khí kiên định đáp trả.

Khi ta đang phiền não nghĩ làm sao khuyên được Tàng Dao chạy một mình, phía sau liền truyền đến tiếng A Nhược Khải rống to.

“Cẩn thận, nó sắp phát động Thiên Quang Nhận.” A Nhược Khải đã bỏ mình nằm trên mặt đất thông báo.

Móng vuốt kim sắc của Quang ứng vương phát sinh những luồng bạch quang mang đầy tính uy hiếp, trong chớp mắt, huyền hóa ra một ngàn đạo trảo bạch sắc bắn về phía chúng ta...

Không còn kịp rồi! Ta chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Cảm giác bạch quang chọt lóe ngay trước mắt, thế nhưng lại không có cảm giác khi bị công kích, ta hoài nghi mở mắt nhìn.

Chỉ thấy Tàng Dao hộ trước người ta, cản trở công kích của vô số luồng quang nhận, nhìn thân thể Tàng Dao chẳng còn một tia hô hấp, nhất thời ta đã quên bống đây chỉ là một cái game online, cũng đã quên nên phản ứng như thế nào, trong lòng tràn ngập bị ai đau đớn không gì sánh được, khóe mắt cũng có cảm giác vừa nóng vừa cay rát...

“Ngươi còn đứng đó làm gì!” Một bàn tay kéo vai ta, bình tĩnh nhìn lại, nguyên lai là lạc Hồn. Hồn vẫn chưa chết!

“Chạy mau a!” Lạc Hồn cố sức đẩy ta, “Bọn họ còn chờ người giúp họ sống lại đây.”

Lời Lạc Hồn khiến ta hồi phục tinh thần, mới nhớ ta bây giờ là tể ti, có trách nhiệm phục hoạt đồng đội.

Ta tự buff cho mình một cái Tật Phong Thuật, cất bước bỏ chạy.

—

“Anh hùng cứu mỹ nhân, không tởi a.” Khóe miệng Lạc Hồn mang theo một nụ cười cực nhẹ, thản nhiên nói.

“Cũng tạm.” Tàng Dao nằm trên mặt đất trả lời, trong lòng còn không ngừng nghĩ tới một màn kia.

Lạc Hồn ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm quang ứng vương đang bay về phía mình, thấp giọng nói: “Kéo dài thời gian.”

Sau đó, trở tay rút ra ba mũi tên lấp lên trường cung, hét lớn một tiếng.

“Trận thối tiền!”

—

Nghe được âm thanh ứng vương mơ hồ truyền đến, đột nhiên dừng lại cước bộ.

Sai! Ta không phải tể ti. Ta là vu, linh, giả!

Giúp đồng đội sống lại tuy rằng là trách nhiệm của ta, nhưng ta không thể cứ như vậy mà chạy trốn, giấu mọi người về chức nghiệp thật cũng đã đủ khiến ta hổ thẹn rồi, ta không thể tiếp tục chạy trốn như thế! Mím môi, ta lập tức xoay người, đối mặt quang ứng vương đang cách ta càng lúc càng gần, niệm vài câu chú ngữ, một hơi triệu hồi tám đầu Dơi Quý, công kích về phía quang ứng vương!

Đương nhiên như vậy là không đủ, quang ứng vương thế nhưng là boss cấp 95, càng miễn bàn sau khi dị biến sẽ mạnh đến trình độ nào.

Thừa dịp thú triệu hồi đang chế trụ quang ứng vương, ta lập tức xuất ra thanh ngọc trận thạch không ngừng phóng ra các loại kết giới, có thời gian thì buff mấy phù chú ám hệ.

Bởi vì ta đã không có thời gian bổ huyết thường xuyên cho thú triệu hồi, cho nên mỗi khi chúng bị đánh chết, ta lập tức triệu hồi lại, vài lần như vậy, lượng SP tiêu hao thực sự vô cùng kinh người. Hơn nữa vừa rồi đánh quang ứng, ta cũng đã dùng không ít ma hoàn, thật không biết số ma hoàn còn lại có thể chống được đến lúc đánh chết quang ứng vương hay không.

Giữa lúc ta đang khổ não, bên tai truyền đến mật ngữ của Tàng Dao.

“Phi Ly, người sao rồi? Hay là chúng ta trở về thành cũng được.”

Trở về thành, nói đùa gì vậy! Nếu thế sẽ bị rút cấp nha, ta lập tức trả lời: “Không cho phép các người trở về thành, chết tiệt! Ai trở về ta sẽ trở mặt với hắn.” Nói xong lập tức ngắt thông tấn.

Ta tuyệt đối không cho phép bằng hữu của mình rút cấp. Chống đỡ không được cũng phải chống đỡ!

“Thế nào, Tiểu Nguyệt nói cái gì?” Người đầu tiên trận vong Diêu Diêu hỏi.

Tàng Dao cười khổ nói: “Hắn nói... ai trở về thành hắn sẽ trở mặt với kẻ đó.” Thật đúng là phong cách của hắn.

“Cho dù Tiểu Nguyệt có trở mặt với ta, ta cũng không thể để hắn mạo hiểm chạy tới giúp chúng ta sống lại!” A Nhược Khải nói. Xem ra hắn đã sớm có ý định không cần Nguyệt Phi Ly qua giúp hắn sống lại.

“Nói cũng đúng... Ta muốn về thành.” Tàng Dao đáp, cũng chuẩn bị ẩn tuấn chọn về thành.

“Chờ một chút.” Lạc Hồn lên tiếng: “Mặc kệ thế nào, 30 phút sau chúng ta cũng sẽ bị cưỡng chế trở về thành, chờ một chút đi.” (sau khi tử vong thì nhân vật có một khoảng thời gian chờ, trong thời gian đó có thể được hồi sinh cũng có thể tự quyết định về thành dưỡng sức, qua thời gian thì sẽ bị cưỡng chế trở về thành -> rút cấp :”<)=”>

“Ta đã biết.”

“Ta sẽ chờ!” Không chỉ là chờ người đến giúp chúng ta sống lại, ta sẽ chờ, người quay đầu lại nhìn ta...

Tàng Dao nhìn vầng trăng non hạ huyền lơ lửng giữa trời đêm, nói “Các vị, ta có một việc muốn thương lượng với các người...”

Sau khi ta lại triệu hồi ra một nhóm Dơi Quỷ mới công kích quang ứng vương, ma hoàn trong bối bao đã chẳng còn mấy viên, may mà chính là, huyết lượng của quang ứng đại khái chỉ còn lại 2/10.

Nguy hiểm thật a! Ta nghĩ như vậy.

Bất quá nếu không còn nhiều ma hoàn, vậy không nên tiếp tục lãng phí SP, ta thu hồi phù chú ám hệ, không hề có ý định quấy nhiễu quang ứng vương. Vậy mà quang ứng vương hình như chỉ chờ giờ khắc này, hiệu quả định thân vừa mất, lập tức giãy ra khỏi sự vây công của đám Dơi Quỷ, giang cánh che trời, lần thứ hai sử dụng phong nhận đánh về phía ta.

Sơ suất quá! Ta lập tức xoay người, trốn sau một thân cây né tránh công kích.

Tuy rằng Hoãn mạn kết giới vẫn còn tác dụng, tuy rằng Hoãn Mạn kết giới có thể làm chậm lại tốc độ công kích, thế nhưng đối với tốc độ công kích nhanh nhất của ma pháp Phong hệ – Phong nhận, ta không thể không né.

Kỳ quái chính là, quang ứng vương hình như không bị tiêu hao SP (quái cũng có giá trị SP), vẫn phát động phong nhận công kích, làm cho ta chỉ có thể trốn sau thân cây (không có biện pháp, da mỏng không chịu nổi đòn).

“Rốt cuộc nó muốn làm gì a?” Ta không giải thích được.

Hệ thống thông báo! Toàn bộ thú triệu hồi đã tử vong! Triệu hoán sư mất 400 HP

Cái gì! Lúc này ta mới hiểu được dụng ý của quang ứng vương, nó đang chờ Hoàn Mạn kết giới mất đi hiệu lực, lại làm cho ta không thể tung ra kết giới lần thứ hai, không có kết giới đích quấy rầy, nó có thể đơn giản địa đánh chết thú triệu hồi của ta.

AI(trí năng nhân tạo) của gia hỏa này so lại cao như thế a! Hối hận vừa rồi không nên ngừng phóng ra phù pháp ám hệ quấy nhiễu, giờ lại giúp quang ứng vương có cơ hội, nó bay tới trước mặt ta, cái mỏ mở lớn, muốn xé nát ta ra.

Lúc này số máu mất đi khi thú triệu hồi đã tử vong vẫn chưa hồi lại, chỉ cần nó nhẹ nhàng va chạm, ta cũng chỉ có thể cùng đồng đội về thành sống lại. Nháy mắt, mấy loại phương pháp né tránh trong đầu đều bị ta loại rụng, ai bảo ta hiện tại chỉ là một vu linh giả mà không phải đạo tặc.

Lúc này, một suy nghĩ chợt lóe lên, là hành động mà ta không thể nào tưởng tượng nổi.

Tay của ta kết thành mấy ấn kí kỳ quái, quay qua quang ứng vương nhẹ nhàng hô một tiếng: “Khế!”

Quang ứng vương đang dương nanh múa vuốt nhào về phía ta đột nhiên nhất an tĩnh lại, đôi mắt kim sắc bình thản nhìn ta, một điểm cũng không còn thần sắc ngoan lệ vừa rồi, mà đỉnh đầu nó mơ hồ hiện lên một đồ đằng kỳ quái.

Hệ thống thông báo! Thu phục quang ứng vương, quang ứng vương trở thành sủng vật khế ước của người.

Thật tốt quá! Quá quá quá may mắn! Ta không thể nghĩ được bất cứ gì ngoài mấy lời này, quang ứng vương chính là boss cấp 95 nha, ta mới cấp 46 (vừa được thăng 1 cấp), thế nào cũng không có khả năng thu được nó a ($46+20+9=75$, với cấp này, một triệu hoán sư tối đa chỉ có thể thu phục được quái cấp 75 thôi). (Phong: cái dòng tính kia chính là nhân vật có thể thu phục quái cao hơn mình 20 cấp, cộng thêm điểm mị lực)

Xem ra, ta thực sự có được một trang bị rất tốt, Tình Ti rốt cuộc tăng bao nhiêu điểm mị lực a?

Ta vỗ vỗ quang ứng vương ôn thuận bên cạnh mình (bằng không còn có thể thế nào, đánh nó sao), gọi ra danh sách sủng vật.

Tên sủng vật: Dị biến quang ứng vương

Đẳng cấp: 100 cấp (sau khi dị biến đẳng cấp tăng lên)

Thuộc tính: quang phong hệ (chỉ có BOSS cùng quái ở Băng Hỏa đảo mới có hai thuộc tính)

Sinh mệnh: 15000

Ma pháp: 4000

Kỹ năng: ứng vương đề (có tỉ lệ 20 khiến kẻ địch choáng váng), phong nhận, phong long quyển, thiên quang nhận

Đổi tên sủng vật thành Bạch Vũ, ta theo đường cũ trở lại giúp đồng đội sống lại.

Quái phụ cận à?

Ta van người... Ta còn có một bảo tiêu cấp 100 ở đây nha!

Ta cũng không giải thích làm sao mình có thể quay về giúp bọn họ sống lại, chỉ nói quang ma vương bị ta cho rơi (đương nhiên Bạch Vũ đã được thu về không gian sủng vật).

“Không thể nào! Như vậy mà người cũng có thể chạy thoát, Tiểu Nguyệt người là con gái a!” Diêu Diêu cười nói.

A Nhược Khải ôm vai ta cười nói: “Ha ha ha! Ta vốn không nghĩ Tiểu Nguyệt người sẽ đến giúp ta sống lại đâu!”

“Vốn... Không có tính toán...” Ta kinh ngạc nhìn qua một loại nhóm tổ đội.

“Lắm miệng!” Tàng Dao trừng A Nhược Khải.

Mà Lạc Hồn vẫn cười nhàn nhạt như cũ, không nói tiếng nào.

Ta cảm động nhìn họ, tuy rằng mới quen biết vài ngày ngắn ngủi, nhưng bằng hữu thành thật với nhau như vậy, lần đầu tiên ta có ý niệm không muốn ly khai Xích Thổ đại lục.

“Trở về thành đi!” Tàng Dao nói, lời kéo tay ta đi đến khu an toàn.

Lực đạo kia, dụng lực kia. . . Người khác đều cảm thấy được có điểm đau lòng.

Thẳng đến lúc rời khỏi rừng rậm, chúng ta mới phát hiện tổ quang ưng cuối cùng.

“Các huynh đệ! Lên a!” A Nhược Khải quát mở đường.

Ngay cả ta cũng cảm lạnh bài chọi cái ổ chim chết tiệt kia.

Trở lại trong thành thì đã hơn nửa đêm, chúng ta quyết định ngày mai mới đi trả nhiệm vụ, hẹn thời gian tập hợp, mọi người đều tự logout nghỉ ngơi.

Trưa ngày hôm sau, chúng ta tập hợp trước công hội mạo hiểm giả, cùng trả nhiệm vụ.

“Cái gì! Các người hủy trứng quang ưng?” NPC phục vụ trong công hội mạo hiểm giả kinh ngạc thốt lên.

“Đúng vậy.” Ta trả lời. Còn thu được quang ưng vương làm súng vật.

NPC dị thường nhiệt tình nắm tay ta: “Thật sự là tốt quá!”

“Ta lập tức lấy vật phẩm thưởng cho các người...”

“Nột!”

Điều Điều chọn giao dịch với ta, chuyển qua cho ta một ít tiền vàng cùng một kiện pháp bào.

Vật phẩm: Quang ưng chi bào (pháp bào)

Đẳng cấp: 2A

Trạng thái:

Thể lực +30

Tinh thần +30

Phòng ngự +80

Tốc độ hồi phục ma lực +40%

Kháng thuộc tính quang +50%,

Kháng thuộc tính phong +50%,

“Đây là?” Ta hỏi Điều Điều.

“Vật phẩm thưởng vì hủy được trứng quang ưng vương, còn có một thanh chủy thủ cho Tàng Dao ca.”

“Điều Điều không cần sao?”

Điều Điều nhún vai: “Ta có y phục rồi, người cầm đi!”

Cấp 2A, cũng xem như là một món cực phẩm, hẳn có thể bán được không ít tiền, hiện giờ ta có hơn sáu trăm kim tệ, bán quang ưng chi bào, trả nhiệm vụ thu thập nhanh rần, nói không chừng có thể tăng thành bảy trăm kim tệ...

“Tiểu Nguyệt.” A Nhược Khải gọi, cắt đứt suy nghĩ của ta.

“Có việc gì?” Ta nhìn hấn.

A Nhược Khải thúc thúc Tàng Dao, “Người nói đi!”

Diêu Diêu cũng tiếp lời: “Đúng vậy! Là người đề nghị nha.”

“Tàng Dao?” Ta thắc mắc nhìn về phía hắn. Sao mọi người lại kì quái như thế?

“Phi Ly...” Tiếng nói Tàng Dao hơi run rẩy, cúi đầu nhìn tay mình, hắn gắt gao siết chặt nắm tay, như là không muốn buông gì đó, hai tay nắm chặt đến mức run lên.

Ta nghi hoặc nhìn Tàng Dao, lại đảo mắt qua gương mặt những người khác, “Các người... Làm sao vậy?” Tại sao ai cũng mang vẻ khổ sở thế kia?

Không ai trả lời ta, ngay cả Diêu Diêu bình thường luôn huyền não ồn ào cũng chỉ cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Tàng Dao nhìn đôi tay run rẩy của mình, thì thào nói nhỏ, sau đó hít một hơi thật sâu, cứ như từ đó mà thu được cam đảm, rút cục ngẩng đầu, dừng ở ta. Nhãn thần mãnh liệt kia...

“Đây là quyết định của chúng ta.” Tàng Dao mỉm cười nói, chọn giao dịch với ta.

Đó là vé tàu đến đại lục trung ương.

“Chúng ta hùn vốn đó!” Diêu Diêu miễn cưỡng bày ra dáng tươi cười.

Vé tàu giá một nghìn hai trăm kim tệ, so với một nghìn hai kim tệ thì phần tình nghĩa kia còn nặng hơn rất nhiều. Ta không thể không thu...

“Cảm ơn...” Lời thốt lên mang theo ghen ngào.

“Yên tâm đi! Chúng ta sẽ đến đại lục trung ương tìm người.” A Nhược Khải khẳng định, ngữ khí đầy hào khí như lần đầu gặp mặt.

“Đúng vậy! Đến lúc đó cũng trở mặt nha.” Diêu Diêu ranh mãnh nói, một bên còn nỗ lực chớp mắt, không cho nước mắt rơi xuống.

“Đi thôi!” Lạc Hồn vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, vỗ vỗ vai ta.

“Cần phải... bảo trọng.” Tàng Dao kéo tay ta qua, nắm thật chặt thật chặt...

“Gặp lại ở đại lục trung ương!” Ta nói, sau đó, xoay người rời đi. Rất dứt khoát, bởi vì, ta tin chắc chúng ta sẽ còn gặp lại!

—

Tàng Dao nhìn đôi tay mình, thở dài.

Lạc Hồn hỏi: “Sao không nói?”

“Ta sẽ... Ta sẽ nói...” Khi đến đại lục trung ương, nhất định sẽ nói.

“Vậy sao.” Lạc Hồn mỉm cười, rất ôn nhu.

“Được rồi!” A Nhược Khải hét lớn một tiếng: “Các anh em! Bắt đầu kiếm tiền đi đại lục trung ương tìm Tiểu Nguyệt thôi!” Nhắc chân đi đến công hội mạo hiểm giả.

“Đi thôi! Tiếp nhận nhiệm vụ kiếm tiền nào!”

—

Chỉ qua mấy ngày nói ngắn không ngắn dài không dài, ta lại thu hoạch được một phần lớn như vậy, nhìn vé tàu đi đại lục trung ương trong tay, ta nghĩ.

Phải về nhà rồi, đúng không!

—

* Ảnh hưởng thể chất: Nếu hệ của đối phương tương khắc với mình thì lực sát thương sẽ lớn hơn. Ví dụ: Quang khắc Âm, Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ....

5. Chương 5: Phá Thành Chi Ngụy

Lần đầu tiên Minh Nguyệt gặp Húc Chi Vô Cực, là một năm trước đây.

Y nhớ rất rõ ràng, đó là một thôn trang nhỏ của tinh linh gọi là Phàm Sát Nhĩ, lúc đó y chỉ mới cấp 10, một tinh linh đạo tặc mới rời khỏi tân thủ thôn.

Bầu trời hôm đó thoát nhìn đặc biệt cao, đặc biệt trong suốt...

“Người là tân thủ à! Ta kéo người.” Đây là câu đầu tiên Vô Cực nói với y.

“Ta kéo người”, không phải “ta muốn kéo người”, lời này nói ra thật sự là phi thường cường thế.

“Ác.”

Câu trả lời của y cực kì ngu xuẩn! Mỗi khi Minh Nguyệt hồi tưởng lại, đều cảm thấy hối hận vô cùng.

Kỳ thực Minh Nguyệt cũng không đặc biệt gì cả, ngoài y ra, Húc Chi Vô Cực còn dẫn theo không ít người.

Khi đó Húc Chi Vô Cực cấp 34, “Thiên vận” mới mở ra không đến một tuần, hắn đã luyện được cấp như vậy, thật sự là rất rất giỏi. Kỳ thực, cho dù khi đó “Thiên vận” đã mở ra một năm, Minh Nguyệt vẫn nghĩ Húc Chi Vô Cực rất rất giỏi.

Đối với Vô Cực, hắn có một loại cảm giác khó có thể mở miệng, gần như sùng bái thần thánh. Ngay từ đầu, thực sự chỉ là sùng bái...

Húc Chi Vô Cực dẫn bọn hắn đi đánh Thụ Yêu cấp 40. Thành thật mà nói, một ma pháp chiến sĩ cấp 34, mang theo sáu bảy tân thủ cấp dưới 15 đi đánh quái cấp cao như vậy, thật sự là có điểm cuồng vọng.

Bất quá, Húc Chi Vô Cực vốn là người cuồng ngạo lại tự tin như thế, nhưng hắn lại rất có chừng mực, sẽ không làm chuyện gì mình không thật sự nắm chắc.

Cho nên khi đó, Minh Nguyệt chỉ ngây ngốc đứng một bên, nhìn Vô Cực như đang cắt rau, cắt Thụ Yêu thành từng khối từng khối. Đương nhiên những người khác cũng không tốt hơn y là bao.

Có thể ngay cả lão thiên đều nhìn không vừa mắt Húc Chi Vô Cực dễ dàng “khỉ dễ” những con quái đẳng cấp cao hơn hắn như thế, quyết định áp chế nhuệ khí của hắn.

Không lâu sau khi Minh Nguyệt thăng cấp 13, bọn họ liền gặp phải boss của khu vực này, Thần Mộc Cự Nhân cấp 75.

Đám tân thủ Vô Cực dẫn theo, vừa thấy boss xuất hiện thì như chim thú chạy sạch, chỉ có Minh Nguyệt không ly khai, không biết vì sao, y lại nghĩ Vô Cực sẽ không thua. Nhìn Vô Cực chiến đấu với Thần Mộc Cự Nhân, Minh Nguyệt cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hối hận sao mình không chọn trở thành ma pháp chiến sĩ vừa khóc vừa soái (tàn khóc, oai phong) như Vô Cực....

Thăng đến khi chiến đấu kết thúc, Minh Nguyệt mới nói lỏng bàn tay luôn luôn siết chặt, đốt ngón tay đã trắng bệch, lòng bàn tay vẫn còn in lại vết móng tay thật sâu, biểu hiện chủ nhân nó vừa rồi kích động và kiên cường như thế nào.

“Thực đã nghiền.” Lục soát thi thể Thần Mộc Cự Nhân, Vô Cực cuồng ngạo cười.

Minh Nguyệt nhìn mái tóc vàng của Vô Cực phản xạ dưới ánh mặt trời, tiểu dung sở hướng vô địch (không có sức mạnh nào địch nổi), uy phong lẫm lẫm như vị thần thái dương hàng thế (đến nhân gian). Lần đầu tiên y nghĩ trò chơi này chán thật đến chết như vậy, khiến y không thể nào khống chế nhịp tim đập cuồng loạn như muốn nhảy ra ngoài.

Trở về thành, hắn hỏi Húc Chi Vô Cực vì sao muốn kéo tân thủ.

“Buồn chán...” Húc Chi Vô Cực trả lời như thế.

Lúc sau y còn nói, y muốn có người cùng mình luyện công.

Vô Cực nói: “Ta có một dong binh đoàn, cho người một tuần, một tuần sau người luyện đến cấp 30, ta sẽ thu người.”

Ước định xong, Vô Cực cho hắn một ít trang bị cơ bản và tiền rồi rời đi.

Một tuần sau, Minh Nguyệt lên cấp 32, mang theo tự tin cùng tâm tình thấp thỏm không yên, gia nhập dong binh đoàn “Ngân Chi Vô” Húc Chi Vô Cực thành lập.

Tốc độ luyện công cực nhanh, ngay cả người bạn tốt lâu năm Nhất Kiếm Thiên Hạ đã kéo y vào “Thiên vận” cũng gia nhập vào “Ngân chi vô”.

Ta mờ mịt địa nhìn cảnh sắc trước mặt. Bến tàu?

Vỗ vỗ cái đầu trống rỗng sau khi tỉnh ngủ, cố gắng hồi tưởng vì sao mình lại ở chỗ này.

Vừa tỉnh ngủ? Ta nhớ ra rồi, vì ở trên thuyền quá buồn chán nên mới ngủ một giấc (đang ở trên phương tiện giao thông thì không thể logout), như vậy... đây chính là Bạch Hổ cảng.

Đại lục trung ương có bốn cảng lớn ứng với bốn hướng, phân biệt là, Thanh Long cảng (Long Ngâm thành) ở phía đông, phía nam có Chu Tước cảng (Phượng Vũ thành), Bạch Hổ cảng (Hổ Khiếu thành) nằm phía tây, cùng Huyền Vũ cảng (Minh thành) phía bắc.

Thanh Long cảng đi đến Thiên Thê đại lục, Chu Tước cảng đến Băng Hỏa đại lục, Bạch Hổ cảng đi Xích Thổ đại lục, Huyền Vũ cảng đến Tử Vong đại lục cùng những đạo nhỏ lân cận.

Ta rốt cục đã trở lại trung ương đại lục! Phía trước là đường đến Hổ Khiếu thành a, ta vui vẻ nghĩ.

“Thật là là giấc mộng làm người ta hoài niệm a!”

Hổ Khiếu thành không hổ là một trong bốn cảng chính của đại lục trung ương, cửa hàng cùng quầy hàng người chơi mở ra chiếm hết cả con đường.

Đây là con đường duy nhất đi đến Xích Thổ đại lục, cho nên hàng hóa hơn phân nửa là những món “đặc sản” đến từ Xích Thổ đại lục.

Những quầy hàng này ta ngay cả nhìn cũng không nhìn, nhanh chóng vượt qua đoàn người, đi tới một góc khuất vắng vẻ. Không phải ta tự bế, mà là đối với một người mới từ Xích Thổ đại lục đến mà nói, những hàng hóa của họ thật sự chẳng hấp dẫn chút nào, hơn nữa xen lẫn vào cả đám người, tuy không lag (mạng lưới “Thiên vận” thực sự là phi thường tốt), nhưng mà vẫn rất chèn chúc.

Nhìn bộ tân thủ trang rách rưới trên người, ta nghĩ có lẽ đã đến lúc thay đổi trang bị rồi.

Nhờ có vé tàu Tàng Dao bọn họ tặng (ta mua thì chỉ cần 700 kim tệ, nhưng bọn họ lại là mua đúng giá gốc 1200 nha), cộng thêm tiền thưởng của nhiệm vụ thu hoạch nanh rắn, trên người ta ước chừng có khoảng 650 kim tệ.

Mua cái thì thì tốt đây? Ngự phù thuật của ta đã lên cấp 3, cho nên tối trọng yếu chính mà phải mua phù chú chỉ (tờ giấy vàng dùng để vẽ bùa), bằng không tung phù pháp cấp 1 ra, uy lực thấp đến mức khiến ta muốn khóc. Ngoại trừ phù chú chỉ, đương nhiên còn cần mua nhân trận thạch, còn phải đổi một cái lệnh bài mới... Khuyết điểm duy nhất của người sở hữu bốn chức nghiệp chính là, vũ khí này họ cũng phải mua bốn loại. Phá sản a!

Mấy loại nho nhỏ như phù chú chỉ này, trực tiếp đến thương điểm ma pháp mua là có lợi nhất (ai kêu mị lực ta cao như vậy), mà nhân trận thạch với lệnh bài, thì phải đến chỗ đấu giá nhìn xem.

Ai... Biết làm sao a! Ta thở dài một hơi, buff cho mình một cái Tật Phong Thuật, một đường luôn lách qua cả đám người.

Kinh qua mấy giờ nỗ lực, rốt cục cũng mua được mấy món trang bị không tồi, theo thứ tự là Hắc Nha Lệnh Bài 3A đích (trí lực +20, tinh thần +20, công kích ma pháp (bao gồm cả ma pháp phụ trợ) + 20%, uy lực ma pháp hắc ám hệ +20%), Thanh Đồng Yêu Đái (đai lưng) 1D (không gian trữ vật tăng 300 ngăn, miễn tiếp +7).

Mà nhân trận thạch lại tương đối thấp, vẫn là quyết định mua Lưu Ly Trận Thạch 3B, bởi vì trận thạch không có thuộc tính phụ gia, tối đa chỉ ảnh hưởng uy lực cùng tốc độ thành lập kết giới mà thôi, trừ phi là chuyên tu, bằng không thì không cần mua thứ quá tốt làm chi (ta cũng không có tiền mua a).

Tuy rằng còn có rất nhiều trang bị chưa mua, thế nhưng người nghèo thực sự không có tư cách oán giận cái gì.

Nguyên lai hệ phụ trợ không chỉ khó luyện cấp, tiền cũng khó kiếm, lòng ta không khỏi bội phục Nửa Đời Phong Vân đơn tu tể ti. (Đơn tu là đặc biệt luyện một chức nghiệp, như vậy có thể tăng cao năng lực của chức nghiệp đó so với những người song tu).

Ta mua những loại trang bị này, đều phải trải qua một quá trình tinh tế tuyển chọn, đều thấp hơn 10% so với giá thị trường.

Hay nói giỡn! Nếu như không hảo hảo so giá, thật sự sẽ làm hổ thẹn mỹ danh đạo tặc Minh Nguyệt cực kì biết coi hàng của “Ngân chi vô hạn” thành trước kia.

Nhiều đây trang bị đã lột của ta hơn năm trăm kim tệ, trong đó quý nhất chính là Hắc Nha Lệnh Bài giá 370 kim tệ.

Tuy rằng trang bị cấp A bây giờ ta chưa thể sử dụng, thế nhưng hắc nha lệnh bài tăng 20% công kích ma pháp, uy lực ám hệ ma pháp gia tăng 20%, khiến ta phi thường xem trọng, cái này biểu thị, sử dụng ám hệ ma pháp công kích thì có thể tăng 40%, đối với Ma tộc thuộc tính ám mà nói, đó là một loại vũ khí phi thường tốt, chu dù có hơi mắc, nhưng vẫn đáng giá.

Nhìn hắc nha lệnh bài cùng quang ứng chi bào trong bối bao, ta trầm nghĩ, cho dù vẫn chưa sử dụng được, cứ luyện cấp thì sẽ có lúc mặc được thôi.

Số kim tệ còn lại đều cầm đi mua được thủy, ta lập tức ra khỏi thành luyện công.

Đã quá quen với cuộc sống tổ đội khoái trá, sẽ nghĩ đơn luyện là chuyện phi thường nhàm chán, không có ai để nói chuyện phiếm, cũng không có ai đem người trở thành tể ti yếu đuối để bảo hộ, thật đúng là có điểm không quen, “Con người a! Quả nhiên không nên quen với những ngày vui.” Ta cảm thán lẩm bẩm.

Bất quá dù sao cũng đã quen với cô độc, thoáng cái đã khôi phục lại, hưởng chi, còn có một việc chỉ cần nghĩ đến, sẽ khiến ta tràn ngập dũng khí để tiếp tục cố gắng...

Hệ thống thông báo! Ngoại gia Nguyệt Phi Ly đẳng cấp đề thăng, lên cấp 50.

Vạn tuế! Rốt cục thăng cấp rồi, không uống công cả ngày nỗ lực!

Không nói hai lời, ta lập tức trang bị lên người quang ứng chi bào cùng hắc nha lệnh bài.

Trang bị trong “Thiên vận” có rất ít biến hóa, qua lại cũng chỉ có 3 loại, phân biệt là: khôi giáp hệ thể chất, quần áo nịt hệ miễn dịch và pháp bào hệ tinh thần.

Những trang bị này hoàn toàn không có hạn chế chức nghiệp, bất quá năng lực phụ gia của chúng không giống nhau.

Khôi giáp gia tăng sức mạnh, thể chất và tốc độ hồi huyết; quần áo nịt tăng sức mạnh, miễn dịch và né tránh; pháp bào tăng trí lực, tinh thần và tốc độ hồi ma pháp, thiết kế như vậy, có thể giúp rất nhiều người chơi hệ song tu tuyển chọn trang bị thích hợp.

Hình thức trang phục cũng không giống các trò game online khác, trang phục không có những giá trị cố định, kỳ thực lại rất thống nhất, chủ yếu là căn cứ vào chủng tộc mà có biến hóa khác nhau.

Ví dụ như pháp bào, pháp bào cơ bản của Ma tộc, áo cao cổ và ống tay áo dạng loe, cộng thêm thiết kế vai trần (từ bắp vai đến dưới nách được để trần); tinh linh thì cổ áo cao, tay áo dài rộng; mà nhân tộc lại rất chính thống với trường bào có mũ.

Bất quá tùy theo nam nữ mà có kiểu dáng khác nhau, nửa người trên cơ bản không sai biệt lắm, nửa người dưới, nam thì trường bào xẻ tà từ eo trở xuống, và mặc quần dài, nữ thì váy ngắn cộng với vớ dài.

Đơn giản mà nói, trang phục “Thiên vận” cũng chỉ có khôi giáp, quần áo nịt, pháp bào ba loại cơ bản, hơn nữa tùy theo 9 chủng tộc bất đồng mà tạo ra 27 loại biến hóa mà thôi. (Mỗi chủng tộc có thể chọn 1 trong 3 hướng: sức mạnh, miễn tiện, tinh thần... nên trang phục sẽ có $9 \times 3 = 27$ loại biến hóa.)

Đương nhiên, chủng loại bất đồng thì pháp bào sẽ có hoa văn khác nhau, màu sắc cũng chi tiết khác biệt, quang ứng chi bào có màu trắng, cổ áo, cổ tay áo và vạt áo thêu hoa văn hình vũ mao vàng nhạt.

Ai kêu ta là Ma tộc. Nhìn ta mặc pháp bào vào lại lộ ra bờ vai trần, trong lòng âm thầm thở dài.

Giữa ánh đồng bát ngát, chỉ có đôi cánh chim ứng tuyết trắng tỏa sáng dưới vòm trời, đôi mắt ứng sắc bén nhìn quét qua mặt đất, nắm giữ nhất cử nhất động của chúng sinh, một lát sau, con ứng khổng lồ dường như thu được mệnh lệnh của người nào đó, đáp xuống một ngọn núi nhỏ gần đó.

Trên gò núi, một nam tử mỹ lệ xuất trần mỉm cười nhìn con ứng khổng lồ rúc vào người mình ỉ ỏi làm nũng.

Mái tóc màu nguyệt bạch trải dài từ eo đến thắt lưng cùng trường bào thuần trắng đón gió tung bay, gương mặt tái nhợt không hề có chút huyết sắc nào, da thịt gần như trong suốt, phẳng phất khiến người cảm thấy y sẽ cứ như vậy mà đi cùng gió.

Đôi mắt xinh đẹp màu lam tử, giống hồ sâu thần bí, chỉ cần khẽ liếc mắt, kẻ khác sẽ bị hãm vào trong đó, ngón tay tinh tế mỹ lệ chậm rãi vén những lọn tóc lòa xòa ra sau tai, nếu con ứng khổng lồ kia có tâm, chắc hẳn nó sẽ cảm thấy đây là mỹ cảnh thế gian.

“Quả nhiên đã đổi mới rồi!” Ta một mặt nhìn Bạch Vũ dùng điều tra thuật thu thập tư liệu phân bố của quái, một mặt đưa tay vén mớ tóc dài bị gió bay loại nhét ra sao tai. Muốn mua một vật trang sức buộc lại quá!

Trình Tra Thuật cấp 2 là kỹ năng tuần thú thuật, phái sủng vật đến phía trước điều tra tình hình phân bố quái vật hoặc địch nhân đích, điều tra xong, sẽ theo đó mà phân bố tư liệu trên bản đồ (một chấm đại biểu cho một con quái), đó là một kỹ năng rất tốt, nhất là khi sử dụng trên sủng vật hệ phi hành.

Kỳ thực, sự phân bố của quái vùng này, một lão ngoại gia “Thiên vận” như ta lẽ ra đã nắm trong lòng bàn tay rồi chứ, thật sự không cần phải tốn công tốn sức phái Bạch Vũ đi điều tra. Trình Tra Thuật không những tiêu hao SP, hơn nữa trước khi điều tra kết thúc, không thể ra lệnh khác cho sủng vật (bất quá giá đối với triệu hoán sư mà nói thì đó không phải vấn đề lớn, bởi vì thông thường bọn họ đều có hơn hai đầu đích sủng vật để điều khiển).

Nguyên nhân duy nhất ta làm như vậy, chính là muốn luyện Thuần Thú Thuật đến cấp 3 để có thể cưỡi sủng vật, tục xưng là tấy kỹ năng. Cho nên ta nghiêm túc luyện suốt buổi chiều, ngoại trừ vài con quái không có mặt ở xung quanh, vẫn liều mạng ra lệnh cho Bạch Vũ kiểm thi thể (tuần thú nhai cấp 1), còn có điều tra.

Hiểm nhất chính là Bạch Vũ vốn là sủng vật khế ước, không cần lo lắng về độ trung thành (độ trung thành của sủng vật khế ước luôn là 100), nếu không, nói không chừng nó đã sớm nhịn được mà bãi công rồi.

Bất quá, ta nghĩ, kẻ đầu tiên bởi vì không kiên nhẫn mà bãi công là ta mới đúng. Làm đi làm lại mỗi một chuyện, phiền muộn a!

Thẳng đến lúc mặt trời lặn mặt trăng lên, ta rốt cục hoàn thành “đại nghiệp” tấy kỹ năng, hệ thống thông báo tuần thú thuật lên cấp 3, ta lập tức tháo mũ giáp trò chơi, logout ngay!

Cái gì? Hối ta vì sao không lập tức cưỡi sủng vật cho đã nghiền?

Ta đói bụng muốn ăn cơm không được sao? Huống chi kỹ năng cũng sẽ không chạy mất.

Ta tâm tình du khoái quấy nước sốt cho món mì Ý, trung mì trong nước sôi cho mềm rồi nhúng ngay vào nước lạnh, như vậy sợi mì sẽ dai giòn, ăn rất đã răng a! Ta vừa hát khe khẽ vừa nghĩ, hiểm có được ngày cố tình xuống bếp.

Vừa đến đại lục trung ương, tâm tình của ta liền thoải mái không ít, không chỉ ăn đúng giờ, cư nhiên còn có tâm tình xuống bếp. Nguyên lai ta chỉ cần cùng người kia đứng dưới một mảnh trời, đập trên cùng một phiến thổ địa, đã rất thỏa mãn rồi.

Thực sự là tâm nguyện gãy còm a, ta bắt đắc dĩ nghĩ. Nếu không phải vậy, ta còn có thể làm gì đây?

Thưởng thức món mì Ý thân yêu, ta tùy ý chuyển kênh, không tập trung xem TV.

Trong âm thanh ngắt quãng khi kênh đài liên tục chuyển tới chuyển lui, bên tai truyền đến tiếng “Bi... bi...” yếu ớt.

Tiếng gì vậy? Là tiếng điện thoại di động sao, sao ta lại có thể đặt tiếng chuông kì cục thế nhỉ?

Đi tới bên giường, cầm lấy điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường, màn hình tinh thể lỏng màu sắc rực rỡ biểu hiện “5 cuộc gọi lỡ”, nguyên lai là chưa nhận nên điện thoại thông báo nhắc nhở.

Kiểm tra danh bạ mới phát hiện, 5 cuộc gọi lỡ đều là Nhất Kiếm gọi đến, đại khái lúc đó ta đang ở trong “Thiên vận” nên không có nghe.

Suy nghĩ một chút, ta quăng điện thoại lên đầu giường, tiếp tục chiến đấu với bữa ăn.

Dù sao Nhất Kiếm nhất định là gọi tới nhắc nhở ta, mỗi tháng một lần, quái vật sắp tấn công Ngân Chi Vô Hạn thành.

Cái này cũng chẳng có gì để lo lắng, ta dùng nĩa quăn quăn một cuộn mì cho vào trong miệng.

Cho dù thiếu đạo tặc Minh Nguyệt, trong thành vẫn còn những đạo tặc khác, huống chi...

Ta lại ăn một nĩa mì.

Chỉ cần có Vô Cực ở đó thì không có vấn đề.

Lúc rửa chén, ta nghĩ nghĩ, cho dù có lo lắng đi chăng nữa, ta mới có 51 cấp không giúp đỡ được cái gì a.

—

“Thế nào?” Nửa Cuộc Đời Phong Vân hỏi Nhất Kiếm Thiên Hạ vừa logout gọi điện thoại.

Nhất Kiếm hé ra bộ mặt đau khổ, ngập ngừng: “Cái này...”

“Ác! Ta đã biết.” Thấy biểu tình của Nhất Kiếm, hấn lập tức minh bạch.

“Làm sao bây giờ, đại ca vẫn không bắt máy a.” Nhất Kiếm khẩn trương hỏi.

“Cái gì làm sao bây giờ?” Nửa Cuộc Đời Phong Vân giả ngu.

“Cái kia...” Nhất Kiếm chỉ vào phòng nghị sự, Húc Chi Vô Cực bị các thành viên của Ngân Chi Vô Cực vây quanh, “Phải ăn nói thế nào a!”

“Ăn nói?” Nửa Cuộc Đời Phong Vân tiếp tục giả ngu.

“Nếu như ta nói ta tìm không được Nguyệt đại ca, lão đại nhất định đòi ta đưa ra số điện thoại của đại ca nha!” Để tránh cho Vô Cực chú ý tới hấn, Nhất Kiếm nỗ lực nhịn xuống xung động muốn gào to.

“Vậy thì đưa cho hấn a.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân lạnh lạnh nói, việc không liên quan đến mình tâm không phiền.

“Ta đã giao kèo với Nguyệt đại ca rồi.” Nhất Kiếm nói: “Nếu không được hấn đồng ý, dù là ai cũng không được phép cho người đó số điện thoại.” Phiền a!

“Như vậy a! Nếu như vi phạm giao kèo với Tiểu Nguyệt, người sẽ thế nào?” Nửa Cuộc Đời Phong Vân biết rõ còn cố hỏi.

“Sẽ chết rất... khó coi.” Nhất Kiếm vừa gật đầu vừa nói.

Không sai! Y sẽ chạy đến tận nhà tìm hấn PK ngay tại chỗ.

“Na... Nếu như chọc Vô Cực tức giận thì sẽ như thế nào đây?” Hắc hắc... có trò hay để xem.

“Cũng sẽ chết rất... khó coi.” Chỉ là chết kiểu này bất đồng một chút! Hắn sắp khóc.

“Vậy...” Nửa Cuộc Đời Phong Vân chỉ vào Vô Cực đang đến gần hai người bọn hắn, hỏi: “Phải xem người muốn chết như thế nào.”

“...” Thế nhưng hắn không muốn chết a!

Lúc này, Húc Chi Vô Cực đã chạy tới ngay trước mặt.

“Nhất Kiếm, liên lạc với Nguyệt thể nào?” Vô Cực hỏi.

“Ách...” Ánh mắt Nhất Kiếm đảo loạn, suy nghĩ chuyện nên cầu viện ai thì tương đối khá.

Nửa Cuộc Đời Phong Vân ở một bên thanh thoi ngâm nga tiểu khúc.

Người này, không kéo chân sau của hắn thì không được mà!

Cung tiễn thủ Bách Bất Xuyên Dương, đạo sĩ (phù chú sư + kết giới sư) Thiên Lý Nhậm Ngã Hành phát giác tầm mắt của hắn đang bắn về phía này, lập tức cúi đầu giả vờ đang bận rộn.

Mấy tên gia hỏa vô dụng!

Tà Hỏa Hoàng lạnh lạnh vượt vượt ma trượng của mình, mà ả nhân Danh Dao Môn càng lợi dụng ưu thế chiều cao của mình, trốn dưới gầm bàn.

Không có biện pháp! Nhất Kiếm cắn răng, mặt cho một người mà hắn không muốn nhờ vả nhất.

“Nhất Phương a... Cứu cứu ta.”

Nhất Phương Thiên Hạ quay về phía hắn, chỉ là cầm quân bố đồ (bản đồ phân bố quân sự) đi đến cạnh Vô Cực, nói rằng: “Vô Cực, ta phát hiện bố trí ở đông môn có chút vấn đề, đặt cạm bẫy ở đây hình như không ổn lắm.”

“Đâu?” Vô Cực xoay lại nghiên cứu quân bố đồ theo lời Nhất Phương Thiên Hạ.

Tốt lắm! Quả nhiên thành công dời đi lực chú ý của Vô Cực lão đại.

Nhất Phương lạnh lùng mặt cho hắn: “Người nợ ta một lần.”

“Còn không chịu chạy đi!” Nửa Cuộc Đời Phong Vân cũng mặt một câu.

—

Được rồi! Ta thật sự rất lo lắng. Ngồi trong một nhà hàng trong Ngân Chi Vô Hận thành, ta bắt đầu dĩ nghĩ, đến xem cũng tốt thôi mà.

Lúc này, bàn bên cạnh có hai người, lời đối thoại của họ hấp dẫn sự chú ý của ta.

“Sao người không đi! Vô hạn thành sắp không đợi được rồi a.”

“Không đợi được? Sao lại nói vậy?”

“Người vẫn chưa biết sao? Hôm nay là cuối tháng a.”

“Ta biết, quái vật công thành chứ gì.” Cũng không phải chuyện gì to lớn, hắn trách bằng hữu mình quá mức ngạc nhiên.

“Người còn không biết? Tiêu Dao Tôn Minh hạ chiến thiếp với Vô Hạn thành, quái vật công thành đã được hủy bỏ!”

Tiêu Dao Tôn Minh của Tiêu Dao Công Tử?

“Thực sao!” Người nợ kinh ngạc kêu lên.

“Tiêu Dao Công Tử cùng Húc Chi Vô Cực là tử địch từ lâu, lần này Húc Chi Vô Cực mất đi Tinh Toái Thiên Phần Kiếm, đệ nhất đạo tặc Minh Nguyệt của bọn họ cũng thất tung, hắn không thừa dịp này đánh tới mới là lạ.”

Nghe đến đó, ta nhin không được, nói với người kia: “Cho dù là thế, Vô Hạng thành nhân thủ tinh lương (có kinh nghiệm, hoàn mỹ), công trình phòng ngự cũng được xây dựng vô cùng tốt, căn bản không cần sợ Tiêu Dao Tôn Minh đánh qua đây a!”

“Người là người vừa mới đến đây phải không.” Người nọ hoàn toàn không để ý ta xen vào, “Tiêu Dao Công Tử lần này dẫn theo năm phân nhân thủ, cộng thêm hơn mười kỵ sĩ đoàn đến công thành.”

Bằng hữu người nọ bằng hữu kinh ngạc thốt lên: “Hơn mười kỵ sĩ đoàn!? Có phải là quá khoa trương không đấy.”

“Cho dù là như vậy, ta... Ngân Chi Vô cũng có rất nhiều liên minh.” Ngụy hiềm thật... Thiếu chút nữa nói thành Ngân Chi Vô của chúng ta.

“Người đây còn có điều không biết.” Người nọ hạ giọng, thần bí hề hề giảng: “Lần này Vô Hạng Thành sẽ thua thảm!”

“Sao lại thế!” Ta gấp rút truy vấn. Chết tiệt! Rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

“Nghe nói dong binh đoàn Ngân Chi Vô gần đây làm hỏng một nhiệm vụ cấp S, đẳng cấp dong binh đoàn rớt xuống cấp A, không ít liên minh đều vì vậy mà không chịu nhúng tay bang trợ Ngân Chi Vô.”

“Làm sao có thể... Lý do này cũng quá...” Ta không tin.

“Quá rách nát phải không... Trên thực tế, nghe người ta đồn, nguyên nhân chân chính là do Tiêu Dao Tôn Minh đứng giữa làm khó dễ, Ngân Chi Vô làm hỏng nhiệm vụ hình như cũng do bên kia ra tay.” Người nọ nói.

Nguyên lai nguyên nhân Nhất Kiếm Thiên Hạ vẫn nhắc nhở ta sắp đến cuối tháng là muốn ta nhanh chân chạy tới.

“Như vậy...” Ta bất an hỏi tiếp: “Người biết nhân số hai bên khoảng chừng bao nhiêu không?” Ta van người, đừng có kếm quá nhiều nha.

“Vô Hạng thành đại khái có khoảng 800, Tôn Minh... nghe nói có 4000 người.”

“Tiêu Dao Công Tử lần này là do tình thế bắt buộc, cho nên tiểu ca, người cũng mau đi đi.” Người nọ dứt lời liền lôi kéo bằng hữu rời khỏi nhà hàng.

Tám trăm đấu với bốn ngàn! Cho dù thủ thành có ưu thế hơn, nhưng chênh lệch như vậy cũng không tránh khỏi thái quá đi!

“Đáng ghét!” Ta rống giận, “Tiêu, Dao, Công, Tử!”

Ta thề, Quý Thanh Nguyệt ta tuyệt không đội trời chung với người!

Trong “Thiên vận”, sau khi một dong binh đoàn hoặc kỵ sĩ đoàn chiếm lĩnh một thành thị trở thành lãnh thổ của mình, cứ mỗi cuối tháng sẽ có một lần quái vật công thành, đẳng cấp và số lượng quái vật, căn cứ số dân chúng ở tòa thành này nhiều hay ít cùng đẳng cấp binh quân của họ mà định ra.

Đại khái nếu số lượng người khoảng 110, mà đẳng cấp binh quân đẳng cộng lại chia đều cộng thêm 20 cấp, ngoại trừ mấy đầu boss ra, kỳ thực cũng chẳng có bao nhiêu tính uy hiếp.

Y theo cách nói của Thiên Lý thì chính là, chúng nó tới tặng trang bị cho chúng ta.

Người chơi chỉ cần gia nhập một đơn vị (dong binh đoàn hoặc kỵ sĩ đoàn), trước khi quái vật công thành 5 ngày, đơn vị có thể hạ chiến thiếp với thành thị nào đó, đương nhiên, ngày đó sẽ không có quái vật đến công thành.

Quái vật công thành cùng người chơi công thành có điểm khác nhau, quái vật công thành không có thời gian hạn chế, chỉ cần đánh chết con quái cuối cùng thì công thành kết thúc, nếu như không thể bảo vệ tường thành khiến quái xông vào, quái vật sẽ phá hư luôn thành thị, thẳng đến khi người chơi vị giết sạch mới thôi.

Mà người chơi công thành sẽ có thời gian hạn chế là 90 phút, nếu như có thể trong thời gian hạn chế có thể chiếm lĩnh (hoặc bảo vệ), là có thể bảo vệ (hoặc thu về) thành thị này.

Nếu trong thời gian hạn chế người chơi có thể phá hủy “Tháp thủy tinh” ở giữa thành, cũng chạm khối thủy tinh bên trong tháp, thành thị này liền tựu thuộc về người chơi (chiếm lĩnh NPC đóng ở thành thị cũng là phương pháp này). (Phong: NPC có một lượng máu nhất định mà không có lực công kích, giết được NPC thì NPC đó sẽ thuộc về mình, đây cũng là một cách chặt đứt tiếp tế, ví dụ NPC thương điểm ngủm thì chẳng còn NPC bán máu, mana... -> không thể thủ thành được lâu dài. Chú ý: Trong thời gian công thành thì người công thành không thể mua được vật phẩm trong tòa thành mình đang đánh chiếm.)

Đồng dạng, trong thời gian hạn chế mà bảo hộ trụ tháp thủy tinh không bị phá hư (tháp thủy tinh bị phá hư thì thủ thành thất bại, không quan hệ việc thủy tinh thành thị có bị người khác chạm đến hay không), thì là bảo vệ cho thành. (Phong: tháp thủy tinh cũng có lượng máu, hết máu, tháp sụp... mới tính là mất thành).

Trong lúc chiến đấu, chỉ có đơn vị dòng binh đoàn hoặc kỵ sĩ đoàn mới có thể thêm vào chiến cuộc (xin trở thành dân của thành thị cũng có thể hỗ trợ thủ thành, nhưng phải xin trước khi công thành 3 ngày), cá nhân hoặc dòng binh đoàn hoặc kỵ thập đoàn chưa xin phép thì không thể tới gần chiến trường, chỉ có thể đứng ở ngoài một phạm vi nhất định quan sát.

Ta đứng ở phạm vi hạn chế ở tiền tuyến, khẩn trương quan sát chiến tranh lần này, trong lòng đầy hối hận, tại sao không sớm hỏi Nhất Kiếm cho rõ ràng, như vậy chí ít còn có thể xin trở thành dân chúng hỗ trợ thủ thành.

Quân đội của Tiêu Dao Tôn Minh chia làm ba trận tuyến: tiền, trung, hậu.

Đội dẫn đầu chính là kỵ sĩ cùng chiến sĩ hệ cận chiến tạo thành “Phá thành đội”, đặc biệt công kích thành môn, máu trâu lại không sợ công kích ma pháp.

Trung gian do ma pháp sư hoặc phù chú sư hệ nguyên tố cấu thành “Cường công đội”, chuyên môn đối phó quân đội Vô Hạn Thành tiếp cận cửa thành quá nhiều “Phá thành đội”.

Đoạn hậu phụ trách bắn chết phòng thủ trên tường thành, do cung tiễn thủ hoặc ám sát giả chờ hệ viễn chiến cấu thành “Kích sát đội” .

Xen lẫn vào giữa ba đội, là rất nhiều tế ti, thi nhân hoặc luyện kim thuật sĩ hệ phụ trợ, giúp ba đội bổ máu gia tăng trạng thái, mặt khác, còn có kỵ binh hoặc triệu hoán sư cấu thành đội thứ tư “Du kích đội” hỗ trợ bốn phía.

Tuy rằng hậu Tiêu Dao Công Tử thấu xương, ta vẫn phải bội phục thông minh tài trí của hắn, đó là chiến lược công thành vô cùng hoàn mỹ, “phá thành đội” ở tiền phương không chỉ để bảo vệ “cường công đội” cùng “kích sát đội” ở hậu phương, hai đội phía sau lại có thể hỗ trợ tiền phương, ba đội trong lúc đó cùng giúp đỡ trông nom lẫn nhau.

Nhưng cũng bởi vì quá mức hoàn mỹ, cho nên mới có một khuyết điểm phi thường lớn...

Loại trận hình này hoàn toàn là vì công thành mà thiết kế, cho nên toàn bộ chiến sĩ phòng cao máu trâu đều an bài ở tiền tuyến, còn lại là pháp sư, cung tiễn thủ các loại chức nghiệp phòng ngự thấp máu ít. Nói cách khác, chỉ cần có một đội kỵ binh tập kích từ phía sau, loại trận hình hoàn mỹ này lập tức bị phá hủy, cứ thế, phía thủ thành chỉ cần cầm cự qua chín mươi phút thời gian công thành là tốt rồi.

Vấn đề là... ta bị ai nghĩ.

Lấy đâu ra kỵ binh đến để cùng tập kích a! Đại bộ phận chiến lực Vô Hạn thành đại khái đều đặt thủ thành cả rồi.

Đây cũng là nguyên nhân Tiêu Dao Công Tử phóng tâm mà sử dụng loại chiến lược này, hắn tin tưởng không có người nào dám đến giúp đỡ Vô Hạn thành.

Trong lúc này, ta chỉ có thể kỳ vọng chiến đội kết giới sư của Thiên Lý có thể giữ vững tháp thủy tinh.

Trong thời gian chiến tranh, không cần đặc biệt tổ đội, người cùng một phe sẽ bị tự động sung vào quân đội trở thành đồng đội, phe thủ thành có một loại hình thức tổ đội đặc biệt, chính là chiến đội.

Đồng minh cùng chức nghiệp (bao gồm cả song tu), một trăm người là có thể tạo thành chiến đội, khi chiến đội trưởng phát động một kỹ năng thì các thành viên của chiến đội đó cũng sẽ tự động phát ra kỹ năng này, lúc này uy lực của kỹ năng sẽ tăng lên đến gấp trăm lần (phải tùy vào số người cùng cấp bậc của kỹ năng).

Đạo sĩ có đẳng cấp cao nhất trong dòng binh đoàn Ngân Chi Vô là Thiên Lý Nhậm Ngã Hành, mỗi lần thủ thành đều phụ trách đội trưởng chiến đội thủ hộ tháp thủy tinh.

Bất quá chiến đội cũng có khuyết điểm, nếu như chiến đội trưởng trận vong, chiến đội sẽ không còn ai chỉ huy

Tại chiến trường thì không thể sử dụng điểm sống lại (sau khi chết sẽ được trực tiếp chuyển về nơi này), nếu như người chơi trận vong, sẽ tự động bị truyền tống đến điểm sống lại của một tòa thành gần chiến trường nhất, tuy rằng sống thì có thể tiếp tục chiến đấu, bất quá đối với phe phòng thủ mà nói, muốn xuyên qua tầng tầng quân đội công thành để trở lại thành, là chuyện rất khó khăn.

Một khi chiến đội trưởng tử vong, cũng chỉ gây dừng lại chiến đội, thế nhưng chiến đội cần phải có một người mới tổ đội, trong thời gian chiến đấu phải tranh thủ từng thời từng khắc, căn bản là không có thời gian tổ đội lại lần nữa.

Sở dĩ, chiến đội trưởng chính là nhân tố trọng yếu quyết định sự tồn vong thành bại của phe thủ thành, nhất là chiến đội kết giới sư thủ hộ tháp thủy tinh. Thiên lý thường ngày tuy rằng cả lơ phát phơ, nhưng vừa đụng phải chuyện trọng yếu thì lại phi thường đáng tin cậy.

Nhìn tháp thủy tinh phía xa xa hơi lan tỏa kim quang, ta tuyệt đối tin tưởng năng lực của Thiên Lý!

Ba mươi phút rất nhanh đã trôi qua, “phá thành đội” vẫn vô pháp hao tổn một cọng lông tơ của cửa thành, thế nhưng phe phòng thủ Vô Hận thành cũng chẳng tốt hơn được chút nào, không ít người bị “cường công đội” và “kích sát đội” tống ra khỏi chiến trường, nhìn từng đạo bạch quang xẹt qua bầu trời, ta đại khái tính toán một chút, trong khoảng thời gian này Vô Hận thành tổn thất gần một trăm người, chiến sự càng ngày càng căng thẳng!

Càng hồngбет chính là, lại có không ít dòng binh đoàn lục tục thêm vào quân đội Tôn Minh, cùng tiến đánh Vô Hận thành (trong chiến tranh thì có thể lâm thời xin thêm vào phe công hoặc thủ thành trợ trận).

Thực sự là một đám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, lũ tiểu nhân muốn chia một chén canh!

Ta trừng mắt đám dòng binh đoàn vừa mới gia nhập quân địch, trong lòng hung hăng chửi bới.

“Đạp đạp! Đạp đạp!” Trong lúc ta cắn răng mắng lũ tiểu nhân chết tiệt kia thì phía sau truyền đến từng đợt tiếng vó ngựa xé gió.

Nhìn lại, lòng lập tức lạnh nửa đoạn.

Đó là một đội kỵ sĩ hơn ba trăm người, từ trang bị trên người bọn họ xem ra, đẳng cấp binh quân hẳn là trên 70.

Chết tiệt! Sẽ không lại là một đám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của à! Một kỵ sĩ đoàn nhân số khổng lồ như thế thêm vào chiến cuộc, tình thế lập tức chẳng còn vân hồi được nữa.

Lẽ nào trời muốn diệt Ngân Chi Vô Hận thành? Ngay cả lão Thiên cũng đổ kị nhìn Húc Chi Vô Cực không vừa mắt! ?

Nhìn một chiến sĩ nhân loại như là thủ lĩnh đi đến chỗ NPC đăng ký tham chiến, trong lòng ta dâng lên cảm giác vô lực khi đại thế đã mất đích. Lẽ nào ta chỉ có thể đứng ở chỗ này nhìn thái dương vẫn lạc, cái gì cũng đều không làm được, cứ như vậy mà kết thúc...

Trước mắt một mảnh hắc ám, thế giới nhất thời toàn chuyển.

Vô Cực... Ta còn có thể vì người làm gì đây? Nói cho ta biết, ta nhất định sẽ đi làm...

Hệ thống thông cáo toàn bộ phạm vi! Bạch Nhật Phá Hiểu kỵ sĩ đoàn gia nhập quân đội Ngân Chi Vô Hạn thành.

Cái gì!

6. Chương 6: Hạo Nguyệt Quy Lai (trăng Sáng Trở Về)

“Người không sao chứ?” Một tay đỡ lấy thân hình ta đang lảo đảo cơ hồ đứng không vững.

Ta ngược mắt nhìn, là một nam tử bán Tinh Linh Tộc có mái tóc bạc dài qua thắt lưng, trong đôi mắt ngân lam sắc hiện lên quan tâm rất rõ ràng.

“Ta không sao.” Ta gật đầu với nam tử, áy náy mỉm cười.

“Vậy là tốt rồi.” Nam tử thở phào nhẹ nhõm, “Vừa nãy thấy người sắc mặt tái nhợt lảo đảo, có phải sinh bệnh rồi không?”

“Không có... Cảm tạ.” Ta lúc này mới chú ý tới, trên đầu nam tử có mấy chữ màu vàng kim nho nhỏ biểu hiện “Bạch Nhật Phá Hiểu kỵ sĩ đoàn”.

Bạch Nhật Phá Hiểu! Là kỵ sĩ đoàn vừa gia nhập thủ phương?

“Người là người của kỵ sĩ đoàn Bạch Nhật Phá Hiểu?” Ta hỏi nam tử.

“Đúng vậy.” Nam tử vừa cười vừa nói “Ta là Ngân Nguyệt Tuyết Ngữ.”

Nhớ tới ta đã quên tự giới thiệu, vội vàng nói: “Ta là Nguyệt Phi Ly, xin chào.”

Ta hỏi tiếp: “Đội trưởng các người là ai? Vì sao phải giúp Ngân Chi Vô thủ thành?”

“Đội trưởng chúng ta gọi là Bạch Nhật Hiểu.” Ngân Nguyệt Tuyết Ngữ trả lời, “Về phần nguyên nhân hỗ trợ ... đội trưởng chưa nói, hình như là tự nhiên quyết định, ta cũng vừa tài nhận được tin tức mà tới đây.”

Chỉ là tự nhiên quyết định mà có thể triệu tập nhiều nhân thủ như vậy, nhất định không phải nhân vật đơn giản.

Bạch Nhật Hiểu, ta không nhớ rõ Ngân Chi Vô chúng ta có một người bạn như thế này...

Mặc kệ đi! Nếu bọn họ vừa mới tập kết, nhất định phải tốn chút thời gian an bài trận hình, ta nghĩ, ta không cần phải tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, ta lập tức hỏi: “Tuyết Ngữ, ta muốn gia nhập vào kỵ sĩ đoàn của các người, có thể chứ?”

“Gia nhập vào chúng ta?” Tuyết Ngữ do dự liếc nhìn ta.

“Ta chỉ là muốn hỗ trợ thủ thành, sau khi kết thúc thì có thể rời khỏi đoàn.”

“Cũng không cần thoát ly...” Tuyết Ngữ lo nghĩ, nói: “Bất quá điều này ta không có khả năng quyết định, để ta mang người đi tìm đội trưởng.” Sau đó phát phát tay ý muốn ta đi cùng hắn.

“Ân, làm phiền người.”

“Hiểu!” Ngân Nguyệt Tuyết Ngữ hướng về phía chiến sĩ nhân loại ngồi trên lưng ngựa đang huy trứ mọi người hô một tiếng.

“Ngân Nguyệt Tuyết Ngữ!” Bạch Nhật Hiểu cũng rống lên, “Người là Phó đoàn trưởng, không đi chỉ huy nhóm thủ hạ triệu hoán sư của người, chạy đến đây làm chi!”

Nguyên lai Ngân Nguyệt Tuyết Ngừ là Phó đoàn trưởng của kỵ sĩ đoàn... Ngay cả Phó đoàn trưởng cũng không dám tự ý tiếp nạp thành viên, xem ra Bạch Nhật Hiểu quản lý thuộc hạ rất nghiêm, bất quá điều này cũng biểu thị kỷ luật của đoàn phi thường tốt.

“Hiểu! Có người muốn nhập đoàn.” Tuyết Ngừ chìa vào ta, “Hắn muốn hỗ trợ thủ thành.”

Thấy Bạch Nhật Hiểu nhìn về phía ta, ta vội vàng nói: “Xin chào, ta là Nguyệt Phi Ly, Linh Thú Sư 51 cấp, ta muốn giúp Ngân Chi Vô thủ thành.”

Bạch Nhật Hiểu nhỏ giọng nói vài câu ta không nghe rõ, nói: “Không sao cả, hãy thu hắn đi.” Sau đó lại giao phó cho Tuyết Ngừ: “Hắn liền giao cho ngươi, an bài đến đội triệu hoán sư của ngươi.” Nói xong, hắn tiếp tục chỉ huy mọi người.

Sau khi Ngân Nguyệt Tuyết Ngừ mời ta gia nhập vào kỵ sĩ đoàn, hỏi: “Tiểu Nguyệt, ngươi có sủng vật hệ phi hành không?”

“Có a.” Ta gọi ra Bạch Vũ.

“Ác... Quang ưng a! Không tệ nha.” Tuyết Ngừ cũng gọi ra sủng vật của hắn, là một đầu Lôi Ưng.

“Tha tên là Lôi Minh, ta còn có một đầu lang gọi là Ngân Tuyết.” Tuyết Ngừ rất tự hào cười nói.

“Đội lát nữa cần có triệu hoán sư cưỡi sủng vật hệ phi hành hỗ trợ từ trên không, ngươi biết làm như thế nào rồi chứ?”

“Ta biết.” Ta chỉ vào quân đội tiền phương Tôn Minh, nói: “Chiến lược của Tôn Minh lần này là tiêu chuẩn của chiến đội công thành, sợ nhất là có người đánh bất ngờ từ phía sau, bởi vì hậu phương phòng ngự yếu nhất, cho nên...” Ý thức được mình có lẽ đã lỡ lời, ta lập tức cầm miệng. Thân là một trong các quân sư của Vô Cực, phân tích tình hình kẻ địch đã trở thành thói quen mất rồi.

“Nói tiếp đi.” Bạch Nhật Hiểu cách đó không xa nghe thấy lời nói của ta, quay đầu ngựa lại.

Bởi vì ngược sáng, ta không thấy rõ biểu tình của hắn lúc này, bất quá nếu lão đại người ta đã mở miệng, ta cũng không cần ngại ngần im lặng, vì vậy ta sẽ thoái mái mà phát biểu, “Tiêu Dao Công Tử đại khái không ngờ các ngươi sẽ đến bang trợ...”

Bạch Nhật Hiểu nhíu nhíu mày.

Ta không chú ý tới phản ứng của hắn, tiếp tục nói: “Hơn nữa lực chú ý của quân công thành đại thể đều đặt ở tiền phương, chúng ta chỉ bất ngờ tập kích từ phía sau, có thể làm chậm lại thế tiến công của bọn họ, vì Vô Hận thành kéo dài thời gian. Thế nhưng làm sao có thể thần tốc tiếp cận địch quân, ta là cho rằng...” Nói đến đây, ta giương mắt nhìn Bạch Nhật Hiểu một chút.

Hắn gật đầu, ý bảo ta tiếp tục nói.

Ta nói tiếp: “Tối trọng yếu chính là phải thần tốc tiếp cận phía sau “kích sát đội”, hệ viễn chiến phòng thấp huyết ít một khi bị người tiếp cận, cũng chỉ có thể mặc chúng ta xâu xé. Về phần phương pháp, ta là cho rằng phải cho đạo tặc cùng chiến sĩ hệ miễn hệ làm tiên phong...”

Hiểu chen miệng nói: “Chúng ta có hơn ba mươi kỵ binh, tốc độ cũng rất nhanh, sao lại không dùng?”

“Tiếng vó ngựa của kỵ binh quá lớn, dễ bị phát giác, không thể tạo ra hiệu quả đột kích.” Ta trả lời.

“Tốt. Đạo tặc tiên phong, sau đó thì sao?”

“Lại phái một nhóm thú triệu hồi hỗ trợ đạo tặc, sau đó chiến sĩ cường công cùng cung tiễn thủ sẽ phụ trách tiêu diệt những chức nghiệp hệ phụ trợ ở giữa “kích sát đội” và “cường công đội”.”

“Quân tiên phong giống như một mũi tên sát nhập vào trung tâm trận chiến, tuy rằng tương đối nguy hiểm, nhưng kỵ binh có thể đoạn hậu mở đường, kỵ binh đục phải ma pháp từ dưới đánh lên, khó có thể giữ được ưu thế công kích khi đối phó với pháp sư “cường công đội”, mà pháp sư cùng tế ti sẽ được cấm giữa đội ngũ, cuồng phóng bổ huyết và công kích ma pháp trên phạm vi lớn...”

Về phần những chức nghiệp hệ phụ trợ khác thì cần triệu hoán sư đồng thời cưỡi sủng vật (sủng vật có thể thay đổi), hỗ trợ từ trên không, lúc cần thì mới tới gần (trên không trung thì không thể công kích hoặc phóng pháp thuật xuống mặt đất, chỉ khi giảm đến một độ cao nhất định mới có thể) miễn cho bị xem là bia tập bắn.” Hồ... một hơi nói xong, mệt mỏi quá.

“Nói xong rồi?”

Ta gật đầu, “Không sai biệt lắm.” Nói thêm nữa thì chiến tranh kết thúc mất.

“Vậy ta hỏi ngươi, nên làm gì với “phá thành đội” cùng bốn chi “du kích đội” ?”

“Du kích đội” không cần phải xen vào, trừ phi bọn họ quay sang công kích chúng ta, huống chúng ta chỉ có một nhóm người như thế, cũng không cách nào tiêu diệt hết tất cả người của “du kích đội”. Về phần “phá thành đội” sao... Ta tin Vô Cực nhất định có biện pháp.” Hai mắt ta nhấp nháy quang mang, tự tin nói.

“Hi vọng vậy.” Ngươi khí Bạch Nhật Hiểu có chút khinh thường.

“Suy nghĩ của ngươi rất tốt, rất giống ta.”

Giống ngươi? Vậy ngươi hỏi ta làm gì, đi chỉ huy nhân mã của ngươi a! Lãng phí thời gian a ngươi...

“Tuyệt Ngữ, an bài hần cùng với ngươi.” Bạch Nhật Hiểu bỏ lại những lời này, liền xoay người tiếp tục chỉ huy thủ hạ của hần.

“Tốt. Trước tiên ta đem ngươi an bài vào đội ngũ triệu hoán sư của ta, chờ một chút ngươi theo ta cùng làm tiên phong.” Tuyệt Ngữ nói, chỉ chỉ một tiểu đội mặc pháp bào đứng cách đó không xa.

Thấy ta gật đầu, hần gọi ra một đầu đại lang ngân sắc cực kì xinh đẹp, cưỡi Ngân Tuyệt, dẫn ta đi tới phía trước đội ngũ.

Ta đứng trong đội ngũ triệu hóa sư của Tuyệt Ngữ, Bạch Nhật Hiểu ngồi trên lưng ngựa qua lại chỉ huy.

“Đạo tặc cùng mẫn chiến, nhanh chóng tập trung trước đội ngũ. Thiên Hồng! Ta biết ngươi hữu tu Phù Phú Sư... Đúng vậy, tập hợp ở chỗ quân tiên phong. Hoa Nhi! Ngươi mẫn tiệp quá thấp, đến chỗ hệ phụ trợ kia. Động tác nhanh một chút!”

Nhìn bộ dạng Bạch Nhật Hiểu chỉ huy đội ngũ, trong lòng không khỏi đối hần nổi lên một tia bội phục.

Đoàn này tổng cộng phải hơn hai trăm người nha! Chủng tộc, chức nghiệp hoặc song chức nghiệp của mỗi người đều không giống nhau, hần cư nhiên lại có thể rõ ràng như lòng bàn tay như vậy, điểm ấy ta tự nhận mình làm không được.

Bạch Nhật Hiểu, Bạch Nhật Hiểu. Rốt cuộc hần là một người như thế nào?

Ngay lúc ta đang suy nghĩ vấn đề này, theo sự di chuyển của đội ngũ, tay của ta đụng phải một thứ gì đó lạnh lạnh mềm mềm, quay đầu nhìn, một con Slime siêu lớn màu lục bán trong suốt đang dán bên cạnh ta...

Một Ma tộc có mái tóc dài mà xanh tím đang nằm trên con Slime còn lớn hơn cả một con ngựa, vị Ma tộc kia dùng đôi mắt màu đỏ tròn căng nhìn ta chăm chăm.

“Xin lỗi!” Ta theo bản năng nói lời xin lỗi (đừng hỏi ta vì sao).

“Ha hã...” Ma tộc kia cười khả ái, “Ngươi đụng vào Quả Bạc Hà Đông Lạnh của ta.”

“Quả Bạc Hà Đông Lạnh?”

“Đúng vậy, nó tên là Quả Bạc Hà Đông Lạnh.” Hần nhéo nhéo Quả Bạc Hà Đông Lạnh dưới thân, sau đó chỉ vào con Slime mini màu tím ngồi ở trên đầu mình, “Còn nó là Quả Nho Đông Lạnh.”

“...” Ta... phải nói “Xin chào... Quả Đông Lạnh” sao?

“Thực ngượng ngùng.”

Ma tộc nhân cười cười, “Không sao.”

Ta cũng không cho rằng sẽ có quan hệ a a a!

“Ách... Người cũng là một thành viên của Bạch Nhật Phá Hiểu đi.” Ta đang nói lời vô nghĩa sao?

“Không phải đâu.” Ma tộc lắc đầu, nói: “Ta là thấy vui nên gia nhập vào.”

Thấy vui? ... Ác... Được rồi...

Hắn ghé vào trên người Quả Bạc Hà Đông Lạnh, nói: “Ta là Mễ Trùng Nhân Khẩu, là một linh thú sư, còn người?”

“Ta là Nguyệt Phi Ly, cũng giống người, là một linh thú sư...”

“Chú ý!” Thanh âm Bạch Nhật Hiểu cắt đứt cuộc trò chuyện của chúng ta.

Nhất thời, hơn hai trăm người đều yên tĩnh trở lại, mỗi người đều hướng ánh mắt về phía hắn.

Bạch Nhật Hiểu hô to “Bảo vệ Vô Hận Thành, đừng để cho người khác xem thường Bạch Nhật Phá Hiểu chúng ta!” Hắn rút ra song đao phối bên hông, giơ lên trời huyết gào to.

“Sát!”

Ta nhảy lên Bạch Vũ, theo Ngân Nguyệt Tuyết Ngữ bay đến phía trước đội ngũ.

Ta sẽ bảo vệ nó cho người, Ngân Chi Vô Hận thành, nhà của ta...

“Sát!” Ta theo mọi người hét lên.

Bốn mươi năm mươi đạo tặc như quỷ mỵ thần tốc tiếp cận phía sau “kích sát đội” của Tôn Minh, những nơi ảnh tử sát thủ đi qua, ngay cả bụi đất cũng không phát hiện được, đừng nói là đám “kích sát đội” đang chuyên chú về phía trước. Khi cung tiễn thủ đầu tiên của Tôn Minh bị đạo tặc ám sát, hóa thành một đạo bạch quang bay đi thì Ngân Chi Vô Hận thành rốt cục đã bắt đầu phản kích!

Ta cùng Ngân Nguyệt Tuyết Ngữ cười phi cầm, bay thấp trên bầu trời phía trước quân tiên phong, phía sau còn có năm người cười phi cầm, đều là đồng đội triệu hoán sư. Chỉ huy Bạch Vũ xẹt phía trên đội ngũ, thả một ma pháp bổ huyết trên phạm vi rộng, nhất thời cứ như nắng hạn gặp mưa rào, khi bay lên thì để Bạch Vũ thuận tay (vuốt?) xé rách mấy người phe Tôn Minh.

“Đẹp!” Tuyết Ngữ khen.

Sau đó hắn cũng học ta bay thấp xuống, triệu hồi sáu đầu ma thú cấp 4 công kích quân địch.

Ai! Đáng tiếc linh thú sư “chính thống” chắc chắn sẽ không tung ra Triệu Hoán Thuật, bằng không ta cũng muốn gọi mấy con Dơi Quỷ ra ngoạn ngoạn, ta thế nhưng có thể một hơi triệu hồi tám đầu Dơi Quỷ nha.

Ta giúp mấy người đội hữu bổ thêm toàn bộ các loại ma pháp phụ trợ, tranh thủ nhìn lại, chỉ thấy hậu phương bụi bay ngập trời, Bạch Nhật Hiểu đã xuất động đội thân binh kỵ binh!

“Nguyệt!” Tuyết Ngữ gọi ta: “Ở đây giao cho người, ta đi trợ giúp Hiểu.”

“Không thành vấn đề! Cứ giao cho ta.”

Kỵ binh vừa xuất động, quả nhiên khiến cho không ít địch nhân chú ý, mà đạo tặc tiên phong thấy tình thế cũng bắt đầu căng thẳng.

Phải có một biện pháp khiến đạo tặc tiến vào trung tâm mới được! Ta đau khổ suy nghĩ.

Nhìn một triệu hoán sư hạ độ cao thấp hỗ trợ đội hữu, không cần thận bị cung tiễn thủ phụ cận bắn thành tổ ong, ta linh quang chợt lóe, nghĩ đến một phương pháp cực kì tốt.

Ta lệnh cho Bạch Vũ bay lên cao, thừa dịp không ai chú ý, buff cho mình một đồng ma pháp hệ phụ trợ, Phù pháp tăng phòng ngự cùng Phản Đạn Kết Giới (có thể phản lại thương tổn, đẳng cấp kỹ năng càng cao, tỉ lệ phản đòn càng cao) thêm một cái Hoàn Mạn kết giới.

Nhìn ánh sáng của các loại ma pháp quần quanh người, trong lòng ta cười khổ, những thứ ánh sáng loang loang thế này phải trả giá bằng một nửa thanh SP của ta a!

Hít sâu một hơi, lệnh Bạch Vũ bay cao hơn nữa, sau đó, lấy tốc độ cao nhất mà lao xuống –

Trong nháy mắt tiếp cận mặt đất, ta lập tức vọt lên, bay về giữa khoảng không an toàn, hành vi kiêu ngạo như vậy khiến cho không ít quân địch chú ý, phi tiêu, tên, ma pháp... rầm rộ lao tới bắt chuyện cùng ta.

Sau khi trở lại không trung, thanh máu của ta đại khái khuyết đi 1/3. Thuận tay buff đầy máu cho mình, lao xuống lần thứ hai.

Sau mấy lần, trong mắt quân địch, ta đã thành con ruồi đáng ghét cần phải diệt trừ cho thống khoái, hơn nữa lại còn là cái loại đánh hoài không chết, càng đánh không chết thì người khác càng muốn tiêu diệt, đây chính là điều ta muốn.

Không ngừng bay cao bay thấp phía trên chiến trường, thu hút sự chú ý của quân địch, khi lần thứ tám ta trở về bầu trời, huyết lượng đã tụt xuống còn 1/10, gần như sắp hôn mê.

Bất quá một chút khổ như vậy cũng đáng giá, đại bộ phận đạo tặc kỵ binh cũng bởi vì ta dẫn đi sự chú ý của quân địch mà nhân cơ hội áp sát vào giữa đội hình ma pháp sư.

Tiêu Dao Công Tử a! Tuy rằng người thông minh, thế nhưng thủ hạ của người hình như không được thông minh cho lắm a, nhìn đám game thủ của Tôn Minh ở dưới ngáng đầu tìm kiếm mắng nhieác ta, trong lòng ta cười nhạo.

Không phải! Là rất ngu ngốc, sách lược dụ địch đơn giản như vậy mà cũng bị mắc mưu.

Buff đầy máu cho mình, lại buff thêm nguyên bộ phụ trợ, ta chuẩn bị lao xuống lần thứ hai.

Ta lượn vòng quanh dưới sự công kích của quân địch, lúc ta cảm thấy máu mất đi không sai biệt lắm, đang muốn lệnh Bạch Vũ tăng độ cao trở lại thì ta nhìn thấy Bạch Nhật Hiểu đang bị một đám ám sát giả vây quanh, tình huống nguy cấp, trong nháy mắt đó ta không hề nghĩ bất cứ điều gì, theo phản xạ mà buff máu cho hắn. Nhưng cũng vì một thoáng đó ta đã bị một đám cung tiễn thủ đã sớm hận ta đến nghiêng răng nghiêng lợi bắn thành tổ ong...

Nếu không phải ta nhân duyên xảo hợp thu Bạch Vũ...

Nếu như không phải vì giúp Bạch Nhật Hiểu, ta cũng sẽ không chết.

Nếu như không có nếu như...

Sau này hồi tưởng lại, ta chỉ có thể cảm thán: “Số phận a!”

“Đau chết!” Ta rên rỉ.

Không phải ta khoe khoang, sau khi trọng luyện ta chưa từng chết lần nào, cảm giác tử vong chính là khó chịu như vậy a! Ta xoa huyết thái dương đi ra khỏi điểm hồi sinh.

Được rồi! Ta đã treo, Bạch Vũ ra sao, ta nhanh chóng gọi Bạch Vũ ra kiểm tra trạng thái sủng vật.

May mắn chính là, sau khi chủ nhân tử vong, sủng vật cũng tự động bị thu về trong không gian sủng vật, mà Bạch Vũ đích đáng cấp cao, khi ta bị công kích thì chỉ tổn hại một chút máu mà thôi, cũng chưa tử vong (sủng vật tử vong sẽ không giáng cấp, thế nhưng độ trung thành sẽ giảm đi, đến một giới hạn nào đó thì sủng vật sẽ rời đi), ta nhanh tay buff đầy máu cho Bạch Vũ.

Nhìn nhóm game thủ lục đục đi ra khỏi điểm hồi sinh, ta nghĩ nên thuận tay mang một người phe mình về chiến trường.

Bất quá phải tới tiệm thuốc mua bổ dược trước đã, trước kia ta cũng không cho rằng mình có thể tham gia thủ thành, được phẩm trên người không chuẩn bị nhiều lắm.

Tới tiệm thuốc, ta nã hơn hai trăm kim tệ trên người mua bổ ma và bổ huyết hoàn, ngay lúc ta định ly khai tiệm thuốc, một người mà ta không nghĩ ra sẽ gặp được ở chỗ này đi vào.

“Thiên Lý!” Không thể nào? Thiên Lý treo?

Nghe được tiếng kêu của ta, Thiên Lý đang cúi đầu vẽ mặt đau khổ lập tức ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn ta, sau khi nhận ra ta là ai, phần kích kêu to lên.

“Minh Nguyệt đại ca! Là người.” Thiên Lý hưng phấn đắc lời kéo tay ta nhảy nhót vòng quanh, “Thật tốt quá... Người đã trở về.”

“Thiên Lý, bình tĩnh một chút.” Ta vội vàng ngăn lại hần, hỏi, “Làm sao mà người lại treo?”

Nghe thấy câu hỏi của ta, mặt Thiên Lý lập tức suy sụp, “Bởi vì...”

“Khoan hãy nói.” Ta cắt đứt hần, “Nhanh đi mua thuốc, ta mang người trở về thành.”

“Ác...” Thiên Lý cũng không hỏi ta làm sao mang hần trở về thành, lập tức nghe lời chạy vào mua thuốc.

Thiên Lý treo, trong thành nên làm cái gì bây giờ... Ta lo lắng không thôi.

Ta mang theo Thiên Lý cấp tốc bay đi, chỉ mong dùng tốc độ nhanh nhất mang hần trở lại trong thành.

“Oa a!” Thiên Lý ngồi trên lưng Bạch Vũ kêu to, “Quá suất nha, Nguyệt đại ca... Người là chức nghiệp gì a?”

“Hiện tại không phải lúc nói.” Ta nói như vậy, sau đó hỏi: “Người sao không cẩn thận để bị ngum thế kia?”

“Đây là...” Thiên Lý muốn nói lại thôi.

Thiên Lý thân là đội trưởng thủ tháp thủy tinh, không phải chỉ cần lẫn vào đám người để hảo hảo được bảo vệ sao, bây giờ nhân mã quân địch chưa đánh vào thành, Thiên Lý thủ hộ tháp thủy tinh bỏ mạng trước tiên, hần không nói ta cũng đại khái đoán được nguyên nhân.

“Là nội gián đi.”

“Không sai... Ẩn trong thành lâu như vậy ta cũng không phát giác, thật mất mặt.” Thiên lý khổ sở nói.

“Hanh!” Ta khinh thường hừ một tiếng, bất quá không phải nhằm vào Thiên Lý, mà là Tiêu Dao Công Tử. Người điên rồi!

“Chiến đội vẫn chưa bị giải tán?” Ta hỏi.

“Chưa.”

“Không cần giải tán.” Ta nói: “Ta mang người vào trong thành.”

Thiên Lý bất khả tư nghị nhìn ta, “Đại ca người có biện pháp sao?”

Hần đại khái tưởng rằng ta chỉ là muốn tống hần quay về chiến trường, dưới tầng tầng lớp lớp quân địch bao vây, chu dù cười phi cầm cũng không thể thuận lợi xông vào.

“Ta là người như thế nào?” Học dáng cười tự ngạo của Vô Cực, ta nói: “Đệ nhất đạo tặc thủ hạ của Húc Chi Vô Cực, Minh Nguyệt. Không phải sao!” Chỉ cần như vậy đã đủ khiến ta tự hào, dũng khí tăng gấp trăm lần.

“Đúng vậy!” Thiên Lý lớn tiếng trả lời.

Bạch Vũ dưới sự thúc giục của ta, chỉ mấy phút đã chạy tới chiến trường.

Nhìn vạn đầu loạn động phía dưới, hai mắt ta nháy lên quang mang hưng phấn mà thị huyết.

Bất cứ ai ngăn trở Vô Cực, tất cả đều phải chết!

Ta buff cho mình cùng Thiên Lý nguyên bộ phụ trợ ma pháp, cũng bảo Thiên Lý phóng thêm mấy kết giới gia tăng trạng thái, sau đó, bay thấp xuống, phóng xuất vài đạo Thị Hồn Chú (phù pháp ám hệ cấp 3) công kích địch nhân bên dưới.

“Nguyệt đại ca?” Thiên Lý kinh ngạc địa nhìn ta, hần không hiểu chức nghiệp của ta là gì.

“Đánh trước đã, sau đó mới giải thích với người.” Ta nói xong, lại phóng xuất vài đạo Thị Hồn Chú.

Thiên Lý nuốt nghi vấn vào bụng. Lập tức phóng ra phù pháp hỏa hệ cấp 8 “Hỏa Vũ Lưu Tinh”, nường chín một đồng người.

Ta tiếc nuối nghĩ, đáng tiếc sủng vật khi bị cười thì không thể sử dụng kỹ năng, bằng không Thiên Quang Nhận của Bạch nhất định rất có đất dùng.

“Thiên Lý người mở đường, chúng ta xông vào!”

“Tuân mệnh!” Thiên Lý cười lớn.

Ta luống cuống tay chân địa né tránh ma pháp vũ tiễn công kích, Thiên Lý từ trên cao nhìn xuống giết đến bất diệc nhạc hồ, lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu quen thuộc.

“Nguyệt Phi Ly!”

“Tiểu Nguyệt?”

Cúi đầu nhìn, nguyên lai là Bạch Nhật Hiểu và Ngân Nguyệt Tuyết Ngữ đã đổi tọa kỵ thành Tuyết Ngân.

Ta cao giọng nói với bọn họ “Ta mang Thiên Lý Nhậm Ngã Hành của Ngân Chi Vô trở về thành.” Không chờ bọn họ có phản ứng, Bạch Vũ lợi dụng phi khoái mang theo hai người tăng tốc vượt qua.

“Không thể nào!” Tuyết Ngữ kinh ngạc kêu lên, “Mang hắc trở về thành?” Làm sao có thể?

Mà Bạch Nhật Hiểu chỉ nhìn chăm chăm thân ảnh trên đại ưng bạch sắc, “Hắc rốt cuộc... Là ai?” Thì thào hỏi.

“Nguyệt đại ca, chúng ta rốt cuộc làm sao xông qua?” Thiên Lý chỉ vào thủ vệ quân của Nhất Kiếm Thiên Hạ đã đột phá, bắt đầu công kích phá thành đội trước cửa thành, “Từ cửa đi vào là không được rồi.”

Muốn vào cũng có thể thôi, chỉ là nếu như thế thì đám người Tiêu Dao Tôn Minh cũng sẽ cùng tiến vào.

“Không phải từ cửa.” Ngón tay ta chỉ lên bầu trời Vô Hận thành, “Là từ bầu trời.”

“Nguyệt đại ca! Người đừng nói giỡn. Trong Vô Hận thành có mười ngọn tiền tháp thủ hộ, từ trên không tiếp cận sẽ bị bắn thành tổ ong đó!”

Đương nhiên ta biết, vì tránh cho địch nhân hoặc quái vật đột kích từ trên không, bốn tòa tiền tháp đặt bốn hướng trong thành, chuyên dùng để bắn chết sinh vật tiếp cận từ bầu trời, chẳng phân biệt được địch ta. Thế nhưng...

“Thiên Lý, người đã quên tiền tháp là do ai thiết kế sao?”

“Đúng á, là đại ca người.” Thiên Lý thốt lên, hai mắt chớp động quang mang tín nhiệm, “Vậy nhất định không thành vấn đề!” Hắc toàn tâm toàn ý tín nhiệm người trước mắt mình đây.

Ta đương nhiên không thể cô phụ tín nhiệm mà Thiên Lý đối với ta, ở trên không xoay quanh một vòng, tìm ra khe hở giữa bốn tòa tháp.

Khi thiết kế nó ta thật sự không hài lòng, thế nhưng lại không có biện pháp tu chỉnh cho hoàn mỹ, không nghĩ tới hiện giờ lại bị ta lợi dụng.

Bốn tòa tiền tháp không thủ của Ngân Chi Vô Hận thành, phân biệt chia ra tọa bốn hướng. Đây là thiết kế đơn giản nhất, cũng là hữu hiệu nhất, vô luận địch nhân đến từ hướng nào cũng sẽ nằm trong phạm vi công kích của tiền tháp.

Khuyết điểm duy nhất chính là, khi địch nhân tiến lên từ phía trước tiền tháp, bởi vì liên quan đến góc độ, chỉ có một tiền tháp có thể công kích đến địch nhân, tiền của ba tòa tháp hai bên trái phải cùng phía sau đều bị tiền tháp phía trước ngăn trở, đây là cái ta gọi là khe hở.

Bất quá, đại khái cũng không có ai nghĩ ra phương pháp tìm đường sống trong chỗ chết này mà tiếp cận từ phía trước tiền tháp!

Ta bảo Thiên Lý bày một Hoãn Mạn kết giới (không thể sử dụng Phản Xạ kết giới, bằng không tiền tháp sẽ bị phá hư), hướng tiền tháp cửa nam bày tới.

“A!” Thiên Lý kêu to.

Đợt công kích đầu tiên xông tới, ta triệu hồi tám đầu Dơi Quỷ ra chắn trước mặt.

Hệ thống thông báo! Toàn bộ thú triệu hoá tử vong, triệu hoá sư -400 HP.

Nhìn dữ liệu hệ thống thông báo, ta buff đầy huyết cho mình, tiếp tục triệu hồi một nhóm thú mới, ngăn trở đợt công kích tiếp theo.

Lập lại vài lần, rốt cục ta đã bay qua tường thành, nhưng tiến tháp cũng công kích càng ngày càng mãnh liệt!

Ngay lúc cơ hồ sắp đâm vào tiến tháp thì ta kéo Thiên Lý lại, cho vào miệng hấn một bó to huyết hoàn, sau đó đẩy hấn xuống từ giữa không trung.

“Thiên Lý! Thủ trụ (cố gắng phòng thủ)!” Ta quát, phát một đạo bùa thu hút sự chú ý của tiến tháp (tiến tháp không phân biệt được địch ta, không làm như vậy cũng có thể bị công kích).

Thiên Lý từ giữa không trung ngã xuống, tuy rằng tổn thất không ít huyết, thế nhưng đám huyết hoàn nhét trong miệng cũng đang phát huy tác dụng, cho nên hấn cũng không có ngã chết. Vừa đến mặt đất, hấn lập tức chạy về phía tháp thủy tinh mình phải thủ hộ.

Đội hữu kết giới sư ngoài tháp vừa nhìn thấy hấn, kinh ngạc hỏi han: “Thiên Lý? Người làm sao về được! Bạch điều lúc này là...?”

Thiên Lý không để ý đến, một hơi chạy đến tháp thủy tinh, hấn mở toàn bộ tần (toàn bộ kênh) hô lớn: “Là Minh Nguyệt đại ca! Lão đại! Người thấy không? Nguyệt đại ca đã trở về!” Hấn khàn giọng gào thét, “Nguyệt đại ca muốn chúng ta thủ trụ a!”

“Là Minh Nguyệt.” Húc Chi Vô Cực nghe thấy lời Thiên Lý, hai mắt lóe ra tinh quang.”Hấn đã trở về!” Bất khả tư nghị, Vô Cực vừa nghe tin tức Minh Nguyệt trở về, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ dũng khí cực đại.

Tất cả thể gian này đều không thể ngăn trở Húc Chi Vô Cực ta, hấn cuồng ngạo nghĩ.

“Hảo!” Vô Cực chấn thanh nói: “Thiên Lý! Chiến đội kết giới sư của người lập tức đi đến phòng ngự tường thành.”

Hấn không cần khổ sở thủ thế nữa, chỉ có tấn công mới là cách phòng thủ tốt nhất!

“Hoàng! Trận đội ma pháp sư của người phụ trách tạo ra ma pháp phòng ngự cho mọi người.”

Tà Hỏa Hoàng vỗ nhẹ ma trượng, “Đang chờ lời này của người.”

“Tiểu Dương! Tiến trận.”

“Không thành vấn đề.” Bách Bất Xuyên Dương đưa tay làm dấu OK.

“Nửa Cuộc Đời!”

“Xem ta!” Nửa Cuộc Đời Phong Vân trả lời, bắt đầu chuẩn bị phóng ra ma pháp bổ huyết trên phạm vi lớn.

“Nhất Phương! Đến tường thành yểm trợ mọi người.”

Thiên Các Nhất Phương chân phải giậm một cái, có hình có dạng chào theo nghi thức quân đội, “Tuân lệnh!”

Là làm khiên thịt, nói dễ nghe như vậy làm chi.

“Phản Xạ kết giới!”

“Thạch Hóa Bì Phu!” (có tác dụng đông cứng người trúng đòn trong thời gian giới hạn).

“Tứ Liên Thủ!” (liên tiếp bắn ra 4 mũi tên)

Thiên Lý Nhậm Ngã Hành, Tà Hỏa Hoàng, Bách Bất Xuyên Dương quát dẹp đường.

Dưới sự chỉ huy của ba người, chiến trận trong nháy mắt được phát động!

“Mọi người! Thời khắc phản kích đã tới rồi.” Vô Cực giờ Minh Nguyệt kiếm trượng lấp lóe điện quang, chỉ vào tiền phương.

“Dùng ma pháp của chúng ta tiêu diệt địch nhân gần trở phía trước!”

Phía sau hắn là một lượng lớn ma pháp sư cũng giờ lên ma trượng, vận sức chờ phát động.

“Thiên Hàng Vạn Lôi!”

...

Chiến tranh kết thúc, thủ quân Ngân Chi Vô Hạn thành chưa đến một ngàn người đối mặt với gần năm ngàn người (chưa kể nhân mã giữa đường tham chiến), với mức chênh lệch xa như vậy mà vẫn bảo vệ được thành trì, viết nên một trang chiến sử huy hoàng trong lịch sử Thiên Vận.

“Chúng ta thắng rồi! Chúng ta thắng...” Mới từ điểm hồi sinh trở về thành Nhất Kiếm Thiên Hạ vừa nhảy vừa hô.

“Đúng vậy, thế nhưng...” Nửa Cuộc Đời Phong Vân mang theo dáng tươi cười đầy ác ý, “Vừa rồi ngươi ở đâu nha?”

Nhất Kiếm vừa nghe, cả khuôn mặt lập tức suy sụp xuống, kêu rên “Ta đã tận lực a...”

Bị bốn nghìn đại quân vây quanh cũng không phải hắn, dĩ nhiên nói mát rồi.

“Nhất Kiếm làm rất khá.” Bách Bất Xuyên Dương an ủi.

Nhất Kiếm “mất to” ngập nước nhìn Bách Bất Xuyên Dương, “Vẫn là Tiểu Dương có lương tâm.” Sau đó nhìn về phía Bán “Ngư” Phong Vân, “Giết địch cũng không phải là ngươi.”

“Được rồi.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân không cam tâm nói, “Ngươi làm được không tôi vậy.” Hắn chỉ là không muốn thừa nhận không được sao?

Trong khi bọn hắn hưởng thụ niềm vui thắng lợi, ở một bên cãi nhau ầm ĩ thì có một người không thể nào khoái hoạt nổi.

“Cái gì! Ngươi không có hỏi?” Húc Chi Vô Cực lạnh lùng trừng Thiên Lý

Thiên Lý bệt bệt miệng, “Ta... Ta quên mà...” Ô ô ô ô

“Quên đi, ta tự tìm!” Dứt lời, Húc Chi Vô Cực xoay người chạy ra ngoài thành.

Nhìn thân ảnh Húc Chi Vô Cực hấp ta hấp tấp, Nhất Kiếm không hiểu gì nên hỏi thăm: “Lão đại gấp cái gì a?”

“Đại khái là Thiên Lý không có hỏi ID mới của Tiểu Nguyệt, lão đại muốn đi tìm người đó.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân thiêu thiêu mi, một bộ hoàn toàn không thèm để ý.

Có cần phải gấp như vậy không? Một chút để Nhất Kiếm đi hỏi Tiểu Nguyệt không phải được rồi sao.

“Cái gì! Thiên Lý gấp Nguyệt đại ca!?” Sao hắn lại không biết.

“Ngươi thực sự...” Nửa Đời Phong Vân dùng ánh mắt như nhìn kẻ dở hơi mà ngó hắn.

“Gi?”

—

Ta xen lẫn trong đám người hân hoan ăn mừng (sau khi chiến tranh kết thúc, toàn bộ phe chiến bại sẽ bị truyền tống đến thành trấn phụ cận), trong lòng cũng tràn đầy vui sướng.

Thật tốt quá! Chúng ta đã thắng, bây giờ sắc mặt tên tiểu nhân Tiêu Dao kia nhất định rất khó coi.

Cần phải cảm tạ sự ủng hộ của Bạch Nhật Hiểu mới được! Ta kéo dài cổ, tìm kiếm đội ngũ Bạch Nhật Hiểu.

Một đạo quen thuộc đích bóng người xuyên toa tại đoàn người trong, ta nháy mắt mấy cái, suýt nữa cho rằng chính nhìn lầm rồi.

Một thân ảnh quen thuộc xuyên qua trong đám người, ta nháy mắt mấy cái, suýt nữa cho là mình nhìn lầm rồi.

Thân ảnh khiến người khác hoài niệm đó có vẻ không chân thật...

... Vô Cực.

Vô Cực vẻ mặt lo lắng giống như đang tìm kiếm gì đó, khi hắn quay đầu lại, ta vô ý thức nấp đi.

Xem ra ta còn muốn chạy trốn a! Trong lòng cười khổ.

Nhìn vài lần, tầm mắt của hắn lướt qua ta, khi hắn xoay người, trong lòng ta thầm gọi tên hắn, lúc hắn quay đầu thì ta lại trốn tránh.

Ta cứ như vậy trốn ở một bên nhìn trộm hắn, vẫn là khát vọng như trước đây nhưng vẫn không dám tới gần, ta mở to mắt, muốn vĩnh viễn khắc sâu thân ảnh ấy vào lòng, nháy mắt cũng không nháy lấy một cái.

Có thể hắn phát hiện suy nghĩ muốn chạy trốn của ta, thân ảnh tìm kiếm trong đám người dần dần trở nên nôn nóng.

Kích động vội vàng xuyên qua, không ngừng nhìn trái nhìn phải, trong mắt Vô Cực lộ ra vẻ mờ mịt, thân thể cao to cũng lộ ra một tia đích bất lực.

Nhìn Húc Chi Vô Cực như vậy, ta quả thật không đành lòng. Không thể nào... Ta bị ai nghĩ.

Đến cuối cùng ta vẫn... không có chỗ để trốn... cũng không có nơi trở về...

Nơi ta có thể tồn tại... cuối cùng... vẫn chỉ có thể là nơi đó. Hít sâu một hơi, ta gọi: “Vô Cực!”

Vô Cực nghe được tiếng kêu của ta, lập tức tìm được ta trong đám người, chạy về phía ta.

Về mặt vui sướng kia, hai mắt sáng rực tỏa ra ánh sáng... Ta nhớ trước kia chúng ta liên tục hai tuần oa trong Long Cốc đánh boss, khi đánh được đạo cụ chủ đạo dùng để kiến thành “Long chi tâm”, hình như hắn cũng có vẻ mặt này.

“Nguyệt... Ta...” Vô Cực đi tới trước mặt ta, nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Ta thật sâu nhìn hắn, giơ cánh tay lên, huy một quyền vào ngực hắn.”Huynh đệ mà...”

Vô Cực nhu nhu ngực bị ta đập, sưng sốt một chút, lập tức cười nói: “Đúng vậy, huynh đệ a...”

Nhìn khuôn mặt tươi cười đã lâu không thấy, ta đem chua xót giấu vào tim... giấu vào một chốn thật sâu thật sâu...

— Hoàn quyển 1 —

7. Chương 7: Phiên Ngoại 1

1 – Hướng dương

Mặt trời từ dưới dãy núi chậm rãi dâng lên, ánh bình minh cắt qua chân trời, trước mắt là một phiến ánh sáng trắng chói lòa.

Ta ngắm bình minh, tuy rằng ánh dương quang đâm vào khiến ta không mở được mắt, nhưng vẫn nhìn thẳng.

Không khí sáng sớm đặc biệt tươi mát, cho dù là ở trong trò chơi, cũng có thể khiến người cảm thấy tinh thần phấn chấn, thế nhưng, đối người người ‘cố gắng’ luyện đến khi mặt trời mọc như ta mà nói, chỉ cảm thấy đầu óc cháng váng, rất muốn ngủ...

Hơn nữa dạ dày hình như hơi đau.

Cái này gọi là đáng đời!

Thời khắc thái dương hoàn toàn mọc lên, ta cũng vừa thắng cấp.

Ba mươi hai cấp, hẳn là được rồi.

Tuy rằng người kia nói luyện đến ba mươi cấp mới thu ta, nhưng vừa vặn ba mươi cấp đi tìm hắn cũng không tránh khỏi có điểm khắc ý (không tốt), cho nên ta cố chống thêm hai cấp nữa.

Không bao giờ ... muốn đợi nữa, ánh dương quang rất chói mắt, rất ấm áp, làm ta rất muốn đi về phía phát ra hơi ấm kia, như đang truy đuổi mặt trời.

Hướng về phía mặt trời.

Tuy rằng muốn ngủ, nhưng ta vẫn phải đáp xe ngựa đến thủ đô tinh linh đại lục trước, đến Thánh Vực Thôi Nhĩ Hạ rồi mới có thể logout nghỉ ngơi.

Sáu giờ sáng, cho dù muốn gia nhập vào đoàn thì bây giờ cũng không có ai online.

Thế nhưng... ngủ không được a! Ta ở trên giường lăn qua lăn lại hơn một tiếng, cuối cùng vẫn là nhịn không được đứng lên ngoạn trò chơi.

Tại đi dạo một vòng trong Thôi Nhĩ Hạ, không có tâm tình luyện công cũng không biết làm gì mới tốt, vì vậy ta mở kênh mật ngữ, mật cho người kia.

“An an.”

Sớm như vậy, ta nghĩ hẳn nhất định không có khả năng online, không nghĩ tới...

“Sáng lành.”

Bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp dễ nghe, ta giật mình, thiếu chút nữa đóng mật ngữ logout chạy trốn.

“Sớm như vậy a?” Ta cố gắng trấn định, trả lời.

“Sáng sớm ít người.”

Cũng đúng a, không ai tranh quái, tương đối hảo luyện.

“Người không cần đi làm, đi học à.”

Hắn không có khả năng là một kẻ trù ẻo như ta đi.

“Ngày hôm nay ngày nghỉ.” Thanh âm của hắn nghe như đang phì cười, “Không cần đi làm.”

“Đi?” Xem ra là ta chơi đến váng đầu, ngay cả ngày nghỉ cũng không biết. Quá mất mặt!

“Có việc gì?” Hắn hỏi: “Người luyện đến cấp 30 rồi à.”

“Sao người biết?” Không nghĩ tới hắn còn nhớ rõ chuyện này.

Như là biết ý nghĩ của ta, hắn nói: “Nếu như ta đã quên, sẽ không nói chuyện phiếm với người.”

“Ác...” Oa! Thật là cao hứng.

“Chúng ta vừa vặn phải xuất đoàn, muốn gia nhập thì đến.” Hắn nói: “Người đến trước công hội mạo hiểm giả.”

“Lập tức tới!”

Ta lòng trần đầy kích động chạy tới công hội mạo hiểm giả, đầu không choáng, dạ dày cũng không đau, trong ngực khấn trương pháp phòng, trái tim đập thành thịch.

Phía trước, ánh mặt trời chói mắt.

Trước công hội mạo hiểm giả công hội, một thiếu niên mặt tươi cười rạng rỡ đi về phía ta, thiếu niên có mái tóc ngắn màu nâu vểnh lên, đôi mắt kim lục sắc thoát nhìn rất linh động đáng yêu.

“Xin chào... Ta là Bách Bất Xuyên Dương, xin hỏi người là Minh Nguyệt sao?”

“Ân!” Ta gật đầu, “Là ta, nhĩ hảo a, Bách Bất Xuyên Dương.” ID này thật đáng yêu.

“Gọi Tiểu Dương là tốt rồi.” Tiểu Dương thăm dò nhìn vào bên trong một chút, “Lão đại cùng Nửa Cuộc Đời hẳn là sắp ra rồi.”

Tiểu Dương thoát nhìn bất quá mười sáu, bảy tuổi, hẳn là một học sinh, đầu năm nay còn có học sinh ngày nghỉ mà online sớm như vậy, thật hiếm thấy.

Ta nhin không được hỏi: “Người đều online sớm như vậy sao?”

“Cũng được!” Tiểu Dương gãi gãi đầu, “Kỳ thực là lão đại nói, ngày nghỉ sáng sớm ít người hơn, muốn chúng ta online sớm để luyện công, ngày hôm qua mới 11 giờ hẳn cũng đuổi chúng ta đi ngủ!”

“Ngủ sớm dậy sớm thân thể mới tốt.” Ta có chút chột dạ nói.

Xem ra sau này ta phải điều chỉnh thời gian nghỉ ngơi làm việc.

Đang nói chuyện, một tề ti thần tộc tướng mạo nhã nhặn từ công hội mạo hiểm giả đi ra, hẳn giương lên nụ cười nghiền ngẫm, nhìn ta.

“Người chính là tiểu đạo tặc Vô Cực đề cập qua a, lớn lên như vậy a!” Trong mắt hẳn không hề che giấu tình quang lóe ra, làm cho ta có cảm thấy hơi hơi giống hồ ly.

Lớn lên như vậy? Thuyết pháp kỳ quái...

Sau đó hẳn quay đầu nhìn về phía Vô Cực bên cạnh, nói: “Người thật là có mắt nha! Đạo tặc này lớn lên thật đúng là không phải dễ nhìn bình thường.”

Ta... Ta nên cảm ơn sao?

Húc Chi Vô Cực liếc mắt quét hẳn một cái, lạnh lùng nói, “Nhàm chán!” Câu nói đầu tiên đã đem lời trêu chọc của Nửa Cuộc Đời đánh trở về.

“Xin chào, Minh Nguyệt, hoan nghênh người gia nhập Ngân Chi Vô.” Vô Cực nói, phát cho ta tin tức mời gia nhập dòng binh đoàn cùng mời tổ đội.

Ta nhanh chóng ấn xuống xác định, hai tay vì hưng phấn mà run rẩy.

Ngân Chi Vô! Từ nay về sau là nhà của ta, nơi ta quay về!

“Vị này là Nửa Cuộc Đời Phong Vân.” Hẳn chìa chìa Nửa Cuộc Đời, “Phó đoàn trưởng của chúng ta.”

“Xin chào, Nửa Cuộc Đời.” Ta mỉm cười với hẳn.

“Từ hôm nay trở đi, người là một thành viên của Ngân Chi Vô chúng ta, nên vì công hội tận tâm tận lực, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!”

“Ách...” Cái gì với cái gì? “Ách... Được...”

“Tốt tốt.” Nửa Cuộc Đời vỗ vỗ vai ta, không biết hẳn ‘tốt’ cái gì. “Ta nói Vô Cực a, chúng ta có thể làm nhiệm vụ kia.”

“Đúng vậy.” Vô Cực nhìn ta, đáng tươi cười khiến ta có chút... bất an.

Ta có cảm giác như thể mình lên nhầm thuyền giặc.

Con thuyền giặc lay a lay, chạy đến Quang Minh tháp phía đông Thánh Vực

Trên ba đại lục trên thế giới “Thiên vận”, lần lượt có ba tổ tháp cao, Quang Minh tháp nằm ở bờ đông Thiên Thê đại lục, phương bắc của đại lục trung ương có Hi Vọng tháp, còn có ở Xích Thổ đại lục là Tà Ác tháp và Trớ Chú tháp.

Ở các tòa tháp đều có các loại quái vật đặc thù và nhiệm vụ lớn, là thánh địa luyện công đảm bảo của game thủ..

Các ngôi tháp cũng giống như khu luyện công, càng lên cao quái càng mạnh, cho nên người chơi hầu như không hề cảm thấy trường trứ, nỗ lực bước từng bước lên cao, thẳng đến khi trưởng thành mới thôi (cười).

Quang Minh tháp độ khó tương đối thấp, đại khái luyện đến một trăm cấp, có thể một mình solo toàn bộ các tầng tháp.

Quang Minh tháp cũng giống như tên, là bởi vì toàn bộ tháp đều được Đại Mai Thạch xây nên, cả tòa tháp đều phát ra ánh sáng trắng, khi ánh mặt trời chiếu xuống, giống như một tòa hào quang tỏa sáng rạng ngời không gì sánh được.

Có người nói, trên đỉnh Quang Minh tháp có một cầu thang thông đến Thiên giới, mà Quang Minh tháp cũng là tòa kiến trúc cao nhất Thiên Thê đại lục, ngoại trừ biến thành bạch quang bay vào vào trên trời (khi tử ọ), leo lên tháp chính là biện pháp đến gần bầu trời nhất.

Bất quá, trước khi leo đến đỉnh tháp, trước tiên phải biến thành bạch quang n lần...

Mà Quang Minh tháp sở dĩ mang trên lưng cái ô danh ‘bất quang minh’, là bởi vì quái trong tháp, cái gọi là có ánh sáng thì sẽ có bóng tối, trong Quang Minh tháp phần lớn đều là loại quái ảnh tử chuyên môn nấp trong lòng đất đánh lén người khác.

Khi quái vật ảnh tử dấn trên mặt đất thì thoát nhìn chỉ là một mảnh ám khối không có gì thu, chúng nó sẽ nhanh chóng áp sát phía sau người chơi, đánh lén bất ngờ.

Hơn nữa, loại quái vật ‘bất quang minh’ này lại rất thích vây đánh, nếu như người phát hiện phần lớn chủ vi mặt đất xung quanh mình nhấp nhô những mảnh hắc ám, cũng chỉ có thể nhắm mắt lại chờ biến bạch quang! Tốc độ tấn công của quái vật ảnh tử này không phải nhanh bình thường, hơn nữa khi chúng sắp chết thì lại chạy trốn dưới mặt đất, thuộc loại tiểu nhân đáng ghét sợ chết, khi thiện phạ ác (bắt nạt kẻ hiền lành, sợ kẻ cường thế).

Thế nhưng phần thưởng nhiệm vụ ở Quang Minh tháp đặc biệt ngon lành, vì phần thưởng, không thể làm gì khác hơn là xông vào quần nhau với quái!

Khá may mắn chính là đội chúng ta có khắc tinh của quái ảnh tử — đạo tặc.

Công lực độn địa của đạo tặc còn lợi hại hơn cả quái ảnh tử, hơn nữa quái ảnh tử khi bị công kích thì sẽ hiện thân, cho nên đạo tặc có thể lợi dụng tiềm hành chui xuống lòng đất, lẩn vòng quanh đồng đội, ‘đá’ quái ảnh tử lên mặt đất, đương nhiên, công việc này thật sự là mệt chết người đi.

Không cần nói đâu xa, chỉ cần cứ dùng tiềm hành lặn vòng vòng cũng đủ để cho người ta mệt đến hộc máu, đạo tặc thực sự rất đáng thương a...

Không sai, ta chính là cái đạo tặc đáng thương đó đó... Xem ra thời điểm ta gia nhập đoàn chính là chuẩn không cần chỉnh.

Vô Cực tiếp nhận nhiệm vụ, là phải đến tầng 4 Quang Minh tháp tìm một NPC, bất quá ta mới đi đến lầu hai, cũng đã sắp không xong. Cứ xoay vòng vòng vòng vòng, đầu choáng váng quá a.

Đánh xong một vòng, ta chui lên mặt đất, nằm bẹp trên sàn nhà, cũng không buồn nhúc nhích.

“Tiểu Nguyệt, người trẻ tuổi mà sao lại yếu như vậy a.” Nửa Cuộc Đời trêu chọc.

Ta có nên nói với hắn là bởi vì ta cả đêm không ngủ hay không a?

“Nghỉ ngơi một chút.” Ta suy yếu lắc lắc đầu, “Ta sâu sắc cảm giác được địa cầu đang di chuyển...”

“Có khoa trương đến vậy không!”

Không khoa trương, tuy rằng còn chưa tới nông nỗi chống đỡ không được, nhưng đầu ta đau quá a!

Ta vỗ vỗ đầu, cố hết sức bò dậy.

“Được rồi! Chúng ta tiếp tục.” Ta thề, ta không bao giờ ... thức đêm luyện công nữa... trong một thời gian ngắn.

“Minh Nguyệt.” Vô Cực đột nhiên gọi.

“Có!” Ta ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn đem mặt áp sát vào mặt ta, “Người cả đêm không ngủ?”

Ta vô thức lui về phía sau một bước, tầm mắt phiêu về hướng khác, “Cái này...”

“Đi ngủ ngay!” Ba chữ ngắn ngủn, nhưng bao hàm phách lực khiến người không thể chống cự.

“Thế nhưng nhiệm vụ...” Ô ô ô... Đây là lần đầu tiên ta đi cùng đoàn a, ta không muốn ngủ! Ta còn có thể chống đỡ được cơ mà.

“Buổi chiều... Buổi tối làm tiếp.”

“Chúng ta trở về thành.” Vô Cực nhìn về phía những người khác, lam mâu khê híp mang đầy tính uy hiếp, không cho bác bỏ.

“Thế nhưng...” Ta vẫn còn giãy dụa, “Bởi vì ta mà hại mọi người phải đi lại một lần...”

“Không sao đâu!” Tiểu Dương cười nói: “Đi nhiều thêm vài lần thì càng có nhiều kinh nghiệm a.”

Cho dù ta muốn tiếp tục, bọn họ cũng nhất định không chịu.

“Người đi ngủ trước, tối nay chúng ta trở lại giải.” Vô Cực nói: “Sau này đừng thức đêm nữa.”

Những lời quan tâm ai cũng có thể nói, nhưng ta nhìn ra được, lời này của Vô Cực là phát ra từ nội tâm.

Cái người này, quả nhiên âm áp chói mắt như mặt trời a!

Ta muốn tới gần, chẳng sợ chói mắt, chẳng sợ tổn thương. Ta đã... lạnh lẽo quá lâu...

“Được rồi!” Ta đáp.

Có ánh sáng thì sẽ có bóng. Cái bóng sinh ra vì ánh sáng, đuổi theo ánh sáng.

—

Ta từ trên giường nhảy dựng lên, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức đặt đầu giường.

Ba giờ hai mươi chiều.

Ta nhanh chóng bò xuống giường, lung tung rửa mặt chải đầu một phen, uống một bình dinh dưỡng, lập tức đăng nhập trò chơi.

“Các vị an an a!” Ta lên tiếng trên kênh đoàn.

Hồ... có kênh đoàn để nói “an an” thật là tốt nha.

“Nguyệt đại ca an an.” Tiểu Dương đáp.

“An an a, Tiểu Nguyệt.” Nửa Cuộc Đời cũng chào lại: “Ngủ no chưa?”

“Ừ!” Quá mất mặt...

“Chính lý trang bị một chút, chúng ta xuất phát!” Vô Cực lên tiếng.

Quang Minh tháp tầng 1, tầng 2 quá không mạnh, khoảng chừng từ mười lăm đến hai mươi cấp, chỉ có số lượng là nhiều

Trên tầng 2, quái ảnh tử gọi là “Phụ ảnh quái”, hệ u linh, đẳng cấp từ 21 đến 23, đối với chúng ta mà nói tuy rằng không khó ứng phó, nhưng nếu như bị vây cũng rất nguy hiểm.

Ban này ta tư duy không rõ ràng lắm, không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại ngủ no rồi, lập tức nghĩ ra một biện pháp đối phó bọn chúng.

Hai người chủ lực trong đội chúng ta đều là chức nghiệp hệ viễn chiến, cho nên ta chỉ phải tiềm hành phía trước đội ngũ, đuổi phụ ảnh quái ngăn trở lối đi ra để cho bọn họ đánh là xong, dù sao mục đích của chúng ta là làm nhiệm vụ, không phải luyện công. Ta vừa mới rồi không biết lại gốc cái gì!

Ta tiềm hành một hồi, một hồi hiện ra hỗ trợ đánh quái, bận rộn đến mồ hôi đầm đìa, bắt diệp nhạc hồ.

Ta là đạo tặc, là nhục thuần! Cảm giác phía sau có bằng hữu để bảo vệ thật sự là quá tuyệt

Đúng vậy! Có thể gia nhập Ngân Chi Vô, thật tốt...

Mất một phen công phu, chúng ta rốt cục đi tới lầu ba, chỉ cần tiếp tục rẽ một cái, cầu thang dẫn lên tầng bốn liền gần ngay trước mắt.

“Có phải... nhầm lẫn gì không a!” Tiểu Dương hít sâu một hơi, “Vì sao hắn lại ở chỗ này...” Ngón tay run lấy bẫy chỉ về phía trước, “Nhất định là ta nhìn lầm rồi, đây là ảo giác... Là ảo giác...”

Ngay cả ta đều hoài nghi có phải mình ngủ không đủ giấc nên bị hoa mắt hay không.

Một trăm ba mươi hai cấp, nhân hình hệ quang ám, boss cuối của Quang Minh tháp, Địa Lạc Sứ Giả sao lại xuất hiện ở chỗ này? !

Mặc dù nói boss này tùy cơ xuất hiện ở bất cứ tầng nào trong Quang Minh tháp, thế nhưng hắn phần lớn xuất hiện tại các khu cấp cao từ tầng 8 trở lên a! (Quang Minh tháp có 12 tầng)

Lấy đẳng cấp bình quân của game thủ “Thiên vận” bây giờ, căn bản không có người giết được hắn, hắn xuất hiện ở chỗ này, dọa người a!

... Thật sự rất dọa người.

“Làm... làm sao bây giờ?” Hắn chần ở đây thì làm sao đi lên.

“Làm sao bây giờ?” Nửa Cuộc Đời liếc mắt về phía Địa Lạc Sứ Giả, nâng cao âm điệu, “Chạy a!”

Không sai, phải chạy, bởi vì Địa Lạc Sứ Giả đã chú ý tới chúng ta!

Một bộ bạch y, cả người lan tỏa hắc quang, Địa Lạc Sứ Giả rút ra trường kiếm kim sắc, nhắm bắn về phía chúng ta.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, ta là quân tử, cho nên mười năm sau chờ ta lên đến mấy trăm cấp thì lại tới tìm người PK, hiện tại, bảo mệnh quan trọng hơn!

Chạy mau chạy mau...

Ta lặn dưới mặt đất, mù quáng mà quanh quẩn một hồi, chọn một khu vực không có quái mà hiện thân.

“Các người vẫn khỏe chứ?” Ta hỏi.

“Nằm úp sấp rồi...” Tiểu Dương suy yếu lên tiếng.

“Là miêu sát (một phát chết ngay) trong truyền thuyết a!” Nửa Cuộc Đời cũng nói.

Xem ra hai người bọn họ đều treo.

“Vô Cực đâu?”

“Ta ở tầng bốn.” Vô Cực nói: “Mình Nguyệt người không chết thì trở về thành ba, nhiệm vụ để ta làm là được rồi.” Vô Cực tự nhận đây là sai lầm của hắn, cho nên không muốn lại liên lụy mọi người.

“Điều này sao có thể?” Ta lập tức trả lời: “Một mình người rất nguy hiểm!”

Cho dù hắn đẳng cấp cao, thế nhưng Vô Cực là pháp sư a (chính xác mà nói là ma pháp chiến sĩ), pháp sư mỗi khi bị áp sát là rất nguy hiểm.

“Không sao.” Vô Cực nhàn nhạt nói, “Tìm một NPC mà thôi, rất nhanh.”

Ta đột nhiên có thể lý giải được ý tưởng của Vô Cực, cho dù chúng ta hồi thành rồi quay lại thì sao, gặp Đọa lạc Sứ Giả còn không phải bị chém rúng, cho nên Vô Cực tình nguyện một mình xông vào tầng 4.

Trong ngực vừa nóng lại vừa trường, thật là khó chịu, ta thở dài một hơi, “Vô Cực... Người chờ ta.”

Không đợi hắn trả lời, ta biến thành cái bóng, chạy về phía cầu thang dẫn lên tầng 4. Cái bóng, phải theo ánh sáng.

“Ngu ngốc.” Vô Cực nhìn ta dựa vào tường thở dốc, biểu tình có chút không vui.

Nổi khiếp sợ vẫn còn nguyên đó, ta vỗ vỗ ngực, trừng mắt, “Thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa đã bị hắn phát hiện rồi!”

Nguyên lai tiềm hành cũng không phải vạn năng a! Nếu không phải ta đã tới gần cầu thang, nhất định sẽ bị Đọa Lạc Sứ Giả đá về thành dưỡng sức.

“Đáng đời người!” Vô Cực nhún vai hàng mi đẹp mắt.

Ta nở nụ cười, giương lên khuôn mặt tươi cười sáng lạn, “Đi thôi.” Ta nói.

“Đi thôi.” Vô Cực vỗ vỗ vai ta, bằng bàn tay ấm áp của hắn...

Vừa đến thang lầu, ta lần thứ hai hóa thành cái bóng, vì Vô Cực mở đường.

Người là ánh sáng, ta là cái bóng của người, nuốt hết, quét sạch tất cả hắc ám xung quang người.

Chẳng sợ ánh sáng quá mạnh mẽ, nhìn không thấy âm ảnh... Cũng không sao cả.

“Tới rồi.” Vô Cực dừng lại trước một NPC, ta cũng từ trong cái bóng hiện ra thân hình.

“Người vất vả.” Hắn nhìn ta đầu đầy mồ hôi, nói như vậy.

Trên mặt mắt, thị giác tươi cười không gì sánh được, khiến ta không thể dời đi tầm mắt.

Bắt đầu rồi... có thứ gì đó, đang nóng cháy bành trướng trong lòng ngực, bắt đầu nảy mầm.

Một nhiệm vụ lại một nhiệm vụ thành công, giúp Ngân Chi Vô dong binh đoàn trừ cấp bậc, danh tiếng cũng tăng lên không ít.

Khi ta chú ý tới thì ba chữ “Ngân chi vô” đã trở thành “khách quen” của các cuộc thảo luận.

Ngân Chi Vô mạnh, nhưng nó mạnh không chỉ là đẳng cấp dong binh, đoàn viên chỉ có bốn người, có thể luyện đến trình độ cao như thế, thực sự chỉ có thể dùng từ “bất khả tư nghị” để hình dung.

Ngoại trừ đẳng cấp, Ngân Chi Vô còn có một đề tài thường bị người lôi ra thảo luận, chính là ít người.

Ngân Chi Vô chỉ có bốn người thành viên, hơn nữa đội trưởng Húc Chi Vô Cực phi thường kén chọn, cho dù trang bị có tốt, đẳng cấp cao tới đâu, chỉ cần hắn nhìn không vừa mắt, tuyệt đối không thu, cho nên ta vào đoàn hơn một tháng, đoàn viên... vẫn chỉ có bốn người.

Nửa Cuộc Đời đã oán giận đến mức không còn muốn oán hận nữa. Mà Vô Cực luôn dùng “Minh Nguyệt phụ trách chấn quái hệ cận chiến cũng không có ý kiến, người chỉ có mỗi bổ huyết thì oán giận cái gì” những lời này quăng trở lại.

“Tiểu Nguyệt... Người đã lên nhầm thuyền giặc rồi.” Nửa Cuộc Đời cứ mỗi lần thấy ta đều sẽ nói như thế.

“Ta biết ngay từ đầu rồi.” Ta cười hồi đáp hắn, “Thế nhưng nhảy một cái là rớt xuống biển a, cho nên ta sẽ không rời thuyền đâu.”

“Cừ thật!” Nửa Cuộc Đời cười gian, “Như vậy thì, dê béo, lấy kim tệ tặng thủ lĩnh xài đi.”

Sau đó hắn lập tức bị kẻ trộm chính quy hợp tình hợp lý đá bay.

Cái gọi là cây to đón gió lớn chính là như thế này, người không cho hắn gia nhập, hắn lại càng muốn đến “xin”, cho nên chúng ta luôn nhận được một đồng mật ngữ thỉnh cầu gia nhập đoàn, phiền đến mức khóa

luôn cả kênh mật ngữ, thế mà vẫn không được yên, không gọi được chính chủ thì lên diễn đàn thảo luận ồn ào, ta hơn phân nửa danh tiếng của Ngân Chi Vô là bị những người đó sảo ra, lại có dấu hiệu càng ngày càng cháy mạnh.

Ngày này, chúng ta dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người (thực không muốn nói là “ánh mắt vừa hâm mộ vừa sùng bái” chút nào), đến công hội mạo hiểm giả giao trả nhiệm vụ.

“Ngân Chi Vô?” Một tinh linh kỵ sĩ đứng bên cạnh nhìn thoáng qua chúng ta, nhướn mày, nhìn chúng ta nhiều hơn một mắt.

“Xin chào.” Ta gật đầu với hắn.

Không phải lại tới nữa chứ.

“Có việc gì?” Vô Cực hỏi, vẻ mặt sương lạnh.

“Không tệ lắm.” Người nọ xoay người lại mặt hướng chúng ta, “Ta gia nhập xem chơi.”

Gia nhập xem chơi... Xem chơi cái gì? Ta ngăn người.

“A?” Tiểu Dương lại trực tiếp hoang mang nhìn đối phương.

“Ác ác, có ý tứ.” Nửa Cuộc Đời thiêu mi, “Thỉnh cầu nhập đoàn ta nghe nhiều rồi, nhưng lần đầu tiên ta nghe thấy thuyết pháp có cá tính như vậy đấy.”

Hắn huyết khủy thay vào Vô Cực, “Vô Cực lão đại, thu hắn đi.”

“Dựa vào cái gì?” Những lời này là Vô Cực nhìn thẳng về phía đối phương.

“Ta mạnh.” Đối phương trả lời không chút khách khí.

“Mạnh hơn ta?”

“Mạnh hơn người!”

Vô Cực nở nụ cười, là tự tin, tự phụ, ngạo khí mười phần.

“PK.” Vô Cực rút ra trường kiếm, chỉ vào hắn, nhàn nhạt lên tiếng.

“Ta thắng?”

“Cho người làm đội trưởng.”

“Được!”

PK tràng nội.

Hai người bọn họ phân biệt đứng hai bên đài, Vô Cực hơi hơi cúi đầu, “Bốn mươi tám cấp, tinh linh ma pháp chiến sĩ, Húc Chi Vô Cực.”

Trước khi bắt đầu đánh mới giới thiệu cấp cấp, chức nghiệp có phải là đã hơi muộn rồi không...

“Bốn mươi sáu cấp, tinh linh, thần thánh kỵ sĩ, Thiên Các Nhất Phương.” Người nọ đáp.

“Hạn chế?” Vô Cực hỏi.

Cái gọi là hạn chế, chính là hạn chế cận chiến hoặc hạn chế ma pháp chiến, bởi vì hai người đều là song tu, hạn chế sử dụng một loại kỹ năng chức nghiệp, đối hai người mà nói đều là công bằng.

“Không hạn chế.” Nhất Phương trả lời.

“Rất hợp ý ta!” Vừa dứt lời, Vô Cực liền thì thào niệm ma pháp.

Nhất Phương cũng đồng thời niệm tụng chú ngữ.

“Ầm ầm!” Một tiếng, một đạo sét đánh về phía Nhất Phương.

Cùng lúc đó, Nhất Phương vung tay lên, một vầng tinh quang bạch sắc bao phủ trên người hắn, giúp hắn buff đầy huyết.

“Trì Dũ Thuật!” Nửa Cuộc Đời khen: “Chiêu này ngon.”

Đích xác, ưu điểm của thần thánh kỳ sĩ chính là có thể bỏ huyết, có thể sử dụng đương nhiên phải dùng, có khi phòng thủ cũng là cách tấn công tốt nhất!

Vừa mới giúp mình buff đầy huyết, Nhất Phương một tay cầm trường đao, một tay giữ đại thuẫn (tấm khiên lớn chắn trước người), phi thân công kích Vô Cực.

Thời gian hồi phục (sau khi phát động ma pháp thì trong 1 thời gian ngắn cố định không thể tiếp tục sử dụng ma pháp đó) Trì Dũ Thuật so với Lôi Minh của Vô ngắn hơn vài giây, chỉ kém vài giây này, Nhất Phương đã đánh tới trước mặt Vô Cực.

Vô Cực mất đi tiên cơ, lập tức nâng kiếm chống đỡ trường đao của Nhất Phương, một cú trở tay, đánh lệch trường đao.

Ma pháp chiến một công một thủ của cả hai nhanh chóng chấm dứt, cận chiến bắt đầu!

“Các người thấy thế nào?” Nửa Cuộc Đời hai mắt nhìn chăm chăm trên đài, dùng công tẩn hời.

Khi hai người giao đấu, khán giả đều ngồi ở đài quan sát không thể đến gần, trừ phi hô to, bằng không hai người trên đài thi đấu cũng không nghe được mọi người dưới thính phòng đang nói cái gì.

“Lão đại sẽ thắng!” Tiểu Dương nói: “Ta cá hán thắng.”

“Ta cũng cho rằng như thế.” Nửa Cuộc Đời nói: “Bất luận là kỹ năng chức nghiệp gì, chỉ cần nhìn đẳng cấp, Vô Cực đã cao hơn hán.”

“Ta cũng cảm thấy Vô Cực sẽ thắng.” Ta gật gù.

Không quan hệ gì đến chức nghiệp hay đẳng cấp, Vô Cực, nhất định sẽ thắng!

“Ai nha!” Nửa Cuộc Đời vẻ mặt tiếc nuối, “Ngay cả Tiểu Nguyệt cũng cho rằng Vô Cực sẽ thắng, vậy không thú vị.”

“Không thú vị, nghĩa là sao?”

Nửa Cuộc Đời lắc lắc ngón tay, một bộ biểu tình ‘người không hiểu rồi’: “Như vậy thì không thể cá cược.”

“Nếu cả ba chúng ta đều cược Vô Cực thắng, vậy làm sao mà chơi, cho nên a... Tiểu Nguyệt.” Hán cười xấu xa, nhìn thấy khiến lòng ta sợ hãi không thôi.

“Àn?” Vì an toàn, ta có nên chạy trốn không đây.

“Hay là như vậy...” Hán vỗ vỗ vai ta, “Người cược Vô Cực thua đi!”

“Ta không muốn!” Ta lập tức cự tuyệt.

Vô Cực cũng sẽ không thua, ta mới không cần đánh cược trận này.

“Không phải do người...” Âm cuối kéo dài, Nửa Cuộc Đời mặt đầy ý cười nhìn ta, “Nếu như người muốn vào trận mà không có ai buff máu...”

Thật... uy hiếp thật quá khủng khiếp. Đắc tội nữ nhân đắc tội ác nhân, nhưng tuyệt đối không thể đắc tội tể ti a!

Bằng không ngày nào đó đang đánh quái, hán “không cẩn thận” quên buff máu thì thảm. Ta run rẩy.

“Người không nói gì, ta coi như người đã đồng ý!” Nửa Cuộc Đời nói xong, không đợi ta có bất kỳ phản ứng gì, hán đã lôi kéo Tiểu Dương bắt đầu hạ chú.

Ta... Ta không thể kháng nghị!

Lại đem lực chú ý quay về tràng nội, Vô Cực cùng Nhất Phương hai người chiến đấu đã sắp có kết quả, lượng máu của hai người đều chỉ còn lại một chút.

Trường kiếm của Vô Cực đột nhiên lóe lên lôi quang trắng bạc, hán phát động ma khí kỳ, mà Nhất Phương không lùi phản công, hán bày ra một tư thế đặc biệt, dự định dùng kỹ năng liên hoàn đối phó với Vô Cực.

Quyết định của y đã sai lầm, trong lúc này hẳn là phải buff máu cho mình trước thì may ra còn có phần thắng, bất quá bởi vậy có thể thấy được cá tính Thiên Các Nhất Phương, cố chấp, tuyệt không cúi đầu.

Ta nghĩ, mặc kệ kết quả thị thắng hay thua, Vô Cực tuyệt đối sẽ thu Nhất Phương vào đoàn.

Trường đao từ phía bên phải chém xuống Vô Cực, Vô Cực không tránh cũng không nấp, cứng rắn nhận một đao này.

Hắn nhìn ra được, kỹ năng liên hoàn này, chiêu thứ nhất công kích yếu nhất.

Ngay khi Nhất Phương giương đao đang muốn bồi tiếp chiêu thứ hai, trường kiếm mang theo điện quang nhoáng lên.

Thắng bại đã phân.

Trên đài thi đấu, cây máu của Vô Cực đã thấy đầy, đôi mắt nửa khép, người ở trên đài cũng không nhúc nhích, rơi vào trạng thái hôn mê.

Mà Nhất Phương, ta không cần nhìn cũng biết, hắn té trên mặt đất, huyết lượng về 0.

Nửa Cuộc Đời lập tức nhảy lên đài, trước tiên giúp Vô Cực bổ huyết, sau đó hồi sinh cho Nhất Phương.

Ta và Tiểu Dương lúc này mới phản ứng, cũng nhảy lên đài thi đấu, thần tình tươi cười tán thưởng không ngừng.

“Lão đại... Cực khốc a! Quá suất luôn!” Tiểu Dương lời kéo Vô Cực diện vô biểu tình xoay vòng vòng, “Thần tượng thần tượng, ta yêu ngươi! Suất ca, ta muốn gả cho ngươi.”

“Ta không có hứng thú với nam nhân.” Vô Cực hất hấn ra, Tiểu Dương giống như con quay, quay vòng vòng qua một bên.

“Thiên Các Nhất Phương cũng rất lợi hại.” Ta nhìn Nhất Phương sống lại, sau đó nhìn về phía Vô Cực, “Vô Cực, đánh rất đẹp!” Ta đưa tay nắm một quyền lên ngực hắn.

“Thế nào, ngươi cũng muốn gả cho ta?” Vô Cực trêu ghẹo.

Lời hắn nói vốn vô tâm, lại khiến tim ta đập hụt một nhịp.

Ta vội che giấu, giương nụ cười càng thêm sáng lạn, nói rằng: “Ngươi lấy ta sẽ gả a!”

“Ngươi chịu gả ta sẽ cưới.” Vô Cực nói theo cách của ta.

Ta há mồm muốn nói cái gì đó, đã bị Tiểu Dương cắt đứt.

“Lão đại bắt công, chỉ chịu cưới Nguyệt đại ca.” Hắn dựa vào vai Vô Cực, giả vờ thương tâm nước nỡ, “Ô ô... Ta bị bỏ rơi...”

Động tác của Tiểu Dương, đơn thuần mà tự nhiên, ta nhìn, cười cười, ở đâu đó trong lòng đang thầm hâm mộ hắn.

“Na! Tiểu Nguyệt, tiền tiền tiền tiền...” Thừa dịp Vô Cực và Nhất Phương không chú ý thì một con hồ ly ngàn năm áp sát tới trước mặt ta, ngón cái cùng ngón trỏ chà xát a chà xát, đòi tiền.

Tiểu Dương tựa trên vai Vô Cực thấy, một cánh tay kéo dài thẳng tắp, cũng bắt đầu đòi tiền, “Nguyệt đại ca, ngươi thua cuộc, đưa tiền đây...”

“Cực thua?” Vô Cực thiêu mi.

Ta đổ mồ hôi lạnh đầy người, chuẩn bị bỏ chạy, gương mặt hồ ly cười híp mắt, mà Tiểu Dương thì lại là...

“Chúng ta vừa đánh cực a, ta với Nửa Cuộc Đời đại ca cực người thắng, Nguyệt đại ca đổ người thua.” Hắn ý cười đầy mặt, khai ráo trội.

“Đánh cực?” Vô Cực tiếp tục thiêu mi.

Ác! Bách Bất Xuyên Dương! Ngươi đừng tưởng rằng ngươi là vô tình, ta sẽ tha thứ ngươi hãm hại ta!

“Không phải vậy... Ta là... Ta là...” Phía trước có sói, sau có ác hồ, ta làm sao giải thích được mình bị hãm hại chứ!

“Ác ác, ngươi nghĩ ta sẽ thua.” Vô Cực đẩy Tiểu Dương đang bám trên người mình, hàn mâu bán mị, chậm rãi đi tới gần ta.

Ta cũng không quên chúng ta còn đang ở trên đài thi đấu, lập tức lòng bàn chân bôi dầu, ba mươi sáu kế, chuẩn trước là hơn.

Hắn rõ ràng là ma pháp chiến sĩ, động tác sao lại nhanh hơn đạo tặc thể kia, hai, ba bước liền đuổi kịp ta, từ phía sau ghì chặt cổ ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Minh, Nguyệt, ngươi cho rằng ta sẽ thua?”

“Không... Không có...” Ta liều mạng giấy giụa.

Không khí, ta cần không khí!

“Ngươi cược ta thua?” Nhìn bộ dáng hắn ác độc như vậy, ta không chút nghi ngờ hắn sẽ lập tức cắn lên cổ hay lên tai ta.

“Ta không... Oa!”

Có điều hắn không cắn, mà là kéo, Vô Cực một tay ghì chặt cổ của ta, một tay nắm tai ta kéo về phía sau.

“Sẽ rụng, sẽ rụng xuống đó!” Ta không có hình tượng la rầm lên.

“Ngươi cược ta thua?” Vô Cực lần thứ hai lên tiếng, với tư thế này, bờ môi hắn cơ hồ dán trên mặt ta.

Chỉ nhìn đến đôi môi mỏng mỹ lệ kia khe hở khe khép, tai ta đã hoàn toàn không còn nghe được lời hắn nói.

Thùng thùng! Thùng thùng! Tiếng tim đập cường liệt mà dồn dập chiếm cứ hết toàn bộ thính giác ta, tiếng tim đập của ta.

“Lão đại, ngươi buông Nguyệt đại ca ra đi a! Ngươi xem mặt của Nguyệt đại ca rất đỏ, hắn sắp bị ngươi siết chết rồi!”

Ta nên như làm như thế nào? Ta lúng túng đưa hai tay lên che kín mặt

Phát giác tâm tình dơ bẩn của mình, ta làm sao đối mặt với hắn đây? Nên làm sao đối mặt với chính mình?

“Nguyệt đại ca, ngươi đang phát giác cái gì?” Nhất Kiếm Thiên Hạ, cũng chính là đứa bạn ta chơi đùa từ nhỏ đến lớn, Đỗ Kiếm Sanh vẻ mặt khó hiểu nhìn nhìn, cắt đứt suy nghĩ của ta

“A!” Ta cười cười, “Xin lỗi, ta đang suy nghĩ chuyện dong binh đoàn.”

“Dong binh đoàn, Nguyệt đại ca ngươi gia nhập dong binh đoàn bao giờ!” Nhất Kiếm cầm chiếc dưa ở trước mặt ta lắc a lắc, ta nhú mày, đề chiếc dưa xuống.

“Dưa là dùng để ăn cơm, không phải lấy ra đâm người khác.”

Ngày hôm nay rất vất vả mới tìm được Nhất Kiếm, cho nên hai người chúng ta quyết định đi ra ngoài cùng nhau ăn một bữa cơm.

Nhất Kiếm rút chiếc dưa về, dùng đúng công dụng của nó, gắp rau.

“Sao ngươi không cho ta hay ngươi gia nhập dong binh đoàn.” Hắn miệng đầy cơm trắng vẫn nói.

“Ta tìm được người sao?” Là ai cả ngày đều ngâm mình ở trò chơi không tiếp điện thoại đây hở.

“Ác.” Nhất Kiếm mếu máo, lại lua cơm vào miệng.

“Ta gia nhập Ngân Chi Vô , không biết ngươi có chưa từng nghe qua.”

Nhất Kiếm chơi bán thú nhân, danh tiếng của Ngân Chi Vô có lẽ mọi người ở đại lục trung ương cũng đã nghe qua.

“Đương nhiên nghe qua!” Nhất Kiếm ném dưa, thiếu chút nữa phun toàn bộ thức ăn trong miệng ra, “Ngân Chi Vô sao! Nguyệt đại ca, ta cũng muốn gia nhập...”

Tuy rằng biết Nhất Kiếm đại khái sẽ có loại phản ứng này, bất quá không nghĩ tới danh tiếng Ngân Chi Vô lại vang dội như vậy.

“Này...” Ta do dự, “Ta không biết...”

“Người không phải người của Ngân Chi Vô sao? Người có thể xin đội trưởng của người thu ta mà!” Nhất Kiếm kéo cổ áo ta cầu xin.

“Ta không thể bảo đảm...”

Nếu như chỉ cần đoàn viên đề cử thì có thể vào, Ngân Chi Vô bây giờ còn ít người như vậy sao?

“Ta van người mà! Ta van người đó!” Nhất Kiếm số sống cố chết lắc ta, lắc đến đầu ta choáng váng.

“Ta hỏi một chút xem sao.” Ta ngăn tay hắn, hắn miệng đầy cơm trắng giống như tùy thời sẽ phun ra công kích người khác như vậy, thực sự là kinh khủng.

“Sớm biết vậy ta đã không thêm nói với người.” Ta bĩu môi.

“Ăn cơm!”

Ai kêu Nhất Kiếm là bạn bè nhiều năm, cho nên dù cảm thấy khó khăn, nhưng ta cũng chỉ có thể kiên trì hỏi một chút xem xem.

Sau khi login, đầu tiên là tỉ mỉ quan sát tâm tình của Vô Cực, chúng ta ngày hôm qua rất thuận lợi hoàn thành một nhiệm vụ, cho nên tâm tình hắn thoạt nhìn cũng không tệ lắm... cũng không có gì giống như mất hứng.

Xem ra kẻ mặt lạnh thật sự rất khó nhìn ra được tâm tình mà...

“Vô Cực.” Ta kéo kéo y tụ hắn, “Ta có chuyện muốn nói với người... muốn cầu xin người.”

Vô Cực nhìn ta, thiêu mi, “Nói cứ nói, không cần giả bộ đáng yêu.”

Ta nào có giả bộ đáng yêu... Quên đi, lười cùng hắn tranh luận, chính sự quan trọng hơn!

“Chính là...” Nháy mắt mấy cái, khe cắn môi dưới, ta nỗ lực nghĩ phải làm thế nào ngẩng đầu lên.

Vô Cực giương lên nụ cười hàm xúc bất minh, nói: “Người hắn là rất tự giác đối với tướng mạo của mình. May mà ta không phải loại người kia.”

“Loại người nào? Ta rất có tự giác a... Đừng đánh đoạn ta.” Ta phát phát tay, bất mãn Vô Cực cắt đứt suy nghĩ của ta.

“Ta có một bằng hữu, muốn thêm vào dòng binh đoàn chúng ta.”

“Ác?” Âm cuối cao lên, bất quá thật không có cảm xúc bất mãn bên trong.

“Có thể chứ?” Ta đã chuẩn bị tốt tâm lý trường kỳ kháng chiến.

“Cho ta một lý do.” Vô Cực nói.

“Hắn là bạn bè ta chơi từ nhỏ đến lớn... Ân... đây không tính là lý do đi.”

Ta nhìn nhìn Vô Cực, hắn mặt không đổi sắc nhìn ta.

“Ân...” Ta tiếp tục nghĩ.

“Hắn gọi là Nhất Kiếm Thiên Hạ, bán thú nhân chiến sĩ, ta không biết hắn hiện tại cấp mấy... Bất quá đại khái sẽ không rất thấp đâu, hắn mỗi ngày đều ngâm mình trong trò chơi.” Ta cũng không có tư cách nói hắn cái gì.

“Hắn rất thích nói chuyện.” Đầu chỉ thích nói, căn bản là một lão gà mái, “Thích nháo loạn, ta nghĩ nếu có hắn vào, đoàn lý sẽ náo nhiệt lắm.”

“Ý của người là...” Vô Cực hí hóp mắt suy nghĩ, “Chúng ta rất buồn?”

Ta mỉm cười với hắn, không sợ chết đáp: “Đúng vậy! Người và Nhất Phương cũng không thích nói, ta thường thường nghĩ Tiểu Dương rất đáng thương a, hắn sắp bị các người làm buồn chết rồi.” Tuy rằng có khoa trương một chút, bất quá cũng là sự thật.

“Ác ác?” Âm cuối lần thứ hai cao lên, nhưng ta nghe ra đã có cảm xúc bất mãn, “Đây là lý do của người?”

“Đó là lý do của ta.”

“Tốt lắm, Nhất Phương gia nhập thì đánh với ta một hồi, bằng hữu kia của người đang trung ương đại lục, cho nên lần này người thay mặt đánh đi.” Vô Cực lạnh lùng nói: “Đánh thắng ta sẽ thu hắn.”

“Chuyện này... Đâu có liên quan gì tới ta?” Ngoài miệng thì nói như thế, nhưng lòng ta lại...

Đạo tặc làm sao có khả năng đánh không thắng ma pháp chiến sĩ? Ai chẳng biết đạo tặc trên sàn PK thường xuyên giành chiến thắng.

“Nghĩ ma pháp chiến sĩ đánh không thắng đạo tặc, người chờ coi đi!” Vô Cực cười ngạo nghễ.

Chết chắc rồi! Hắn biết ta đang suy nghĩ cái gì!

Người xem trên khán đài, Nửa Cuộc Đời lôi kéo Tiểu Dương cùng Nhất Phương len lén mật ngữ, vừa nhìn cũng biết bọn họ lại đang hạ chú đánh cược.

Các người cuộc ta thua đi! Ta sẽ không kéo tai các người đâu...

“Hạn chế?” Vô Cực theo thường lệ hỏi.

Kỳ thực hạn chế đối ta tương đối có lợi, bất quá...”Không hạn chế.”

Ta vừa nói xong, Vô Cực bắt đầu niệm chú ngữ, ta đương nhiên lập tức phát động tiềm hành lẩn trốn.

Nếu như là 2P2(2 vs 2), nếu như Vô Cực mang theo Nửa Đời, ta còn có thể bị Nửa Cuộc Đời buff một cái Vô Sở Động Hình Thuật (những sinh vật ẩn nấp trong phạm vi nhất định đều hiện nguyên hình) rồi bị lôi ra, nhưng bây giờ là 1p1, ta thắng chắc rồi!

Ta lặn xuống bên cạnh Vô Cực, cố ý lộ ra nửa thân trên làm bộ muốn đánh lén, thấy Vô Cực giương tay lên, một đạo điện quang định bắn ra, ta lập tức chui xuống lòng đất. Tiềm hành của đạo tặc cũng cần một chút thời gian phát động, nhưng ta vừa mới lộ ra nửa đoạn thân thể, cũng không hoàn toàn giải trừ trạng thái tiềm hành, cho nên không cần phát động lần thứ hai, có thể lập tức lặn xuống đất.

Ta quần đến phía sau hắn, hiện thân, rút chủy thủ công kích tới Vô Cực.

Chỉ cần đã từng PK với đạo tặc thì đều biết, chỉ cần bị đạo tặc áp sát, trừ phi đẳng cấp cao hơn rất nhiều, bằng không cũng chỉ có thể chờ chết, huống chi, Vô Cực cần thời gian đọc chú chức nghiệp hệ pháp thuật.

Ta nghĩ Vô Cực vừa mới phát động pháp thuật, nhất định vẫn còn trong trạng thái cương trực không thể động (sau khi thi pháp, pháp sư sẽ có phần trăm giây cương trực, không thể hoạt động), đây chính là cơ hội siêu tốt để đánh bất ngờ! Khoảnh khắc mũi kiếm đâm về phía Vô Cực, hắn đột nhiên xoay người lại, một kiếm đỡ lại chủy thủ của ta, ta thất kinh, lập tức lui về phía sau một khoảng

“Trúng kế rồi!” Vô Cực vẻ mặt đắc ý.

Nhìn thân kiếm trên tay hắn lóe điện quang thì biết ngay, nguyên lai Vô Cực vừa niệm không phải chú ngữ công kích, mà là chú ngữ ma vũ kỹ, khi thấy ta hiện ra nửa người thì cố ý làm ra động tác phát động ma pháp, khiến ta cho rằng hắn muốn phát động ma pháp công kích, ta đột quay về dưới nền đất thì thời gian cương trực sau khi hắn phát động ma vũ kỹ cũng vừa vụt qua đi.

Ta muốn khi dễ địch, trái lại bị địch khi dễ, khá cho một cái phản gián kế a! Ta cắn răng.

Đạo tặc da mỏng máu ít không đỡ được điện quang từ trường kiếm, phải biết rằng đạo tặc mặc dù có né tránh công kích vật lý cao, nhưng né tránh công kích ma pháp và những chức nghiệp hệ cận chiến khá thấp, ta chỉ có thể trốn về dưới nền đất.

Mất đi tiên cơ, ta chỉ biết ta thua chắc rồi. Ta tiềm hành trong lòng đất càng lâu, hắc càng có cơ hội thi triển công kích ma pháp cường đại, nhưng nếu ta hiện thân, cũng sẽ bị hắc tung ma vũ kỹ rượt chạy khắp sân đấu. Thực sự là đáng giận!

“Vị tiên sinh này, ta xem ngươi vẽ mặt trung hậu thành thật, không ngờ ngươi lại là người gian trá như vậy a.” Ta trốn ở dưới nền đất không phục oán giận.

“Đi ra!” Vô Cực chỉ nói hai chữ.

“Không đâu!” Đi ra ngoài là chết, không ra cũng là chết, ta tình nguyện nằm trong lòng đất uống hết được thủy SP cho sắc chết, cũng không muốn hiện thân cho hắc chích điện, rất đau đó!

“Ngoan, đi ra.”

“Phốc! Ta nói lão đại a, ngươi coi Tiểu Nguyệt là cầu a!” Nửa Cuộc Đời đang ở dưới khán đài, hô to.

Vô Cực không để ý tới hắc, “Ngoan, ta kiên nhẫn có hạn, mau ra đây.”

Oa ặc ặc... nói cái gì ngoan! Ta... Ta... Ta... Ta sợ a...

“Lão đại, chuyện gì cũng từ từ... Chuyện gì cũng từ từ.” Ta vội vàng từ dưới nền đất hiện thân (đương nhiên là trốn tít mù ở góc cuối đài thi đấu), giơ hai tay lên cao cao, làm động tác đầu hàng.

“Ta nhận thua, ta nhận thua rồi!”

Đạo tặc thể mà đánh thua ma pháp chiến sĩ, nói ra chắc chắn sẽ bị người ta cười rớt răng.

Thấy Vô Cực tay xẹt xẹt điện quang giơ lên, ta nhanh chân bỏ chạy, “Ta đã nhận thua rồi mà, đừng như vậy, sẽ đau a.” Ta rất thích tạo hình hiện tại của mình, không muốn uốn tóc a!

“Đừng chạy.” Vô Cực lập tức đuổi tới.

Không chạy là đồ đàn, ta chạy!

“Bảo ngươi đừng chạy ngươi còn chạy.”

“Oanh!” Một đạo thiểm điện đánh xuống trước mặt ta, ta sợ đến mức lập tức nghiêm trang đứng thẳng.

Vô Cực chậm rãi bước về phía ta, ta quay đầu trộm liếc mắt một cái, thấy nụ cười trên mặt hắc quá mức sáng lạn, muốn có bao nhiêu khùng bố thì có bấy nhiêu khùng bố, ta lập tức quay đầu nhìn thẳng về phía trước.

“Ta rất buồn chán sao?” Ngữ khí không hề có cảm xúc phập phồng.

“Không có!” Ta liều mạng lắc đầu, giờ khắc này, ta rốt cục cảm nhận được cảm giác của sơn dương đợi làm thịt là như thế nào.

Cảm giác có một bàn tay giữ lấy thân thể ta, sợ tai lại bị xả rụng, ta lập tức nhắc chân chạy về phía trước, không nghĩ tới Vô Cực lại nắm cánh tay của ta kéo lại, cho nên ta trọng tâm bất ổn, cả người ngã về phía trước.

“Đau a!” Tuy rằng Vô Cực đứng lúc kéo ta lại, nhưng đầu ta vẫn hung hăng đụng lên sàn nhà, ta xoa xoa cái trán, đau đến nước mắt đều trào ra.

“Cẩn thận một chút.” Vô Cực nói.

Ta quỳ ngồi dưới đất, một tay nâng cái trán, vô lực nói: “Ngươi rốt cuộc thu hay không thu.”

Ta hi sinh hình tượng liều mạng diễn xuất, hắc còn không chịu thu Nhất Kiếm, ta khóc cho hắc xem... Tuy rằng ta hiện tại thật sự đau đến khóc luôn rồi.

Vô Cực đưa tay xoa nhẹ trán ta, sau đó đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nói: “Đến trung ương rồi thu.”

Không gì sánh kịp nụ cười tự tin phản ánh sáng lên khuôn mặt, lóa mắt như thái dương trên bầu trời, đột nhiên, ta giống như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với hắc, nhưng lại cứng rắn bị ta kìm lại trong cổ họng.

Nhìn nam tử trước mắt giống như thần Thái Dương hàng thế, ta mở to hai mắt nhìn không chớp.

Trong ngực cứ đánh trống reo hò không ngớt làm gì? Đông đông! Đông đông!

Cường liệt như vậy... là tiếng tim ta đập sao? Đông đông! Đông đông!

Thảm rồi, ta chết chắc rồi... Ta chết chắc rồi... Nếu như người nghe được, sẽ nghĩ như thế nào, tiếng tim ta đang đập.

Tim cứ đập mãi...

Năm mươi cấp, chúng ta rút cục trừ đủ tiền, toàn bộ thành viên [chuyển chiến trường] đến trung ương đại lục.

Ta là không biết người chơi nguyên bản được sinh ra tại trung ương đại lục nghĩ như thế nào, nhưng chúng ta từ khi sinh ra trên Thiên Thê đại lục đã bắt đầu để dành tiền mua vé tàu đến đại lục trung ương, lấy [Đến đại lục trung ương] làm mục tiêu.

Vừa ra Thanh Long cảng, bị đoàn viên dự ước từ rất lâu của Ngân Chi Vô, một phen nước mũi một phen nước mắt nhào về phía ta.

“Nguyệt đại ca... Ta rất nhớ người.”

Ta nhanh tay đẩy Nhất Kiếm ra, miễn cho bộ y phục ta mới đổi bị mớ nước mắt nước mũi của hắn làm dơ.

“Người khoa trương quá rồi đó.”

Hôm qua Nhất Kiếm mới đến nhà ta xin cơm ăn, lúc đó hắn còn không ngừng xin ta mau đến đại lục trung ương thu hắn nữa, “Chúng ta không phải đã tới rồi sao.”

“Nhất Kiếm Thiên Hạ.” Vô Cực gọi ID hắn.

Nhất Kiếm lập tức quay đầu lại, đứng nghiêm trang, vẻ mặt đứng đắn hỏi đáp: “Có mặt!”

Động tác hắn buồn cười khiến chúng ta đều cười ha ha. Ngay cả Vô Cực cũng nhin không được câu lên khoe miệng.

Phát ra tin tức mời gia nhập đoàn, thành viên thứ sáu của Ngân Chi Vô chính thức gia nhập.

Trung ương đại lục không chỉ lớn, nhiệm vụ nhiều, người thú vị cũng không ít.

Sau Nhất Kiếm, Vô Cực lại thu một ả nhân chỉ thích khai khoáng không hám luyện công, Danh Dao Môn; không đánh không thành bằng hữu, nhân tộc pháp sư Tà Hỏa Hoàng; còn có một tên ôm đùi ta bị kéo đi hết nửa con phố cũng không buông tay, cuối cùng đành phải thu hạ, nhân tộc đạo sĩ, Thiên Lý Nhậm Ngã Hành.

Theo đoàn viên gia tăng, nhiệm vụ của Ngân Chi Vô càng làm càng nhiều, càng làm càng khó khăn, mà danh tiếng cũng càng ngày càng bay cao..

“Lão đại chậm quá a!” Thiên Lý ngồi ở trên cỏ, không nhin được dùng hỏa linh phù phá hủy môi trường.

Tiểu Dương cũng học hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngược đãi mớ cây cỏ lớn lên xanh non bóng loáng, bắt quá hắn chỉ là nhỏ “Đúng vậy, lão đại rất ít khi muộn lắm.” Vậy là đi một nhúm cỏ.

Hôm nay chúng ta phải xuất đoàn làm một nhiệm vụ lớn, không ngờ mọi người đều đã đến đông đủ, nhưng Vô Cực bình thường nếu không phải người đầu tiên hoặc thứ hai đến, lại đến bây giờ vẫn còn chưa xuất hiện.

“Nửa Cuộc Đời, Vô Cực không phải cùng online với người sao? Người không gặp hắn ở trong thành sao?” Ta nhìn Nửa Cuộc Đời đứng một bên đang nở nụ cười vạn phần quỷ dị.

Bởi vì nhiệm vụ này cách thành thị một khoảng khá xa, cho nên chúng ta trực tiếp hẹn tập hợp ở vùng ngoại ô mà không phải bên trong thành.

“Có a.” Nửa Cuộc Đời trả lời.

“Các người không đi cùng nhau sao?”

“Cái này sao... Phốc!” Nửa Cuộc Đời hình như đang nghĩ đến chuyện buồn cười, đột nhiên phụt cười ra tiếng, “Vì an toàn tính mạng cùng với tâm tư tinh khiết của ta, ta đương nhiên đành phải không có nghĩa khí biến trước.”

“Cái gì a? Nửa Cuộc Đời đại ca, người nói rõ ràng cái coi!” Tiểu Dương hỏi, còn không quên búng bật gốc một nhúm cỏ dại vô tội đáng thương.

“Còn không phải như vậy, hắn bị một đồng nữ nhân vây quanh, không thoát thân được!” Nửa Cuộc Đời nói, nhìn có chút hả hê.

“Tốt như vậy á!” Lời vừa ra khỏi miệng, Nhất Kiếm lập tức bịt miệng lui ra một góc, “Ta cái gì cũng chưa nói...”

Nếu như Nửa Cuộc Đời và Vô Cực hạch tội hắn một xú, hắn sẽ ăn không tiêu ngay lập tức!

“Ai nha! Lâu lắm rồi nha.” Tiểu Dương oán giận, lại một nhúm cỏ rời xa đất mẹ.

“Ai kêu lão đại có duyên với nữ nhân như vậy...” Thiên lý nhân nhật nói, chẳng hiểu là tư vị gì.

Bề ngoài tuấn mỹ lãnh khốc nhưng khí thế vạn phần mê người, khiến Vô Cực ngoại trừ dĩ những người chơi Thiên Vận, nữ tử ngoài đời thật ái mộ hắn cũng không ít.

Vô Cực tuy rằng lạnh lùng, nhưng đối với nữ tính lại rất hữu lễ, cho dù không kiên nhẫn như thế nào, hắn cũng sẽ không thô lỗ động thủ đánh đuổi các nàng (chỉ biết dùng ánh mắt như đao giết người), cho nên loại sự tình này phát sinh cũng có thể tưởng tượng được...

“Ta đi tìm hắc!” Ta nhện không được buột miệng thốt ra.

Đại khái là phản ứng của ta quá mức kịch liệt, Nửa Cuộc Đời có chút kinh ngạc nhìn ta, “Không cần chạy trở về thành làm gì, vào kênh đoàn hồi hắc mau về là được rồi.”

Tầm mắt Nửa Cuộc khiến ta thấy nan kham, hình như những thứ ghê tởm trong lòng đều bị hắc nhìn thấu.

Ta giống như trốn tránh dời đường nhìn, nói: “Không sao, ta... Ta vừa vạn muốn về mua được thủy.”

Mỗi lần ra đoàn thì được thủy nhất định đều phải trữ đầy đủ, những lời này vừa nghe thì biết ngay là đang nói láo.

Không đợi Nửa Cuộc Đời đặt câu hỏi, ta lập tức xoay người chạy về phía khu an toàn.

Đạo tặc chạy trốn tốc độ rất nhanh, nhanh đến mức chẳng có con quái nào đuổi kịp ta, thế nhưng, ta lại có xung động muốn ngừng lại, quay qua đánh chết hết mấy con quái đó đi!

Rất mất mặt, rất phiền... rất thống khổ.

Trở về thành, không cần phải đặc biệt đi tìm, chỉ cần đi đến nơi đoàn người (nữ nhân) tụ tập, là có thể thấy Vô Cực.

Quả nhiên, Vô Cực đang bị một đám nương tử quân vây quanh trước cửa tiệm được thủy, xem ra hắc là vừa mua thuốc ra thì bị người ta [bắt] lại.

“Húc, để ta làm lão bà của người được không?” Một thiếu nữ Tinh Linh tộc xinh đẹp động lòng người kéo vai hắc làm nũng, “Có được không có được không vậy...”

Nàng ta có lúm đồng tiền ngọt ngào, động tác vạn phần khả ái, là nam nhân đều sẽ thích đi.

“Ta không cần người dương, ta còn có thể giúp người đáng quý.” Một thiếu nữ bán thú nhân khác nói tiếp. “Chúng ta cùng nhau kẻ vai chiến đấu, cùng nhau làm nhiệm vụ!”

Kẻ vai chiến đấu, thuyết pháp dụ nhân quá nha.

Ta muốn, chỉ là có thể luôn luôn ở bên cạnh hắc mà thôi, cho nên không đau, cũng không khó chịu, phải mỉm cười.

Nhưng có lẽ khi này chạy quá mệt, vẫn còn chưa khỏe hẳn, ta cúi đầu xuống, một tay chống lên đầu gối, một tay ôm lấy ngực, trong ngực co rút quá chặt, sắp không thở nổi.

Chỉ cần hít thở sâu vài cái, sẽ tốt ngay thôi, rất nhanh... thì tốt rồi.

Tầm mắt Vô Cực lướt qua một nữ tử rất tự tin với diện mạo đáng vóc của mình, liên tục quăng mị nhãn cho hắn, rồi lại nhìn về phía ta.

Ta phát phát tay với ta, bày ra một nụ cười.

Vô Cực muốn đi đến chỗ ta, thế nhưng lại bị người vây đến không thể động đậy, đôi mày đẹp mắt khẽ cau lại.

“Ta không muốn tìm lão bà.” Vô Cực chỉ vào ta, nói: “Ta chỉ cần có hắn là đủ rồi.”

Đội quân tóc dài quay đầu nhìn về phía ta, có người khóc lóc chạy đi, có kẻ hung ác độc địa trừng ta, nhưng hơn nữa là những tiếng hét chói tai không rõ ý tứ hàm xúc.

Vô Cực rốt cục có thể thoát thân, hắn đi tới trước mặt ta, một tay giữ lấy vai ta, “Đi thôi!”

May mà mái tóc dài đã che đi vành tai đỏ bừng, bằng không ta thật sự chỉ có thể tìm cái hang để chui vào.

“Người như vậy... Nói như vậy rất kỳ quái.” Tiếng nói nho nhỏ, trong lòng có chút cao hứng, cũng có chút khổ sở.

“Như vậy là sao?” Vô Cực thiêu mi.

“Lời người nói với bọn họ.”

Ta rất rõ ràng, những lời này vốn không có ý tứ gì khác, hắn chỉ nói hiện nay, không cần lão bà trong trò chơi, hắn hiện tại chỉ muốn theo chúng ta cùng nhau luyện công, làm nhiệm vụ, trùng danh vọng. chỉ là như vậy mà thôi.

“Bởi vì chỉ có người đang ở đây.”

Đi ra khỏi thành, Vô Cực đuổi đuổi thất lưng.

Xem ra điểm phúc này không thể ăn a!

“Bất quá nói thật, có lão bà rất phiền phức, ta không muốn tìm, cho nên có người là đủ rồi!” Vô Cực nháy mắt mấy cái với ta, sau đó bắt đầu niệm khởi chú ngữ.

Trường kiếm huyền ra một vòng phong toàn (gió xoáy), khiến mái tóc vàng kia khẽ tung bay, ta yên lặng nhìn hắn niệm chú, suy nghĩ trong lòng hóa thành ngàn vạn sợi tơ rối.

Hắn buff cho bản thân và ta một cái “Tật Phong Chi Tẩu” tăng tốc độ di chuyển, xoay người chạy đi, “Đi thôi, Nửa Cuộc Đời bọn họ hắn là chờ rất lâu rồi.”

Gật đầu, ta tận lực thả chậm cước bộ, đi theo phía sau hắn, nhìn bóng lưng hắn.

Lưng rất rộng, thẳng tắp địa hướng về phía trước, không cần cũng không muốn quay đầu, ta sẽ luôn luôn đi theo.

Rất muốn cười đùa mà nói: Đây là người nói nha! Có ta là đủ rồi! Thế nhưng dù thế nào cũng không nói nên lời.

Do ngôn tại nhĩ. (tùy theo người nghe mà ý nghĩa của câu nói là gì)

Vô Cực.

“Ta chỉ cần có hắn là đủ rồi.” Những lời này, Vô Cực nói rất tự nhiên.

Tự nhiên đến mức không có một chút cảm giác không thích hợp, tự nhiên đến mức... có chút chân thành.

Đột nhiên hình như có cái gì đó thức tỉnh lại đồng thời muốn giữ chặt hắn.

Tự nhiên như vậy, hình như không tốt lắm...

8. Chương 8: Thiên Tương Ngộ

2 – Thủy Trữ

Một đội viên hợp cách, thấy tể ti của đội bị quái đánh, chuyện đầu tiên chính là lập tức đi báo hộ tể ti, Nửa Cuộc Đời tuy rằng không nằm trong hàng ngũ nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược, nhưng tốt xấu gì cũng là một tể ti tay không tác sát, hơn nữa còn là tể ti duy nhất trong đoàn chúng ta.

Hợp tác trong thời gian dài, chúng ta đã dưỡng thành thói quen vừa thấy tể ti bị quái đánh thì lập tức xuất thủ dẫn quái đi nơi khác.

Cho nên khi ta kịp phản ứng thì đã lặn xuống bên cạnh quái, chuẩn bị công kích, mà bên tai cũng vừa lúc vang lên tiếng sấm âm âm cùng tiếng mũi tên xé gió lao tới.

Nhìn chúng ta hai ba lượt đã giải quyết xong đám quái vật bám theo mình, trên khuôn mặt xinh đẹp của nữ tể ti vẫn còn mang đầy nỗi khiếp sợ, nàng vỗ vỗ ngực, đôi mắt đẹp hiện lên một tầng hơi nước.

“Cám ơn...” Nữ tể ti nhỏ giọng nói.

“Đừng khách khí.” Ta mỉm cười với nàng, “Không sao chứ?”

“Không có việc gì...”

Nửa Cuộc Đời bấu môi, một bộ cảm thấy chúng ta xen vào việc của người khác. Thân là tể ti, Nửa Cuộc Đời đương nhiên không thể hiểu được, cho dù không phải người trong đội mình, thấy tể ti bị quái truy, người bình thường đều có phản xạ như vậy cả.

“Cẩn thận một chút.” Vô Cực bỏ xuống những lời này, xoay người đi trở về đội ngũ.

“Chờ một chút!” Nữ tể ti kéo vạt áo Vô Cực, sợ hãi, đáng thương hề hề nhìn hắn, “Các người có thể... cho ta luyện cùng không?”

“Đồng bạn của cô đâu?” Vô Cực hỏi. Hắn nghĩ một nữ tể ti mảnh mai xinh đẹp như thế, không có khả năng tìm không được đồng đội.

Nữ tể ti hạ mí mắt, trên lông mi thật dài lấp lánh bọt nước, “Bọn họ... Bỏ lại ta một mình chạy đi.”

“Chuyện này có gì mà khóc, buồn chán!” Nửa Cuộc Đời nói trên kênh đoàn: “Đừng tưởng rằng tể ti sẽ không bị đội ngũ bỏ lại có được hay không?”

“Nửa Cuộc Đời, đừng như vậy mà, người ta là nữ hài tử a.” Ta khuyên. Nữ hài tử vốn nhỏ bé yếu ớt.

“Ta van người...” Nữ tể ti nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, nước mắt chọc người thương tiếc rơi xuống má, cho dù là Vô Cực cũng vô pháp không thương yêu đi!

“Cũng được.” Vô Cực mời nàng nhập đội.

Nữ tể ti gọi là Phương Thủy Trữ, tuy rằng rất không muốn nói như vậy, nhưng ta tin tưởng đồng đội của nàng bỏ lại nàng không phải là không có đạo lý, Phương Thủy Trữ... chưa tính là một tể ti đủ tư cách.

Tuy nói kỹ xảo buff máu có cao thấp bất đồng, nhưng nhiều tể ti thì có nhiều bang trợ, chí ít có thể giúp Nửa Cuộc Đời chia sẻ công tác, thế nhưng sau khi Phương Thủy Trữ nhập đội, Nửa Cuộc Đời cũng chẳng đỡ hơn chút nào, trái lại hình như càng mệt mỏi thêm...

Không... Ta không nên nghĩ như vậy, Phương Thủy Trữ là tân thủ, vốn có rất nhiều thứ cần học tập, chỉ cần theo tổ đội lâu dần sẽ thuần thục. Thế nhưng... Nhìn Phương Thủy Trữ từ đầu tới đuôi vẫn ôm lấy cánh tay Vô Cực, ôn ngôn nhuỷ ngữ không ngừng cười ngọt ngào, trong ngực ta giống như có một con dã thú đáng ghê tởm, gào thét đòi xông ra.

“Sao cô không buff máu a!” Nhất Kiếm nói ra lời ta vẫn muốn nói.

“Xin lỗi mà...” Phương Thủy Trữ mếu máo, lỗ chã chực khóc, lại càng áp sát vào Vô Cực.

Ta vung đao đâm vào một con dã thú, hoàn toàn không chú ý trên vai mình đã bị móng vuốt cào một vết sâu. Máu tươi ồ ồ chảy ra, nhưng lại không cảm thấy đau.

Đông lạnh.

“Nguyên lai lão đại thích cái dạng này a!” Đây là vài ngày sau, Vô Cực thu Phương Thủy Trữ vào đoàn, Tiểu Dương nói lên cảm tưởng.

Lạnh quá... Ta thổi thổi nhiệt khí vào lòng bàn tay.

Nửa Cuộc Đời chú ý tới, quan tâm hỏi: “Tiểu Nguyệt, người làm sao vậy?”

“Hơi lạnh.” Ta xả ra khuôn mặt tươi cười.

Bất tri bất giác, đã gần đến trời đông giá rét, ngày ngắn dần. Đêm dài hơn, rất lạnh...

Thái dương chói mắt kia càng lúc càng xa ta.

“Đúng là hơi lạnh.” Nửa Cuộc Đời nói: “Xem ra hôm nay chúng ta đến sa mạc luyện công được rồi.”

Nửa Cuộc Đời đề nghị xong mọi người lập tức nhất trí tán thành, Vô Cực lúc ấy cũng không phản đối.

Phương Thủy Trữ login, vừa nghe đến muốn đi sa mạc, đôi môi anh đào hồng nộn lập tức vênh lên.

“Thế nhưng Húc, người không phải đã đáp ứng ta sao, phải giúp ta đến Tuyết Địa đánh da hồ ly làm y phục, người không thể đổi ý!” Nàng nắm cánh tay Vô Cực làm nũng, “Giúp ta đi mà!”

Vô Cực lúc này giống như vừa mới nhớ a, a một tiếng, nói: “Được rồi, vậy đến Tuyết Địa.”

“Ngày hôm nay rất lạnh nha!” Thiên Lý oán giận.

Vô Cực không nói hai lời, thưởng cho hắn một ánh mắt sắc như đao.

“Vậy không bằng hai chúng ta đi thôi.” Phương Thủy Trữ ngọt kết kết nói.

“Không sao, mọi người cùng đi đi.” Ta mỉm cười, “Đi thôi, phải đến Tuyết Địa.”

Ta vô lực thay đổi quỹ đạo vận hành của thái dương, chỉ có thể, cất bước đi theo.

Vô Cực vỗ vỗ vai ta, nói: “Khổ cực rồi.”

“Không đâu.” Ta nâng hai tay lên trước người, vay mượn một chút ánh dương quang, chà xát ra một ít ấm áp.

Phía bắc trung ương đại lục, vùng phụ cận Huyền Vũ cảnh, có một vùng cao nguyên, gọi là cao nguyên Kỳ Mông, cao nguyên Kỳ Mông có địa thế giác cao, quanh năm băng giá, quái vật ở đây cũng là loại quái vùng băng giá trắng lóa, như người tuyết, tuyết hồ, vân vân... Vì đây là một vùng tuyết trắng, người chơi gọi tắt là Tuyết Địa.

Trên đường đi, Phương Thủy Trữ đều ỷ ỏi rúc vào Vô Cực, Vô Cực câu có câu không hưởng ứng nàng, không biết suy nghĩ cái gì.

Thiên Lý lén lút nói với ta, không bao lâu nữa chúng ta sẽ gọi Phương Thủy Trữ là đại tẩu.

Ta nói: “Có thể đi.” Yết hầu lại khô khốc, cười đến rất miễn cưỡng.

Tiến vào Tuyết Địa, không đợi Vô Cực lên tiếng, ta bỏ lại một câu, “Ta đi dẫn quái.”, ngay cả trạng thái cũng chưa buff, liền nắm cổ áo chạy vào khu vực luyện công.

“Tiểu Nguyệt... Chờ một chút.” Tiếng gọi của Nửa Cuộc Đời bị ta vứt ở phía sau, bên tai chỉ còn lại tiếng gió thổi vù vù.

Ta chạy rất nhanh rất nhanh, giống như muốn ném rụng thứ gì đó, nếu như có thể một hơi chạy đến tận cùng thế giới thì tốt rồi, nếu như có thể cứ như vậy chạy đến chết rụng thì tốt rồi, vì sao lại đau? Ta cần bản không tư cách để đau a!

Cước bộ ngừng lại ở khu vực Tuyết Hồ, ta thở phì phò, nhìn Tuyết Hồ thuần trắng phân bố thưa thớt trên mặt tuyết trắng lóa.

Hình thể của Tuyết Hồ so với tiểu cầu không sai biệt lắm, mắt ngập nước, thân thể phủ một lớp lông xù mềm mại rất được các nữ game thủ hoan nghênh, không ít nữ hài tử bắt nó làm súng vật, hoặc là thu thập da lông chúng làm áo khoác.

Tuyết Hồ không lớn, số da lột xuống chỉ có thể sử dụng may một vùng nhỏ xíu, cho nên nếu muốn làm thành áo khoác, chỉ ít cũng phải cần hai mươi con Tuyết Hồ, ta tính toán cần dẫn nhiều nhiều về, tương đối bớt việc.

Đẳng cấp Tuyết Hồ khoảng chừng từ 21 đến 22, tuy rằng là quái miễn hệ, nhưng đối với đạo tặc cấp 45 mà nói, một lần dẫn về 5, 6 con là không thành vấn đề, cho nên ta rút chủy thủ, phi thân nhằm vào đàn Tuyết Hồ, chém được mấy con, lập tức xoay người bỏ chạy.

Tuyết Hồ đã bị công kích rống lên đuổi theo, ta quay đầu lại nhìn một chút, đại khái có khoảng 10 con, sao lại nhiều như vậy!? Lúc này ta mới nhớ tới, Tuyết Hồ là quái vật có tính quần cư, công kích một con, sẽ khiến các con khác ở xung quanh thù hận, ta thực sự sợ suất quá!

Cái này gọi là nhiều kiến cắn chết voi, cho dù ta đẳng cấp cao, bị nhiều Tuyết Hồ như vậy bao vây, không chết cũng sẽ rất thê thảm.

Thử vài lần đều không thể phát động Hoạt Hành, ta chỉ hảo kiên trì nỗ lực chạy càng nhanh càng tốt.

“Nguyệt đại ca, người chạy đi đâu rồi?” Thanh âm Nhất Kiếm vang lên trong kênh đoàn, “Vô Cực lão đại đang tìm người kia!”

Một con Tuyết Hồ bắt ngờ nhào lên, ta tranh thủ trả lời: “Ta lập tức quay lại.”

“Tập hợp trong thôn.” Tiếng nói của Vô Cực mang theo lãnh ý, thân thể ta khe khẽ run rẩy.

Nửa Cuộc Đời mật: “Vô Cực hình như đang mất hứng, Tiểu Nguyệt người sao lại đột nhiên bỏ chạy ni?”

“Xin lỗi...” Ta thừa nhận là ta có chút xúc động, thật không giống ta.

“Lập tức quay lại.”

Lớp tuyết dày xộp trên mặt đất lại ngăn trở cước bộ ta, hít vào toàn là không khí lạnh liệt, thiếu dưỡng khí khiến lòng ngực co rút khó chịu, ta sắp không thể chạy nữa. Lại một con Tuyết Hồ nhào tới, thân thể đông cứng không thể linh hoạt tránh né, chột vật bị một trảo lên người, khoe miệng ta hiện lên nụ cười có chút bi thương, cước bộ ngừng lại, trong nháy mắt, đám Tuyết Hồ phía sau, từng con từng con xông vào.

Vươn tay, muốn bắt lấy cái gì đó, nhưng chỉ có thể vô lực buông thông, thân ảnh Tuyết Hồ che lấp ánh mặt trời, ta đã không nhìn thấy.

Tiểu điều không thể bay khỏi lồng.

“Người thế nào lại như vậy!” Vô Cực rống giận bên tai ta, lần đầu tiên ta thấy hấn tức giận như vậy.

“Xin lỗi.” Ta cúi đầu, thành tâm xin lỗi.

Bởi vì ta tử vong, hại Nửa Cuộc Đời bọn họ chạy đi tìm thì thể ta giúp ta sống lại, kết quả không chỉ không tìm được, thiếu nữa còn hại Nửa Cuộc Đời bị bão tuyết nhấn chìm, ta thực sự thái không nên.

“Nói xin lỗi có ích gì sao!” Ta không cần nhìn cũng biết sắc mặt Vô Cực nhất định ngoan lệ đến dọa người.

“Người xem, đều rút cấp! Ta không phải đã nói đạo tặc phải cẩn thận...”

“Là ta không tốt, làm phiền mọi người, làm lỡ thời gian các người luyện công.”

“Ai quan tâm cái này!” Vô Cực bắt lại vai ta, ép buộc ta nhìn thẳng vào hắn, “Ta lo lắng chính là an nguy của người, đạo tặc lực phòng ngự rất thấp, người như vậy một mình chạy đi, rất nguy hiểm.”

“Chết ở trên đường không ai giúp hồi sinh, đây không phải điều người luôn oán hận sao?” Vô Cực thở dài, “Vì sao người lại không cẩn thận như thế!” Hắn nhíu chặt mi thể kia là vì lo lắng sao?

Không ai có thể giữ được thái dương, trừ phi hắn tự nguyện dừng lại.

Ta chỉ cần có thể nhận được một tia ánh dương quang, đủ rồi, như vậy cũng rất ấm áp.

Có thể khiến hắn lo lắng lưu ý như vậy, ta còn cầu cái gì đây? Ta đã có được đủ nhiều rồi...

Áp lực trong ngực dần dần thanh minh, lúc này ta mới nhìn rõ, thứ luôn kêu gào trong lòng không phải dã thú gì, mà là một tiểu điều, một tiểu điều bị nhốt trong lồng, không thể vươn cánh bay lên. Ai nói cá chậu chim lồng khát vọng bầu trời tự do.

“Xin lỗi, ta chỉ là muốn lấy da hồ ly, lấy lòng đại tẩu tương lai thôi.” Ta bướng bỉnh chớp mắt, “Lần sau không dám nữa, tuyệt đối tuyệt đối không có lần sau!”

“Ta muốn tới Tuyết Địa không phải vì lấy da hồ ly.” Vô Cực nói.

Không phải vì lấy da hồ ly?

“Cái gì! Sao lại như vậy... Người ta muốn có áo khoác da hồ ly nha!” Phương Thủy Trữ hờn dỗi.

Vô Cực không để ý nàng, tiếp tục nói: “Ta đột nhiên nhớ tới, nơi này có NPC giao nhiệm vụ xây dựng thành, ta nghĩ, chúng ta nên chuẩn bị xây dựng nhà của mình.”

“Oa a!” Thiên Lý hoan hô, “Thật tốt quá! Xây thành xây thành!”

“Như vậy, đoàn trưởng đại nhân.” Ta đặt một tay lên ngực, khom người trước hắn.”Mời ra lệnh, chúng ta nên làm những thứ gì.” Chỉ cần người mở miệng, ta nhất định sẽ làm.

Ta đã lên phải thuyền giặc, nếu nhảy xuống, chính là đại dương mênh mông lạnh giá. Ta sẽ không, cũng không thể ly khai.

Càng lúc càng trầm mặc

Cuối cùng cũng thu thập được đạo cụ [Long chi tâm] dùng để xây dựng thành, mang nó đến dụ dỗ lão thành chủ nhường vị trí cho ra cho đoàn trưởng đại nhân của chúng ta, bất quá, ta nghĩ hắn rất hài lòng nhường lại đi, bởi vì ... tòa thành này căn bản chẳng khác gì phế thành, tất cả đều phải xây dựng từ đầu.

Vô Cực nói, đây là lạc thú.

Được rồi... Hắn định đoạt.

Các đơn vị khác tốt xấu cũng có hai ba chục người hỗ trợ góp vốn, nhưng đoàn chúng ta lại có chưa tới mười mạng, không mời nổi NPC xây thành, mọi việc đều phải tự tay làm lấy. Quy hoạch đường xá, thiết kế thành lâu, thậm chí là cửa hàng, tường thành, đều phải xắn tay áo lên nhảy xuống đi làm, thú vị thì thú vị, bất quá... Ta chưa bao giờ biết xây dựng lại là chuyện khổ cực như vậy!

“Ta không xong rồi...” Thiên Lý giang tay chân thành hình chữ đại nằm trên mặt đất, không động đậy, “Ta phải nghỉ ngơi một chút.”

Ta lau mồ hôi trên trán, nhìn Thiên Lý nằm đó than thở, cười nói: “Thanh niên trai tráng... Thân thể sao lại yếu đuối như vậy a!”

Những lời này hình như hơi quen tai?

“Ta là lão già rồi, ta không được.” Thiên Lý hữu khí vô lực trả lời.

Ngẩng đầu nhìn mặt tường thành ta và Thiên Lý phụ trách xây dựng, nó đang dần dần trở thành [tường cao].

[Thiên vận] đương nhiên sẽ không thiếu lương tâm như vậy, thỉnh không nổi NPC, người chơi phải tự thân vận động xây toàn bộ tòa thành, vậy e rằng cho đến khi [Thiên Vận] đóng cửa cũng chưa xây xong, cho nên

chỉ cần nhà cửa hoặc tường thành đạt đến một độ cao nhất định, hệ thống sẽ tự động tăng trưởng, [tường cao] sau khi đến một độ cao nào đó, người chơi lại đến dựng nóc nhà hoặc trang trí là xong.

Ta tiếp tục đặt mấy viên gạch lên, phụ cận tường thành cũng cao lên trong nháy mắt, công việc của chúng ta cuối cùng cũng xong một giai đoạn.

“Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi.” Ta dựa vào tường ngồi bên cạnh Thiên Lý

Thiên Lý hoan hô một tiếng, trở mình, cũng ngồi dựa lên tường thành, “Rất cực cũng có thể nghỉ ngơi!”

Người không phải đã sớm nghỉ ngơi rồi sao?

Cách đó không xa, Tiểu Dương phụ trách một mặt tường thành khác cũng bỏ lại công cụ trong tay, đặt mông ngồi xuống đất ăn bánh mì, “Mệt chết luôn! Ta cũng muốn nghỉ ngơi! Nghỉ ngơi!”

Nghe thấy tiếng Tiểu Dương, những người khác cũng quăng công cụ trên tay, lười biếng đi đến.

Này... này không phải là cái gọi là hiệu ứng domino đi? Lẽ nào ta là đầu sỏ gây nên?

Thiên Lý xê dịch mông qua một bên, ta đang muốn hỏi hắn làm gì, trên đầu liền bị một bóng đen bao phủ.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy khuôn mặt tuần tứ phóng to của Vô Cực gần ngay trước mắt, hắn một tay chống tường, cúi người nhìn xuống ta.

“Mệt lắm không?” Không mang theo một tia châm chọc, chỉ là thuần túy quan tâm.

Đã sớm quen với cảm giác tim đập gia tốc, ta cố gắng tự trấn định trả lời: “Không có gì.” Vỗ vỗ bức tường phía sau, “Ta đang đợi nó lớn lên.”

Vô Cực ngẩng đầu nhìn lên đỉnh tường thành, một giọt mồ hôi mang theo kim quang diễm dương, từ trên má hắn trượt xuống, hầu như không có một chút lưỡng lự, ta lập tức vươn tay, tiếp được, nắm trong lòng bàn tay. Gắt gao!

“Hình như sắp được rồi.” Vô Cực nói.

“Đúng vậy.” Ấm ướt trong tay rơi vào khóe mắt, ánh dương quang chiếu xuống, lập tức bốc hơi, tiêu thất vô tung.

“Vô Cực lão đại, qua đây một chút.” Nửa Cuộc Đời từ trong lều phát tay gọi to.

“Nỗ lực lên.” Vô Cực nói xong, xoay người ly khai.

Đừng đi! Đột nhiên rất muốn nói như vậy, đột nhiên rất muốn vươn tay bắt lấy hắn.

Một trận gió thổi bay vạt áo thật dài của hắn, mái tóc dài kim sắc đón gió, một tia một tia, quấn chặt, trói buộc lấy ta.

Ta không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn mãi, nhìn bóng lưng của hắn.

Đừng đi... Nếu khẩn cầu hữu dụng.

Vô Cực dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn ta, trong lúc nhất thời, ta cho rằng ông trời nghe được thỉnh cầu của ta.

“Đúng rồi, người nghĩ giáo đường xây ở thành bắc có được không?” Vô Cực hỏi.

“Giáo đường?” Ta không thể lý giải.

“Nửa Cuộc Đời nói tốt nhất là xây giáo đường ở trung tâm thành, thế nhưng ta nghĩ nơi đó phải xây thành chủ thất thì tốt hơn.”

“Hỏi ta làm gì.” Cười cười, mang theo chút tự giễu, vọng tưởng của ta thật đáng buồn cười.

“Người và Nửa Cuộc Đời quyết định là được, ta cũng không muốn bị cuốn vào trận đấu của hồ ly với sói hoang.”

Vô Cực mị mắt, tựa hồ đối với ta có phê bình kín đáo, “Đừng quên, sau khi thành xây xong, người chính là một trong số phó thành chủ.”

“Ta thì cảm thấy, ta là con cừu nhỏ đáng thương bị kẹp giữa một con hồ ly giả hoạt và một ác lang.” Mị... Mị... Ta thật thê thảm.

“Ai, ai đang gọi ta?” Hình như nghe được có người nhắc tới tên mình, Tiểu Dương nghi vấn nhìn bốn phía.

“Ta nói ta mà.” Ta lâu bầu, “Cuộc sống sau này nhất định không dễ chịu.”

Kiến Vô Cực vẫn còn đang nhìn ta (nghiêm khắc mà nói thì là trừng), ta bày ra nụ cười vô tội, nói. “Ta bỏ một phiếu cho thành bắc, như vậy được rồi chứ.” Bị hồ ly oán hận còn đỡ hơn làm trái ý người trước mắt.

“Ta sẽ nói với Nửa Cuộc Đời.” Trong mắt Vô Cực thoáng hiện lên một nét gian trá.

Muốn đẩy ta đi chán chứ gì! Vậy người cứ trực tiếp chém chết ta đi, chết trước mặt người so với chịu đựng cuộc sống thống khổ sau này còn tốt hơn vạn lần! Không phải ta gờn, ta là nghiêm túc cho rằng như vậy.

“Xây thành xong, ta đã đáp ứng Thủy Trữ cùng nàng kết hôn trong giáo đường thành, đến lúc đó, người làm phụ rể của ta đi.”

“A?” Ta nghe không rõ lắm hẳn vừa mới nói gì.

Thiên Lý lại nghe rất rõ, hẳn kinh ngạc hỏi thăm: “Lão đại người cùng với nữ... Thủy Trữ tỷ kết hôn á!”

“Dù sao cũng chỉ là trò chơi, thấy nàng muốn kết hôn như vậy, ta đáp ứng.”

Trò chơi sao? Ta lúc này mới giật mình nhận ra chúng ta đang ở trong một trò chơi tên là [Thiên vận], chúng ta chỉ là đang chơi trò chơi mà thôi...

“Vậy ở ngoài thì sao? Các người có trao đổi số điện thoại không?” Thiên Lý rất nhiều chuyện hỏi.

Vô Cực đâm cho hẳn một ánh mắt, không để ý tới câu hỏi của hẳn.

“Nguyệt, sao? Người làm phụ rể của ta đi.” Hẳn hỏi ta.

“Khách lang!” một tiếng, ta mờ mịt nhìn xuống mặt đất, nghĩa là có vật gì rơi xuống phát sinh tiếng động.

Có cái gì đó bị nghiền nát, ta cố sức ôm lấy miệng vết thương, từ giữa ngón tay chảy ra, đến tột cùng là màu máu đỏ tươi, hay là nước mắt trong suốt?

“Tốt!” Ta nghe thấy mình trả lời như vậy.

Người không nhìn thấy, bị thương trong mắt ta, không nhìn thấy, nụ cười thống khổ trên mặt ta.

Hôm nay trầm mặc ngôn ngữ duy nhất của ta, nhưng ta sẽ cười chúc phúc.

Tiểu Dương len lén nhìn Vô Cực, thấy hẳn ở trong lều cầm bản thiết kế cùng Nửa Cuộc Đời sôi nổi thảo luận, hẳn len lút đi tới chúng ta bên này, hướng ta ngoắc ngoắc ngón tay.

“Nguyệt đại ca, đến đây một chút đến một chút.” Hẳn đề thấp thanh âm, “Ta có chuyện muốn nói với người.”

“Không muốn bị Vô Cực phát hiện, người có thể dùng mật ngữ.” Hành vi của hẳn khiến ta bật cười.

“Như vậy mới có cảm giác nói chuyện bí mật nha.”

“Bí mật?” Thiên Lý thích nghe chuyện bát quái nhất lập tức dựng lỗ tai, hẳn sáp lại, “Ta muốn nghe, ta cũng muốn nghe.”

“Không được!” Tiểu Dương đẩy ra hẳn, “Chỉ có Nguyệt đại mới được nghe.”

“Người phải cho ta nghe với a, không nghe ta sẽ hiếu kì chết mất!”

“Được rồi, Thiên Lý muốn nghe thì cứ để hẳn nghe đi.” Ta liếc về chỗ Vô Cực, “Nếu không nói mau, chờ một chút sẽ bị Vô Cực phát hiện đó.” Tuy rằng này cũng không có gì, bắt quá thái độ Tiểu Dương thần bí hê hê khiến ta hiếu kì..

“Được rồi.” Tiểu Dương gật đầu, “Đây là Danh Dao đại ca nói với ta.”

“Chiều hôm qua không phải các người không online sao, chỉ có Phương Thủy Trữ với Danh Dao đại ca online, Danh Dao đại ca khi đó đang ở Quải Vồng khai thác mỏ.”

Chiều hôm qua vì ta quá mệt nên chạy đi ngủ trưa, không ngờ cả đoàn cũng không ai online.

“Sau đó thì sao?” Thiên Lý hỏi.

“Danh Dao đại ca nói, khi đó hắn đang chỉnh lý khoáng vật nên mới vừa vắn online, sau đó a, hắn đột nhiên nghe được đoàn tằm truyền đến một câu, [Nói không chừng Minh Nguyệt thích ta ni! Hắn thường thường dùng ánh mắt rất u buồn nhìn ta, một mỹ nhân như vậy, dùng loại nhãn thần đó nhìn ta, không muốn động tâm cũng khó a, thế nhưng ta tương đối thích Húc Chi Vô Cực hơn, có tiền lại có quyền, thật tốt.] vậy đó.”

“Ta đoán câu tiếp theo của nàng nhất định là, nếu như có thể có cả hai người thì càng tốt hơn.” Tiểu Dương bĩu môi, khinh thường nói.

“Đây là... nhầm kênh sao?” Thần sắc ra rất bình tĩnh, nhìn không ra một tia cảm xúc phập phồng.

Ở game online, dùng sai kênh trong khi nói chuyện phiếm rất hay phát sinh, chỉ cần nội dung không quá khoa trương, phần lớn đều cười cười cho qua.

“Đại khái đi.” Tiểu Dương tiếp “Lúc sau lại không còn nghe thấy gì hết, đại khái nàng ta cho rằng danh Dao đại ca đang ở Quải Vồng, cho nên không thèm để ý.”

“Oa! Ta đã nghe thấy một chuyện vô cùng ghê rợn.” Thiên Lý kinh ngạc trừng to mắt, “Nguyệt đại ca, người... người sẽ không thực sự thích nữ nhân kia đi?”

“Làm sao có thể.” Ta cười khở, “Chỉ nghe một câu nói thì không chính xác, ta nghĩ Thủy Trữ không phải có ý này, Tiểu Dương, người đừng nói chuyện này với người khác.”

Tiểu Dương hú lên quái dị, bất bình: “Nguyệt đại ca, nàng nói như vậy người cũng không tức giận sao, hơn nữa đây là ý gì a! Thật không hiểu được lão đại sao lại thích nàng ta.”

“Đúng vậy.” Thiên Lý phụ họa, “Người xem chúng ta làm việc khổ cực như vậy, nàng ta chẳng những không làm gì mà còn ngồi trong lều hóng mát, chường mắt!”

“Thủy Trữ là nữ hài tử, người sao có thể để người ta làm mấy chuyện nặng nhọc này.” Ta khuyên nhủ.

“Chuyện này có quan hệ gì đến việc có phải là nữ hài tử hay không, căn bản là nàng ta không muốn làm!” Thiên Lý oán giận, “Ra đoàn cũng vậy, chỉ biết đoạt bảo với Nửa Cuộc Đời đại ca, cũng không chịu buff máu...”

“Đừng nói nữa!” Thiên lý và Tiểu Dương bị tiếng quát khê của ta trấn trụ, bọn họ đại khái lần đầu tiên thấy ta tức giận đi.

“Đây là quyết định của Vô Cực, ta sẽ không nói cũng không có gì để nói, thế nhưng...”

Ta vén lọn tóc ra sau tai. Lấy tay ngăn trở ánh mắt âm ngoan chợt lóe rồi biến mất, “Nếu như nàng ta làm chuyện có lỗi với Vô Cực, cho dù ta giết nàng rồi về cấp 0 cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta...”

“Bất quá, ta nghĩ Thủy Trữ chỉ là cùng các bằng hữu nói giỡn mà thôi, các người cũng đừng quá để ý.” Khôi phục dáng tươi cười, ngữ khí hòa hoãn, Tiểu Dương cùng Thiên Lý hai người ngây ra như phỗng nhìn ta.

“Được rồi, ” Ta vỗ vỗ vai hai tượng gỗ, “Tường thành xây được không sai biệt lắm, ta đi dọn mớ thang này, chờ tường thành hoàn thành nữa là xong.”

Không đợi hai người phản ứng, ta lập tức xoay người, tìm đốc công (Danh Dao Môn) dọn thang đi.

—

Thẳng đến khi người đã đi xa, hai người mới hồi phục tinh thần.

“Không biết thế nào, ta đột nhiên có ảo giác, bóng lưng Nguyệt đại ca thoát nhìn... rất cô độc, rất tịch mịch.” Bách Bất Xuyên Dương nhẹ giọng nói.

“Có sao? Ta hoàn toàn không thấy.”

“Đã nói là ảo giác mà... Ảo giác ảo giác!”

Sự cô độc phảng phất kia, chỉ là hấn nhìn lầm mà thôi.

—
Tiệc mừng

Song hỷ lâm môn, những lời này vừa vắn có thể dùng ở chỗ này.

Ngày Ngân Chi Vô Hận thành chính thức hoàn công, cũng là ngày thành chủ Húc Chi Vô Cực của Ngân Chi Vô Hận thành cùng mỹ nữ trứ danh [Thiên vận] Phương Thủy Trữ kết hôn. Tuy rằng Ngân Chi Vô không tuyên dương, nhưng người đến chúc mừng lại không ít, chen chúc đến mức cơ hồ muốn làm nổ cả tòa thành, trên mặt mọi người đều lộ vẻ hân hoan phấn khởi.

Nhưng, vâng, một trong hai diễn viên chính của hôn lễ, Húc Chi Vô Cực lại đeo bộ mặt âm lãnh, một điểm cũng không có không khí vui mừng khi được làm tân lang.

Húc Chi Vô Cực nghiêm mặt lạnh, hàn mâu bán mị, không chớp mắt nhìn chằm chằm cửa lớn phòng nghỉ, giống như đang chờ gì đó. Trong phạm vi tầm nhìn bằng hàn, tất cả đều phải tránh xa, ngay cả Nửa Cuộc Đời cũng không dám tới gần.

Nguyên nhân hấn như thế tức giận, chẳng lẽ vì cảnh cũ rích: tân nương [đào hôn] sao?

Đương nhiên không phải, Phương Thủy Trữ đang ở trong phòng nghỉ tân nương cùng các tỷ muội trò chuyện đến khoái trá kia kìa!

Như vậy, rốt cuộc là chuyện gì khiến thành chủ đại nhân mất hứng như thế?

“Minh Nguyệt!” Vô Cực lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Lập tức đến!” Người bị gọi tên lập tức hưởng ứng, bắt quá là ở kênh đoàn.

Phóng mắt nhìn lại, các thành viên giống như chim cú đang lạnh run rúc vào trong góc tường, đúng là thiếu một người, mà hấn cũng chính là nguyên nhân khiến thành chủ đại nhân phát hỏa. Hôn lễ đã sắp bắt đầu rồi, rể phụ còn chưa tới, ra cái gì chứ!

Vô Cực đang ở lo lắng có nên kéo dài hôn lễ hay không, hoặc trực tiếp hủy bỏ đi.

“Hấn rốt cuộc đang làm cái quỷ gì a!”

Không ai dám nói nửa câu. Người thông minh đã sớm gọi hệ thống chờ logout, đúng lúc này, cửa sau nhẹ nhàng bị đẩy ra, một cái đầu đưa vào dò xét..

“Ách... Ta đến kịp không?”

“Người đã chạy đi đâu!” Lam mâu tuy rằng hờn giận nhướng lên, nhưng ngữ khí lại không tự chủ mà bình ổn rất nhiều.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Minh Nguyệt xoay người qua, trà lời: “Ta đi luyện công.”

“Luyện công?” Vô Cực thiêu mi, “Lúc này?”

“Đúng vậy!” Minh Nguyệt gật đầu, vẻ mặt đắc ý, “Vô Cực, ta lên cấp 90 rồi nha!”

“Chúc mừng.” Vô Cực nói. Vì sao? Hấn không rõ chuyện này có liên hệ gì đến hôn lễ của hấn.

Minh Nguyệt siết hai nắm tay, nhân thần kiên định nhìn thẳng vào hấn, “Vô Cực! Ta sẽ mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đủ để trở thành trụ cột cho mọi người.” Nhất là người trước mắt này, “Cho nên... người nhất định phải hạnh phúc.”

Minh Nguyệt nở nụ cười tuyệt mỹ đến gần như hư ảo, tựa hồ cất giấu điều gì đó, Vô Cực nhìn đến ngây người.

Thật lâu, thật lâu sau, Vô Cực mới đột nhiên hiểu được, nguyên lai, hạnh phúc...

9. Chương 9: Minh Nguyệt Chi Tâm

Ta đã trở về.

Nhiều lần giãy dụa, nhiều lần do dự, cuối cùng ta vẫn trở lại nơi mình nên tồn tại — dưới thái dương.

Tựa như mọi tinh linh đều cảm thấy vạn phần hoài niệm vùng đất Thiên Thê đại lục, ta điều không phải tinh linh, cũng không phải nhân tộc, nhưng có thể giẫm lên phiến nền đá trắng này, lại khiến cho ta cảm động đến muốn rơi lệ.

Nhà của ta viên, ta bảo vệ nó!

Ta đã trở về! Trong lòng đầy những tình cảm phức tạp, hiện giờ ta không có khả năng để ý nhiều như vậy. Cùng hấn sống vai đi tới...

Trên đường trở về thành đích, ta cùng Vô Cực thảo luận cuộc chiến thủ thành lần này.

“Thực sự rất nguy hiểm! Nếu không có người đến giúp đỡ, nói không chừng sẽ để tên tiểu nhân Tiêu Dao Công Tử thực hiện được ý đồ.”

“Lần này là ta quá sơ ý.” Vô Cực nói: “Bất quá... Người đến giúp đỡ chúng ta là ai vậy?”

“Là một người tên là Bạch Nhật Hiểu.” Ta hưng phấn kể lại “Nếu không phải hấn suất lĩnh kỵ sĩ đoàn Bạch Nhật Phá Hiểu đến thêm vào chiến cuộc, tình huống của chúng ta đại khái sẽ càng căng thẳng.”

Ta vẫn chưa nói lời cảm ơn hấn nữa, lại phải tiện thể nói với hấn về việc rời khỏi đoàn.

“Hấn là nhân tộc chiến sĩ, năng lực chỉ huy phi thường không sai.” Ta cười chối lợi: “Ta rất là bội phục hấn.” “Vậy à...”

Không biết vì sao, Vô Cực nghe đến câu khen ngợi Bạch Nhật Hiểu, thần sắc hết sức kỳ quái.

Hoàn toàn không hiểu được cơn giận của người nào đó, khoái trá nói.

“Ta giúp người giới thiệu với họ.” Ta cười: “Ta cũng muốn hảo hảo cảm ơn hấn.”

“Được!”

“Ác... Ta còn tưởng là ai... Nguyên lai là người! Bạch Mộc Tiểu.” Vô Cực lạnh lùng châm chọc.

“Bạch Mộc Tiểu?” Ta mặc danh kỳ diệu nhìn hai người kia sau khi gặp mặt, bầu không khí lập tức có điểm quỷ dị. Vô Cực và Hiểu quen biết nhau sao?

“Đã lâu không gặp lại... Tồn Chi Vô Cực.” Bạch Nhật Hiểu cũng lạnh lùng châm chọc trở lại.

“Tồn Chi...” Thiên Lý nhanh tay bịt miệng mình để tránh bật cười.

Hai người kia... Là chuyện gì xảy ra?

Ta nghi hoặc xem mặt sắc lạnh như tượng băng của Vô Cực, hựu nhìn sắc mặt Bạch Nhật Hiểu chẳng thua kém gì Vô Cực, sau đó lại đưa ánh mắt nghi chuyển hướng Ngân Nguyệt Tuyết Ngữ đứng bên cạnh Bạch Nhật Hiểu.

Tuyết Ngữ nhún nhún vai, biểu thị hấn cũng không biết phát sinh chuyện gì.

“Sớm biết rằng là bị các người giúp đỡ, ta tình nguyện để Vô Hận thành bị tên tiểu nhân Tiêu Dao kia công chiếm.” Vô Cực lạnh giọng.

“Ta cũng không muốn, ai bảo người nào đó quá yếu kém.” Bạch Nhật Hiểu bĩ bĩ đáp lại.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng đậm.

“Ta muốn người tới chắc! Ta còn sợ ô nhiễm thổ địa Vô Hận thành.”

Bạch Nhật Hiểu lắc lắc ngón tay, vẻ mặt vô lại đến cực điểm.”Này không thể theo người rồi...”

“Bạch Mộc Tiểu! Người rút cuộc muốn gì?” Húc Chi Vô Cực khẩu khí phi thường... phi thường bất thiện.

“Cái này sao...” Ngữ khí Bạch Nhật Hiểu có chút khinh thường, “Ta suy nghĩ đã.” Sau đó trang mô tác dụng giả vờ trầm tư.”Mặc dù có chút lỗi thời... nhưng lý do rất đơn giản.”

Hắn khiêu khích cười.”Ta không hy vọng người bị kẻ khác ngoài ta đánh bại..”

“Hanh!” Vô Cực hừ nói: “Nằm mơ đi người.”

Ta ta ta... Ta có nên nói gì không đây?

“Có phải nằm mơ hay không, không lâu nữa người sẽ biết.” Dứt lời, Bạch Nhật Hiểu xoay người chuẩn bị ly khai.”Đi thôi, ở đây lâu sẽ bị không khí nơi này làm ô nhiễm.”

Sau đó hắn thấy ta không có ý muốn ly khai, dừng lại hỏi ta: “Làm sao vậy? Phi Ly người không đi sao?”

“Cái này...” Ta không muốn đi a –

“Nguyệt là người của Ngân Chi Vô chúng ta, hắn sẽ không đi cùng người.” Vô Cực nói thẳng: “Đúng không! Phi Ly.”

“Ân...” Ta gật đầu như già tởm. Cái câu “Phi Ly” của Vô Cực hại tai ta phiếm hồng.

“Ta chỉ biết...” Bạch Nhật Hiểu thì thảo niệm một câu, hắn liếc mắt nhìn ta, nói “Muốn rời thì rời, Bạch Nhật Hiểu ta không thu kẻ vô tâm vào đoàn. Bất quá...”

“Bất quá?” Ta hỏi hắn.

Bạch Nhật Hiểu đi tới trước mặt ta, thân thiết lôi kéo tay ta, “Bất quá, lúc rảnh rồi người cứ theo chúng ta cùng nhau luyện công!” Thái độ chuyển biến cực nhanh, làm ta lú lờ.

“Không thành vấn đề.” Ta trả lời. Luyện công thì luyện công, không cần phải lôi kéo tay ta nha?

“Ta thể nhưng phi... thường thưởng thức Tiểu Nguyệt người ni.” Ngữ khí cực kì mờ ám, còn không quên quăng cho ta một cái mị nhãn.

“Cái... ác ...” Hắn là đang nói đùa a?

Vô Cực thấy thế, một phen kéo ta lại, khó chịu quát: “Muốn cút thì cút nhanh.”

“Đã hứa rồi đấy nhá... Nguyệt Nguyệt.”

Tại sao lại biến thành Nguyệt Nguyệt rồi?

“Được rồi!” Lúc này ta mới nhớ tới ta còn phải nói lời cảm tạ hắn, ta nhanh chóng đuổi theo.

“Ta đã quên nói cảm ơn người.” Ta chân thành nhìn Bạch Nhật Hiểu, “Thực sự rất cảm ơn các người đã giúp đỡ.” Nói xong còn cúi người thật sâu.

Hắn bị hành động của ta khiến cho không biết làm sao, “Không... Không có gì.” Nói xong lập tức vội vàng hấp tấp chạy đi.

Nhìn bóng lưng của Hiểu, ta nghĩ, thực sự là một người không tồi a!

“Được rồi, chúng ta trở về đi.” Vô Cực lôi kéo cánh tay ta, trên trán gân xanh mơ hồ nảy lên.

Xem ra cảm tình giữa hắn và Hiểu không tốt lắm, rất ít khi thấy hắn tức giận như vậy.

“Đúng vậy!” Thiên Lý hớn hở, “Ta còn muốn hảo hảo hỏi về kỹ năng của Nguyệt đại ca nha.”

Chuyện này... Ta nên nói như thế nào mới tốt đây?

Cuối cùng ta nói rõ với mọi người, vụ linh giả là chức nghiệp ẩn chỉ có thể khởi động sau khi tuần kiểm, về phần Tình Ti, thì nói là đạo cụ ẩn tàng của vụ linh giả.

Lúc sau ta đại khái kể lại những chuyện phát sinh ở Xích Thổ đại lục, còn có việc làm thế nào quen biết Bạch Nhật Hiểu (Vô Cực ngoài ý muốn đối vấn đề này cực hứng thú).

Trò chuyện trò chuyện, đề tài liền chuyển đến việc lấy tên ta đặt cho Minh Nguyệt kiếm trượng thượng.

“Được rồi.” Ta hỏi: “Ta còn không biết trị số của Minh Nguyệt kiếm trượng.”

Vô Cực lấy ra Minh Nguyệt kiếm trượng, nói: “Đẳng cấp SSS+ . Trí lực và lực lượng +100, miễn tiếp +50, công kích vật lý và công kích ma pháp gia tăng 150%, còn có tùy cơ phụ gia người sử dụng trạng thái vô địch.”

“Không tệ nha!” Ta khen: “Có cơ hội phụ gia trạng thái tuyệt đối vô địch trong 30 giây .”

Đây chính là một giá trị cực kì tốt, trong trạng thái vô địch, bất luận công kích ma pháp hay vật lý gì đó đều vô hiệu.

Vô Cực có chút khó khăn nói: “Còn có một kỹ năng, thế nhưng...”

“Thế nào?”

“Ta không biết công dụng của nó, vẫn không có biện pháp sử dụng.”

“Vậy sao? Kỹ năng gì?” Không thể sử dụng, thật sự là kỳ quái.

“Chính người xem đi.” Hắn đưa Minh Nguyệt kiếm trượng cho ta, “Là [Minh Nguyệt chi tâm].”

Nghe tên kỹ năng, ta sợ đến thiếu chút nữa trượt tay ném Minh Nguyệt kiếm trượng xuống đất. Ta khẩn trương nghĩ, Vô Cực sẽ không... phát hiện cái gì chứ?

“Minh Nguyệt chi tâm... cái tên kỳ quái.” Trong lòng cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng có ghi chú kỹ năng gì kì quái nha.

Xem ra lời cầu nguyện của ta vẫn còn rất hữu dụng, kỹ năng không có ghi chú kì quái gì cả, bởi vì ngoại trừ “Hệ thống đặc biệt khởi động” ra, một chút giải thích cũng không có.

Thế này người ta làm sao sử dụng được?

Mấy lần nghiên cứu kỹ năng này, cũng không biết điều kiện đặc biệt để hệ thống khởi động là cái gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là buông tha. Tầm mắt ta di trên Minh Nguyệt kiếm trượng, bắt đầu thường thức vẻ ngoài của nó.

Kiểm trượng, tên như ý nghĩa, là vũ khí song song có công năng của kiếm và ma trượng, từ vẻ ngoài mà nói rất khó hình dung chính xác hình dạng nó. Minh Nguyệt kiếm trượng giống như một thân kiếm nhưng không có chuôi kiếm và vỏ kiếm như đao của chiến sĩ, mà thân kiếm lại có chất cảm như ngọc thạch tương tự ma trượng. Ngoại hình chính là kiếm, nhưng chất liệu lại giống ma trượng.

Màu xanh lam đậm lưu chuyển trên thân kiếm giống như đang sống. Ta nhìn cả vật thể màu lam sẫm, trong lòng nghĩ đây thật sự là vũ khí đẹp nhất trên toàn bộ [Thiên vận].

Chỉ có Vô Cực mới xứng có được nó, nó có thể khiến hắn trở nên càng mạnh!

Ta nhẹ nhàng vuốt ve Minh Nguyệt kiếm trượng, nói với nó...

Nếu có một ngày, Vô Cực buông người xuống, hoặc là không cần người, vậy biểu thị hắn đã có được trợ lực càng mạnh hơn, lúc này người không cần khổ sở, bởi vì, người đã từng hiệp trợ hắn, bồi hắn đi qua.

Hắn sẽ trở nên càng mạnh! Người chỉ cần tin tưởng như thế là tốt rồi. Ta kỳ vọng Minh Nguyệt kiếm trượng cũng như kỳ vọng với chính mình... .

Khi ta nghĩ như vậy, tình ti trên cổ tay đột nhiên thắt chặt, đau đến mức ta hầu như không cảm được Minh Nguyệt kiếm trượng. Lúc này, Minh Nguyệt kiếm trượng trong tay đột nhiên phát sinh lam quang chói mắt.

Hệ thống thông báo! Khởi động Minh Nguyệt chi tâm, Minh Nguyệt kiếm trượng nhận kỹ năng mới.

Thấy dị trạng của Minh Nguyệt kiếm trượng, Vô Cực khẩn trương hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Người nhìn đi, hình như khởi động điều kiện ản rồi.” Ta chịu đựng cơn đau trên cổ tay, đưa thanh kiếm trưng cho Vô Cực.

Xem xong trạng thái vật phẩm, Vô Cực kinh ngạc nói: “Minh Nguyệt kiếm trưng có được kỹ năng mới!”

“Kỹ năng gì?” Nửa Cuộc Đời hỏi.

Nhất Kiếm cũng chen vào: “Đúng vậy! Lão đại, kỹ năng gì?”

Những người khác lập tức vỗ tai chú ý nghe.

“Có ba kỹ năng.” Vô Cực đọc: “Cái thứ nhất gọi là [Đồng sinh cộng tử], sau khi sử dụng thì các giá trị năng lực của ta và Nguyệt sẽ tăng 100%, thế nhưng, khi một trong hai người tử vong, người kia cũng sẽ lập tức tử vong. Hạn dùng mỗi ngày một lần.”

“Oa! !” Nhất Kiếm kêu lên.

“Thứ hai là [Tâm chi trời buộc], lấy Nguyệt là trung tâm, khởi động ma pháp định thân trên phạm vi lớn, thời gian tác dụng là 20 giây, sử dụng sau khi sử dụng Nguyệt cũng sẽ bị định thân, hơn nữa miễn tiếp sẽ giảm đi 20%. Cũng là mỗi ngày dùng một lần.”

“Thứ ba . . .” Nói đến đây, Vô Cực ý vị bất minh liếc mắt nhìn ta một cái mới tiếp tục nói: “Kỹ năng thứ ba là [Hy sinh]. Sau khi sử dụng, HP SP của ta toàn bộ được buff đầy, giải trừ toàn bộ trạng thái tiêu cực, tùy cơ phụ thêm năm loại kỹ năng phụ trợ, các hạng thuộc tính của ta tăng 300%. Có tác dụng trong thời gian 10 phút. . .”

“Lão Đại người được lợi rồi a! Kỹ năng này siêu cấp biến thái.” Thiên Lý lớn tiếng reo lên.

Nửa Cuộc Đời trừng mắt liếc Thiên Lý một cái, nói: “Lão Đại còn chưa nói xong, không được nói leo.”

Tà Hỏa Hoàng cũng hỏi: “Điều kiện thì sao?”

“Điều kiện là.. .” Hắc không biết làm sao nói ra.

“Điều kiện là ta sẽ chết, hơn nữa không thể hồi sinh.” Ta thay Vô Cực nói cho hết lời.

“Đúng vậy.” Vô Cực thở dài một hơi, “Kỹ năng này là do Nguyệt phát động.”

Ta gật đầu biểu thị hắc nói xong không sai. Tình ti của ta cũng không có phụ đề kỹ năng, nhưng có lẽ nó tồn tại là để kích hoạt kỹ năng này.

“Nguyệt đại ca...” Tiểu Dương sợ hãi hỏi: “Người... sẽ dùng sao? Cái kỹ năng đó...”

“Phải xem tình huống đã.” Ta không để ý mỉm cười.

Đừng nói giỡn! Trước kia Minh Nguyệt 106 cấp ta cũng có thể không thèm nhìn đến mà chém rụng, hiện tại Nguyệt Phi Ly này rụng một hai cấp thì tính là cái gì?

Bất quá mỗi ngày chỉ sử dụng một lần, chỉ nên sử dụng lúc khẩn cấp mới tốt.

10. Chương 10: Hồng Nhan Họa Thủy

Giữa trưa ngày thứ hai, ta mời Nhất Kiếm đến một nhà hàng nổi danh ở phụ cận dùng cơm.

“Thật hiếm thấy nha.” Nhất Kiếm tấm tắc: “Người làm sao lại nghĩ đến chuyện mời ta ăn cơm?” Nói xong còn không quên nhét một lát túy kê vào miệng.

“Chúc mừng mà!” Ta cũng cắn một ngụm bánh dứa tôm

“Chúc mừng cái gì?” Nhất Kiếm miệng đầy thịt gà.

Ta mỉm cười thay Nhất Kiếm rót một chén trà, “Chúc mừng...” Trong đầu hiện lên dáng cười cuồng ngạo của Vô Cực.”Đương nhiên là chúc mừng chúng ta đánh bại tên tiểu nhân Tiêu Dao Công Tử.”

“Đúng là phải chúc mừng.” Nhất Kiếm một ngụm uống cạn chén trà kia.

“Còn có...” Ta lại rót thêm một ly cho hắn, “Hưởng người bồi tội.”

“Đúng là nên bồi tội. Một hồi giấu giếm này khiến ta thật khổ a! Hại ta không biết ăn nói thế nào với Vô Cực lão đại, mỗi ngày đối mặt bộ mặt lạnh như băng của lão đại, người biết ta vất vả thế nào không? Ta thế nhưng...”

Trời ạ! Ta muốn té xỉu liêu.

“Nếu cứ nói mãi như vậy thức ăn sẽ nguội.” Ăn nhiều cơm, ít nói chuyện.

“Đúng đúng.” Hắn lập tức nhét thức ăn vào miệng mình, “Có người mời khách, không ăn thì rất uổng phí a!”

“Người tận lực gọi món ăn.” Ta nói. Muốn ta mời khách thì có gì khó.

“Không thành vấn đề.” Nhất Kiếm nói, gơ đũa lên, quơ quơ, “Tiểu thư — ta muốn gọi thêm.”

Một vị tiểu thư mặc đường trang, dáng người hoạt bát nhanh nhẹn lập tức cầm thực đơn đi tới.

“Xin hỏi ngài muốn gọi món gì.”

“Àn... Ta muốn...” Nhất Kiếm chỉ vào một đồng tên món ăn trên thực đơn.

Vị tiểu thư xinh đẹp kia đi rồi, ta nói với Nhất Kiếm: “Vị tiểu thư đó không tệ a, có muốn ta giúp người giới thiệu không?”

“Nguyệt đại ca... đừng có giỡn với ta mà.” Nhất Kiếm rên rỉ.

“Ha ha.” Ta bật cười: “Người cũng đã 23, trưởng thành rồi, cũng nên làm quen bạn gái đi.”

“Đại ca người không biết xấu hổ mà còn nói ta.” Nhất Kiếm phản bác: “Người không phải cũng chẳng có mảnh tình nào vất vả đó sao.”

“Ta?” Ta thiêu thiêu mi, ngữ khí có chút châm chọc.”Người nghĩ ta cần lo lắng sao? Hai vị kia nhà ta đã sớm [chuẩn bị] đối tượng cho ta rồi, ta quen bạn gái có ý nghĩa sao?” Không tự chủ, ngữ khí của ta hơi cao lên.

“Nga...”

Nhất Kiếm phát hiện mình giảm phải địa lời.”Xin lỗi, ta nói bậy.”

“Quên đi! Đừng nói nữa...”

Ta rất oán! Oán cái tên chết tiệt của mình, oán cả đời cũng không thể thoát khỏi thân phận này. Nếu như có thể quên hết tất cả thì tốt rồi, ta cam chịu nghỉ.

“Tiểu thư —” Ta gọi to: “Cho ta một tá bia!”

“Nguyệt đại ca... Là ta không tốt! Bao tử người không tốt, không được uống rượu.” Lúc này Nhất Kiếm rót cục đã cảm nhận được, cái gì gọi là ‘ăn có thể ăn bậy, nói thì không thể nói lung tung’.

Người bao tử không tốt, không thể đựng vào trà, có loại đồ uống có vị chua, đồ uống có cồn và thực phẩm có nhiều dầu mỡ. Kết cục của việc vi phạm chính là, phải đến sáng ngày hôm sau mới có khí lực tiếp tục ngoạn Thiên vận, trước đó đều phải ôm rịt lấy WC, đối mặt với việc mỗi ngày đều phải cọ rửa bồn cầu (đừng hỏi ta để làm gì...).

Vừa online, ngay cả chào hỏi cũng chưa kịp nói, đã bị Bạch Nhật Hiểu lời đi cùng hắn luyện công.

“Nguyệt nguyệt người đã hẹn sẽ cùng ta luyện, không phải sao?”

Ta rất khó cự tuyệt người đã từng giúp đỡ mình, hơn nữa ta lại rất thương thức hắn, huống chi chỉ là cùng hắn luyện công.

“Ác... Được, chờ ở đâu?” Ta chỉ nói tiếng xin lỗi với mọi người trong đoàn, đi bồi Hiếu luyện công.

May mà Vô Cực không online, bằng không hẳn nhất định sẽ cãi ầm ĩ với Hiếu một trận. Thật không biết bọn họ vì sao mà ghét đối phương như vậy.

Giữa trưa, Húc Chi Vô Cực login, biết ta luyện công cùng Bạch Nhật Hiếu, giận tím mặt.

“Nguyệt! Người chạy tới cùng một chỗ với tên Bạch Nhật Hiếu kia để làm chi!”

“Chúng ta đang luyện công.” Thanh âm Vô Cực đột nhiên vang lên bên tai, hại ta bị dọa nhảy dựng.

“Luyện công!” Vô Cực ngữ khí âm hàn nói: “Muốn luyện công sao lại không đi luyện cùng đoàn”

Không phải ta không muốn...” Ta nhịn xuống xúc động muốn thở dài, giải thích: “Cấp bậc của ta tương đối gần với các thành viên trong đoàn của Hiếu, còn có thể tổ đội, người trong đoàn chúng ta cấp bậc đều rất cao.”

“Chúng ta có thể mời tổ đội dong binh đội, không phải sao?” Vô Cực nghe thấy ta “gián tiếp” nói đẳng cấp Bạch Nhật hiếu không bằng hắn, tâm tình lập tức tốt hơn một chút.

“Như vậy không có kinh nghiệm cộng thêm, ngược lại còn khá chậm.” Tuy rằng đó không phải lý do chính yếu, chỉ là ta đều đã đáp ứng Hiếu, không muốn lỡ hẹn.

“Tùy người!” Vô Cực lạnh giọng, sau đó tịt ngất trò chuyện.

Ai... Ta âm thầm thở dài một hơi. Ta cũng rất muốn cùng mọi người trong đoàn tổ đội mà, mọi người trong Ngân Chi Vô biết chuyện ta có bốn kỹ năng chức nghiệp, lúc luyện công cũng không cần phải lóng ngóng tay chân sợ phóng sai kỹ năng (Bạch Nhật Hiếu bọn họ vẫn cho rằng ta là linh thú sư), hơn nữa... Còn có thể luyện cùng Vô Cực...

Thế nhưng nếu như chúng ta tổ đội dong binh đội, dưới tình huống không có giá trị kinh nghiệm cộng thêm, điểm kinh nghiệm nhận được phải nói là ít đến đáng thương.

Đẳng cấp ta không phải quá thấp, chỉ là ta không hy vọng liên lụy mọi người trong đoàn.

Sau khi ngắt trò chuyện với Nguyệt Phi Ly, Húc Chi Vô Cực tâm tình tồi tệ đến mức khiến toàn bộ thành viên Ngân Chi Vô đều có loại cảm giác khẩn trương trước cơn gió bão, lấy Vô Cực làm trung tâm cơn lốc áp suất thấp, lòng cảnh giác nặng nề, mọi người đã gọi hệ thống đơn tuyến, chuẩn bị logout bỏ trốn.

Trong bầu không khí kinh khủng đó, Nhất Kiếm Thiên Hạ nhịn không được muốn chuồn ra sau cây cột ôm đầu, Vô Cực rốt cục mở miệng.

“Có ai rảnh,” Đôi mắt xanh lam lạnh buốt chậm rãi quét một vòng qua mọi người, nói: “Theo ta đến kim tự tháp.” Đây gọi là ra lệnh chứ không phải thỉnh cầu.

“Kim tự tháp.” Tà Hỏa Hoàng gật gật. Nguyên lai là cái kia.

“Ác... Tốt!” Nửa Cuộc Đời Phong Vân cũng gật gật. Đánh cái kia a! Thật không hổ là Vô Cực.

“Kim tự tháp?” Nhất Kiếm Thiên Hạ cũng song song mở miệng, bất quá nghe qua khẩu khí của hắn thì biết, hắn không biết đi đến đó để làm chi.

“?” Bách Bất Xuyên Dương chẳng hiểu gì nhìn Vô Cực.

Bất quá, mặc kệ bọn họ có biết vì sao muốn đi hay không, kim tự tháp vẫn là không thể không đi, ai bảo đây là “thỉnh cầu” của Vô Cực lão đại chúng ta làm chi!

Ta và Bạch Nhật Hiếu còn có mấy thành viên trong đoàn hắn, đi tới Vô Âm cổ thành trừ danh Thiên Vận luyện công.

Vô âm cổ thành là một tòa thành có kiến trúc kiểu Châu Âu thời trung cổ, tổng cộng chia làm ngoại thành, nội thành tầng 1, nội thành còn có một tòa thư viện lớn có ba tầng.

Hoa viên ngoại thành có quái vật thực vật hệ mộc, đóng quanh tường thành và quảng trường thì có vong linh vệ binh nhân hình hệ bất tử; nội thành nhất lâu là từ đại môn cổ thành trở ra đại thính có hơn mười phòng nhỏ, phần lớn quái vật trong đại thính cũng giống như ngoại thành là vong linh vệ binh và vong linh khô giáp binh, mà hơn mười người phòng nhỏ kéo dài ấy đều có quái vật bất đồng chiếm giữ; hai bên lâu đều có cầu thang dẫn đến đồ thư quán tầng 2, trong đồ thư quán có rất nhiều Quỷ Hồn hệ bất tử.

Toàn bộ vô âm cổ thành, quả thực là một khu phế tích do quái hệ bất tử sở chiếm, trình độ khủng bố và địa hình rắc rối phức tạp không hề thua kém vong linh sơn cốc.

Nhưng vô âm cổ thành sở dĩ nổi danh, cũng không phải bởi vì vẻ ngoài của nó có bao nhiêu hoang vu khủng bố, cũng không phải mỗi ngày nó đều đổi mới một lần, hay là tại điểm sống lại tùy cơ sẽ xuất hiện boss Vô Âm Thành Chủ cấp 120 (hệ bất tử), mà là những phòng nhỏ trong nội thành nhất lâu.

Những phòng này chỉ có một loại quái vật xuất hiện, số lượng ít (3 tới 5 con), tốc độ xoát tân khá chậm (trên dưới hai mươi phút mới thay mới một lần)*, hơn nữa cửa ra vào một lần chỉ có thể đủ cho hai người (bao gồm cả quái vật) đi qua, cho nên chỉ cần phái hai huyết ngư kỵ sĩ cùng một người tế ti bảo vệ, quái vật bên ngoài đích sẽ không vào được. Đương nhiên, người chơi khác cũng vậy.

(* ý là sau khi 1 con quái chết đi, phải 20 phút sau hệ thống mới refresh lại một lần, thay mới lại những quái đã chết.)

Bởi vì các đoàn trụ lại độc chiếm quái vật, bởi vậy mà dẫn đến phân tranh nhiều không kể xiết. Đây chính là duyên cớ khiến Vô Âm cổ thành nổi danh.

Bạch Nhật Hiểu mang theo thành viên trong đoàn mình, đi tới một gian gọi là “Khô lâu phòng”.

“Khô lâu phòng”, tên như ý nghĩa, là gian phòng sinh trưởng các bộ xương khô. Ở đây khoảng hai mươi lăm phút sẽ sinh ra 3, 4 đầu Khô Lâu Binh Sĩ cấp 48, nơi này tốc độ xoát tân, số lượng cũng như đẳng cấp quái đều là chậm nhất, kém nhất trong số các gian phòng khác, cho nên hầu như cũng không có đoàn nào chiếm cứ nơi này, trừ phi...

“Hiểu... Chúng ta luyện ở đây sao?” Chẳng lẽ Hiểu nghĩ đến chiêu đó?

“Ở đây tốt a!” Hiểu cười nói, hoàn không ngừng đẩy ta vào trong góc.”Người phải trốn cẩn thận đó nga... Nguyệt Nguyệt.”

Không cần người nói, ta cũng sẽ trốn thật tốt!

Hiểu phân phó một đạo tặc trong đoàn đi dẫn quái, hắn và một huyết ngư kỵ sĩ ngăn trước cửa không có quái bên ngoài tiến vào, phía sau bọn họ còn có một Thần tộc tế ti thoát nhìn đẳng cấp rất cao, mà ta, Ngân Nguyệt Tuyết Ngữ và một người tên là Cái Gương – ma pháp sư Tinh Linh Tộc, còn có một người là Phiên Toàn – nữ cung tiễn thủ Bán Tinh Linh Tộc, thì trốn ở góc phòng này.

Nếu lúc này ta còn nhìn không ra Hiểu muốn làm gì, ta đã uống công sức chơi Thiên Vận hơn một năm nay.

Hắn cho đạo tặc đến phụ cận dẫn quái, đợi số lượng quái dẫn tới không sai biệt lắm (bình thường còn phải xem năng lực cá nhân), tiếp tục quay về nơi này, sau đó đạo tặc lập tức sử dụng tiềm hành ẩn thân, quái vật mất đi mục tiêu sẽ quay ngược lại công kích hai người đang chắn ở cửa, lúc này, người trong phòng sẽ dùng công kích ma pháp có phạm vi lớn tấn công quái vật bên ngoài, mà tế ti thì liên tục buff máu cho hai tấm khiên thịt chắn ngoài cửa.

Bởi vì ta mới 51 cấp, không có biện pháp tổ đội cùng Hiểu 78 cấp, cho nên hiện tại là Hiểu cùng huyết ngư kỵ sĩ, đạo tặc còn có tế ti bốn người một tổ; ta, Tuyết Ngữ, Cái Gương, Phiên Toàn bốn người hợp thành một tổ đội khác.

Tuyết Ngữ phụ trách thanh lý quái trong phòng, Cái Gương và Phiên Toàn phụ trách công kích quái đạo tặc đưa tới, mà ta thì ngẫu nhiên giúp nhóm người của Hiểu buff máu, buff trạng thái (có muốn buff máu hay không, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm phán đoán).

Loại phương thức tránh trong phòng luyện công mà nói (nhất là ta), là vừa dễ dàng lại vừa an toàn, thế nhưng đối với những người đánh quái và dẫn quái bên ngoài mà nói, là phi thường nguy hiểm, đặc biệt là đạo tặc phụ trách dẫn quái.

Tuy rằng phần lớn mọi người đều cho rằng, làm đậm thịt nguy hiểm hơn, hơn nữa áp lực đánh quái cũng đặc biệt lớn (chỉ cần đậm thịt vừa chết, quái sẽ chạy ào vào thịt sạch người trong phòng).

Kỳ thực không phải, ta cho rằng đáng thương nhất vẫn là đạo tặc!

Cho dù đạo tặc gặp phải nguy hiểm thì có thể sử dụng tiềm hành chạy trốn, nhưng nếu như cách quái vật quá gần, tiềm hành cũng là sẽ thất bại, hơn nữa số lượng quái vật dẫn đến cũng phải đo đếm rõ ràng, dẫn nhiều quá thì đậm thịt sẽ bị nguy hiểm, dẫn ít quá thì không có hiệu suất.

Còn có, trên đường đạo tặc tha quái về phòng, không thể đụng vào người khác (hại chết người khác thì phiền lắm); đang dắt quái cũng có thể sẽ bị người ta cướp quái: thời cơ tiềm hành không đúng thì quái sẽ bỏ đi, lúc đó phải đi dẫn lại: bị quái đánh thì không có ai giúp buff máu, phải tự mình uống thuốc.

Bất quá, những cái đó đều không tính là gì...

Thảm nhất chính là chết ở nơi nào cũng không ai biết a –

Vì sao ta lại kích động như vậy?

Tiền thân Minh Nguyệt của ta, khi cùng đoàn đến Vô Âm cổ thành luyện thì ta chính là người dẫn quái, thường thường vẫn bị hồi thành dưỡng sức mà rụng cấp...

Đạo tặc đại ca dẫn quái, ta đồng cảm cùng người!

Nhìn giá trị kinh nghiệm không ngừng tăng, nội tâm ta thực sự là cảm khái cùng giãy giụa không gì sánh được. Hiểu dùng loại phương pháp này, căn bản không phải gọi ta cùng nhau luyện công, đây gọi là kéo người! Mà còn là loại phương pháp nam sinh hay dùng để kéo nữ sinh.

Ta mặc kệ loại luyện pháp này dễ dàng như thế nào, ta vẫn có tự tôn của một nam nhân a!

“Hiểu...” Thừa dịp đạo tặc đi dẫn quái chưa về, ta nói với Hiểu: “Người làm như vậy không phải là cùng luyện, căn bản là đang kéo ta a.”

“Không có biện pháp.” Hiểu lưu manh nhún nhún vai: “Ai bảo đẳng cấp của Nguyệt Nguyệt quá thấp, chúng ta không thể tổ đội được.”

Cho dù là vậy, thế nhưng...”Ta cùng Tuyết Ngữ bọn họ luyện là được rồi.”

“Không thể được!” Nữ cung thủ Phiền Toàn đột nhiên lên tiếng: “Vây Toàn Toàn sẽ rất nguy hiểm, ” nói xong còn không ngừng chớp chớp hàng mi cong thật dài.”Toàn toàn khả ái như thế, sẽ bị quái vật khi dễ.”

“Để người luyện một mình quá nguy hiểm.” Hiểu hoàn toàn không để ý tới Phiền Toàn, giả vờ say mê. “Nếu như người thụ thương, ta sẽ đau lòng.”

“Ác...” Ta nên cảm ơn không?

“Nguyệt Nguyệt người không tin ta sao?” Hiểu bị đá kích lớn.

“Ta...” Có thể nói không tin sao?”... Tin.”

“Thực sao!” Hiểu kinh hỉ reo lên: “Ta thật là cao hứng, Nguyệt Nguyệt...”

“Phốc!” Rốt cục nghe không nổi nữa, Cái Gương và Tuyết Ngữ, bắt đầu ngoác miệng cười điên cuồng.

“Tán tỉnh a... Hiểu.” Tuyết Ngữ vừa cười vừa nói.

“Kết hôn phải đưa lễ nha!” Cái Gương ham tiền hám bảo vật nhất cũng lên tiếng.

“Các người cười cái gì a?” Phiền Toàn hỏi. Hoàn toàn không hiểu tình hình.

—

“Người nói cái tên kém cỏi kia đã trốn trong kim tự tháp năm ngày rồi?”

“Đúng là bọn họ đã năm ngày rồi mà vẫn chưa ra.” Húc không phải là tên kém cỏi đâu, “Cũng không phải trốn!” Ta bất mãn oán giận.

“Mang theo toàn bộ đoàn viên, chạy đến kim tự tháp không thể trò chuyện với bên ngoài, không phải trốn thì là cái gì?” Hiểu nói, trong giọng nói còn tràn đầy ý khinh thị.

Tuy rằng ta không biết Hiểu vì sao luôn nhằm vào Vô Cực, nhưng cái loại ngữ khí này thật đúng là khiến người ta vô cùng mất hứng.

Vì vậy ta bực dọc lên tiếng: “Tốt xấu gì ta cũng là đoàn viên của Vô Cực, Hiểu nói như vậy có chút quá mức đi!” Rất hiếm thấy, khẩu khí ta lại không tốt như thế, ai kêu hắn nói xấu Vô Cực.

“Hảo hảo hảo... Đừng nóng giận.” Phát hiện ta thực sự mất hứng, Hiểu vội vã cười bồi: “Nguyệt Nguyệt tức giận đứng lên sẽ không đẹp đâu.”

Nam nhân đẹp làm cái gì! Cho nên ta quyết định tiếp tục không để ý tới hắn.

“Được rồi... Ta đánh một món trang sức xinh xắn cho Nguyệt Nguyệt đáng yêu là được rồi.” Hiểu nói xong kéo tay ta đến bên môi, chuẩn bị hôn xuống.

Để hắn thực hiện được ý đồ ta sẽ không gọi là Nguyệt Phi Ly. Ta lập tức rút tay về, nói: “Không cần.”

“Không sao, ta muốn tặng Nguyệt Nguyệt.” Hắn không chết tâm tiếp tục kéo tay kia của ta.

Thực sự là đủ rồi! Người này, đừng tưởng rằng ta không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Đừng làm rộn.” Ta lần thứ hai giải cứu tay mình, chỉ vào con Hắc Hổ to lớn đang nhe răng trợn mắt về phía chúng ta, thông báo: “Có quái tới.”

“Hắc! Súc sinh chết tiệt.” Hiểu vung lên song đao vung về phía trước mặt Hắc Hổ

Hắc Hổ 75 cấp (động vật hệ Địa) cũng không phải đèn cạn dầu, chân sau lập tức giẫm một cái, nghiêng người nhảy qua một bên, chuẩn bị chờ Hiểu đích công kích thất bại thì sẽ hung hăng cho một trảo.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc Hắc Hổ vừa nhảy lên, Hiểu lập tức xoay người, mạnh mẽ mà đem song đao lần thứ hai đánh tới trước mặt Hắc Hổ.

Song Đao của Hiểu giáng xuống Hắc Hổ, ma pháp sư Cái Gương lập tức phát động Băng Lăng Thuật. Toàn bộ động tác hành văn lưu loát, sạch sẽ gọn gàng, không hổ là Bạch Nhật Hiểu có thể chỉ huy kỵ sĩ đoàn hơn ba trăm người.

Hảo cho một động tác giả! Ta thầm khen, ngay cả quái vậy cũng có thể bị lừa.

“Cư nhiên quấy rầy ta và Nguyệt Nguyệt thân yêu đàm tình thuyết ái (nói chuyện yêu đương ==).” Hiểu giẫm giẫm lên thi thể Hắc Hổ, cả giận: “Tội đáng chết vạn lần!”

Đương... Lúc này ta không có tán thưởng hắn...

Ai... Thế nhưng Vô Cực bọn họ thực sự đã ở trong kim tự tháp suốt năm ngày, ngoại trừ Nhất Phương thỉnh thoảng mới trở về thành bổ sung được thủy ra, bọn họ cũng không có đi ra, Nhất Phương là loại người nếu không phải chuyện quan trọng thì chẳng hé răng, căn bản hỏi không ra cái gì.

Kim tự tháp là một khu vực đặc biệt trong thế giới [Thiên vận], người chơi sau khi tiến vào kim tự tháp, không thể liên lạc với người bên ngoài, đương nhiên người bên ngoài cũng không thể liên lạc với người bên trong kim tự tháp, bất luận là kênh mật hay kênh đoàn đều không thể.

Nhất Kiếm cũng không nhận điện thoại, chắc là cũng không có logout.

Vô Cực hội mang mọi người trong đoàn đến kim tự tháp, không cần phải nói, nhất định là để đánh bảo vật, người bình thường rất ít khi đến nơi cách xa nhân thế, kết cấu đầy những mê cung phức tạp kim tự tháp để luyện công (kẻ quái gỡ ngoại lệ).

Như vậy... Vô Cực phải đến hạ tầng đánh sứ giả địa ngục Anubis (1)? Hay là ở tầng ngoài đánh người thủ hộ Pharaoh – Horus (2)? Hoặc là đến tầng cuối kim tự tháp, đánh hai boss Thần cai quản địa ngục Osiris (3) và vợ hắn – nữ thần Isis (4)?

Bốn con boss này rốt đề không tồi, Vô Cực rốt cuộc muốn đánh cái gì?

Trái lo phải nghĩ vẫn không bắt được trọng điểm, rốt cuộc ta quyết định buông tha. Dù sao chờ hẵn đi ra thì sẽ biết thôi.

“Nguyệt Nguyệt... Người không chuyên tâm nga...” Phiên Toàn thấy ta dờ ra, ha hả cười nói.

“A! Xin lỗi.” Ta vội vàng buff cho Hiểu một ma pháp phụ trợ.

Bổ sung thêm, ta đã 62 cấp, có thể tổ đội cùng Hiểu. Năm ngày này tốc độ luyện công cực nhanh, thật khiến ta nghĩ những khổ cực trước đây hình như là chuyện đùa.

Hiện tại đồng đội của ta gồm có: Hiểu, Phiên Toàn, Cái Gương, Ngân Nguyệt Tuyết Ngủ và huyết ngư kỵ sĩ lúc trước. Đạo tặc đại ca đáng thương đã sớm bởi vì làm lụng vất vả quá độ, xin logout đi nghỉ ngơi rồi (hôm nay thần tộc tế ti không login).

Bạch Nhật Hiểu hình như có mục đích nên đi sâu vào trong Tử Trúc Lâm, dọc theo đường đi, Hắc Hổ, Bạch Hổ, Trúc Yêu cùng các loại quái vật không ngừng xuất hiện tặng cho chúng ta không ít giá trị kinh nghiệm.

Qua mấy giờ, ta rốt cuộc nhìn không được hỏi.

“Hiểu, chúng ta rốt cuộc muốn đi đánh cái gì?” Càng đi càng sâu, đến lúc đó không thể quay về thì làm sao bây giờ. Hơn nữa buổi tối ở Tử Trúc Lâm sẽ có ‘cái kia’ xuất hiện nha!

“Ta giúp Nguyệt Nguyệt thân ái đánh đồ trang sức a!” Hiểu nói, còn không quên phao mị nhãn về phía ta.

Lại nữa rồi, ta chỉ là không muốn vạch trần của người ý đồ mà thôi...

“Toàn Toàn biết nà...” Cung tiễn thủ Phiên Toàn tự cổ tự địa giảng: “Tử Trúc Lâm có thể đánh Hắc Hổ, Bạch Hổ, Hùng Hùng, Trúc Yêu...” Nàng chớp chớp hàng mi dài, đếm đếm ngón tay. “Còn có Trúc Dẫn Bảo Bảo (măng non), Tiểu Thiến tỷ tỷ, Lâm Đầu Tả, còn có...”

Sau đó nàng rốt cuộc phát hiện căn bản không có ai nghe nàng nói chuyện, phồng má, một cước giẫm lên lưng Cái Gương đang ngồi chồm hổm trên mặt đất kiểm tra thi thể Trúc Yêu.

“Cái Gương! Người không nghe ta nói.”

Cái Gương đang thương bị Phiên Toàn đạp như thế, thành hình chữ đại nằm sấp trên mặt đất, “Ta có a!” Mếu máo rất chi ủy khuất.

“Hanh!” Phiên toàn khịt mũi: “Để ta nhìn xem người đánh tới cái gì.” Vươn ma trảo tham hưởng mớ bảo vật Cái Gương vừa thu nhặt chưa kịp cất.

“Không tồi nha.” Nàng lật qua lật lại một chiếc nhẫn.”2A! Cái Gương người đảm bảo vẫn tốt như vậy.” (Ý nói bạn Cái Gương rất may mắn, mỗi khi đánh quái đều thu nhặt được bảo vật tốt)

“Cám ơn.” Cái Gương nói, vươn tay muốn lấy lại chiến lợi phẩm của mình.

“Là của ta la...” Phiên Toàn đập lên tay hẵn, thu nhẫn vào không gian trữ vật.

“Đây là ta đánh tới a!” Oán giận vô hiệu, Cái gương thật đáng thương.

Nghe Phiên Toàn nói như vậy ta mới nghĩ đến, Tử Trúc Lâm còn có Tiểu Thiến. Ta vốn cho rằng Hiểu chờ tới buổi tối để đánh Lâm Đầu Tả (hay “cái kia” a...), xem ra hẵn là muốn đánh Tiểu Thiến không sai. Thế nhưng Tiểu Thiến chỉ có 63 cấp, đẳng cấp thấp như vậy, đánh nàng để làm chi, lẽ nào thực sự phải giúp ta đánh trang sức? !

Trang bị Thiên vận ngoại trừ y phục ra, còn có trang bị túc bộ, trang bị thủ bộ, trang bị đầu bộ và trang sức.

Trang bị túc bộ là chỉ giày hoặc túc luyện (giáp bảo hộ phần chân), không thể trọng phục (chỉ có thể chọn 1 trong 2, không thể song song trang bị); trang bị thủ bộ là chỉ bao tay hoặc bao cổ tay, hai cái một tổ cùng nhau trang bị (găng tay hay bao tay đều có thể sử dụng 2 cái trên 2 tay); không thể trọng phục: mũ, mũ giáp hoặc mũ miện, không thể trọng phục.

Trang sức phẩm thì có: trử vật yêu ái, hạng liên (dây chuyền), nhĩ hoàn (hoa tai, mỗi bên tai chỉ có thể trang bị 1 cái), thủ luyện (mỗi tay chỉ có thể trang bị một cái), nhẫn (mỗi bàn tay có thể đeo 2 chiếc

), ngạch sức (trang sức đeo trên trán). Trang sức chỉ có thể gia tăng thuộc tính hoặc trạng thái, không gia tăng lực phòng ngự.

Nếu như thật sự muốn đánh Tiểu Thiên, ta nghĩ đại khái đánh được một cái Quỷ Nữ Nhĩ Hoàn (3SS) trí lực +10 , mẫn +10 , tăng 10% lực phòng ngự đối với quái vật hệ bất tử. Nếu như đánh tới một đôi, trí lực và mẫn tiếp +20, lực phòng ngự đối với quái vật hệ bất tử tăng 20% !

Hiếu không phải nghiêm túc đi...

Sự thực thì... hần thật sự rất nghiêm túc, hần muốn đánh đồ trang sức cho ta!

Nhìn Hiếu cười chói lọi đưa qua đích Quỷ Nữ Nhĩ Hoàn, ta cực kỳ đau đầu.

Tuy rằng Tiểu Thiên đẳng cấp không cao, phòng ngự lại thấp, còn có thể rút trang sức cấp 3SS, cảm giác rất dễ khi dễ. Thế nhưng, địa điểm Tiểu Thiên sống lại cũng không cố định, lại ẩn mật, hơn nữa toàn bộ khu vực chỉ có khoảng hai ba con, số lượng cực kì ít ỏi, muốn đánh được Quỷ Nữ Nhĩ Hoàn cũng không phải là chuyện dễ.

“Ta không thể thu.” Ta thẳng thắn cự tuyệt.

“Đây là tâm ý của ta, Nguyệt Nguyệt người không nên a!” Hiếu giả vờ làm ra một bộ như đang phải chịu ủy khuất to lớn.

Cũng bởi vì đó là tâm ý của người nên ta mới không cần a –

“Ta thực sự không cần.” Lần thứ hai kiên quyết từ chối, “Cho dù muốn, ta cũng có thể tự mình đi đánh.”

“Oa!” Hiếu đột nhiên quát to một tiếng, bổ nhào về phía ta. “Ta hảo thương tâm.”

Né không kịp, ta bị hần ôm chặt lấy.

Bây giờ ta nên thoi vào bụng hần một quyền? Hay là dùng chân đạp hần?

Ngay lúc ta đang lo lắng vấn đề này thì...

“Hắc hắc hắc...” Tiếng cười gian của Hiếu vang lên bên tai ta, “Nếu như người không thu, ta sẽ cắn vào tai người đó nha.” Dứt lời, thật đúng là há mồm muốn cắn.

Ta quyết định thoi vào bụng hần một quyền!

“Ô... Đau quá ác.” Hiếu ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm bụng kêu thảm.”Nguyệt Nguyệt người thật ác độc.”

“Đó là người...”

Nói còn chưa nói xong...

“Di? Có người tới.” Tuyết Ngữ phát hiện có một đoàn người khác cũng đến nơi này đánh Tiểu Thiên.

“Thực sự nga.” Cái Gương cười nói: “Lại còn là mẫn cấp nữa a!”

Phiền Toàn nghe vậy, liếc mắt nhìn những người đó, bĩu môi nhỏ giọng niệm: “Tiểu Thiên đã chết rụng rồi! Bọn họ đến để làm chi?”

Ta cũng tò mò nhìn sang đám người đó. Chỉ nhìn thoáng qua, trong đầu ta lập tức hiện lên bốn chữ.

Oan gia ngõ hẹp...

Người kia chính là Tiêu Dao Công Tử cùng lão bà hiện tại của gã, Phương, Thủy, Trữ.

—

Ngày đó, vô luận như thế nào đều không thể quên.

Nửa đêm, Nguyệt nhận được điện thoại của Nhất Kiếm. Hần nói với Nguyệt chuyện lớn không ổn, bảo hần mau mau login.

Vừa login, Nguyệt phát hiện mọi người trong đoàn vây quanh bên ngoài chủ thất Vô Hận thành.

“Làm sao vậy?” Nguyệt hỏi mọi người thần sắc ngưng trọng.

“Nguyệt đại ca...” Nhất Kiếm khó xử trả lời: “Là như vậy...”

Nguyên lai, Tinh Toái Thiên Phần Kiếm (cấp SSS) của Vô Cực bị lão bà hắc vừa kết hôn, Phương Thủy Trữ, cùng đối thủ một mất một còn của hắc trong Thiên Vận, Tiêu Dao Công Tử của Tiêu Dao Tôn Minh liên hợp cướp đi. Kỳ thực cũng không thể nói là cướp, gọi là bị lừa đi thì đúng hơn.

Lúc sáng, Vô Cực thu được mật ngữ của Phương Thủy Trữ, nói nàng đang luyện công ở phụ cận thì bị Tiêu Dao Công Tử mang theo một đám người vây lấy, muốn nàng gọi Vô Cực đến.

Phương Thủy Trữ nguyên bản không chịu, thế nhưng người nọ không ngừng công kích nàng, khi nàng sắp chết thì lại giúp nàng buff máu. Sau đó tiếp tục công kích, khiến nàng muốn chết không được mà chết cũng không xong, hơn nữa ở vào trạng thái bị công kích (sau khi bị công kích 5 giây) không thể logout, khu vực luyện công lại không thể dùng quyền trục hồi thành, nàng chịu không nổi, không thể làm gì khác hơn là cầu cứu Vô Cực.

Vô Cực đương nhiên sẽ không ngồi yên nhìn nữ nhân âu yếm của bị chịu loại thống khổ này, hắc lập tức chạy tới địa điểm trong lời của Thủy Trữ. Tới nơi đó, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Dao Công Tử mang theo hơn mười người bao vây Phương Thủy Trữ.

“Thả nàng ra!” Vô Cực cả giận nói: “Ta đã tới.”

Tiêu Dao Công Tử cười hì hì từ trong đám người đi tới. “Muốn ta buông tha nàng cũng được... Bất quá...”

“Nói!” Lam đồng băng hàn đến mức có thể đông chết bất cứ sinh vật nào.

“Ta muốn Tinh Toái Thiên Phần của ngươi.”

“Mơ tưởng!”

“Mơ tưởng hay không cũng không đến lượt ngươi quyết định.” Tiêu Dao Công Tử chỉ vào đoàn người trùng điệp bao vây Phương Thủy Trữ, nói rằng: “Người có thể giết sạch mọi người ở đây, thế nhưng ngươi cũng không thể ngăn cản chúng ta giết Phương Thủy Trữ trước.”

“Vậy thì sao.” Vô Cực lạnh lùng nói: “Cùng lắm thì rút cấp.”

“Vấn đề là... Phương Thủy Trữ vừa giết không ít người của chúng ta... Nàng đã bị hồng danh.”

“Cái gì!” Vô Cực không tin. Hắc không cho rằng Thủy Trữ là người lỗ mãng như thế, cho dù là tự vệ, mang hồng danh (giá trị PK hơn 1000 điểm) tử vong, sẽ bị rụng về cấp 0.

Vô Cực bị đám người Tôn Minh trùng trùng điệp điệp chắn tầm mắt, không nhìn thấy tình trạng của nàng, hắc không thể xác định Tiêu Dao Công Tử có bịa đặt hay không.

“Xin lỗi.” Tiếng nói suy yếu của Phương Thủy Trữ vang lên bên tai hắc.

Chết tiệt! Vô Cực cắn răng, lạnh giọng: “Trao đổi!”

Tinh Toái Thiên Phần Kiếm mặc dù tốt, nhưng cũng không phải tuyệt vô cận hữu (có một không hai), hắc có thể tiếp tục đánh một cái hoặc là để Danh Dao làm ra một vũ khí đồng cấp, nếu như Thủy Trữ rụng về cấp 0, luyện lại càng phiền toái hơn.

Hắc đem Tinh Toái Thiên Phần Kiếm lựa chọn đối chủ, ném tới trên mặt đất. (Đối chủ nhận chủ chỉ được thực hiện với vũ khí cấp SSS hoặc SSS+ nếu như muốn thay đổi chủ nhân, nhưng nếu sử dụng phương pháp này, sau khi đổi chủ đẳng cấp trang bị sẽ giảm xuống 1 cấp, từ SSS thành SS, từ SSS+ rút xuống cấp SSS.)

“Cám ơn nha!” Tiêu Dao Công Tử cười nói, nhưng cũng không vội vã nhặt Tinh Toái Thiên Phần Kiếm lên. Dù sao kế hoạch của hắc chính là muốn khiến Húc Chi Vô Cực mất đi vũ khí tốt nhất của mình, đối với Tinh Toái Thiên Phần Kiếm sau khi đổi chủ bị giảm đi một cấp, hắc không có nhiều hứng thú.

“Có thể thả người.” Hắc nói với đám thủ hạ phía sau.

“Món nợ này...” Vô Cực mị mị lam mầu tản ra quang mang cực độ nguy hiểm, âm hiểm gần giọng: “Ta nhớ kỹ!”

“Ha ha ha ha...” Tiêu Dao Công Tử chỉ cười. Đả kích chân chính vẫn còn chưa tới đâu.

Không sai, để Vô Cực thấy trò hề khi Phương Thủy Trữ căn bản không có hồng danh, giá tất cả chỉ là nàng ta cùng Tiêu Dao Công Tử thông đồng, hẳn mới biết được cái gì gọi là phản bội, cái gì gọi là đả kích...

Nhìn Vô Cực tinh thần sa sút, Nguyệt không biết nên nói gì. Mà đám bạn tốt thì đẩy mạnh Nguyệt vào chủ thất, mình thì ở ngoài cửa không ngừng dùng ánh mắt ý bảo Nguyệt đến an ủi hẳn.

“Vô Cực...” Nguyệt nhẹ giọng gọi. Thế nhưng hẳn không có phản ứng, chỉ là suy sụp ngồi chồm hõm tại góc phòng.

Nguyệt chậm rãi đi về phía hẳn, lần thứ hai kêu: “Húc... Người có khỏe không...”

Chết tiệt! Lời vừa ra khỏi miệng, Nguyệt lập tức muốn cắn rụng đầu lưỡi của mình.

Hắn đương nhiên không tốt rồi! Cho tới bây giờ không thấy qua Húc Chi Vô Cực tinh thần sa sút đến như vậy. Chưa từng có!

“Đi ra ngoài!” Vô Cực gầm nhẹ.

Kỳ thực ngữ khí của hẳn đã rất hòa hoãn liễu, khi những thành viên khác tiến vào khuyên nhủ, hẳn cũng không “ôn nhu” như vậy.

Đau lòng Vô Cực như vậy, Nguyệt hai mắt mờ mịt nhìn bốn phía.

Nên làm cái gì bây giờ, nên làm gì để Húc tốt lên? Trong lòng không ngừng tự hỏi.

Lời an ủi... y nói không nên lời.

Ái luyến y dành cho Vô Cực... nói không nên lời...

Nguyệt đưa tay cố sức khoát lên bờ vai của hẳn, thấp giọng nói “Ta ở đây, người biết không?” Lực đạo trên tay lại nặng thêm, như là muốn công khai biểu thị sự tồn tại của bản thân.”Ta... mọi người, đều ở đây.”

“Người...” Hẳn ngẩng đầu nhìn y, trong mắt kia là đau xót cùng bi ai, Nguyệt nguyện ý dùng hết bất luận đại giới gì để xóa nó đi.

Vô Cực nắm chặt tay Nguyệt đặt trên vai hẳn.”Người... ở đây...”

“Đúng vậy.” Nguyệt kiên định gật đầu.

Luôn luôn luôn luôn... Luôn ở đây, đều sẽ ở đây.

“Như vậy...” Vô Cực miễn cưỡng bày ra một nụ cười, “Đừng đi...” Sau đó hẳn tựa đầu lên vai Nguyệt, hai tay gắt gao ôm lấy y.

“Được.” Nguyệt ôn nhu đáp ứng.

Nghe vậy, hẳn càng siết Nguyệt chặt hơn.

Nguyệt bị hẳn gắt gao quấn chặt, không nơi để đi, không nơi để trốn...

Mà lúc này Vô Cực chỉ cảm thấy, thân thể trong lòng hẳn đây mới là chân thật nhất, duy nhất...

Sau đó hôm đó, Vô Cực tuy rằng không còn phát sinh chuyện tinh thần sa sút bị thống, nhưng lại trở nên giống như dã thú bị thương, nóng nảy dễ giận, thậm chí thị lạnh lùng, chỉ có thể tốt hơn một chút sau khi được Nguyệt an ủi.

Nhìn Vô Cực như vậy, Nguyệt vô cùng tự trách.

Nếu như ngày đó y cũng ở đây, nói không chừng Vô Cực cũng sẽ không bỏ Tinh Toái Thiên Phần Kiếm.

Nếu như y có năng lực làm gì đó, y tuyệt đối không do dự mà làm điều đó.

Cho dù là...

“Xuất thần sao?” Suy nghĩ của ta bị Hiểu kéo về hiện thực.

“Xin lỗi...” Ta theo bản năng nói lời xin lỗi. Đang luyện công mà lại dờ ra, đích thật là không tốt lắm.

Hiểu hình như biết gì đó nên không nói nữa.

Đám người Tiêu Dao Công Tử phát hiện khu luyện công đã bị chiếm đi, chuẩn bị đổi nơi khác, ta cũng không muốn thêm chuyện nên dự định thả bọn họ một con ngựa. Dù sao, nợ là phải nhớ kỹ! Một ngày nào đó nhất định đòi lại cả vốn lẫn lời.

“Mỹ nhân a!” Hiểu chỉ vào Phương Thủy Trữ đang đi cùng đám gia hỏa Tiêu Dao Công Tử, khen ngợi.

Dáng điệu uyển chuyển, da thịt nõn nà, mi liễu như tranh, tinh đồng lấp lánh như ánh sao, không thể phủ nhận, Phương Thủy Trữ thật sự là một mỹ nhân.

Ta trêu chọc: “Người thích.”

“Không... Hồng nhan họa thủy! Huống chi là loại chậm thủy (5) độc mị như thế.” Hiểu như có điều suy nghĩ, nói.

“Ta vẫn thích Nguyệt Nguyệt hơn a — “

Ta, không thích —

—

1. Anubis: Thần Anubis (thẩm phán của những linh hồn) : Thần đầu chó, cai quản việc tạo ra các xác ướp và các nghi thức đưa người chết sang thế giới bên kia. Trong buổi đầu của lịch sử Ai Cập , ông được coi là vị thần của cái chết.

Ông chính là người đã sáng tạo ra việc ướp xác , là người đã ướp xác của Osiris , và bằng cách đó đã giúp Osiris hồi sinh trở lại

Trong các truyền thuyết của Ai cập cổ xưa , Anubis được miêu tả dưới hình dáng thân người đầu chó, cầm trong tay chiếc gậy quyền của các vị vua và tượng của Anubis được tìm thấy trong hầu hết các hầm mộ của các Pharaon Ai Cập , dưới hình dạng này hoặc đơn giản chỉ là dưới hình dạng một con chó rừng.

2. Thần Horus (thần ánh sáng) : con của thần Osiris và thần Isis , hình dạng : đầu con Ó, mình người. Horus mang hình dáng một con chim ưng. Mỗi buổi sáng Horus bay lên cao và đem theo mặt trời trên đôi cánh của mình tỏa ánh sáng khắp thế gian. ” Con mắt Horus ” là một biểu tượng linh thiêng đối với người dân Ai Cập.

3. Thần Osiris (thần cai quản địa ngục) : Osiris thường được mô tả là người đàn ông da xanh mặt trắng phục trang – hình ảnh của các xác ướp, bởi theo huyền thoại thì Osiris là người đầu tiên được ướp xác , cũng vì thế mà Osiris trở thành Vua người chết. Vị trí của Osiris trong hệ thống các thần của người Ai Cập cổ được sánh ngang với Amun.

4. Thần Isis (nữ thần của sự trù phú) : Isis thường được mô tả bằng hình ảnh người phụ nữ đang bồng một đứa trẻ nhỏ trong lòng đó chính là thần Horus – vị pharaoh đầu tiên trong thần thoại. Chính vì vậy Isis còn được mô tả bằng hình ảnh chiếc ngai vàng – thứ mà các vị pharaoh cũng ngồi lọt vào trong. Ở một số bức phù điêu, Isis được mô tả bằng người phụ nữ có chiếc ngai vàng ba bậc trên đầu. Khi xem xét tên của thần Isis bằng tiếng Ai Cập, sẽ thấy có 3 bộ phận, đó là: Ngai vàng / Vua – Miệng / Ăn – Người phụ nữ / Mẹ ; bởi vậy, có thể tạm dịch tên thần Isis trong tiếng Ai Cập là “Người phụ nữ nuôi dưỡng đáng quân vương”

Isis được xem là nữ thần sinh sản và phì nhiêu , là chị đồng thời là vợ của Osiris , và là người hầu của Amon – thần Mặt trời ; và là nữ thần của ma thuật , bà được xem là người đầu tiên biết đến bí thuật ướp xác và hồi sinh người chết.

5. Chim chậm: một loại chim có độc trong truyền thuyết, toàn thân đều là độc, dùng lông của nó nhúng vào rượu, uống vào là chết ngay

11. Chương 11: Nữ Thần Ngạch Quan

Sau khi đám giả khóa Tiêu Dao Công Tử ly khai, chúng ta tiếp tục luyện công ở Tử Trúc Lâm, đánh Tiểu Thiên.

Đánh rồi lại đánh, bất tri bất giác sắc trời đã từ từ tối sầm xuống. Lúc này, ta đột nhiên mở miệng.

“Các vị, ta muốn về thành trước.”

“Làm sao vậy?” Tuyết Ngừ hỏi: “Không phải đang luyện rất tốt sao?”

“Đúng vậy.” Cái Gương vuốt vuốt mái tóc dài ngân lam sắc của mình, hỏi tiếp, “Sao lại về sớm thế?”

“Bởi vì...” Ta có thể không trả lời sao? “Đã tối rồi...”

“Ác... Người là sợ cái kia đi.” Hiểu cười đến xấu xa, nói xong đưa hai tay ra rũ xuống trước ngực, làm ra động tác chiêu bài của ‘cái kia’.

“Cái kia?” Phiền Toàn khó hiểu hỏi lại.

Chính là ‘cái kia’ a –

“Cũng không phải thật, không cần sợ đâu.” Tuyết Ngừ hiểu động tác kia là chỉ cái gì, ôn nhu trấn an.

Ta đương nhiên biết không phải thật a! Thế nhưng nếu người bị nhốt trong Vong Linh Sơn Cốc cả đêm, người cũng sẽ sợ cái kia đó!

Trong lòng ta âm thầm rên rỉ. Cái kia trong Thiên Vận so với cái kia trong đời thật còn đáng sợ hơn.

“Yên tâm, ta sẽ bảo hộ Nguyệt Nguyệt đích.” Hiểu vỗ ngực.

Ta mặc kệ người.

“Ta phải về.” Nói xong, liền gọi Bạch Vũ ra, cũng không quay đầu lại chạy thẳng đến khu an toàn.

Vừa mới trở lại Ngân Chi Vô Hạn thành, nhận được tin Vô Cực bọn họ đã trở về thành, muốn ta về thành chủ thất tập hợp.

Một mạch chạy tới thành chủ thất, ta đã bị cảnh tượng trước mắt dọa nhảy dựng.

Tiểu Dương và Thiên Lý nằm bẹp trên mặt đất rên rỉ “Ta sắp chết... Ta muốn chết...”, Nhất Phương và Hoàng sắc mặt trắng bệch ngã người trên ghế không nói một câu, Nửa Cuộc Đời lại là gục trên bàn hung hăng trừng Vô Cực, miệng không ngừng cầu nhàu “Lão đại ngược đãi tể ti... Sớm biết vậy ta đã không luyện tể ti...”, mà Nhất Kiếm đã sớm ngủ mất đất trên sàn nhà.

Thấy tình huống này, ta, còn có ả nhân Danh Dao Môn mấy ngày hôm trước chạy đến hầm lấy quặng, mới vừa nhận được tin tập hợp mà trở về thành, đều dùng ánh mắt nghi hoặc ném về phía thành chủ đại nhân của chúng ta.

Chỉ thấy Vô Cực cũng là vẻ mặt mệt mỏi ngồi ở trên ghế thành chủ nhắm mắt dưỡng thần.

Bọn họ... đã làm gì vậy?

Ta tiện tay kéo qua một cái ghế ngồi xuống, hỏi: “Các người làm sao vậy?”

“Người tự hỏi lão đại ấy.” Nửa Cuộc Đời xoa huyệt thái dương.

Ta chỉ đành đến trước mặt Vô Cực, nhẹ giọng hỏi: “Mệt mỏi như vậy, sao không logout nghỉ ngơi?”

“Chờ một chút... sẽ nghỉ ngơi.” Vô Cực trả lời.

Thấy hần hữu khí vô lực, lòng ta tê rần, không cần nghĩ ngợi liền vươn tay giúp hần xoa bóp đầu vai buột chặt.

Phát giác động tác này tựa hồ quá mức thân mật, đang muốn thu tay về, Vô Cực đã mở hai mắt, dùng nhãn thần ôn nhu không gì sánh được nhìn ta.

Ánh mắt kia, khiến tim ta đập nhanh hơn, bên tai phấp phồng.

“Sao... Làm sao vậy...” Ta nhanh chóng dời tầm mắt.

“Ta có cái này tặng cho ngươi.” Tiếng nói của Vô Cực cũng ôn nhu như ánh mắt hắn.

Trời ạ! Tim ta điên cuồng đập loạn, ta van ngươi ngươi không nên dùng loại này nhãn thần, loại này ngữ khí cùng ta nói chuyện a –

Tim ta sẽ chịu không nổi đâu!

“Cái gì, vật gì vậy?” Ta nỗ lực để ngữ khí mình bình tĩnh một chút. Tuy rằng không thành công cho lắm.

Vô Cực điểm ta giao dịch, ta nhìn cũng không nhìn liền ấn xác nhận.

“Lão đại...” Thiên Lý bày trên sàn như rít lên như quỷ kêu, “Nguyệt đại ca nhận rồi, chúng ta logout được chứ.”

“Đúng vậy.” Tiểu Dương cũng phụ họa, “Ta muốn ngủ...”

“Chờ Nguyệt đội lên, các ngươi có thể logout.” Vô Cực vừa cười vừa nói. Xem ra tâm tình hắn tốt lắm.

Đội lên? Là chỉ thứ gì đó hẳn cho ta sao?

Ta lập tức xuất ra vật phẩm...

Vật phẩm: Isis chi quan (ngạch sức)

Đăng cấp: SSS

Trạng thái:

Trí lực +80

Tinh thần +80

Hiệu dụng ma pháp hệ phụ trợ +50%

Các thuộc tính kháng +20%

Kỹ năng: thần chi ân điển (sau khi sử dụng các hạng ma pháp + 1 cấp, có tác dụng trong thời gian 10 phút. Thời gian chờ 8 tiếng.)

Isis chi quan, hay còn gọi là nữ thần ngạch quan, là cực phẩm trang sức trong lòng tất cả những người có chức nghiệp hệ phụ trợ, chỉ có boss nữ thần Isis dị biến – vợ của thần địa ngục Osiris, mới có thể rơi xuống. Muốn Isis dị biến, nhất định phải... giết một boss khác trước mặt nàng, thần cai quản địa ngục Osiris.

“Nữ thần... ngạch quan!” Ta kinh ngạc nhìn vẻ mặt đầy tiếc ý của Vô Cực. Không thể nào... cái này là cho ta?

“Ta không thể thu a.” Ta lập tức cự tuyệt.

“Tiểu Nguyệt.” Nửa Cuộc Đời lên tiếng: “Để đánh cái này, chúng ta đã oa trong kim tự tháp suốt năm ngày a!”

Tiểu Dương nói tiếp: “Đúng vậy, năm ngày này đều cố gắng nỗ lực để Isis dị biến... rất nhiều lần.”

“Ngươi không nhận là có lỗi với chúng ta.” Nhất Phương cũng gia nhập khuyên bảo.

“Nhận lấy đi.” Hoàng ôn hòa nói.

Nếu không phải Nhất Kiếm Thiên Hạ đã ngủ, hẳn đại khái sẽ là người ồn ào nhất ở hiện trường.

“Ta...” Ta vẫn còn do dự. Đồ tốt như thế, ta thật sự có thể thu nhận sao?

Vô Cực nhìn ta do dự, nhúm mày: “Người cho ta Minh Nguyệt kiếm trượng, ta tặng người nữ thần ngạch quan, một vật đổi một vật, rất công bằng.”

“Ta cũng không phải bởi vì điều này mà tặng Minh Nguyệt kiếm trượng cho người.”

“Ta đương nhiên biết.” Thấy ta vẫn còn cố chấp, Vô Cực đột nhiên cất tiếng cười to, khiến ta không hiểu ra sao.

“Vô Cực!” Ta bị cười đến có chút mất hứng.

“Nguyệt...” Vô Cực cười, hai tay đập lên vai ta, nhìn vào mắt ta, ôn thanh nói: “Người biết không? Chủ nhân của nữ thần ngạch quan chỉ có thể là người, sẽ không còn người nào nữa.” Hắn học lời chuyển đáp lúc trước ta nhờ Nhất Kiếm nói.

Thế nhưng, lúc này ta đã không còn tâm tình mắng hắn sao chép hoặc là đòi hắn tiền bản quyền, bởi vì, mặt hai người chúng ta thực sự là áp đến quá gần rồi, gần đến mức ta có thể tinh tường nhìn thấy, trong ánh mắt xanh thẳm mê người kia phản chiếu lại gương mặt khảm trượng của ta, gần đến mức ta có thể tính ra độ góc của nụ cười đẹp mắt đang giương lên kia.

Nếu như gần chút nữa một chút, ta có thể cảm giác được hô hấp của hắn phả trên mặt ta.

Đây, đây là sắc dụ...

“YA! ! Logout ngủ.” Tiểu Dương lớn tiếng hoan hô.

Đoàn viên như nhận được đại xá, đều logout nghỉ ngơi, mà Vô Cực lại là mang vẻ mặt “sợ rồi sao” đặc ý nhìn ta.

Ta nhẹ vỗ về nữ thần ngạch quan lạnh lẽo trên trán, cảm giác phi thường, phi thường... vô lực.

“Người thế nào còn không logout nghỉ ngơi?” Đến lượt ta hữu khí vô lực nói. Ta biết người rất có uy nghiêm rồi, thế nhưng uy bức của người không dọa được ta, chỉ biết khảo nghiệm trái tim ta mà thôi.

“Ta không mệt.” Vô Cực buông tay, nhún vai.

“Ít gặt người đi.” Ta trả lời: “Mắt đều biến thành mắt gấu trúc rồi.”

“Ta muốn cùng người luyện công. Chờ đẳng cấp người cao hơn, chúng ta có thể cùng đi làm nhiệm vụ.”

“Không cần, người đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Ta đã biết!” Ngữ khí Vô Cực đột nhiên trở nên âm lệ.”Người là muốn cùng luyện với tên Hiếu kia đi!”

Ta nghi hoặc nhìn sắc mặt đột nhiên trở nên bất thiện của Vô Cực. Hắn nói đi nơi nào vậy?

“Mấy ngày nay ta đều cùng Hiếu bọn họ luyện công, thế nhưng...”

Không đợi ta nói xong, Vô Cực liền nắm chặt vai ta, kéo ta đến trước mặt hắn.

“Người vẫn luôn cùng tên kia ở chung một chỗ!”

Ta bất an nhìn biểu tình âm hàn của hắn.”Phải, đúng vậy...”

Cho dù hai người bọn họ có cừ hận gì đi chăng nữa, cũng không dùng tức giận như vậy đi, cùng lắm thì sau này ta tự mình luyện là được.

“Nhĩ hoàn trên tai người cũng là hắn đưa cho người!” Vô Cực trừng mắt nhìn Quỷ Nữ Nhĩ Hoàn trên tai ta. Âm lượng khá to, lại áp sát vào tai ta, cho nên đối với ta mà nói, cùng với rống cũng không mấy khác biệt.

“Đúng vậy, thế nhưng...” Ta đã rất nỗ lực để cự tuyệt.

“Không có thế nhưng gì hết!” Lần này thực sự là rống lên.

“Người không được gặp tên kia nữa!” Vô Cực bá đạo ra lệnh: “Cũng không được lấy bất cứ thứ gì của hắn!”

Người nghĩ ta muốn sao...

Hôm sau, ta hẹn Hiểu đến Lai Nhân Thôn phụ cận Vô Hận thành gặp mặt (bởi vì hấn chết cũng không chịu bước vào Vô Hận thành).

Vừa thấy mặt, Hiểu cũng rất nhiệt tình bổ nhào vào ta.

“Nguyệt Nguyệt, ta rất nhớ ngươi a...”

“Đừng làm rộn.” Ta tránh qua chiêu đánh lén, cười nói: “Ta có việc muốn nói với ngươi.”

“Chỉ cần là Nguyệt Nguyệt nói, ta đều nghe hết.” Hiểu nín nọt.

Đây chính là người nói đó nha.

Ta nói: “Ta muốn tự mình luyện.”

“Vì sao!” Đúng như ta sở liệu, Hiểu mặt mày suy sụp, kêu thảm, “Nguyệt Nguyệt không còn muốn ở cùng một chỗ với ta.”

Ta với ngươi đã từng cùng một chỗ sao...

“Ta đã biết.” Hiểu đột nhiên tăng cao âm lượng, “Là bởi vì cái tên Húc kia đi!”

Phản ứng của hai người bọn họ quả thật rất giống nhau.

Ta cố nén ý cười, nói: “Cũng không hẳn là vậy...”

“Vậy thì là cái gì.” Hiểu biểu tình như thể vừa mới thụ thương.

“Ngươi muốn biết?”

Không được, ta sắp nhịn không được...

“Ta muốn biết!”

“Được rồi...” Nhìn Hiểu một bộ biểu tình chờ ta tuyên án tử hình, ta tự hỏi nên nói như thế nào để có thể khéo léo không dả thương người.

“Có hai lý do.” Ta chìa một ngón tay, nói: “Đầu tiên... Kỳ thực ngươi căn bản không phải vì ưa thích mà muốn theo đuổi ta, ngươi chỉ muốn có thể thu được ta từ bên cạnh Vô Cực về làm thủ hạ của ngươi! Ta cho rằng ngươi cùng hấn trong hiện thực đại khái là có quan hệ cạnh tranh, tuy rằng ta không biết đó là cái gì.”

“Thế nhưng, ngươi muốn ta gia nhập vào các ngươi, dĩ nhiên là vì Vô Cực, sau đó hấn lại đem ta từ chỗ các ngươi mượn sức lại đây, ngươi đại khái rất không thích đi, cho nên giở vờ như thể mê luyện ta khiến ta dao động. Nếu ta đã biết ráp tâm của ngươi, đương nhiên không có khả năng tiếp tục tiếp cận ngươi, đây là người lý do thứ nhất.”

“Thứ hai...” Ta vươn ngón tay thứ hai, nhìn Bạch Nhật Hiểu vì bị vạch trần mưu kế mà sắc mặt xanh mét, tiếp tục nói.

“Diễn kỹ của ngươi thực sự quá kém, mỗi lần nhìn đều khiến ta rất muốn cười, ta thực sự nhịn không được, cho nên...” Sau khi nói xong, ta bắt đầu cuồng tiếu.

“Ha ha ha ha...” Không có biện pháp, mỗi lần thấy Hiểu giả vờ như rất mê luyện ta thì cảm thấy rất buồn cười. Nhưng mà vì cho hấn mặt mũi, ta không thể không có ý tứ mà phát tác trước mặt hấn. Hiện tại rốt cục có thể cười một trận cho nghiến.

“Ngươi đã sớm biết.” Hiểu âm trầm hỏi.

“... Không sai.” Ta ôm bụng vừa cười vừa nói.

“Bao lâu.”

“Lần đầu tiên đi theo ngươi luyện công.” Cười đến mức bụng phát đau, nước mắt đều chảy ra.

“Sở dĩ ngươi đáp ứng theo ta cùng nhau luyện, là bởi vì muốn chơi ta!” Sắc mặt Hiểu trở nên băng hàn.

“Không phải.” Ta lau nước mắt đọng trên khóe mắt, nhìn hHữu, nghiêm mặt nói: “Ngay từ đầu là bởi vì thường thức ngươi.”

Hữu sững sốt một chút, không nghĩ tới ta lại trả lời như thế.

“Vậy sau đó?”

“Sau đó... Vẫn là rất thường thức... Còn có hiếu kỳ.”

“Vậy sao?” Hữu nhướn mày. Sau đó, hấn thế nhưng nở nụ cười, là nụ cười rất thoải mái.

Hại ta suýt nữa bị hoa mắt.

“Nguyệt Nguyệt... Ngươi thật đúng là có ý tứ a.” Hấn cười nói: “Ta thừa nhận ta ngay từ đầu đích thật là muốn diễn trò, bắt quá... ngươi đã thật sự bắt được ta.”

“Ít đùa!” Ta lườm hấn.

“Ai a... đùa bé chần cừ nói thật sẽ không có người tin.” Hữu than thở. (Phong: câu này là nói về câu chuyện cổ tích “cậu bé chần cừ”, cậu luôn nói dối cừ của mình bị sói vồ và cười cợt khi thấy mọi người nhao nhao lên đi bắt sói, đến khi cừ của cậu bé thật sự bị sói vồ, chẳng còn ai tin lời kêu cứu của cậu bé nữa.)

“Cũng phải là hấn nói thật mới được a.” Ta nói, lấy Quỷ Nữ Nhĩ Hoàn đưa cho hấn.”Trả lại ngươi! Ngươi không cần lại lấy lòng ta.”

“Không cần.” Hữu cự tuyệt, “Bạch Nhật Hữu ta đã tặng gì đó cho người khác, tuyệt đối sẽ không lấy lại.”

Hữu nói tiếp: “Coi như là kết giao một bằng hữu đi! Ngươi cũng không muốn cùng ta kết giao bằng hữu?”

“Đương nhiên không phải.” Ta là thực sự vô cùng thường thức Hữu.

“Vậy ngươi hãy nhận đi.”

Này... xem ra không thể không nhận.”Cảm ơn ngươi.” Ta cười tiếp thu.

“Đừng khách khí.” Hữu cười đến chói sáng, “Sau này ta vẫn có thể tìm ngươi cùng luyện công chứ?”

“Đó là đương nhiên.”

“Ta bắt đầu nghiêm túc rồi đấy... Nguyệt Nguyệt.” Sau khi Nguyệt Phi Ly ly khai, Hữu khẽ thì thầm như vậy.

Cáo biệt Hữu, đi trên đường lớn Vô Hạn thành, ta đột nhiên nghĩ đến, sau khi trở về ta luôn cùng Hữu chạy khắp nơi, đã lâu không đi dạo ngắm nhìn Vô Hạn thành rồi.

Lập tức ta liền quyết định trước dạo quanh thành một hồi rồi mới trở lại tìm Vô Cực.

Không phải ta khoe khoang, có thể nói Ngân Chi Vô hạn thành là một trong mười thành thị lớn trên toàn bộ trung ương đại lục (không dám nói trên toàn bộ thế giới Thiên vận, làm người cần phải khiêm tốn), thành dân hơn một nghìn người, thương điểm trên trăm gian (bao gồm cả thương điểm của NPC lẫn của hàng game thủ mở ra), có hơn hai trăm NPC quân đội trú thủ, còn có ba kỵ sĩ đoàn phụ thuộc, binh lực sung túc.

Lần trước nếu không phải tên tiểu nhân Tiêu Dao Công Tử quấy rối, binh lực thủ thành cũng không chỉ có tám trăm người.

Không bao giờ có lần sau! Ta cần rằng nghĩ.

Nhìn đoàn người nối liền không dứt trên đường, lòng ta tràn đầy cảm giác thành tựu. Dù sao, Ngân Chi Vô Hạn thành cũng không phải Ngân Chi Vô chúng ta dùng vũ lực công chiếm được, mà là sưu tập mười hai

loại đạo cụ kiến thành, sau khi nhận được lãnh thổ thì tự tay xây dựng lên, khổ cực trong đó so với trực tiếp công thành còn hơn gấp mấy lần.

Bởi vì mười hai loại đạo cụ này, chỉ có thể từ trên người boss vượt qua 120 cấp đánh tới, hơn nữa dùng loại phương pháp này kiến thành, thổ địa nhai đạo yếu do mình quy hoạch, tường thành cùng vật kiến trúc trọng yếu đều phải xây mới, không giống chiếm được NPC thành thị xong là ổn thỏa.

“Bởi vì khó khăn, mới muốn khiêu chiến. Thành công như vậy, sẽ càng có ý nghĩa.”

Lúc đó, Vô Cực nói với chúng ta như thế.

Đạo qua đạo lại, ta vừa lúc nghe được mấy game thủ đang rao hàng nguyên liệu khoáng thạch các loại, giờ mới nhớ tới, ta hình như chưa luyện kỹ năng sống, mãi vội vàng luyện cấp nên đã quên mất. Kỹ năng sống thế nhưng là phương pháp rất tốt để kiếm điểm kinh nghiệm a!

Nếu như logout tại nơi công tác kỹ năng sinh hoạt (tỷ như trừ phòng của trừ sư), máy tính sẽ tự động ủy thác nhân vật, để nhân vật tiếp tục làm các hạng công tác sản xuất.

Vật phẩm sinh hoạt vô luận thành công hay thất bại, đều có giá trị kinh nghiệm (thành công thì điểm kinh nghiệm tương đối nhiều), tuy rằng máy tính ủy thác, giá trị kinh nghiệm giảm đi một nửa, nhưng người chơi trong lúc logout ăn cơm nghỉ ngơi, vẫn có thể tiếp tục luyện cấp. Sao trước đó ta lại không nghĩ tới chứ!

Ta nghĩ nên chọn kỹ năng sinh hoạt nào để học.

Kỹ năng sinh hoạt trong Thiên Vận cũng được chia làm 9 loại, phân biệt là—

Trừ sư — chế tạo đồ ăn, thức uống hoặc điểm tâm, bổ sung độ bão thực (1) hoặc tạm thời đề cao thuộc tính trạng thái.

Thợ rèn — chế tác trang bị hoặc vũ khí.

Dược tề sư — chế tác thuốc bổ hoặc dược vật.

Kiến trúc sư — dựng tường thành phòng ốc, quy hoạch đường, kiến tạo phương tiện giao thông và đồn cũi.

Nông phu — gieo trồng cây nông nghiệp, chăn nuôi, đánh cá và săn bắt. Cung cấp nguyên liệu cho trừ sư, dược tề sư, tài phòng sư hoặc kiến trúc sư.

Luyện kim — khai thác quặng và tinh luyện khoáng thạch thành nguyên liệu chế tác vật phẩm. Cung cấp nguyên liệu cho thợ rèn, kiến trúc sư hoặc luyện kim thuật sĩ.

Tài phòng sư — may tổ trang ngoài y phục, thỏa mãn sở thích thay đổi trang phục của người chơi.

Công độc sinh — kỹ năng sinh hoạt thuần túy kiếm tiền, có thể đến những cửa hàng người chơi hoặc 2PC mở ra làm công kiếm tiền lương.

Thợ săn tiền thưởng — kỹ năng sinh hoạt duy nhất có thể lấy tư cách cá nhân nhận nhiệm vụ của mạo hiểm đoàn hoặc dong binh đoàn, bất quá là phải đợi được có mạo hiểm đoàn hoặc dong binh đoàn nhận nhiệm vụ xong, mới có thể cùng tiến hành nhiệm vụ. (Phong: đại khái là thợ săn tiền thưởng có thể một mình nhận nhiệm vụ chỉ có tổ đội mạo hiểm đoàn và dong binh đoàn được nhận, nhưng phải chờ có một mạo hiểm đoàn và dong binh đoàn nhận nhiệm vụ đó thì thợ săn tiền thưởng mới có thể bắt tay làm nhiệm vụ.)

Ta nên tuyển kỹ năng sinh hoạt nào mới tốt ni?

Nếu như muốn lấy kỹ năng sống làm mục đích luyện công vậy thì trừ sư, thợ rèn, dược tề sư và kiến trúc sư là bốn loại chức nghiệp cần tiêu hao nguyên liệu lập tức bị bỏ quá, dù sao máy tính ủy thác thì nguyên liệu sẽ không tự động bổ sung, nguyên liệu sản xuất dùng hết thì không thể sản xuất nữa, cũng sẽ không có kinh nghiệm đáng giá. (Phong: ví dụ trong hành trang có 100 thiết khoáng có thể chế 10 thanh kiếm, khi gamer logout, máy tính vẫn ủy thác để tiếp tục sản xuất, nhưng trong quá trình đó, gamer đã thoát game không thể tiếp tục bổ sung thiết khoáng hao tổn trong quá trình sản xuất, sau khi chế xong 10 thanh kiếm thì ủy thác sẽ tự động ngừng lại.)

Công độc sinh và thợ săn tiền thưởng hai loại này máy tính không thể tự động ủy thác, nhất định phải do chính bản thân người chơi online mới có thể làm việc.

Như vậy... Cũng chỉ có nông phu và luyện kim giả hai loại hệ khai thác (2) là có thể chọn lựa.

Cuối cùng ta quyết định chọn nông phu, bởi vì luyện kim muốn lấy quặng còn phải chạy đến mỏ quặng ngoài thành, thật sự rất phiền phức.

Đến chỗ NPC chức nghiệp đăng kí trở thành nông phu, lại phải suy xét nên học kỹ năng sản xuất nào.

Tuy rằng Thiên vận chỉ có 9 loại chức nghiệp sinh hoạt, thế nhưng lại có đủ kiểu kỹ năng sản xuất, chỉ cần đăng kí một chức nghiệp sản xuất, có thể học tập những kỹ năng này (tỷ như: trở thành thợ rèn thì có thể học tập chế tạo một trong các loại trang bị như pháp bào, quần áo nịt; hoặc một trong các loại vũ khí như cung tiễn, chủy thủ, trường kiếm...).

Bất quá, tham thì thâm, bất luận là kỹ năng sinh hoạt hay kỹ năng chức nghiệp, đều cần sử dụng đến một độ thành thạo nhất định mới có thể thăng cấp, học nhiều trái lại học không tốt, cho nên cũng sẽ không phát sinh chuyện một người nào đó có thể chế tác toàn bộ vật phẩm của hệ chức nghiệp đó.

Tỷ như: không có thợ rèn biết chế tác toàn bộ trang bị và vũ khí, tối đa chỉ biết chế tác vài loại mà thôi. Giống như Danh Dao Môn cũng chỉ có thể chế tạo 4 loại: trường kiếm, lệnh bài, khôi giáp và pháp bào, đó cũng là bởi vì hắn chỉ chuyên chế tác vật phẩm, không đi đánh quái, mới có thể luyện thành nhiều như vậy.

Danh hào chức nghiệp sản xuất, sẽ căn cứ sở học kỹ năng sinh hoạt mà có điều bất đồng, tỷ như nói: chức nghiệp sản xuất là thợ rèn, sở học kỹ năng sinh hoạt là chế tác cung tiễn, xưng hào sẽ là Thiết tượng (cung tượng); chức nghiệp sản xuất là trù sư, sở học kỹ năng sinh hoạt là nấu rượu và chế tác điểm tâm, xưng hào sẽ là trù sư (điều tử sư)/(điểm tử sư).

Một người chỉ có thể lựa chọn hai loại kỹ năng sản xuất, kỹ năng sinh hoạt (chức nghiệp sản xuất) thì không có hạn định.

Nghiên cứu một chút về kỹ năng sản xuất của nông phu, cuối cùng ta chọn công việc [Mục dương] – người chăn cừu. Ta nghĩ, ta có mị lực cao như vậy, nuôi dưỡng động vật hẳn là rất dễ dàng, chỉ cần đừng để bầy dê quá phận nhiệt tình làm cho chết đuối là tốt rồi. (Phong: đại khái là mị lực cao -> được bầy dê quá mức yêu mến -> bạn Nguyệt sẽ bị đàn dê nhìn đến mặt đỏ tim đập nhỏ dãi ba ngàn thước -> Nguyệt chết đuối trong biển nước dãi của mấy bé dê =)))

Lúc này, xưng hào của ta là — Nông phu (Người chăn dê).

1. Độ bão thực: trong khi người chơi đang online thì độ bão thực sẽ từ từ giảm dần, nhất là khi chiến đấu, sử dụng kỹ năng (bao gồm cả PK), kêu to, sản xuất vật phẩm, độ bão thực giảm nhanh hơn. Độ bão thực giảm xuống còn 30% thì công kích và phòng ngự của nhân vật (bao gồm cả công kích ma pháp lẫn phòng ngự ma pháp) sẽ giảm còn một nửa, độ bão thực trở về 0, nhân vật sẽ không thể hành động. Độ bão thực có thể dùng thức ăn, điểm tâm hoặc đồ uống bổ sung.

2. Khai thác hệ: Kỹ năng sinh hoạt trong Thiên Vận chia làm ba loại: hệ khai thác, hệ chế tạo và hệ công tác. Khai thác gồm có lấy quặng, đồn củi, chăn nuôi... không cần nguyên liệu chỉ cần công cụ sản xuất (như đồn củi thì dùng búa, chăn nuôi cần thức ăn gia súc) có thể thu được vật phẩm kỹ năng, thế nhưng vật phẩm hệ khai thác thu được phần lớn đều phải trải qua quá trình gia công chế tạo của hệ sản xuất, mới có thể tạo hình vật phẩm. (Phong: ví dụ như chăn cừu, sau khi đạt được một yêu cầu nào đó, người chơi có thể dùng kỹ năng sản xuất để lấy lông dê gia công chế tạo thành vải, sau đó mới cung cấp cho tài phùng sư may y phục...)

Mặt khác, công tác gồm có hai loại là thợ săn tiền thưởng và công độc sinh, không cần tiêu hao nguyên liệu chỉ cần nỗ lực lao động là có thể kiếm được tiền tài theo chức nghiệp.

P/S: Về phần kỹ năng sinh hoạt và kỹ năng sản xuất, thật sự là có chút rối tinh rối mù, bạn cũng chẳng biết được mình có type nhầm lẫn chỗ nào không. Nhưng đại khái rút gọn thì sau khi học [kỹ năng sinh hoạt] –

gồm 9 loại trên, gamer sẽ có thể học được [kỹ năng sản xuất] để gia công chế tạo vật phẩm, trang bị, hoặc nguyên liệu mình thu được.

12. Chương 12: Đạo Tặc Mới

Trên đường cái trung ương Ngân Chi Vô Hạn thành, mở ra một gian luyện kim điểm rất kỳ quái.

Luyện kim điểm, là thương điểm luyện kim thuật sĩ mở ra, bên trong đại thể bán một ít trang sức do luyện kim thuật sĩ chế tạo, cùng với các loại thuốc linh tinh.

Luyện kim điểm trong Vô Hạn Thành ít nhất cũng có hơn mười gian, hẳn là không có gì quá kỳ quái, thế nhưng, gian luyện kim điểm này có một cái tên vô cùng quỷ dị, “YAOI”.

Quỷ dị nhất không phải ở chỗ cái tên điểm không rõ nghĩa (dù sao mỗi người đều có quyền tự do đặt tên), mà là phản ứng của những người khác khi thấy cái tên này

.

Đại bộ phận mọi người thị liếc mắt nhìn qua rồi bỏ đi, thế nhưng có một số ít bộ phận sẽ thét chói tai, hoặc là cười quái dị, thậm chí nháy mắt với đồng bạn, hơn nữa số ít người này hầu như đều là nữ. Cũng chính vì nguyên nhân này mà nói luyện kim điểm đó vô cùng kì quái.

“Leng keng!” Một tiếng, một thú nhân tộc khoảng chừng năm, sáu tuổi phấn oa oa đẩy cửa YAOI đi ra.

Phấn oa oa dùng đồng âm mềm mại ngọt ngào oán hận: “Cái tên Phiền Nhiên đáng giận kia, lại chạy đến nơi nào rồi! Điểm trưởng không giống điểm trưởng, chuyện gì cũng do một tay ta đảm đương.”

Hắn vầu vầu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, nói ra những lời hoàn toàn không phù hợp với hình tượng.

Lúc này, một thú nhân tiểu hài tử ước chừng bảy, tám tuổi vẫn đứng trước cửa điểm mở miệng: “Nói như thể bị ủy khuất vậy, kỳ thực ngươi muốn làm điểm trưởng từ lâu rồi đi!” Cũng là lời nói hoàn toàn không phù hợp với bề ngoài khả ái của hắn.

“Điệp Quân a! Nguyên lai ngươi ở chỗ này.”

Phấn oa oa chớp chớp mắt to khả ái, nói: “Ta cũng không có chú ý đến đâu.”

“Không có biện pháp” Điệp Quân vuốt vuốt bàn tay nhỏ bé trắng nõn, “Ai kêu người nào đó có con mắt quá to làm chi!”

“Ngươi đây là đang khen Tiễn Tiễn sao?” Phấn oa oa cười nói, còn lộ ra tiểu hỏ nha khả ái, trong nháy mắt mê đảo một đồng người đi đường.

“Đúng vậy, ta đang tán thưởng ngươi, ngươi nghe không hiểu sao?” Điệp Quân cũng lộ ra nụ cười khả ái.

“Nghe cái gì?” Tiễn Tiễn lắc lắc đôi tai hỏ bông bông, giả ngu.

Hai phấn oa oa thế này trong mắt người ngoài nhìn vào là cỡ nào đáng yêu, thế nhưng, ngôn ngữ hai người lại đối chọi gay gắt, minh tranh ám đấu, cũng chỉ có chính bọn nó biết.

Giữa lúc Tiễn Tiễn và Điệp Quân mắt to trừng mắt to thì một bóng người gầy gầy đi qua bên cạnh bọn họ, con mắt hai người đồng thời sáng ngời.

Tiến Tiễn bay vút lên, đánh về phía người nọ, ngọt ngào hô: “Nguyệt Nguyệt ca ca...”

“Tiễn... Tiễn!” Nguyệt nhìn cái đầu nhỏ kim sắc mảnh liệt chui vào trong lòng ngực y, hoảng sợ.

“Nguyệt Nguyệt ca ca...” Tiễn Tiễn lại ngọt ngào gọi, còn không ngừng dùng cái miệng nhỏ nhắn hương hân hôn lên gương mặt Nguyệt.

“Đã lâu không gặp.” Nguyệt cười nói: “Điệp Quân cũng ở đây a.” Tình cảm hai người bọn họ thật tốt.

“Ân!” Điệp Quân lạnh lùng lên tiếng.

Thật đáng tiếc, Điệp Quân khá ái như vậy, nếu như chịu cười nhiều một chút thì tốt rồi.

“Nguyệt Nguyệt ca ca, làm sao ngươi lại biến thành Ma tộc vậy?” Tiễn Tiễn kéo kéo vành tai dài nhọn đặc trưng Ma tộc của Nguyệt.

“Minh Nguyệt ca dù có biến thành Ma tộc cũng là Minh Nguyệt ca.” Điệp Quân nói.

“Ta đương nhiên biết!” Tiễn Tiễn cong cái miệng nhỏ nhắn tròng Điệp Quân, “Ta lại chưa nói hấn không phải Nguyệt Nguyệt ca ca.”

Hai người kia thật đáng yêu.

“Ha hã.” Nguyệt cười nói: “Bởi vì ta trọng luyện.”

“Trọng luyện?”

“Ân, cho nên hiện tại mới biến thành Ma tộc đó.”

“Đang êm đẹp tự nhiên trọng luyện để làm chi?” Điệp Quân hỏi: “Đạo tặc trước kia luyện không tốt sao?”

“Là có chút...” Nguyệt do dự một chút, vẫn cảm thấy cái chuyện tuấn lô này nói cho bọn họ thật không tốt lắm.

“Nguyệt Nguyệt ca ca dù không phải đạo tặc, cũng là Nguyệt Nguyệt ca ca.” Tiễn Tiễn dùng lời lúc nãy của Điệp Quân đập lại hấn..

Điệp Quân chỉ là mị mị đôi mắt đen to tròn khá ái, tròng Tiễn Tiễn.

“Tiễn Tiễn, ta phải về thành chủ thất.” Nguyệt vỗ vỗ cánh tay nhỏ xíu đang quấn trên cổ hấn.”Đệ muốn đi cùng ta không?”

Tiến Tiễn ngọt ngào cười nói: “Muốn...” Hấn mới không đem Nguyệt ca ca tặng cho Vô Cực đâu!

Cánh tay trắng nõn càng quấn chặt lấy Nguyệt hơn, mà Điệp Quân chỉ là yên lặng theo sát bên cạnh Nguyệt, không nói gì.

Nguyệt ôm Tiễn Tiễn, Điệp Quân đi bên người, trên đường trở lại thành chủ thất thì gặp Nhất Kiếm Thiên Hạ.

“Nhất Kiếm!” Nguyệt gọi hấn.

“Ác... Là Nguyệt đại ca a.” Nhất Kiếm thoát nhìn vẫn còn chưa tỉnh ngủ

“Còn chưa ngủ no sao?”

“Đại ca... Ngươi biết chúng ta năm ngày nay, ngoại trừ ăn, uống nước, đi WC, lão đại đều không cho chúng ta logout a! Muốn ngủ cũng chỉ có thể ngủ lại trong kim tự tháp, còn phải lo lắng có thể bị quái đánh lên, ai ngủ ngon được a! Còn có, muốn cho Isis dị biến là phải...”

“Hảo hảo hảo.” Nguyệt lấy lệ đáp : “Khổ cực rồi, khổ cực rồi.”

“Isis dị biến!” Tiễn Tiễn kinh ngạc thốt lên: “Nguyệt Nguyệt ca ca có nữ thần ngách quan á?”

“Đúng vậy.” Nguyệt kéo ra một tay, vén tóc qua để lộ nữ thần ngách quan.”Vô Cực bọn họ đánh cho ta.”

“Ác...” Tiễn Tiễn có chút không cam lòng: “Ta cũng có thể làm để tặng Nguyệt Nguyệt ca ca...”

Đúng a, Tiễn Tiễn là luyện kim thuật sĩ.

“Vậy làm phiên đệ.” Nguyệt cười nói.

“Cứ giao cho ta!” Tiễn Tiễn gật đầu. Hấn nhớ trong thương khố Phiêu Nhiên hình như có mấy khối nguyên liệu thạch cấp SSS... Hắc hắc hắc...

Lúc này trong lòng Điệp Quân lại là nén giận, tại sao mình không chọn luyện kim thuật sĩ, mà chọn cái gì tà thú sư (đạo tặc + triệu hoán sư).

Lúc này, Nguyệt thấy một thiếu nữ nhân tộc có mái tóc đen ngắn từ đường đối diện đi tới, bộ dáng nàng ta nhìn hơi hơi quen mắt.

“Nhất Kiếm người xem!” Nguyệt chột chột Nhất Kiếm: “Mạc Ngữ tỷ kia.”

“Đâu!” Nhất Kiếm vốn đang lơ mơ lơ mờ đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

“Ở phía trước.” Nguyệt chỉ về phía trước cách đó không xa, nói rằng: “Không phải sao?”

“Không sai! Thị tỷ ấy.” Nhất Kiếm mở to hai mắt nhìn.

“Tỷ ấy hẳn là còn chưa chú ý đến ta đi.” Thế nào quên Mạc Ngữ đại tỷ cũng ở Vô Hận thành a! Sơ suất quá, trong lòng Nhất Kiếm kêu thảm.

“Hẳn là...” Nguyệt nhìn Mạc Ngữ đang đi về phía họ, “Đã chú ý đến rồi...”

“A a a —” Nhất Kiếm ôm đầu kêu rên. Muốn chạy cũng chạy không thoát...

Nguyệt nhìn Nhất Kiếm Thiên Hạ phản ứng lớn như vậy, trong lòng không giải thích được. Mạc Ngữ tỷ có kinh khủng như vậy không?

“Tiểu Nguyệt.” Mạc ngữ đi tới trước mặt bọn họ, ôn hòa cười nói: “Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp, Mạc Ngữ tỷ.” Nguyệt cũng mỉm cười.

Mạc Ngữ gật đầu với y, sau đó nhìn về phía Nhất Kiếm.”Nhất Kiếm, lâu quá không về nhà ha.”

“VẬY... thì thế nào?” Nhất Kiếm suy yếu nói.

“Không thế nào.” Mạc Ngữ mỉm cười, “Ta chỉ nhắc nhở người một chút mà thôi.”

Nhất Kiếm nhìn Mạc Ngữ ôn nhu không gì sánh được, nụ cười mỉm lại lộ ra bóng ma, nội tâm sợ hãi.

“Tiểu Nguyệt, dường có việc muốn ta nói với Nhất Kiếm, có thể cho ta mượn hẳn một chút không?” Mạc Ngữ ôn nhu hỏi.

“Có thể có thể...” Nguyệt do dự nhìn Nhất Kiếm đang xanh cả mặt, “Thế nhưng, Nhất Kiếm hình như không quá muốn.”

Mạc Ngữ là biểu tượng của Nhất Kiếm trong hiện thực, là một người rất ôn nhu, tuy rằng cũng không phải rất đẹp, nhưng đôi mắt nàng lại trong suốt sáng lấp lánh như ánh sao, lại phi thường mê người.

Mạc Ngữ rất thương yêu Nhất Kiếm, nàng chơi Thiên Vận cũng là vì muốn chiếu cố Nhất Kiếm, Nguyệt thật không rõ vì sao Nhất Kiếm lại sợ nàng như vậy.

“Hắn sẽ không không muốn.” Mạc Ngữ khẳng định. Bóng ma trên tiểu dung lại càng sâu, “Đúng không! Biểu, đệ.”

Nhất Kiếm biết, nàng thoát nhìn giống như ôn nhu điềm tĩnh, kỳ thực nội tâm gian trá,狡 hoạt, âm hiểm, lòng dạ sâu thâm khó dò, biểu tượng đại nhân nói ra hai chữ “biểu đệ” thì chính là sự tình đã định, tuyệt đối không có đất vãn hồi, mà hắn ngàn vạn lần không thể phủ định bất cứ điều gì Mạc Ngữ nói lúc này.

Nhất Kiếm không thể làm gì khác hơn là run rẩy, thấy chết không sờn trả lời: “... Đúng vậy.”

“Ác, vậy ta đến thành chủ thất chờ người.” Nguyệt gật đầu. Hoàn toàn không biết đối với Nhất Kiếm mà nói, đó chẳng khác gì bản tuyên án tử hình.

“Một lát gặp.” Nhất Kiếm run giọng nói, kỳ thực nội tâm đang kêu thảm. Nguyệt đại ca, người không thể bỏ ta lại a! Ta sẽ bị chết rất khó coi —

Tội bỏ rơi (?)

Dưới tình huống đương sự không tự giác, tội danh không thành lập.

Sau đó, Mạc Ngữ đại tỷ bắt đầu chấp hành gia pháp.

“Đỗ Kiếm Sanh.” Mạc Ngữ mỉm cười, ngữ khí ôn hòa, “Dượng nói, muốn ngươi mấy ngày nay về nhà một chuyến.”

“Biểu tỷ...” Nhất Kiếm la hét, “Qua một hồi có được hay không?” Hắn thực sự không muốn nhanh như vậy về nhà bị quản a.

“Nhìn ngươi kìa...” Nụ cười của nàng vẫn như trước, ngữ điệu cũng vẫn ôn hòa, thế nhưng, Nhất Kiếm tuyệt đối có thể thông qua ôn nhu hàm chứa trong nụ cười kìa mà nhìn thấy một thứ, tên là bóng ma gì đó.

Mạc Ngữ lúc này, thậm chí so với lúc Húc Chi Vô Cực phát điên còn đáng sợ hơn.

“Ta... hai... hai ngày nữa ta sẽ trở về...” (run lẩy bẩy)

“Thực sự!” Mạc Ngữ cười nói: “Dượng nhất định sẽ rất cao hứng.”

Ô ô ô... Những tháng ngày tốt đẹp tự do tự tại của hắn a! Nhất Kiếm trong lòng khóc thương.

Nửa giờ sau, Nhất Kiếm Thiên Hạ rốt cục xuất hiện tại thành chủ thất.

“Xin lỗi... Ta đến muộn.” Hắn thoạt nhìn đặc biệt uể oải.

Vô Cực nhìn về phía Nhất Kiếm, gật đầu nói tiếp: “Như vậy, trừ Hoàng và Nhất Phương phải đi làm, Tiểu Dương đã lên lớp, tất cả mọi người đến đông đủ rồi.”

“Đến đông đủ rồi!” Thiên Lý đáp.

“Người trốn học không có tư cách nói chuyện.” Nửa Cuộc Đời hai tay khoanh trước ngực, ngữ khí mang vẻ khinh thường.

“Người trốn việc cũng không có tư cách nói đến ai khác!” Thiên Lý nhướng nhướng mi, lập tức đá trở lại.

Tám lạng nửa cân.

“Được rồi.” Ta vội vàng chen vào: “Đừng cãi nữa, nghe Vô Cực có chuyện gì cần tuyên bố đi.”

“Lần này tập hợp các vị, là có vài chuyện cần cùng các vị thương lượng.” Vô Cực nói.

“Chuyện đầu tiên chính là, chúng ta phải bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ dong binh đoàn, trước khi quái vật công thành vào tháng sau, đem đẳng cấp dong binh đoàn thăng về cấp S.”

“Vấn đề là...” Nửa Cuộc Đời nhắc tay chen vào nói, “Đám người Tiêu Dao Công Tử kia, nhất định sẽ tìm mọi cách quấy nhiễu chúng ta, khiến chúng ta không thể làm nhiệm vụ.”

“Ân... Không sai.” Vô Cực gật đầu: “Đây cũng là điều ta lo lắng. Cho nên chuyện thứ hai chính là...”

Vô Cực nhìn ta, “Chờ Nguyệt luyện đến cấp cao hơn, chúng ta tiếp tục cùng đi làm nhiệm vụ. Dù sao Nguyệt có bốn kỹ năng chức nghiệp, là điều mà tên tiểu nhân Tiêu Dao Công Tử không ngờ được.”

“Ta sẽ!” Ta kiên định “Bất quá...”

“Yên tâm đi.” Thiên Lý nói: “Chúng ta và lão đại đều sẽ giúp ngươi.”

“Đúng a! Nguyệt đại ca, làm huynh đệ đã lâu như vậy, Nhất Kiếm ta cho dù không ăn không ngủ, cũng sẽ kéo ngươi lên.”

“Các ngươi a!” Ta trở mình mắt trợn trắng, “Thật đúng là coi thường ta. Ta tự luyện là tốt rồi.”

Nghe ta nói như vậy, sắc mặt Vô Cực lập tức lạnh đi.

Ta vội vàng nói: “Các ngươi trước tiên phải xử lý vấn đề nhân số thủ thành lần này quá ít. Chờ ‘xử lý’ xong, trở lại kéo ta cũng không muộn.”

“Chuyện này...” Trong đôi mắt xanh của Vô Cực hiện lên một tia hàn mang tàn khốc.”Đúng là nên xử lý tốt...”

Nửa Cuộc Đời cũng gật đầu nói: “Những người đó lưu lại hoặc bỏ đi, không phải chuyện Ngân Chi Vô chúng ta có thể khống chế, quan trọng nhất chính là lợi dụng cơ hội lần này đẩy mạnh thanh thế của Ngân Chi Vô.”

“Đẩy mạnh thanh thế?” Nhất Kiếm không hiểu gì.

“Không cần suy nghĩ nữa!” Thiên Lý nói với Nhất Kiếm: “Đây là công việc của Vô Cực lão đại và cáo già Nửa Cuộc Đời, chúng ta có nghĩ ban đầu cũng không nghĩ ra được cái gì đâu.” Trong giọng nói rất có vị đạo cùng là người lưu lạc chân trời. (Thiên Lý cũng chẳng hiểu gì sất)

“Hắc hắc.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân tà tà cười, trong ánh mắt lóe lên tinh quang gian xảo.

Thật không hiểu nổi, một người khôn khéo gian xảo như Nửa Cuộc Đời, vậy mà lại luyện tế ti Thần tộc, căn bản là sói đội lột cừu!

“Trên cơ bản, chỉ riêng việc chúng ta có thể lấy một nghìn đấu năm nghìn, nhân số chênh lệch lớn như vậy mà vẫn bảo vệ được Vô Hận thành, cũng đã khiến rất nhiều người kinh tiện (kinh hãi + ao ước) không thôi, hơn nữa nếu như có thể xử lý tốt những kẻ phản bội cùng đám người chỉ biết khoanh tay đứng nhìn, nhận thêm những người muốn đầu nhập vào Ngân Chi Vô chúng ta, thanh thế của chúng ta sẽ càng thêm lớn mạnh.”

“Đến lúc đó nếu Tôn Minh muốn đối phó chúng ta... không đơn giản như vậy!” Thấy Nhất Kiếm vẫn là một bộ hoang mang, ta liền biết mình tốt bụng giảng giải là uổng phí.

“Gì?” Nhất Kiếm vẫn không hiểu.

“Ác! Ta đã hiểu.” Thiên Lý bưng tỉnh đại ngộ.

“Về phần phương pháp...” Ta liếc mắt về phía Vô Cực, nói: “Còn phải xem Vô Cực cùng Nửa Cuộc Đời muốn làm như thế nào, đây không phải là lĩnh vực ta phụ trách.”

Ta từ trước đến nay, những chuyện có liên quan đến phương diện quân sự, ngoại giao... không phải sở trường của ta.

Vô Cực mỉm cười.”Chuyện này, chúng ta sẽ thảo luận sau.”

“Các người chỉ cần có đánh nhau thì cứ đánh nhau, có quái thì giết quái thì tốt rồi.” Nửa Cuộc Đời nhìn Thiên Lý kiên thức nửa vời và Nhất Kiếm vẫn chẳng hiểu mô tê gì, nói. “Nghĩ nhiều như vậy để làm chi.”

“Nói cũng đúng...”

Hai người song song gật đầu.

Điều không phải động não, vậy ở một bên chờ người làm chủ là tốt rồi. Ai... Nhất Kiếm như vậy, nếu không có Mạc Ngữ biểu tỷ chiếu cố với phụ thân thương yêu, sao có thể hảo hảo mà sống đến bây giờ!

Có đôi khi... thật hâm mộ hẳn.

“A!” Ta đột nhiên kêu một tiếng, cắt đứt mọi người nói chuyện.

“Làm sao vậy?” Vô Cực hỏi.

“Vừa bị các người ngắt ngang, hại ta quên mất chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì?”

“Ta hy vọng đoàn chúng ta có thể thu thêm một đạo tặc mới.” Ta nói: “Dù sao ta đã không còn là Minh Nguyệt.”

Ngân Chi Vô một đường cũng chỉ có một đạo tặc là Minh Nguyệt, ta trọng luyện, đoàn đã không còn đạo tặc nào nữa.

“Ta cũng cảm thấy cần phải thu một đạo tặc.” Nửa Cuộc Đời cũng đồng ý.

Nhất Kiếm lập tức nói: “Ta hy vọng lần này thu nữ!”

“Đúng vậy!” Thiên Lý phụ họa: “Đoàn cũng không có mỹ mi (mày đẹp – ý nói phái nữ), lần này nhất định phải thu một mỹ nữ.”

Chỉ có Vô Cực không nói gì.

Nửa Cuộc Đời quay sang hỏi hần: “Vô Cực, người thấy sao?”

Vô Cực hạ mắt, nhẹ nhàng vỗ về Minh Nguyệt kiểm trượng trong tay, lông mi thật dài che giấu thần sắc phức tạp trong mắt.

Một lúc lâu, hần mới mở miệng.

“Nếu Nguyệt nói cần thu... Hãy thu đi...”

“Không cần cố gắng đi tìm.” Ta lập tức nói: “Gặp được người thích hợp thì chọn cũng được.”

Tiếp theo chúng ta lại thảo luận một ít vấn đề nội bộ Ngân Chi Vô, còn có tin tức mới nhất của chính phủ Thiên Vận, vân vân, đại khái mất một giờ.

Trước khi tan họp, Vô Cực nói với ta: “Người đã muốn tự luyện, vậy đến thương khố trong thành chọn một ít trang bị cầm đi dùng.”

Ngự ý là, người không chọn, ta sẽ không cho người tự luyện.

“Đúng vậy!” Nhất Kiếm cũng nói: “Nguyệt đại ca người ngay cả giấy cũng không có, không đi nữa một ít trang bị tốt tốt thì ta sẽ lo lắng.”

Không phải trước đó ta vẫn luyện rất tốt sao a... Tuy rằng rất muốn nói như vậy, bắt quá, ta cũng biết nếu như ta không lấy trang bị, bọn họ sẽ không yên tâm.

Ai... “Ta đã biết.”

Thương khố Ngân Chi Vô Hạng thành nằm ở phía sau thành chủ thất, chỉ có thành viên Ngân Chi Vô dong binh đoàn mới có thể tiến vào (cũng giống như thành chủ thất, thành chủ thất chỉ có cán bộ và thành viên dong binh đoàn Vô Hạng thành đích cán bộ cán dong binh đoàn mới có thể vào).

Bên trong có rất nhiều trang bị bảo vật NPC thương điểm của Vô Hạng thành thu vào, hoặc là được Ngân Chi Vô dong binh đoàn đánh tới. Còn thu nhập từ thuế của Vô Hạng thành thì được lưu giữ ở một ngân hàng khác.

Bởi vì trong thương khố phần lớn đều là trang bị ngoài cấp S, có thể lựa chọn không nhiều lắm, ta cầm một đôi Lăng Vân Ngoa (giày) cấp S (phòng ngự +30, miễn tiếp +10, né tránh tăng 5%), Ti Nhung Thủ Sáo (phòng ngự +5, trí lực +3, tinh thần +3, chính xác +20%), tính lên cấp 70 thì trang bị. (thủ sáo là thứ quần quanh cổ tay :”

13. Chương 13: Âm Mưu

Hoang Linh. Cấp 80, quái vật nhân hình hệ thổ, lớn lên giống như một tượng bùn màu tím đậm cao bằng nửa người thường, trên mặt còn có ba cái động lỗm vào tượng trưng mắt và miệng, gặp địch sẽ vươn hai xúc tu công kích đối phương (thật không hiểu làm sao mà lại đặt nó vào hệ nhân hình).

Có người nói, nó vốn là một vị hắc ám luyện kim thuật sư nổi danh, một lần nọ, nó cùng một vị ma pháp sư cũng rất nổi danh quyết đấu (1), sau khi chiến bại, không cam lòng nên uống vào liều thuốc do mình điều phối, liền dị biến thành cái dạng này.

Đương nhiên, đây chỉ là bối cảnh Thiên Vận sáng tạo cho quái, không phải sự thật.

Hoang Linh máu trâu phòng cao, lực công kích cũng không kém, bất quá tốc độ công kích lẫn tốc độ di chuyển đều rất chậm. Chúng nó phi thường chán ghét ma pháp, chỉ cần tại khu vực phụ cận sử dụng ma pháp (bao gồm cả ma pháp phụ trợ), cũng có thể bị mấy đầu hoang linh vây đánh.

Cho nên ở khu luyện công này, hầu như đều là chức nghiệp hệ viễn chiến.

Ta có được bốn chức nghiệp kỹ năng đều thuộc về ma pháp, đánh Hoang Linh loại quái phản ứng với ma pháp cũng không tốt lắm (chỉ cần đọc chú ở gần nó, nó sẽ tiến lên công kích), kết giới và phù pháp không thể sử dụng, hơn nữa khi dùng triệu hoán thuật và ma pháp phụ trợ thì còn phải chú ý phụ cận có quái hay không, phi thường bất tiện.

Ta ngược đãi mình như vậy cũng có nguyên nhân của nó... ngày nghỉ nhiều người.

Hôm nay là cuối tuần, ngoại trừ khu Hoang Linh, những điểm luyện công gần Vô Hận thành đã sớm kín người hết chỗ, ta lại không thể bại lộ chức nghiệp kỹ năng ở nơi có quá nhiều người, khu luyện công xa một chút thì phải ngồi xe ngựa mấy tiếng mới đến, hơn nữa tới rồi thì sao, có lẽ vẫn là tình trạng người nhiều hơn quái.

Dù sao triệu hoán sư coi như là chức nghiệp hệ viễn chiến, miễn cưỡng cũng có thể đánh Hoang Linh luyện công vậy. Ta an ủi mình như thế.

Thế nhưng, khi bắt đầu nhìn đến thú triệu hồi ra tới 10 con thì lại nhịn không được thở dài một hơi.

“Ai...” Phiền muộn a!

Trong Thiên Vận có triệu hoán sư nào giống ta, tới cấp 60 vẫn chỉ có thể triệu hồi ra Song Đầu Ma Khuyển cấp 4 nì! Bởi vì mỗi kỹ năng đều phải sử dụng đến một độ thành thạo nhất định mới có thể thăng cấp, cho nên người chơi song tu, cũng chỉ có mấy người luyện được kỹ năng rất cao, hay là luyện được không cao không thấp, hướng chỉ là ta.

Kỹ năng hiện tại của ta không có cái nào luyện được đến trung cao cấp, toàn là trung cấp (kỹ năng từ cấp 1-3 là đề cấp; 4-5 là trung cấp; trung cao cấp, cao cấp và cứu cấp, thì phải xem hạn mức đẳng cấp cao nhất của kỹ năng mà phân chia).

... Tuy rằng một lần có thể triệu hồi 10 đầu thú cũng đủ dọa người, thế nhưng lương SP tiêu hao cũng rất dọa người.

Ta có lên diễn đàn trang chủ của Thiên Vận, nghiên cứu qua cách luyện công của bốn loại chức nghiệp, thông thường triệu hoán sư sẽ đối phó ma phản (2) (phản xạ ma pháp) lại có tính quần cư (công kích quần thể) của Hoang Linh, đại thể đều là đứng xa xa lệnh súng vật dẫn vài con Hoang Linh qua đây, tiếp tục lợi dụng triệu hoán thú công kích.

Cảm ứng của Hoang Linh đối với triệu hoán hoặc ma pháp phụ trợ có phạm vi tương đối nhỏ, cho nên chỉ cần đứng tới quá gần Hoang Linh đàn, sẽ không sẽ phát sinh tính hướng bị vây đánh.

Vì vậy ta phái Bạch Vũ một lần dẫn hai ba con Hoang Linh, lại dùng 10 đầu thú triệu hồi đề chết chúng nó (bởi vì đẳng cấp của thú triệu hồi thấp hơn Hoang Linh nhiều lắm, không thể làm gì khác hơn là dùng chiến thuật biến “người”), triệu hoán thú sắp hết thời gian hạn định thì phải triệu hồi lại một lần nữa, cũng là phái Bạch Vũ điều tra trước, xác định phụ cận không có quái mới triệu hoán.

Ai kêu ta chỉ bắt được một mình Bạch Vũ làm súng vật, không thể làm gì khác hơn là đành phải vất vả nó. Có cơ hội, ta nhất định sẽ bắt thêm một súng vật.

Bất quá, ta cũng không muốn dưỡng Hoang Linh...

Khu Hoang Linh ngoại trừ một ít cung tiễn thủ hoặc ám sát giả đang luyện công, cũng chỉ có một mình “triệu hoán sư” ta, không có người tranh quái.

Cả ngày cày cuốc, ta đại khái thắng được 1 cấp.

Tốc độ thể này đối người khác mà nói xem như là rất nhanh, thế nhưng với ta là chưa đủ. Càng sớm luyện được cấp cao, càng nhanh có thể cùng Vô Cực bọn họ cùng đi làm nhiệm vụ, ta thực sự không hy vọng cuối cùng còn phải làm phiền người trong đoàn đến kéo ta.

Muốn đẩy nhanh tốc độ luyện công, Vì vậy ta lệnh cho Bạch Vũ dẫn thêm vài Hoang Linh qua đây. Nhưng như thế này nhất định phải sử dụng ma pháp phụ trợ buff máu hoặc là gia tăng trạng thái cho đám thú triệu hồi, hơn nữa không thể bị người khác thấy (bởi vì linh thú sư cũng không hội triệu hoán thuật), còn phải để ý cẩn thận không để quái Hoang Linh gần đó bật phản xạ ma pháp.

Để tránh nguy hiểm, ta cho Bạch Vũ sau khi dẫn quái trở về, thì bay lên không trung cảnh giới.

Ta phóng ma pháp phạm vi rộng [Thiên hàng cam lâm] buff đầy máu cho đám thú triệu hồi, hai hoang linh vừa mới tái sinh gần đó quả nhiên bị hấp dẫn qua đây, chúng nó vươn xúc tu dính dấp chuẩn bị công kích ta.

Lúc này triệu hoán thú đang vây bắt bốn con hoang linh khác, không thể phân thân, ta chỉ đánh kéo hai khối ám tử sắc, không ngừng xoay chuyển vòng quanh đám thú triệu hồi. Ta một mặt buff máu cho thú triệu hồi, một mặt lệnh cho Bạch Vũ công kích hai con hoang linh đang truy đuổi phía sau, trong tâm cầu khẩn mình không bị đám xúc tu kinh khủng kia sờ trúng.

Đội đám thú triệu hoán rốt cục diệt sạch bốn con hoang linh, ta lập tức cho chúng nó công kích con hoang linh còn lại, còn hoang linh kia đã bị Bạch Vũ giết.

Về phần Bạch Vũ sao? Đương nhiên là tiếp tục dẫn quái.

Ta thật đúng là kẻ không sợ chết...

Phương pháp dẫn quái như Nư vậy chạy marathon như vậy không chỉ lụy nhân, hơn nữa độ bão thực cũng giảm xuống rất nhanh. Đến khi lên được cấp 67, ta tìm một trảng đất trống không quái ngồi xuống nghỉ ngơi, thuận tiện ăn chút thức ăn bổ sung độ bão thực.

Cắn bánh bao, câu có câu không nói chuyện phiếm với mọi người trên kênh đoàn, hưởng thụ thời gian nhàn nhã khó có được.

Ăn hai ba cái bánh bao, bổ đầy độ bão thực, cũng nghỉ ngơi không sai biệt lắm.

“Được rồi.” Ta nói: “Ta phải tiếp tục luyện công liễu, nói chuyện sau.”

“Tự mình cẩn thận một chút.” Vô Cực căn dặn.

“Đúng vậy, Nguyệt đại ca.” Nhất Kiếm cũng nói: “Không được thì cứ tìm chúng ta cùng nhau luyện.”

“Được rồi...” Ta trả lời. Tuy rằng hơi rườm rà, nhưng Nhất Kiếm thật sự rất quan tâm ta.”Người không cần lo lắng.”

Đứng dậy, vỗ vỗ vạt áo, ta lần thứ hai phái Bạch Vũ đi dẫn quái.

Lúc này, mặt đất đột nhiên truyền đến rung động.

“Di! ?” Ta kinh ngạc hỏi, “Có động đất à?”

“Không có a.” Nhất Kiếm trả lời, “Ta không có cảm giác.”

Những hiện tượng tự nhiên trong Thiên Vận rất chân thật, sét đánh, trời mưa, tuyết rơi thậm chí động đất đều có. Cho nên ta mới tưởng phát sinh động đất, nhưng nếu Nhất Kiếm không có cảm giác, vậy thì không phải động đất rồi, mà nếu như không phải động đất...

Ta nghĩ hẳn là phải chạy mau!

Bạch Vũ phái đi dẫn quái không kịp gọi trở về, ta chỉ đành buff cho mình một cái Tật Phong Thuật.

Chú ngữ niệm được phân nửa, liền thấy một đôi nam nữ hướng về bên này chạy tới, nữ mặc pháp bào cầm trong tay ma trượng, giống như ma pháp sư, mà nam thì phủ quần áo nịt, cầm trên tay một thanh chủy thủ, hẳn là một đạo tặc.

Hai người thần sắc kinh hoảng chạy như điên, theo sát phía sau là mười đầu hoang linh, xem ra địa chấn vừa rồi chính là do nữ pháp sư kia không cẩn thận phóng ra ma pháp trên phạm vi lớn tạo ra.

Tại khu hoang linh mà phóng ma pháp phạm vi lớn, nàng là không muốn sống nữa!

Trong lúc này, phương pháo bảo mệnh tốt nhất chính là mặc kệ bọn họ. Trong đầu vừa mới hiện lên ý niệm này, liền thấy nữ pháp sư tụt lại phía sau (ma pháp sư miễn tiếp thấp, chạy trốn tương đối chậm) sắp bị hoang linh vờn xúc tu đụng đến.

Đối chúng chức nghiệp hệ tinh thần da mỏng máu ít chúng ta mà nói, hoang linh vừa đụng đến, rất có thể sờ rụng luôn cả cái mạng nhỏ, cho nên ta theo phản xạ bản năng một phát Thủy Tinh Phù về phía đám hoang linh, tuy rằng ngăn trở số phận vị tiểu thư pháp sư kia biến thành bạch quang, nhưng hiện tại bị biến thành bạch quang có thể chính là ta.

Bởi vì hơn mười đầu hoang linh đều bị ta dẫn hết qua đây, mà hai kẻ đầu sỏ gây chuyện, đã sớm chạy mất dạng.

Sao ta lại nhiều chuyện như vậy! Trong lòng rên rỉ không thôi.

Cho dù bây giờ gọi Bạch Vũ trở về, ta cũng không có thời gian nhảy lên lưng điều khiển bay vào không trung, triệu hoán thú của ta cũng không kịp triệu hồi, vừa vận buff cho mình một cái Tật Phong Thuật, đây là biện pháp duy nhất, nhất định phải chạy đến khu an toàn dùng hồi quyền trở về thành.

Vấn đề là... Toàn bộ khu hoang linh phi thường rộng lớn, ta lại không muốn gặp phải nhiều người, cho nên chạy sâu vào trong khi hoang linh luyện công, hiện giờ muốn về đến khu an toàn, chạy thật nhanh ít nhất cũng phải mất 20, 30 phút.

Hay thật đấy!

Bây giờ nếu không phải chạy đến mệt chết thì chính là bị hoang linh nhào lên đè chết. Ta cũng không cho rằng có thể gặp phải một người (hoặc là dũng sĩ) ngu ngốc giống ta, giúp ta kéo quái đi.

Ta khóc...

Chạy như điên mười mấy phút, chạy đến kiệt sức, hơn nữa tác dụng của tật phong thuật cũng đã tiêu thất, tốc độ dần dần chậm lại, một đoàn hoang linh phía sau lại xúc tu đuổi thẳng, trên đó còn có những giọt chất nhầy nhỏ xuống, há mồ to như chậu máu, chuẩn bị đè ép ta.

Ta sẽ không rất lưu ý điều cấp lập, thế nhưng, ta không muốn bị như thế ác tâm đích quái vật giết chết a –

Không đếm xỉa gì đến nội tâm ta kêu rên, đám hoang linh vẫn đuổi theo ta (là ai nói hoang linh di động tốc độ rất chậm hả, ta muốn tẩn hấn một trận). Ngay khi ta cảm thấy mất hết hy vọng chờ bị ép chết...

“Hỏa vũ tiễn!”

Ta nghe được tiếng đọc chú ma pháp, nó chẳng khác gì tiếng trời, chớp mắt, hơn mười đạo quang tiễn hỏa hồng sắc từ một chỗ bắn ra, tính ma phản phi thường mạnh mẽ, đàn hoang linh lập tức dời mục tiêu sang kẻ phát sinh công kích ma pháp, ta cũng nhân cơ hội nhảy lên lưng Bạch Vũ bay đến giữa không trung tị nạn.

Chỉ thấy hơn mười hoang linh vây quanh một thiếu niên thần tốc tóc dài màu lam nhạt, mang kính mắt, thoát nhìn rất ôn nhu, hần cười một đầu bạch hổ, thần sắc nhàn nhã đọc chú ngữ, tuyệt không đem đàn quái vật trước mắt xem là chuyện khó khăn.

Trong khoảnh khắc đàn hoang linh nhào lên, ma chú vừa lúc niệm xong.

“Bạo liệt tinh thi!” Hần giơ lên cung tiễn trong tay, chậm rãi nói ra mấy từ này.

Tinh quang ngân sắc trong nháy mắt bạo liệt ra quanh thân hần, bắn về phía chung quanh hoang linh. Đương nhiên, ma pháp dao động cường liệt như vậy như vậy lập tức đưa tới không ít hoang linh. Thiếu niên kia lại bắt đầu niệm một đoạn ma chú khác.

Đó là chú văn triệu hoán thuật!

Nghe được chú ngữ quen thuộc, ta không khỏi hút một ngụm lạnh khí. Thế nhưng làm sao có thể! Hần vừa rồi còn sử dụng ma pháp, rõ ràng chính là Ma Cung Thủ (ma pháp sư + cung tiễn thủ) tổ hợp kỹ (3) cao cấp, làm sao còn có thể sử dụng triệu hoán thuật chỉ có triệu hoán sư mới có?

Thế nhưng trước mắt xuất hiện 10 đầu thú triệu hồi cấp 7, Thứ Vĩ Ngân Hổ, đã chứng minh thiếu niên kia đích xác biết sử dụng kỹ năng của triệu hoán sư.

Không... Ta sớm nên chú ý tới hắn đang cười sùng vật, ánh mắt ta chuyển qua lão hổ màu trắng hắn đang cười.

Chờ một chút! Bạch hổ kia không phải là một trong tứ thánh thú – tây phương Bạch Hổ sao!

Ta từng ở Hồ Khiếu thành một thời gian, giữa trì thủy trung tâm Hồ Khiếu thành (điểm hồi sinh) có pho tượng thánh thú Bạch Hổ, cho nên ta rất khẳng định kia chính là Bạch Hổ.

Cười thánh thú Bạch Hổ cấp 200, lại có ít nhất ba kỹ năng chức nghiệp ...

Ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thiếu niên kia giống như cắt lúa thu thập hoang linh đầy đất, trong đầu nghĩ, cái người này... rốt cuộc là ai a!

Sau một lúc lâu, ta thấy thiếu niên kia thu gặt “lúa” không sai biệt lắm, liền cho Bạch Vũ bay xuống mặt đất, muốn hảo hảo mà cảm tạ hắn.

“Cảm ơn người đã cứu ta.” Ta nói lời cảm tạ.

Thiếu niên dừng động tác kiểm thi thể, ngẩng đầu nhìn vào ta.

“Không cần cảm tạ ta.” Hắn nói: “Người cũng không phải vì giúp người mới bị hoang linh truy sát sao.”

“Sao người biết?” Ta lại càng hoảng sợ. Lẽ nào hắn vẫn ở gần đó?

“Ta luyện công ở gần chỗ người, nhìn thấy.” Hắn ôn hòa cười nói.

Hắn vẫn luôn luyện công ở gần ta, thế nhưng ta lại không chú ý đến.

Ta không cẩn thận buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng, “Rốt cuộc người là ai a?”

Thiếu niên kinh ngạc nhìn ta, tựa hồ cảm thấy câu hỏi của ta rất kỳ quái.

“Đây mới là...” Hắn chậm rãi nói: “Ta hỏi a.”

“A?” Có ý gì?

Thiếu niên biểu tình có điểm dở khóc dở cười nói: “Vừa nhìn người luyện công thì thấy ít nhất sử dụng ba loại kỹ năng chức nghiệp, ta cũng rất muốn biết người rốt cuộc là ai a.”

“Ta có bốn loại kỹ năng chức nghiệp.” Ta thành thật nói. Đối phương cũng giống ta, có hơn hai loại kỹ năng chức nghiệp, ta không cần phải che giấu. “Phù chú, kết giới, triệu hoán, tế sư.”

“Oa!” Hắn trợn mắt to nhìn ta.”Thật là lợi hại a! Ta mới có ba loại.”

Hắn hỏi tiếp: “Người hắn là trọng luyện a! Tuần lô?”

“Người cũng là tuần lô trọng luyện à!”

“Coi như là thế đi.” Hắn gãi gãi mặt nói.

Coi như là... cách nói kỳ quái. Xem ra tâm tình ôn lấy khi tuần kiểm lô, có thể liên quan đến việc khởi động kỹ năng ẩn sau khi trọng sinh.

Ta có chút tò mò hắn vì sao phải tuần lô, bất quá đây là việc riêng của người ta, không tiện mở miệng.

“Sau khi ta trọng sang (đổi sang nhân vật mới) thì có bốn loại kỹ năng chức nghiệp...” Ta nói qua cho hắn nghe về chức nghiệp vu linh giả. Đương nhiên, ta không có nói cho hắn biết lý do vì sao ta tuần lô.

“Vậy á.” Hắn nghe xong, như có suy nghĩ gì đó mới nói: “Trước đây ta luyện một triệu hoán sư, sau khi nhân vật trọng sang, ta phát hiện ta cư nhiên có kỹ năng triệu hoán sư, hơn nữa sau khi lên cấp 10 còn có thể chuyển chức.”

“Ta muốn thử xem như vậy còn có thể song tu hay không, không ngờ là có thể!”

Thật tốt... Ta cũng không thể chuyển chức. Bất quá có bốn chức nghiệp cũng đã đủ biến thái rồi, nếu như còn có thể chuyển chức, vậy toàn bộ chức nghiệp trong Thiên Vận đã bị ta bao hết một nửa.

“Vì sao người tuấn lô ni?” Thiếu niên hỏi.

“Còn người?” Bởi vì ta không muốn trả lời, cho nên ném vấn đề lại cho hắn, không nghĩ tới hắn thật sự nói cho ta biết.

“Nguyên nhân thì có chút mất mặt.” Hắn xấu hổ cười cười: “Khi Thiên Vận mở ra hệ thống rèn đúc, bởi vì ta hiểu kỹ, cho nên mới nhờ một bằng hữu ả nhân rèn cho ta xem xem.”

“Khi đó... Ta vốn là muốn giúp đỡ, không ngờ chùy tử quá nặng ta cầm không nổi, không cẩn thận làm rơi nện vào chân, sau đó...”

“Sau đó?” Ta truy vấn.

“Sau đó ôm chân nhảy a nhảy, liền rơi vào trong lô tử.” Nói xong, hắn nói xong còn ngượng ngùng cười cười. Hắn... không phải là đang dọa ta đi...

Thế nhưng tuy hắn có điểm xấu hổ nhưng biểu tình lại rất nghiêm túc, nhìn thế nào cũng không giống như là đang nói giỡn.

“...” Ta không biết nên nói cái gì nữa.

Hắn nói cho ta biết tên của hắn là Kiệt Phát, tuy rằng Kiệt Phát thoát nhìn bộ dạng rất yếu đuối, nhưng đẳng cấp cũng đã 107 rồi.

“Cấp 107!” Ta dùng nhãn thần như nhìn quái vật ngó hắn.

Không phải đẳng cấp của hắn khiến ta kinh ngạc. Không nói có vô số người đã hơn 100 cấp, Minh Nguyệt cũng có 106 cấp, cho nên ta cũng không phải chưa từng thấy qua người có cấp cao như vậy.

Ta kinh ngạc chính là...”Người hơn một trăm cấp còn đánh hoang linh?” Dùng xỉ răng cũng không đủ nha.

“Không phải ta muốn đánh.” Kiệt Phát nói: “Ta là phải giúp sủng vật của ta luyện cấp.”

Bạch Hổ? Nó còn cần luyện cấp sao?

Thấy nghi vấn trong mắt ta, Kiệt Phát lập tức nói: “Không phải Tiểu Bạch.”

“Là chúng nó.” Hắn triệu hồi ra một đầu ngân lang cùng một con phi mã, nói “Tấn Nguyệt và Bội Tây Tư.”

“Ác.” Ta gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Ngân lang và phi mã lấy tên dễ nghe như vậy, Bạch Hổ lại gọi Tiểu Bạch... Tứ thánh thú sẽ khóc đó.

Lúc này ta phát hiện đến một vấn đề.

“Người mới hơn một trăm cấp, làm sao có thể bắt được thánh thú Bạch Hổ cấp 200?” Ta hỏi. Chẳng lẽ hắn cũng có được một vài trang bị siêu biến thái?

“Cái này a...” Kiệt Phát vỗ vỗ đầu Bạch Hổ, trong mắt toát ra thần sắc kiêu ngạo và cảm động, “Tiểu Bạch là ta trước khi chuyển sang kiếp khác đặt khế ước, khi đó ta khế ấn Bạch Hổ Ấu Thú cấp 95 .

“Sau khi ta chuyển sang kiếp khác, ở chỗ dẫn sinh, Tiểu Bạch chạy tới tìm ta. Khi đó ta đẳng cấp quá thấp, hệ thống không cho phép ta có được sủng vật đẳng cấp cao như thế...”

“Kết quả Tiểu Bạch cư nhiên tự nguyện thoái hóa dạng trắng đi theo bên người ta. Chờ ta đẳng cấp cao lại ập nó ra, chỉ là không nghĩ tới...”

Nói đến đây, hắn vô cùng thân thiết gãi gãi tai Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng thoải mái mà phát sinh tiếng ô ô.

“Không nghĩ tới sau khi trứng nở, thế mà tự động tiến hóa thành thánh thú Bạch Hổ.”

“Tiến hóa!”

Ta nghe nói qua khi độ trung thành của sủng vật đối chủ nhân đạt đến một trình độ nhất định (cũng không phải chỉ hạn mức giá trị 100 cao nhất) hoặc là dưới điều kiện nhất định của hệ thống, sẽ tự động tiến hóa. Chỉ là không nghĩ tới, có thể từ Bạch Hổ Ấu Thú cấp 95 trực tiếp tiến hóa thành thánh thú Bạch Hổ, thế này là nhảy một cái vượt qua luôn 105 cấp a.

Có lẽ... điều này có quan hệ với việc Tiểu Bạch tự nguyện hóa thành dạng trứng...

“Người thật may mắn.” Ta nói.

Kiệt Phát ôn nhu nhìn Bạch Hổ, khẽ nói: “Có lẽ vậy.”

Mấy ngày sau, ta đều cùng Kiệt Phát luyện công ở khu hoang linh (Kiệt Phát luyện sủng ta luyện công).

Hai người chúng ta có cùng chủ đề, còn chơi rất thân. Cá tính Kiệt Phát có điểm mơ hồ, nhưng người lại vô cùng tốt, cho nên mới xuất thủ cứu ta khi ta bị hoang linh đuổi giết.

Vì chúng ta không muốn cho người khác phát hiện kỹ năng của mình, đều tránh ở nơi rất xa lại đặc biệt nhiều quái, tuy rằng nguy hiểm, nhưng Kiệt Phát sẽ giúp ta thanh trừ hoang linh mà ta ứng phó không được, cho nên cấp bậc của ta luyện được rất nhanh.

“Nguyệt đại ca, người có rảnh không?” Ta đang luyện đến thuận tay, nghe được Nhất Kiếm gọi trên kênh đoàn.

Giải quyết quái vật đang đánh dở, ta lập tức trả lời hắn, “Có chuyện gì sao?”

“Nếu rảnh, đại ca người trở về thành một chút đi!” Ngữ khí Nhất Kiếm không tùy tiện lỗ mãng như bình thường.

Khi hắn dùng ngữ khí thận trọng như vậy nói chuyện với ta, nhất định là có đại sự phát sinh.

Ta lập tức truy vấn: “Làm sao vậy?”

“Tiểu Nguyệt.” Nửa Cuộc Đời chen vào: “Mời người dùng tốc độ nhanh nhất chạy về thành.”

“Sự tình... hồng бет.”

“Ta đã biết!”

“Được rồi.” Hoàng nói: “Chờ trước Dong Binh Công Hội.”

Dong Binh Công Hội ? Chẳng lẽ là nhiệm vụ xảy ra vấn đề?

Ta vội vàng cáo từ Kiệt Phát, cười Bạch Vũ lấy tốc độ nhanh nhất ly khai khu luyện công, vừa đến khu an toàn, lập tức bóp nát hồi quyền trở về thành.

Chạy tới trước Dong Binh Công Hội, phát hiện tất cả mọi thành viên bao gồm Sa Lợi Diệp mới gia nhập đã đến đông đủ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thấy mọi người đều một bộ biểu tình ngưng trọng, trong lòng ta dâng lên một tia bất an.

“Nguyệt đại ca.” Nhất Kiếm ủ rũ: “Người xem bảng tuyển chọn nhiệm vụ đi.”

Ta tiến đến bên cạnh Vô Cực, cùng hắn kiểm tra nhiệm vụ tuyển chọn.

“Không thể nào...” Ta chỉ vào phần giới thiệu liệt kê toàn bộ nhiệm vụ cấp A, há hốc mồm.

Quay đầu hỏi Vô Cực. “Là hệ thống xảy ra vấn đề sao?”

“Điều không phải.” Vô Cực âm trầm nói: “Ta đã hỏi GM, hắn nói hệ thống tất cả bình thường.”

“Thế nhưng...” Ta không biết nên nói những gì.

Trên hệ thống tuyển chọn nhiệm vụ cấp A, nguyên bản có hơn một trăm nhiệm vụ cấp A có thể lựa chọn sử dụng, thế nhưng hiện tại, hơn một trăm nhiệm vụ đều thông báo “Đang tiến hành”, cũng chính là những nhiệm vụ này đều đã có người nhận.

Điều này sao có thể a!

Dong binh đoàn tuy rằng không hạn chế một lần có thể nhận mấy nhiệm vụ, nhưng một người một lần chỉ có thể tiến hành một nhiệm vụ dong binh, nói cách khác, sau khi người chơi bắt đầu làm nhiệm vụ, sẽ không thể lại tiếp nhận nhiệm vụ hoặc là tiến hành khác nhiệm vụ mà đoàn hữu (người trong đoàn) đã tiếp nhận. Cho nên,

Có rất ít dong binh đoàn một lần nhận hơn ba nhiệm vụ, bởi vì ... như thế nhân số sẽ không đủ phân phối, khiến nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Nửa Cuộc Đời nhìn bảng lựa chọn nhiệm vụ, sau khi trầm tư, nói: “Ta nghĩ... hẳn là có người giữ trò quỷ, có người cố ý không cho người khác tiến hành nhiệm vụ.”

Kỳ thực, chúng ta cũng có thể nhận nhiệm vụ dưới cấp A, thế nhưng những nhiệm vụ này giá trị kinh nghiệm đều rất thấp, không có cách nào giúp đẳng cấp dong binh đoàn lên tới cấp S.

Trong đôi mắt xanh của Vô Cực hiện lên một đạo quang mang ngoan lệ, trầm giọng nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Vài ngày trước, phòng hội nghị Tiêu Dao Tôn Minh.

“Đáng ghét!” Tiêu Dao Công Tử dùng sức đập phần báo cáo lên bàn.”Húc Chi Vô Cực chết tiệt!”

“Lão đại, không nên tức giận, tên Húc Chi Vô Cực kia cũng chẳng giỏi giang gì.” Một gã thủ hạ vội vàng bước lên trấn an hắn.

“Đúng vậy đúng vậy...” Mấy kẻ chân chó đích lập tức hòa theo, “Tên kia làm sao so bì được với lão đại người.”

“Ta có thể không tức giận sao!” Tiêu Dao Công Tử cả giận nói: “Không chỉ kế hoạch tấn công Vô Hận thành thất bại, bây giờ còn bị cái con hồ ly Ngân Chi Vô kia cản một ngụm.” Hắn chỉ chính là Nửa Cuộc Đời Phong Vân.

“Nửa Cuộc Đời Phong Vân chết tiệt! Ngày nào đó hắn đến trên tay ta, ta nhất định phải hảo hảo đối phó hắn!”

Nguyên lai, lần này tấn công Vô Hận thành vô luận thành công hay không, đối với Tiêu Dao Công Tử mà nói đều không sao cả, bởi vì mục đích chân chính của hắn không phải là chiếm lĩnh Vô Hận thành, mà là muốn nhân cơ hội phân hóa nhân thủ của Húc Chi Vô Cực.

Húc Chi Vô Cực phát hiện trong thành có nội gian, nhất định sẽ bắt đầu thanh lý môn hộ quy mô lớn, chiếu theo tác phong ngoan lệ của y lúc trước, hẳn chắc chắn đem tất cả những kẻ có hiềm nghi đuổi khỏi Vô Hận thành, còn có thể mượn cơ phát lệnh truy nã liên minh không đến hỗ trợ, cứ như vậy, toàn bộ cư dân cùng quân đoàn phụ thuộc Vô Hận thành nhất định nhân tâm hoảng sợ, Tiêu Dao Công Tử có thể nhân dịp tiếp thu đám người sơ bị Húc Chi Vô Cực trả thù.

Kế hoạch vốn là như vậy, thế nhưng hắn đã đánh giá thấp Húc Chi Vô Cực, hay là nói, hắn đánh giá quá thấp Nửa Cuộc Đời Phong Vân.

Nửa Cuộc Đời Phong Vân khôn khéo như hồ ly làm sao không nhìn ra mưu kế của Tiêu Dao Công Tử, cho nên y muốn Vô Cực công bố thông cáo đầu tiên của Vô Hận thành.

Nội dung ước chừng là nói, lần này thủ thành nhân số sơ dĩ ít như vậy, là bởi vì có người cố ý gây trở ngại và chia rẽ, Vô Hận thành dưới tình trạng nhân số chênh lệch còn có thể thắng lợi, là kết quả mọi người đoàn kết hợp tác, Vô Cực phi thường cảm tạ sự nỗ lực của thành dân, cho nên giảm thuế thu nhập một tháng coi như cổ vũ.

Về phần này không nhắc đến những đoàn không tới hỗ trợ, hắn tỏ vẻ không để cho bọn họ khó xử, chỉ cần bọn họ nguyện ý tiếp tục hợp tác, Vô Hận thành nguyện ý hoan nghênh bọn họ.

Cuối cùng, còn nghiêm khắc trách cứ đám nội gian cùng tiểu nhân thủ giở trò, vì trò chơi nguyên bản chủ trương hợp tác đoàn kết, hi vọng bọn họ không nên tái phạm, có thể hảo hảo mà thưởng thức những thứ tốt đẹp trong trò chơi Thiên Vận.

Thông cáo công bố ra, Húc Chi Vô Cực khoan dung độ lượng nhưng không mất đi uy nghiêm phong độ của một lãnh tụ, khen thưởng đúng đắn, lấy lập trường của một game thủ thâm niên đưa ra lời khuyên giải nhóm game thủ gây rối làm bậy, rất được lòng người.

Sau khi thông cáo công bố, đám nhân mã vốn còn đang lo lắng Vô Cực sẽ tính món nợ này mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức tỏ rõ mong muốn tiếp tục quy thuận Ngân Chi Vô, thậm chí còn có người nói danh sách nội ứng Tiêu Dao Công Tử phái đến. Mà khi nội gian khai ra người người xúi giục chính là Tiêu Dao Công Tử, danh tiếng Tiêu Dao Tôn Minh lập tức rơi xuống đáy cốc.

Cái này không những khiến kế hoạch thất bại, lại bị Ngân Chi Vô cắn ngược lại một cái, Tiêu Dao Công Tử không thể tức giận đến chết sao?

Bất quá, Tiêu Dao Công Tử cũng không phải đèn cạn dầu, hần lập tức nghĩ đến phương pháp phản kích.

“Long Hành.” Hần quay qua phó đoàn trưởng Tôn Minh, Long Hành Vô Song, phân phó: “Người lập tức mệnh lệnh toàn bộ đoàn viên Phó Minh tiếp nhận toàn bộ nhiệm vụ quân đoàn cấp A, khiến cho Ngân Chi Vô không còn nhiệm vụ nào để làm.”

Long Hành Vô Song do dự: “Thế nhưng... tiếp nhiều nhiệm vụ như vậy, căn bản làm không xong, dong binh đoàn có thể sẽ bị rút cấp...”

“Cho nên ta mới để cho người Phó Minh đi tiếp.” Tiêu Dao Công Tử âm hiểm cười, “Như vậy có rụng cấp cũng không phải rụng cấp dong binh đoàn Tôn Minh chúng ta.”

“Ta sợ người bên Phó Minh sẽ có ý kiến.” Long Hành Vô Song do dự.

“Quảng cho bọn chúng một ít kim tệ thì sẽ câm miệng ngay thôi! Chỉ cần chúng ta có thể chinh phục Ngân Chi Vô, dong binh đoàn Phó Minh rút cấp thì có quan hệ gì.” Tiêu Dao Công Tử nói: “Còn có, lưu lại nhiệm vụ cấp sát thủ không ai làm được cho bọn hần. Ta muốn Ngân Chi Vô có nhiệm vụ không thể giải, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình rụng cấp!”

“Đã biết, ta đi làm.” Long Hành Vô Song cung kính đáp, nghĩ thầm, Tiêu Dao Công Tử thực sự là một kẻ âm hiểm, nghìn vạn lần không được đắc tội.

Long Hành Vô Song lĩnh mệnh, Tiêu Dao Công Tử nói với một gã thủ hạ: “Đi tìm Mạc Tâm Ương đến đây.”

Chỉ chốc lát sau, một bán thú nhân có mái tóc xám ngắn, trên má trái và cánh tay có thú văn xuất hiện ở trước mặt hần. Tốc độ cực nhanh, có thể thấy được người này nhất định là chức nghiệp mẫn hệ có độ mẫn tiếp rất cao, thế nhưng hần lại mặc một thân khinh khôi giáp, người khác phân không rõ chức nghiệp của gã.

“Có việc gì?” Mạc Tâm Ương đứng bên cạnh Tiêu Dao Công Tử, ôn hòa hỏi.

“Ta muốn người theo dõi đám người Húc Chi Vô Cực, nếu cần thiết thì thuận tiện phá hư nhiệm vụ của chúng.”

“Ác.” Gã ngoan ngoãn đáp lời, thoát nhìn như thể là người rất dễ nói chuyện, thế nhưng một đôi mắt mèo lục sắc lại nhìn chằm chằm Tiêu Dao Công Tử không buông.

Hần liếc mắt nhìn Mạc Tâm Ương, nói: “Xong chuyện, ta sẽ cho người năm nghìn kim tệ.”

Tiêu Dao Công Tử sớm biết Mạc Tâm Ương chỉ làm việc vì tiền, dù thế nào đi nữa hần phi thường có thực lực, mà mình lại phi thường có tiền, nuôi thêm mấy tên Mạc Tâm Ương cũng không sao.

“Không thành vấn đề.” Có tiền dễ làm việc, Mạc Tâm Ương cười nói.

“Húc Chi Vô Cực! Người chết chắc rồi.” Tiêu Dao Công Tử đắc ý cười, “Kể đắc tội ta tuyệt đối không có kết cục tốt!”

Hắn hiện tại hận nhất chính là Húc Chi Vô Cực, trên chiến trường, khi Phương Thủy Trữ thấy Húc Chi Vô Cực biểu hiện khí thế anh hùng vô cùng có mị lực, bắt đầu hối hận vì sao lại rời khỏi Vô Cực.

Tuy rằng hắn không phải rất yêu thích Phương Thủy Trữ, thế nhưng việc này liên quan đến tự tôn của nam nhân, thù mới hận cũ, hắn tuyệt đối không cho Húc Chi Vô Cực sống khá giả!

Mạc Tâm Ương nhìn Tiêu Dao Công Tử cười đắc ý, trên mặt vẫn cười ôn nhu, nhưng trong lòng lại nghĩ...

“Người có thù oán với ai cũng không phải chuyện của ta, ai có tiền thì ta sẽ nghe người đó, nói không chừng ngày nào đó ta phát hiện bên kia càng có lợi hơn...”

Hắn giương lên một nụ cười tà mị nhạt đến mức không ai phát hiện ra.

Ai là trư ai là lão hổ, còn không nhất định đâu!

“Bây giờ nên làm sao đây?” Thiên Lý hỏi.

“Phương pháp thứ nhất, ” Nửa Cuộc Đời dựng thẳng một ngón tay.”Trước tiên đừng tiếp nhận nhiệm vụ gì cả, dù sao những người này không có khả năng làm xong toàn bộ nhiệm vụ, đợi nhiệm vụ thất bại hoặc là hết thời gian hạn định, sẽ tự động xoát tân, đến lúc đó chúng ta lại nhận là được.”

“Phương pháp thứ hai, ” Hắn tiếp tục giơ lên ngón tay thứ hai, “Trước tiên nhận nhiệm vụ cấp B, nếu làm nhiều nói không chừng cũng có thể thăng cấp.”

“Chỉ có hai phương pháp này sao?” Sa Lợi Diệp chu cái miệng nhỏ nhắn.

Sau khi gia nhập Ngân Chi Vô, nàng đã nghe đoàn viên kể rất nhiều chuyện xấu Tôn Minh gây ra, cho nên ta nghĩ, hiện giờ nàng có thể nghĩ làm sao có thể để cho tên Tiêu Dao kia tiểu nhân đắc ý, cảm thấy rất không cam lòng.

Nửa Cuộc Đời thở dài, ta nghĩ hắn cũng cảm thấy rất uất ức đi.

Mà Vô Cực vẫn khẽ híp mắt, mặt âm nghiêm, không nói gì.

Thiên Lý cười khổ nói: “Xem ra chỉ có thể như vậy.”

“Ta phản đối!”

Lúc này, ta mở miệng nói: “Thứ nhất, cho dù có soát tân nhiệm vụ, chúng ta cũng không nhất định có thể đoạt được, dù sao tên tiểu nhân Tiêu Dao kia có thể điều động số lượng nhân thủ hơn chúng ta nhiều lắm. Thứ hai, ai cũng biết chỉ làm nhiệm vụ cấp B thì không có khả năng thăng cấp, hưởng chi, ta một chút cũng không muốn tên tiểu nhân Tiêu Dao đó được như ý nguyện.”

Nửa Cuộc Đời hỏi: “Vậy thì sao đây?”

“Đúng vậy, Nguyệt đại ca có biện pháp khác sao?” Nhất Kiếm cũng hỏi.

“Phương pháp thứ ba...” Ta dựng thẳng ba ngón tay, nhìn vào một tờ lựa chọn nhiệm vụ vừa mới lật qua..

Ánh mắt mọi người cũng theo ta nhìn về phía trang nhiệm vụ kia..

Nhất Kiếm kinh hô: “Nguyệt đại ca... Người điên rồi sao!”

14. Chương 14: Nhiệm Vụ Cấp Sát Thủ

Nhiệm vụ: Tâm nguyện Lang Nhân đệ đệ

Đăng cấp: 1A

Nội dung nhiệm vụ: Ca ca ta bị người kia mang đi, ta van người mang ca ca ta về, ta thực sự rất lo lắng cho ca ca ta. Người kia không giống với chúng ta, ca ca theo người kia chắc chắn sẽ không hạnh phúc.

Ta chỉ cần ca ca hạnh phúc là tốt rồi, ca ca chỉ có lý khai người kia mới có thể hạnh phúc.

“Nguyệt đại ca, người điên rồi sao!” Nhất Kiếm kinh hô, “Nhiệm vụ này chính là nhiệm vụ cấp sát thủ đó!”

“Đúng vậy.” Sa Lợi Diệp cũng nói: “Nhiệm vụ này cho tới bây giờ vẫn chưa có ai làm được.”

Cho nên mới phải lưu cho chúng ta a...

Các loại nhiệm vụ đại khái mỗi tháng đổi mới một lần, nhưng có vài nhiệm vụ sẽ không thay đổi, chỉ có thể làm một lần. cái gọi là nhiệm vụ cấp sát thủ, chính là loại nhiệm vụ chưa có ai hoặc có quá ít người hoàn thành. Giống như nhiệm vụ này chưa từng có ai hoàn thành, có rất ít dong binh đoàn nguyện ý tiếp nhận, thế nhưng...

Ta nhún nhún vai, hỏi: “Chúng ta được chọn sao?”

“Không có...” Tiểu Dương ủ rũ nói.

“Như vậy, ” Ta chỉ vào nhiệm vụ duy nhất hiển thị “chưa hoàn thành.” “Có nhận không?”

Làm cũng chết, không làm cũng chết. Ta nghĩ đây là ý nghĩ của tất cả mọi người trong lúc này.

Kỳ thực cho dù không làm cũng không có chết nghiêm trọng như vậy, chỉ là như thế này thì sẽ đúng tâm ý tên tiểu nhân Tiêu Dao Công Tử. Điểm ấy, ta nghĩ sẽ làm mỗi người ở đây đều cảm thấy rất, không, thích.

Một trận trầm mặc quỵ dị qua đi...

“Tiếp đi tiếp đi!” Nhất Kiếm rống to hơn, “Cùng lắm thì phá hư thôi!”

“Không sai.” Khó có khi mở miệng, Thiên Các Nhất Phương phụ họa: “Nỗ lực cố gắng so với không làm gì thì tốt hơn nhiều.”

“Tiếp đi!” Tà Hỏa Hoàng càng dứt khoát.

Những người còn lại đem ánh mắt chuyển qua trên người Nửa Cuộc Đời, đồng một bộ ‘người quyết định đi’, mà Nửa Cuộc Đời Phong Vân, từ lúc ta đề nghị xong đã đi đến bàn đăng ký nhiệm vụ, cười khổ.

“Có vấn đề gì sao?” Hắc hậm hực nói.

Mọi người lắc đầu. Lão đại đã quyết định, ai dám có vấn đề a!

Tiếp nhận nhiệm vụ, Vô Cực nói với mọi người: “Nhiệm vụ này không đơn giản, ta kiến nghị bảy người tổ dong binh đội đi làm.”

“Thiên Lý và Danh Dao lưu lại trông nom dong binh công hội, chỉ cần có nhiệm vụ xoát tiền thì lập tức tiếp nhận, Nửa Cuộc Đời cũng lưu lại, phụ trách chú ý động tĩnh Tiêu Dao bên kia, còn có xử lý chuyện trong thành. Những người còn lại đi làm nhiệm vụ.”

Vô Cực không hổ là Vô Cực, hai ba câu đã an bài tốt nhiệm vụ mọi người.

... Chờ một chút.

“Vô Cực.” Ta đầu đầu nói: “Người cho Thiên Lý với Nửa Cuộc Đời lưu lại, vậy công việc của hai người bọn họ không phải ta đều phải phụ trách? Người có muốn sửa một chút hay không a?” Tốn công vô ích giấy giụa.

Vô Cực lộ ra nụ cười mê người, nhìn ta, không nói một câu.

Mà Nhất Kiếm còn lại là, “Khổ cực người rồi, Nguyệt đại ca.” Vô vô vai ta nói như vậy.

“...” Ta trước kia không phải chưa từng tổ đội qua, thế nhưng thân kiêm công việc của cả tế ti, phù chú sư, kết giới sư. Ta là lao công hạ giá sao...

Không nhìn trong mắt ta đầy oán giận, Vô Cực tự cố tự địa nói: “Giờ mọi người logout nghỉ ngơi, thuận tiện lên diễn đàn kiểm tra xem có hướng dẫn gì về nhiệm vụ này hay không. Trưa ngày mai tập hợp trước thành chủ lầu.”

Hắn nhìn Thiên Lý vẻ mặt đầy hưng phấn, nói tiếp: “Thiên Lý, trưa mai người không cần lên, bớt cúp tiết đi, coi chừng bị cấm thi. Tiểu Dương cũng vậy, người tan học rồi hãy lên.”

“Ác...” Nhìn Thiên Lý thất vọng đáp lời, hắn đang nghĩ lại mất đi lý do để có thể trốn học.

“Được.” Tiểu Dương còn lại là cười meo meo đáp ứng.

“Những người khác đúng giờ tập hợp.”

Học sinh là người, dân đi làm cũng không phải người a...

“Nguyệt!” Ta đang chuẩn bị logout thì bị Vô Cực gọi lại.

Ta nhanh chóng hủy thời gian đếm ngược logout, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ta làm như vậy, là muốn cho người luyện kỹ năng chức nghiệp.” Hắn là muốn nói về việc bắt ta một thân kiêm ba công việc.

“Ta biết.” Ta mỉm cười nói: “Người yên tâm, ta ứng phó được.”

Lam mâu dừng trên ta, “Vậy là tốt rồi.” Giống như thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười. “Sợ người hiểu lầm.”

Hiểu lầm cái gì? Ta dùng ánh mắt hỏi hắn.

Không có gì. Vô Cực nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không có việc gì... vậy ta out.”

“Chờ một chút.” Vô Cực vội lên tiếng.

“Àn?” Ta nhìn hắn. Có chuyện gì sao?

Vô Cực chậm rãi vươn tay về phía ta, sau đó dường như nghĩ không thích hợp nên dừng lại. Ta hoang mang nhìn bàn tay chỉ cách mặt mình vài centimet, mà chủ nhân bàn tay đó cũng đồng dạng lộ ra biểu tình hoang mang.

Qua một hồi lâu, ta mới nơm nớp lo sợ gọi: “... Vô Cực?”

Vô Cực giống như sự tỉnh từ trong mộng mà đưa bàn tay dừng trước mặt chuyển qua đặt trên vai ta.

“Khổ cực người.” Vỗ vỗ vai ta nói.

“Không đâu.” Ta mỉm cười.

Tháo xuống mũ giáp trò chơi, ta quay đầu nhìn bóng đêm thâm trầm rơi ngoài cửa sổ.

Bối rối... Bất an...

Sau khi trọng luyện, thái độ Vô Cực đối với ta có thay đổi, trở nên cẩn thận từng li từng tí, thậm chí... có điểm lưu luyến không rời, hắn thay đổi làm ta cảm thấy hoang mang, lại không thể hiểu nguyên nhân hắn thay đổi lại càng làm ta cảm thấy bất an.

Là hắn phát hiện cái gì sao? Hay là...

Ta đưa tay che khuất ánh sáng ngọn đèn đang hắt thẳng xuống.

Mặc kệ thế nào, ta chán ghét thay đổi!

Vô Cực mờ mịt địa nhìn tay mình. Ngoại trừ tâm tình của mình, hiện tại ngay cả hành vi của mình cũng không thể lý giải sao?

Như vậy...

Ánh mắt hắn dời về phía tinh không Thiên Vận mỹ lệ. Sao lại như vậy? Cái gì khiến cho mình không thể hiểu được?

Hắn thậm chí có chút chờ mong.

Sa Lợi Diệp dùng tiềm hành trốn ở trong góc thấy nhất thanh nhị sở, nội tâm so với Vô Cực còn muốn chờ mong hơn nữa.

Nàng chờ mong cái gì?

Đó là thứ chỉ có một số ít người nào đó mới có thể biết.

Hôm sau, ta ngủ thẳng đến 10 giờ sáng mới rời giường. Ăn bữa sáng kiêm cơm trưa, cách giờ hẹn còn có một đoạn thời gian, ta liền lên trang thảo luận Thiên Vận tìm hiểu tin tức về nhiệm vụ này.

Trang thảo luận cũng gọi là diễn đàn, là trang web để người chơi Thiên Vận hỏi về tài liệu trò chơi hoặc trao đổi tâm đắc, phía chính phủ Thiên Vận cũng thường ở đây tuyên bố thông báo chính thức hoặc không nghi thức, là một trong các trang web được game thủ quan tâm nhất.

Ta trên trang thảo luận gõ vào tên nhiệm vụ, vài giây sau, hệ thống liệt ra hàng loạt tin nhắn lại.

Những tin nhắn này đại thể đều là oán giận nhiệm vụ này khó làm như thế nào, hại đồng đội đoàn bọn họ rụng không ít giá trị kinh nghiệm các loại, cũng có mấy người đang hỏi nội dung nhiệm vụ và nguyên nhân nhiệm vụ, bất quá tất cả chẳng có gì rõ ràng, rất nhiều người đều là nhận nhiệm vụ xong lại không biết tiến hành thế nào, ta thật chẳng hiểu ra sao cả.

Liên tục tìm vài tin nhắn lại, kết quả cũng chẳng có gì khác biệt, ta bắt đầu nản.

Đình đông!

Lúc này, có người ở trên trang thảo luận mời ta gia nhập trò chuyện. Nickname người nọ là “Đừng Gọi Ta Cáo Già”, nói vậy đây chính là người thường thường bị chúng ta ở sau lưng đùa giỡn kêu cáo già – Nửa Cuộc Đời Phong Vân, ta lập tức xác nhận gia nhập trò chuyện.

Vô Nhai Nguyệt: “Nửa Cuộc Đời, là người a.” Vô Nhai Nguyệt là ta nicknam ta đăng kí trên trang thảo luận, có điểm mô phỏng theo ý vị ID Húc Chi Vô Cực.

Đừng Gọi Ta Cáo Già: “Bị người đoán được, thật không thú vị.”

Vô Nhai Nguyệt: “Hồ ly tiên sinh đi làm mà còn online... Không sợ bị lão bản bắt sao?”

Đừng Gọi Ta Cáo Già: “Người yên tâm, là lão bản phê chuẩn.”

Vô Nhai Nguyệt: “Lão bản phê chuẩn?” Có lão bản nào lại phê chuẩn cho thuộc hạ không làm công tác mà đi làm chuyện khác. Chắc là Nửa Cuộc Đời tùy tiện nói đi.

Đừng Gọi Ta Cáo Già: “Ta chỉ nói với lão bản là muốn lên diễn đàn Thiên vận, hắn lập tức phê chuẩn.”

Vô Nhai Nguyệt: “Lão bản nhà người cũng đang chơi Thiên Vận?”

Trước nghe nói nửa cuộc đời làm việc ở tập đoàn Triều Dương, hơn nữa chức vị không thấp, tựa hồ là thư kí hay trợ thủ linh tinh gì đó của tổng tài, nhưng không biết tổng tài là người nào.

Tập đoàn Triều Dương là một tập đoàn cực lớn trải rộng trên toàn đại lục, sản nghiệp lớn, tài sản dồi dào, cả nhà ta cũng kém xa họ. Ở Đài Loan họ còn có gần mười chi nhánh, Nửa Cuộc Đời hình như đang làm việc trong một chi nhánh nào đó tại Đài Bắc.

Đừng Gọi Ta Cáo Già: “Lão bản! Hắn mới không có chơi, tuổi tác đều có cả một bó to.”

Vô Nhai Nguyệt: “Nào có nhân viên nói lão bản mình như vậy, không sợ bị hắn nghe được rồi đá bay người sao?”

Đừng Gọi Ta Cáo Già: “Ha ha... Hắn sẽ không biết đâu.”

Đừng Gọi Ta Cáo Già: “Đừng nói cái này nữa, người có tìm được cái gì không?”

Vô Nhai Nguyệt: “Còn không phải đều là một đồng vô nghĩa sao.” Điểm ấy thật đúng là làm cho người ta nhụt chí a.

Đừng Gọi Ta Cáo Già: “Ta cũng vậy.”

Vô Nhai Nguyệt: “Vậy làm sao bây giờ? Đi tới đâu tính tới đó?”

Đừng Gọi Ta Cáo Già: “Trước đành phải như vậy!”

Đừng Gọi Ta Cáo Già: “Ta nghĩ có lẽ nên qua những diễn đàn Hồng Kông hoặc Nhật Bản nhìn xem.”

Vô Nhai Nguyệt: “Vậy làm phiền người. Thời gian không sai biệt lắm, ta phải login.”

Đừng Gọi Ta Cáo Già: “Ân, người lên trước đi. Ta không mang mũ giáp trò chơi đến công ty, một lát nữa sẽ lên.”

Nửa Cuộc Đời a... Ta nói người vẫn là tan ca rồi chơi thì tốt hơn đi.

– Vô Nhai Nguyệt ly khai! 886–

Nửa Cuộc Đời Phong Vân nhìn máy tính nhảy lên thông báo, lick chuột tìm kiếm, hủy bỏ, tìm kiếm, lại hủy bỏ.

Hắn nhìn chằm chằm đoạn đối thoại lúc nãy, nghĩ thầm: Nếu như Vô Cực biết ta gặp phải Tiểu Nguyệt trên diễn đàn, nhất định sẽ rất hối hận sao mình không tự đi tra số liệu.

Khóe môi hắn nhếch lên nụ cười xấu xa...

Thời gian hẹn vừa đến, Nguyệt, Nhất Kiếm, Hoàng và Nhất Phương đều login, đến đại môn thành chủ lâu tập hợp. Dưới sự căng bức của Vô Cực, Hoàng và Nhất Phương đáng thương đều hy sinh giờ nghỉ trưa.

Nhất Phương oán giận: “Toàn bộ điểm chuyên cần năm nay đều hủy ở trong tay lão đại.”

“Quên đi.” Hoàng nói: “Không chết được.” Vô thưởng vô phạt.

Nguyệt nhìn Sa Lợi Diệp vừa login, hỏi: “Tiểu Diệp, nàng không cần đi học sao?”

“Chiều nay người ta không có tiết a...” Tiểu Diệp chớp chớp mắt to, bộ dạng cực kì vô tội.

“Thật vậy sao?” Rất khiến cho người khác hoài nghi.

“Tiểu Diệp nói không có tiết thì chính là không có tiết a! Nguyệt đại ca, làm sao người có thể hoài nghi Tiểu Diệp nhà chúng ta!” Trọng sắc khinh bạn, Nhất Kiếm lập tức vì Sa Lợi Diệp kêu oan.

“Tiểu Diệp thoát nhìn căn bản không giống như đang nói dối a!”

Nguyệt tin tưởng Nhất Kiếm căn bản nhìn không ra người khác có đang nói dối hay không.

“Chiều nay ta thật sự không có tiết a!” Sa Lợi Diệp lời thề son sắt. Bởi vì người ta đã xin nghỉ đảng hoàng.

Nhất Kiếm nhìn xung quanh, hỏi: “Lão đại đâu?”

“Kỳ quái.” Nguyệt cũng ngạc nhiên: “Bình thường Vô Cực không phải đều đến sớm nhất sao?” Hôm nay tất cả mọi người đều đến đông đủ, hắn vẫn chưa có login, thật bất thường.

Sa Lợi Diệp nói: “Sẽ không phải quên mất đi?”

“Hắn là không đâu. Lão đại không phải loại người như vậy, chính hắn giao hẹn thì làm sao có thể quên.” Nhất Kiếm phủ định.

Hoàng cũng nói: “Chờ một chút đi.”

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Quang trụ bạch sắc chợt lóe, Vô Cực login.

Hắn áy náy nói: “Xin lỗi, ta vừa nói chuyện điện thoại với Nửa Cuộc Đời, đến muộn.”

“Không sao.” Nguyệt cười trả lời: “Chúng ta cũng vừa vừa tập hợp xong.”

“Ta nghe Nửa Cuộc Đời nói hắn gặp người trên trang thảo luận.” Vô Cực nói với Nguyệt.

“Àn! Thật đúng là khéo, khi ta định login, hắn còn nói hắn muốn ra mấy diễn đàn ngoại quốc tìm xem, hắn tìm được gì à?” Nguyệt nghĩ hai người bọn họ trò chuyện lâu như vậy, nhất định là Nửa Cuộc Đời tìm được số liệu gì đó.

“Không có gì đặc biệt.”

“Chúng ta tới lang huyết trước, vừa đi vừa thảo luận.”

“Được... Xuất phát.” Sa Lợi Diệp cao hứng bừng bừng đi trước. Đây là lần đầu tiên nàng làm nhiệm vụ cùng đoàn, nàng cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Không thể phủ nhận, Nửa Cuộc Đời nói đúng. Vô Cực nhìn sườn mặt Nguyệt đi bên cạnh hắn: trong lòng thực sự nghĩ như vậy.

Không gặp được Nguyệt trên trang thảo luận, thật đúng là có điểm đáng tiếc.

Thiên Vận đặc sắc ngoại trừ nhiệm vụ đa dạng ra, chính là quái vật đích có thể biến đổi tính chất. Quái vật Thiên Vận có dị biến, cuồng bạo và biến thái ba loại trạng thái.

Dị biến chính là sau khi thỏa mãn điều kiện của hệ thống, đẳng cấp cùng năng lực của quái vật được tăng mạnh (như đánh vỡ trứng quang ưng vương, dẫn phát quang ưng vương dị biến). Dị biến chỉ phát sinh trên boss. Khi lượng máu của quái vật thấp hơn một mức độ nhất định thì quái vật có xác suất nhất định giảm phòng ngự để cao lực công kích của mình, đây là cuồng bạo.

Mặt khác còn có một loại trạng thái là biến thái, biến thái là lại hình thái được game thủ Thiên Vận tán thưởng nhất, đồng thời cũng khiến họ đau đầu nhất. Đơn giản mà nói, là quái vật phản ứng với hoàn cảnh mà sản sinh biến hóa, tỷ như quái hệ u linh và hệ bất tử, tốc độ trọng sinh vào buổi tối gấp đôi ban ngày, Lang Nhân trong đêm trăng tròn thì các hạng giá trị thuộc tính đều được đề cao... vân vân...

Lang (hệ động vật) và Lang Nhân (hệ hình người) vốn là hai chủng quái vật bất đồng, sức mạnh cũng kém rất nhiều.

Bất quá, bấy sỏi trong hang, khi bị ánh trăng chiếu vào thì có thể biến thái thành Lang Nhân, hơn nữa nếu như là đêm trăng tròn, lang đã biến thái thành Lang Nhân sẽ biến thái lần thứ hai, sức mạnh sẽ càng đáng sợ. Bởi vậy rất ít có người chơi nào đến lang huyết luyện công vào buổi tối, dù sao ai cũng không muốn trở thành bữa tối của một đoàn Lang Nhân.

Đây là nguyên nhân Vô Cực muốn tập hợp lúc giữa trưa, nếu như là buổi chiều đi làm nhiệm vụ, không cần thận kéo dài tới buổi tối liền gặp phiền phức. Lang Nhân đẳng cấp 120, công kích cao, tốc độ tấn công cực nhanh, còn có thể tạo thành trạng thái thất huyết (mất máu liên tục), nếu như số lượng càng nhiều, ngay cả Vô Cực bọn họ, những game thủ lão luyện hơn một trăm cấp này cũng ứng phó không nổi.

Nếu không phải NPC ủy thác nhiệm vụ lần này ở Lang huyết, dù thế nào ta cũng sẽ không đi (ai kêu ta hiện tại đẳng cấp thấp như vậy).

Chúng ta mất một phen công phu, rốt cục tìm được NPC Lang Nhân đệ đệ.

“Oa... Hảo khả ái a!” Sa Lợi Diệp vọt tới trước mặt hắn bên ôm bên nựng, còn không ngừng kỳ quái kêu.

“Người xem này mắt to màu tím ngập nước, da thịt trắng nõn, mái tóc lam mềm mại phiêu dật, môi anh đào hồng diễm, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, thực sự là cực kì đáng yêu nha...”

“...” Tiểu Diệp... Nàng phản ứng không khỏi quá kịch liệt đi.

“Tiểu, Tiểu Diệp, bình tĩnh một chút.” Ta vội vàng kéo Sa Lợi Diệp đang dính cứng trên người NPC lại.

“Nếu như hắn tức giận không cho chúng ta nhận nhiệm vụ, vậy làm sao bây giờ?”

“Bất quá, cái tiểu quỷ này thực sự rất khả ái.” Nhất Kiếm nói, đưa tay qua nhu nhu đầu NPC.

“Không được đụng vào ta!” Nguyên vốn không có phản ứng, NPC Lang Nhân đệ đệ đột nhiên tức giận, cho Nhất Kiếm một trảo.

“Ngoại trừ ca ca ra, ai cũng không cho phép chạm vào tóc ta!” Nhe răng trợn mắt gầm nhẹ.

Nhất Kiếm né không kịp mà bị thương, ôm bàn tay máu chảy không ngừng, đau đến nước mắt đều chảy ra.

Nhất Kiếm vẫu miệng, “Nguyệt đại ca... Giúp ta buff máu.” Đối tượng là NPC, hắn muốn đánh trả cũng không có biện pháp.

Giúp Nhất Kiếm buff máu xong, ta quay qua NPC kia nói rằng.

“Chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ người thông báo, đến giúp người tìm ca ca.”

“Các người phải giúp ta tìm ra ca ca a!” Nghe thấy ta nói như vậy, hắn lập tức hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chúng ta. Trong đôi mắt tím thật to lóe quang mang tinh lực, thực sự rất khả ái.

“Đúng vậy.” Vô Cực gạt đầu: “Người có thể nói cho chúng ta biết, ca ca người là như thế nào lại không thấy nữa?”

“Ca ca ta bị người xấu mang đi.” Lang Nhân đệ đệ suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, khổ sở kể: “Cái người xấu kia xông vào lang huyết, ca ca nói muốn đánh đuổi gã đi, thế nhưng... sau khi rời khỏi đây hắn cũng không trở về nữa. Cái tên xấu xa kia đã bắt hắn đi!” Nói xong, liền khóc thút tha thút thít.

Nhất Phương hỏi: “lam sao người biết hắn là bị người khác mang đi?”

“Ta... chính là biết.” Hắn vừa lau nước mắt vừa nói: “Ta có thấy.”

“Người mang ca ca người đi trông như thế nào?” Sa Lợi Diệp truy vấn.

“Người giống như các người vậy.”

“Giống chúng ta?” Lẽ nào hắn là chỉ người chơi. Ca ca hắn là bị ngoạn gia thu đi làm sủng vật sao?

Vô Cực cũng song song hỏi: “Người là nói người chơi sao?”

“Chính là giống với các người.” Hắn chỉ vào chúng ta nói.

Người chơi làm sao có thể thu phục NPC làm sủng vật? Trừ phi bọn họ nguyên vốn không phải NPC.

“Hắn đại khái là BOSS.” Vô Cực dùng kênh đoàn nói với chúng ta.

“Hắn là người chơi kia mang ca ca hắn đi, cho nên tạo ra nhiệm vụ, hắn mới có thể biến thành NPC.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Không nghĩ tới ý tưởng của Vô Cực lại giống với ta.

“Như vậy... Giờ thì sao?” Tiểu Diệp hỏi.

“Đi tìm cái người chơi bắt ca ca hắn a!” Nhất Kiếm trả lời.

“Tiểu đệ đệ.” Ta hỏi Lang Nhân: “Người biết kẻ bắt ca ca người đi lớn lên trông như thế nào không?”

“Lớn lên giống như các người.”

“...” Đối với quái mà nói, người chơi lớn lên đại khái đều chỉ có một bộ dạng đi.

“Vậy người có biết ca ca người bị mang đi nơi nào không?” Nhất Kiếm cũng hỏi.

“Không biết.”

“...” Chỉ có như vậy, chúng ta phải tìm như thế nào.

“Xin các người mang ca ca ta về.” Hắn cầu khẩn, “Hắn theo người kia sẽ gặp bất hạnh. Ca ca ta là Ngự Lôi, ta là Ngự Phong.”

“Ngự Phong, cái tên thật đáng yêu a.” Sa Lợi Diệp cười nói: “Rất thích hợp với người!”

Đáng yêu chỗ nào?

Ta rất cục biết vì sao nhiệm vụ này lại bị người ta gọi là nhiệm vụ cấp sát thủ. Muốn tìm một người chơi không biết tên cũng không biết đang ở nơi nào... thì cho dù có biết tên Lang Nhân cũng vô dụng, quái vật sau khi bị bắt làm súng vật, chủ nhân có thể đổi tên cho nó a!

Mò kim nơi đáy biển, ta đau đầu nghĩ.

Liên tục hỏi Ngự Phong mấy vấn đề, đáp án lấy được đều không sai biệt lắm.

“Nhiệm vụ này thật là chẳng hiểu ra sao cả!” Nhất Kiếm nhìn không được oán hận, “Do boss biến thành NPC phát ra thông báo nhiệm vụ, muốn chúng ta tìm một người chơi ngay cả chức nghiệp chủng tộc là gì cũng không biết.”

“Nguyệt đại ca, thế này làm sao mà tìm được a?”

Nguyệt chỉ có cười khổ, “Xem ra, ta đã cấp cho mọi người một chủ ý ôi thiêu.”

Tiểu Diệp trùng Nhất Kiếm, nói: “Sẽ không đâu, người cũng không phải cố ý. Đáng ghét nhất chính là cái tên Tiêu Dao Công Tử kia, chiếm sạch hết tất cả nhiệm vụ, chúng ta cũng không có biện pháp a.”

“Nhiệm vụ càng khó, phần thưởng càng tốt.” Vô Cực vỗ vỗ vai Nguyệt an ủi: “Ta cũng không tin có chuyện gì có thể thật sự làm khó được chúng ta.” Khóe miệng giương lên nụ cười tự tin.

“Không sai.” Thiên Các Nhất Phương cũng nói: “Hiện tại đã nói lời nhụt chí thì quá sớm.”

“Nửa Cuộc Đời tên kia login.” Tà Hỏa Hoàng thông báo.

Nhất Kiếm cũng thấy Nửa Cuộc Đời Phong Vân login, nêu lên, “Lão hồ ly kia tìm được đầu mối gì sao?”

Vô Cực hỏi: “Nửa Cuộc Đời, người có tìm được cái gì không?” Hẩn hiểu cá tính Nửa Cuộc Đời Phong Vân, nếu như không tìm được gì thì không thể login sớm như vậy.

“Hắc hắc hắc...” Nửa Cuộc Đời Phong Vân đắc ý cười nói: “Chỉ cần ta xuất mã, có chuyện gì làm không xong!”

Nhất Kiếm vội nói: “Dạ dạ dạ! Nửa Cuộc Đời đại ca người lợi hại nhất, mau nói cho chúng ta biết người tra được cái gì đi.”

Nửa Cuộc Đời Phong Vân khua môi múa mép: “Người đã thành tâm thành ý đặt câu hỏi, ta sẽ đại phát từ bi nói cho người...” Quả thực là cố ý treo thức ăn trước mặt mọi người.

“Nửa Cuộc Đời!” Vô Cực có điểm mất hứng.

“Được rồi...” Nửa Cuộc Đời Phong Vân cười nói: “Chỉ đùa một chút, lão đại đừng tức giận như vậy mà.”

“Các người nghe qua dong binh đoàn Lam Sắc Hùng Tử chưa?”

“Nghe qua a.” Nhất Kiếm gật đầu: “Hình như là dong binh đoàn đứng hàng thứ ba thứ tư trong Thiên Vận. Như thế nào?”

“Ta trên diễn đàn Thiên Vận Hồng Kông phát hiện đám người bọn họ đang thảo luận nhiệm vụ này, nội dung thoạt nhìn hình như bọn họ tìm được người chơi mang Ngự Lôi đi.”

“Thật vậy chẳng!” Sa Lợi Diệp xen mồm: “Là ai? Là ai?”

Nhất Phương nói: “Bọn họ sẽ không quang minh chính đại thảo luận chuyện này trên diễn đàn đi?”

“Không sai.” Nguyệt đồng ý với nhận xét của Nhất Phương, “Loại nhiệm vụ này sẽ không xoát tân, chỉ có thể giải một lần, phần thưởng cũng tốt hơn những nhiệm vụ thông thường, nếu như ta biết đầu mối, cũng sẽ không tùy tiện nói với người khác.”

Không giống những nhiệm vụ lặp lại, sẽ có người mang giải pháp làm nhiệm vụ cùng thời gian xoát tân đăng lên diễn đàn.

“Đương nhiên không có, bắt quá...”

Nghe Nửa Cuộc Đời Phong Vân nói như vậy, Vô Cực lộ ra nụ cười thản nhiên, nói “Hảo tiểu tử, ngươi xâm nhập trang web tư nhân của bọn họ?”

“Không sai.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân cười đến đắc ý, “Cũng là người hiểu ta a!”

Trong game online rất lưu hành trang web tư nhân quân đoàn hoặc công hội sáng lập, để đoàn viên có nơi thảo luận, tìm hiểu tin tức, nhắn lại... có vài trang là mở công khai, có thể cho người chơi khác vào tham quan, một phần còn lại là kiểu phong bế, cần phải có mật mã tài có thể tiến nhập. Mà trang web của Lam Sắc Hùng Tử dong binh đoàn chính là kiểu phong bế.

Nửa Cuộc Đời Phong Vân đương nhiên không có mật mã, hẳn là dùng cách xâm nhập, cũng là cái gọi là hacker.

“Ta cũng không biết Nửa Cuộc Đời đại ca biết làm hacker ni! Thật là lợi hại nha.” Sa Lợi Diệp sùng bái nhìn Nửa Cuộc Đời Phong Vân.

“Tiểu Diệp, còn rất nhiều chuyện nàng chưa biết đâu.” Nửa Cuộc Đời vui vẻ nói: “Ta vẫn còn rất nhiều chỗ lợi hại...”

“Nửa Cuộc Đời...” Vô Cực lập tức cắt đứt hẳn tự say mê.”Nói trọng điểm!”

“Hắc hắc hắc... Đắc ý chút chút thôi mà.”

Mọi người nghĩ thầm: đâu chỉ là chút chút, căn bản là quá mức rồi đấy!

Nếu như Vô Cực bọn họ trở về thành, nhất định hội thấy Nửa Cuộc Đời Phong Vân cười đến rất vênh váo. Kỳ thực hẳn đắc ý nhất cũng không phải tìm được đầu mối liên quan đến nhiệm vụ, mà là buổi trưa khi nói cho Vô Cực biết hẳn gặp được Nguyệt trên trang thảo luận thì Vô Cực lập tức bày ra biểu tình thất vọng khó nén, nhìn vậy trong lòng hẳn có hai chữ — thích a!

“Ta phát hiện Lam Sắc Hùng Tử dong binh đoàn đã hai lần tiếp nhận nhiệm vụ này...”

“Tiếp hai lần!” Nhất Kiếm kinh ngạc: “Bọn họ thật đúng là chưa từ bỏ ý định a.”

Vô Cực lạnh lùng địa trừng Nhất Kiếm Thiên Hạ, nói: “Tiếp tục.”

“Lần đầu tiên bọn họ xuất động toàn bộ phân minh đoàn viên, cũng hơn một trăm người, thẳng đến khi nhiệm vụ hết thời gian hạn định, vẫn không tìm được.”

Đoàn lớn có một chỗ tốt, chính là có một một đồng nhân thủ phó đoàn có thể vận dụng, không giống Ngân Chi Vô bọn họ quanh quẩn lại chỉ có mười người, ai bảo đoàn trưởng đại nhân của bọn họ không cần chế độ chỉ nhánh làm chi.

Nửa Cuộc Đời Phong Vân tiếp tục nói: “Bọn họ chưa từ bỏ ý định, lại tiếp nhận nhiệm vụ một lần nữa, lần này rốt cục tìm được người kia, nghe nói bọn họ còn cùng sngười nọ đánh một hồi.”

“Đánh một hồi?” Nhất Kiếm nhin không được đầy bụng nghi vấn muốn xen mồm, đương nhiên lần thứ hai lọt mắt lạnh của Vô Cực.

“Hình như là người kia không chịu thả Ngự Lôi, nói một hồi rồi đánh nhau. Đoàn viên Lam Sắc Hùng Tử cho rằng giết chết người chơi kai thì nhiệm vụ có thể hoàn thành, không nghĩ tới vẫn là thất bại.”

“Vậy phải làm như thế nào?” Nguyệt cũng nhin không được hỏi.

Bất quá lần này Vô Cực thật không có thưởng cho y cái mắt lạnh, Nhất Kiếm Thiên Hạ chui vào góc ca cẩm lão đại không công bằng.

“Không biết.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân rất thẳng thắn nói: “Bất quá ta nghĩ đoàn bọn hẳn cũng không biết làm sao đi.”

“Người chơi kia tên là gì?” Vô Cực hỏi.

“Cái này...” Thanh âm Nửa Cuộc Đời Phong Vân nghe như là đang cười khổ.

“Không thể nào không biết đi.” Sa Lợi Diệp nói: “Bọn họ không phải đã từng đánh nhau sao? PK sẽ hiển thị ID người công kích a!”

Nửa Cuộc Đời Phong Vân bắt đầu dĩ thử dài: “Vấn đề ở chỗ... đối phương không đánh trả.”

“Đúng nha! Nếu công kích mới có thể hiển thị ID đối thủ, thế nhưng làm gì có ai bị đánh mà không đánh trả lại chứ?” Nhất Kiếm lớn tiếng: “Muốn bị tươi sống đánh chết á!”

Tuy rằng PK tử vong sẽ không rút cấp, thế nhưng chết vẫn rất là đau...

“Cho nên những người đó cảm thấy xấu hổ, mới buông tha nhiệm vụ này.”

“Nếu như là ta cũng sẽ buông tha.” Vô Cực nói: “Không có manh mối khác sao?”

“Đúng vậy, như vậy căn bản không tính là manh mối đi.” Nhất Kiếm nhụt chí: “Vấn chẳng rõ ràng gì hết.”

“Kỳ thực...” Nửa Cuộc Đời Phong Vân thần bí hề hề nói: “Còn có một nhóm người khác từng tiếp xúc với người chơi kia, bất quá còn chưa giao thủ đã để hắn chạy thoát.”

Với cá tính Nửa Cuộc Đời Phong Vân không có khả năng bắn tên mà không có mục tiêu, hắn nói như vậy nhất định là có lý do của hắn, lẽ nào...

“Ý của ngươi là...” Nguyệt thử thăm dò: “Hai nhóm người kia gặp người chơi đó ở cùng một nơi?”

“Không sai!” Nửa Cuộc Đời cười nói: “Tiểu Nguyệt thật thông minh.”

Lúc này, Vô Cực thật lâu vẫn chưa lên tiếng mới mở miệng nói: “Người chỉ cần nói thẳng có thể tìm được người kia ở nơi nào là được rồi.” Vô Cực khoanh tay trước ngực, lam mâu mị mị, biểu hiện hắn đã nghe phiền Nửa Cuộc Đời Phong Vân cứ nói lời vô nghĩa hết bài này tới bài khác.

“Nửa Cuộc Đời, người nói mau, bọn họ gặp người kia ở đâu.” Nguyệt nhanh chóng nhảy ra hoà giải.

“Là ở...”

Vô Cực hồi thúc: “Ở đâu?”

“Ở... Vô hạn thành...”

Mọi người kinh ngạc kêu lên: “Cái gì!”

“Nguyên lai là ở Vô Hạn thành a!” Vô Cực ngữ khí đặc biệt ôn hòa, “Thật đúng là khổ cực người.”

“Sẽ không, ta cũng là một phần tử của đoàn, tuyệt không khổ cực.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân giả ý nói.

“Đừng nói như vậy, ta muốn hảo hảo cảm tạ người mới đúng...”

Hai con hồ ly cãi nhau...

Một người chơi nếu như thường xuyên lui tới một thành phố, nếu không phải đem thành thị đó làm điểm tiếp tế, thì chính là thành dân của thành phố đó.

Khu luyện công phụ cận Vô Hạn thành, đại thể đều là quái từ 60 đến 90 cấp, người chơi có thể thu phục Lang Nhân hoặc là dám luyện công ở Lang huyết, đẳng cấp ít nhất cũng phải trên dưới 100, vậy không có khả năng chọn Vô Hạn thành làm điểm tiếp tế (bởi vì ngồi mã xa mất thời gian đi lại, cho nên phần lớn người chơi đều chọn thành thị gần điểm luyện công làm nơi tiếp tế.)

Cho nên kết quả thảo luận là, tên kia phải là thành dân của Vô Hạn thành. Tuy rằng muốn tìm một người trong hơn một ngàn thành dân cũng không phải chuyện dễ dàng, bất quá cũng đơn giản hơn một chút.

Trở về thành, Vô Cực nói với mọi người: “Tuy rằng không xác định hai nhóm người kia gặp người kia ở Vô Hạn thành có phải trùng hợp hay không, chúng ta cũng phải giả thiết người nọ là thành dân Vô Hạn thành mà tìm kiếm xem sao. Dù sao, này cũng là manh mối duy nhất chúng ta có thể nắm lấy.”

Sa Lợi Diệp gật đầu: “Cũng cũng chỉ có thể như vậy!”

“Ân!” Nguyệt cũng gật đầu: “Chúng ta hãy thăm một vòng trong thành trước.”

“Hỏi thăm như thế nào?” Nhất Kiếm hỏi: “Đối phương tròn hay dẹp cũng không biết.”

“Hỏi con hồ ly kia.” Vô Cực trực tiếp chỉ tên, hẳn cho rằng Nửa Cuộc Đời Phong Vân hẳn là tra được diện mạo đối phương.

“Chúng ta không cần ăn ý như vậy có được không? Như vậy một xú kinh hỉ cũng không có.” Nửa Cuộc Đời oán giận.

Hắn và Vô Cực quen biết vài chục năm, đến mức chỉ cần há miệng là Vô Cực biết ngay hắn muốn nói gì.

“Lam Sắc Hùng Tử có nhắn lại, đối phương là một nam hắc yêu, bắt quá màu da tương đối trắng, mặt búp bê, cao khoảng một met sáu, thoát nhìn giống như một tiểu hài tử, còn có một mái tóc bạc dài chấm đất.”

“Không thấy hắn dùng qua kỹ năng, cho nên không rõ chức nghiệp, bắt quá đối phương mặc pháp bào, hẳn là hệ tinh thần.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân giống như học thuộc lòng mà thao thao bất tuyệt: “Mà Lang Nhân kia hình như là một đầu đại lang lam tử sắc. Đại khái như vậy.”

“Thật tử mĩ nha.” Sa Lợi Diệp khen: “Chúng ta ở trong thành hỏi thăm xem đi.”

“Chúng ta phân công nhau đến thương điểm trong thành hỏi thăm, Nửa Cuộc Đời người đi kiểm tra danh sách người chơi ở khu dân cư.”

“Cái gì! Trong thành chỉ ít có trên tám trăm người có phòng ốc, phải tra tới khi nào a!”

Không để ý tới Nửa Cuộc Đời oán giận, Vô Cực tiếp tục phân phối nhiệm vụ cho mọi người.

Chờ Vô Cực phân phối xong, Nguyệt nói với mọi người: “Không cần phải nói chuyện trên kênh chung, chúng ta dùng kênh tần trò chuyện.”

“Được.” Sa Lợi Diệp đáp.

“Đóng.” Nhất Kiếm cũng nói: “Đến thương điểm thì kênh chung nhảy nhanh ác.”

Vô Cực gật đầu: “Được rồi, mọi người giải tán đi.”

—

Liên tục hỏi qua hơn mười công độc sinh làm việc ở thương điểm, ai cũng không có ấn tượng với người ta miêu tả.

Không có khả năng a, cho dù đối phương không đến thương điểm mua trang bị, cũng không thể không đi mua được thủy, không bổ sung độ bão thực. Lẽ nào chúng ta đã đoán sai, bằng không một người mang theo đầu đại lang lam tử sắc lớn như vậy, sao không có ai từng gặp qua? Hay là hắn thu sủng vật lại?

Nói đến sủng vật, ta hình như đã lâu không cho Bạch Vũ ăn, sủng vật đói lâu cũng sẽ tử vong (bình thường là giảm độ trung thành, bắt quá, sủng vật khế ước trung thành cố định một trăm sẽ không thay đổi, cho nên nếu quá lâu không cho nó ăn, nó sẽ trực tiếp chết cho người xem.)

Ta gọi Bạch Vũ ra, mang nó đến thương điểm sủng vật mua thức ăn.

Vừa vào thương điểm, lão bản liền mặt mày hớn hở chào ta: “Hoan nghênh quang lâm.”

Ta để Bạch Vũ tự chọn loại thức ăn mình thích.

Bạch Vũ bay lên quầy hàng, dùng chiếc mỏ sắc nhọn mổ lên một loại thức ăn cho hệ động vật (1).

“Ta muốn năm tổ (một tổ 21 cái) thức ăn cao cấp hệ động vật.” Ta chỉ vào loại Bạch Vũ chọn.

“Lập tức đến...”

Mua xong thức ăn sủng vật, ta lập tức dứt cho Bạch Vũ. Liếc nhìn bộ dạng nó ăn như hổ đói, nói vậy nó thật sự đã bị ta bỏ đói rất lâu.

Lúc này, có người đẩy cửa vào. Từ góc độ ta ngồi chồm hổm trên mặt đất, thấy một đôi giày cùng bốn chân thú, hẳn là một người chơi mang áo sủng của mình đến chọn thức ăn.

“Cho ta hai mươi tổ thức ăn cao cấp hệ hình người.”

Hệ hình người? Không phải hệ động vật sao?

Lẽ nào đối phương còn có nuôi sủng vật hệ hình người? Ta tò mò hướng tầm mắt lên.

Chỉ thấy người nọ mặc pháp bào bạch sắc, một đầu tóc bạc dài đến mắt cá chân, bên cạnh còn theo sát một đại lang lam tử sắc.

Sẽ không... trùng hợp như vậy đi!

“Ngự Lôi!” Ta nhìn tên gọi biểu thị trên đầu sủng vật, không cẩn thận kinh hô ra tiếng.

Đối phương vừa nghe thấy, lập tức mang theo Ngự Lôi chạy ra khỏi thương điểm sủng vật.

Ta cũng lập tức nhảy lên Bạch Vũ cấp tốc đuổi theo.

1. Thức ăn sủng vật chia làm bốn loại: hệ động vật, hệ thực vật, hệ hình người, hệ đặc thù. Mỗi loại đều không giống nhau (tỷ như động vật hệ có thịt cá, thịt khối, hoa quả, vân vân).

15. Chương 15: Nơi Hạnh Phúc

Trên con hẻm chật hẹp, một người một sói chung quanh tháo chạy, lóe lên hai đạo tàn ảnh màu bạc và lam tử sắc. Phía sau bọn họ, đuổi sát sao là một nam tử cười trên một bạch điều lớn, mái tóc dài màu ánh trắng tung bay trên không trung, họa xuất những độ cong lóa mắt.

“Mọi người, ta phát hiện người chơi kia.” Nguyệt thông báo trên kênh tần

Vô Cực truy vấn: “Ở đâu?”

“Ngoài thương điểm sủng vật, ta đang truy hấn. Đối phương tựa hồ muốn chạy khỏi khu thương điểm.”

“Đừng để hấn chạy đến nơi đông người.” Vô Cực nói: “Nguyệt, người dẫn hấn đến tiền tháp phía đông.”

“Ta tận lực.”

Vô Cực nói với những người khác: “Chúng ta đáo đến tiền tháp phía đông chặn người.”

Nguyệt cười Bạch Vũ bay thấp đuổi theo người chơi kia, đối phương rất rõ ràng, so tốc độ thì tuyệt đối không thể thắng được Nguyệt, cho nene hấn không ngừng chạy vào những con hẻm nhỏ. Chiều này đối người khác có lẽ hữu dụng, nhưng đối với Nguyệt từng tham dự thiết kế xây dựng Vô Hạn thành mà nói, hấn căn bản cắt đuôi không xong.

Mỗi khi hấn lao vào một hẻm nhỏ, Nguyệt đều có thể bay trước đến đón đầu, làm cho hấn không thể không liên tục thay đổi đường chạy, để tránh khỏi bị Nguyệt bắt được. Chậm rãi, hấn bị Nguyệt dẫn tới quảng trường phía đông, qua một chút nữa là sẽ đến tiền tháp phía đông, nơi bọn Vô Cực đã mai phục sẵn sàng.

Đối phương tựa hồ phát hiện Nguyệt có ý đưa hấn dẫn tới một nơi nào đó, hấn cũng không chạy, bất động trốn dưới một mái hiên, xem ra là chuẩn bị logout.

Nguyệt làm sao để hấn được như nguyện, lập tức bắn ra một đạo bùa, cường chế gián đoạn thời gian đếm ngược logout.

PK tuy rằng sẽ trừ giá trị danh vọng, nhưng so với việc để hấn chạy mất vẫn tốt hơn, hơn nữa sau khi hấn bị Nguyệt công kích, trong năm giây tiếp theo hấn không thể sử dụng mệnh lệnh logout lần thứ hai.

Người nọ kinh ngạc nhìn Nguyệt, không rõ Nguyệt rõ ràng thoát nhìn là triệu hoán sư, vì sao còn có thể sử dụng ngự phù thuật (triệu hoán sư không thể song tu phù chú sư).

Không để hấn có thời gian suy nghĩ nhiều, Nguyệt đã cười Bạch Vũ bay đến trước mặt hấn. Hấn né tránh một lá bùa khác bắn tới, lại lao vào một con hẻm gần đó.

“Chết tiệt!” Nguyệt oán giận: “Người này rất giỏi chạy.”

“Dẫn tới chưa?” Nhất Kiếm hỏi.

“Vốn đã đuổi hắn tới quảng trường phía đông.” Nguyệt đáp: “Thế nhưng lại để cho hắn chạy đi.”

Vô Cực nói: “Người nghĩ hắn sẽ trốn về hướng nào, chúng ta sẽ đi đến phía trước mai phục.”

Tên kia tuy rằng một mực loạn chui vào các hẻm nhỏ, thế nhưng, tựa hồ mục đích là hướng về một phương hướng nào đó.

Hắn muốn chạy đến đâu? Nguyệt suy nghĩ. Ra khỏi thành thì tương đối dễ trốn, cho nên hắn là sẽ chạy đến đông môn cách nơi này gần nhất.

“Ta nghĩ hắn đại khái là muốn từ đông môn ra khỏi thành.” Nguyệt nói ra suy nghĩ của mình.

“Chúng ta đến đông môn mai phục.” Vô Cực phân phó.

“Vô Cực.” Nửa Cuộc Đời ở thành chủ thất vọng mệnh lệnh đột nhiên nói: “Người đi đóng cửa thành đông lại, nếu như lần này khiến đối phương chạy ra thành, hắn sẽ không rồi trở về nữa.”

Tại một chỗ bị đuổi bắt ba lần, ai còn tiếp tục ở lại nơi này?

“Đóng cửa thành!” Nhất Kiếm kinh ngạc: “Như vậy được không đó? Cũng không phải đang chiến đấu.”

Sa Lợi Diệp cũng đồng tình: “Không thể ra vào thành người chơi sẽ tức giận đó.”

“Không quản được nhiều như vậy.” Vô Cực nói: “Ta đi đóng cửa thành, Nửa Cuộc Đời người đi phát thông cáo, lý do tự nghĩ! Chúng ta nhanh chóng chạy tới đông môn thành!”

Từ này tới giờ vẫn chạy tới chạy lui, Nhất Kiếm có điểm oán giận: “Được rồi.”

Có một vấn đề tất cả mọi người không muốn nói, chính là sau khi dẫn đối phương tới đông môn, nếu như hắn muốn logout, bọn họ cũng chỉ có thể cưỡng chế gián đoạn đếm ngược, thậm chí không ngừng công kích hắn khiến hắn bị vây trong trạng thái PK. Chỉ là thủ đoạn này thực sự quá tàn nhẫn, không ai nguyện ý làm.

Nguyệt lơ lửng trên vùng trời thấp, không ngừng phóng bùa kéo dài thời gian hắn chạy tới đông môn, để Vô Cực tranh thủ đóng cửa thành. Nếu như có thể sử dụng [Thúc Phục kết giới] vây khốn đối phương là hay nhất, bất quá [Thúc Phục kết giới] thời gian chủ thời gian quá dài, niệm xong chú ngữ đối phương đã sớm chạy xa lắc (người đang đọc chú không thể hành động)

Lúc này, trong lòng Nguyệt đột nhiên khê động.

Lúc trước hắn đều lo lắng về việc Ngự Lôi là NPC nhiệm vụ nên không dám công kích, không biết nếu như công kích đầu lang kia thì sẽ như thế nào?

Hắn nhắm vào Ngự Lôi bắn ra một đạo [Phong Linh phù] có tốc độ tấn công cao nhất, bắn trúng chân sau của nó.

“Ngao ô –” Ngự Lôi ăn đau, rên rỉ một tiếng.

Người nọ nghe thấy Ngự Lôi gào thét, bỗng chốc dừng lại thân hình, quay đầu căm tức nhìn Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lộ ra biểu tình vừa giận vừa hận. Hắn nhìn dòng máu đỏ sẫm chảy xuống từ vết thương trên chân Ngự Lôi, thấp giọng rít lên: “Là người bức ta!” Trong giọng nói hàm chứa một tia đau khổ.

Lời nói vừa dứt, trong tay hắn lập tức hiện ra hé ra linh phù màu đỏ sẫm và xanh lam, nhẹ giọng niệm vài câu chú ngữ, trước người cũng bay ra ba tấm phù chỉ lóe kim quang. Đây là ngự phù thuật đã hơn cấp 8 cộng thêm hội phù thuật, xem ra hắn muốn sử dụng phù pháp tự sáng chế uy lực cường đại đến công kích.

Phù pháp sáng chế có thể dung hợp đến ba loại thuộc tính nguyên tố, hơn nữa hình thức công kích cũng không thể đoán trước, lúc này muốn làm ta cái gì phòng thủ né tránh đều không còn kịp, Nguyệt không thể làm gì khác hơn là buff cho mình một cái [Phản Xạ kết giới] và [Chúc Phúc Thuật], chuẩn bị đón đỡ ba công kích này.

Hắn khẽ quát một tiếng: “Thiên Viêm Phần Phong!” Linh phù phong, hỏa trong tay bắn ra, cùng ba tấm phù chỉ phía trước dung hòa làm một.

Trong nháy mắt, không khí xung quanh đều nóng cháy lên, một đạo gió xoáy mang theo mang theo cánh hoa lửa kéo tới đập vào mặt.

Hệ thống thông báo! Đã bị người chơi Phượng Tường Vũ công kích, -1000 HP

Hệ thống thông báo! Người chơi Nguyệt Phi Ly cùng người chơi Phượng Tường Vũ tiến nhập trạng thái PK.

Phong trợ hỏa thế, hỏa trường phong uy (gió trợ giúp làm tăng thế lửa, lửa mạnh hỗ trợ cho gió), phong hỏa vốn là thuộc tính hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa phù pháp cao đến cấp 9, trong nháy mắt đã khiến lượng máu của Nguyệt rụng mất một nửa. Bất quá đối phương cũng không tốt hơn, bị [Phản Xạ kết giới] phản xạ lại một phần công kích, cũng mất đi không ít máu.

Quan trọng nhất là, bởi vì lúc này Nguyệt đã từng công kích hắn, hiện tại hắn lại công kích Nguyệt, bọn họ chính thức tiến nhập trạng thái PK, trước khi một bên nhận thua hoặc tử vong, ai cũng không thể logout (sau khi tiến nhập trạng thái PK thì không thể logout).

Nghe thấy hắn lại bắt đầu niệm chú ngữ, Nguyệt vội vàng buff đầy máu cho mình, lần thứ hai niệm chú ngữ [Phản xạ kết giới]. Nguyệt vừa buff xong, mới phát giác chú ngữ hắn đang niệm rất quen thuộc.

[Thúc Phược kết giới], đối phương là một đạo sĩ!

Thế nhưng đã quá muộn, Nguyệt vẫn chưa kịp có điều phản ứng thì chú ngữ đã niệm xong. Trong chớp mắt, trên không trung trống rỗng toát ra hơn mười bàn tay trong suốt, giữ chặt y và Bạch Vũ, mà Phượng Tường Vũ cũng nhân cơ hội dắt Ngự Lôi chạy trốn.

Hiện tại chỉ có thể đánh cược từ đông môn gần đây chạy ra khỏi thành.

“Chặn hắn lại” Nhất Kiếm thảo luận trong kênh tần: “Nguyệt đại ca người ở đâu? Mau tới đi!”

“Ta bị hắn dùng kết giới ràng buộc vây khốn, lập tức đến!”

“Hắn công kích người!” Vô Cực khẩn trương hỏi thăm: “Có nặng lắm không?”

Ta trả lời: “Không có việc gì.” Ngữ khí quan tâm đó làm ta phi thường cảm động.

Đội được kết giới hết hạn tiêu thất, ta lập tức chạy tới đông môn. Thiên Các Nhất Phương mang theo một đội vệ binh tại phụ cận đông môn sơ tán đám người muốn ra khỏi thành, ta hướng hắn lên tiếng chào hỏi.

“Có người bắt mất sao?” Ta chỉ chính là chuyện đóng cửa đông môn.

“Tạm thời không có.” Nhất phương thành thật hồi đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Ta mỉm cười: “Hy vọng có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Nhất phương chỉ gật đầu, tiếp tục chỉ thị mấy người chơi rời khỏi thành bằng cửa khác.

Tới đông môn, liền thấy đoàn chúng ta vây quanh hai người. Một người là Phượng Tường Vũ mặt búp bê, tóc bạc, người kia là một tuấn mỹ thiếu niên có mái tóc ngắn lam sắc, đôi mắt lại là màu tím, cùng lang nhân Ngự Phong lớn lên có vài phần tương tự, xem ra đây chính là hình người của lang nhân Ngự Lôi.

Ta đi tới bên cạnh Vô Cực, nhỏ giọng hỏi: “Thế nào?”

Vô Cực khẽ lắc đầu, cho ta một nụ cười khổ.

Nhất Kiếm tức giận nói rằng: “Chúng ta xin hắn thả Ngự Lôi đi, mềm cứng gì cũng dùng qua một lượt. Đừng nói có đáp ứng hay không, ngay cả một câu hắn cũng không chịu hé miệng.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Ta nhìn tình thế giằng co trước mắt, hỏi.

Sa Lợi Diệp nhún vai: “Hồ ly đại thúc đang nói chuyện với hắn.”

“Không được gọi ta là hồ ly –” Nửa Cuộc Đời Phong Vân quát trên kênh đoàn: “Đừng ồn!”

“Ha ha...” Sa Lợi Diệp cười duyên: “Hồ ly rất đáng yêu a!”

Hiện giờ không phải thời gian thảo luận hồ ly có đáng yêu hay không...

Nửa Cuộc Đời hao hết miệng lưỡi khuyên bảo hồi lâu, Phượng Tường Vũ rốt cục mở miệng nói chuyện.

“Ta sẽ không thả Lôi đi! Các ngươi hết hy vọng đi!”

“Ta cũng không muốn miễn cưỡng ngươi, ” Vô Cực nói: “Nhưng chúng ta cần giải nhiệm vụ, ngươi có thể chờ chúng ta giải nhiệm vụ xong thì bắt lại lần nữa.”

“Đúng vậy, tất cả thành viên Ngân Chi Vô chúng ta đều có thể giúp ngươi.” Nhất Kiếm cũng nói: “Bằng năng lực của chúng ta, đừng nói là lang nhân, ngay cả sủng vật cấp cao hơn đều có thể bắt được cho ngươi!”

Phượng Tường Vũ chỉ lắc đầu, lần thứ hai ngậm miệng không nói.

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào!” Sa Lợi Diệp nổi giận.

Ngự Lôi kéo y tú Phượng Tường Vũ: “Phượng, đừng chú ý đến họ. Chúng ta đi thôi.”

“Ngươi cho là... đi được sao?” Hoàng nhẹ nhàng vuốt ve ma trượng, lạnh lùng lên tiếng.

Thú mâu tử sắc hung hăng quét về phía chúng ta, thấp giọng rít gào: “Cùng lắm thì chết.”

“Lôi...” Phượng Tường Vũ kinh ngạc nhìn Ngự Lôi, đối phương quay lại cho hắn một nụ cười ôn nhu mà kiên định.

“Đúng là không có gì lớn.” Khóe miệng Nửa Cuộc Đời giương lên nụ cười tàn nhẫn, “Bất quá, ta cũng sẽ không cho các ngươi chết đơn giản như vậy. Đừng quên, ta là một tế ti.”

“Không sai!” Sa Lợi Diệp cũng nói: “Ta rất tự tin đối với miễn tiếp của mình.” Nói xong còn rút ra hai thanh chủy thủ sắc bén, lắc a lắc trước mặt bọn họ ra chiều uy hiếp.

Phượng Tường Vũ và Ngự Lôi chỉ là nhìn thẳng vào bọn họ, trong mắt không có một tia sợ hãi.

“Ngự Lôi!” Nguyệt bước về phía trước, ôn nhu khuyên nhủ: “Đệ đệ ngươi Ngự Phong muốn chúng ta mang ngươi trở lại, hắn rất lo lắng cho ngươi.”

“Không có gì để lo lắng.” Ngự Lôi buồn bã nói: “Ta rất tốt.”

“Ngự Phong mong muốn ngươi trở lại, không nên cùng một chỗ với nhân loại.” Nguyệt chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên bảo: “Hắn nói, ngươi chỉ có ly khai người kia mới có thể hạnh phúc.”

“Ta sẽ không rời khỏi Phượng!” Hắn kích động: “Tuyệt đối không!”

Nửa Cuộc Đời khôn khéo lập tức bắt được chân trong lời hắn nói, “Ngươi là nói, ngươi có thể tự nguyện ly khai?”

“Ta sẽ không ly khai.” Hắn nhắc lại lần thứ hai, “Cho dù có bất hạnh, không, chỉ cần đi theo Phượng sẽ không có bất hạnh!”

“Vậy, sao?” Nụ cười trên môi Nửa Cuộc Đời càng thêm tàn khốc.

Phượng Tường Vũ tựa hồ cũng phát hiện hàm ý trong nụ cười kia, sắc mặt hắn vốn tái nhợt lại càng trở nên không còn chút máu.

Nửa Cuộc Đời vô tình nói: “Ta đây cũng chỉ đành phải ép buộc một chút.” Hắn nghĩ thầm, sao mà mình giống như mấy tên ác bá đi thưởng dân nữ thế này!

“Đầu tiên, ta sẽ tàn nhẫn mà giết chết chủ nhân của ngươi, hắn hồi sinh, ta lại giết. Đừng quên, Vô Hận Thành là thành của chúng ta, điểm hồi sinh trong thành cũng là chúng ta quản, các ngươi cần bản không có cơ hội ly khai.”

“Bằng không, ta cũng có thể công bố ID chủ nhân người, phát lệnh toàn thành truy nã hần.” Vô Cực cũng lên tiếng: “Các người hần nên biết kết quả nếu khiến ta tức giận.” Nói xong còn không quên lộ ra nụ cười khát máu.

Nhất Kiếm bảo vệ cửa thành rút ra trường đao, chỉ vào tim Phượng Tường Vũ.

“Phượng!” Ngự Lôi vươn lợi trảo muốn xông lên hộ vệ, thế nhưng lại bị đao phong của Sa Lợi Diệp cản lại.

Nửa Cuộc Đời hí mắt: “Suy nghĩ đi!”

“Ta không muốn rời khỏi Phượng!” Ngự Lôi cắn tức trừng chúng ta, mười ngón tay nắm chặt.” Thế nhưng ta cũng không muốn Phượng bị thương tổn!”

Móng vuốt sắt nhọn đâm thủng lòng bàn tay, máu tươi ồ ồ chảy xuống, “Bất quá, nếu như Phượng không muốn ta đi, dù thế nào ta cũng sẽ không rời đi.”

Phượng Tường Vũ nhìn chăm chăm vào đôi mắt tím nóng bỏng của Ngự Lôi.”VẬY sao?” Cười khả ái, “Vậy sau này còn phải làm phiền người rồi.”

Hần thay đổi bộ dạng tao nhã nhu nhược vừa rồi, lớn tiếng quát: “Muốn đánh cứ lên!” Lấy ra linh phù tứ sắc, bày ra giá thức công kích.

Ngự Lôi cũng hiện ra răng nanh lợi trảo, thú máu tử sắc hiện lên sợi sợi hồng mang.

Mọi người bề ngoài làm ra vẻ vô tình tàn khốc, phía sau lại bí mật nghị luận trên kênh tần.

Nhất Kiếm khẩn trương nói: “Làm sao bây giờ, hần dị biến kìa!” Hần giả bộ trương ra bộ mặt bị hù dọa đến kinh hãi.

“Đành phải... đánh thôi.” Sa lợi Diệp nói cứng. Ô ô ô... nàng thực sự không muốn công kích hai mỹ thiếu niên thoát nhìn thật ngon ăn thế kia đâu a!

“Cũng không phải đánh không thắng.” Vô Cực giương lên nụ cười cuồng ngạo, “Chơi đùa cũng tốt.”

“Vấn đề không phải có thể đánh thắng hay không, mà là sau khi đánh thắng rồi có thể giải được nhiệm vụ hay không!” Nguyệt nói: “Nếu là không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ, không cần phải rúng giá trị danh vọng.”

Nửa Cuộc Đời hỏi: “Vậy Tiểu Nguyệt, ý của người là?”

“Phượng Tường Vũ đã theo ta tiến nhập trạng thái PK, để ta đánh với hần là được rồi.”

Vô Cực lập tức cản lại: “Như vậy rất nguy hiểm.”

Nguyệt nhìn về phía Vô Cực, cho hần một ánh nhìn khiêu khích, “Người không tin ta?”

“Ta... tin.”

“Vậy đừng nhúng tay vào.”

Nguyệt lại đi về phía trước, nói với Phượng Tường Vũ: “Vừa nãy động thủ trước chính là ta, muốn đánh cũng là chúng ta đánh trước.”

“Không thành vấn đề.” Nói xong, hần mà bắt đầu ngâm tụng một đoạn chú ngữ.

Đối phương là đạo sĩ cao cấp, dùng phù pháp và kết giới tuyệt đối đánh không lại hần, biện pháp duy nhất chính là triệu hồi ra thú triệu hồi đến quấy rầy hần đọc chú ngữ, tiếp theo thừa dịp công kích.

Nguyệt triệu ra 10 đầu Xích Biên Bức (dơi màu đỏ), lệnh cho chúng nó lợi dụng thân hình nhanh nhẹn không ngừng gây trở ngại Phượng Tường Vũ đọc chú, khiến hần chỉ có thể sử dụng phù pháp công kích cấp thấp (khoảng cấp 3) có thời gian ngâm tụng ngắn.

Phù pháp công kích của Nguyệt đối với hần tuy rằng hiệu quả không nhiều lắm, thế nhưng nếu như có thêm một Bạch Vũ cấp 100, vậy thì không thể nói.

Phượng Tường Vũ một muốn loại trừ đám thú triệu hồi phiền nhiễu, lại muốn phòng ngự trước công kích của Bạch Vũ, pháp thuật uy lực cường đại cũng không thể sử dụng được. Vài phút sau, hắn cũng đã cả người bị thương, chật vật bất kham. Ngự Lôi đứng một bên, nhìn Phượng Tường Vũ không ngừng bị thương tổn, nội tâm thống khổ không gì sánh được, hận không thể nhận hết mọi khổ sở thay hắn.

“Chỉ cần ngươi tự nguyện ly khai, ta lập tức đình chỉ công kích.” Nguyệt nói những lời này lập tức nhận lấy nhãn thần tràn ngập hận ý từ Ngự Lôi.

“Nếu như ngươi giết Phượng, ta sẽ giết ngươi!” Hắn hung hăng gầm lên.

“Giết chết hắn?” Nguyệt học Nửa Cuộc Đời giương lên nụ cười tàn nhẫn, “Không đơn giản như vậy.” Nói xong thuận tay buff máu cho Phượng Tường Vũ.

Vẻ khát máu kia, nụ cười xa lạ, Sa Lợi Diệp có điểm sợ hãi. “Nguyệt nguyệt có chút... khủng bố nga.”

“Tiểu Nguyệt là thay chúng ta làm người xấu.” Nửa Cuộc Đời nói: “Trước đây đoàn chúng ta cùng người khác có gì tranh chấp, đều là Tiểu Nguyệt tự nguyện làm mặt đen.” (ý chỉ làm người xấu đứng ra giải quyết)

“Thảo nào, ta còn tại kỳ quái lần này tại sao Nửa Cuộc Đời đại ca lại làm mặt đen?” Nhất Kiếm vỡ lẽ: “Nguyên lai là người không muốn Nguyệt đại ca tiếp tục thay chúng ta làm người xấu.” Lần này hắn cuối cùng cũng có chút đầu óc.

Nửa Cuộc Đời đáp: “Đây là ý của lão đại.”

“Chỉ là...” Vô Cực nhìn chăm chú vào nụ cười thị huyết trên mặt người kia. Hắn biết, cây mệnh giả vờ bày ra diễn cảm ấy khó khăn đến thế nào. “Lần này lại khiến hắn làm người xấu.” Vô Cực thật không cam lòng.

Ngay khi Bạch Vũ dùng trảo xé rách lưng Phượng Tường Vũ thì Ngự Lôi rốt cục nhìn không được xuất thủ. Hắn không để ý lưỡi dao sắt bén Sa Lợi Diệp gác trên cổ mình, một cú bật người, vung lợi trảo đánh úp về phía Nguyệt.

Nguyệt không ngờ Ngự Lôi lại đột nhiên xuất thủ, thoáng sửng sốt, trảo ảnh ngân sắc đã bổ nhào vào trước mặt y. Một trảo này nếu vung xuống, người tới điểm hồi sinh trước chỉ sợ sẽ là Nguyệt.

“Thương!” Một tiếng kim thạch vang lên, Minh Nguyệt kiếm trượng đúng lúc ngăn trở một trảo trí mạng kia.

Vô Cực ptrwor tay, đánh Ngự Lôi lật nghiêng trên mặt đất, Ngự Lôi còn chưa kịp đứng dậy, Minh Nguyệt kiếm trượng lóe điện quang cũng đã chỉ vào mi tâm (vùng giữa chân mày) hắn.

Vô Cực lạnh lùng nói: “Không cho phép ngươi động đến hắn!” Biểu tình so với khi nãy Ngự Lôi trừng bọn họ còn muốn tràn ngập tức giận hơn.

“Không cho phép các ngươi thương tổn Phượng!” Ngự Lôi cũng hồi đáp bằng ngữ khí lạnh lẽo không thua kém.

“Ai cho ngươi ra tay?” Nguyệt không hề giận nói: “Xen vào việc của người khác!”

Nguyệt vốn muốn chọc giận Vô Cực, muốn hắn không nhúng tay vào chuyện này. Dù sao dùng phương thức này đối phó với một người, là điều kiêng kỵ của game thủ.

“Nếu như lang nhân kia không ra tay, ta cũng sẽ không động thủ.” Vô Cực nói: “Thế nhưng hắn công kích ngươi, ta không thể mặc kệ ngồi xem!” Nói xong, còn cho Nguyệt một nụ cười ôn hòa, mưu kế chọc giận này của Nguyệt đã sớm bị hắn nhìn thấu.

“Hơn nữa, Tiểu Nguyệt...” Nửa Cuộc Đời cũng nói: “Cũng không thể mỗi lần đều để người ra mặt a.”

Sa Lợi Diệp gật gật: “Chọc người oán hận, chuyện thú vị như thế làm sao thiếu phần ta được chứ?” Nàng cười khẽ nháy mắt mấy cái.

Nhất Kiếm cũng đáp: “Đúng vậy! Mỗi lần đều để người gánh chịu oan ức, quá mức không đúng đắn.”

“Ta cũng muốn làm người xấu một lần.” Hoàng nói như vậy.

Nguyệt chưa kịp cảm động vì lời nói và hành động của bạn bè, không chú ý tới thời gian tác dụng của triệu hoán thú đã hết rồi. Không có triệu hoán thú quấy rầy, Phượng Tường Vũ thuận lợi bắn ra một phù pháp cấp 8 đánh về phía Nguyệt.

Tà Hỏa Hoàng đã kịp thời nhận thấy ma pháp dao động, lập tức phát động ma pháp ám hệ [Hắc Động không gian] hấp thu thương tổn, hóa giải công kích lần này,

Chỉ là chiêu đánh lén này của Phượng Tường Vũ, khiến bầu không khí xung quanh đã đạt đến trạng thái hết sức căng thẳng.

Nửa Cuộc Đời Phong Vân bắt đầu niệm ma pháp hệ phụ trợ; Nhất Kiếm thu hồi trường đao vào vỏ, hai tay nắm chặt chuôi đao, thân thể nghiêng về phía trước, chuẩn bị phát động tuyệt chiêu “Kinh thiên Nhất Kiếm”; Sa Lợi Diệp thay đổi hình tượng hoạt bát hiếu động bình thường, trầm mặc, đặt hai thanh chủ thủ trước ngực, nhìn chằm chằm hành động của hai người kia, chuẩn bị phát động tập kích bất ngờ; Hoàng cũng bắt đầu ngâm tụng ma pháp phục hợp tính (đa trọng thuộc tính) uy lực cường đại.

Chỉ có Vô Cực không triển khai giá thức, hấn bảo hộ trước người Nguyệt, áp dụng tư thế phòng thủ.

Cho dù thiếu ma khí kỹ của Vô Cực, công kích của nhóm Nhất Kiếm cũng đã rất đủ nhìn, hướng chi, Phượng Tường Vũ vừa bị Nguyệt tổn thương không ít máu, Ngự Lôi cũng vì đánh lén Nguyệt mà bị chủ thủ của Tiểu Diệp để lại hai miệng vết thương thật sâu, máu tươi không ngừng trào ra từ vết thương, bọn họ nhất định không đỡ được đợt công kích này.

Bị bao vây, hai người vai kề vai, nhìn nhau, rất có ý vị đồng sinh cộng tử. Một màn này khiến Nguyệt hồi tưởng lại, Ngự Lôi trước có nói qua “Chỉ cần theo Phượng sẽ không có bất hạnh” những lời này...

Đúng vậy, mặc kệ nơi kia tốt đẹp như thế nào, nếu không có người kia, sẽ không phải nơi mình tồn tại. Nhưng mà cho dù con đường có bao nhiêu chông gai, có bao nhiêu gập ghềnh, chỉ cần có thể đi bên cạnh người kia, chính là con đường bản thân nên đi!

Vô luận bên người còn có ai, hấn muốn, vẫn chỉ có một người; vô luận ở nơi nào, nơi hạnh phúc, chỉ là ở bên cạnh hấn.

Dù cho chỉ nhìn thấy bóng lưng; dù cho hấn đã có người muốn gắn bó...

Nguyên lai, nguyên nhân chỉ là Ngự Lôi không muốn rời đi, Phượng Tường Vũ không muốn buông tay.

Nguyệt cúi thấp đầu, nhẹ giọng: “Dừng tay...”

“Nguyệt?” Vô Cực nghi hoặc nhìn Nguyệt.

“Dừng tay a!”

“Tiểu Nguyệt?”

“Nguyệt đại ca?”

Hoàng gián đoạn chú ngữ, Tiểu Diệp và Nhất Kiếm thu hồi thể tiến công cũng đồng dạng không giải thích được nhìn Nguyệt.

“Tiểu Nguyệt muốn nói, cho dù có đánh chết bọn họ cũng vô ích.” Nửa Cuộc Đời nhìn thẳng vào Nguyệt.

Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu.”Cho nên... dừng tay đi.”

“Thế nhưng, nhiệm vụ phải làm sao bây giờ?” Nhất Kiếm hỏi.

“Ta không biết.” Nguyệt vẫn cúi đầu, không muốn để người khác thấy giọt trong suốt vương trên khóe mắt..

“Làm sao vậy?” Vô Cực đặt hai tay lên vai Nguyệt.

“Xin lỗi.” Lần này Nguyệt dùng kênh chung, “Ta thật xin lỗi các người...” nói với các bạn trong đoàn lần hai người kia.

“Xin lỗi...”

“Được rồi được rồi, ta cũng không hiểu được nhiệm vụ này.” Vô Cực đau lòng khi nhìn thấy Nguyệt như vậy.

Nguyệt lúc này, bất lực đến mức làm hấn bất an.”Ngươi đừng khổ sở.” Vô Cực bối rối không thôi, ngoại trừ ôn nhu an ủi, hấn không biết phải làm gì nữa cả.

“Đều là do ta không tốt...” Nếu y không khư khư cố chấp bảo mọi người tiếp nhận nhiệm vụ này, cũng sẽ không làm hai người kia thống khổ, cuối cùng còn khiến dong binh đoàn rút giá trị kinh nghiệm.

“Xin lỗi.” Ngoại trừ xin lỗi, Nguyệt không biết phải làm gì mới tốt.

Vô Cực nói: “Không phải lỗi của ngươi.” Ngữ khí nhiệt nhu đến mức ngay cả mình cũng khó có thể tưởng tượng

“Đúng vậy!” Tiểu Diệp hai tay chống thắt lưng, bủ môi, “Cũng không phải lỗi của Tiểu Nguyệt.”

“Không ai trách ngươi.” Nửa Cuộc Đời cũng nói.

Cũng bởi vì sẽ không ai trách cứ y, cho nên mới càng cảm thấy có lỗi với mọi người...

Thật bi ai a...

Bi ai vì y không thể quay đầu lại rồi tiếp tục bức hai người kia; nguyên lai y yếu đuối như vậy đấy; rõ ràng không muốn rồi lại cố ý đi thương tổn hai người kia...

Thẳng đến trong mắt hấn cũng không chứa đựng nỗi bi thương càng sâu nữa, rốt cục hóa thành nước mắt, tràn đầy rơi xuống.

Muốn giấu đi, không muốn bị người nhìn thấy nước mắt, thế nhưng vẫn bị Vô Cực luôn chú ý đến nhìn thấy.

Vô Cực không suy nghĩ gì, vươn tay ôm lấy Nguyệt. “Không có việc gì, chúng ta cũng không hiểu được nhiệm vụ này mà.”

Thẳng đến ôm vào trong ngực, hấn mới phát giác nhiệt độ cơ thể Nguyệt, thân thể, chân thật như vậy, sự tồn tại hiển nhiên như vậy.

Hấn sớm nên gắt gao ôm chặt Nguyệt mới đúng.

“Không có việc gì... Ngươi đừng khổ sở.” Tự như đổ dành tiểu hài tử, Vô Cực thấp giọng lập đi lập lại.

“Giờ phải làm sao đây?” Nhất Kiếm nhẹ giọng hỏi Nửa Cuộc Đời Phong Vân.

“Chờ một chút đi.” Nửa Cuộc Đời nhún vai.

Nhất Kiếm nói: “Tâm tình của Nguyệt đại ca ta có thể hiểu được! Hấn bao giờ cũng không hy vọng liên lụy đến người khác. Lần này hấn muốn chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ này, lại không làm được, đại khái hấn nghĩ là do lỗi của mình, cho nên mới khổ sở như vậy.”

“Chưa đủ!” Trong mắt Nửa Cuộc Đời hiện lên một mặt tinh quang.

“Chưa đủ?”

“Nguyên nhân Tiểu Nguyệt khổ sở.” Sa Lợi Diệp không yên lòng nói: “Không chỉ như vậy.”

Nàng liều mạng đem hình ảnh tuyệt đẹp trước mắt chụp hình lưu niệm. Đầu tiên là nhân-lang cầm kị chi luyến, bây giờ lại là hình ảnh thân mật khó thấy được này, nàng thực sự là mở rộng tâm mắt a!

“Đó là thế nào?” Nhất Kiếm khó hiểu hỏi.

“Ngu ngốc!” Chỉ có Hoàng lạnh lùng trả lời hấn.

Sau khi bình tĩnh lại, Nguyệt phát giác mình thất thố.

“Ta không sao.” Hấn vội vã nói với Vô Cực: “Cảm ơn.”

Vô Cực không có phản ứng, vẫn gắt gao ôm Nguyệt. Nhiệt độ cơ thể làm hấn an tâm lại hoảng hốt.

“Vô Cực?” Nguyệt muốn Vô Cực có thể buông y ra.

“Xin lỗi. Vừa mới thất thần.” Vô Cực nói, biểu tình có chút bối rối.

Nguyệt vội vàng chưa từng cực đích trong lòng giãy dụa ra.

“Khiến mọi người lo lắng.” Nguyệt quay sang mọi người nói. Theo thói quen lại kéo lọn tóc ra trước tai, ý đồ che giấu đôi tai phỉếm hồng.

Nhất Kiếm cười nói: “Nguyệt đại ca người thật sự hại ta lo lắng, phải bồi thường ta như thế nào đây?”

Sa Lợi Diệp cũng nói: “Nguyệt Nguyệt người đừng để ý nhiều quá, chúng ta thực sự thực sự không ai trách người.”

Nửa Cuộc Đời chỉ vào Phượng và Ngự Lôi người đầy thương tích, “Hai người kia phải làm sao bây giờ?”

“Thật xin lỗi.” Nguyệt nói với bọn họ: “Các người đi đi.”

Nguyệt và Nửa Cuộc Đời giúp bọn hắc buff đầu máu, sau đó thối lui tạo thành một con đường cho bọn họ đi qua. Phượng cùng Ngự Lôi không thể tin được nhìn bọn hắc, trong mắt hai người tràn ngập vui mừng cùng hoài nghi.

“Các người thực sự... không muốn giải nhiệm vụ sao?” Phượng Tường Vũ hoài nghi hỏi.

Nửa Cuộc Đời cười khổ: “Dù thế nào các người cũng là một thành viên của Vô Hạn thành, thật đúng là rất khó xuống tay.”

Kể lúc này cười đến cực biến thái không phải là hắc sao?

Nhất Kiếm rất tiêu sái nói: “Dù sao đẳng cấp dòng binh cũng đã xuống đến cấp A, hủy một nhiệm vụ nữa cũng chẳng sao cả!” Kỳ thực nội tâm đang chảy máu — ô ô ô... lúc này hủy nhiệm vụ, không biết sẽ bị trừ bao nhiêu kinh nghiệm đáng giá nữa.

“Nếu có gì cần, chúng ta có thể hỗ trợ.” Phượng Tường Vũ nói: “Ngoại trừ muốn ta thả Lôi đi!” Nói xong còn gãi đầu cười, phi thường khả ái.

Sa Lợi Diệp trầm tư: “Ta sẽ suy nghĩ a...” Nàng cũng không thể yêu cầu chụp vài tấm ảnh để bổ mắt a!

“Chỉ cần các người sau này thủ trong thành, đem hết tâm lực trợ giúp Vô Hạn thành là tốt rồi.” Vô Cực nói.

Trong đôi mắt xám của Phượng Tường Vũ hiện lên vẻ cảm kích. “Không thành vấn đề! Thành chủ đại nhân.” Hắc nói lời từ đáy lòng: “Ta và Lôi nhất định sẽ dốc toàn lực!”

Đối với hắc mà nói, làm cho Húc Chi Vô Cực không thể không tiếp nhận nhiệm vụ này, Tiêu Dao Công Tử, mới là địch nhân hàng đầu.

Trên đường trở lại lang huyết, Nhất Kiếm càng không ngừng kêu ma gọi quỷ.

“Nhiệm vụ... Làm sao bây giờ a — “

“Rau trộn!” Hoàng lạnh lùng phán. Suốt đường đi đều luôn mồm kêu gào, ồn muốn chết!

Mà Nửa Cuộc Đời đang kể lại nguyên do sự tình cho Thiên Các Nhất Phương vừa rồi vắng mặt ở hiện trường.

“Còn cho là lỗi của người sao?” Vô Cực thấy Nguyệt từ sau khi ra khỏi thành chưa từng nói nửa lời, quan tâm hỏi thăm.

“Không có.” Nguyệt lắc đầu: “Đang suy nghĩ chuyện khác.” Tầm mắt ngưng đọng trên bầu trời cao xa mênh mông.

Phượng và Lôi... Không cần ai đồng ý, không cần bất cứ ai thấu hiểu, thậm chí không thể nhìn thấy hạnh phúc cuối cùng.

Đối với bọn họ mà nói, đối phương chính là hạnh phúc duy nhất...

Đối với Nguyệt mà nói cũng là...

Vô Cực theo tầm mắt Nguyệt nhìn về phía xa xôi, thương thiên bát ngát, vô biên vô tận, khiến người ta có cảm giác mờ mịt bất không được, nhìn không tới.

Theo gió, vài sợi tóc màu ánh trắng bay vờn trên mặt hấn, chủ nhân sợi tóc đưa tay thu hồi, vén ra sau tai, áy náy cười với hấn.

Hấn nhìn Nguyệt dùng ngón tay chải tóc, nội tâm hiện lên một cổ xung động muốn vì đối phương rũ đi hàng ngàn tia phiền não. Vô Cực nhin xuống, ép buộc ánh mắt mình rời khỏi nụ cười khê tuyệt mỹ đến cực điểm kia, quay đầu tiếp tục nhìn lên bầu trời xanh biếc vô ngần.

Bắt không được... Nhìn không tới...

Tâm mình... và cả đối phương...

16. Chương 16: Băng Hỏa Đảo

Hoàng hôn buông xuống, đoàn người chúng ta rốt cục đã chạy tới lang huyết.

Lang nhân Ngự Phong thấy chỉ có chúng ta xuất hiện, liền biết xảy ra chuyện gì.

“Các người mang ca ca ta về.” Khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của Ngự Phong suy sụp, bờ vai nho nhỏ run nhè nhẹ.

Nhất Kiếm bắt đắc dĩ nhún nhún vai.”Chúng ta có tìm được ca ca người, thế nhưng hấn không chịu trở về.”

“Xin lỗi, Ngự Phong. Chúng ta đã tận lực!” Sa Lợi Diệp cũng ôn nhu an ủi.

“Các người gạt ta!” Ngự Phong bỗng nhiên kích động, ” Chính là đám nhân loại đáng ghét các người bắt ca ca ta! Ta tuyệt đối không buông tha các người!”

Đang nói chuyện, Ngự Phong từ từ biến ảo thành một đầu đại lang lam tử sắc, trong thú mâu tím sẫm còn thoáng hiện sợi sợi ánh sáng đỏ.

Ngự Phong thét dài một tiếng, thú thảo mang đầy tính uy hiếp không ngừng cào trên mặt đất. Đàn thú xung quanh dường như đã bị tiếng tru kia triệu hoán, ào ào tụ tập lại đây, nghe răng trợn mắt gầm gừ với chúng ta.

“Ngự Phong...” Ta cẩn thận khuyên giải, “Người bình tĩnh một chút... Cho dù người có làm vậy, ca ca người cũng sẽ không trở về a!” Trời ạ! Chúng ta sao lại xui xẻo như vậy, trực tiếp đến công hội dong binh hủy nhiệm vụ là xong, cần gì phải mắc công chạy đến lang huyết một chuyến thế này.

“Đều là lỗi của đám nhân loại các người!” Ngự Phong phẫn nộ rít gào về phía chúng ta.

Cảm thụ được thủ lĩnh phẫn nộ, bầy sói phụ cận tất cả đều xông lên.

Nếu như chỉ là bầy sói này cũng không phải vấn đề lớn, nhưng hồng bét nhất chính là giờ đã hoàng hôn, chỉ cần mặt trời xuống núi, bầy sói sẽ biến thái thành lang nhân, đến lúc đó mấy người chúng ta sẽ trở thành bữa tối của chúng.

“Lão đại, giờ phải làm gì a!” Nhất Kiếm bất an nhìn bầy sói đang bao vây chúng ta.

Vô Cực không trả lời hấn, hỏi ngược lại: “Cách lúc mặt trời lặn còn bao lâu?”

Tà Hỏa Hoàng đáp: “Trên dưới nửa tiếng.”

“Có chút miễn cưỡng, bắt quá cũng không thành vấn đề.” Vô Cực nói.

“Lão đại người là muốn?” Nhất Kiếm hỏi.

“Giết, đi, ra!” Vô Cực gầm từng tiếng.

Đội trưởng đại nhân phát lệnh, nào có đạo lý đoàn viên không theo. Nửa Cuộc Đời bắt đầu buff cho mọi người ma pháp phụ trợ, Nhất Phương, Tiểu Diệp, Nhất Kiếm rút vũ khí bày ra tư thế ứng chiến; Hoàng hết sức chăm chú nhìn bốn phía, xem xét thời cơ thích hợp liền phát động ma pháp, ta cũng xuất ra trận thạch, gọi triệu hoán thú.

Vô Cực giờ Minh Nguyệt kiếm trượng, chỉ vào Ngự Phong: “Bằng vào ngươi cũng muốn ngăn trở chúng ta!” Ngự khí cuồng ngạo đến cực điểm.

“Nhân loại cuồng vọng!” Ngự Phong lần thứ hai gào lên.

Tiếng gào thét qua đi, bày sói bốn phía bắt đầu phát động công kích vào chúng ta.

Sa Lợi Diệp lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua bày sói, nơi nàng lướt qua tung tóe đạo đạo tinh hồng (màu đỏ tươi); Nhất Kiếm và Nhất Phương hai người một trái một phải địa bày tốt trận thế, Thiên Các Nhất Phương phòng cao chắn quái, Nhất Kiếm Thiên Hạ công kích cao làm chủ công, thân là thần thánh kỵ sĩ, Nhất Phương còn có thể thỉnh thoảng tung ra vài loại ma pháp phụ trợ, hai người cực kỳ ăn ý; Vô Cực phát động ma khí kỹ cấp cao nhất, Minh Nguyệt kiếm trượng trong tay họa xuất phiến phiến lam mang (mũi nhọn màu xanh lam), lam mang đến nơi nào, chỗ đó không có sinh vật nào còn tồn tại.

Bọn họ bốn người không xa không gần mà đem ta, Nửa Cuộc Đời và Hoàng vây quanh ở giữa.

Hoàng không ngừng phóng ra ma pháp cường đại trên phạm vi lớn, mà người bận rộn nhất trong trận chính là ta và Nửa Cuộc Đời. Số lượng địch nhân quá dày đặc, đội hữu mất máu rất nhanh, hai người chúng ta hầu như là vừa buff xong máu cho một người lại quay qua chuẩn bị buff máu cho một người khác, lấy lam thủy làm nước uống.

Trận chiến đấu này tuy rằng khẩn trương lại kích thích, thế nhưng ta nghĩ trong lòng chúng ta đều có một loại cảm giác, chính là...

“Ta rốt cuộc đã trêu chọc ai a!” Nhất Kiếm oán giận, nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Ai biết?” Vô tội nhất chính là Nhất Phương, khi vây công Phương thì hẳn không có mặt.

“Ngươi rốt cuộc vì sao lại công kích chúng ta?” Sa Lợi Diệp cũng nhện không được hỏi.

Ngự Phong trả lời: “Bởi vì các ngươi không mang ca ca ta về.”

“Là do ca ca ngươi không chịu về!” Sa Lợi Diệp chu cái miệng nhỏ nhắn, “Không phải lỗi của chúng ta.”

“Các ngươi rõ ràng tìm được hắn, vì sao không đem hắn về?”

“Ca ca ngươi muốn ở lại bên cạnh Phương.” Nhất Kiếm tức giận gào: “Ta cũng không có biện pháp.”

Nếu Nửa Cuộc Đời không vội vàng đọc chú ngữ, hẳn là sẽ nói lời càng độc ác hơn quãng trở lại.

“Hắn không thể cùng một chỗ với nhân loại.” Ngự Phong cúi thấp đầu, khổ sở nói: “Không thể a...”

“Đây không phải điều ngươi có thể quyết định a!” Vừa niệm xong một đoạn chú ngữ, ta lập tức nói, “Đó là tự do của Lôi.”

“Thế nhưng... Hắn ở cùng nhân loại sẽ gặp bất hạnh.” Ngự Phong vẫn lặp lại những lời đó.

“Cho dù có bất hạnh, ...” Ta thuật lại lời của Lôi khi đó, “Không, chỉ cần đi theo Phương, chính là hạnh phúc của Ngự Lôi.”

“Mặc kệ người khác cho rằng đây là chuyện gian khổ cỡ nào, chỉ cần bản thân nghĩ [đây là hạnh phúc] là đủ rồi, không phải sao?” Ta mỉm cười, chân thành nhìn Ngự Phong.”Cho nên ngươi không cần lo lắng cho ca ca ngươi, hẳn rất tốt. Hắn nói hẳn rất hạnh phúc...”

Ta né tránh một con sói đang nhào lên, nói tiếp: “Ngươi không phải... hi vọng hắn hạnh phúc sao?”

“Là như thế này sao... Chỉ cần ca ca hạnh phúc là đủ rồi...”

Ngự Phong giống như nói với ta, cũng giống như là nói với chính mình.

“Ta là... Thực sự hi vọng như vậy... Thế nhưng... thế nhưng...”

Ngự Phong thì thảo nói nhỏ, “Thế nhưng ta không cam tâm!”

Sau đó, hắn liền khóc rống lên.”Ồ ô ô... Ta hảo không cam lòng a!”

Ngự Phong vừa khóc, bày sới đều ngừng công kích, xoay người liếm liếm Ngự Phong, nhẹ ngậm an ủi hắn.

“Ca ca đi rồi, sau này chỉ còn lại một mình ta!” Ngự Phong khóc đến thương tâm.

“Ai nói?” Sa Lợi Diệp chỉ vào bày sới, nói: “Người còn có đám sới này ở cùng người a!”

Tuy rằng hiện giờ nàng hận thấu xương đám sới chết tiết này, “Hơn nữa cho dù không có cùng một chỗ, hắn vẫn là ca ca của người. Người cũng không phải sẽ không còn được gặp lại hắn.”

“Vậy sao?” Ngự Phong nhìn ta, hỏi: “Không phải ta chỉ còn lại có một mình? Ta còn có thể gặp ca ca sao?”

“Ca ca sẽ không bất hạnh, hắn quả thật rất tốt à?” Ngự khí hắn càng ngày càng kích động.

Sợ hãi cô đơn... cho nên nắm thật chặt, không cho thân nhân duy nhất của mình rời đi.

Liều mạng, liều mạng... dùng hết mọi biện pháp...

Loại tâm tình này, ta có thể hiểu được.

Ta mạnh mẽ gạt đầu, chân thành trả lời: “Đúng vậy, bày sới sẽ ở bên người, người không phải chỉ có một mình, Ngự Lôi quả thật rất hạnh phúc, mà người, cũng có thể gặp lại hắn.”

Ngự Phong trong nháy mắt hóa thành hình người, cười sáng lạn.

“Vậy là tốt rồi.”

Hệ thống thông báo! Nhiệm vụ hoàn thành, mời về Dong Binh Công Hội nhận phần thưởng.

“...” Câm lặng.

Đây là cái nhiệm vụ quỷ dị gì a! Không hiểu ra sao đánh một hồi, sau đó lại chẳng hiểu ra sao mà hoàn thành nhiệm vụ. Sắc mặt mọi người đều trở nên rất khó coi.

“Ha ha a...” Nửa Cuộc Đời cười gượng, “Mặc kệ thế nào, nhiệm vụ hoàn thành rồi, như vậy không tốt sao?”

Tuyệt không tốt! Ta không bao giờ tiếp nhận loại nhiệm vụ boss thông cáo này nữa (giận)!

“Bây giờ ta muốn gặp ca ca!” Ngự Phong nói: “Nếu như hắn có thể tới gặp ta là tốt rồi.”

Sa Lợi Diệp mỉm cười nói: “Ta lập tức đi tìm ca ca người, nói với hắn người muốn gặp hắn.”

“Vậy nhờ nàng.” Ngự Phong gương lên nụ cười tươi tắn đáng yêu.

“Chúng ta... Trở về lĩnh thưởng có được hay không...” Nhất Kiếm hữu khí vô lực nói.

Nhìn vẻ mặt của hắn, tựa hồ là sắp bị tiểu quỷ lang nhân này đánh bại.

“Trở về đi...” Tiếng của Vô Cực nghe ra cũng có chút suy yếu.

Không biết vì sao, ở đây High nhất cũng chỉ có Sa Lợi Diệp.

Trở lại trong thành, Vô Cực lập tức đến Dong Binh Công Hội lĩnh thưởng. Nhiệm vụ dong binh đoàn cũng không có thưởng vật phẩm, chỉ có thể thu được giá trị kinh nghiệm và danh vọng cho dong binh đoàn.

Không uống công chúng ta khổ cực như vậy, nhiệm vụ này tổng cộng nhận được một nghìn điểm đích danh vọng (mỗi người) cùng năm trăm điểm giá trị kinh nghiệm dong binh, so với các nhiệm vụ cấp A khác còn tốt hơn gấp mấy lần. Hiện tại chỉ cần làm thêm hai ba cái nhiệm vụ, đẳng cấp dong binh có thể lên tới cấp S.

Điều kiện tiên quyết là... Phải có nhiệm vụ để tiếp nhận...

Ăn tối xong, mọi người tập hợp ở thành chủ thất.

“Có chuyện vui như vậy cũng không tìm ta...” Thiên Lý bị Vô Cực bắt buộc không được trốn học oán giận, “Thực nhảm chán...”

“Đúng nha! Các người giải được nhiệm vụ đó, thật là lợi hại a.” Tiểu Dương nghe Sa Lợi Diệp kể lại mọi chuyện đã xảy ra, không ngừng thán phục.

“Giờ sao?” Nửa Cuộc Đời hỏi Vô Cực, “Không còn nhiệm vụ để làm, muốn đi luyện công sao?”

“Àn.” Vô Cực gật đầu nói: “Chúng ta đã lâu không đoàn luyện.” Cũng đã rất lâu không có luyện công cùng Nguyệt.

Lần này vô luận như thế nào đều phải luyện cùng với Nguyệt, cho dù phải trối lại, cũng muốn buộc y theo chân bọn họ cùng đi đánh quái.

“Các người đi luyện đi.” Nguyệt nói, trong lòng thì lại nghĩ muốn đến đâu luyện công.

“Nguyệt Nguyệt!” Sa Lợi Diệp đột nhiên tiến đến trước mặt y, cầm lấy cánh tay Nguyệt, lay a lay.”Đẳng cấp chúng ta không sai biệt lắm nga, có thể cùng nhau luyện đó! Dù sao chúng ta chỉ có hai người, dù không có kinh nghiệm cộng thêm cũng kiếm được không ít đâu.”

Sa Lợi Diệp nói rất có lý, hai người tổ đội mạo hiểm đoàn đánh quái chỉ có thể đạt được 110% kinh nghiệm, có chia cũng được 55%, và tổ đội đông bình 50% (hai người chia đôi) thực sự không kém bao nhiêu.

“Cũng tốt.” Nguyệt nói: “Chúng ta cùng đi luyện đi.”

“Đại ca thật không công bằng.” Nhất Kiếm nghe xong, lập tức oán giận, “Chỉ đi luyện với Tiểu Diệp.”

Vô Cực cũng phi... thường đồng cảm.

Nguyệt nói: “Ta và Tiểu Diệp đẳng cấp tương đối gần nhau.” Những người khác đẳng cấp quá cao, giá trị kinh nghiệm dùng để thăng cấp cũng rất rất nhiều, nếu đem giá trị kinh nghiệm phân cho y, bọn họ rất khó thăng cấp.

“YA!” Sa Lợi Diệp vui vẻ vừa nhảy nhót vừa ngâm nga.”Nguyệt Nguyệt muốn đi luyện công cùng ta nha!” Có thể nhìn thấy biểu tình khi ăn giấm của Vô Cực nha, trong lòng nàng cười trộm không thôi.

Sa Lợi Diệp nói tiếp: “Chúng ta đi đâu luyện nha?”

“Nàng quyết định đi.” Lady First!

“Chỗ nào cũng được?”

Nguyệt mỉm cười gật đầu.

Sa Lợi Diệp trầm tư một hồi, “Như vậy...” Mắt to hiện lên một mặt quang mang giáo hoạt, “Ta muốn đi Băng Hỏa đảo.” Dáng tươi cười sáng lạn không gì sánh được.

Băng Hỏa đảo!

“A?” Nguyệt tưởng mình nghe lầm rồi.

“Ta muốn đi Băng Hỏa đảo luyện.” Sa Lợi Diệp cười ngọt ngào nhấn mạnh.

“Tiểu Diệp...” Không thể nào! “Nàng đừng nói giỡn.”

Sa Lợi Diệp chống hai tay lên hông, mắt to trừng mắt Nguyệt, “Ta, không, nói, giỡn. Nguyệt Nguyệt người không phải đã nói, đi nơi nào luyện đều nghe ta sao?”

“Thế nhưng...” Nghe lời với chịu chết là hai việc khác nhau a.

“Lẽ nào người muốn đổi ý?” Sa Lợi Diệp nhướng mày, mắt hạnh trừng lớn, nhìn Nguyệt bằng một bộ ‘Không nghĩ tới người lại là người như thế’.

“...” Trời ạ!

Băng Hỏa đảo nằm ở phía nam trung ương đại lục, quanh năm bị bão tố hoành hành, trên đảo không có bất cứ ai sinh sống, là một hòn đảo đơn độc.

Chỉ có bên cảng Băng Hỏa đảo mới có mấy gian thương điểm, đừng nói là thành trấn, ngay cả điểm hồi sinh cũng không có, nếu như tử vong cũng chỉ có thể quay về trung ương đại lục phục hoạt, lại dùng tiền chạy về, hơn nữa toàn bộ đảo ngoại trừ cảng, những nơi khác đều là khu luyện công, quái vật bên trong đẳng cấp đều trên 150 cấp.

Bất quá số lượng quái vật phân bố cũng không dày đặc, cho nên trước đây Minh Nguyệt mới có thể một mình đi vào, nhưng chỉ dám loanh quanh sát biên giới mà thôi (bởi vì mục đích là thu thập tài liệu, gặp phải quái quá mạnh thì dùng tiềm hành chạy trốn).

Hiện giờ y và Tiểu Diệp đến Băng Hỏa đảo, quả thực là đi chịu chết... Hơn nữa còn là tiêu tiền đi chịu chết.

Nhìn sắc mặt Tiểu Diệp càng ngày càng khó coi, Nguyệt vội vàng giải thích, “Không phải ta muốn đổi ý a, chỉ là hai người chúng ta đến Băng Hỏa đảo rất nguy hiểm.” Là mười phần, phi thường, cực độ nguy hiểm, quái chỉ cần tùy tiện nhẹ nhàng đụng một cái, vẫn có thể tổng bọn họ về trung ương đại lục ngay lập tức.

“Đúng nha...” Sa Lợi Diệp không cam lòng nói: “Nhưng mà người ta muốn đi.”

“Tiểu Diệp rất muốn đi Băng Hỏa đảo á?” Nhất Kiếm ngắt lời hỏi.

“Àn.” Sa Lợi Diệp cố sức gật đầu, “Rất muốn, rất muốn!” Mắt to sáng lấp lánh chờ mong.

“Ai... Ta cũng muốn đi cùng nàng...” Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Thế nhưng thực sự rất nguy hiểm.”

“Như vậy được rồi.” Vô Cực nói với Sa Lợi Diệp: “Chúng ta đi với nàng, sẽ không nguy hiểm nữa.” Hai mắt vẫn nhìn vào Nguyệt.

“Vô Cực nói không sai.” Nửa Cuộc Đời dốc vào: “Như vậy tương đối an toàn.”

“Đúng vậy... mọi người cùng đi sẽ không có nguy hiểm!” Tiểu Dương cũng nói như thế.

Nguyệt suy nghĩ một chút, nghĩ Vô Cực nói cũng đúng.”Vậy chúng ta cùng đi đi.”

Thiên Lý hưng phấn: “Vậy quyết định thế đi!”

Tiểu Dương sôi nổi lôi kéo tay Nhất Kiếm. “Xuất quân nha... Xuất quân thôi...”

Hoàng cùng Nhất Phương cũng cười rất hài lòng, chỉ có Danh Dao hé ra khuôn mặt khổ qua, bởi vì hần thuộc hệ phi chiến đấu, lại phải chịu trách nhiệm ở nhà canh giữ Dong Binh Công Hội chờ nhiệm vụ.

Sau khi trọng luyện, đây là lần đầu ta cùng đoàn luyện công.

Nói thật ra, tới Băng Hỏa đảo đánh quái chỉ có hai loại người.

Một loại là đẳng cấp cao lại không có điểm luyện công, bởi vì trong Thiên Vận, quái hơn 150 cấp phân bố ở rất nhiều nơi (như Ma Vực ở Xích Thổ, không trung thánh địa ở Thiên Thê), hơn nữa phụ cận đều có điểm sống lại, trừ phi thực sự tìm không nơi luyện công (hoặc là tiền nhiều quá luẩn quẩn trong lòng), mới có thể đến Băng Hỏa đảo đánh quái.

Loại thứ hai chính là người muốn bắt sủng vật đẳng cấp cao song thuộc tính hoặc triệu hoán sư (đương nhiên, đẳng cấp triệu hoán sư cũng phải rất cao mới có thể bắt được), quái vật Băng Hỏa đảo đều là song thuộc tính (những đại lục khác chỉ có quái vật cấp boss mới là song thuộc tính), thậm chí boss có cả khả năng tương đối (tương khắc) thuộc tính (như: thủy và hỏa, quang và âm).

Chúng ta có 9 người, cho nên chia làm 2 tổ (nhân số cao nhất trong 1 tổ đội là 7 người). Ta, Tiểu Diệp, Vô Cực, Nhất Phương và Tiểu Dương một tổ, Nhất Kiếm, Thiên Lý, Hoàng và Nửa Cuộc Đời một tổ. Như vậy mỗi tổ đều có chủ công chiến sĩ cùng ma pháp sư, tể ti buff máu và kết giới sư phụ trợ trạng thái.

Phân phối đội ngũ xong, chúng ta ở trên xe ngựa thảo luận một ít chiến lược. Đối phó quái đẳng cấp cao hơn 150, sẽ không được đơn P (cho dù có năng lực đơn P, nhưng tiền tiêu phí mua được thủy quá lớn, không phù hợp hiệu quả kinh tế và lợi ích), đều là vài người cùng nhau đối phó một con, lúc này đội ngũ ăn ý liền phi thường quan trọng.

Bất tri bất giác, chúng ta đến nam phương Phương Vũ thành. Vừa xuống xe ngựa, Vô Cực giao dịch cho ta hai vạn kim tệ, muốn ta đi mua vé tàu và được thủy cho mọi người, ta liền gọi Nhất Kiếm đi cùng.

Lúc này, Sa Lợi Diệp đột nhiên bật cười gian: “Hắc hắc! Thế nào, vẫn là ta có biện pháp đi!” Nàng dùng chính là kênh chung (chỉ ở trong phạm vi gần mới nghe được)

Nửa Cuộc Đời Phong Vân cũng dùng kênh chung nói rằng: “Tiểu hồ ly...” Còn không biết xấu hổ nói hân là hồ ly.

“Ít nhiều gì cũng nhờ Tiểu Diệp có biện pháp này, Nguyệt đại ca mới bằng lòng cho chúng ta dẫn hân luyện công.” Bách Bất Xuyên Dương cười nói: “Tiểu Diệp thực sự là lợi hại!”

“Không có gì đâu!” Sa Lợi Diệp khiêm tốn nói, nhưng lại bà bộ dạng ‘khen ta nữa đi nào ~’

Vô Cực có chút không được tự nhiên nói: “Sau này còn phải làm phiền nàng.” Đối với chuyện không thể thuyết phục Nguyệt cùng nhau luyện công, hân cảm thấy thật không thoải mái.

“Thế nhưng nghìn vạn lần đừng cho Nguyệt biết.” Vô Cực dặn dò: “Nguyệt không thích người khác kéo hân.”

“Tuân mệnh!” Sa Lợi Diệp giậm chân chào theo nghi thức quân đội. Vì đại nghiệp đam mê của nàng, còn có những cảnh tượng bỏ mắt kia, đối với tiểu công trì độn như thế này, nàng không cố gắng một chút sao được!

“Không thành vấn đề.” Tà Hỏa Hoàng đáp.

Thiên Các Nhất Phương yên lặng gật đầu, Bách Bất Xuyên Dương cũng làm động tác ‘kéo lại khóa kéo trên miệng’.

Mà cáo già Nửa Cuộc Đời Phong Vân đâu?

“Tiền, bít, miệng.” Mật ngữ cho Vô Cực một câu như thế.

“Người muốn chết sao?” Vô Cực lão đại trả lời như vậy.

Bên ngoài Băng Hỏa đảo bị băng hà bao phủ, trong đảo thì lại có mấy ngọn núi lửa hoạt động, không ngừng phun trào dung nham nóng bỏng.

Cực lạnh và cực nóng giao nhau, tạo nên địa hình và sinh vật kì lạ. Trong đó đặc thù nhất chính là Lưu Viêm Băng Cốc và Sương Viêm bộc bố (thác nước).

Toàn bộ cốc phóng nhân đều là kỳ hàn băng sương không gì sánh được, thế nhưng phía trên vách núi băng cốc lại chảy xuống một thác nước nham thạch nóng chảy, dòng nham chảy cắt ngang sơn cốc, nham thạch nóng chảy còn bốc lên hơi nóng hầm hập, hàn phong trong băng cốc cũng không thể khiến dòng chảy đông lại, nham thạch nóng chảy cũng không thể hòa tan băng sương trên dòng chảy của nó, thật sự là một kỳ quan.

Càng tuyệt vời hơn chính là, độ ẩm ở nơi này luôn luôn duy trì sự cân bằng, cho nên sinh vật bình thường có khả năng thích ứng phạm vi, cũng khiến cho nơi này trở thành nơi quái vật cùng người chơi tụ tập nhiều nhất.

Bất quá, mục đích của chúng ta cũng không phải băng cốc...

Cái gì? Hỏi ta rõ ràng không phải đi băng cốc còn miêu tả nhiều như vậy để làm chi á! Ta là đang lăm bằm niệm thôi...

Ngoại trừ băng cốc ra, những nơi khác đều lạnh muốn chết a –

Vô Cực người rốt cuộc muốn đi chỗ nào vậy!

Tuy rằng rất muốn oán giận (bởi vì ta thực sự rất sợ lạnh a), thế nhưng thấy những người khác không nói nửa lời, yên lặng theo sát Vô Cực đi, ta cũng chỉ cố gắng nhịn xuống. Nhưng vẫn lạnh quá a (run lẩy bẩy).

Vừa run rẩy vừa gian nan theo sát đội ngũ, trong lòng mắng n lần độ chân thật của Thiên Vận sao lại làm tốt thế.

Dần dần, chúng ta càng ngày càng tiếp cận một nơi gọi là Băng Phong Sâm Lâm, gió tuyết cũng càng lúc càng lớn.

Ta cúi đầu, tránh đi sương tuyết lạnh buốt đâm vào mặt.

Dọc theo đường đi cũng chẳng thấy bao nhiêu đầu quái, Vô Cực rốt cuộc muốn dẫn chúng ta đến đâu đây?

Băng Phong Sâm Lâm? Rất không có khả năng, chúng ta nhiều người, không thích hợp hoạt động ở cái nơi chật hẹp như vậy, như vậy thì...

Ta dựa vào ký ức hữu hạn suy nghĩ về nơi có thể đến, kỳ thực trực tiếp hỏi Vô Cực cũng có thể nhận được đáp án, nhưng ta vẫn thích phỏng đoán suy nghĩ của đối phương hơn, nếu như đoán được thì rất có cảm giác thành tựu.

Không ngừng miên man suy nghĩ, kết quả không chú ý một cái, không cẩn thận đạp lên phiến băng vụn, dưới chân vừa trượt, lão đảo suýt ngã.

Nguy hiểm thật... Thiếu chút nữa té ngã. Ngay lúc ta cảm thấy may mắn cố gắng ổn định thân mình, một bàn tay to đưa qua, gắt gao ôm lấy thắt lưng ta.

Chủ nhân bàn tay to ấy lo lắng nhìn ta. "Người không sao chứ?" Thanh âm mềm nhẹ cứ như sợ ta sẽ vỡ vụn, mà lam mâu kia cũng là ôn nhu đến gần như thâm tình.

Mẹ ơi! Ta sắp ngất xỉu...

"Người không sao chứ?" Vô Cực thấy ta không trả lời hẳn, lần thứ hai ôn nhu hỏi.

"Không có." Ta cố sức lắc đầu. "Cám... cảm ơn." Âm thanh nhỏ đến mức như thể tiếng muỗi kêu.

Sau đó hẳn mới nhìn Tiểu Diệp, không vui hỏi: "Đã tới chưa?"

Sa Lợi Diệp nói: "Sắp đến rồi..."

"Quên đi! Ta không muốn đi nữa." Vô Cực nói với Sa Lợi Diệp: "Muốn thì nàng tự đi dẫn, chúng ta ở chỗ này chờ."

"Ác..." Tiểu Dương đáp, sau đó an vị trên mặt đất nghỉ ngơi.

"Rốt cục có thể nghỉ ngơi." Nhất Kiếm cũng lập tức ngồi bệt xuống. "Mệt chết ta."

"Lạnh muốn chết." Thiên Lý vừa nói vừa phóng ra hỏa linh phù sưởi ấm.

"Ta tự đi dẫn á!" Sa Lợi Diệp mặt như đưa đám giận hờn, "Người ta là nữ tử yếu đuối nha (?)."

"Khổ cực." Nửa Cuộc Đời nói, cũng buff cho nàng một cái Tật Phong Thuật.

"Đi thông thả." Hoàng hai tay ôm một khóa hỏa cầu, cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Cẩn thận một chút." Nhất Phương vỗ vỗ vai Sa Lợi Diệp.

"Ô ô... Vẫn là Nhất Phương đại ca có lương tâm."

Kết quả Nhất Phương nói tiếp: "Dẫn nhiều quá thì chúng ta liền mặc kệ."

"Đi thì đi." Sa Lợi Diệp xoay người chạy vào khu rừng trước mặt, "Ta đành phải tự chọn vậy, hanh!"

"Xin hỏi..." Ta chỉ vào phương hướng Tiểu Diệp chạy đi. "Có thể nói cho ta biết là chuyện gì xảy ra không?"

"Tiểu Diệp muốn chúng ta giúp nàng trả sủng." Nhất Kiếm trả lời.

"Ác." Nguyên lai là trả sủng a!

Chờ một chút...

"Sao ta không biết?" Xem ra ở đây chỉ có ta không hiểu ra sao.

“Cái này á...” Nhất Kiếm gãi gãi đầu, không biết nên nói như thế nào.

Nửa Cuộc Đời giả vờ thần bí “Phật viết: không thể nói, không thể nói.”

“Gi?” Có cái gì mà không thể nói chứ?

“Người đừng quản hẩn.” Vô Cực tựa vào bên tai ta, “Chỉ là Tiểu Diệp muốn bắt sủng vật song thuộc tính mà thôi.”

Ác... Thảo nào nàng kiên trì muốn tới Băng Hỏa đảo.

Không đúng...

Tựa vào bên tai ta!

Hiện tại mới phát giác, Vô Cực vẫn duy trì động tác nắm tay ta.

Khó trách lại cảm thấy ấm áp như vậy...

Giờ không phải lúc nghĩ tới chuyện này!

“Vô Cực... Người có thể buông ra không?” Mặt ta nóng bừng...

“Không... cần...” Vô Cực xấu xa nói: “Ta sẽ lạnh a!” Nói xong còn vươn tay kia ôm lấy ta.

“Người sợ lạnh?” Sao ta không biết hẩn sợ lạnh?

“Đúng vậy.” Vô Cực vùi đầu vào cảnh oa (vùng tiếp giáp giữa cổ và vai) ta, chặt chẽ đem ta ôm vào trong ngực. “Lạnh muốn chết.”

“Vậy á...” Hẩn xem ra thực sự rất lạnh. “Ta đây học Thiên Lý châm hỏa linh phù cho người sưởi ấm.” Ta giấy dựa lấy một tấm hỏa linh phù từ trong đai lưng trữ vật.

Vốn muốn đặt hỏa linh phù ở giữa chúng ta, thế nhưng Vô Cực vẫn gắt gao ôm ta không tha, cuối cùng ta chỉ có thể vòng qua cổ hẩn, đem hỏa linh phù đặt phía sau cổ hẩn, cầm lấy.

“Như vậy sẽ không còn lạnh.” Ta nói.

Mặt Vô Cực vẫn chôn ở cảnh oa ta, lẩm bẩm: “Rất ấm áp.”

Thành thật mà nói... Ta có chút nóng... Hơn nữa tuy rằng nỗ lực khắc chế chính mình không nên suy nghĩ bậy bạ, thế nhưng khi hơi thở phun Vô Cực trên cổ, khiến tim ta như nai con chạy loạn, bên tai phấp phồng.

Nhất Kiếm huyết sáo một cái, trêu chọc: “Thân mật quá nha! Ta cũng muốn...”

Đi chết đi!

Ta lập tức quăng một đạo hỏa linh phù tiếp đón hẩn.

17. Chương 17: Phụ Mẫu

“Vô Cực...” Nguyệt khẽ gọi.

“Ân...” Thanh âm của Vô Cực nghe như đang buồn ngủ.

“Tiểu Diệp đã đi lâu lắm rồi.” Y lo lắng nàng gặp chuyện.

“Ân...” Vô Cực đáp nhẹ một tiếng, “Không sao.”

“Không sao?” Nguyệt nhướn nhướn mày, hỏi.

“Tật Phong Thuật của ta có thể duy trì trong thời gian rất dài.” Nửa Cuộc Đời ngồi bên cạnh xen vào: “Không có việc gì đâu.”

Thế nhưng, rốt cuộc Tiểu Diệp muốn bắt cái gì, đi lâu như vậy.

Nguyệt nhìn không được gọi Tiểu Diệp trên kênh tần: “Tiểu Diệp... Nàng ở đâu a?”

Một lát sau, trên kênh đoàn truyền đến tiếng Tiểu Diệp thở hổn hển, “Sắp... sắp tới rồi.”

“Tiểu Diệp sắp trở về, chúng ta chuẩn bị một chút đi.” Tuy rằng y không rõ Tiểu Diệp rốt cuộc muốn bắt cái gì.

Nguyệt thúc thúc Vô Cực đang ôm mình không nhúc nhích, nhẹ giọng gọi: “Vô Cực, chuẩn bị một chút đi.” Hắn sẽ không thực sự ngủ mất rồi chứ. Tuy rằng xung quanh không có quái, nhưng ngủ ở khu luyện công cũng quá...

Vô Cực lơ mơ hỏi: “Chuẩn bị cái gì?” Thanh âm vẫn rất miễn cưỡng, bắt quá xem ra hắn không ngủ quên.

“Tiểu Diệp đã dẫn quái trở lại.” Nói xong, còn không ngừng thúc cái tên chết dán trên người y.

“Thế thì sao...” Vô Cực không chỉ không có ý muốn buông tay, trái lại càng ôm Nguyệt chặt hơn.

Thế thì người nên buông tay ra đi chứ.

“Ta nóng.” Nguyệt oán giận: “Buông ta ra...” Ai... Y trong lòng thở dài. Tuy rằng Vô Cực bình thường thoát nhìn vừa lạnh ngạnh lại cao ngạo, thế nhưng khi hắn giở trò chơi xấu, thì khó chơi chẳng khác gì một tiểu hài tử.

“Ta phải bắt người làm thế nào mới tốt đây?” Nguyệt bất đắc dĩ nói, một tay vô ý thức khê vuốt mái tóc vàng của Vô Cực.

Cảm giác được cử động của đối phương, Vô Cực cứng đờ, chợt tăng thêm lực đạo trong tay, như là muốn đem nhân nhi trong lòng nhu tiến vào trong thân thể mình, “Ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ a.” Hắn nỉ non, thanh tuyến có một tia cuồng loạn, say mê, còn có... tình triều.

Rất ấm áp... Rất ấm áp... Không muốn buông tay.

Vĩnh viễn... vĩnh viễn cũng không muốn! Trong lòng ấm áp khiến hắn mê muội không thôi, hắn bức thiếu... muốn tìm kiếm càng nhiều ấm áp.

“A!” Nguyệt thấp giọng kêu lên.”Vô Cực!” Hắn thế nhưng lại cắn cổ ta!

Nghe tiếng, Vô Cực ngẩng đầu lên nhìn y, trong đôi lam mâu thâm thúy tràn ngập hỏa nhiệt khó hiểu.

Hắn khàn khàn thấp giọng kêu: “Nguyệt...” Không đủ... Còn chưa đủ... Còn muốn nhiều hơn... thật nhiều ấm áp...

“Nguyệt... Ta rất lạnh.” Vô Cực nói, vươn một tay khê vuốt ve gương mặt Nguyệt, “Mà người, rất ấm áp.” Cánh tay khoác trên trên lưng Nguyệt, càng gắt gao ôm chặt y không tha.

Hắn làm sao vậy? Nguyệt hoảng loạn nhìn về phía Nửa Cuộc Đời, cầu xin trợ giúp.

Nửa Cuộc Đời đầu tiên là kinh ngạc nhìn Vô Cực, sau khi nhận được ánh mắt cầu cứu của Nguyệt, hắn lắc đầu cười khổ.

Giờ phải làm sao? Phải gỡ tay hắn ra sao? Hay là cứ mặc hắn?

“Vô Cực?” Nguyệt dò xét hỏi: “Người rốt cuộc đang làm gì a?”

“Ta không biết.” Câu trả lời khiến Nguyệt dở khóc dở cười.

Vô Cực dừng ở hắn, nhân thần chuyên chú mà mê muội.”Ta nghĩ... cái gì?” Hắn thấp giọng lầm bầm, khuôn mặt tuần tú từ từ áp sát vào Nguyệt.

Nguyệt lại càng hoảng sợ, theo phản xạ mà buông linh phù trong tay, một khóa hỏa cầu đang cháy cứ như vậy rơi xuống trên người Vô Cực.

“Ngô!” Vô Cực thở nhẹ một tiếng, lực đạo trên tay hơi thả lỏng. Lúc này, Nửa Cuộc Đời đưa tay kéo Vô Cực từ trên người Nguyệt, Nguyệt cũng vội vàng thay hắc buff máu.

“Xin lỗi,” Nguyệt hướng hắc xin lỗi, “Khiến người bị bỏng.”

“Không nóng... tuyệt không.” Vô Cực nói nhỏ, “Rất âm áp.”

“A?” Nó nhỏ vậy nhưng vẫn là phù pháp hỏa điểm cấp 3 nha, có thể nào không nóng!

“Xin lỗi.” Nửa Cuộc Đời nhìn Vô Cực đang thất thần, đối Nguyệt áy náy cười nói: “Người này lại mộng du.”

“Mộng du?” Đây là chuyện gì xảy ra?

“Chính là như vậy.” Nửa Cuộc Đời đặt Vô Cực xuống một bên, quay đầu nói với Nguyệt: “Người đừng để ý.”

“Ách... Vừa rồi là chuyện gì xảy ra a...” Nhất Kiếm rút cuộc khôi phục lại từ trạng thái hóa đá, hỏi.

“Ta hình như đã thấy...” Thiên Lý trợn mắt thật to.”Là ảo giác của ta sao?”

Tiểu Dương cũng nói: “Đúng vậy... Ta hình như...”

“Chờ một chút...” Nửa Cuộc Đời cắt đứt mọi người, “Lúc này các người có thấy cái gì sao?” Hắc cười đến rất quỷ dị. “Sao ta, không, hề, thấy, bất, cứ, thứ, gì.”

“...”

“...”

“...”

Một trận trầm mặc qua đi...

Nhất Phương nói: “Cái gì đều không thấy được.” Kể thức thời mới là trang tuần kiệt.

“Ta nghe không hiểu... Người đang nói cái gì.” Hoàng cũng diện vô biểu tình nói.

Nửa Cuộc Đời quay Nhất Kiếm bọn họ tiếp tục nụ cười giả tạo, “Các người thấy cái gì sao?”

Ba người liếc mắt lắc đầu. Có hay không gì đó! Cho dù có cũng phải nói không có!

“Phát xuân cũng phải nhìn nơi chốn a.” Nửa Cuộc Đời trở mình mắt trợn trắng, truyền mật ngữ cho Vô Cực.

“Ai phát xuân!” Vô Cực mạnh miệng.

“Không thừa nhận coi như xong. Thế nhưng lần sau không nên như vậy, đừng dọa Tiểu Nguyệt chạy mất.”

“Dọa chạy?”

“Không sai... Người phải cho người ta thời gian tiếp thu a!”

“Tiếp thu... cái gì?”

“Tiếp thu cái gì? !” Nửa Cuộc Đời chán nản, “Người không biết? !” Hắc là tên ngu ngốc a!

“Ta không biết...” Hắc chỉ là... Muốn có được hơi ấm kia mà thôi...

“Người... Ta không lời nào để nói.”

Cái tên ngu ngốc này sớm hay muộn cũng sẽ phát giác tình cảm của mình.

Nửa Cuộc Đời Phong Vân thích thú nhìn, mê luyện của Vô Cực dừng trên người Nguyệt. Nghĩ thâm, đến lúc đó, sẽ có trò hay để xem.

Vô Cực... bị mộng du?

Ta suy nghĩ đi suy nghĩ lại về những gì Nửa Cuộc Đời nói, hành vi vừa rồi của Vô Cực đích xác có điểm giống bị mộng du, thần trí mơ hồ...

Lúc này, Tiểu Diệp rốt cục đã dẫn quái trở về.

Sa Lợi Diệp đầu đầy mồ hôi, cao giọng khiển trách: “A! Mau tới giúp ta a — “

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy phía sau Sa Lợi Diệp có hai Phi Long. Một con cả người thâm lam, lân giáp phủ đầy thân, một đầu còn lại là hắc sắc lóe ngân quang, có một đôi thú mâu kim sắc. Hai con rồng đang mở mồm to như chậu máu, muốn xé nát Tiểu Diệp.

Nhất Phương khê quát một tiếng: “Thần Thánh Hộ Thuần!” Xông lên phía trước ngăn trở phi long lam sắc.

Sa lợi diệp cũng dừng lại, quay người ngăn trở phi long hắc ngân sắc.

Ta cùng Nửa Cuộc Đời lập tức buff cho hai người họ ma pháp phụ trợ.

Vô Cực cất giọng hỏi: “Muốn bắt con nào?”

“Con màu đen.” Sa Lợi Diệp vội vã đáp: “Màu lam cấp cho Tiểu Nguyệt.”

Nhất Kiếm nói “Không thành vấn đề.” Rút ra trường đao chạy tới bên Nhất Phương chống đỡ lam phi long công tới.

Tiểu Dương cũng lập tức giương cung cài tên, bắn vào những phần yếu hại trên người hắc phi long. Ta và Nửa Cuộc Đời buff máu cho Sa Lợi Diệp và Nhất Phương đang chặn quái, Hoàng và Vô Cực cũng phân biệt dùng ma pháp công kích quái mình phụ trách, Thiên Lý còn lại là song song phóng các loại kết giới vào hai phi long.

Đây là chiến lược chúng ta đã thảo luận trước, tuy rằng ta, Vô Cực và Thiên Lý đều có kỹ năng chức nghiệp đặc biệt có thể sử dụng (nhất là ta), nhưng khi tổ đội thì phải nhận rõ vị trí của mình, không thể luân phiên sử dụng hai loại kỹ năng chức nghiệp, nếu không sẽ khiến đồng đội bị quấy nhiễu mà gặp nguy hiểm.

Tựa như ta và Thiên Lý có thể cùng sử dụng phù pháp công kích phi long, nhưng nếu như ta quá tập trung công kích mà lwo là giúp Tiểu Diệp buff máu, có thể sẽ khiến Tiểu Diệp bỏ mình, hoặc Nửa Cuộc Đời bởi vì ta không buff máu cho Tiểu Diệp mà phân tâm xoay qua buff cho nàng, lại có thể hại Nhất Phương trận vong.

Đương nhiên, cũng không phải kỹ năng chức nghiệp đặc biệt không có đất dùng, giống như Thiên Lý trong lúc kết giới còn hiệu lực cũng có thể sử dụng phù pháp công kích quái vật, chỉ cần hẩn nhớ kỹ trước khi kết giới hết thời gian tác dụng mà quay lại bổ khuyết thêm kết giới là được.

Mà bởi hiện nay chức trách của ta là tế ti, cho nên không thể làm giống Thiên Lý (kỳ thực trước khi đánh quái cũng có thể triệu hồi ra triệu hoán thú và sủng vật công kích, nhưng thú triệu hồi của ta cấp quá thấp không làm gì được, mà ta lại sợ Bạch Vũ sẽ chết rụng, cho nên không gọi chúng ra).

Dưới sự công kích không ngừng của chúng ta, mười phút sau, huyết lượng hắc ngân long rốt cục rút xuống còn 1/10, có thể thuần phục được.

Sa Lợi Diệp vội vàng cắn đầu ngón tay, thừa dịp hắc long bị tiền của Tiểu Dương thu hút sự chú ý, đem vết máu khắc lên trán hắc long, thu phục nó. Nhưng bởi vì đẳng cấp sủng vật và chủ nhân không thể thua kém quá lớn, cho nên hắc long cũng bị giảm xuống cấp 92 như Sa Lợi Diệp.

“YA! Thu được rồi —” Bất quá Tiểu Diệp vẫn rất cao hứng, dù sao đó cũng là Quang Âm Thánh Long cấp 160, có hai thuộc tính quang – âm.

Mà một con khác lại là Băng Diễm Phi Long cấp 158, có hai loại thuộc tính thủy – hỏa.

Hiện giờ, ta phải đến thu phục nó!

Khắc một dấu tay máu, ta nhìn vào Băng Diễm Phi Long quát một tiếng: “Khế!”

Hệ thống thông báo! Sủng vật đẳng cấp rất cao, khế ấn thất bại.

“...” Ta khờ mắt.

“Thế nào?” Vô Cực thấy ta ngây người, vội vã hỏi: “Bắt được chưa?”

“Không có... Làm ta giết cả mình.” Nguyên lai mị lực Tình Ti gia tăng cũng không phải không có hạn mức cao nhất. Xem ra lần trước ta có thể bắt được Bạch Vũ, chỉ là do may mắn, bất quá, hiện tại không phải thời gian nghiên cứu xem Tình Ti có thể cộng thêm bao nhiêu điểm mị lực.

Ta vội vàng nói với Nhất Phương: “Sủng vật đẳng cấp rất cao, không thể lập kế ước, ta trực tiếp trao.” Tuy rằng ta cũng không muốn dùng phương thức này trao sủng, như vậy đẳng cấp lẫn giá trị năng lực của sủng vật sẽ giảm đi, thế nhưng đây là Tiểu Diệp đặc biệt mang tới cho ta, ta không thể cô phụ tâm ý của nàng.

“Cẩn thận một chút.” Vô Cực nói.

Ta buff cho mình một cái Tật Phong và Chúc Phúc Thuật, chậm rãi đến gần phi long.

Nhất Kiếm lập tức tiến lên cùng Nhất Phương chắn quái; Vô Cực và Hoàng song song thả một cái Băng Đóng Thuật (có khả năng làm chậm hoặc đóng băng địch thủ) và Hỏa Diễm kết giới (Hoàng không có ma pháp hệ thủy) vây khốn hành động của phi long; Thiên Lý cũng không ngừng phóng ra Thúc Phục kết giới, Tiểu Dương lại giữ cung tiễn, chờ phân phó lâm trận. Dưới sự trợ giúp của bằng hữu trong đoàn, ta thuận lợi bắt được Băng Diễm Phi Long.

Chỉ là... Có cần phải cẩn cẩn dực dực như vậy không? Ta hiện tại yếu đuối như vậy sao? Lòng tự trọng của nam nhân lại bị dả kích nghiêm trọng.

Nửa Cuộc Đời Phong Vân! Người vừa nảy ở bên kia lén niệm Phục Hoạt Thuật. Nhớ kỹ cho ta!

Thời gian luyện công quả thật vô cùng vui vẻ, tất cả mọi người luyện tiếu ly khai bằng hỏa đảo (cải chính, bởi vì muốn trở về còn phải tốn tiền thêm một lần, cho nên không ai muốn ly khai, đều trực tiếp logout tại cảng).

Vài ngày tiếp theo, ta đã luyện đến cấp 86, hơn nữa ta còn cùng Nửa Cuộc Đời, Thiên Lý luận phiên làm việc, cho nên bốn kỹ năng chức nghiệp trong người cũng luyện được không ít.

Trong Thiên Vận, từ cấp 80 đến cấp 100 là một cửa khẩu rất lớn. Thông thường từ cấp 1 luyện đến cấp 70 nhiều lắm chỉ cần hai ba tháng, thế nhưng từ 80 luyện đến 100, có thể tiêu phí hết nửa năm thời gian.

Bởi vì sau cấp 100, có thể sử dụng trang bị vũ khí cấp SSS+, năng lực sẽ được tăng cường rất nhiều, cho nên giai đoạn này đẳng cấp khó luyện nhất, sau 90 cấp, mỗi lần thăng một cấp cần điểm kinh nghiệm gấp 5 lần cấp trước đó (ví dụ từ 90 lên 91 cần 100 triệu exp, từ 91 lên 92 phải cần 500 triệu exp).

Rất nhiều người chơi đều bị kẹt lại ở giai đoạn này, cũng chính là cái mọi người gọi là “tạp đẳng” (chờ lên cấp).

Hệ nguyên tố chờ sớm nhất, bắt đầu từ cấp 70, nhất là sau cấp 90, có thể nói là giai đoạn “Nằm úp sấp nằm úp sấp” (% kinh nghiệm nằm im không lên nổi) khổ cực nhất, chỉ cần không cẩn thận bị rút điểm kinh nghiệm, đó là nỗi đau xuyên thấu tâm can, ôm đầu khóc ròng. Thế nhưng khi hệ nguyên tố xông qua cửa ải 90 cấp, đã có thể đẩy mây mù thấy trời xanh, xuất đầu!

Hệ chiến đấu đại khái bắt đầu chờ từ cấp 90, tuy rằng trễ nhất thế nhưng lại là hao tiền tốn của nhất, hơn nữa khi đổi sang trang bị cấp 100, tuyệt không phải là một số lượng nhỏ. Dù sao từ xưa đến nay trong game online, trang bị quý nhất đều là chức nghiệp hệ chiến đấu (bởi vì chức nghiệp hệ chiến đấu được nhiều người luyện nhất, trang bị cấp cao không thể mua được trong thương điểm, chỉ có thể kiếm được bằng cách đánh quái. Vật hiếm nên quý a).

Hệ phụ trợ khoảng chừng bắt đầu từ cấp 85. Lúc này đẳng cấp cho dù có cao hay thấp, không thể cùng đoàn cấp cao đi luyện công, nhưng cũng không thể đi cùng đoàn quá thấp, cùng tổ đội ngang nhau thì điểm kinh nghiệm kiếm được quá chậm, tốc độ thăng cấp bò bò như ốc sên, chậm hơn cả hệ nguyên tố.

Mà hệ viễn chiến lại không có vấn đề ‘tạp đẳng’, bởi vì bọn họ vốn luyện cấp không được nhanh, nói khó nghe chút thì chính là từ đầu đến cuối đều là ‘tạp đẳng’...

Đương nhiên đây là chỉ đơn luyện, nếu như vào một tổ đội ngon lành, hơn nữa lại có kinh nghiệm cộng thêm, ‘tập đẳng’ có thể vượt qua rất nhanh, thế nhưng, ngoại trừ hệ phụ trợ ...

Hệ phụ trợ vốn phải là cùng người khác tổ đội luyện công, hơn nữa ta hiện tại dù có tổ dung binh đội lại không có giá trị kinh nghiệm cộng thêm (do đẳng cấp chênh lệch quá lớn), cho nên... đương nhiên là bước vào giai đoạn ‘tập đẳng’...

Cho dù cùng Vô Cực bọn họ đánh quái vượt cấp, dưới tình huống không có kinh nghiệm cộng thêm, tốc độ thăng cấp vẫn là... cực kì... chậm a!

Trước kia Minh Nguyệt phải mất thời gian hai tháng rưỡi, mới từ cấp 90 luyện đến cấp 100, có trời mới biết hiện tại ta còn phải luyện bao lâu (khóc).

Vì để ta sớm ngày bước vào con đường cấp 100, chúng ta chuyên chọn đánh quái cấp trăm sáu, trăm bảy.

Hiện tại chúng ta chống lại chính là Song Đầu Cự Nhân (hệ hình người, hỏa thổ song thuộc tính) cấp 166.

Nhất Phương và Nhất Kiếm phân biệt thu hút sự chú ý của hai cái đầu, ta phụ trách không ngừng tung ra các thức kết giới, Nửa Cuộc Đời phụ trách buff máu, Vô Cực dùng ma khí kỹ, Hoàng ma pháp chủ công (những người khác không login).

Khi chúng ta đang đánh đến nghiện, bên tai ta đột nhiên vang lên những tiếng “đô đô đô”.

“Kỳ quái... sao ta lại nghe được tiếng đô đô.” Ta lắc lắc đầu, thanh âm vẫn cứ vang vang.”Hệ thống có vấn đề sao?”

“Tiếng đô đô?” Nhất Kiếm nghiêng tai lắng nghe, “Ta không có nghe a.”

Thanh âm kia càng ngày càng lớn, sao chẳng ai nghe thấy?

“Ta từng nghe qua.” Nhất Phương đột nhiên nói: “Chuông cửa.”

“Gi?” Chuông cửa?

“Ta đã biết.” Vô Cực thừa dịp chờ phát động sóng công kích tiếp theo, nói rằng: “Hẳn là thanh âm hệ thống cài đặt. Ta từng cài đặt, khi ta login quá lâu cũng sẽ có loại này thanh âm.”

Vấn đề là ta login chưa lâu a, hơn nữa ta cũng không có cài đặt thanh âm này.

Chờ một chút... Ta nhớ kỹ hệ thống hình như cũng có thể tự cài đặt, khi chuông cửa hoặc điện thoại reo lên sẽ có âm thanh nhắc nhở. Bởi vì khi đăng nhập Thiên Vận, người chơi sẽ tiến nhập trạng thái ngủ, không nghe được âm thanh bên ngoài.

Nói như vậy... Ta hình như có cài đặt điện thoại thì phải.

Nhưng số điện thoại của ta hầu như không ai biết, đi động cũng chỉ có Nhất Kiếm cùng vài người biết mà thôi, trừ phi...

Nghĩ đến một khả năng, ta lập tức nói với Vô Cực.

“Ta logout nhận điện thoại.” Sau đó, không đợi đối phương đáp ứng liền lập tức logout.

Tay phát lạnh run lấy bấy mở khóa điện thoại, trời biết, động tác này thoát nhìn đơn giản nhưng với ta mà nói là bao nhiêu khó khăn... lại cần phải cố lấy bao nhiêu dũng khí

Điện thoại kết nối, trên màn hình ném ra hình ảnh một đôi trung niên nam nữ.

Nam nhân hết sức nghiêm túc và khí phách mưỡu phần nhìn ta: “Tại sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?”

“Con đang chơi máy tính, không có nghe.” Ngỡ khí ta cứng nhắc trả lời, cũng cố gắng làm cho mặt mình không biểu lộ bất cứ biểu tình gì.

“Thật là... Cũng chỉ biết ôm máy tính.” Người phụ nữ trung niên bên cạnh nam nhân kia nghi thái vạ thiên, phong vận do tôn nói: “Đã tốt nghiệp lâu như vậy, cũng không đi tìm việc làm.”

“...” Ta chỉ nghiêm mặt, không nói một câu.

“Cũng vậy thôi.” Trung niên nam tử nói rằng: “Nó chỉ cần ngoan ngoãn không gây chuyện là tốt rồi.”

“Tiếp qua nửa năm, chờ công tác ở Châu Âu bên này ổn định, chúng ta sẽ quay về Đài Loan, đến lúc đó sẽ giúp người an bài. Bây giờ người muốn ngoạn thế nào thì cứ ngoạn thế ấy, chỉ cần đừng làm ảnh hưởng đến thanh danh Quý gia là được.” Trong giọng nói chút nào không có bất kỳ sự quan tâm nào.

“Còn có...” Trung niên phụ nữ tiếp tục nói rằng: “Lần này trở về cũng nên giúp người an bài mai mối, nữ nhân bên cạnh người nhớ phải xử lý cho tốt.”

“...” Bên cạnh ta chưa từng có bất kỳ nữ nhân nào a.

“Đại khái cứ như vậy.” Trung niên phụ nữ nói: “Ba người đã gửi tiền vào ngân hàng cho người, không đủ thì nói với chúng ta.”

“Dạ...” Ta đáp: “Ba, mẹ. Gặp lại sau.” Hai chữ này thốt lên lại nặng nề như thế.

Hai người ngay cả câu tạm biệt cũng không nói liền cúp điện thoại.

Nhìn màn hình trống rỗng, trong lòng ta bật lên tiếng cười nhạo.

Cha mẹ sao? Ta sinh ra đã hai mươi bốn năm, thời gian ở cùng với họ cộng lại còn chưa tới một năm, bắt cứ chuyện gì đều dùng tiền giải quyết, họ luôn cho rằng hết thấy mọi thứ của đứa con đều phải nắm giữ trong tay mình sao...

Thật là phụ mẫu của ta sao?

Cho nên ta không tìm việc làm, không kết giao bạn gái, vì tất cả mọi thứ trong cuộc đời ta đã bị bọn họ an bài từ sớm rồi.

Nhất Kiếm thường khuyên ta không nên nghe theo thái quá, phải biết phản kháng, phải làm chính mình, thế nhưng... ta không có biện pháp...

Phóng tầm mắt khắp ngôi nhà xa hoa nhưng chỗ trống, cha ta có phải luôn chuẩn bị những thứ giống như thế này với những đứa con tư sinh khác của người?

Nếu như không phải ta có khuôn mặt dễ nhìn, có thể thành trợ lực “thương nghiệp liên hợp” (nói khó nghe chính là hôn nhân chính sách), ta có thể có được loại tự do này sao?

Đây là điều Nhất Kiếm vĩnh viễn không thể hiểu. Khẽ chạm vào mũi giáp trở chơi lạnh như băng. Cái này, mới là nhà của ta, tất cả những gì ta có đều ở nơi này.

Login, mọi người đều vây quanh ở nơi ta logout.

“Nguyệt đại ca!” Nhất Kiếm thấy ta login, lập tức chạy tới.

“Nói điện thoại xong rồi?” Vô Cực nói: “Chúng ta tiếp tục.”

“Àn.” Suy yếu gật đầu, thế nhưng ngực hình như có thứ gì đó cứng rắn đâm vào, vừa đau vừa buốt.

Ta mở mồm định vươn tay, nắm chặt vạt áo Vô Cực theo gió lay, như người sắp chết đuối bám vào khúc gỗ cứu mạng...

“Nguyệt?” Vô Cực nghi hoặc nhìn ta, “Người có khỏe không?”

Ta muốn lắc đầu, thế nhưng một chút khí lực cũng không dùng được.

Vô Cực kéo tay ta, bao lại trong bàn tay to lớn.”Có việc thì đừng để trong lòng, nói ra sẽ tốt hơn.”

“Ta không sao.” Ta miễn cưỡng bày ra nụ cười.

“Ai nói người không có việc gì!” Nhất Kiếm xen mồm vào: “Người có biết sắc mặt của người bây giờ khó coi đến thế nào không?”

Nhất Kiếm nhìn ta cười khổ, lập tức hiểu ra, “Chẳng lẽ là...”

“Nhất Kiếm!” Ta giận dữ nhìn thẳng vào Nhất Kiếm căm hấn nói tiếp.

Nhất Kiếm biết rõ tình hình của ta, hẳn là đã đoán được đại khái. Trong nháy mắt, khí lực của ta giống như bị rút sạch, chỉ muốn hảo hảo mà ngủ một giấc.

“Ta mệt mỏi, ta muốn logout nghỉ ngơi.” Ta nói với mọi người.

Vô Cực nhìn ta, ôn nhu nói “Ta tiễn ngươi...”

Ta hơi gật đầu, mặc cho Vô Cực nắm tay ta, lôi kéo ta.

Nhớ rất rõ, cũng từng có người lôi kéo tay ta như vậy, thế nhưng khi đó đích ta chỉ cảm thấy thân ảnh hẳn rất bí ai, con đường kia rất dài.

Nhưng hiện giờ lại là Vô Cực, ta lại hi vọng... con đường này có thể dài thêm một chút.

Tốt nhất có thể như vậy mà kéo dài đến vĩnh viễn.

Nguyệt Phi Ly logout xong, thẩm phán đại hội bắt đầu.

“Đây là có chuyện gì?” Nửa Cuộc Đời cười chói lọi tới gần Nhất Kiếm.”Có thể nói cho ta biết không?”

Nhất Kiếm bày ra biểu tình thà chết chứ không chịu khuất phục, “Trừ phi Nguyệt đại ca tự mình mở miệng, bằng không ta sẽ không nói gì hết!”

Nếu như y bắt đầu ngoan cố, mặc kệ ai đến kéo cũng không nhúc nhích. Cái này ngay cả Vô Cực cũng không biết nên làm sao.

“Chỉ có thể như vậy.” Vô Cực cúi đầu, cảm thấy cực kì vô lực.

Chẳng lẽ hẳn không thể cho y sự ám áp hay sao?

Đặt mũ giáp trò chơi xuống, ta vùi đầu vào trong chăn.

Dư âm hơi ấm trong tay, là độ ấm duy nhất trong căn phòng lạnh lẽo này.

Ta sẽ ngoan ngoãn... cho nên...

Có thể hay không, đừng vứt bỏ ta....

18. Chương 18: Luân Án

Tiếng chuông chói tai đánh thức ta từ trong giấc ngủ mơ, ta mờ mịt cầm lấy điện thoại di động đặt ở đầu giường. Điện thoại di động đã tắt nguồn, hẳn là vì lâu quá không sạc, như vậy... cái âm thanh kia là gì?

Trong nháy mắt, cảm giác sợ hãi bao phủ toàn thân ta.

Chẳng lẽ lại là điện thoại!

“Không đúng...” Ta lẩm bẩm trứ, “Hai vợ chồng kia không rảnh rồi để gọi lại lần nữa.”

Ngồi dậy, nhìn căn phòng rộng lớn, lung la lung lay đi tới phòng khách.

Tiếng vang phát ra thì ra là chuông cửa, ta vì sự sợ hãi của mình lúc này mà cảm thấy buồn cười... cũng thật đáng buồn.

Mở cửa, bên ngoài là một đôi nam nữ.

“Lâu như vậy mới mở cửa, ta còn tưởng rằng ngươi có chuyện!” Nhất Kiếm lo lắng nói: “Thiếu chút nữa là phá cửa vào rồi.”

“Đừng nói lung tung, Tiểu Nguyệt không phải vấn đề sao.” Thiếu nữ đứng bên cạnh Nhất Kiếm ôn nhu mỉm cười.

“Kiếm Sanh, Mạc Ngữ tử.” Ta kinh ngạc vì hai người xuất hiện. “Các người thế nào lại rảnh rỗi qua đây!”

“Đi vào rồi nói sau.” Nhất Kiếm vỗ vỗ vai ta, tự nhiên đi vào ngồi xuống ghế sofa.

Mạc Ngữ ôn hòa nói: “Ta đi pha trà.” Xoay người đến nhà bếp, lưu cho ta và Nhất Kiếm không gian nói chuyện.

Ta ngồi xuống đối diện Nhất Kiếm. “Nói đi.” Ta nghĩ Nhất Kiếm tới tìm ta nhất định có nguyên nhân.

“Điện thoại người gọi mãi mà không được.” Nhất Kiếm có chút oán giận. “Ta rất lo lắng cho ngươi, cho nên mới đến đây.”

“Hết pin.” Ta lấy cái điện thoại đã tắt nguồn ra quơ quơ trước mặt hắn.

Nhất Kiếm nhìn chăm chú vào ta, một lúc lâu, hắn mới mở miệng.

“Lần sau đừng như vậy.” Trong giọng nói có an tâm thở dài một hơi, “Ngươi hại ta rất lo lắng a!”

“Xin lỗi.” Ta hướng Nhất Kiếm xin lỗi.

“Ai...” Nhất Kiếm thở dài, “Ngươi cần bản không cần phải ép buộc bản thân...”

“Ngươi không hiểu đâu.” Ta cười khổ. Tuy rằng đồng dạng sinh trong thế gia hiển hách, nhưng kinh nghiệm sống của Nhất Kiếm và ta lại hoàn toàn bất đồng.

“Ta rất ghét mỗi khi ngươi nói như vậy.” Nhất Kiếm nhú mày, “Cũng rất ghét ngươi tại sao cứ nghe lời hai người kia như vậy. Rõ ràng trong lòng không muốn, vậy mà cứ miễn cưỡng chính mình.”

“Ta không sao, ngươi không cần lo lắng...” Thật sự không có việc gì...

“Ngươi lại nữa rồi.” Nhất Kiếm trở mình mắt trợn trắng, “Ai chẳng biết lúc ngươi nói không có việc gì mới là vô cùng có việc chứ.”

“Ta...”

Nhất Kiếm phát phát tay, cắt đứt lời ta muốn nói. “Quên đi, ta đến không phải nói với ngươi chuyện này. Ta muốn nói chính là, lão đại bọn họ nhận được nhiệm vụ rồi, muốn ngươi mau mau login.”

“Thực sao!” Thật tốt quá. “Ta lập tức login.”

“Còn có...” Hắn đột nhiên suy sụp cúi mặt, “Ta phải về nhà với biểu tỷ, mấy ngày tới không thể login!”

“Ta biết.” Ta gật đầu, “Ngươi cũng nên về nhà.”

“Ai... Ta vốn không muốn về đâu, thế nhưng ngẫm lại... lão ba ta ít nhất vẫn còn rất quan tâm ta, cho nên...”

“Biết là tốt rồi.” Mạc Ngữ đột nhiên từ nhà bếp đi tới, mỉm cười nói: “Dượng thực sự rất hi vọng ngươi quay về thăm dượng.”

“Được rồi! Được rồi!” Nhìn dáng tươi cười của Mạc Ngữ, ta nghĩ Nhất Kiếm nhất định đang rất sợ hãi đi. “Ta không phải đang chuẩn bị về rồi đây sao?”

“Thấy ngươi không có việc gì ta cũng an tâm.” Mạc Ngữ tử nói.

“Cảm ơn.” Ta tự đáy lòng nói lời cảm ơn hai người trước mặt, họ thật sự luôn quan tâm đến ta.

“Người người phải cảm ơn không chỉ có chúng ta, còn có lão đại bọn họ.” Nhất Kiếm nói: “Mấy ngày nay ngươi không login, tất cả mọi người rất lo lắng.”

Ta ngượng ngùng cười cười, nghĩ thầm chờ một chút login phải đi xin lỗi bọn bè trong đoàn mới được.

“Nói đến cái này...” Nhất Kiếm có chút do dự.

“Thế nào?”

“Chính là...” Hấn nơm nớp lo sợ nhìn ta, “Ta đem số điện thoại di động của người đưa cho lão đại rồi.”

“Cái gì!” Cho Vô Cực!

“Bởi vì lão đại bức ta a.”

Trên thực tế là Vô Cực uy hiếp hấn, muốn hấn hoặc là chọn đưa số điện thoại của Nguyệt ra hoặc là khai ra nguyên nhân Nguyệt suy sụp, hai cái phải chọn một.

“Hơn nữa ta lại không liên lạc được với người, cho nên...”

“...” Ta nghĩ phải đổi số.

Mặc ngữ nhìn ta đang ngốc rưng, hỏi: “Tiểu Nguyệt, người với Vô Cực không phải rất thân nhau sao? Sao lại không muốn cho hấn số điện thoại di động ni?”

Vấn đề là... nếu cùng Vô Cực nói chuyện điện thoại.

Ta sẽ ngượng a ——

—
Login, Nguyệt xuất hiện tại cảng Băng Hỏa đảo cảng. Kiểm tra danh sách dong binh đoàn, phát hiện trong đoàn ngoại trừ Vô Cực, tất cả mọi người đã trở lại trung ương đại lục.

Ngoại trừ Vô Cực!

... Vô Cực vì sao còn ở nơi này?

Vô Cực phát hiện nguyệt login, lập tức tìm được y.

Vừa thấy mặt, đôi tay Vô Cực dùng sức bắt lấy bả vai Nguyệt, khiến y giật mình.”Người rút cục cũng login.” Ngữ khí có chút kích động.

“Người hại chúng ta hạo lo lắng a.”

“Xin lỗi... khiến mọi người lo lắng.”

“Thật đáng chết...” Vô Cực nói lời không rõ ý nghĩa, đưa tay kéo Nguyệt vào trong lòng. “Đừng biến mất nữa...” Cầu xin, “Người đã nói sẽ không rời đi...” Âm điệu gần như rên rỉ.

“Ta không có biến mất, ta vẫn ở.” Nguyệt cũng ôm lấy Vô Cực, kiên quyết nói “Sẽ không ly khai.” Tuyệt đối sẽ không...

“Vậy là tốt rồi...”

Vô Cực thấy rõ ràng tâm của chính mình, nhiều lần mê thất, nhiều lần mê vong, nguyên lai vì đã sớm buộc lại trên người đối phương

Sao hấn lại ngốc đến thế... Mãi không phát giác?

Ta chỉ muốn người...

Thân thiết cảm thụ sự ấm áp trong lòng, trong lòng Vô Cực không ngừng gào thét.

Nguyệt ngửa đầu hỏi Vô Cực: “Sao người không quay về trung ương đại lục?” Thế nhưng lời vừa rời khỏi miệng y liền hối hận.

Nhất định là bởi vì lo lắng cho y nên mới ở lại Băng Hỏa đảo a, sao y lại đi hỏi vấn đề ngu ngốc như thế.

Vô Cực nói: “Nhất Kiếm bảo sẽ đến nhà người tìm người login, ta liền đến Băng Hỏa đảo.”

Nguyên lai Vô Cực đặc biệt chạy tới Băng Hỏa đảo đón Nguyệt, trước đó hấn đã trở về thành tiếp nhận nhiệm vụ.

“Người không cần phải phiền phức như vậy.” Nguyệt nói: “Ta tự về cũng được mà.” Chỉ cần bóp nát hồi quyển là có thể quay về trung ương đại lục mà.

Vô Cực nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc đang tung bay của Nguyệt, thấp giọng: “Ta sẽ lo lắng.” Ngón giữa khẽ run rẩy, nhẹ đến mức khó có thể phát hiện..

Nguyệt bật cười: “Có cái gì mà phải lo lắng, ta cũng sẽ không lạc đường.” Cũng sẽ không ngốc đến mức chạy ra khỏi khu an toàn để quái luyện công.

Hắn rũ mắt nhìn chăm chú vào Nguyệt, đem sợi tóc quấn quanh trên ngón tay.

“Đúng vậy... Người sẽ không lạc đường.”

Nguyệt duy trì động tác ngẩng đầu, mà Vô Cực vẫn một tay ôm y. Y đột nhiên phát hiện... cái tư thế này thật sự là rất ái muội

Gương mặt Nguyệt “oanh” một cái, đỏ bừng lên.

“Ách... Người có thể buông ra không?” Hình như gần đây y thường xuyên hỏi vấn đề này.

Lần này Vô Cực thật ra rất thẳng thắn địa buông Nguyệt ra. Cũng không phải bởi vì nghe đối phương nói, mà là hắn nhìn đôi gò má Nguyệt phồng hồng, nghĩ đến... nam nhân tại phương diện nào đó cũng phi thường yếu đuối.

Vô Cực ho nhẹ một tiếng, có chút xấu hổ nói: “Chúng ta quay về trung ương đại lục đi.”

Hiện tại cũng không phải là thời gian phát tình, Vô Cực hiếm khi nghe theo lời nói của Nửa Cuộc Đời Phong Vân. Hắn phải cho Tiểu Nguyệt thời gian để tiếp nhận hắn.

Trở lại trung ương đại lục, Vô Cực và ta trực tiếp ngồi mã xa đến một hải cảng gọi à Cát Phân Lâm. Nhiệm vụ lần này là ở đó, những người khác đã đi trước tập hợp.

Ở trên xe ngựa, Vô Cực nói cho ta biết nội dung nhiệm vụ lần này.

Nhiệm vụ lần này tên là “Giả mạo hải tặc” (3A).

Muốn chúng ta tại cảng Cát Phân Lâm tìm một con thuyền rời bến, tới trên biển, gặp một thương thuyền địch quốc (người không tiếp nhận nhiệm vụ sẽ không gặp được), lúc này chúng ta chỉ cần cướp sạch mọi thứ trên thương thuyền này là có thể hoàn thành nhiệm vụ (người ủy thác nhiệm vụ này là thành chủ Cát Phân Lâm thành, hắn muốn thử phá hư mậu dịch của nước láng giềng). Trên cơ bản cũng được tính là một nhiệm vụ đơn giản.

Thế nhưng Vô Cực nói, nhiệm vụ này phiền toái nhất ở chỗ, có một gã thợ săn tiền thưởng mỗi lần xoát tân đều chiếm đóng nhiệm vụ này (1), hơn nữa cái thợ săn tiền thưởng kia phi thường khó chơi, chỉ cần là đối tượng hắn nhìn không vừa hắn, sẽ không để cho bọn họ làm nhiệm vụ, đám người Tiêu Dao Công Tử đích cũng bởi vì như thế mà hủy nhiệm vụ.

Nghe đến đó, ta nhin không được hỏi: “Tiêu Dao Công Tử tài lực hùng hậu, chẳng lẽ không thể mua được thợ săn tiền thưởng kia sao?” Theo ta được biết, rất nhiều thợ săn tiền thưởng chiếm nhiệm vụ đều là vì tiền.

“Căn cứ Nửa Cuộc Đời điều tra được, tên thợ săn tiền thưởng đó rất có nguyên tắc.” Vô Cực nói “Nếu là kẻ hắn không thích, dù có ra tiền nhiều bao nhiêu hắn cũng sẽ không làm nhiệm vụ.”

“Vậy sao, ” Ta cúi đầu suy nghĩ, “Không biết người kia có chịu để chúng ta làm nhiệm vụ không...”

“Ta ở Cát Phân Lâm cảng có hỏi thăm qua, nghe nói đối phương không phải kẻ làm khó dễ người khác. Đến lúc đó sẽ biết.”

“Cũng chỉ có thể như vậy... Đúng rồi, ” Ta hỏi: “Id thợ săn tiền thưởng đó là gì...” Tiếp nhận nhiệm vụ hắn là sẽ hiển thị danh tính thợ săn tiền thưởng hiệp trợ làm nhiệm vụ.

“Pháp Lợi Tư.” Vô Cực đáp.

“Pháp Lợi Tư a...” Ta nghĩ nghĩ, không biết là người như thế nào.

Trong bao sương nho nhỏ, hai người, vai kề vai, bánh xe lăn đều lăn đều, trên mặt đất kéo ra hai dấu bánh xe thật dài...

19. Chương 19: Nhiệm Vụ Hải Tặc

Hải cảng Cát Phân Lâm đặc sản là cá và cây rừng, cho nên ở đây tụ tập không ít trù sư và kiến trúc sư.

Nhưng Cát Phân Lâm ngoại trừ cá và rừng, lại không có sản vật khác, không chỉ nằm ở vùng sát biên giới trung ương đại lục, chu vi luyện công ít, đẳng cấp quái vật cũng không cao (duy nhất khu luyện công cao cấp là quái vật biển phụ cận Hải Vực), vì thế Cát Phân Lâm thành hiện nay do NPC quản lý, cũng không có game thủ nào muốn chiếm cứ.

Chúng ta và Nửa Cuộc Đời tập hợp ở một khách điểm có tên là [Hải tặc chi nhân].

Vừa gặp mặt, đám bạn nhiệt tình thiếu chút nữa ép ta thở không được, Thiên Lý thậm chí còn dán sát vào ta giống như bạch tuộc.

“Nguyệt đại ca... Người rút cuộc cũng login a...”

Ta chỉ không login mấy ngày, có cần phải như vậy không...

“Được rồi...” Vô Cực đúng lúc ngăn cản Thiên Lý đem ta ra dè ép.”Nói chính sự đi.”

“Ác...” Thiên Lý đáp, vội vã từ trên người ta đứng lên.

“Hỏi thăm thế nào?” Vô Cực hỏi mọi người đã vào Cát Phân Lâm điều tra.

“Phi thường thuận lợi...” Sa Lợi Diệp nhảy lại gần, quá độ hưng phấn mà nói: “Trong thành hầu như ai cũng biết đến Pháp Lợi Tư.”

“Không sai...” Nửa Cuộc Đời gật đầu.”Ta đã biết cách liên lạc với hắn, chỉ chờ chúng ta tập hợp đông đủ là có thể đi tìm người.”

“Vậy còn chờ cái gì!” Vô Cực nói: “Đi thôi.”

—

Nửa Cuộc Đời mang theo mọi người đi tới bến tàu Cát Phân Lâm. Gần bến tàu có mấy kiến trúc sư đang đóng thuyền, còn có mấy người đánh cá (nông phu học đánh bắt cá) đang thu hoạch cá bắt được, phóng mắt nhìn lại, không ai giống như thợ săn tiền thưởng.

“Pháp Lợi Tư ở nơi nào a?” Nguyệt hỏi Nửa Cuộc Đời.

“Cái này à...” Nửa Cuộc Đời quỷ dị cười cười, đột nhiên giương giọng hô to: “Xin hỏi có ai biết Pháp Lợi Tư ở đâu không?”

Kêu một tiếng, đám người xung quanh ngừng tay làm việc, nhìn vào kẻ vừa lên tiếng.

“Người thực sự biết người ta ở đâu sao?” Vô Cực nghi hoặc nhìn Nửa Cuộc Đời.

“Chỉ nghe nói đến cảng là có thể tìm được người.” Nửa Cuộc Đời nhún nhún vai. “Ta là muốn đợi lão đại và Tiểu Nguyệt tới rồi mới đi tìm hắn, bằng không nhờ người ta không cho chúng ta làm nhiệm vụ thì phiền toái.”

Nói đến cùng chính là... Nửa Cuộc Đời sợ nếu mình bị đối phương cự tuyệt thì Vô Cực sẽ mắng, cho nên chờ Vô Cực tới mới cùng đi tìm Pháp Lợi Tư, như vậy thì có bị cự tuyệt cũng không phải là lỗi của mình... Quá gian trá!

Nửa Cuộc Đời tiếp tục nói: “Dù sao Pháp Lợi Tư kia ở đây rất có danh tiếng, tùy tiện hỏi hỏi cũng có thể tìm được.”

“Người xem, không phải đến rồi sao?” Hấn chỉ vào hai thanh xuân thiếu nữ đi về phía bọn họ.

“Các người tìm Tiểu Pháp có chuyện gì?” Một thiếu nữ hỏi.

“Xin chào.” Nửa Cuộc Đời lộ ra nụ cười ngoại giao, khiêm khiêm hữu lễ nói: “Chúng ta là người của Ngân Chi Vô dong binh đoàn, tìm đến thợ săn tiền thưởng Pháp Lợi Tư nhận nhiệm vụ.”

“Nguyên lai là các người a.” Một nữ đạo tặc khinh thường thiêu thiêu mi, làm như không thấy nụ cười chiêu bài có thể mê đảo một xe tải nữ nhân của Nửa Cuộc Đời. “Đây là nhóm người vẫn luôn dò hỏi chuyện Tiểu Pháp, kết quả cũng không tìm đến Tiểu Pháp sao, lén la lén lút. Hạnh!”

“Thật ngượng ngùng, khiến các nàng hiểu lầm.” Nửa Cuộc Đời không thêm quan tâm đến sự kinh miệt trong lời nói của thiếu nữ. “Đây là bởi vì đội trưởng của chúng ta mấy ngày nay có việc, không thể đi cùng chúng ta đến đây, căn cứ vào lễ phép, chúng ta phải đợi được đội trưởng đến sau đó mới đến gặp Pháp Lợi Tư.” Hấn vẫn cười đến phi thường tao nhã hữu lễ, phong độ phiến cách.

Nữ đạo tặc khịt mũi: “Không còn kịp rồi, Tiểu Pháp không muốn gặp các người đâu!”

Xem ra có rất nhiều người muốn làm nhiệm vụ, đều bị thiếu nữ này loại rụng hết đi.

Bất quá Nửa Cuộc Đời không phải vai nhỏ bình thường, hấn mặt không đổi sắc tiếp tục nói: “Tiểu thư, nàng nói những lời này không khỏi quá sớm đi.” Đừng đùa chứ, Nửa Cuộc Đời Phong Vân hấn chính là quân sư hàng đầu kiêm đại sứ ngoại giao của Ngân Chi Vô nha, sao lại có thể bị hai tiểu nha đầu này hù dọa chứ.

“Pháp Lợi Tư cũng chưa từng gặp qua chúng ta, nói hấn không muốn gặp chúng ta, nàng làm sao biết hấn thực sự không muốn gặp chúng ta.”

Những lời này nghe như là nhiều khẩu lệnh, hai thiếu nữ nghe đến sững sốt sững sốt.

“Ta nói Tiểu Pháp không muốn gặp các người chính là không muốn.” Nữ đạo tặc có chút hỗn hển, “Mời các người trở về đi!”

“Nàng vừa nói... là nàng nghĩ Pháp Lợi Tư không muốn gặp chúng ta đúng không?” Vô Cực đột nhiên mở miệng, ngữ khí hùng hổ dọa người.

“Nếu như hấn muốn gặp chúng ta, vậy phải làm cái gì bây giờ?”

“Là Tiểu Pháp tự mình nói với ta.” Nữ đạo tặc giậm chân, “Hấn không cần gặp các người.”

Nửa Cuộc Đời nói tiếp: “Đây cũng là nàng nói a.” Hấn cùng Vô Cực bên tung bên hứng, “Ta làm sao biết được nàng có gạt chúng ta hay không?”

“Người...” Nữ đạo tặc cảm tức trừng Nửa Cuộc Đời, thế những không có biện pháp.

“Quên đi...” Thiếu nữ lên tiếng đầu tiên yếu ớt than nhẹ.”Ta mang bọn người đi tìm Tiểu Pháp là được rồi.”

Sau đó lôi kéo nữ đạo tặc về mặt không cam lòng, ý bảo bọn họ đi theo nàng

—.

Đoàn người chúng ta theo hai thiếu nữ đến khu rừng ngoài thành.

“Ta có thể hỏi một vấn đề không?” Tiểu Dương hỏi trên kênh đoàn: “Ta ghen ở trong lòng rất lâu rồi... chính là...”

Nửa Cuộc Đời đón lời: “Người là muốn hỏi, vì sao Pháp Lợi Tư không chịu gặp chúng ta hả?”

“Àn...” Tiểu Dương gật đầu.

Thiên Lý nói rằng: “Tò mò muốn chết!”

Tiểu Diệp đã ở một bên mãnh liệt gật đầu.

“Nên nói như thế nào đây...”

Ta nghĩ, Nửa Cuộc Đời đang suy nghĩ phải dùng từ thế nào để ba cái người không có tế bào não kia nghe hiểu được. Đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Ta thay Nửa Cuộc Đời giải thích: “Pháp Lợi Tư hẳn không cho nhóm người của Tiêu Dao Công Tử làm nhiệm vụ, Tiêu Dao Công Tử nhất định ghi hận trong lòng. Nếu như hẳn lại cho chúng ta làm nhiệm vụ, vậy nói rõ là muốn chống lại Tiêu Dao Công Tử. Đại khái đây chính là bản khoán của Pháp Lợi Tư đi.”

Dù sao thế lực của Tiêu Dao Công Tử tại Thiên Vận không nhỏ, ai cũng không muốn đối nghịch với gã a.

“Hay có lẽ chỉ thuần túy là các nàng ta lo lắng.” Vô Cực chĩa chĩa hai thiếu nữ đi trước dẫn đường. “Ta cảm thấy Pháp Lợi Tư không phải loại người sợ phiền phức.”

“Nói không chừng...” Nhất Phương như có ý tưởng gì đó, nói: “Hắn đã sớm phái người đến gây khó dễ...”

“Giống lúc trước.” Hoàng cũng đồng ý.

Ta nghĩ Tiêu Dao Công Tử hẳn là đã biết chúng ta đã làm xong một nhiệm vụ, hẳn tuyệt đối sẽ không cho chúng ta thuận lợi đem đẳng cấp dong binh luyện trở về.

Khi ấy ta không có mặt, không có biện pháp giúp đỡ, lần này ta tuyệt đối sẽ không để tên tiểu nhân kia thực hiện được! Trong lòng ta âm thầm phát thệ.

Ở trong rừng rậm quanh quẩn một vòng, đập vào mắt chính là một gốc cổ thụ thật lớn. Cổ thụ che trời, bốn phía hoàn lượn lờ vương vấn khói nhẹ, trập trập mùi cây rừng thơm mát xông vào mũi, trang nghiêm lại thần bí.

Từ ánh mắt một người học chức nghiệp nông phu như ta xem ra, những cây cối ở đây đều là cổ mộc ngàn năm tốt nhất... Đáng tiếc kỹ năng sinh hoạt ta chỉ học mỗi chăn dê, bằng không ta nhất định phải lấy nhựa những cây này đem bán, giá nhựa cây rất đắt nha (đốn củi là kỹ năng kiến trúc sư, nông phu cũng không biết đốn củi).

“Tới rồi.” Thiếu nữ dẫn đường dừng lại, nói: “Các người chờ một chút.” Xem ra nàng ta đang mặt cho Pháp Lợi Tư.

Mà nữ đạo tặc kia cho nàng một ánh mắt nghi hoặc “Vậy có được không?”

Chỉ chốc lát, thiếu nữ nói: “Tiểu Pháp sắp tới.” Trong giọng nói có một tia đáng tiếc.

“Tiểu Pháp ngu ngốc... Lại làm người tốt...” Nữ đạo tặc ở một bên nhỏ giọng oán giận.

Trong làn sương khói mông lung, một thân ảnh cao gầy chậm rãi hiện ra.

Cho đến khi hắn đến gần, ta mới thực sự nghĩ Pháp Lợi Tư là một người rất đặc biệt. Nói như thế nào đây?

Trang phục trên người hắn phi thường... quái dị.

Kỳ thực dùng quái dị để hình dung, quả thực thì ô nhục thân phục sức này, Pháp Lợi Tư mặc một chiếc khoác đen thêu hoa văn kim sắc, vạt áo mở rộng lộ ra áo sơ mi trắng chỉnh tề bên trong, hơn nữa ngũ quan tuần tú và mái tóc dài màu vàng tùy ý buộc lên, khiến người ta cảm thấy tao nhã cao quý.

Sở dĩ ta nói bộ quần áo này quái dị, bởi vì đây không phải trang bị Thiên Vận chính thống, mà là do tài phùng sư đặc biệt thiết kế. Thật không biết hắn thiết kế bộ y phục này như thế nào.

Pháp Lợi Tư đeo trường kiếm bên hông, khiến khí chất tao nhã kia trong nháy mắt trở nên anh khí mười phần, uy phong lẫm lẫm. Nay chỉ có thể nói... tuyệt phối a.

Pháp Lợi Tư đứng trước mặt chúng ta, nói: “Các người chính là người của Ngân Chi Vô?”

“Xin chào. Ta là đội trưởng Ngân Chi Vô.” Vô Cực giơ tay phải về phía hắn.”Ta gọi là Húc Chi Vô Cực.”

“Ta chính là Pháp Lợi Tư.” Hắn vươn tay bắt tay Vô Cực. “Xin chào.”

“Cửu ngưỡng đại danh.” Nửa Cuộc Đời nói: “Ta là Nửa Cuộc Đời Phong Vân.”

“Xin chào...” Tiểu Diệp khả ái cười sáng lạn: “Ta là Sa Lợi Diệp, gọi Tiểu Diệp là được rồi.”

“Ta là Thiên Lý Nhậm Ngã Hành, người có thể gọi Thiên Lý.”

“Bách Bất Xuyên Dương, tất cả mọi người gọi ta là Tiểu Dương.”

“Thiên Các Nhất Phương.”

“... Tà Hỏa Hoàng.”

“Ta là Nguyệt Phi Ly, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Đâu phải, đâu phải.” Pháp Lợi Tư mỉm cười nhất nhất bắt tay từng người. “Cũng xin các người chỉ giáo nhiều hơn.”

Giới thiệu hoàn tất, Nửa Cuộc Đời rất trực tiếp hỏi: “Xin hỏi... Pháp Lợi Tư tiên sinh có nguyện ý theo chúng ta cùng nhau làm nhiệm vụ này không?”

Pháp Lợi Tư sững sốt một chút, tức thì sang sảng cười nói: “Ta xem xem đã...” Khi nói chuyện, lam mâu trong suốt khôn khéo kia vẫn nhìn chăm chăm vào chúng ta.

Ánh mắt Pháp Lợi Tư đảo qua Hoàng và Nhất Phương diện vô biểu tình, Tiểu Dương Thiên Lý vẻ mặt khẩn trương, sau đó đến Tiểu Diệp cười thật ngọt ngào (?), Nửa Cuộc Đời thần thái tự nhiên và Vô Cực vẫn nhất quán duy trì khí chất lãnh ngạnh, sau đó lại trở lại trên người ta.

Pháp Lợi Tư nói: “Tốt! Dù sao ta thấy các người rất thuận mắt.” Đáp ứng rất kiên quyết.

“Thật tốt quá! !” Tiểu Diệp cao hứng đến mức tóm lấy Thiên Lý bên cạnh ôm thành một đoàn.

“Thật cảm ơn người.” Nửa Cuộc Đời nói lời cảm ơn từ đáy lòng, “Sau này nếu các người gặp chuyện gì phiền phức, Ngân Chi Vô chúng ta nhất định sẽ hỗ trợ.” Hẳn chỉ chính là Tiêu Dao Công Tử.

Pháp Lợi Tư hào sảng nói: “Chờ nhiệm vụ hoàn thành rồi nói sau!”

Nữ đạo tặc đứng một bên thấp giọng hỏi: “Tiểu Pháp... Như vậy có được không?”

“Các nàng không cần lo lắng! Ta mới không sợ cái tên tiểu nhân chỉ biết dùng tiền áp người ấy.”

“Thế nhưng... Nếu như bọn họ gây bất lợi cho người...” Xem ra nàng phi thường lo lắng an nguy của Tiểu Pháp.

“Hanh!” Pháp Lợi Tư hừ nhẹ một tiếng, “Ta đường đường là một hải tặc, mới sẽ không sợ bọn chúng!”

Hải tặc? Ta nghi hoặc địa nhìn về phía Pháp Lợi Tư. Thiên Vận có chức nghiệp này sao?

Phóng khoáng nở nụ cười, Pháp Lợi Tư lại nói với chúng ta: “Ta mang các vị đi xem thuyền ta đóng.” Ngữ khí có chút đắc ý.

Pháp Lợi Tư cao hứng bưng bưng mang chúng ta đi tham quan con thuyền hắn tự tay kiến tạo (hắn là kiến trúc sư và tiền thưởng thợ săn), con thuyền kia cũng giống như y phục trên người Pháp Lợi Tư, phi thường suất khí.

Xác thuyền cũng được đóng bằng gỗ, thân thuyền cùng các con thuyền tự chế bình thường không sai biệt lắm, nhưng đặc biệt chính là pho tượng mỹ nhân ngư bằng đá cẩm thạch đặt trên mũi tàu, dùng loại sinh vật tượng trưng cho tai nạn trên biển làm vật biểu tượng (pho tượng trên mũi tàu chính là vật biểu tượng cho các con thuyền, có ý phù hộ đi bình an), đại khái cũng cũng chỉ có nhân tài suất tính như Pháp Lợi Tư làm thế.

Hơn nữa cột buồm trên thuyền còn giương một lá cờ tung bay trong gió, trên nền cờ đen có vẽ hình cái đầu của Hải Long màu tím, hơn nữa trên thuyền có sáu cửa đại pháo (các con thuyền tương tự chỉ có bốn cửa), con thuyền này làm cho người ta cảm thấy giống như là....

Ách... Một con thuyền hải tặc.

“Người làm cái này sao?” Tiểu Dương sợ hãi than không ngớt. “Thật là lợi hại.”

“Là ta thiết kế.” Pháp Lợi Tư cười nói: “Bất quá, cần phải có các bằng hữu hỗ trợ mới có thể tạo thành.”

Ta cũng khen: “Thật sự rất giỏi!” Điều này làm cho ta nhớ đến thời gian cùng bạn bè trong đoàn kiến tạo Vô Hận thành.

“Đã chuẩn bị tốt chứ.” Pháp Lợi Tư hỏi một .

“Đều không sai biệt lắm liễu.” Công tượng trả lời: “Tùy thời đều có thể rời bến.”

“Như vậy...” Hắc hào khí vạn thiên hô: “Rời bến nào — “

Chờ một chút... Rời bến? ! Ta sẽ say tàu a –

Sau khi Pháp Lợi Tư dẫn mọi người xuất cảng, một gã công tượng nói với một công tượng khác....

“Được rồi... Người có nói với Pháp Lợi Tư lão đại hôm qua chúng ta ở chỗ này thấy có bóng người kỳ quái chưa?”

“Không có a...” Công tượng nói: “Bất quá hắc là không có chuyện gì đâu. Trên biển gió êm sóng lặng, khí trời cũng tốt... Lão đại hắc là rất nhanh có thể làm xong nhiệm vụ trở về.”

Hải âu thần nhiên bay lượn trên không trung, trời cao một mảnh sáng trong, không mây.

Từ xa xa truyền đến tiếng vang khe khẽ... là thanh âm sóng biển vỗ vào thuyền.

Lắc a lắc... lay a lay... Dạ dày ta sắp nhảy ra rồi...

Nếu như Nhất Kiếm thấy bộ dạng hiện tại của ta, nhất định sẽ cười đến chết. Một kẻ có bằng lái ca nô cư nhiên lại bị say tàu.

Nhưng thật sự là không có biện pháp a, ca nô lại không thể chạy tuốt ra khơi thế này.

Ô ô... Thật là khó chịu a!

Bất quá, tình trạng những người khác cũng chẳng tốt hơn ta chút nào. Nửa Cuộc Đời từ lúc thuyền nhỏ neo đã trốn vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi, Thiên Lý và Tiểu Dương ghé vào hai bên mạn thuyền, mọi thứ trong bụng quay về trong biển rộng, Nhất Phương cũng sắc mặt tái nhợt ngồi trên boong tàu, mà Tiểu Diệp thì oa trong góc, cố gắng ngủ trốn tránh hiện thực.

Ở đây tự nhiên nhất, hay là đã sớm quen với việc say tàu – hải tặc Pháp Lợi Tư, và kẻ mặc dù lúc nào đều là lãnh tinh vạn phần – Tà Hỏa Hoàng... Còn có, người đang đưa cho ta một cái khăn nóng – Vô Cực.

“Vô Cực, người không bị say tàu a?” Ta tiếp nhận chiếc khăn, hỏi.

Vô Cực ngữ khí mềm nhẹ nói: “Ba ta rất thích biển, ta từ nhỏ đã theo hắc ngồi thuyền chạy khắp nơi, đã quen rồi.”

“Vậy á... Thật tốt...” Ta lười biếng đáp, đem trọng lượng toàn thân dựa vào tay vịn bên mạn thuyền. “Trò chơi này độ chân thực làm được cao như vậy để làm chi a...”

Hơn nữa ngồi thuyền đến đại lục khác rõ ràng không bị say tàu, vì sao hiện tại lại chóng mặt đến mức muốn chết rụng thế này, quả thực là lừa gạt a... (thuyền càng lớn thì càng ít lung lay, cho nên ngồi thuyền lớn — tàu thủy các loại — sẽ không say tàu, ngồi thuyền nhỏ liền gặp)

Vô Cực lo lắng nhìn ta, không biết phải làm thế nào mới tốt, Thiên Vận lại không có mấy thứ thuốc linh tinh chống say sóng.

“Ta lấy thêm khăn nóng chườm cho người.” Vô Cực nói: “Như vậy người sẽ thoải mái chút.”

Ta gật đầu, suy yếu cười với hắc.”Làm phiền người...” Vô Cực chính là Vô Cực, ngay cả say tàu cũng không sợ.

Pháp Lợi Tư vẫn chú ý Vô Cực và Nguyệt, thừa dịp Vô Cực vào buồng nhỏ trên tàu chuẩn bị khăn nóng, huých Tà Hỏa Hoàng diện vô biểu tình dựa vào một bên, quảng cho một ánh mắt.

“Uy...” Hắc mặt ngữ cho Hoàng: “Vô Cực với Nguyệt là loại quan hệ gì?”

Hoàng lạnh lùng nhìn Pháp Lợi Tư, nói: “Thế nào?” Ngữ khí cũng lạnh như băng.

“Ta chưa nói thế nào.” Pháp Lợi Tư nhướng nhướng mi, “Cũng không phải chuyện của ta.”

“VẬY...” Ánh mắt Hoàng dừng lại trên bầu trời quang trải rộng, lạnh nhạt nói: “Đừng hỏi nhiều quá.”

“Ta chỉ quan tâm.” Ai cũng có tính tò mò, “Cũng không phải tìm hiểu chuyện riêng của người khác.”

“Hành vi của người... có chút giống.” Thăm dò chuyện người khác.

“Hanh!” Pháp Lợi Tư hừ nhẹ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Hoàng. Không hỏi thì không hỏi, giỏi lắm!

Nhìn Pháp Lợi Tư hành động trẻ con, Hoàng cảm thấy có chút buồn cười. Bất quá hắc cũng không nghĩ tới, ngoại trừ Nửa Cuộc Đời, còn có người nhìn ra được giữa Vô Cực và Nguyệt có tình cảm ái muội lại là một người chỉ mới ở chung với họ không bao lâu.

“Mặt lạnh, hỏi một chút sẽ chết sao!” Pháp Lợi Tư lấy ra mấy cái túi vải bố từ trong đai lưng trữ vật, trong miệng vẫn còn niệm liên tục.”Đừng cho là ta nhìn không ra nha... Người như thế ta đã thấy rất nhiều.”

“Người chán ghét?” Hoàng mặc danh kỳ diệu toát ra một câu.

“Không có gì chán ghét hay không chán ghét.” Pháp Lợi Tư cũng không ngẩng đầu lên: “Chỉ là chưa thấy qua ai trù ẻo giống như bọn họ.”

Hoàng nói: “Bọn họ sợ hãi.” Bởi vì xem đối phương là tất cả, cho nên sợ bị đối phương ghét mình.

“Yêu thì yêu thôi.” Pháp Lợi Tư tiêu sái phát tay: “Có cái gì phải sợ!”

“Không phải loại sợ mà người nghĩ.” Hắc cho rằng Pháp Lợi Tư nghĩ Vô Cực bọn họ sợ chính là ánh mắt thể nhân.

“Ta biết mình đang nói cái gì.” Pháp Lợi Tư phát phát tay, không quá cao hứng.”Nếu là ta, ta sẽ dùng cảm thừa nhận, mấy thứ loạn thất bát tao khác ta đều không để ý.” Điều kiện tiên quyết là phải có đối tượng như vậy xuất hiện.

“VẬY CÒN NGƯỜI?” Pháp Lợi Tư hỏi lại Hoàng, “Sẽ sợ sao?” Sau đó bắt đầu tự trách mình tại sao lại muốn hỏi hắc vấn đề này.

“Sẽ không.” Khóe miệng Hoàng gợi lên một nụ cười nhợt nhạt, “Hắc là sẽ có dũng khí.”

Pháp Lợi Tư lập đi lập lại những lời Hoàng vừa nói trong đầu. Hắc quen biết rất nhiều bằng hữu đồng tính luyến, không bài xích, cũng không đặc biệt tán thành, trong mắt hắc, loại yêu đương này cũng giống như tình yêu nam nữ, mà chính mình, thời cơ chưa tới, hắc chưa từng nghĩ tới vấn đề yêu hay không yêu.

Thế nhưng, yêu có thể cho người ta dũng khí... Pháp Lợi Tư nghĩ, cái tên mặt lạnh không thích giao tiếp kia nói rất có đạo lý.

Hắc nhìn không được nhìn Hoàng nhiều thêm vài lần... Hắc nghĩ nụ cười nhạt nhạt lạnh lùng trên mặt Hoàng cũng đẹp mắt lắm.

Pháp Lợi Tư lại tiếp tục lôi từ trong thắt lưng ra một đồng bao lớn bao nhỏ gì đó, còn không ngừng đem các loại bột phấn trộn nước nhồi vào bao vải, bận rộn đến bất diệc nhạc hồ.

Nhìn thân ảnh hắc bận rộn, Hoàng nhìn không được hỏi: “Người đang làm cái gì?” Trong lòng còn nghi hoặc sao hôm nay lại có hưng trí nói nói nhiều như vậy.

“Cái này sao...” Pháp Lợi Tư thần bí cười cười, “Người muốn biết...”

Hoàng không tự chủ gật đầu.

Pháp Lợi Tư xoay người, trong lòng ôm một sinh vật màu tím, cổ dài nhỏ, bốn chân có màng.

“Hải Long...” Hoàng có điểm kinh ngạc. Hải Long này là loại sinh vật hiếm thấy.

Pháp Lợi Tư trạc trạc bụng Hải Long, nói rằng: “Nó gọi là Hi Dora.” Sau đó chỉ vào một đồng chất hỗn hợp trên mặt đất.”Đó là thức ăn gia súc cao cấp ta làm riêng cho nó, xem thử nó ăn xong có thể mau lớn hơn không.”

Mau lớn lên...”Để làm chi...” Hoàng hỏi.

Pháp Lợi Tư có vẻ đã quen với việc chỉ nói những chuyện trọng điểm của Hoàng. Hắn bên nhét Hi Dora vào đồng thức ăn gia súc, bên nói: “Ta hy vọng sau khi lớn lên nó sẽ kéo thuyền cho ta.” Đôi mắt xanh lam xinh đẹp chớp động.

“Như vậy lúc không có gió, thuyền vẫn có thể chạy.”

Hoàng nghĩ mình thật là hết ý kiến. Bất quá, hắn rốt cục biết công dụng của hai ám câu trên mũi tàu, nguyên lai là chờ Hi Dora lớn lên thì dùng để kéo thuyền.

Hoàng nói: “Rất giống người.” Mang theo một ít ý vị thưởng thức.

“Vậy á!” Rốt cục có người một khuyên hắn đừng suy nghĩ nhiều quá, cảm động.

“Suất tính, tiêu sái.”

... Hơn nữa rất khả ái.

Vô Cực đi vào buồng nhỏ trên tàu định đổi khăn nóng, liền phát hiện Nửa Cuộc Đời giống như xác chết nằm ngáy đơ trên giường không nhúc nhích.

“Không thoải mái á?” Hắn tà tà cười, một xú hương vị quan tâm cũng không có.

Nửa Cuộc Đời vẫn nhắm chặt mắt, hơi hơi gật đầu.

Vô Cực nói: “Người biết cách trị say tàu tốt nhất là cái gì không?”

Thấy Nửa Cuộc Đời thoáng mở mắt ra, hắn cười đến càng tà ác.

“Chính là a...” Vô Cực nắm cổ áo Nửa Cuộc Đời nhấc lên, đá văng cửa khoang thuyền, đem hắn ném lên boong. “Hóng gió nhiều chút!”

Nửa Cuộc Đời trắng bệch nghiêm mặt, từ trên sàn thuyền đứng bật lên, “Nôn —” cuối cùng cũng chạy đến mạn thuyền hồi vọng với biển khơi.

Cho nên đừng hoài nghi, trên khốe môi Vô Cực lúc này, chính xác là cái mà chúng ta gọi là ‘nụ cười ác ma’.

(Hóng gió đúng thật là có thể trị say tàu, bất quá, thông thường trên boong tàu lắc lư dữ dội hơn dưới khoang, sẽ càng buồn nôn hơn.)

Đuổi được Nửa Cuộc Đời, Vô Cực muốn cho Nguyệt nghỉ ngơi trong khoang thuyền ít lay động hơn.

“Nguyệt...” Hắn nhẹ nhàng lay Nguyệt đang nhắm mắt nghỉ ngơi, “Ta mang ngươi đến khoang thuyền nghỉ ngơi.”

Vô Cực cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, lòng mình thế nhưng lại có thể mềm mại đến tình trạng như thế. Cần cần dục dục đỡ Nguyệt, che chở Nguyệt, sẽ làm lòng hắn tràn đầy cảm giác ngọt ngào...

Đầu mày đối phương khẽ nhú lại, nhưng trong lòng mình lại cuộn cuộn chua xót khổ sở ngập trời cùng thống khổ.

Nếu có người hỏi, ngươi vẫn còn để ý đến Phương Thủy Trữ chứ? Hắn sẽ trả lời, có thể... Cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng lưu ý về nàng.

Hắn không biết làm sao... Đều bởi vì Nguyệt... Mà ôn nhu cũng là...

“Nguyệt...” Vô Cực nhẹ nhàng lay ta, “Ta mang ngươi đến khoang thuyền nghỉ ngơi.” Nói như vậy.

Ta chậm rãi mở mắt, từ chối: “Không cần, ta không sao.” Thế nhưng, thanh âm nhưng suy yếu đến mức không thể xem như không có việc gì.

“Lại mạnh miệng.” Vô Cực vươn ngón tay, ấn ấn mi tâm nhú chặt của ta. “Đến khoang tàu nghỉ ngơi sẽ tốt hơn.”

“Không cần...” Ta vẫn kiên trì như cũ. Chỉ cần như vậy là đủ rồi, chỉ cần có Vô Cực bên cạnh, tất cả đều tốt.

Vô Cực thở dài một hơi, “Ai.”

Lúc này, âm thanh trong trẻo của Pháp Lợi Tư từ mũi tàu truyền đến: “Chú ý! Phụ cận có hải quái.”

Nhìn về phía đầu thuyền, chỉ thấy một mảnh vây lưng màu xanh lam đậm to bằng nửa chiếc thuyền từng chút từng chút tới gần chúng ta.

“Là cự hình Sa Ngư Nhân (người cá mập) cấp 172! Chúng ta cùng nhau vây công nó.”

Hoàng nhìn quét boong tàu một vòng, lạnh lùng nói: “Đánh không lại.”

“Cái...” Pháp Lợi Tư vốn định phản bác, nhưng nhìn qua một nhóm ‘bệnh binh’ nằm la liệt trên boong tàu, không thể không đồng ý với ý kiến của Hoàng.

Không say tàu chỉ có ba người, hơn nữa cũng không có tể ti, làm sao đánh a!

“Giờ làm sao đây?” Vô Cực cũng đi tới đầu thuyền, “Uống nước liều mạng sao?” (ý là dùng được thủy như nước liều mạng đánh)

“Tốt nhất là không nên.” Pháp Lợi Tư nói: “Chúng ta dùng thuyền đụng bay nó là được rồi.”

“Chỉ có thể như vậy.” Vô Cực cũng biết tốt nhất không nên uống nước liều mạng, bằng không một lát cướp thương đội sẽ không đủ dùng để dùng.

Pháp Lợi Tư vội vã chạy đến phòng điều khiển điều chỉnh hướng đi.

“Chính đà thẳng hàng.” Hấn lẩm bẩm.”Đám người bay xa ba ngàn dặm!”

—

Mấy phút sau, mũi tàu đánh lên người Sa Ngư Nhân.

“Bính!” một tiếng, thân thuyền kịch liệt địa lay động. Ta gắt gao nắm chặt vòng bảo hộ, để khỏi phải nghiêng trái ngã phải như Thiên Lý bộn hấn. Cho dù như thế, lay động kịch liệt này vẫn khiến ta choáng váng.

“Khách lạ!” Bên tai vang lên tiếng gõ gậy, khi ta vẫn còn chưa rõ ràng lắm đã phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy dưới thân không còn chỗ tựa, cả người rơi vào trong biển lạnh như băng.

—

“Nguyệt!” Vô Cực thê lương rống lên, phi thân về phía trước, nhưng hấn vẫn chậm một bước.

Thanh ảnh kia rơi xuống như hạt cát không thể giữ được trong tay, chảy đi, tiêu thất trong lòng biển sâu...

Vô Cực trong lòng đau xót, không nghĩ ngợi gì, lập tức nhảy vào đại dương mệnh mông.

—

20. Chương 20: Hải Dương Thâm Xử (trong Lòng Biển Sâu)

Trong khoảnh khắc rơi xuống biển, chuyện duy nhất ra nghĩ đến chính là... ta sẽ bơi.

Thế nhưng vô ích.

Trong thiết kế Thiên Vận, người chơi sẽ không bơi, dù qua sông cũng không bị ngâm nước, cũng coi như bơi lội, nhưng trong biển nếu không có sử dụng đạo cụ thì chẳng thể nào hô hấp, không thể ngoi lên mặt biển, hơn nữa, lượng máu còn giảm đi mười giọt mỗi giây (có thể sử dụng được thủy hoặc kỹ năng buff máu).

Khi rời bến cảng, cũng thật không ngờ mình có thể sẽ rơi xuống biển, đương nhiên sẽ không chuẩn bị đạo cụ, kể bên hải vực lại là khu luyện công, vô pháp sử dụng hồi quyển trở về thành, hiện tại, ta chỉ có thể tròng mắt cách nhìn mặt biển không xa phía trên, bất đắc dĩ không ngừng buff máu cho mình. Đợi SP dùng hết, ta lập tức chỉ có đường chết.

Vấn đề là, đang êm đẹp tại sao ta lại rơi xuống biển ni? Ta tin tưởng thuyền Pháp Lợi Tư kiến tạo chắc chắn sẽ không có khiếm khuyết gì mới đúng, thế nhưng, ta lại là vì vòng bảo hộ gây nên mới ngã xuống biển...

Ta hoang mang nhìn ánh sáng lóng lánh trên mặt biển.

Phía trên có mấy mảnh gỗ gãy đang trôi nổi, bọt sóng lẫn tăn gợn lên phía sau con thuyền đang chạy xa xa.

Đột nhiên, “Xoát” một tiếng, một nhân ảnh nhảy vào trong biển. Ánh dương quang xuyên thấu mặt biển sắc sỡ quang hoa, chiếu lên hình dáng người nọ càng khiến hắn giống như một thiên thần giáng xuống.

Mà hắn, trong mắt ta luôn là sự tồn tại như thế...

Vô Cực bơi tới trước người Nguyệt, nhanh chóng dứt cho hắn một viên lệ sắc hình giọt nước kết tinh.

“Đây là...” Nguyệt ném cho hắn một ánh nhìn nghi vấn.

“Nước mắt mỹ nhân ngư.” Vô Cực thở phào nhẹ nhõm, may mắn nói: “Lúc trước đánh được mấy cái, vẫn không có thời gian đem bán, không ngờ bây giờ lại phát huy công dụng.” Theo phản xạ nhảy vào trong biển, mới phát hiện mình căn bản không chuẩn bị đạo cụ thở trong biển, may mà trên người còn có cái này, nếu không Vô Cực thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Thế nhưng...” Nguyệt nói: “Nước mắt nhân ngư có tác dụng trong một giờ, trước khi hiệu dụng kết thúc... Hình như... không thể rời khỏi lòng biển a.”

Vô Cực nhún nhún vai, cười khổ, “Ta cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại chuyện này, cho nên không chuẩn bị phao phao. Chấp nhận một chút đi.”

Nguyệt cũng cười khổ. “Cũng chỉ có thể như vậy.” Dùng thì dùng.

Đạo cụ luyện công dưới đáy biển là, [phao phao thủy tai] và [phao phao thủy phiêu]. Phao phao thủy tai có thể giúp người sử dụng hô hấp trong biển (tức là sẽ không mất máu), có tác dụng trong một giờ; mà phao phao thủy phiêu có thể cho người sử dụng thuận lợi hành động trong biển, chìm nổi (đạo cụ cần để có thể nổi lên mặt biển), có tác dụng trong một giờ. Hai vật phẩm này đều được bán ở các thương điểm trong hải cảng.

Nước mắt mỹ nhân ngư có công hiệu của cả hai loại phao phao trên, đồng thời còn có thể duy trì 100% độ miễn nhiễm trong nước (thông thường là sẽ bị giảm xuống đến 70%), nhưng khuyết điểm duy nhất chính là sau khi sử dụng thì trong thời gian tác dụng không thể rời khỏi nước biển.

Nước mắt mỹ nhân ngư không mua được ở thương điểm, chỉ có thể đánh tới trên mỹ nhân ngư (cấp 105, hình người hệ thủy, giá thị trường khá cao, một viên ước chừng 100 kim tệ (phao phao chỉ bán 10 kim tệ 1 cái).

“Giờ sao đây?” Nguyệt hỏi.

Vô Cực nói: “Để ta hỏi Pháp Lợi Tư tình huống bây giờ thế nào?”

Nguyệt gạt đầu tỏ vẻ đã biết. Đáy biển và lục địa không thể dùng kênh chung (khi ở trong biển thì không thể nhìn thấy kênh chung), kênh đoàn cũng không thể liên hệ, chỉ có thể sử dụng mật ngữ.

Một lát sau, Vô Cực nói: “Pháp Lợi Tư bảo hần sẽ đi trước làm nhiệm vụ, một giờ nữa sẽ trở về đón chúng ta.”

“Như vậy không thành vấn đề...” Mọi chuyện đều phải giao cho Pháp Lợi Tư làm y có chút không yên tâm.

“Hơn nữa... Người kỳ thực không cần tới cứu ta, thiếu ta nhiệm vụ vẫn có thể hoàn thành...”

“Nếu như cho ta thêm một cơ hội nữa.” Vô Cực nhìn mặt biển, thì thầm: “Ta vẫn sẽ nhảy xuống biển đến cứu người.”

Nguyệt nhìn về phía Vô Cực, đang muốn mở miệng nói cái gì đó thì...

“Nguyệt Nguyệt! Người không sao chứ?”

“Nguyệt đại ca... Người thế nào a?”

“Xin lỗi, hại Nguyệt đại ca người rơi xuống biển...”

Bên tai song song vang mật ngữ của Tiểu Diệp, Thiên Lý, Tiểu Dương, ba người đồng thời lên tiếng, hại hai tai y đau nhức.

“Ta không sao.” Nguyệt nhất nhất trả lời: “Ta hiện tại đang ở cạnh Vô Cực, có việc gì chờ quay về bờ rồi nói sau.” Một lần mật đàm cùng ba, thật đúng là có điểm ăn không tiêu.

“Ác...” Thiên Lý đáp: “Vây Nguyệt đại ca người cẩn thận.”

Tiểu Dương nói: “Ừ... Chờ đại ca người đi ra rồi nói sau.”

“Vây Nguyệt Nguyệt người phải cẩn thận đó...” Sa Lợi Diệp nói: “Ta sẽ kêu Vô Cực hảo hảo bảo hộ người.” Đương nhiên, có thể phát sinh một ít ‘cái, gì, đó’ thì càng tốt!

Vô Cực thấy Nguyệt không nói lời nào, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Nguyệt cười cười.”Thiên Lý bọn họ mật ta.”

Nguyệt nói tiếp: “Giờ làm gì? Nói chuyện phiếm hay đánh quái?”

“Ta rất muốn nói chuyện phiếm.” Vô Cực chỉ vào đáy biển, “Nhưng mà có người không muốn.”

Nguyệt nhìn xuống phía dưới đáy biển, loáng thoáng thấy một tia sáng sáng choang, đó chính thị là Sa Ngư Nhân lúc nãy vừa bị Pháp Lợi Tư ủa bay. Nó mở cái miệng rộng, lộ ra răng nanh sắc bén, rất nhanh phẩy đuôi bơi về phía này.

Ách... Không thể nào...

Nguyệt kích động nhìn Vô Cực. “Đánh sao?” Quái vật cấp 172, chỉ có hai người bọn họ không biết có đánh thắng được không.

“Không đánh không được!” Vô Cực rút ra Minh Nguyệt kiếm trượng, đưa về phía trước nghênh đón Sa Ngư Nhân.

Hai người trong biển, tốc độ so ra kém xa Sa Ngư Nhân, cho nên không có khả năng chạy trốn. Thật là đúng là không đánh không được!

Khi Sa Ngư Nhân áp sát lại gần hơn, Vô Cực liều mạng sử dụng đơn thể ma pháp Quang Phong hệ (lôi hệ) “Cực đạo lạc lôi” mãnh công, ta cũng nhanh tay giúp hần buff các loại ma pháp phụ trợ.

Tuy rằng lôi điện ma pháp có hiệu quả đẩy lui địch nhân, thế nhưng vẫn không cách nào ngăn cản Sa Ngư Nhân tới gần, vài đạo sét qua đi, Sa Ngư Nhân đã bơi tới trước mặt chúng ta, Vô Cực không thể làm gì khác hơn là phải sử xuất ma khí kỹ cùng nó giao phong chính diện.

Ta một mặt giúp Vô Cực buff máu, một mặt tranh thủ sử dụng phù pháp hệ mộc đánh lén, bề bọn đến luồng cuồng tay chân, căn bản không có thời gian triệu hoán ma thú hoặc sử dụng kết giới.

Vô Cực nhìn ra khốn cảnh của ta, vội vã nói: “Ta uống được thủy, người phóng kết giới đi.”

“Cẩn thận một chút.” Ta đáp, lập tức niệm chú ngữ kết giới.

Phóng xong vài loại kết giới, ta lập tức triệu hồi ra 12 đầu triệu hoán thú cấp 5 “Thiết giáp kiếm ngư” (ở trong biển sẽ tự động triệu hồi ra ma thú thủy hệ) vây công Sa Ngư Nhân. Đương nhiên, SP ta cũng thấy đầy trong nháy mắt.

Ăn mấy cái ma hoàn bổ đầy SP, ta phóng ra “Thiên hàng cam lâm” (ma pháp buff máu trong phạm vi lớn) giúp Vô Cực và đám ma thú bổ huyết.

Tuy rằng số lượng triệu hoán thú của ta rất nhiều, thế nhưng đẳng cấp cực thấp (năm mươi mấy cấp), coi dù có hơn mười con vây công thì cũng giống như gãi ngứa cho Sa Ngư Nhân. Hơn nữa ma pháp chiến sĩ Tinh Linh Tộc phòng ngự không cao lắm, chống lại lực công kích siêu cao của Sa Ngư Nhân nhất định sẽ chịu thiệt. Cho nên ta điên cuồng buff máu cho Vô Cực, hắn cũng cuồng tưới được thủy, tình hình chiến đấu phi thường khó khăn.

Trong lúc này, nhất định phải giật lại khoảng cách giữa Vô Cực và Sa Ngư Nhân, để Vô Cực phóng ra ma pháp uy lực cường đại đích, mới có thể có được hiệu quả công kích, cũng có thể giảm thiểu thương tổn của Vô Cực. Vì thế ta phải thu hút sự chú ý của Sa Ngư Nhân về phía mình.

Nghĩ thế, ta cao giọng: “Vô Cực! Thối lui.” Tin tưởng với sự ăn ý của chúng ta, hắn nhất định có thể hiểu được ý ta.

Quả nhiên, Vô Cực nghe vậy lập tức lui về sau, ta cũng lập tức phát động phù pháp hệ mộc.

Ta thấp giọng hô một tiếng: “Kinh Cúc Chi Tiến!” (kinh cúc – bụi gai) Hơn mười đạo ánh sáng xanh đậm vọt về phía Sa Ngư Nhân, thuận lợi hấp dẫn lực chú ý của nó.

Mà Vô Cực cũng thừa dịp ta và Sa Ngư Nhân chơi truy đuổi, niệm lời diện ma pháp uy lực cường đại nhất, [Vô Thượng Thiên Khiển].

Sa Ngư Nhân ở trong nước tốc độ quả nhiên nhanh đến biến thái, ta đã sử dụng nước mắt mỹ nhân ngư bảo lưu 100% nhanh nhẹn, trong tình huống ta đã cách nó một cách khá xa lại còn tung ra Tật Phong Thuật, vậy mà không đến vài giây, Sa Ngư Nhân đã vọt tới trước mặt ta.

Hàm răng nhọn hoắt trắng hếu mở lớn, thoát nhìn thực sự là rất ghê rợn a –

Không biết nếu ta thả phản xạ kết giới, có thể chịu qua được một lần công kích của nó hay không.

Sa Ngư Nhân điên cuồng mà công về phía ta, Vô Cực ở cách đó không xa đang đọc chú ngữ cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt vạn phần lo lắng. Ma pháp uy lực cường đại luôn tốn một thời gian dài để ngâm xướng, nhưng Vô Cực nhất định có thể đọc xong chú ngữ trước khi Sa Ngư Nhân giết chết ta..

Mà ta... Có thể nhìn thấy vẻ mặt này của hắn... Cũng đã đủ rồi.

Cho nên ta không tránh cũng không trốn, không sợ nhìn thẳng vào cái mồm đang mở to ra như chậu máu, chuẩn bị cắn vào bụng ta.

“Vô Thượng Thiên Khiển!” Vô Cực đỏ ngầu mắt, phẫn nộ địa bổ xuống một tia chớp chói mắt, quang mang lóe mắt kia trong nháy mắt chiếu sáng thế giới đầy biển âm u.

Ta nhìn đến mắt muốn nứt ra, Vô Cực chạy về phía ta, nhìn trên người hắn mơ hồ lưu chuyển điện quang, nhìn Sa Ngư Nhân đã được nướng chín trôi trước mặt, không ngừng cảm thấy may mắn... còn sống thật tốt.

Cho dù bây giờ bụng ta đau đến không chịu nổi, hơn nữa một mảnh huyết nhục mơ hồ đều không sao cả, chỉ cần Vô Cực gắt gao ôm ta, âm thanh như đang khóc “Chết tiệt! Sau này ta không cho phép người làm như vậy nữa!”

Ít nhất, ta cũng được người kia để ở trong lòng.

“Vô Cực...” Nguyệt nhẹ nhàng thúc lên bờ vai hắn.”Người phải để cho ta buff máu a.” Hơn nữa vết thương trên bụng hình như càng ngày càng đau.

“Xin lỗi!” Vô Cực vội vàng buông y ra. “Làm người đau.”

Hắn đau lòng lại hối hận. Rõ ràng đã hiểu biết đối phương, vì sao vừa nãy không thấy rõ ý đồ của hắn.

“Nguyệt...” Vô Cực ôn nhu nói, “Sau này...”

Nguyệt vội vàng cắt đứt lời hắn.”Hảo hảo hảo... say này ta không làm như vậy, chúng ta nếu chết thì cùng chết, được chứ? !”

“Đây là người nói...” Vô Cực nhìn chằm chằm vào Nguyệt đang buff máu. “Người không thể bỏ ta xuống.”

Vô luận người đi đâu, ta cũng sẽ đuổi theo. Người không thể... Bỏ ta xuống...

Trong đôi lam mâu toát ra say sưa, mê luyến, thâm tình, bất an cùng với bối rối đủ các loại cảm xúc, điều này khiến ta khó hiểu, trong mắt một người có thể đồng thời bao hàm nhiều cảm xúc như vậy sao? Mà hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, lại đại biểu...

Khi ta đang muốn nói gì đó để phá hủy đi bầu không khí quái dị này thì vết thương trên bụng vốn đã được chữa trị tốt đột nhiên kịch liệt đau quặn lên. Loại này đau đớn ta phi thường quen thuộc.

“Sao lại phát tác lúc này? !” Ta ảo não nói, lập tức khom người xuống, hai tay ép chặt lên bụng.

“Làm sao vậy?” Vô Cực nhìn thấy dị trạng của ta, khẩn trương hỏi.

“Dạ dày đau...” Ta suy yếu nói: “Bệnh cũ... Mấy ngày nay làm việc và nghỉ ngơi không quá bình thường, say tàu lại thêm lúc nãy bị đập vào, cho nên tái phát.”

Vô Cực đỡ ta, hỏi: “Người có muốn logout nghỉ ngơi không?”

“Như thế nào... Logout a...” Hiện tại logout, sẽ bị giữ lại trong biển.

“Vậy... Ta đỡ người xuống đáy biển nghỉ ngơi.” Vô Cực nói, liền đưa tay ôm lấy ta.

Cảm thấy hắn ôm ta giống như ôm nữ sinh, đang muốn phản kháng, bên tai liền vang lên tiếng của Vô Cực.

“Người ngủ một chút, đến bờ ta sẽ gọi người.” Hắn ôn hòa đến cực điểm nói.

Âm tuyến đầy từ tính, tràn ngập hương vị mê hoặc. Mà ta, thật là đã đau đến trước mắt biến thành màu đen, không thể làm gì khác hơn là nghe lời hắn nói, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thậm chí quên đi chúng ta đang ở khu luyện công nguy cơ bốn phía.

Vô Cực tránh dưới một mảnh đá ngầm dưới đáy biển, cảnh giới nhìn bốn phía.

Hắn ôm chặt thân hình nhỏ nhắn của người trong lòng như thể đó là chí bảo không gì sánh được.

Trong thế giới internet, thái độ cẩn cẩn dục dục như vậy trong mắt người khác nhất định rất buồn cười, thế nhưng hắn chính là thấp thỏm thận trọng như vậy, bảo vệ...

... Không muốn lại mất đi.

Đột nhiên, lam mâu tinh quang chợt lóe, giơ lên Minh Nguyệt kiếm trượng, toàn thân rơi vào trạng thái đề phòng. Phía xa mơ hồ truyền đến thanh âm sinh vật bơi lội trong nước.

Mấy phút sau, một con bạch tuộc màu nâu sậm, có tám cái xúc tu dài xuất hiện trước tầm nhìn.

Vô Cực nhẹ nhàng đặt nhân nhi trong lòng xuống chỗ tối, ôn nhu vuốt lại những sợi tóc màu ánh trắng phiêu tán trên mặt y..

“Đồng sinh cộng tử!” Kiên định, thâm thiết, Vô Cực nói như vậy.

Minh Nguyệt kiếm trượng phát sinh ánh sáng vàng kim cường liệt vây quanh hai người, sau khi quang mang tán đi, Vô Cực đứng dậy, Minh Nguyệt kiếm trượng chỉ thẳng vào tiền phương.

“Đến đây đi!” Hấn cuồng ngạo cười, “Ta sẽ biến ngươi thành cá lát!”

—
“Pháp Lợi Tư...” Thiên Lý vươn ngón tay run rẩy, chỉ về phía trước. “Này... chính là cái thuyền ta sẽ cướp sao?”

“Đúng vậy.” Pháp Lợi Tư xoa thắt lưng, oai phong nói: “Có vấn đề gì?”

Thiên Lý trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chiếc ‘tàu thủy’ lớn gấp mười lần con thuyền mình đang ngồi đây. Không có... Mới là lạ...

“Khái!” Nửa Cuộc Đời ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Xin hỏi... Chúng ta phải làm như thế nào mới có thể [cướp] được con thuyền này?” Chỉ về tỉ lệ đã kém nhiều như vậy, không biết nhân số sẽ chênh lệch bao nhiêu nữa đây.

Pháp Lợi Tư hào khí nói: “Dùng đại pháo đục một lỗ trên thân thuyền, từ đó mà giết đi vào.”

“Có thể hay không biến thành tổ ong a?” Tiểu Dương lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi! Bọn này cũng chỉ có bốn, năm mươi cấp, rất đơn giản.” Pháp Lợi Tư khẳng định: “Ta đã cướp bốn lần rồi.” Trong mắt còn chớp động sự cuồng nhiệt đối với chức nghiệp ‘hải tặc’ này.

“Bốn... Bốn lần!” Thiên Lý kinh ngạc địa kêu lên. Thật đúng là không phải chấp nhất bình thường a

“Nói chung...” Pháp Lợi Tư cười sáng lạn, “Mọi người bắt đầu đi!” Hấn có vẻ rất High.

Pháp Lợi Tư lưu loát chỉ huy trừ mọi người, đơn giản chỉ cho mọi người cách sử dụng pháo đài và giao cho từng người phụ trách thao tác một tòa pháo đài, hấn một tay nắm lấy chuôi kiếm, đứng trên đầu thuyền. Cả người cứ như sinh phong, uy phong lẫm lẫm.

“Các vị –” Hấn cất cao giọng: “Ta nói nổ súng liền cùng nhau nã pháo.”

“Hảo — “

“OK!”

Mọi người đáp lời.

Không lâu sau, con thuyền của Pháp Lợi Tư chạy gần đến chiếc “Tàu thủy” kia, có thể là bởi vì thân thuyền quá mức “Nhỏ nhắn xinh xắn”, nên người trên thuyền cũng không phát hiện bọn họ.

Pháp Lợi Tư cho thuyền tiếp cận thương thuyền một khoảng vừa tầm, lam mâu khê lóe tinh quang, hưng phấn hô to: “Nổ súng!”

“Bính! Bính! Bính!” Những tiếng nổ rung trời qua đi...

Thương thuyền hoàn hảo vô khuyết, trong không khí cũng không có một tia mùi khói súng.

“Sao lại thế này?” Thiên Lý và Pháp Lợi Tư trầm miệng một lời hỏi.

“Pháp Lợi Tư!” Nửa Cuộc Đời nói: “Đại pháo hình như có vấn đề.”

Pháp Lợi Tư vội vã kiểm tra một khẩu đại pháo gần mình nhất.

“Hình như bị động tay chân rồi.” Hấn nghiêng rằng: “Đối phương làm rất kín đáo, không nhìn kỹ thì hoàn toàn không phát hiện.” Pháp Lợi Tư âm thầm quyết định, quay về cảng nhất định phải tìm nhóm công tượng để hỏi rõ ràng. Về phần kẻ xúi giục là ai, hấn không cần nghĩ cũng biết.

“Giờ phải làm sao đây?” Thiên Lý hỏi: “Bọn họ đã phát hiện chúng ta!”

Tiếng nổ lớn như vậy, NPC này dù ngốc đến đâu cũng sẽ phát giác. Hiện tại trên mép thương thuyền đã vây đầy thủy thủ cầm các loại vũ khí, hơn nữa số lượng lại không ngừng gia tăng.

“Hàng hóa nằm trong kho chứa hàng trong thuyền, chúng ta vốn chỉ cần đục một lỗ trên bụng thuyền là có thể trực tiếp đi vào dọn hàng đi ra.” Pháp Lợi Tư sau một hồi trầm tư, nói rằng: “Hiện giờ chỉ có thể trực tiếp xông vào.”

“Xông vào? !” Thiên Lý khoa trương kêu lên: “Ta sẽ biến thành tổ ong đó! !” Đạo sĩ rất là yếu đuối mong manh nha.

“Để hoàn thành nhiệm vụ, không còn biện pháp nào khác.” Nửa Cuộc Đời nói: “Mọi người gọi súng vật ra gia tăng lực lượng.”

“Lên đi!” Pháp Lợi Tư bắt lấy Hi Doro nằm trên vai hắn, ra sức ném lên trời, hô. “Hi Dora, biến trở về nguyên hình!” Chỉ thấy Hi Dora vốn chỉ lớn như cái chậu rửa mặt, trong nháy mắt phình lên to như chiếc ô tô, mà sau khi Hi Dora biến lớn, “Ba!” một tiếng, không sai lệch “rớt xuống” trên boong thượng thuyền, dè chết không ít thủy thủ.

Tiểu Diệp cũng học theo ngữ khí của Pháp Lợi Tư, gọi ra quang ám thánh long mới bắt được không bao lâu.”Lên đi! Tiểu Nguyệt Nguyệt.”

Tiểu Nguyệt Nguyệt? Nhìn kỹ, trên đầu long súng của Sa Lợi Diệp, có một dòng chữ màu vàng kim biểu hiện tên “Húc Nguyệt” .

Lấy tên này... Không thành vấn đề gì đi... Đây là nghi vấn trong lòng tất cả cộng đồng thành viên Ngân Chi Vô đang có mặt ở đây.

“Khái!” Nhất Phương ho nhẹ một tiếng, ngâm rưng sự khiếp sợ với cái tên bé long súng kia, xoay người nhảy lên súng vật mình. Thú một sừng “Túc Phong” (mã là loại súng vật không cần kỹ thừa thuật cũng có thể cưỡi).

Nửa Cuộc Đời Phong Vân cũng gọi ra Cửu Vĩ Xích Hồ, boss hệ phong hỏa, tên gọi là “Lão Hồ Ly”. Quả nhiên là chủ nào súng vật nấy mà.

Thấy tất cả mọi người chuẩn bị không sai biệt lắm, Pháp Lợi Tư hưng phấn hô to: “Xung phong!” Cũng rút ra trường kiếm bên hông, chuẩn bị thống khoái tràn trề chiến đấu một phen.

“Chờ một chút!” Nhất Phương đột nhiên mở miệng, “Chúng ta rốt cuộc muốn cướp cái gì?”

“Các người không biết?” Hắn chưa nói qua sao?

Mọi người lắc đầu lắc đầu, nhún vai nhún vai.

“Cà chua a!” Pháp Lợi Tư cười thật xinh đẹp, “Nhớ bỏ vào trong bao vải.”

“Cà chua!” Thiên Lý và Tiểu Dương hai mặt nhìn nhau. Không thể nào... là cướp thứ này chứ.

“Cái loại tròn tròn, hồng hồng.” Pháp Lợi Tư giải thích phản ứng của bọn họ là vì họ không biết cà chua là cái gì, hắn kiên nhẫn giảng giải: “Phía trên còn có đậy lá cây, ăn vào mềm mềm chua chua...” Vừa nói vừa dùng tay vẽ ra hình dung ra cà chua trông như thế nào.

“Ta đã biết.” Nửa Cuộc Đời liếc mắt quăng bạch nhãn cho Thiên Lý và Tiểu Dương, nói rằng: “Vậy phải lấy nhiều ít?”

“Toàn bộ.” Lần nào hắn cũng đều gom hết toàn bộ.

“Toàn bộ a...” Có điểm trù tượng.

“Như vậy... Không còn vấn đề gì chứ.” Pháp Lợi Tư nói rằng: “Chúng ta lên đi!” Lần thứ hai đem cảm xúc điều chỉnh đến trạng thái nhiệt huyết sôi trào.

Kỳ thật... Nửa Cuộc Đời còn muốn hỏi, để ở nơi nào? Thế nhưng khi nhìn Pháp Lợi Tư gấp gáp như vậy, cũng cũng chỉ có thể quên đi.

“Yểm hộ ta!”

Pháp Lợi Tư bỏ xuống những lời này, chột nhảy lên cái neo trên thân thượng thuyền, một tay cầm kiếm, một tay nắm lấy cái sợi dây neo, leo lên bằng một tay.

Hỏa cầu của Tà Hỏa Hoàng cũng đang bắt chuyện với mấy gã thủy thủ cầm cung tiễn muốn công kích Pháp Lợi Tư.

“Tiểu Dương, ngươi, Hoàng và Pháp Lợi Tư một tổ.” Nửa Cuộc Đời lập tức chỉ huy đội hữu.”Thiên Lý và Nhất Phương một tổ, Tiểu Diệp theo ta. Chúng ta phân công nhau hành động.”

“Vâng!” Tiểu Dương đáp.

Nhất Phương nói: “Tuân lệnh!” Thiên Lý thuận tay kéo vạt áo. Hai chân kẹp vào bụng Túc Phong, “Sát!” quát một tiếng. Túc phong liền chân sau đạp xuống, nhảy lên boong tàu thương thuyền.

Ngân Chi Vô lần đầu tiên cướp bóc, dưới tình huống thiếu Vô Cực và Nguyệt Phi Ly, chính thức bắt đầu!

– Tổ đại tiểu hồ ly –

“Uy! Uy! Uy! Ta chỉ là một tể ti tay không tác sát nha! Các ngươi thế nhưng lại vây công ta!” Nửa Cuộc Đời Phong Vân một mặt oán giận, một mặt đông trón tây lủi né tránh bọn thủy thủ công kích. Chỉ là... mặc cho hấn né tránh thế nào, người vây công hấn sao càng lúc càng nhiều thế này?

“Oa! Càng ngày càng nhiều, chết chắc rồi!” Nửa Cuộc Đời la hét, cũng xoay người chạy tới một phương hướng khác.

Rẽ qua một khúc quanh, Nửa Cuộc Đời đột nhiên nhảy qua, nhảy đến trước mặt Sa Lợi Diệp đã sớm chờ đợi ở bên kia, mà đoàn xe lửa phía sau hấn tất cả đều rơi vào bẫy rập của Sa Lợi Diệp, mai phục bên cạnh còn có Cửu Vĩ. Đặt bẫy rập trong nhà người khác để chủ nhân rớt bẫy, thật là đủ tuyệt...

“Có tìm được không?” Nửa Cuộc Đời Phong Vân thay đổi bộ dáng chặt vật vừa rồi, khoan thai hỏi.

Sa Lợi Diệp nhún nhún vai: “Không thấy gì hết!”

“Tìm nữa đi!” Nửa Cuộc Đời buff cho nàng thêm mấy ma pháp phụ trợ, “Nhớ phải cất kỹ cạm bẫy trước.”

“Được rồi...” Mới gặp đã sai bảo người khác...

– Tổ Nhất Phương và Thiên Lý –

Thiên Lý Nhậm Ngã Hành đi theo sau mông Túc Phong, nắm chặt đuôi nó.

“Nhất Phương đại ca... Ngươi biết cà chua để ở đâu sao?”

Thiên Các Nhất Phương chỉ liếc hấn một cái, không trả lời. Tiếp tục trọng trách chắn quái của mình.

Thiên Lý thả vài đạo phù pháp, chưa từ bỏ ý định lại hỏi: “Chúng ta đã đánh với đám thủy thủ này lâu lắm rồi nha! Như vậy mãi thì đến lúc nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ a.”

Nhất Phương duy trì dự tính ban đầu... không để ý tới hấn.

Một lát sau, Thiên Lý Nhậm Ngã Hành thiếu kiên nhẫn lại không nhin được mở miệng: “Nhất Phương đại ca...”

Lần này, Thiên Các Nhất Phương rốt cục bị hấn làm phiền đến chịu không nổi, không được bình tĩnh ra lệnh.

“Nắm chặt.”

“Nắm chặt?”

Hấn còn chưa lý giải được hàm ý của Nhất Phương, Nhất Phương đã kẹp chặt bụng ngựa, giục ngựa chạy như điên. Thiên Lý đáng thương, chỉ có thể cố sống cố chết nắm chặt lấy cái đuôi dài màu trắng của Túc Phong, giống như cái giẻ lau bị kéo lê trên mặt đất.

“Oa ô! Ta biết sai rồi — “

– Tổ Tiểu Dương, Hoàng và Pháp Lợi Tư –

Pháp Lợi Tư sử dụng tiềm hành lén ra sau lưng địch nhân (Pháp Lợi Tư là đạo tặc, chỉ tại trang phục nên nhìn không ra), ẩn ẩn hiện hiện xuyên qua chúng. Trong đám người thỉnh thoảng truyền đến tiếng hắc cười sang sảng, biểu hiện hắn đang hưởng thụ khoái cảm chiến đấu.

Pháp Lợi Tư đẳng cấp cao, thân thủ mạnh mẽ, quái thủy thủ cấp bốn mươi năm mươi hắc chỉ cần vung tay hai ba cái là có thể giải quyết xong một con, mà Hoàng nhìn hắn đánh đến nghiện, cũng không muốn quấy rầy, đứng một bên phóng ra thạch hóa vì phụ, nên chiêu thuật (hiệu quả giống với thông thả kết giới), hắc động không gian chờ phụ trợ ma pháp hiệp trợ hắn; Tiểu Dương lại thỉnh thoảng lại trộm bắn vài mũi tên, cùng với bảo hộ Hoàng thì pháp không bị địch nhân làm gián đoạn.

“Tìm được rồi! Tìm được rồi!” Trên kênh truyền đến thanh âm hưng phấn của Thiên Lý, “Ta tìm được cà chua rồi!”

Nửa Cuộc Đời nói rằng: “Vậy có thể thu đội.”

“Chúng ta nhanh đi đón Nguyệt Nguyệt với Húc đi!” Tiểu Diệp nói.

“Pháp Lợi Tư, khổ cực người.” Tiểu Dương nói rằng: “Chúng ta có thể đi.”

Thế nhưng Pháp Lợi Tư vẫn đang đánh đến quên mình, nan phân nan xá (khó chia lìa).

“Tiểu Pháp?”

“Pháp Lợi Tư...”

Không có phản ứng...

Lúc này, người từ đầu tới đuôi chưa nói quá nửa câu, Hoàng vẫn diện vô biểu tình mở miệng.

“Đi về.” Hắn vẫn diện vô biểu tình như cũ, âm điệu thập phần cứng nhắc, thế nhưng cố tình...

Pháp Lợi Tư cười sáng lạn trả lời: “Cướp được rồi à!” Nụ cười hoàn mỹ chói mắt khiến người xem lóa mắt.

Không ai biết nụ cười tươi đẹp kia là vì cái gì...

“Vậy trở về đi.” Pháp lợi tư thu hồi Hi Dora.”Nguyệt bên kia hắn nước mắt nhân ngư cũng sắp hết tác dụng rồi.”

Thiên Lý nói: “Chúng ta nhanh đi đón bọn họ!” Hắn nghĩ nhiệm vụ cướp bóc lần này thật sự chơi rất vui.

“Đi thôi-!”

Không thích hợp... Pháp Lợi Tư bữa bài tùy tính, thế mà lại nghe lời Hoàng nói, mà một kẻ giống như bị câm như Hoàng, thế mà lại mở miệng nói chuyện với Pháp Lợi Tư. Anten BL của Sa Lợi Diệp “đăng” một tiếng đùng thẳng lên.

Hai người kia nhất định có, vấn, đề (trái tim bay bay).

Bọn họ đi tới nơi hai người rơi xuống biển, chỉ thấy Vô Cực ôm Nguyệt, lúc chìm lúc nổi bồng bềnh trên mặt biển. Pháp Lợi Tư lập tức gọi ra nguyên hình Hi Dora, kéo hai người bọn họ lên thuyền.

Nhìn Húc Chi Vô Cực cả người đầy thương tích, chật vật không chịu nổi, Nửa Cuộc Đời khẩn trương hỏi.

“Người thế nào lại biến thành khó coi như vậy... Tiểu Nguyệt làm sao vậy?”

“Thân thể Nguyệt không thoải mái.” Vô Cực mệt mỏi đáp: “Ta mang hắn vào khoang thuyền nghỉ ngơi.”

Sau đó nhìn thoáng qua Pháp Lợi Tư đứng ở một bên.”Pháp lợi tư, mau chóng quay về cảng.”

“Không thành vấn đề.” Pháp Lợi Tư cười nói: “Tốc độ cao nhất tiến về phía trước!”

Vô Cực cẩn cẩn dục dục nhẹ nhàng đặt Nguyệt lên giường, lại tỉ mỉ giúp hắn điều chỉnh gối đầu cho thoải mái.

“Lão đại, Nguyệt đại ca làm sao vậy?” Thiên Lý cẩn đi theo sau hai người, nhin không được hỏi.

“Nhỏ giọng chút.” Vô Cực thương cho hắn một ánh mắt đông chết người không đèn mạng.

Thiên Lý sợ hãi nhanh chóng im miệng, nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng

Nhưng Nguyệt Phi Ly vẫn bị đánh thức...

Hai mắt vừa mở ra, ta mơ hồ thấy ánh sáng, còn có gương mặt Vô Cực mơ hồ không rõ. “Hức...” Nơi này là đâu?

Vô Cực đưa tay đặt lên trán ta, độ ấm từ lòng bàn tay xuyên thấu qua mạng internet giả tưởng, truyền tới trên người ta...

“Nơi này là trên thuyền Pháp Lợi Tư.” Vô Cực ầm ập cười, ngữ khí ôn nhu.”Người ngủ thêm một chút, đến bờ ta sẽ gọi người logout.”

“Ấn...” Đích xác, nếu như tỉnh lại thì sẽ bị say tàu. Ta trở mình, lần thứ hai tiến nhập mộng đẹp.

Vô Cực lấy ra một cái chăn phủ lên người Nguyệt, xác định đối phương đã an ổn ngủ say, hần mới nhẹ nhàng đứng dậy, rời khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng, các đội hữu đều xông tới, quan tâm hỏi han.

“Nguyệt đại ca làm sao vậy, lão đại người thế nào mà cả người đều bị thương?” Tiểu Dương cầm lấy y tụ Vô Cực, khẩn trương hỏi thăm.

Thiên Lý kéo Tiểu Dương ra, cũng nắm lấy y tụ Vô Cực. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đi đi đi! Các người tránh ra.”

Sa Lợi Diệp đẩy hai người quá phận “nhiệt tình” ra chỗ khác, một tay túm lấy Nửa Cuộc Đời lạnh lạnh đứng một bên xem cuộc vui, nói rằng: “Các người không thấy máu Vô Cực lão đại còn có chút xú sao? Trước hết để lão hồ ly giúp hần buff máu cái đã.”

Lúc này Nửa Cuộc Đời mới chú ý tới, máu của Vô Cực cơ hồ thấy đáy. Dọa hần nhảy dựng lên.

“Người sắp chết đó!” Nửa Cuộc Đời lập tức thay hần buff đầy máu.”Sao lại như vậy?”

Vô Cực không có biểu tình gì, nhìn vết thương trên người mình chậm rãi tiêu thất, nói như thể đó chẳng là gì: “Uống hết được thủy.”

Uống hết! Chúc nghiệp hệ chiến đấu phòng ngự cực thấp như Vô Cực (phòng ngự và thể chất của Tinh Linh vốn không cao), trên người ít nhất luôn có vài trăm khóa đại bổ hoàn, càng đừng nói đến các loại thuốc bổ máu hoặc đạo cụ hồi huyết cấp tốc.

Thế mà... dùng sạch trong một giờ! Nửa Cuộc Đời bất khả tư nghị nghĩ, phát run cũng không có khoa trương như vậy nha!

21. Chương 21: Hoàng Đích Luyện Tình

Sau khi logout, ta lập tức đến bệnh viện khám gấp. Liên tiếp khám siêu âm, soi dạ dày cùng một đồng thứ kiểm tra khác, bác sĩ nói ta có hiện tượng bị loét dạ dày, muốn ta nằm viện theo dõi vài ngày.

Nhưng, thân là một người cuồng game online, làm sao có thể chịu được việc mình nằm một chỗ không thể online suốt mấy ngày dài được chứ? Cho nên ta lập tức từ chối khéo ý tốt của bác sĩ, nhận thuốc, lập tức rời khỏi bệnh viện.

Về đến nhà, uống thuốc xong, ta khẩn cấp chuẩn bị login. Không ngờ vừa mới đội mũ giáp trò chơi, trong đầu vang lên một giọng nói thanh thúy mang ngữ âm cảnh cáo: “Xin lỗi, hiện tại trạng thái thân thể ngài không tốt, xin hãy nghỉ ngơi rồi đăng nhập trò chơi.”

Do công ty sáng lập trò chơi đã lập trình lên mũ giáp trò chơi, khi khởi động sẽ kiểm tra trạng thái thân thể người sử dụng, nếu như trạng thái không tốt, vì sự an toàn nên lập tức ngăn chặn không cho đăng nhập.

Dù sao trò chơi mũ giáp này phóng ra sóng điện vi lượng kích thích não bộ người sử dụng ba mà sản sinh giả thuyết thực cảnh (cũng là một loại ảo giác), lúc mũ giáp khởi động là lúc phóng ra sóng điện lớn nhất, nếu như có sai lầm gì thì sẽ phiền toái (khi online, nếu như não bộ game thủ ngoạ gia rơi xuống trị số nhất định, cũng sẽ bị cưỡng chế logout).

Ta bắt đầu hối hận vì sao không nghe lời bác sĩ nói hảo hảo nằm viện nghỉ ngơi, Về đến nhà vẫn không thể login a!

Ăn xong cơm tối, trong sự buồn chán đến cực điểm, ta chỉ đành phải lên giường nghỉ ngơi sớm thật sớm.

Sáng sớm, điện thoại di động reo vang đánh thức ta khỏi giấc ngủ mơ, ta vươn tay ra từ dưới ổ chăn, mò mẫm a mò mẫm điện thoại di động đặt ở đầu giường. Ta ấn nút nhận cuộc gọi, khẩu khí không tốt nói: “Ai a...” Mới sáng sớm mà...

“Là ta, Húc Chi Vô Cực.” Điện thoại truyền đến thanh âm trầm thấp đầy từ tính của Vô Cực. “Đánh thức người à?”

“Vô Cực!” Ta sợ đến mức từ trên giường nhảy dựng lên, không cẩn thận ném luôn điện thoại xuống đất. Không ngờ hần sẽ gọi tới!

“Ha ha ha...” Vô Cực ở đầu kia điện thoại bật cười sang sảng, “Tiếng của ta có dọa người như vậy không?”

“Không phải...” Ta luống cuống tay chân nhặt điện thoại lên, mặt hơi hơi đỏ lên.”Ta không thoải mái, cho nên bị trượt tay.” Ta chết cũng không hội thừa nhận là mình bị hần hù dọa.

“Người không thoải mái? Đi khám chưa?” Vô Cực lo lắng hỏi thăm.

“Rồi.”

Tiếng nói của Vô Cực so với trên internet càng thêm mê người, rất có từ tính, khi ta nghĩ đến có thể cùng hần nói chuyện phiếm như vậy, tim đập dồn, mất khả năng ngôn ngữ, hai má nóng lên...

“Vậy bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ muốn ta ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi.” Ta nói dối.

“Vậy là tốt rồi...”

“Đúng rồi!” Vô Cực nói: “Người ăn sáng chưa?”

“Còn không có...” Ta vừa mới tỉnh ngủ ға.

Vô Cực hỏi thúc: “Nhanh đi ăn đi, bằng không...” Nói mới nói được phân nửa, bên kia điện thoại truyền đến một tiếng nói khác vô cùng quen thuộc.

“Húc đại thiếu gia... mới sáng sớm mà đã gọi điện thoại cho ai a?” Đối phương trêu chọc.

“Vân Sinh!” Vô Cực không kiên nhẫn nói: “Ta đang nói chuyện với Nguyệt.”

Ta nghi hoặc: “Vân Sinh?” Là ai a? Nghe rất quen tai.

“Là ta đây!” Người nọ đoạt lấy điện thoại trên tay Vô Cực, hớn hờ: “Nửa Cuộc Đời Phong Vân.”

“Nửa Cuộc Đời, người và Vô Cực quen biết trong hiện thực sao!”

“Không chỉ quen biết, chúng ta còn ở chung nữa!” Nửa Cuộc Đời không có hảo ý cười, “Ta thế nhưng chính là bảo, mẫu, của, hần.”

“Câm miệng!” Vô Cực đoạt lại điện thoại di động, đá Nửa Cuộc Đời qua một bên.

“Người đừng nghe hần nói lung tung, chúng ta chỉ là bạn cùng phòng mà thôi.”

“Ác.” Thảo nào Nửa Cuộc Đời và Vô Cực thân nhau như vậy, nguyên lai là bạn cùng phòng.

“Nói chung, người nhớ kỹ phải ăn sáng đàng hoàng. Tối nay ta lại gọi cho người.” Vô Cực đột nhiên vội vội vàng vàng ngắt cuộc gọi.

Tối nay còn muốn ... gọi cho ta... (xấu hổ)

Sau khi cùng Vô Cực nói chuyện, mới phát hiện điện thoại còn có vài tin nhắn chưa đọc, đều là Vô Cực nhắn tới trong thời gian ta ngủ. Đại khái là do ta không nhắn lại, nên hần mới gọi điện thoại qua đây.

Sau đó, Vô Cực thực sự gọi tới cho ta như lời hần nói. Không chỉ là như thế, trong hai ngày ta không login, hần không chỉ chiếu theo ba bữa mà gọi tới nhắc nhở ta ăn uống, còn thêm buổi trà chiều, ăn khuya lẫn ăn lót dạ cũng gọi.

“Người đã ăn tối chưa?” Vô Cực mỗi lần gọi tới nhất định sẽ hỏi vấn đề này.

Ta ngồi nghiêm chỉnh, cẩn thận đưa điện thoại di động đặt bên tai.”Còn không có...”

“Đã hơn bảy giờ rồi, còn chưa chịu ăn tối!” Ngữ khí có chút không hài lòng, “Vì người như thế nên dạ dày mới không tốt.”

Ta vội vàng hạ giọng: “Vừa uống thuốc, phải qua nửa tiếng mới có thể ăn cơm.”

“Ăn... Một lát nhớ ăn.”

Được người quan tâm lo lắng như vậy, mà người kia lại là Vô Cực. Trong lòng ta thật ngọt ngào ấm áp. Cẩn cẩn dục dục giữ điện thoại di động, tựa như giữ lấy lòng mình, áp bên tai, lắng nghe tiếng tim đập của mình cùng thanh âm của hần...

Qua các cuộc điện thoại, ta biết Nửa Cuộc Đời tên khai sinh là Quan Vân Sinh, lớn hơn Vô Cực bốn tuổi, Vô Cực tên là Âu Dương Húc, bằng tuổi ta. Bọn họ đều là người Đài Bắc, bởi vì hai người làm việc cùng một công ty cho nên ở cùng một chỗ.

Thật không biết Vô Cực thuộc ban nào, tốt như vậy, hầu như tùy thời đều có thể login.

Cũng không biết thế nào, ta cảm thấy cái tên “Âu Dương Húc” có chút quen tai?

Hôm sau, mũ giáp trò chơi rốt cục cũng chịu để ta login (muốn chơi còn phải hỏi mũ giáp, thật bi ai), đây ít nhiều gì cũng nhờ Vô Cực mấy ngày nay đốc thúc ta uống thuốc đúng giờ, làm việc và nghỉ ngơi bình thường.

Vừa login, ta lập tức thu tin tức của các bạn trong đoàn, muốn ta đến bao sương “Hải tặc chi nhân” tập hợp. Nhiệm vụ đã làm xong, bọn họ còn ở Cát Phấn Lâm làm gì? Ta cảm thấy khó hiểu. Sẽ không phải là do bọn họ muốn ở lại chờ ta đi? !

Đi vào bao sương tốt nhất, thấy toàn bộ thành viên ngoại trừ Hoàng và Nhất Kiếm đều đến đông đủ liễu (đương nhiên, Danh Dao phụ trách giữ nhà cũng không có).

Tiểu Diệp hài lòng tiến đến trước mặt ta, quan tâm hỏi: “Nguyệt Nguyệt, thân thể người bình phục rồi!”

Nửa Cuộc Đời ôn hòa cười.”Thấy khí sắc người tốt hơn nhiều, thật sự là quá tốt.”

“Nguyệt đại ca... Người hại ta rất lo lắng.”

“Đúng vậy! Lo lắng gần chết.” Thiên Lý cùng Tiểu Dương vây quanh ta, cũng là vẻ mặt đầy quan tâm.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Nhất Phương liếc mắt nhìn ta.”Sau này đừng làm ẩu như vậy nữa.”

Vô Cực vẫn dừng ánh mắt trên ta, cười yếu ớt, không nói gì.

Ta hướng mọi người nói lời cảm tạ, nhin không được hỏi: “Sao các người vẫn còn ở đây? Nhiệm vụ không phải giải được rồi, không trở về thành sao?”

Trong mắt Sa Lợi Diệp lóe lên quang mang hưng phấn, thần bí hề hề nói: “Đương nhiên là có nguyên nhân...”

Nghe Sa Lợi Diệp nói như vậy, trên mặt những người khác cũng đều toét ra nụ cười quỷ dị, hại ta hiểu kì vô cùng...

“Thật là...” Vô Cực lôi kéo ta ngồi xuống bên cạnh hắn. “Nhiều chuyện.” Hắn nói như vậy.

“Nhiều chuyện?” Cái gì nhiều chuyện?

“Người muốn biết.” Vô Cực cũng cười rất thần bí.

“Vốn không phải rất muốn...” Ta bắt đầu dĩ nhún nhún vai: “Là thái độ các người khiến ta hiểu kì.”

Vô Cực không chịu trách nhiệm nói: “Người sẽ biết.”

“Cái gì chứ...” Ta dùng ánh mắt nén giận nhìn hắn.”Treo mõ trước miệng mèo.”

Vô Cực đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lại cười lên ha ha.

“Người cười đủ chưa?” Ta thấy Vô Cực cười đến cực kì khoa trương, khó hiểu hỏi.

“Không phải người nói nói buồn cười.” Vô Cực vừa cười vừa nói.

“Vậy thì sao?” Ta không cảm thấy lời của ta có gì buồn cười a.

Vô Cực thu liễm nụ cười, nghiêm mặt nói: “Là bởi vì...” Nói còn chưa dứt lời, hắn đột nhiên áp sát vào tai ta. “Thấy người tinh thần tốt như vậy, ta an tâm.”

Thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn, còn có thể cảm giác được khí tức hắn phun trên tai ta. Ta phải dùng ý chí rất lớn mới ngăn không cho mình nhảy dựng lên, để Vô Cực chê cười, thế nhưng, phản ứng của ta lại khiến Vô Cực cười không ngừng.

“Vô Cực hôm nay... hơi là lạ.” Ta len lén mặt cho Nửa Cuộc Đời.

“Quen là tốt rồi.” Nửa Cuộc Đời nói: “Sau này có rất nhiều cơ hội nhìn thấy.”

Gì! ?

“Đến rồi!” Tiểu Dương vẫn ghé vào bên cửa sổ không biết đang nhìn cái gì, đột nhiên nhảy nhót: “Lần này là ở cảng.”

“Chạy đến cảng đi.” Nửa Cuộc Đời hồi thúc: “Chúng ta nhanh đi xem đi.”

Tiểu Diệp cũng đứng lên: “Lần này trốn kỹ một chút, đừng giống như hôm qua bị bọn họ phát hiện.”

Sau đó bọn hắn cực nhanh biến mất sau cánh cửa.

“Đây là...” Ta nhìn quanh bao sương không còn một bóng người, nghi hoặc hỏi người duy nhất chưa rời đi.

“Chúng ta cũng đi xem đi.” Vô Cực thúc vai ta. “Đi xem thì biết ngay. Còn có...” Hắn thần bí hề hề nói: “Không thể dùng kênh đoàn đẩy.”

—

Bọn hắn trốn trong một căn nhà trốn gần cảng, từ cửa sổ chen chút nhìn ra phía cảng. Chỉ thấy bên bến tàu có hai thân ảnh quen thuộc — Hoàng và Pháp Lợi Tử.

Hai người vai kề vai, bầu không khí phá lệ thân mật hòa hợp. Nguyên lai... cái bọn họ gọi bí mật chính là chuyện này a...

“Thật hiếm thấy!” Nguyệt cười cười, “Hoàng lại có thể thân với người khác như vậy.”

“Nguyệt Nguyệt!” Tiểu Diệp kích động bắt lấy vai Nguyệt. “Người nhìn cho kỹ đi, hai người bọn họ không phải là thân nhau, là thân mật có được hay không!”

Không phải y không nhận thấy bầu không khí ái muội giữa hai người ấy... Có chút hơn cả bạn bè, nhưng không đến mức người yêu, thế nhưng...

“Như vậy tốt không?” Nguyệt nói ra nghi vấn trong lòng, “Hoàng cùng Tiểu Pháp đều là nam... Các người không để ý sao?” Bạn tốt của mình là đồng tính luyến, người bình thường chắc chắn sẽ bài xích.

Tiểu Diệp hưng phấn vẫy vẫy đôi tai mèo xù lông, mắt to lóe sáng lóe sáng.”Không ngại!” Nàng chờ mong còn không kịp ấy chứ. Khóc ca phổi mỹ nam... một đôi rất rất xứng nha!

“Ta không sao cả.” Nhất Phương phẩy phẩy tay: “Bọn họ vui vẻ là tốt rồi.”

“Là thời đại nào rồi, không có gì lớn.” Thiên Lý nói.

Tiểu Dương nói tiếp: “Đúng vậy đúng vậy... Đồng tính luyến cũng có thể đăng ký kết hôn rồi nha.”

Là y quá lạc hậu sao?

Vô Cực hỏi: “Chẳng lẽ... Người chán ghét đồng tính luyến?” Thật không biết vẻ mặt hắn vì sao lại khấn trương như vậy?

“Không có gì ghét hay không ghét.” Hắn thích một nam nhân như Vô Cực, làm sao có thể có ý kiến về chuyện này, nhưng...

Nguyệt nhớ tới một lão già ngoài thế giới thật từng muốn thu y làm “con nuôi”, trong lòng hiện lên một tia chán ghét, nhin không được nhú mày.

Thấy trên mặt đối phương mang theo vẻ chán ghét không rõ ràng, tâm Vô Cực trầm xuống, mà Nửa Cuộc Đời Phong Vân cũng dùng biểu tình ‘việc lớn không tốt’ nhìn Vô Cực.

Nguyệt chỉ là vẫn dừng ánh mắt trên Hoàng và Pháp Lợi Tư.”Chỉ cần hai người họ là thật tâm...” Thanh âm mờ mịt như được truyền đến từ một thời không xa xôi. “... Vậy... Không thể nói là.”

“Vậy sao?” Vô Cực nghĩ mình vừa sống lại lần nữa.”Vậy là tốt rồi...” Hắn tin tưởng chỉ cần mình thật tâm nhất định có thể khiến đối phương cảm động!

Phát giác Vô Cực khác thường, Nguyệt hỏi: “Thế nào, người lo lắng ta sẽ bài xích Hoàng sao?”

“Điều không phải...” Nửa Cuộc Đời mất hình tượng kêu lên.

“Không phải cái gì? Ta sẽ không bài xích bọn họ đâu.”

Nửa Cuộc Đời thở dài thườn thượt, “Coi như ta chưa nói!” Phải trách Tiểu Nguyệt trì độn, hay trách Vô Cực biểu hiện không rõ ràng đây?

Lúc này, không biết Hoàng nói cái gì, Pháp Lợi Tư lại đột nhiên quay đầu rời đi, tức giận đá bay một cái cốc kế bên.

“Bọn họ sao lại đột nhiên cãi nhau?” Tiểu Dương hỏi.

“Vừa rồi bầu không khí không tốt sao?” Thiên Lý cũng hỏi.

Nguyệt lắc đầu, nói rằng: “Không rõ lắm, hình như là Hoàng nói cái gì đó chọc Pháp Lợi Tư tức giận.”

Tiểu Diệp kêu lên: “Không thể nào!” Không nên cãi nhau a!

Vì Pháp Lợi Tư thành linh thay đổi, Hoàng nhìn Pháp Lợi Tư đưa lưng về phía hắn một mình phát cáu, sau đó lại nhìn qua căn nhà trống mà chúng ta đang núp. “Nguyệt, giúp một chút.” Hoàng nói trên kênh đoàn.

“Ta?” Ta nghi ngờ hỏi: “Giúp cái gì?”

“Qua đây.”

Ta ngó đám bạn cũng chẳng hiểu ra sao, do dự một chút, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Hoàng.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi.

“Ta vừa nói với Tiểu Pháp ta thích hắn.” Gương mặt Hoàng vốn chẳng lộ ra biểu tình gì, thế mà lúc này lại khê bối rồi, “Thế nhưng hắn lại đột nhiên tức giận.”

“Người thổ lộ rồi!” Không ngờ Hoàng thẳng thắn như vậy.”Sau đó, Pháp Lợi Tư không biết vì sao lại tức giận? !”

Hoàng gật đầu.

“Sở dĩ người muốn ta đi hỏi hần vì sao lại tức giận?” Vì sao phải tìm ta a?

Hoàng lại gật đầu.

“...” Ta có thể cự tuyệt không? Hình như không được. “Được rồi... Ta thử xem.”

Pháp Lợi Tư cố sức giẫm lên cái cọc, giống như có thâm cừu đại hận với nó, trên miệng còn lẩm bầm lẩm bầm.

“Đáng giận... Nam nhân tốt trên thế giới chết sạch hết rồi!”

“Pháp... Pháp Lợi Tư?” Nguyệt nơm nớp lo sợ địa tới gần hần, hỏi: “Người làm sao vậy?”

Pháp Lợi Tư quay đầu nhìn chăm chú vào Nguyệt, nhãn thần quái dị khiến y cảm thấy sợ hãi. Một lúc lâu, “Ai...” Hần thở dài một hơi, nói rằng: “Vì sao nam nhân tốt đều thích nam nhân ni...”

“Di?” Hần đang nói Hoàng sao? Thế nhưng...

“Người chẳng phải cũng là nam nhân? Hoàng thích đồng tính không tốt sao?”

“Cái gì!” Pháp Lợi Tư đột nhiên mở to hai mắt. “Ai nói ta là nam!”

“A?” Nguyệt choáng váng. “Pháp Lợi Tư là nữ sao? !”

“Dĩ nhiên rồi?”

Cái... Pháp Lợi Tư ngũ quan tuần mỹ và tiếng nói trong trẻo, đích xác làm cho người ta có cảm giác thu hút mặc biệt (không phân rõ nam nữ), hơn nữa trang phục cùng cá tính hào sảng của nàng, chúng ta đều cho rằng nàng là nam. Bất quá nhìn kỹ, trên mi vũ (đầu lông mày) đích xác có sự dịu dàng đặc hữu của giới nữ.

Nguyệt lập tức xin lỗi: “Xin lỗi, thật sự đã xem nàng thành nam.”

Pháp Lợi Tư ảo não: “Người không cần xin lỗi...” Những người khác nhìn lăm coi như xong đi, ngay cả Hoàng cũng nhìn lăm... Ai...

“Nguyên lai là như vậy.” Không biết từ lúc nào, Hoàng đi tới bên cạnh Pháp Lợi Tư, nói: “Ta đã sớm biết.”

“Người phải sớm biết ta là nữ!” Pháp Lợi Tư kích động quát, “Vậy mà người còn nói người thích ta... A!”

Nàng dừng lại trong đôi mắt như màn đêm của Hoàng, nàng tin tưởng trong đôi mắt ấy có rất nhiều điều chỉ có mình mới thấy được.

“Ta hiểu lắm.” Pháp Lợi Tư ngượng ngùng cười cười, nàng còn tưởng rằng Hoàng là đồng tính luyến nữa chứ.

“Kỳ thực, ” Hoàng nhàn nhạt nói, “Ta không cần.”

Pháp Lợi Tư biết, Hoàng là nói “Ta không quan tâm giới tính nàng là gì” .

“Hắc hắc...” Nàng then thùng gãi gãi mặt, gương mặt đỏ hồng cúi xuống.

Hoàng phi thường hiếm thấy, ôn nhu cười, bầu không khí giữa hai người trở nên thập phần ngọt ngào.

Hiện tại... Nguyệt cảm thấy mình biến thành cái bóng đèn... (kì đà)

Ta nói với mọi người về việc hiểu lầm của Hoàng và Pháp Lợi Tư.

“Thì ra là thế a.” Nửa Cuộc Đời sờ cằm: “Bất quá bọn họ có thể cùng một chỗ là tốt rồi.”

“Không sai.” Tiểu Dương gật đầu. “Chỉ là thật không ngờ Pháp Lợi Tư lại là nữ.”

Những người khác cũng có ý nghĩ không sai biệt lắm, ngoại trừ Tiểu Diệp...

Liên tiếp vài ngày, Sa Lợi Diệp đều rầu rĩ không vui, đôi tai mèo cụp xuống, phía sau còn có ma trôi phiêu phiêu, sau đó cứ mỗi lần nhìn vào ta và Vô Cực thì liền “hắc hắc hắc” bật cười quái dị. Có điểm khủng bố (run rẩy.).

22. Chương 22: Gặp Lại

Còn không đến mười ngày nữa sẽ đến lúc quái vật công thành cuối tháng, nếu như trước cuối tháng không thể kéo đẳng cấp dong binh đoàn lên cấp S, cấp thủ vệ trong thành (NPC) và độ kiên cố của tường thành sẽ kém rất nhiều (đẳng cấp dong binh sẽ ảnh hưởng đến số lượng thủ vệ NPC đóng trong thành cùng mức độ kiên cố của tường thành).

Nếu như Tiêu Dao Công Tử động tay động chân gì đó... Mọi người trong đoàn bắt đầu sốt ruột.

Vì vậy Danh Dao và Nửa Cuộc Đời liền thay phiên thủ trước Dong Binh Công Hội chờ nhiệm vụ, những người còn lại thì nỗ lực luyện đẳng cấp tăng sức chiến đấu cho chiến đội.

Hôm nay ta vốn cũng là phải theo Vô Cực bọn hắn luyện công, thế nhưng đến lúc sắp khởi hành lại thu được mật ngữ của Hiểu mời ta tổ đội. Không để ý Vô Cực sắc mặt xấu xí, ta xin lỗi mọi người một tiếng, liền chạy đi đến chỗ hẹn với Hiểu.

Không phải ta không muốn luyện cùng Vô Cực, cũng không phải ta đặc biệt thích tổ đội với Hiểu, mà là ta không muốn khiến mọi người trong thời gian trọng yếu này mà còn mang ta. Tự Vô Cực bọn họ cùng nhau tổ đội luyện cấp nhất định tăng cấp nhanh hơn, hơn nữa ta cũng không muốn để Hiểu nghĩ ta là kẻ qua cầu rút ván.

Bất quá, thành thật mà nói... nguyên nhân chủ yếu, chính ta muốn mượn sức Hiểu đến hiệp trợ thủ thành lần này.

Tháng trước thủ thành nhân số chênh lệch cực lớn tuy rằng thắng lợi, nhưng cũng làm chúng ta nguyên khí đại thương, nhất là tường thành, còn tổn hại một số bộ phận hảo hữu không hoàn toàn thân thiện, cho dù quái vật công thành lần này Tiêu Dao Công Tử không thể hạ chiến thiếp lần thứ hai (tháng này công chiếm thành thị thất bại, phải cách một tháng mới có thể hạ chiến thiếp đối với thành thị đó lần nữa), nhưng hắn vẫn có thể giết giết đoàn khác liên hợp đánh Vô Hạn thành.

Công thành thông thường chúng ta không sợ, thế nhưng... cũng không biết Tiêu Dao Công Tử sẽ dùng gian kế gì đối phó Vô Hạn thành, cho nên phương pháp bảo đảm nhất chính là tìm quân cứu viện trước. Mà người có điều kiện tốt nhất đương nhiên chính là Bạch Nhật Hiểu.

Sau khi ta nhận lời Hiểu rồi đi, ta không ngờ tới chính là... tâm tình của Vô Cực bị phá hư đến cực điểm, bằng phong bạo xung quanh hắn đáng sợ đến mức đám bạn trong đoàn vốn phải đi luyện công lại ào ào logout chạy nạn, kết quả tất cả mọi người không luyện mí lì công gì cả.

Ta đúng hẹn đi đến cửa đông Ngân Tây Pháp Nhĩ Đặc thành.

“Thật xin lỗi, để các người đợi lâu.” Ta mỉm cười với nhóm người Hiểu.

“Không có.” Hiểu ôm lấy vai ta, cười đến rất hài lòng.”Nguyệt Nguyệt người chịu đến ta đã rất cao hứng.”

Ta cười cười với Hiểu, sau đó quay đầu chào hỏi bọn Tuyết Ngữ, “Tuyết Ngữ, Tiểu Phiền, Cái Gương, các người vẫn tốt.”

Ngân Nguyệt Tuyết Ngữ ôn hòa cười nói: “Tiểu Nguyệt! Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp!” Phiền Toàn và Cái Gương cũng trăm miệng một lời chào lại.

“Chúng ta nhanh đi luyện công đi.” Phiền Toàn hưng phấn hoạt bát.”Đánh quái đánh quái!”

“Muốn đi đâu luyện đây?” Tuyết Ngữ hỏi Hiểu.

“Nguyệt Nguyệt đã lên cấp 88.” Hiểu nói: “Chúng ta đi đánh Miêu Bá Tước được không? Rất tốt đó.”

Miêu bá tước cấp 95 hình người hệ phong a... Bị động cũng sẽ không công kích quần thể, đích thật là một đối tượng luyện công không tồi. Hôm nay không phải ngày nghỉ nên hẳn cũng không có nhiều người,

“Tốt.” Ta gật đầu: “Hiểu muốn đánh cái gì ta sẽ cùng đi với người...” Hệ phụ trợ vốn là tùy hệ chiến đấu muốn đánh cái gì thì đánh cái đó.

“Miệng Nguyệt Nguyệt thật ngọt a.” Những lời này không biết có thật tình hay không, nhưng hẳn lại mang một bộ vui vẻ vì được khen thưởng.

“Mèo méo meo meo...” Phiền Toàn bắt chước động tác mèo con rửa mặt. “Đánh Miêu Miêu.”

“Giả chẳng giống gì hết.” Cái Gương ở một bên cười.

“Chúng ta xuất phát đi!” Tuyết Ngữ gọi ra long sủng Ngân Tuyết, Hiểu cũng kéo qua đầu ngựa kỵ sĩ đoàn phân phối, xem ra bọn họ là muốn cưỡi sủng vật đi tới điểm luyện công. Long sủng của ta vẫn chưa có cơ hội gọi ra luyện cấp, cho nên ta liền gọi nó ra.

“Oa! Rõng nha!” Cái Gương thấy ta gọi ra long sủng, không nhìn được tán thưởng.”Thật là lợi hại.”

“Thật xinh đẹp...” Tuyết Ngữ thân là triệu hoán sư, càng nhìn không được vuốt ve nó.

“Nó tên là Tương Linh.” Ta giới thiệu: “Là Bằng Diễm Phi Long có hai thuộc tính băng hỏa.”

Hiểu nói: “Là theo tên Húc kia đi trảo a.” Biểu tình có chút không thoải mái.

“Đúng vậy.” Ta đáp: “Đáng tiếc không thể dùng khế ẩm, đẳng cấp giảm không ít.”

“Ta cũng giúp Nguyệt Nguyệt bắt một con.” Hiểu bĩ bĩ cười nói, nhưng nhãn thần vô cùng nghiêm túc. “Bắt một con xinh đẹp như người.”

“Ác... nói sau đi.” Ta không có đặc biệt muốn sủng vật gì, cho nên đối với ý tốt của Hiểu cũng chẳng thể nào mong đợi.

Ta bò lên lưng Tương Linh, Tuyết Ngữ và Hiểu cũng nhảy lên tọa kỵ của mình, Cái Gương và Phiền Toàn ở một bên lại đau khổ mà ầm ĩ không ngừng (ngựa của Hiểu không thể đeo thêm người), hai người bọn họ đều muốn kỵ phi long xem xem một chút.

Không lâu sau, Hiểu rốt cục chịu không nổi, mày kiếm dựng thẳng lên, ngữ khí cường ngạnh: “Cái Gương người leo lên cho Nguyệt chỗ, khi trở về thì Nguyệt sẽ chỗ Phiền. Mỗi người một lần, đừng ồn ào nữa!”

“Được rồi...” Phiền Toàn bủi môi, không cam lòng.

Cái Gương lại vui vẻ dạt dào chuẩn bị leo lên lưng Tương Linh

Lúc này, một nhân ảnh đột nhiên kéo Cái Gương xuống, thẳng tắp ngồi lên lưng Tương Linh

Ta hoảng sợ, lập tức nhìn lại, chỉ thấy đối phương thị một người chức nghiệp hệ tinh thần con người đen, mái tóc dài đen bóng.

“Phiêu... Phiêu Nhiên!” Hẳn không phải Phiêu Nhiên, lão bản kiêm điểm trưởng của Tiễn Tiễn sao?

“Hi! Tiểu Nguyệt, thật trùng hợp a.” Phiêu Nhiên mỹ lệ hé ra nụ cười khiến người nhìn hoa mắt. “Đã lâu không gặp!”

“Ách... Phiêu người đang làm gì?” Ta chỉ sủng vật [của ta]: “Sao lại đột nhiên leo lên?”

Phiêu Nhiên đột nhiên thay đổi nụ cười ngọt ngào, khẩn trương nói: “Trước đừng hỏi nhiều, người mau cất cánh a!”

Muốn ta không hỏi, rất khó nha... Thế nhưng, ta vẫn ngoan ngoãn lệnh Tương Linh bay lên, bởi vì ta đã thấy bốn năm người về mặt vẻ giận dữ chạy tới đông môn, ở nơi ta vừa đứng lúc này nhìn ngó quanh quất như đang tìm kiếm gì đó.

Nói vậy, hành động mà Phiêu Nhiên gọi là [truyền bá giáo lý] đã gây họa đi.

“Phiêu Nhiên...” Ta đầu đầu nói: “Ta không muốn làm tội phạm cùng người...”

“Tiểu Nguyệt người nói thật đúng là khó nghe.” Phiêu Nhiên cười ngọt ngào: “Ta chỉ là cầm bom tự chế (đã châm lửa) đến thương điểm tuyên truyền giáo lý (cộng thêm muốn bọn họ cống hiến chút tiền) mà thôi, cũng không phải phạm tội.”

Tuyệt đối là phải...

“Bọn họ đã đi hết rồi, chúng ta có thể xuống dưới chứ?” Ô ô ô... Ta còn muốn luyện công.

“Được rồi...” Phiêu Nhiên không quá tình nguyện địa nhún vai.

Chạm đất, ta phát hiện phụ cận ngoại trừ nhóm Hiểu bọn họ còn có một thiếu niên mắt đen, mái tóc dài màu đen, hình như không tốt lắm.

“Lưu vân...” Phiêu Nhiên cười đi tới trước mặt hắn, nhỏ giọng nói: “Sao vậy?”

“Còn không phải do người nào đó vụng về...” Lưu Vân nói: “Cho nên ta đến vác hắn về.”

“Vậy à... Như vậy...”

Ta không có nghe... Cái gì cũng không nghe được...

Để bảo hộ bằng hữu của ta không bị hoặc thần giáo đầu độc, ta lập tức kéo Cái Gương lên lưng Tương Linh, phát mật ngữ hồi thúc Hiểu cùng Tuyết Ngữ mau lên đường, sau đó lệnh Tương Linh cất cánh.

Ta cùng Hiểu ở khu luyện công đánh Miêu Bá Tước đến tối, ăn tối xong, chúng ta đổi qua đánh quái Phong Nhi cấp 98 chín (phong chúc hệ hình người, bán trong suốt, là tiểu hài tử tinh linh gió). Thẳng đến buổi trưa ngày thứ hai thu được tin tập hợp, ta mới trở lại Vô Hận thành.

“Làm sao vậy?” Giữa hội nghị, Nguyệt len lén mật cho Nửa Cuộc Đời. “Tâm tình Vô Cực thoát nhìn không tốt lắm.”

“Đều phải trách người...” Nửa Cuộc Đời trả lời: “Biết rõ Vô Cực với Hiểu không hợp, còn cùng hắn đi ra ngoài luyện công.”

“Hắn nên biết ý nghĩ của ta a.”

“Chính vì biết, hắn mới có thể khó chịu như vậy.” Bởi vì không có lý do ngăn cản.

“Vậy làm sao bây giờ, ta một hồi còn muốn đi với Hiểu cùng nhau luyện công...” Chuyện cần Hiểu hỗ trợ, Nguyệt vẫn chưa có cơ hội đề cập với hắn.

Nửa Cuộc Đời nơm nớp lo sợ nhìn Vô Cực đang phân bổ nhiệm vụ thủ thành, quanh thân vẫn tỏa ra áp suất thấp, do dự: “Cái này thì...”

Hắn biết khi Vô Cực tâm tình “không tốt lắm”, sau khi Nguyệt ly khai sẽ trở thành “vô cùng không tốt”. “Ta có một biện pháp.”

Nguyệt vội hỏi: “Nói nghe chút...”

Hội nghị hoàn tất, Vô Cực gọi lại Nguyệt đang chuẩn bị ly khai, “Người lại muốn đi tìm tên kia!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, lam mâu chớp động hết sức căng thẳng tức giận. Chết tiệt! Hắn có điểm nào thua kém tên Hiểu hỗn trướng kia!

Lúc này nếu như Nguyệt thành thật nói phải, không biết sẽ thế nào. Bất quá y cũng không có dũng khí đi thử, y lập tức bày ra ‘diệu kế’ Nửa Cuộc Đời vừa bày.

Đầu tiên, phải cười thật ôn nhu, sau đó, “Húc...” Kêu tên hắn.” Ý của ta người cũng biết rồi đó, đợi sau khi quái vật công thành kết thúc, ta sẽ luyện cùng người.” Nguyệt vươn tay đặt lên cánh tay hắn. “Trước hết người cùng Nửa Cuộc Đời bọn họ cùng nhau luyện đi, có được hay không...” (toàn bộ lời thoại đều xuất phát từ miệng Nửa Cuộc Đời)

Nguyệt thấy Vô Cực chỉ yên lặng nhìn hần, lại nói tiếp: “Ta xin người mà...”

“Tùy... Tùy tiện...” Vô Cực chuyển tầm nhìn, bỏ lại những lời này lập tức xoay người đưa lưng về phía y.

Xem ra Vô Cực không phản đối y đi làm thuyết khách, dù sao hần cũng biết nếu như Tiêu Dao Công Tử động tay động chân gì đó, nói không chừng thực sự cần Hiểu đến bang trợ. Tuy rằng hần hình như vẫn sinh khí, bất quá không sao cả...

Lưng hần, nguyệt không thấy được chính là... trên mặt Vô Cực phát hồng.

Đối với chuyện lúc này Nguyệt làm nũng với mình, thật sự là rất rất rất rất rất (rất tới vô hạn) đáng yêu. Vô Cực thậm chí còn có xung động muốn đem Nguyệt giấu đi, không có bất cứ ai nhìn thấy.

Đương nhiên, Vô Cực cũng không thấy được... Nửa Cuộc Đ ở một bên cười đến rất... hồ ly. Hắc hắc hắc... Hần cuối cùng cũng tìm được người có thể khắc Vô Cực.

—

“Ta nhớ ra rồi!” Đang đánh quái, Cái Gương đột nhiên quăng ra một câu không đầu không đuôi.

“Người nhớ cái gì?” Phiền Toàn hỏi.

“Cái người tên Phiền Nhiên hôm qua chúng ta gặp ấy, ta vẫn nghĩ thấy rất quen mắt, thế nhưng không nhớ ra đã gặp ở nơi nào.” Cái Gương nói: “Giờ ta mới nhớ ra.”

“Ác... Gặp ở đâu?”

“Rừng Sương Mù...” Cái Gương cười đến rất hài lòng, “Hơn nữa hần còn cho ta cái này.” Nói xong liền gọi ra một đầu sủng vật.

Phiền Toàn chỉ vào sủng vật của Cái Gương lớn lên giống hệt như một quả trứng. “Đây là... trứng luộc sao?”

Cái Gương vuốt ve sủng vật của mình, cười nói: “Đúng vậy! Rất đáng yêu đúng không?”

“...” Phiền Toàn không nói gì.

Ta xen vào hỏi: “Vì sao hần lại tặng sủng vật cho người?” Ta nhớ rõ Phiền Nhiên không phải là loại người hào phóng như vậy.

“Đó là bởi vì... Khi ta ở trong rừng gặp phải Phiền Nhiên, hần đã sắp chết đói rồi.” Cái Gương đột nhiên cúi đầu, thương tiếc dùng mặt cọ cọ lên quả trứng. “Sau đó hần muốn đem Hắc sâm lâm dẫn cao (bánh ngọt vùng rừng tối) ra nấu ăn, ta nghĩ nó rất đáng thương, cho nên mới dùng toàn bộ thức ăn trên người ra trao đổi với Phiền Nhiên.”

[Hắc sâm lâm dẫn cao] hần là tên sủng vật đi, nhưng sao lại mang cảm giác giống như lúc nào cũng có thể bị ăn sạch vậy...

“Nguyên lai là như vậy...”

“Phiền Nhiên hình như là luyện kim thuật sĩ, hần có thể luộc trứng được.” Phiền Toàn hỏi: “Nó có kỹ năng gì?”

“Thuần di (tự thân sủng vật), kháng công kích vật lý 100%.” Cái Gương kiêu ngạo kể ra: “Hơn nữa nó còn có thể nói nha... Khuyết điểm là nếu bị ma pháp công kích sẽ bị thương tổn gấp đôi.”

“Biết nói! Thật hả?” Phiền Toàn hưng phấn kêu lên: “Ta muốn cùng nó nói chuyện.”

Ta cũng rất hiếu kì. Ngoại trừ hệ hình người, sủng vật có thể nói rất hiếm thấy.

“Các người...” Hiểu tức giận quát: “Rốt cuộc có đánh quái hay không!”

“Xin lỗi.” Ta lập tức nhận lỗi, thân là triệu hoán sư, nhiệt tình đối với sủng vật khiến ta nhịn không được mà cùng tán gẫu.

“Hắc hắc.” Phiền Toàn và Cái Gương xấu hổ cười cười, bắt đầu chuyên tâm giết quái.

Chính khi chúng ta đang đánh đến nghiện thì bên tai đột nhiên vang lên thanh âm quen thuộc.

“Phi Ly...”

“Tàng Dao! Người đến đại lục trung ương rồi!” Ta kinh hãi: “Người ở đâu? Ta đi tìm người.”

“Ha ha...” Tàng Dao cười nói: “Chúng ta vừa đến không bao lâu, còn đang ở Hồ Khiếu thành.”

“Ta đi tìm các người.” Thật là cao hứng, rốt cục có thể gặp lại bọn họ.

“Tốt, chúng ta chờ người.” Thanh âm ôn hòa của Tàng Dao thật sự khiến ta vô cùng hoài niệm.

Ta lập tức quay sang Hiểu: “Xin lỗi! Ta có việc phải đi trước.”

Hiểu có chút mất hứng, “Có việc? Là Húc tìm người sao?”

“Ta có một bằng hữu vừa đến trung ương đại lục, ta muốn đi tìm hắn.”

“Vây à...” Hiểu trầm mặc một chút, nói: “Vây người mau đi đi, lần sau ta lại hẹn người.”

“Không thành vấn đề.” Ta cười nói. Xem ra chuyện cần Hiểu hỗ trợ chỉ có thể tiếp tục tìm thời gian nói với hắn.

Nhìn thân ảnh vội vã rời đi, Hiểu khẽ hít một hơi suy nghĩ, khó chịu đến cực độ.

Ta sẽ không chịu thua đơn giản như vậy! Hiểu nghĩ như vậy.

Bất quá Bạch Nhật Hiểu không biết, biểu tình hắn lúc này cùng áp suất thấp bao bọc quanh thân, thoát nhìn thật sự rất giống với Vô Cực...

Tới Hồ Khiếu thành, tại mã bằng (chuồng ngựa – nơi người chơi thuê phương tiện di chuyển), từ rất xa ta đã nhận ra đoàn người Tàng Dao.

Thời gian phẳng phất như đang trở lại với quá khứ, ta đợi trước công hội mạo hiểm giả, mà Tàng Dao phát tay với ta, ôn cười, đi tới cạnh bên ta...

“Phi Ly...” Tàng Dao vội kéo tay ta, kích động đến không biết nói gì.

Diêu Diêu cũng cho ta một cái ôm lớn, “Rất nhớ người nga!”

“Đừng lau nước mũi của người lên người Tiểu Nguyệt.” A Nhược Khải kéo Diêu Diêu ra, phóng khoáng cười nói: “Chúng ta lại gặp nhau!”

Lạc Hồn nhợt nhạt cười, nhưng trong mắt cũng lưu động vui sướng khi trùng phùng.

“Được rồi! Ta quên giới thiệu với người.” Tàng Dao vỗ vỗ một thanh niên nhân tộc đang mỉm cười dịu dàng đứng ở bên cạnh hắn. “Hắn gọi Thiên Xứng, chúng ta vừa mới quen.”

“Xin chào.” Thiên Xứng bắt tay ta. “Ta đã nghe Tàng Dao bọn họ nói rất nhiều chuyện về người.” Nụ cười ôn nhuận, khí chất ấm áp đích, tựa như đại ca hàng xóm luôn luôn chiếu cố mọi người.

Ta trêu ghẹo: “Vây sao... nói xấu gì về ta hở?”

“Mới không có...” Diêu Diêu vội vã nói rõ sự trong sạch của mình. “Chúng ta đều khen người nha!”

“Người nào đó mới không nỡ nói xấu người.” Thiên Xứng cười nói, còn ái muội liếc về phía Tàng Dao.

Ta cũng không để lại dấu vết nhìn qua Tàng Dao một cái. Đối với Tàng Dao... ta chỉ có thể, lựa chọn cái gì cũng không nói.

“Hiện tại chúng ta muốn đi đâu đây?” Diêu Diêu hỏi: “Tiểu Nguyệt và Thiên Xứng tương đối quen thuộc với đại lục trung ương, đề nghị một chút đi.”

“Nếu có thể,” ta thanh thanh yết hầu, nghiêm mặt nói: “Ta mong muốn các vị có thể trở thành thành dân của Vô Hận thành chúng ta. Ta lấy tư cách phó đoàn trưởng Ngân Chi Vô dong binh đoàn mời các người.”

Thiên Xứng kinh ngạc kêu lên: “Ngân Chi Vô!”

“Phó đoàn trưởng!” Diêu Diêu cũng thốt lên.

Tàng Dao cũng thấy ta trên đỉnh đầu biểu hiện dòng chữ kim sắc Ngân Chi Vô dong binh đoàn . “Nguyên lai... bằng hữu mà người nói chính là người của Ngân Chi Vô.”

Xa Xa hỏi: “Bằng hữu? Cái gì bằng hữu?”

“Chúng ta lên xe ngựa rồi nói chuyện sau.” Ta nói.

Hơn một giờ ngồi xe, ta cùng Tàng Dao hàn huyên về những chuyện đã xảy ra sau khi tạm biệt.

Nguyên lai Tàng Dao ngày nào cũng đến mạo hiểm đoàn nhận nhiệm vụ, tích trữ tiền. Hẳn hiện tại 91 cấp, A Nhược Khải 94, Diêu Diêu (Lộ Diêu Tâm Canh Diêu) 78, Lạc Hồn 87 cấp.

Người bình thường luyện đến hơn sáu mươi cấp là có thể để dành đủ tiền ngồi thuyền tới trung ương đại lục, mà bọn họ cứ nhiên lại đến hơn chín mươi cấp mới có tiền qua đây. Để cho bọn họ vất vả tích trữ lộ phí như vậy, ta cảm thấy thật ngượng ngùng.

Tàng Dao nói, kỳ thực bọn họ vốn định luyện lên cấp cao một chút mới đến trung ương đại lục, bảo ta không cần quá để ý.

Ta có thể nào không để ý, hiện tại hồi tưởng lại, số tiền kia có thể là bọn họ tồn trữ để đổi trang bị, thế nhưng vì giúp ta mua vé tàu mà đem ra tiêu hết (năm mươi cấp đổi bộ trang bị cấp A, đối với tốc độ luyện công sau này ảnh hưởng rất lớn).

Ta quyết định mời bọn họ trở thành thành viên của Vô Hận thành, cũng tính toán giúp bọn họ xin phòng ốc.

Sau đó ta chiếu theo những gì đã nói với Vô Cực, kể cho bọn họ nghe về lý do ta trọng luyện, còn có chức nghiệp vu linh giả lẫn đạo cụ Tình Ti Thủ Luyện. Để biểu đạt sự xin lỗi vì lúc trước đã giẫm giẫm, ta thỉnh Tàng Dao bọn họ đến quán ăn thủy hà lâu nổi tiếng nhất thành ăn một bữa.

Tuy rằng thức ăn ngon lành cùng độ bão thực đều là giả tương, nhưng mọi người vẫn ăn uống vui chơi rất vui vẻ (thành thật mà nói, những món ăn giả tương này so với mấy nhà hàng bên ngoài còn ngon hơn gấp mấy lần). Tàng Dao còn nói, lần sau hẳn sẽ làm chủ mời chúng ta.

Đoàn người cũng quyết định đáp ứng lời mời trở thành thành dân Vô Hận thành.

Cơm nước no nê, Thiên Xứng mang theo Diêu Diêu bọn họ đến sở hộ chính xin hộ khẩu (Thiên Xứng đã từng tới Vô Hận thành, cho nên biết đường), mà Tàng Dao lại theo ta đến sở địa chính, giúp bọn họ mua đất và xin phòng ốc.

Ta là phó thành chủ (một thành có thể có hai phó thành chủ, một người khác là Nửa Cuộc Đời Phong Vân) có thể mua hàng bằng nửa giá so với thị trường..

Có phòng ốc, liền có thể bày trí đồ gia dụng trong nhà (có bán ở cửa hàng gia dụng hoặc do kiến trúc sư chế tạo, có thể tăng giá trị danh vọng), có được thương khổ với 5000 không gian trữ vật miễn phí (thương khổ thông thường muốn sử dụng cần phải trả tiền), mua hàng ở các thương điểm trong thành cũng được hưởng giá ưu đãi.

Trong đoàn, Thiên Lý, Danh Dao, Nhất Kiếm, Nhất Phương, Tiểu Diệp và Tiểu Dương đều có nhà của mình, mà ta bình thường đều ngâm mình trong thành chủ thất hoặc là nơi luyện công, cho nên không mua phòng ốc.

Đi vào sở địa chính, Nguyệt thành linh phát hiện Nhất Kiếm Thiên Hạ đã mấy ngày không login cũng ở bên trong.

“Nhất Kiếm!” Nguyệt mở miệng kêu: “Sao người lại ở chỗ này?”

“Nguyệt đại ca!” Nhất Kiếm tựa hồ cũng rất kinh ngạc.”Ta đến xin phòng ốc cho Mạc Ngũ tử, sao người lại ở đây?”

“Ta cũng đến xin phòng cho bằng hữu.” Nguyệt đáp, cũng giới thiệu Tàng Dao với Nhất Kiếm.

Nguyệt chỉ vào Tàng Dao: “Vị này chính là Tàng Dao, chức nghiệp đạo tặc.” Sau đó kéo Nhất Kiếm qua. “Vị này chính là Nhất Kiếm Thiên Hạ của đoàn chúng ta, một kiếm sĩ.”

“Xin chào.” Tàng Dao ôn hòa mỉm cười, bắt tay Nhất Kiếm.

Nhất Kiếm cũng mỉm cười nói: “Xin chào a.”

“Được rồi...” Nguyệt hướng Nhất Kiếm hỏi: “Mấy ngày nay người đi đâu, sao mãi vẫn không login? Chúng ta đều đã hoàn thành một nhiệm vụ rồi đấy.” Theo cá tính Nhất Kiếm, cho dù có về nhà, cũng không có khả năng lâu như vậy không login.

Nhất Kiếm nghe vấn đề Nguyệt hỏi, ủ rũ: “Còn không phải ba ta sao! Hắn muốn ta đi tìm việc làm, đừng có suốt ngày ngoạn trò chơi. Ta bị hắn làm cho không có cách nào, đành phải đi tìm vậy.”

“Thế nhưng... Ai...” Hắn thở dài một hơi. “Tìm thì có tìm, nhưng mấy công ty đó đều thuê ta bởi vì nể mặt mũi lão ba nhà ta, mới vào đã an bài cho ta một chức vụ rất cao, hại ta chẳng cảm thấy thành tựu quái gì hết... Cho nên mới bỏ của chạy lấy người!”

Hắn liếc mắt nhìn Nguyệt, tiếp tục nói: “Rốt cuộc bây giờ ta mới lý giải được tâm tình của người...” Thảo nào Nguyệt đại ca không đi tìm việc làm, hoặc là làm không được vài ngày thì từ chức.

Nguyệt chỉ cười với Nhất Kiếm, không nói gì.

Sau khi cùng Diêu Diêu bọn họ tụ họp ở khu nhà ở, Nguyệt giới thiệu mọi người với nhau.

“Thì ra các người là nhóm bạn mà Nguyệt đại ca từng kể, là bạn bè quen biết ở Xích Thổ đại lục a!” Khó trách hắn vừa nghe tên Tàng Dao đã cảm thấy có chút quen tai.”Ta là đoàn hữu kiếm bạn bè thân thiết của Nguyệt đại ca...”

“Bạn thân của Tiểu Nguyệt cũng là bạn thân của ta.” A Nhược Khải hùng hồn nói: “Nhất Kiếm Thiên Hạ, thỉnh chiều cố nhiều.”

Thiên Xứng nói: “Đội trưởng hộ thành quân Vô Hận thành Nhất Kiếm thiên hạ mạ? Ngưỡng mộ đã lâu.”

“Đội trưởng nga... Nhìn không ra người lợi hại như vậy.” Diêu Diêu hoạt bát bình phẩm Nhất Kiếm từ đầu đến chân.

Kỳ thực... Ngân Chi Vô rất ít thành viên, mỗi người đều là đội trưởng quân đội.

Lạc Hồn gật đầu với Nhất Kiếm, mỉm cười. Thế nhưng Nhất Kiếm tựa hồ cảm thấy tò mò đối với Lạc Hồn luôn một mực yên lặng không lên tiếng, lần thứ hai hướng hắn vươn tay kết tình hữu nghị. “Lạc Hồn, xin chào a...”

“...”

“Sao người không nói lời nào?” Nhất Kiếm rất là vui vẻ đảo vòng quanh Lạc Hồn

“Đừng không để ý tới người khác như vậy chứ...”

Cuối cùng, Lạc Hồn bị hắn làm phiền đến chịu không nổi, hắn cười nhạt, ngữ khí ôn hòa mở lời: “Người có bệnh...”

23. Chương 23: Tiếp Nhận Nhiệm Vụ

Tàng Dao nghe nói trong thành đang cần kiến trúc sư xây dựng tường thành và đạo tặc thiết trí cơ quan, hẳn liền xung phong nhận việc nói muốn gia nhập. Sau khi cùng hắn thảo luận, ta quyết định thỉnh hắn hỗ trợ kiến thiết kênh đào quanh thành (dưới kênh đào thiết lập các loại cạm bẫy ngăn cản địch).

Nói với mọi người đang bận rộn bày trí nhà mới, ta dẫn Tàng Dao ra ngoài thành. Trên đường, còn tiện đường (kỳ thực không thể nào tiện đường) dẫn hắn tham quan toàn bộ Vô Hận thành.

Nghe ta hưng phấn giới thiệu về Vô Hận thành, Tàng Dao cảm khái: “Người thực sự rất thích Vô Hận thành ni.”

“Đúng vậy.” Trên mặt ta hiện lên vẻ đắc ý. “Đây là tòa thành ta cùng Vô Cực bọn họ một tay xây dựng lên. Bất luận là thu thập đạo cụ nhiệm vụ hay là thiết kế quy hoạch đường xá rắc rối, về sau lại quản lý, thủ thành, ta đều hao hết tâm lực, tòa thành này, là kiêu ngạo của ta, là chứng cứ chứng minh ta tồn tại.”

Ta nhìn lá cơ quân đoàn tung bay trên đỉnh tháp thành chủ xa xa.

“Cũng là nơi ta trở về...”

Tàng Dao nghĩ, mình có thể hiểu được sự kiêu ngạo cùng chấp nhất y đối với tòa thành này. Khi đó ánh mắt Nguyệt mờ mịt ngóng nhìn về phía chân trời xa xôi, hiện giờ, rốt cuộc đã định sở (bình yên, cố định).

Chỉ là... khiến Nguyệt chấp nhất như vậy, thực sự chỉ có tòa thành xinh đẹp này thôi sao?

Nghĩ tới đây, tim hắn bất chợt... chùn xuống.

“Tòa thành này... rất đẹp...” Tầm mắt Tàng Dao lướt theo ta, cũng nhìn chằm chằm Ngân Chi Vô.

Một ma pháp hình tròn đồ đằng màu vàng kim được thêu trên nền cờ đỏ sậm, Vô Cực từng nói qua, đó là chú văn ma pháp quang hệ cấp 9 [Húc Nhật Cực Quang], tượng trưng Ngân Chi Vô giống như thái dương, cho dù có hạ xuống cũng sẽ dâng lên lần thứ hai, vĩnh tục, bất suy.

Mang lại ánh sáng, và hơi ấm....

“Đây cũng là thành của Tàng Dao.” Ta nhìn hắn.”Là tòa thành của chúng ta.”

“Không sai!” Tàng Dao giương lên nụ cười ôn hòa, “Cho nên ta cũng sẽ dốc toàn lực bảo vệ nó!”

Ta cho hắn một nụ cười sáng lạn, nói: “Giờ ta mang ngươi đến nơi làm cạm bẫy.”

Kết quả còn chưa đến bìa rừng lấy trúc làm cạm bẫy, nửa đường ta thu được mật ngữ của Tiễn Tiễn, hắn nói có chuyện gấp tìm ta, muốn ta lập tức đến nơi hắn nói. Ta không có ý bỏ lại một mình Tàng Dao, không thể làm gì khác hơn là mang theo hắn đi tìm Tiễn Tiễn.

“Tiễn Tiễn... Ngươi ở đâu a?” Ta đi tới địa điểm trong lời của Tiễn Tiễn, nhưng không thấy người đâu.

“Kỳ quái... Không thấy bằng hữu ngươi.” Tàng Dao cũng giúp ta tìm, nhưng vẫn không thấy được nửa bóng người.

Không sai, là ‘không có nửa bóng người’ bởi vì nơi Tiễn Tiễn muốn ta tới chính là góc chết sau lưng những thương điểm cao lớn, ngoại trừ những cặp tình nhân muốn tới yêu đương vụng trộm (hoặc thi thể bị vứt bỏ) thì không có người khác tìm đến.

Ta chỉ đành mật hắn: “Tiễn Tiễn... Ta tới rồi, không thấy được ngươi.”

“Ở đây... Ở đây...” Tiếng nói non nớt của Tiễn Tiễn truyền ra từ khe hở của hai tòa kiến trúc.

Ta theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Tiễn Tiễn lộ ra cái đầu nho nhỏ từ chỗ tối.”Ngươi trốn ở đó để làm chi?” Ta bật cười.

“Có nguyên nhân mà!” Tiễn Tiễn ủy khuất nói.

“Nguyên nhân?”

“Không nói cái này, Tiễn Tiễn có cái này tặng cho Nguyệt Nguyệt ca ca. Lần trước đáp ứng tặng cho ca ca vật phẩm trang sức thật tốt đó!”

Lần trước? Hình như thực sự có chuyện như vậy, lúc đó ta chỉ thuận miệng nói một chút, không ngờ Tiễn Tiễn lại làm thật.

Ta vội vàng nói: “Điều này sao không biết xấu hổ, không cần phiền phức như vậy!”

“Tiễn Tiễn đặc biệt làm riêng cho Nguyệt Nguyệt ca ca nga.” Tiễn Tiễn vẩu cái miệng nhỏ nhắn hồng nộ.”Ca ca không được từ chối...”

“Này...” Hắc đã nói như vậy, ta cũng không thể cự tuyệt. “Được rồi, vậy cảm tạ người.” Ta dự định sẽ mang vài thứ ra trao đổi với hắc.

“Hắc hắc...” Tiễn Tiễn cười ngọt ngào: “Phượng Phượng, chúng ta qua đó.”

PhượngPphượng?

Một thiếu niên có mái tóc dài kim hồng ôm Tiễn Tiễn đi ra từ khe hở, thiếu niên kia thoạt nhìn có vẻ yếu đuối. Hắc nhàn nhạt cười khê, tựa đầu trên vai Tiễn Tiễn..

Ta hỏi: “Hắc là?”

“Nguyệt Nguyệt ca ca người đã từng gặp a!” Tiễn Tiễn nói: “Hắc là Tụ Bảo Bồn của Tiễn Tiễn.”

“Tụ Bảo Bồn! Hắc là sủng vật của người!” Ta nhớ Tụ Bảo Bồn hắc là một con hổ màu vàng kim đốm hồng nhìn rất hung mãnh a, sao biến thành hình người lại trở nên thế này?

“Không sai a... Hắc chính là Phượng Phượng.”

Trên đầu thiếu niên ôn nhu xác thực có ba chữ nhỏ màu vàng kim hiệu hiện [Tụ Bảo Bồn].

Nghe nói Tụ Bảo Bồn là do Tiễn Tiễn đào ra từ trong thi thể quái, có lẽ là sủng vật có công năng đặc thù gì đó không biết chừng, chỉ là trước đây chưa thấy dạng người của nó, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc.

“Đây là trang sức Tiễn Tiễn tặng cho Nguyệt Nguyệt ca ca nga...” Tiễn Tiễn cười ngọt ken két, vì được Tụ Bảo Bồn ôm lấy mà chân nhỏ lắc a lắc giữa không, rất là đáng yêu.

“Cảm tạ.” Ta tiếp nhận vật phẩm Tiễn Tiễn giao dịch tới. Quan sát. Là bông tai Mực Phỉ Cơ Chi Thạch cấp 1SS, trí lực +10, tinh thần +10, gai trị ma lực hạn mức cao nhất tăng 50%.

“Đáng tiếc bên Phiêu nơi đó không có nguyên liệu tốt, bằng không Tiễn Tiễn nhất định sẽ làm ra trang sức phẩm cấp SSS.”

“Không... Thứ này cũng rất được rồi.” Không nghĩ tới lại là đồ tốt như vậy, làm ta thật thụ sủng nhược kinh.”Ta lấy gì đó trao đổi với người ha!”

“Không cần!” Tiễn Tiễn chớp chớp mắt to ngập nước.”Tiễn Tiễn muốn tặng cho Nguyệt Nguyệt ca ca!”

“Như vậy không tốt lắm. Hay là ta cho đệ một ít nguyên liệu quý hiếm.”

Ta nghĩ luyện kim thuật sĩ hắc sẽ có hứng thú với nguyên liệu trân quý, hắc Tiễn Tiễn không cự tuyệt.

“Ta muốn tặng!” Hắc kiên quyết nói.

“Thế nhưng...”

Tiến Tiễn đưa tay cắt đứt lời ta.”Nhỏ giọng chút!” Hắc dựng thẳng lên đôi tai hổ xù lông, cẩn thận lắng nghe gì đó.

Đột nhiên, đám lông mao trên tai hắc lập tức dựng đứng.”Nguy rồi! Phượng Phượng chạy mau!”

Tụ Bảo Bồn hơi gạt đầu, ôm Tiễn Tiễn leo tường mà đi...

Ta mở mắt nhìn Tàng Dao đứng bên cạnh, người này cũng dùng nhãn thần giống hệt nhìn ta.

“Sao lại thế này?”

“Không biết...”

Tàng Dao còn nói xong, chúng ta liền thấy Phiêu Nhiên cười sủng vật của hắn (sủng vật của Phiêu Nhiên là do hắn tạo ra, cho nên có thể cười), hấp tấp bay về phía chúng ta (sủng vật hắn di động là phiêu phiêu trên không trung).

“Người đâu?” Không đầu không đuôi hỏi một câu.

“Ai?” Ta khờ mắt.

“Lại để hắn chạy thoát!” Phiêu Nhiên đầm đẩm Slime màu tím đen nhuộm hồ hồ dưới thân, cảm giận quát: “Tên tiểu quỷ chết tiệt!”

Hắn không phải đang nói Tiễn Tiễn chứ?

“Gia tốc thuật.” Hắn nói với một tế ti mặt búp bê tóc tím dài đến thắt lưng đứng phía sau: “Lần này nhất định phải bắt được hắn! Dám lấy đồ đạc của ta.”

Tật phong thuật vừa lên thân, Phiêu Nhiên lập tức đuổi theo hướng Tiễn Tiễn rời đi. Mà tế ti đáng thương không có sủng vật phía sau thì cố hết sức bay qua vách tường, theo sát Phiêu Nhiên.

“... Tàng Dao “

“Ân?”

“Ta cảm thấy không nói được gì.”

“Ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi.”

“...” Ta bắt đầu hoài nghi nguyên liệu làm ra Mục Phỉ Cơ Chi Thạch là ở đâu mà tới.

“Ngươi không phải muốn dẫn ta ra ngoài thành sao? Chúng ta đi thôi.”

“Ác...” Ta từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng dẫn đường cho Tàng Dao.

—

Ở cửa thành, bọn họ trùng hợp gặp được Vô Cực đang muốn trở về thành.

Vô Cực đi về phía bọn hắn.”Sao ngươi lại đến đây?”

“Ta mang bằng hữu ra ngoài thành.” Nguyệt nói.

“Tàng Dao...” Nguyệt lôi kéo cánh tay hắn, cười tươi thay hai người giới thiệu, “Hắn là đội trưởng kiêm thành chủ của chúng ta, Húc Chi Vô Cực.”

Tàng Dao cười ảm áp đối Vô Cực gật đầu.”Xin chào.”

Sau đó Nguyệt nói với Vô Cực: “Hắn là Tàng Dao ta đã đề cập với ngươi, hắn muốn giúp đỡ chúng ta dựng cạm bẫy.”

Vô Cực diện vô biểu tình nhìn Tàng Dao, “Ân...” Ngữ khí ảm ảm lạnh lùng.

“Vậy làm phiền ngươi.”

“Không phiền.” Tàng Dao điềm đạm cười.”Ta thật cao hứng khi có thể giúp đỡ chiếu cố Phi Ly.”

“Phi Ly? !” Vô Cực gương mi, đề cao âm lượng.

“Có cái gì sai sao?” Nguyệt hỏi, tay không tự giác lôi kéo tay Tàng Dao.

Vô Cực mặt mày khó khăn.”Không có...” Hành vi thân mật của hai người này khiến hắn cực kỳ phẫn nộ.

“Nếu không có việc gì, ta còn muốn làm phiền Phi Ly mang ta ra ngoài thành, chúng ta đi trước.” Tàng Dao nói, liền lôi kéo Nguyệt đi ra khỏi thành.

Vô Cực nói rằng: “Vừa lúc ta cũng muốn đến xem cạm bẫy xây dựng thế nào, chúng ta cùng đi.” Kỳ thực hắn vừa mới kiểm tra xong định trở về.

“Nếu Tàng Dao người có lòng muốn giúp đỡ, ta sẽ giúp người an bài một chức vị nào đó.” Vô Cực híp mắt.

“Không cần phiền phức như vậy.” Tàng Dao vẫn ôn hòa cười.

Tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, hỏa hoa tung tóe kịch liệt va chạm.

Nguyệt mặc danh kỳ diệu địa nhìn hình hai người cứ như sắp xông vào đánh nhau. Đây là chuyện gì xảy ra?

Tàng Dao để Nguyệt nắm tay hắn (kỳ thực là hắn lôi kéo Nguyệt), bỗng nhiên kéo Nguyệt về phía hắn, Nguyệt trọng tâm không vững, ngã vào trên người hắn.

Thấy một màn như vậy, trong đôi mắt xanh của Vô Cực bắn ra quang mang nguy hiểm, Minh Nguyệt kiểm soát nắm chặt trong tay cũng nhẹ nhẹ xẹt lên điện quang.

Trong thời khắc giương cung bạt kiếm này (chính Nguyệt cũng không biết phát sinh chuyện gì), kênh đoàn đột nhiên truyền đến tiếng kêu của Thiên Lý.

“Ta nhận được nhiệm vụ rồi!” Thiên Lý nhảy nhót cao giọng kêu lớn, “Thật tốt quá... Thật tốt quá...”

“Thực sao!” Nhất Kiếm vội vàng hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

“Thật giỏi a!” Nguyệt khen thưởng Thiên Lý.”Nhiệm vụ như thế nào?”

“Ta nhìn xem đã... vừa mới thấy nhiệm vụ là tiếp liên luôn, còn chưa có xem đâu... A!”

Hắn đột nhiên kinh hô một tiếng, sau đó im bật.

“Thiên Lý?”

“Sao người không nói gì?”

“Hắn out...” Hoàng lạnh lùng mở miệng.

“Đang êm đẹp sao lại logout?” Nguyệt nghi hoặc.”Ta tự đi xem nhiệm vụ là được rồi!”

Mở bảng nhiệm vụ ra nhìn, nguyên lai Thiên Lý tiếp nhận một nhiệm vụ cấp 1A, tên gọi là xua đuổi ma thú . Nội dung đại khái là muốn chúng ta đánh đuổi đám ma thú chiếm lĩnh thôn trang nào đó.

Xem xong nội dung nhiệm vụ, Nguyệt phát giác mọi người trong đoàn đều im lặng.

“Sao các người đều không nói lời nào?”

“Nhiệm vụ này...” Nửa Cuộc Đời suy yếu nói: “Chúng ta lúc trước có tiếp nahanj...” Nói cách khác là đã hủy luôn.

“Không sai!” Nhất Kiếm gật đầu: “Nhiệm vụ này phi

~ thường khó khăn. Ma thú kia mạnh đến mức rất biến thái!”

“Thiên Lý lần này gây họa rồi!” Danh Dao đột nhiên lên tiếng: “Hắn chết chắc!”

“Tên kia...” Nhất phương nói rằng: “Sợ tội bỏ trốn!”

Là như thế này sao?

“Vậy con quái đó... rất khó đánh?” Nguyệt nơm nớp lo sợ hỏi.

Nửa Cuộc Đời nói rằng: “Nếu như chúng ta có nguyên bộ sáo trang Thiên vận (trang bị cực mạnh trong Thiên Vận) có thể đánh đánh xem thử.”

“Cái loại này ai mà có a! Hiện tại ngay cả đai lưng kém nhất trong bộ sáo trang cũng chưa có người đánh được.” Nhất Kiếm thở dài.

Nhất Phương tiếp lời: “Chúng ta bị diệt toàn đội trong mấy phút... thế mà con quái kia chưa mất 1/10 máu.”

“Là... là quái vật nào?” Khủng bố như vậy.

“Gold Dragon.” Vô Cực nói. Hắn rút cục cũng kết thúc trận chiến bằng mắt với Tàng Dao.

“Gold Dragon!” Ta kinh ngạc cực kỳ.”Không có tên tiếng Trung sao!”

“Không sai.”

Xem ra... con quái kia thực sự rất mạnh... Chỉ có quái vật phía chính phủ còn chưa chính thức mở ra mới có thể hiển thị tên tiếng Anh, mà loại quái đến bây giờ Thiên Vận vẫn chưa chính thức mở ra, chỉ có một số quái GM mạnh đến siêu cấp biến thái. Nếu là như thế, nhiệm vụ này hẳn là phải liệt vào cấp SSS chứ, sao chỉ là nhiệm vụ cấp A...

Hiện tại... Ta thật sự muốn giẫm Thiên Lý bẹp dí.

“Vậy... Chúng ta phải đánh sao?”

“Không thử mà lại buông tha, không phải tác phong của chúng ta.” Vô Cực nói: “Có lẽ sẽ giống với nhiệm vụ lang nhân kia, có cơ hội xoay chuyển.”

Vô Cực nói khiến ta đột nhiên linh quang chợt lóe, trong đầu hình như nghĩ đến cái gì. Thế nhưng ý niệm kia quá mức mơ hồ, trong lúc nhất thời không thể nắm bắt... Ta chỉ có thể gác qua một bên, dù sao lúc cần nghĩ thì sẽ nghĩ tới thôi.

“Nếu như vậy, chúng ta phải đi đánh đánh kim long (Gold Dragon) xem thử.” Nửa Cuộc Đời quyết định: “Trước tới thành chủ thất tập hợp.”

Vì vậy ta cáo từ Tàng Dao, cùng Vô Cực trở về thành chủ thất.

“Cẩn thận một chút.” Trước khi đi, Tàng Dao dặn dò: “Chờ người làm xong nhiệm vụ chúng ta lại cùng nhau luyện công.”

Tại thành chủ thất thảo luận một hồi, bọn họ quyết định việc này không nên chậm trễ, lập tức xuất phát đi làm nhiệm vụ.

Trong đoàn hiện giờ có Nguyệt, Vô Cực, Nhất Kiếm, Nửa Cuộc Đời, Hoàng và Nhất Phương sáu người, vừa vặn có thể cấu thành một đội dòng binh..

“Ô ô ô... Các người lại gạt ta qua một bên!” Danh Dao quái thanh quái khí kêu rên.”Cũng không cho ta đi cùng các người.”

“Ta chưa nói không cho người đi a.” Nửa Cuộc Đời cười xấu xa: “Danh Dao tốt xấu gì cũng là một Ải Nhân chiến sĩ, trong đội có sáu người, còn có thể tổ đội thêm một người. Người, đến, a!”

“Đúng vậy.” Vô Cực cũng cười rất tà ác.”Chúng ta vừa lúc thiếu một cái đệm lưng.”

“... Ta... Ta vẫn là ở nhà khai khoáng thì tốt rồi.” Đừng nói giỡn chứ, ả nhân ‘công kích’ khoáng thạch rất là lợi hại, nhưng công kích quái lại vô lực. Hệ sản xuất cấp bậc khó luyện như vậy, hẳn mới không muốn không công chịu chết.

Mục đích: Thôn trang nhỏ hoang phế bị ma thú chiếm cứ.

Người ủy thác: Lão thôn trưởng vô danh hấp hối sắp chết (NPC).

Quái vật... :

Ta há hốc mồm nhìn cự long toàn thân phủ một lớp lân giáp vàng óng to bằng một tầng lầu cao năm tầng.

Quái vật kia... là thiết kế sư nào thiết kế ra vậy...

Chơi Thiên Vận lâu như vậy, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua ma vậy nào SIZE lớn như vậy, ta vốn tưởng rằng Tương Linh đã là rất lớn rồi, mà Kim Long... ước chừng lớn gấp ba lần Tương Linh. Thế này thì làm sao mà đánh a!

“Con rồng này... Có phải hơi ‘nhỏ’ rồi không?” Ta nói đạo: “Ta nghĩ chúng ta không cần đánh đâu, nó giẫm một cái là chúng ta sẽ bị ép dẹp mà chết.”

Nhất Kiếm cười khỏ nói: “Lần đầu thấy nó ta cũng bị dọa nhảy dựng đó.”

“Vậy giờ thì sao?”

“Vẫn bị dọa y như vậy!”

“...”

Vô Cực quay mọi người nói: “Ta tới phân phối một chút nhiệm vụ. Một lát Nhất Phương tiến lên chặn quái, Nhất Kiếm bọc hậu. Nếu Nhất Phương trận vong, Nhất Kiếm ngưng sẽ tiếp nhận vị trí Nhất Phương, chờ Nửa Cuộc Đời giúp Nhất Phương sống lại.”

“Nguyệt ngưng triệu hồi ma thú trợ chiến, trước phải giăng kết giới phụ trợ, sau đó tùy thời buff máu phụ Nửa Cuộc Đời. Hoàng đứng bên trái, ta bên sườn phải, phóng ma pháp đơn thể (ma pháp tấn công 1 con quái) là được, tiết kiệm SP.”

“Không thành vấn đề!” Mọi người đáp.

Nói chung... Đánh trước nói sau. Nhất Phương thả cho mình một cái Thần Thánh Hộ Thuần cùng Khoái Túc Hồi Huyết, Hoàng và Nửa Cuộc Đời cũng giúp hấn bổ thêm thạch hóa bì phụ, tậ phong thuật và chúc phúc thuật.

Đợi được buff xong các loại ma pháp phụ trợ, Nhất Phương hít một hơi, vọt tới trước mặt Kim Long.

“Khiêu khích!” Nhất Phương quát lên, sử xuất kỹ năng Khiêu Khích hấp dẫn lực chú ý của Kim Long về phía mình.

Kim Long ngậm nga một tiếng, vung móng vuốt khổng lồ vào người Nhất Phương. Một trảo này, Nhất Phương mất đi gần 1/3 máu, Nửa Cuộc Đời nhanh tay giúp hấn buff đầy trở lại.

Vô Cực và Hoàng đứng hai bên sườn dùng ma pháp mãnh liệt oanh Kim Long, bắt quá bởi vì không biết thuộc tính của quái vật, cho nên hai người lần lượt phóng ra các ma pháp các hệ (Hoàng là phong, thổ, ám tam hệ pháp sư, Vô Cực là quang, phong, thủy tam hệ); nếu Nhất Phương chặn quái trận vong, Nhất Kiếm sẽ lập tức xông lên, Nửa Cuộc Đời cũng lập tức niệm chú ngữ Phục Hoạt Thuật; ta cũng thỉnh thoảng lại dùng thú triệu hồi, sủng vật và phù pháp quấy rầy Kim Long công kích.

Thế nhưng, chẳng đến lúc Nhất Phương và Nhất Kiếm sống lại rồi tiếp tục nằm úp sấp mấy lượt, lượng máu của Kim Long còn chưa hao đến 1/10.

Con này rất cuộc da dày bao nhiêu dăm a — ta khóc!

Giữa lúc Nửa Cuộc Đời đọc chú giúp Nhất Kiếm sống lại thì dị biến nổi lên, đôn công kích nguyên bản thẳng tiến đến Nhất Phương, hình như nhận thấy được Nửa Cuộc Đời mới là “thủ phạm” khiến hai địch nhân trước mắt đánh mãi không chết, bỗng nhiên dùng sức va chạm, đụng Nhất Phương ngã xuống đất, chuyển hướng công kích về phía Nửa Cuộc Đời.

Nửa Cuộc Đời đang đọc chú vô pháp di động (chú ngữ Phục Hoạt Thuật rất dài), chỉ có thể trở mắt nhìn Kim Long đánh tới.

Nhất Phương nhảy bật lên từ mặt đất, tựa lập tức hô to một tiếng: “Hóa Địa Vi Lao!” Chiếu khiên cùng trường kiếm trong tay lần lượt họa xuất hai hình vòng cung, trên mặt đất hiện lên những chữ viết lớn kết thành hình trụ, vừa lúc vậy Kim Long vào trung tâm.

Một chiêu này, vừa lúc làm chậm lại thể tiến công của Kim Long, ta cũng nhân cơ hội lệnh Tương Linh che chắn trước mặt Nửa Cuộc Đời.

Chỉ là chúng ta đều đã quên... Hoặc là nói căn bản không biết một việc, chính là... Kim Long biết sử dụng ma pháp!

Bị pháp thuật Nhất Phương vây khốn, Kim Long chỉ là thoáng khựng lại, liền há to miệng, phun ra một quả cầu ánh sáng trắng bạc điện quang lưu, trong nháy mắt đã bắn lên người đồng loại nó – Tương Linh. Sủng vật yêu quý của ta cứ như vậy bị đốt thành tro tàn.

May mà độ trung thành của Tương Linh cao, cũng không làm phản, chỉ là bị thu hồi vào không gian sủng vật đợi sống lại.

Nhưng mà Tương Linh hi sinh cho Nửa Cuộc Đời thời gian niệm xong chú ngữ, Nửa Cuộc Đời ném một cái Trì Dũ Thuật cho Nhất Kiếm vừa sống lại, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Tình hình chiến đấu sau đó cũng chẳng khác gì, cũng là Nhất Phương và Nhất Kiếm thay phiên chặn quái, Hoàng và Vô Cực ở một bên dùng ma pháp công kích. Bất quá, bất đồng chính là, lúc này Kim Long sử dụng pháp thuật lôi điện quang phong hệ, chúng ta đã biết thuộc tính nó là gì, Hoàng bắt đầu cuồng phóng ma pháp thuộc tính âm-địa, mà Vô Cực có sở học ma pháp tương đồng với Kim Long, không thể làm gì khác hơn là phóng ma pháp phụ trợ hai người chặn quái.

Chậm rãi, lượng máu Kim Long đại khái mất đi 1/10.

“Con thần lẫn to xác này rốt cuộc có bao nhiêu máu a!” Sống lại lần thứ N, Nhất Kiếm khó chịu tới mức sắc mặt trắng bệch nhìn không được oán giận, “Chúng ta đã đánh hơn hai mươi phút rồi đó!”

“Chỉ ít khá hơn lần trước chúng ta chỉ chống đỡ được chưa tới mười phút.” Nhất Phương sắc mặt cũng chẳng tốt hơn chút nào lạnh giọng nói.

“A!” Khi nói chuyện, Nhất Kiếm lại lần nữa đo đất. “Phiền muốn chết! Đồ bò sát chết toi.”

Nghe Nhất Kiếm liên tiếp mắng xối xả, ta nhìn không được bật cười.

“Địa Minh U Viêm!”

Hoàng vừa phóng ra một pháp thuật địa hệ phạm vi công kích lớn, một chiêu này xuất ra khiến SP tụt thấy đấy, đột nhiên phát hiện Kim Long thống khổ bị u diễm tối đen tuôn trào từ mặt đất nứt vỡ thiêu đốt, dùng một loại ánh mắt oán hận đầy quỷ dị nhìn vào bọn hắn.

Trong lòng hắn như bị gì đó hung hăng đập vào, vội vã nói rằng: “Con này có gì đó quái quái.”

“Làm sao quái?” Nhất Kiếm nằm bẹp trên mặt đất hỏi: “Sao ta không thấy?”

Ngươi là thi thể, đương nhiên không nhìn thấy...

Nhất Phương lo lắng Nửa Cuộc Đời sẽ bị công kích lần nữa, vội vã cùng Nhất Kiếm vừa sống lại một trái một phải giáp công Kim Long, không cho nó có cơ hội xuyên qua công kích người khác. Chỉ là... Chúng ta lại xem thường đầu quái thú này.

Kim Long thấy hai người bọn họ liên hợp giáp công, lập tức ngừng công kích, hai chân trước giẫm mạnh lên mặt đất, cái đầu khổng lồ ngẩng lên trời ngâm một tiếng thật dài, trong nháy mắt ấy, một cổ khí thể uy phách từ trên người nó phát ra, ép chúng ta đến mức hầu như thở không nổi.

Hệ thống thông báo! Thần thú cấp BOSS sử dụng kỹ năng Uy Nghiêm, người chơi Nguyệt Phi Ly bị choáng váng 10 giây.

BOSS có thể chia làm cấp quái thú, ma thú và thần thú. Boss cấp thần thú cực kì ít ỏi, lại có những loại kỹ năng không ai biết, Uy Nghiêm là một trong số đó (Bạch Vũ là boss cấp quái thú).

Trong lúc chúng ta bị choáng váng 10 giây, Kim Long lần thứ hai giết chết Nhất Kiếm đang ngăn cản bên trái, nhìn thẳng vào địch nhân có tính uy hiếp lớn nhất trước mắt nó – Hoàng, lập tức đánh tới.

Nếu như Hoàng chết, đội hình chúng ta an bài tốt sẽ rối loạn. Cho nên khi thời gian choáng váng vừa qua hết, ta lập tức gọi Bạch Vũ, Vô Cực và Nửa Cuộc Đời cũng bắt đầu tự niệm chú ngữ.

Chỉ là, tốc độ Kim Long quá nhanh, cố gắng của chúng ta căn bản không theo kịp...

Trong khoảnh khắc móng vuốt Kim Long sắp trảo xuống lưng Hoàng, Nhất Phương cắn răng một cái, hô to: “Sinh mệnh phụng hiến! Hoàn toàn phòng ngự!” Thiên Các Nhất Phương giơ cao tấm chắn, cả người lẫn khiên đều hóa thành một đạo lưu quang, bao phủ Hoàng, vừa lúc thay hấn đỡ công kích lần này.

Đây là kỹ năng đặc thù của thần thánh kỳ sĩ, hi sinh tính mạng mình giúp một đồng đội đạt được trạng thái hoàn toàn phòng ngự trong mười đợt công kích bên ngoài. Một ngày chỉ có thể sử dụng một lần, sau khi sử dụng trong 10 phút tiếp theo không thể sống lại.

Hoàng nhìn thi thể Nhất Phương, lại nhìn tấm chắn trong suốt thật lớn trước mặt, một cổ hận ý cường liệt đột nhiên dâng trào. Hấn cũng không né tránh, trực tiếp đứng nguyên tại chỗ vịnh xương ma pháp ám-địa-hỏa tam hệ uy lực cường đại nhất – “Liệt hỏa ám ngục” .

Mà Kim Long phát hiện nhiều lần công kích Hoàng vô hiệu, lập tức dời mục tiêu bắt đầu công kích Nửa Cuộc Đời, một đòn dứt điểm, đánh Nửa Cuộc Đời bay sang một bên.

“Nhất Kiếm!” Ta quát Nhất Kiếm vừa mới sống lại: “Dẫn quái qua!”

Nhất Kiếm gật đầu tỏ ý đã hiểu, quát lớn: “Kính Thiên Nhất Kiếm!” Cả người lẫn khiên hóa thành một đạo ngân quang vọt tới Kim Long.

Sau đó thì sao? Ta nên làm như thế nào...

Nhìn thi thể Nhất Phương, đột nhiên có điều linh ngộ. Không phải ta còn có kỹ năng “Hy sinh” sao!

Liếc nhìn về phía Nửa Cuộc Đời đang đứng lên giúp Nhất Kiếm buff máu. Còn lại giao cho hấn nhất định không thành vấn đề!

Ta thả một số kết giới lên Kim Long, thấp giọng: “Hy...”

“Đồng sinh cộng tử!” Vô Cực phát hiện ra ý đồ của ta, giành trước một bước kích động kỹ năng.

Kim quang bao quanh hai người tán đi, ta không vui nhìn Vô Cực: “Người đang làm cái gì!”

“Ta sẽ không cho người lại vì ta mà hy sinh.” Vô Cực dừng ở ta.”Muốn chết cùng chết!”

“Ai...” Ta hít một hơi, quăng cho Vô Cực một ánh mắt. “Trò chơi thôi mà, đừng nghĩ nhiều quá.”

“Cho dù là trò chơi... cũng không thể.”

Ta bắt đầu dĩ cười khổ.”Cũng được, cùng chết thì cùng chết đi!”

Vô Cực tựa hồ rất thỏa mãn với câu trả lời của ta, hấn giương lên nụ cười mỉm mê người, tiện đà sử xuất ma khí kỹ công kích Kim Long.

Ta nhẹ giọng hô một tiếng: “Thần chi ân điển!” Nữ thần ngạch quan tỏa ra bạch quang nhu hòa, hệ thống cũng thông báo đẳng cấp ma pháp của ta tạm thời cộng thêm 1 cấp. Bây giờ... không thể làm gì khác hơn là liều mạng!

24. Chương 24: Thanh Long Câu Ngọc

Ở điểm sống lại trong thôn trang gần đó, ta, Vô Cực, Nửa Cuộc Đời, Nhất Kiếm và Nhất Phương ngồi trên sân nhà tán gẫu. Không lâu sau, Hoàng cũng lãnh nghiêm mặt từ điểm sống lại đi tới. Đây là có chuyện gì?

Cũng bởi vì Kim Long kia quá mức biến thái, lúc chúng ta quần lấy nó, mà chú ngữ của Hoàng cũng sắp niệm xong, nó đại khái biết ma chú kia có tính uy hiếp rất lớn, lập tức phóng ra ma pháp lôi điện cấp 9 [Thiên Kiếp] (phiên bản cường hóa của Vô Thượng Thiên Khiển), chớp mắt đã đánh gục Vô Cực và Nhất Kiếm ở gần nó nhất. Trong khoảnh khắc Vô Cực tử vong, trước mắt ta tối sầm, treo.

Người kế tiếp bỏ mạng là Nửa Cuộc Đời, sau đó là Hoàng khi bức tường phòng ngự hết hiệu lực...

Nửa Cuộc Đời nhìn Hoàng ngồi bệt xuống bên cạnh, phi thường phiền muộn, nhin không được hỏi: “Con thần lẩn kia bị xóa bao nhiêu máu?” Hẳn hỏi chính là Liệt Hỏa Âm Ngục của Hoàng.

“Khoảng 1/10.” Hoàng dích khẩu khí rất kém cỏi. Liệt Hỏa Âm Ngục chính là ma pháp đa trọng lợi hại nhất của hắn a, ngay cả quái hơn một trăm cũng bị miểu sát trong chớp mắt, con thần lẩn vàng chóc kia vậy mà chỉ rút 1/10 máu, Tà Hỏa Hoàng bị đả kích rất lớn.

“Ta mệt mỏi quá a!” Nhất Kiếm nằm bẹp thành hình chữ đại trên mặt đất, “Đầu đau quá! Ta sắp chết — “
“Tin hay không ta cho ngươi chết thêm một lần.” Vô Cực lạnh lùng nói. Hại Nguyệt cũng bị rút cấp, tâm tình Vô Cực cũng phi... thường không tốt.

“Ta cũng muốn nghỉ ngơi.” Nguyệt nhu nhu cái đầu vẫn còn ê ẩm. “Làm không được thì làm không được, chúng ta trở về thành đi thôi.” Ô ô ô... Đẳng cấp dong binh đoàn vốn sắp thăng cấp a, hiện giờ bị khấu trừ kinh nghiệm, thật không biết phải làm thêm bao nhiêu nhiệm vụ mới có thể thăng cấp đây.

“Chúng ta trở về thành trước.” Vô Cực sửa lại ngữ khí lạnh lùng vừa nãy, ôn nhu nói: “Mọi người nghỉ ngơi một chút.”

Lão đại bắt công. Nhất Kiếm khóc lóc trong góc phòng.

Trở lại thành chủ thất, mọi người vừa mới yên vị trên ghế, Nửa Cuộc Đời đã nói: “Ta phát hiện có gì đó quái quái.”

“Cái gì quái...” Nhất Kiếm hữu khí vô lực đáp lời.

“Các ngươi nhìn nhiệm vụ thử xem, cũng không có hiển thị nhiệm vụ thất bại.”

Ta vội vàng gọi ra bảng nhiệm vụ. Quả nhiên, nhiệm vụ vẫn hiển thị [Đang tiến hành] mà không phải [Nhiệm vụ thất bại].

“Sao có thể như vậy?” Nhất Kiếm hỏi.

Ta mờ mịt: “Không biết!”

Nhất Phương cũng nói: “Có trời mới biết.”

“Nói chung, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi nói sau.” Vô Cực nói.

Nhất Kiếm bọn họ đều trở về nhà nghỉ ngơi, mà ta và Vô Cực không có nhà riêng thì nghỉ ngơi tại thành chủ thất.

Chạng vạng, đầu sỏ gây nên chuyện Thiên Lý vừa login, lập tức đã bị chúng ta vùi dập bằng đòn hiểm và đạn tạc.

“Thiên Lý chết tiệt! Nhìn xem ngươi nhận nhiệm vụ thật tốt.” Nhất Kiếm không ngừng giẫm đạp Thiên Lý trong trạng thái nửa sống nửa chết nằm bẹp dí trên mặt đất.”Hại ta chết nhiều lần như vậy...”

Nửa Cuộc Đời buff cho Thiên Lý một cái Trì Dũ Thuật bổ sung máu, lại cầm lệnh bài mãnh liệt gõ hắn.”Ngươi có biết tể ti luyện cấp khổ cực thế nào không a! Thế nhưng lại hại ta bị rụng cấp!”

Về phần thủ đoạn của Hoàng, Nhất Phương và Vô Cực... ta sẽ không nhiều lời (kỳ thực kinh khủng nhất chính là Nửa Cuộc Đời, sau này Thiên Lý cùng hắn luyện cấp thì phải vạn phần cẩn thận nga).

“Ta rốt cuộc làm sai cái gì!” Trong lúc mọi người quyền đâm cước đá, Thiên Lý rống to hơn, “Vì sao ta vừa login đã đánh ta.”

“Ai kêu ngươi tiếp nhận cái nhiệm vụ quỷ làm không được.” Nhất Kiếm rống lại: “Sau đó còn sợ tội bỏ trốn!”

“Ta đâu có bỏ trốn!” Thiên Lý kêu oan.

“Vậy lúc chiều sao ngươi lại đột nhiên logout?”

“Nhất Kiếm đại ca... Người đều nói là buổi chiều, khi đó ta trốn học lên online a! Ta vừa login thì vừa vắn phát hiện có nhiệm vụ xoát tân, nhìn cũng chưa nhìn liền tiếp nhận ngay. Lúc các người cùng ta nói chuyện, ta sợ các người mắng ta trốn học nên mới logout... Ta căn bản còn không có xem ta tiếp nhiệm vụ gì nữa kìa...”

“Thực sự?” Nửa Cuộc Cờ học Vô Cực hí hí mắt, thiêu mi nhìn Thiên Lý. “Không có nói láo?”

“Không có không có!” Thiên Lý liều mạng lắc đầu.

Vô Cực vẫn một mực đứng một bên yên lặng địa nhìn đoàn viên “tra tấn” Thiên Lý, đột nhiên lên tiếng: “Thiên Lý trốn học, cần phải chịu phạt.”

“Oa ô –” Chạng vạng hôm nay, bất cứ ai đi qua thành chủ thất cũng có thể nghe được, bên trong truyền đến tiếng Thiên Lý gào thét thê lương thảm thiết.

Nửa Cuộc Đời vỗ vỗ vạt áo, nhìn Thiên Lý chẳng còn hình người nằm trên mặt đất: “Ta biết nhiệm vụ vì sao không hiển thị thất bại rồi.”

Nhất Kiếm truy vấn: “Là cái gì? Là cái gì?” .

“Ta nghĩ, hẳn là có quan hệ đến chuyện Thiên Lý nhận nhiệm vụ nhưng không online.”

Vô Cực nói tiếp: “Đại khái là bug (lỗi game)...”

“Vậy ý của ngươi là...” Sẽ không phải như ta nghĩ đi.

“Thiên Lý người logout trước, chúng ta thử một lần nữa.” Vô Cực nói.

Là đi chết lần nữa mới đúng...

“Ta vừa mới login nha... Ta không muốn...” Thiên Lý kháng nghị.

Mọi người trả lời bằng hàng loạt ánh mắt xem thường.

... Kháng nghị vô hiệu.

Sa Lợi Diệp và Tiểu Dương sau đó không lâu cũng login, chúng ta liền chia làm hai tổ đi khiêu chiến lần nữa.

Sau đó... lần thứ hai bỏ mạng dưới Thiên Kiếp của Kim Long...

“Ta không đánh nữa!” Nhất Kiếm trực tiếp bám lấy điểm sống lại không chịu đi tiếp.”Cố chết.. cũng không đánh...”

“Mới chết có mấy lần đã chịu thua, thật vô dụng!” Sa Lợi Diệp bĩu môi.

“Ta đã chết rất nhiều lần...” Nhất Kiếm kêu to, “Điểm kinh nghiệm của ta bây giờ là zero nha!”

“Ta không phải cũng vậy sao?” Tiểu Diệp bất mãn xoa trừ thất lưng.”Vừa mới chán quá là lập tức thăng cấp a!”

“Nhiệm vụ này sao lại biến thái như thế chứ.” Tiểu Dương oán giận, “Đều là Thiên Lý làm hại!”

“Rốt cuộc phải như thế nào mới có thể đánh thắng con bò sát kia...” Ta suy nghĩ, “Nó chỉ cần dùng Thiên Kiếp thì chúng ta lập tức bị diệt, thế nhưng, lại không có biện pháp để nó không phát động Thiên Kiếp.”

Mọi người cũng theo ta cùng nhau tự hỏi...

“Phi Ly, nhiệm vụ bên người làm đến đâu rồi?” Tàng Dao phát mật ngữ cho ta.

“Đừng nói nữa.” Ta thở dài một hơi, trả lời: “Đó là quái vật cấp thần thú, đẳng cấp cao đến biến thái, căn bản đánh không thắng...” Rốt mấy cấp (từ vong hai lần, cộng lại rốt hết 4 cấp), buồn bực a!

“Các người không phải nhận nhiệm vụ cấp 1A sao?” Tàng Dao hỏi “Hẳn là không có khả năng đánh quái mạnh như vậy mới đúng...”

“Đúng vậy, làm sao mà đánh thắng được!” Chúng ta bình quân chỉ hơn một trăm cấp, làm sao đánh thắng được thần thú cấp ba trăm?

“!” Chờ một chút...

“Nguyên lai là như vậy...” Ta thì ào ào tự nói, “Căn bản không phải là muốn chúng ta đánh thắng nó. Tàng Dao! Thực sự rất cảm ơn người, ta yêu người chết mất.”

“A?”

“Ta đi làm nhiệm vụ!” Nói xong, ta lập tức ngắt đối thoại.

Lúc này Tàng Dao ở ngoài thành thiết trí cạm bẫy, bởi vì đối phương vô tâm nói một câu mà cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Ta biết phải làm sao rồi!” Ta nói với mọi người.

“Làm thế nào?” Đoàn người vội vã hỏi.

“Căn bản không phải muốn chúng ta đánh Kim Long kia.” Giờ nghĩ lại, Kim Long cũng không chủ động công kích, đều là chúng ta tung kỹ năng với nó (Khiêu Khích của Nhất Phương), nó mới công kích chúng ta.

“Không phải muốn đánh chết nó.” Nhất Kiếm không hiểu gì: “Vậy phải như thế nào?”

“Không biết.” Ta nhún nhún vai.”Phải hỏi nó mới biết!”

Tiểu Dương bất khả tư nghị nhìn ta.”Hỏi... nó? !”

Ánh mắt Vô Cực thẳng tắp dừng ở ta, không lâu sau, hần nở nụ cười.

“Nguyên lai là như vậy... Ta đi cùng người.” Vô Cực nói, xem ra hần đã đoán được ý của ta.

“Àn!” Ta đáp lại bằng một nụ cười sáng lạn.

Bất quá... lý thuyết cùng hành động vẫn còn khoảng cách rất lớn...

Ta nhìn Kim Long thật khổng lồ nằm trước mặt, tuy rằng biết nó sẽ không chủ động công kích chúng ta, nhưng trong lòng vẫn là... rất sợ a!

Nhìn ra ta đang do dự, Vô Cực nắm tay ta, nhân thần kiên định không gì sánh được.

“Ta tin tưởng người.” Vô Cực nói: “Người cũng phải tin tưởng ta.”

Ta nhìn lam mâu hữu thần lấp lánh và đáng tươi cười tự ngạo, dũng khí lớn lao từ trong lòng lập tức trào lên.

“Đi thôi!” Ta nói. Chỉ cần có Vô Cực bên cạnh, không có gì phải sợ cả!

Chúng ta sóng vai đi tới trước mặt Kim Long. Kim Long chậm rãi nhấc lên mí mắt, thú mâu màu hổ phách nhìn chăm chăm chúng ta, mà ta ngay cả thở lớn cũng không dám, song phương cứ giằng co như vậy một hồi lâu.

Rốt cục, Kim Long kia mở miệng nói chuyện: “Tinh linh và Ma tộc nhân nhỏ bé a, vì sao nhiều lần quấy rối sự an bình của ta?”

“Chúng ta nhận được ủy thác của thôn trưởng, hần mong muốn người có thể rời khỏi thôn trang của họ.” Đối mặt với sinh vật khổng lồ đầy uy nghiêm như vậy, ngữ khí của Vô Cực còn có thể không kiêu ngạo không siểm nịnh, thực sự là rất giỏi.

“Chỉ vì như vậy.” Kim Long phun ra một hơi thở lóe điện quang.”Cho nên cần dùng vũ lực xua đuổi ta!”

“Lúc trước không nghĩ tới muốn cùng người thương lượng, là sai lầm của chúng ta.” Vô Cực hơi hạ thấp người. “Không biết người như thế nào mới nguyện ý rời khỏi nơi đây? Dù sao, nơi đây cũng là quê hương của những thôn dân này.”

Kim Long nhìn Vô Cực trước mặt nó mà không hề lộ ra vẻ sợ hãi, trong đôi thú mâu hiện ra một tia tán thưởng.

“Không phải ta không muốn trở lại.” Kim Long lộ ra thần sắc tưởng nhớ.”Ta cũng rất hoài niệm vùng đất thánh địa mỹ lệ, thế nhưng...”

Nó than thở ra một hơi thở. “Lúc ta mới đến nơi này, không cẩn thận đã đánh mất câu ngọc bằng hữu Thanh Long tặng ta. Không tìm được nó khi trở về ta thực sự không biết ăn nói thế nào với Thanh Long...”

“Chỉ cần chúng ta giúp người tìm được câu ngọc, người liền nguyện ý ly khai?” Ta hỏi lại.

Kim Long nói: “Đúng vậy, trung ương đại lục ta đã chán ngán, chỉ cần các người giúp ta tìm được câu ngọc, ta sẽ ly khai.”

“Không thành vấn đề.” Vô Cực nói: “Chúng ta sẽ giúp người tìm được.”

Ta cũng gật đầu nói được. Chỉ là trong lòng lại nghĩ.... sao người không tự mình đi tìm đi hử.

Theo như lời Kim Long, Thanh Long Câu Ngọc chúng ta phải tìm một viên câu ngọc lớn cỡ bàn tay (chỉ là không biết là bàn tay của ta hay là bàn tay của Kim Long), cả vật thể màu thanh lam, ngọc tâm có hình rồng màu bạc ánh điện quang.

Nói cho đội hữu không cần đánh chết kim long, chỉ cần giúp nó tìm được thanh long câu ngọc bị đánh rơi kia là có thể hoàn thành nhiệm vụ, kết quả sắc mặt của mọi người càng khó coi hơn....

“Thanh long câu ngọc! Một chút manh mối cũng không có, làm sao mà tìm a?” Nhất Kiếm ôm đầu rên rỉ, “Đừng nói là phải đi đánh Thanh Long nha!”

“Thánh thú thanh long, độ khó rất rất cao đó!” Tiểu Dương không ngừng oa oa kêu to.

Ta cũng nhịn không được thở dài.”Ai... sao chúng ta luôn luôn nhận được mấy loại nhiệm vụ kì quái thế này.” Hại ta bắt đầu hoài nghi, có phải là mình có số con rệp hay không.

Nửa Cuộc Đời trầm tư một hồi, sau đó nhìn về phía Vô Cực.”Nói đến manh mối...”

Chống lại ánh mắt Nửa Cuộc Đời, Vô Cực gật đầu tỏ vẻ đã biết, nói rằng: “Chúng ta chiếu theo phương pháp cũ, lên mạng thăm dò thử xem.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Ta nói. Tri thức chính là sức mạnh a (INT=STR?)

Nhiệm vụ này hại chúng ta mỗi người đều rút mấy cấp, mà mấy cấp cũng không có khả năng trong năm ngày trước khi quái vật công thành thì luyện trở về (hơn nữa Vô Cực và Hoàng đều cần số kinh nghiệm khổng lồ mới có thể lên cấp), vậy chẳng thà cố gắng làm cho xong nhiệm vụ này, cho đẳng cấp dòng binh đoàn lên cấp S, vậy tương đối có lời hơn.

Hẹn thời gian tập hợp xong, chúng ta đều logout, lên mạng tìm tin tức.

Ta đương nhiên là vào trang thảo luận Thiên Vận quen thuộc nhất. Đăng nhập, ta phát hiện Nửa Cuộc Đời Phong Vân nick name “Đừng Gọi Ta Cáo Già”, “Phong Cường Kiếm Sĩ” Nhất Kiếm thiên hạ đều đang online.

Nhất Kiếm đang ở cùng một người nick name “Tiểu Đạo Sĩ Vô Ngần Thành” nói chuyện phiếm, đại khái chính là người bị Vô Cực đuổi logout, chạy đến nơi đây giết thời gian – Thiên Lý Nhậm Ngã Hành. Ta và Nửa Cuộc Đời, Nhất Kiếm còn có Thiên Lý bắt chuyện một hồi, bắt đầu tìm tòi tư liệu.

Từ khóa “Thanh long câu ngọc” — tìm ra tới hơn một ngàn topic có quan hệ với từ khóa Thanh Long.

Trời ạ! Thế này làm sao mà tìm a

Thiên Thương Cửu Nhật mời người cùng Đừng Gọi Ta Cáo Già gia nhập phòng chat Y/N?

Cửu Nhật... Không phải là Húc sao? Ta lập tức chọn Yes.

Thiên Thương Cửu Nhật: Tìm đến đâu rồi?

Vô Nhai Nguyệt: Rất nhiều tư liệu tạp nham, căn bản là tìm không thấy.

“Đừng Gọi Ta Cáo Già: Ta và Vô Cực cũng đang đau đầu chuyện này, tư liệu nhiều lắm.

Vô Nhai Nguyệt: Như vậy a...

Không nghĩ tới, ngay cả Nửa Cuộc Đời lẫn Vô Cực cũng không có cách...

Vô Nhai Nguyệt: Để ta đi đến mấy trang thảo luận khác tìm thử xem?

Thiên Thương Cửu Nhật: Người muốn đi đâu?

Vô Nhai Nguyệt: Đi đâu... Ta không nghĩ tới, để xem xem đã

Dù sao trang này Vô Cực bọn họ đang tìm, ta đi đến trang khác nhìn nhìn thì tốt hơn.

Vô Nhai Nguyệt: được rồi, Nhất Kiếm và Thiên Lý cũng đang online. Nick name là Phong Cuồng Kiếm Sĩ và Tiểu Đạo Sĩ Vô Ngần Thành, kéo cả bọn họ vào phòng chat đi.

“Đừng Gọi Ta Cáo Già: Nguyên lai Thiên Lý chạy đến diễn đàn giết thời gian.

Vô Nhai Nguyệt: Ha ha... Ta đã cho Thiên Lý biết thời gian tập hợp, vậy đi, ta tạm ly.

Thiên Thương Cửu Nhật: Nguyệt... Chờ một chút...

Đừng Gọi Ta Cáo Già: Ha ha ha ha... Tiểu Nguyệt đi rồi, lão đại người nói muộn quá!

Thiên Thương Cửu Nhật: Câm miệng...

Đừng Gọi Ta Cáo Già: Nước chảy có ý, hoa rơi vô tình, ai...

Thiên Thương Cửu Nhật: ...

Thiên Thương Cửu Nhật: Tin hay không ta vào phòng người rút dây truyền internet!

Đừng Gọi Ta Cáo Già: Ta đã khóa cửa từ sớm rồi... Sợ người nha!

Thiên Thương Cửu Nhật: Không biết sống chết!

Gõ xong mấy chữ này, Vô Cực “bính” một tiếng đẩy bàn phím ra, đứng lên, đi đến một góc thư phòng.

Hắn mở một cái cửa nhôm nhỏ trên tường, bên trong có một công tắc màu đen...

Vài giây sau, gian phòng sát vách truyền đến tiếng rỗng của Nửa Cuộc Đời.

“Âu Dương Húc! Người phát điên cái gì a, thế nhưng lại cắt nguồn điện chính trong nhà!”

Toàn thể Ngân Chi Vô, bao gồm cả Thiên Lý và Danh Dao, đoàn người ngồi mã xa lắc lắc lư lư đi tới thủ đô “Ngân Tây Pháp Nhĩ Đặc”. Lần này, ả nhân Danh Dao Môn luôn ngâm trong hầm khai thác khoáng cũng theo chúng ta cùng nhau hành động, bởi vì hắn muốn thuận đường đến phòng đấu giá trung ương xem xét giá cả thị trường.

Hệ thống đấu giá là xu thế hiện nay trong cộng đồng game online, Thiên Vận đương nhiên cũng không ngoại lệ. Người chơi muốn bán vật phẩm, ngoại trừ trực tiếp bán cho thương điểm, còn có thể chọn cách bán hàng rong (nhân vật cần phải có mặt), gọi ở cửa hàng người chơi mở ra hoặc đến thị trường đấu giá ba loại phương pháp (đương nhiên còn có người chơi và người chơi giao dịch với nhau).

Thị trường đấu giá chỉ có ở ba thành thị lớn: thủ đô “Ngân Tây Pháp Nhĩ Đặc” ở trung ương đại lục, Thiên Thê đại lục thì có trung ương thánh vực “Thôi Nhĩ Hạ” và Xích Thổ đại lục thì là thủ đô “Bang Tạt”, cho nên ở đây luôn tụ tập một đồng người muốn đoạt bảo vật, kiếm tiền nghỉ, hoặc là buôn bán trang bị cao cấp và lên buôn Thiên Vận tệ (bởi vì thiên vận tệ không thể trực tiếp đổi thành tiền mặt, cho nên chợ đen giao dịch Thiên Vận tệ phi thường nóng bỏng).

Người chơi tụ tập nhiều nhất là ở phòng đấu giá trung ương đại lục, người nhiều không đếm xuể, vật phẩm đấu giá vô cùng phong phú, người chưa từng tới đây căn bản không thể tưởng tượng.

Bất quá... Nguyệt một chút cũng không có hứng thú xem xét phòng đấu giá rồi cuộc rầm rộ sôi nổi như thế nào. Nhìn hàng người trước mắt kéo dài hẳn đến vài km, y cảm thấy mình sắp té xỉu đến nơi.

“Toàn bộ game thủ Thiên Vận đều chạy đến đây sao?” Nguyệt buông lỏng vai, hữu khí vô lực nói: “cách chỗ đăng kí còn cả một đoạn dài như vậy, làm sao lại có nhiều người như vậy a ” Y sợ chen chúc a... Y không nên đến đây mới phải.

Bất quá, Thiên Lý và Danh Dao lại rất hưng phấn.

“Gần đây ta đào được mấy cái quặng thạch cao cấp.” Danh Dao nói “Muốn vào xem giá.”

“Ta đi với ngươi.” Thiên Lý lập tức xung phong nhận việc.

Sau đó Tiểu Dương và Nhất Kiếm cũng mặt đầy chờ mong địa nhìn Vô Cực.

“Ai...” Vô Cực thở dài một hơi, xoa xoa ấn đường. “Chúng ta không phải đến để đùa...”

“Quên đi!” Nửa Cuộc Đời nói: “Dù sao nhóm bọn hấn cũng không giúp đỡ được cái gì.” Không quên cười trộm một cái. “Nhớ lý thời gian tập hợp rồi trở về là được.”

“Thật tốt quá...” Mấy người kia hoan hô một tiếng, lập tức chen vào trong đám người.

“Tiểu Nguyệt có muốn đi mua một ít đồ vật này nọ không?” Nửa Cuộc Đời quay qua hỏi Nguyệt: “Ngươi sắp được đổi trang bị đúng không?”

“Ta không cần!” Phi thường kiên quyết. Cũng không phải không có trang bị mặc, hấn mới không cần đi làm cá mè. “Ta ngay cả cấp 90 còn chưa tới, cách cấp một trăm đổi trang bị còn rất —— sớm.” (Phong: cá mè di chuyển thành đàn đàn đàn)

~~ mỗi lần quảng lưới kéo lên là cả tấn tấn tấn tấn

~)

“Nguyệt sợ chen chúc.” Vô Cực nói, sau đó vỗ vỗ vai Nửa Cuộc Đời.”Ngươi với Nhất Phương đi hỏi, chúng ta ở chỗ này chờ ngươi.”

Nửa Cuộc Đời trừng hấn.”Vì sao là ta?”

Mà Vô Cực chỉ nhướng mày, vẻ mặt khiêu khích nhìn Nửa Cuộc Đời.

Không được một hồi, Nửa Cuộc Đời bại trận, “Đi thì đi.” Hấn không cam lòng lắm bầm.

“Ngươi nhớ kỹ cho ta!” Không có biện pháp, ai kêu cầu dao nguồn điện nằm trong phòng hấn. Ăn nhờ ở đậu, ngay cả hồ ly cũng không thể không cúi đầu.

“Đi thôi...” Hấn lôi kéo Nhất Phương, kiên trì cố sức chen lấn về phía trước.

Vô Cực đứng phía trước Nguyệt, giúp y ngăn cản đoàn người không ngừng đưa đẩy.

“Cảm ơn.” Nguyệt cảm kích cười cười.”Chỉ là đều cách xa như vậy, sao người vẫn nhiều như thế a?” Thảo nào lúc trước Hiểu lại hẹn ở bên ngoài thành, bên trong thành nhiều người như vậy căn bản không tìm được đối phương.

“Chúng ta ra khỏi thành chờ có được hay không?” Sa Lợi Diệp bị móng heo trộm sờ lên người, nhịn không được kêu lên.

“Cũng tốt.” Vô Cực nói, cũng bắt đầu giúp bọn hấn phóng Tật Phong Thi Tẩu (hiệu quả giống tật phong thuật).

Được Vô Cực mở đường, mấy người bọn họ rất thuận lợi đi ra khỏi cửa thành.

“Rất cuộc cũng thoát ” Vừa ra thành, Sa Lợi Diệp bóp bóp tay, lắc lắc chân, hoạt động thân thể vừa mới bị đè ép.”Chèn chết ta.”

Ngay cả Hoàng vốn không có diễn cảm cũng lộ ra một hơi thở dài nhẹ nhõm.

Nguyệt kêu lên: “Không bao giờ ... vào thành nữa!” Tuyệt... đối không muốn.

Vô Cực nói: “Nếu chúng ta đoán không sai, rất nhanh là có thể ly khai.” Hơn nữa nhiệm vụ cũng có thể hoàn thành.

“Hy vọng vậy...” Nguyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy những ánh sao.

Lúc trước Tiểu Diệp có thấy một topic trên diễn đàn. Có người ở trung pháp (phòng đấu giá trung ương) phát hiện một người chơi nào đó dùng năm vạn kim tệ mua một vật phẩm có tên là “Long văn thạch”, nàng chưa thấy qua kiểu đạo cụ này, nên hiểu kì đó là vật gì mà có thể bán được giá cao như vậy, vì thế nên post bài hỏi.

Sau đó Tiểu Diệp nguyên bản không còn để ý đến nữa, mà khi nàng xem tin nhắn hình dung bộ dạng Long Văn Thạch, “Là một viên đá hình cầu màu xanh lam, ở giữa có hoa văn giống hình rồng màu bạc” thì nhất thời nghĩ, đạo cụ như vậy có thể chính là Thanh Long Chi Ngọc mà Kim Long đang tìm..

Chuyện này đại khái xảy ra vào bốn tháng trước. Nên giả như nhiệm vụ này xoát tân mỗi bốn tháng một lần, mà đẳng cấp dong binh đoàn chúng ta lên tới cấp A là vào ba tháng trước, cho nên chúng ta chưa thấy qua nhiệm vụ cấp A này.

Ta trọng luyện sau đó không lâu, Vô Cực tiếp nhận nhiệm vụ này, sau đó thất bại, một tháng sau xoát tân lần nữa thì bị Thiên Lý nhận được (nhiệm vụ bị hủy thì thời gian xoát tân đại khái là mất một tháng, sau khi nhiệm vụ hoàn thành thì thời gian xoát tân không xác định được).

Từ thời gian trên mà bắt đầu suy đoán, rất có thể Long Văn Thạch chính là Thanh Long Chi Ngọc, đương nhiên, chúng ta phải đặt vấn đề Long Văn Thạch chính là Thanh Long Chi Ngọc để suy luận trước đã.

Dưới tình huống mọi người tranh luận không ngớt, ta kiến nghị vài người trước đến điểm tư vấn ở phòng đấu giá trung ương, dùng tên vật phẩm tìm lại ghi chép về việc giao dịch vật phẩm kia (cũng biết ID hai bên mua bán).

Chỉ là không nghĩ tới, vừa nói muốn đi phòng đấu giá, toàn bộ người trong đoàn đều muốn cùng đến đây (các người có tiền lại có tay có chân, muốn đến sao không tự tìm thời gian mà chạy đến?), cũng không ngờ được trong thành thật sự đúng như lời đồn... toàn người là người, sớm biết vậy, ta đã ở lại Vô Hận Thành chặn dê...

“Ta tìm được rồi!” Nửa Cuộc Đời thông báo trên kênh đoàn: “Long văn thạch, người bán Phong Như Ý , người mua Long Thánh Tâm .”

“Long Thánh Tâm! Vậy rất có khả năng.”

Long Thánh Tâm là đội trưởng đệ nhất cường đoàn trong Thiên Vận – “Phù Vân Kính Nguyệt”. Phù Vân Kính Nguyệt vô luận là thực lực, danh tiếng hay tác phong đều rất giống Ngân Chi Vô chúng ta. “Kính Nguyệt thành” của bọn họ cũng là thu thập đạo cụ nhiệm vụ đối lãnh địa xây dựng nên, hơn nữa đoàn viên bọn họ cũng chỉ có mười mấy người, cũng không có phân minh.

Trong Thiên Vận, một quân đoàn (có thành) có hùng mạnh hay không, không phụ thuộc vào việc số lượng liên minh của nó là bao nhiêu, bởi vì công thành (tấn công thành khác) hoặc thủ thành, đều do toàn bộ thành dân cùng tham dự, cho nên chiếm đóng thành thị phồn vinh, xây dựng, tâm hướng về của thành dân, vân vân, mới là yếu tố then chốt quyết định sự mạnh yếu của một quân đoàn.

Ví như Tiêu Dao Công Tử dưới tay có một thành trì, hơn mười phân minh, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là đại liên minh, không nhất định là kẻ mạnh.

Nhân số tất nhiên trọng yếu, nhưng trọng yếu nhất vẫn là nhân tâm...

“Dụng tâm đối đãi, thật tình ở chung, hưởng thụ trò chơi” đây là thành quy duy nhất Vô Cực lập ra. Mà thành quy của Kính Nguyệt thành lại là “Ẩn oán danh lợi là trắng trong nước, gió thổi mây bay, chân chính hảo ngạo chính là khi bản thân vui vẻ”. Tuy cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Vô Cực từng nói qua, hẳn cùng với Long Thánh Tâm chưa bao giờ quen biết, nhưng cùng chung chí hướng, nếu có cơ hội nhất định phải gặp mặt một lần.

“Long Thánh Tâm sao?” Vô Cực tự hỏi một chút, nói: “Ta mật hẳn hỏi một chút.”

“Nhìn người kia.” Ta cười. Ta nghĩ, Vô Cực hẳn là rất cao hứng khi có thể nói chuyện với Long Thánh Tâm.

“Xin chào, Long Thánh Tâm.” Vô Cực mật ngữ cho Long Thánh Tâm. “Ta là Húc Chi Vô Cực, xin hỏi người có rảnh không?”

Rất nhanh, Long Thánh Tâm trả lời: “Xin chào a! Vô Cực, tìm ta có việc?” Thanh âm Long Thánh Tâm trầm thấp hùng hậu, ngữ điệu khiêm tốn, rất có phong phạm vương giả.

“Quấy rầy. Ta có việc muốn thỉnh giáo người, là chuyện nhiệm vụ.”

“Không đâu...” Long Thánh Tâm hào sảng cười. “Ta thật cao hứng khi có thể nói chuyện cùng Vô Cực người, có vấn đề gì người tận lực hỏi đi! Ta biết nhất định trả lời người.”

“Đã như vậy, ta sẽ trực tiếp hỏi.” Vô Cực rất thưởng thức tính cách thẳng thắn của Long Thánh Tâm, nghĩ đây mới là phong phạm cùng khí độ một người người lãnh đạo nên có, cho nên hẳn cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng ý đồ của mình.

“Ta muốn hỏi một chút, khoảng bốn tháng trước, người ở trung phách dùng mấy vạn kim tệ mua Long Văn Thạch, có phải đó chính là Thanh Long Chi Thạch mà Kim Long muốn tìm hay không?”

“Ha hả.” Long Thánh Tâm cười nói: “Các người cũng nhận được cái nhiệm vụ biến thái đó sao!”

“Người là nói...”

“Không sai, đó chính là thanh long chi thạch, về phần làm sao mà có được thì không thể nói cho người biết.”

“Ta sẽ không hỏi nhiều.” Vô Cực nói: “Rất cảm ơn người đã hỗ trợ, Húc Chi Vô Cực tạ người một lần.”

Bất cứ ai nhận thức Vô Cực đều biết, nếu thiếu nợ hẳn, vô luận là ân hay thù, hẳn nhất định đem hết tâm lực báo đáp hoặc trả thù.

Cho nên Long Thánh Tâm cũng không khách khí, nói: “Ta nhớ kỹ.”

Sau khi trò chuyện kết thúc, Vô Cực thuật lại nội dung cuộc nói chuyện với Long Thánh Tâm cho mọi người.

Nửa Cuộc Đời nói: “Nếu đã xác định, chúng ta mật cho Phong Như Ý, hỏi hẳn làm sao có được Long Văn Thạch.” Chỉ cần không phải thực sự muốn đánh Thanh Long là tốt rồi.

Qua một lát, Phong Như Ý mật đàm nửa Cuộc Đời mang đến tin tức tốt. Hẳn nói Phong Như Ý vừa lúc ở thành gần đó, chúng ta có thể trực tiếp đi tìm nàng.

Hẹn gặp nhau bên ngoài cửa thành bắc, chúng ta (chỉ ta, Vô Cực, Tiểu Diệp, Nhất Phương, Hoàng và nửa Cuộc Đời. Những người khác còn đang ở trong phòng đấu giá dạo dạo đến cao hứng) liền đi đến nơi đã hẹn.

Vừa thấy mặt, ta lập tức ngây người, đó là một thiếu nữ Thần tộc, mắt xanh tóc vàng, làn da như ngưng chỉ, mỹ lệ đến mức khiến người kinh diễm. Phải biết rằng tướng mạo nhân vật trong Thiên Vận có 80% tương tự người thật, cho nên, trong hiện thực nàng nhất định cũng là mỹ nhân khuynh thành.

“Phong Như Ý tiểu thư sao?” Nửa Cuộc Đời cười nói: “Ta là Nửa Cuộc Đời Phong Vân.” Đối với mỹ nữ hẳn có thể ôn nhu trăm phần trăm.

“Chính là ta.” Phong Như Ý cười tươi như hoa gập đầu.

“Chúng ta muốn hỏi, lúc này ta đã mật ngữ nói qua với nàng về Long Văn Thạch.”

“Người là muốn hỏi ta phải đánh quái gì sao? Thế nhưng cái đó cũng không phải ta đánh tới a.”

“Vậy thì...” Ta hỏi: “Còn phải làm nhiệm vụ gì sao?” Không biết chúng ta còn thời gian để làm hay không.

“Cũng không phải nhiệm vụ.” Phong Như Ý thần bí cười, khe trên lọn tóc vàng, hiển lộ hết vẻ tuyệt đại tao nhã.

Không phải đánh tới? Cũng không phải làm nhiệm vụ? Đừng nói là nhặt được a.

Nhìn chúng ta một bộ không hiểu ra sao, Phong Như Ý cười càng vui vẻ. Thực sự là một nữ nhân xấu xa tương phản với vẻ bề ngoài.

“Là ta [trộm] được từ chỗ ca ca ta.” Phong Như Ý nói: “Khi đó vừa lúc thiếu tiền trang trải, mượn đến phòng bán đấu giá.”

Tiểu Diệp cất cao âm điệu hỏi han: “Ca ca nàng?”

“Hắn gọi là Nhã Dật Mặc.” Phong Như Ý rừ từ bi chỉ điểm: “Ta có thể giúp các người hỏi hắn.”

Nhã Dật Mặc cũng giống như ID hắn, cả người tản ra khí chất phiêu dật, ưu nhã, đậm mạc, ngũ quan tinh xảo, tuấn mỹ, mắt trái màu bạc, mắt phải màu đen, một mái tóc dài qua thắt lưng đen như mực. Hắn mặc một bộ Đường trang xanh nhạt, càng tăng thêm vẻ xuất trần.

Hắn nghe chúng ta nói rõ sự tình ngọn nguồn, lộ ra biểu tình tự tiếu phi tiếu.

“Người nói các người đánh Kim Long hai lần? Hai lần đều bị diệt đoàn?”

“Không sai...” Chuyện này cũng không thể nói đến vân đạm phong khinh như vậy...

“Thực sự là khổ cực!” Nhã Dật Mặc ưu nhã mỉm cười.

“...” Ta đột nhiên không biết nên nói gì.

“Xin hỏi người là làm sao có được Long Văn Thạch?” Nửa cuộc đời hỏi: “Đánh quái gì thì rút?”

“Long Văn Thạch.” Nhã Dật Mặc cười khẽ.”Không phải nói đánh là có thể đánh tới...”

“Có ý gì?” Nhất Kiếm hỏi.

Nhã Dật Mặc cười mà không đáp, nhàn nhạt nói: “Đi theo ta.”

“Đi đâu?” Thiên Lý hỏi.

“Tìm Kim Long.” Nhã Dật Mặc trả lời.

Tìm Kim Long kia? Nhưng chúng ta vẫn chưa có thanh long câu ngọc a.

Nhưng Nhã Dật Mặc đã nói như vậy, chúng ta cũng chỉ đành đi theo hắn trở về thôn trang nhận nhiệm vụ kia. Chỉ là, ta rất hoài nghi Nhã Dật Mặc này chỉ là một luyện kim thuật sĩ tay không tác sắt, thực sự có thể đối phó thần thú Kim Long gần ba trăm cấp sao?

Kim Long vốn uể oải nằm trên quảng trường, phát hiện chúng ta đích tới, chậm rãi nhấc lên mí mắt, cất tiếng hỏi: “Các người tìm đã tìm được thứ ta đã đánh rơi?”

“Rất xin lỗi... Chúng ta vẫn chưa tìm được.” Ta nói.

“Không có!” Thú mâu kim sắc căm tức trừng chúng ta, “Vậy các người vì sao phải tới quấy rầy ta!”

“Đây là bởi vì...”

“Chờ một chút...” Nhã Dật Mặc cắt đứt lời Vô Cực.”Trước tiên cần phải nói chuyện với thôn trưởng.”

“Thôn trưởng? Không phải lúc trước đã giao tiếp qua rồi sao?”

“Còn phải tới nói chuyện lần nữa.” Nhã Dật Mặc nói: “Trình tự của nhiệm vụ này là...”

Hắn nói còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy “sưu” một tiếng, âm hưởng rất nhỏ của lưỡi dao sắc bén cắt không khí truyền đến từ phía sai Vô Cực.

Vô Cực theo phản xạ lắc người né tránh.

Chúng ta cũng không rõ chuyện gì xảy ra, Kim Long trước mắt bỗng nhiên nhảy bật lên, cái đầu khổng lồ lắc mạnh, phun ra hơi thở nóng rực.

“Hồng!” Nó ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ. Chân sau chồm lên, hai chân trước với những móng vuốt sắc nhọn vung về phía ta và Vô Cực.

Ngay cả thời gian kinh ngạc cũng không có, ta đã bị Vô Cực chặn ngang ôm lấy. Vô Cực nhảy bèn lui về phía sau, hữu kinh vô hiểm né tránh công kích lần này.

“Chuyện gì xảy ra a? !” Thiên Lý luống cuống tay chân lấy ra trận nhãn thạch cùng phù chỉ, “Tại sao nó đột nhiên bạo lên như thế?”

Nửa Cuộc Cờ nói: “Ai biết!” Cũng nhanh chóng buff ma pháp phụ trợ cho Sa Lợi Diệp và Nhất Phương. Trên người cả hai chợt lóe quang mang ma pháp, lập tức phi thân đến trước mặt Kim Long chống đỡ.

Vô Cực buông ta ra, lập tức một trái một phải theo sát Nhất Kiếm giáp công kim long, những người còn lại cũng tự động tự giác làm nhiệm vụ của mình.

Không xong chính là, ngay cả Thiên Lý cũng theo tới. Chúng ta cho rằng lần này có lẽ không cần tiếp tục đánh kim long, cho nên sẽ không lợi dụng lỗi bug kia, nếu như toàn đội lại bị diệt, nhiệm vụ này thật sự sẽ thất bại... Hơn nữa, khả năng toàn đội bị diệt lại vô cùng lớn!

Nhất Kiếm kêu lên: “Con thần lằn vàng chóc này, đang êm đẹp vì sao lại phát điên? !” Hắn vừa phân tâm, đã bị kim long hung hăng địa giáng xuống một trảo, xóa khoảng phân nửa cây máu.

Tiểu Dương lập tức phát tiễn bắn trúng chân trước kim long, ngăn cản nó công kích Nhất Kiếm lần thứ hai. Nửa cuộc đời cũng lập tức giúp Nhất Kiếm buff đầy máu.

“Nhất Kiếm đại ca... Chuyên tâm đánh!” Tiểu Dương kêu lên.

Chúng ta một ngờ kim long lại đột nhiên làm khó dễ, cho dù mọi người phản ứng ăn ý, vẫn bị nó công kích đến trở tay không kịp.

“Thâm Uyên!” Lúc này, Nhã Dật Mạc khẽ kêu một tiếng, trong không gian trống rỗng xuất hiện một con rồng màu lam có đôi mắt dị sắc như hắc, trên đầu còn có hai cái sừng nho nhỏ Nhã Dật Mạc ra lệnh cho Thâm Uyên: “Ngăn trở tên kia.”

Thâm Uyên Long ngâm một tiếng, đôi cánh vỗ một cái đã bay đến trước mặt kim long. Tiếp theo, Nhã Dật Mạc tay cầm sách, cả người bay lên không trung, nhẹ giọng quát: “Thuộc tính cải biến, không gian!” Nhã Dật Mạc lơ lửng giữa không trung, tay nhanh chóng lật lật quyển sách.

Đây là kỹ năng đặc biệt của luyện kim thuật sư, có thể cải biến không gian (trong một phạm vi nhất định), nhân vật (đội hữu hoặc quái vật) và thuộc tính vũ khí, kỹ năng này có thể khiến uy lực ma pháp pháp sư tăng lên gấp bội.

Bất quá, chú ngữ thuộc tính cải biến phi thường dài, tổng cộng có ba đoạn, đoạn thứ nhất là “Thuộc tính cải biến” phát động chú ngữ, đoạn thứ hai là chú ngữ cho đối tượng, cũng chính là [không gian], đoạn còn lại là chú ngữ “điều khiển nguyên tố”.

Để Nhã Dật Mạc có lúc thời gian niệm xong chú ngữ, nhất phương, Nhất Kiếm và Tiểu Diệp lần thứ hai xông lên phía trước chắn quái, ta cũng triệu hồi sủng vật mà ma thú ra hỗ trợ.

Nhã Dật Mạc vừa niệm xong chú ngữ “không gian”, trang sách không còn lật động, phá ra ánh sáng vàng nhạt.

Tà Hỏa Hoàng vừa nhìn đã biết Nhã Dật Mạc đã cải biến không gian thành thuộc tính [Địa], hắn thoáng suy tư đã lập tức nghĩ ra pháp thuật phối hợp.

“Địa chúc tính phụ gia!” Theo tiếng quát khẽ của Nhã Dật Mạc, từ trong quyển sách bay ra một chú văn màu vàng nhạt hình vuông.

Khung vuông bay đến trên đầu Kim Long, viết phóng càng lớn, tiếp theo chạm mặt đất, bao phủ toàn bộ khu vực phụ cận kim long.

“Nê chiêu thuật!” Hoàng cũng đã niệm xong chú ngữ.

Một mảnh đầm lầy lập tức xuất hiện dưới chân kim long, lại phối hợp với thuộc tính gia tăng xung quanh, giữ chặt khiến kim long không thể động đậy.

“Hồng!” Kim long nổi giận điên cuồng gầm thét.

“Chạy mau!” Nhã Dật Mặc kêu lên: “Nó sẽ không thể rời khỏi tòa thành này.”

Nói cách khác chỉ cần ra khỏi thành, kim long sẽ không đuổi theo, trước khi Nê Chiêu Thuật mất tác dụng, chúng ta đã nhanh chân chạy ra khỏi thành.

“Hô hô hô...” Thiên Lý tựa vào tường thở phì phò, “Làm... làm ta sợ muốn chết...”

“Tại sao nó đột nhiên công kích chúng ta?” Tiểu Dương hỏi: “Nguyệt đại ca không phải nói nó sẽ không chủ động công kích à?”

“Thật là kỳ quái...” Nhã Dật Mặc thì thào tự nói, “Tiểu Kim hẳn là sẽ không chủ động công kích người khác a.”

“Tiểu Kim?” Ai nha?

“Kim Long là một trong số thủ hạ của đông thánh, ” Hắc nói: “Ta đều gọi nó là Tiểu Kim.”

“Đông thánh là ai?” Nhất Kiếm hỏi.

“Đông thánh thanh long, nam linh chu tước (phượng hoàng), tây vương bạch hổ, bắc hoàng huyền vũ.” Nhã Dật Mặc nói: “Đông thánh chính là thanh long...”

“Vì vậy nên nó mới có thanh long cầu ngọc... Được rồi...” Ta hỏi: “Người còn chưa nói làm thế nào để giải nhiệm vụ này.” Nhã Dật Mặc vừa nói nửa chừng, đã bị kim long bạo tẩu cắt đứt.

“Àn...” Nhã Dật Mặc gật đầu.”Chúng ta lại quay về thôn trang một chuyến.”

“Còn phải đi về? !” Nhất Kiếm kêu lên.

“Ha hã...” Nhã Dật Mặc cười khê: “Kỳ thực nhiệm vụ này phải giải như thế này...” Hắc bắt đầu nói rõ trình tự làm nhiệm vụ.

Nguyên lai, giải pháp thực hiện nhiệm vụ kim long là: nhận thỉnh cầu của thôn trưởng (cái NPC hấp hối sắp chết kia) truy đuổi ma vật, đi tìm kim long, cùng nó đối thoại, kim long sẽ yêu cầu chúng ta tìm về thanh long cầu ngọc. Đáp ứng xong, đi tìm thôn trưởng nói chuyện, thôn trưởng sẽ nói ma vật kia (kim long) là từ phương đông vượt biển qua đây, chúng ta đi Long Ngâm thành ở phương đông, có thể sẽ nghe được manh mối gì đó. Đến Long Ngâm thành, tìm một NPC trong thành nhiệm vụ có tên là “Dã thú phát cuồng”. Nội dung nhiệm vụ ước chừng là, ngoài thành có một dã thú cấp boss xưa nay vốn hòa bình lại đột nhiên phát cuồng, tấn công người qua đường, muốn chúng ta đi thăm dò tốt cùng là có chuyện gì xảy ra.

Đó là một nhiệm vụ hai tầng, tìm được dã thú kia, biết nó là do nuốt long văn thạch cho nên mới phát cuồng. Giết dã thú, có thể lấy được long văn thạch (bằng không cũng có thể lấy được bằng những phương cách khác).

Mà cho dù không có nhận nhiệm vụ “Truy đuổi ma thú”, vẫn có thể nhận được nhiệm vụ “Dã thú phát cuồng” này, cũng có thể đánh được long văn thạch, chỉ là không biết nó có lợi ích gì

Nhã Dật Mặc đánh được long văn thạch như vậy, trước đó hắc đã giải qua nhiệm vụ kim long một lần, không thể nhận tiếp lần nữa, vì vậy bị muội muội Phong Như Ý cầm đi bán cho Long Thánh tâm (kỳ thực là bởi vì vì long văn thạch đã bị Nhã Dật Mặc lấy đi, cho nên Long Thánh Tâm không tìm được dã thú phát cuồng, không thể làm gì khác hơn là mua của Phong Như Ý).

Chúng ta đạt được long văn thạch, cầm lại giao cho kim long, rốt cục nhiệm vụ đã hoàn thành.

Nhìn kim long vỗ cánh rời đi, hệ thống truyền đến thông báo nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta đều thở dài một hơi.

“Rốt cục đã hoàn thành rồi!” Tiểu Diệp vui sướng hét nhảy lại hát, “Lần này nói không chừng dong binh đoàn chúng ta có thể thắng cấp nha!”

“Đúng vậy! Thực sự là mệt chết đi.” Thiên Lý than thở: “Cái dã thú phát cuồng kia cũng không dễ đánh chút nào.”

“Vậy phải trách người nào a!” Nửa Cuộc Đời lạnh giọng dậm trở lại.”Không biết nhiệm vụ là do người nào tiếp nhận ha.”

“Hoàn thành là tốt rồi...” Ta cười nói: “Nếu Thiên Lý không tiếp nhiệm vụ này, đẳng cấp dong binh đoàn chúng ta cũng không có biện pháp thăng cấp trước khi quái vật công thành.” Tuy rằng đồng thời cũng hại mọi người rất không ít cấp.

“...” Nhã Dật Mạc trầm mặc không lên tiếng, hình như tại suy nghĩ cái gì đó.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi.

Nhã Dật Mạc không trả lời, cứ thế cúi xuống tìm kiếm gì đó trên mặt đất. Không lâu sau hắn nhặt lên một mảnh phi tiêu hình sao rơi ở một góc không người chú ý, nói: “Nhiệm vụ của Tiểu Kim... Các người không công kích nó (bao gồm cả sử dụng kỹ năng), nó sẽ không chủ động công kích các người. Ta vẫn lấy làm lạ tại sao nó lại đột nhiên bạo tẩu, nguyên lai là...” Hắn đưa phi tiêu hắc sắc trong tay cho chúng ta nhìn.

“Ám khi của ám sát giả!” Nửa Cuộc Đời kinh hô.

“Nguyên lai là như vậy...” Vô Cực trầm tư: “Xem ra lần này Tiêu Dao Công Tử đã phái một kẻ có chút bản lĩnh, lại nghĩ đến dùng loại phương pháp này phá hư nhiệm vụ của chúng ta...”

“Có cơ hội...” Trong mắt Vô Cực hiện lên một mặt tinh quang.”Ta nhất định phải gặp tên ám sát giả kia.”

Chúng ta tặng một ít nguyên liệu hiếm có cho Nhã Dật Mạc để tạ ơn cấp (hắn kiên trì chỉ cần tặng nguyên liệu tốt là được rồi), cảm tạ hắn đã hỗ trợ, mà nhiệm vụ này thuận lợi giúp dong binh đoàn chúng ta thăng lên tới cấp S.

Trở về thành, chưa nghỉ ngơi được bao lâu, Vô Cực đã lôi kéo Nguyệt đến khu luyện công cao cấp.

“Cạm bẫy và tiền tháp giao cho Tiểu Diệp và Tiểu Dương, an bài quân đội giao cho Nhất Phương, chiến lược giao cho Nửa Cuộc Đời, trên chiến trận, Nhất Kiếm, Hoàng và Thiên Lý cũng không cần người lo lắng, chúng ta nỗ lực luyện để người lên cấp là được rồi.” Vô Cực nói như vậy.

“Ta biết ta hiện tại ta không có tác dụng gì... Thế nhưng Vô Cực, người không lưu lại trong thành không vấn đề gì chứ?”

Vô Cực lắc đầu: “Không sao...” Nếu như hắn không lôi kéo Nguyệt luyện công, Nguyệt nhất định sẽ đi tìm Tàng Dao hoặc là Hiểu. Đối với hai người bọn họ, Vô Cực thể nhưng có ý thức nguy cơ rất cao.

Tuy rằng ta rất cao hứng khi có thể luyện công cùng Vô Cực, thế nhưng... Ô ô... Ta muốn cùng mọi người thảo luận chiến lược hơn.

25. Chương 25: Khấp Huyết Cuồng Ma

Đại mạc Ma Vực, hoàng thổ phi dương, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh và thịt thối, là Thực Thi Quỷ, Cương Thi, Khô Lâu, Quỷ Hồn, nơi tụ tập của các loại quái vật và ác ma hệ bất tử, số lượng nhiều, đẳng cấp cao, người chơi muốn tới nơi này luyện cấp nhất định phải có một tổ đội đồng đủ đồng hành, bằng không chỉ có thể bị quái lấy mình ra luyện công.

Ban đêm, mặt trăng bàng bạc sáng mờ treo lơ lửng giữa trời. Trong màn đêm, ánh sao le lói, tia tia quang mang sáng bạc bạc xanh xanh nhợt nhạt quanh quẩn bên thân ảnh những vị khách đường xa.

Đầu lĩnh là một pháp sư tóc tím ngắn, ma trượng trên tay hắt phát ra bạch quang ónh ónh, chiếu sáng con đường hôn ám phía trước.

Tổ đội này có bảy người, theo thứ tự là hai pháp sư, một đạo tặc, một kỵ sĩ, hai kiếm sĩ và một tế ti, một tổ hợp luyện công phi thường tiêu chuẩn. Đẳng cấp của bọn họ đều khá cao, xem ra là muốn vào sâu trong Ma Vực tìm ác ma luyện công.

“Hòe Phong, người không cảm thấy ở đây an tĩnh đến mức kỳ quái sao?” Kiếm sĩ đứng cạnh cạnh đầu pháp sư nói: “Hơn nữa phụ cận cũng không có quái.”

Pháp sư tên Hòa Phong nghe vậy, lập tức dừng cước bộ, lấy địa đồ ra xem. Một hồi, hắn nói: “Trên bản đồ biểu hiện chúng ta đã tới bên trong Ma Vực, theo lý mà nói hẳn là không có khả năng không có con quái nào a.”

“Đôi khi ẩn trong sự yên tĩnh chính là cơn bão lớn.” Tế ti của đội lên tiếng.

Đạo tặc cũng gật đầu tán thành: “Rất khác thường.” Cũng dựa theo quang mang trên ma trượng Hòe Phong cẩn thận quan sát bốn phía.

“Đây là có chuyện gì...”

Không ai có câu trả lời.

“Đi vào thêm một chút nhìn thử xem?” Kỵ sĩ đề nghị.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Hòe Phong nói: “Đi vào quá sâu có thể sẽ đụng độ Ma Long hoặc boss, mọi người đi chậm một chút.”

Đi vào bên trong Ma Vực, bọn họ cũng không gặp được nửa bóng quái, Hòe Phong quyết định để mọi người tới gần trung tâm Ma Vực. Cho đến giờ, cũng chưa có ai biết được boss chính của trung ương Ma Vực là gì, không ai từng gặp qua.

Đi xa hơn về phía trước, dọc theo đường đi không những không có nửa bóng quái, mà sương mù lại càng dày đặc hơn, tầm nhìn giảm xuống cực thấp, chỉ có thể miễn cưỡng tiến tới dưới ánh sáng nhạt nhòa trên ma trượng. Không lâu sau, mọi người liền đi tới Ma Quật ở trung ương Ma Vực.

Bốn phía Ma Quật là những cây cột có dạng như xương sườn của một con quái vật khổng lồ, phía trên vẫn còn nhiễm vết máu, nhìn vào khiến mọi người cảm thấy sợ hãi không thôi.

“Vẫn không có quái.” Hòe Phong cau mày: “Là hệ thống có vấn đề sao? Hay để ta mật GM thử xem.”

“Chờ một chút...” Tinh linh đạo tặc có thánh giác đặc biệt linh mãnh nghe được âm hưởng vọng lại. “Hình như ta nghe được cái gì đó.”

Một tinh linh kiếm sĩ lập tức nghiêng tai dài cẩn thận nghe ngóng. “Thực sự... hình như có âm thanh — ở phía trước.”

“Trước đi xem.” Tế ti nói, cũng tỉnh táo thay mọi người buff đủ các loại ma pháp phụ trợ. “Cẩn thận một chút.”

“Ta khát khao... Tinh nguyệt... lạnh...”

Phía trước, loáng thoáng truyền đến tiếng nói của ai đó, ngữ điệu thê lương, ai oán đong đầy, khiến người nghe cảm thấy đau lòng.

Theo tiếng đi đến, chỉ thấy một bóng người đứng lặng giữa sương mù mông lung, trường sâm đồ sẫm, mái tóc dài màu xanh đen, tung bay trong gió.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đáy lòng mọi người không hận mà cùng dâng lên cảm giác bi thương cảm giác, cảm thấy bóng người kia thật quá gầy, cô tịch...

“Có thể là nhiệm vụ ẩn.” Hòe Phong nói: “Chúng ta có muốn đến nói chuyện với hắn không?”

Vừa dứt lời, người nọ liền quay đầu lại nhìn bọn họ. Đôi mắt tím sẫm phảng phất như vừa tỉnh giấc trong mộng lung mê vông. Đôi mắt vô thần quét qua mọi người, phút chốc lại phát lạnh, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn khát máu.

Nụ cười kia khiến trong lòng bọn Hòe Phong đều gióng lên tiếng chuông báo, lúc này bọn họ mới chú ý tới, trên đầu người nọ hiển thị ba chữ “Biệt Tây Bắc”. Chính là tên của boss truyền thuyết trong Ma Vực!

“Nguy rồi! Đó là BOSS!” Đạo tặc kêu lên: “Mọi người chạy mau!”

“Ha ha ha!” Biệt Tây Bắc lớn tiếng cười to. Phất tay huyền ra một thanh liêm đao cực lớn, mãnh lực nhất hoa (về một đường), ngân mang xuất ra từ liêm đao, bắn trúng tế ti và kỵ sĩ chạy phía sau cùng. Tế ti lập tức ngã xuống đất không dậy nổi, mà kỵ sĩ cũng trong nháy mắt mất hơn phân nửa máu.

Thần sử (ma pháp sư + tế ti) Hòe Phong lập tức buff cho kỵ sĩ một cái Cường Dũ (trì dũ thuật cao cấp), nói: “Ta đến chặn hấn, các người chạy mau!”

Đạo tặc muốn nói gì đó, chỉ thấy Hòe Phong đã buff cho mình một cái Phong Chi Chướng Bích (bức tường gió ngăn cản công kích), bắt đầu ngâm xướng ma pháp quang hệ “Cực quang”, dự tính khiến Beelzebub mù quáng.

Những người khác đều biết Hòe Phong là dạng người nguyên ý cứu đồng bạn mà hi sinh bản thân mình, bất quá bọn họ cũng không có ý định bỏ lại Hòe Phong một mình chạy trốn, vì thế lập tức mở công kích, chuẩn bị liều mạng đánh một trận.

“Lũ nhân loại nhỏ bé!” Biệt Tây Bắc nói: “Chết đi!” Lập tức nâng liêm đao cự đại, vung lên.

Bảy đạo bạch quang xẹt qua màn trời, Biệt Tây Bắc cười tà nhìn cự liêm nhiễm huyết, hừ lạnh, “Thực sự là vô dụng!”

“Phốc! Phốc! Phốc!” Vài âm thanh rất nhỏ vang lên, quái vật phụ cận bắt đầu xoát tân. Đôi mắt sắc tím đậm nhìn về phía đám quái vật mới hiện ra, với đám quái vật cũng xem như “đồng bạn” của mình, lần thứ hai vung lên liêm đao ...

Không biết từ nơi nào thổi tới một trận gió mạnh, thổi tan lớp sương mờ mịt bao trùm Ma Quật. Sương mù dày đặc tán đi, ánh sáng bạc chói lọi rơi trên cả mảnh đất hoang tàn, đây đó là thi thể quái bị cắt thành từng mảnh nhỏ, máu chảy thành sông.

Ở giữa những thi thể này, Biệt Tây Bắc vẫn đứng lặng yên như cũ, mái tóc dài tử sắc bị máu tươi nhuộm đỏ đón gió tung bay như đang múa.

“Thái dương rất lạnh, tinh nguyệt... rất lạnh.” Hấn ngẩng đầu nhìn trời, nỉ non, “Ta khao khát bầu trời. Bầu trời, ở phương nào.” Ngữ điệu nói không hết bi ai thê lương.

Ta khao khát bầu trời.... Bầu trời, ở phương nào... Mong muốn trở về.... Lại về nơi đâu...

Hệ thống thông báo! Người chơi Nguyệt Phi Ly đẳng cấp đề thăng, đạt cấp 90.

Nhìn dòng thông báo xuất hiện trước mặt, bên tai nghe thấy tiếng nhạc báo thăng cấp, ta thực sự rất muốn hét to..

“Ta rốt cục lên tới chín mươi rồi!” Mà ta cũng đã thực sự hét to.”Chính thức tiến nhập tạp đẳng kỳ...”

“Ta sẽ giúp ngươi.” Vô Cực vỗ vỗ vai ta, nói: “Bây giờ chúng ta nên trở về thành.”

“Được.” Mấy ngày nay đều cùng Vô Cực ở bên ngoài luyện công, ngày mai chính là ngày quái vật công thành, phải trở về thành nhìn xem. Dù sao đi nữa, sau cấp 90 thì phi — thường khó thăng cấp.

Ta thu thập chiến lợi phẩm rơi đầy đất, nói: “Để ta kiểm tra cái đã.” Sau đó mở bảng trạng thái.

Đẳng cấp: 90

Chức nghiệp: vụ linh giả

Danh vọng: 1560

Sinh mệnh: 2670

Ma pháp: 4900

Thuộc tính cơ bản

Sức mạnh: 1

Thể chất: 3+6

Mẫn tiệp: 8+8(+20)

Trí lực: 6+26(+154)

Tinh thần: 9+40(+140)

Mị lực: 9

May mắn: không thể nhận ra

“Đi?” Kỳ quái...

Thấy ta đột nhiên dờ ra, Vô Cực hỏi: “Làm sao vậy?”

Ta chỉ vào bảng trạng thái hiển thị trước mặt (đương nhiên Vô Cực không nhìn thấy).”Ta có thể chuyển chức...”

“Thực sao? !”

Chức nghiệp phát sáng là đại biểu cho nhân vật có thể chuyển chức. Song chức nghiệp đại khái lên cấp 90 sẽ được chuyển cấp lần thứ hai, cấp 150 chuyển lần ba, đơn tu thì cấp 70 nhị chuyển, cấp 100 tam chuyển, 120 tứ chuyển, 150 ngũ chuyển (chức nghiệp đơn tu có năm lần chuyển chức, song tu chỉ có ba lần), chuyển chức xong, kỹ năng chức nghiệp lẫn năng lực đều được tăng cao.

“Không nghĩ tới chức nghiệp ẩn dấu cũng có thể nhị chuyển, thật không thể tưởng tượng nổi. Bất quá rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể chuyển chức ni?” Chuyển chức đều cần làm nhiệm vụ, thế nhưng, chức nghiệp ẩn Vu Linh Giả này có nhiệm vụ để làm sao?

“Nếu có thể nhị chuyển, vậy nhất định là có nhiệm vụ để tiếp nhận.” Vô Cực nói: “Người không cần lo lắng, chúng ta cùng nhau tìm.”

“Cám ơn.” Ta nhìn hần cảm kích cười.”Chúng ta trở về thành trước rồi nói sau.”

Ta cùng Vô Cực đang ngồi trên mã xa thảo luận chuyện này, Kiệt Phát đột nhiên mặt ta.

“Tiểu Nguyệt... Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Gần đây đều chú ý mũi làm nhiệm vụ, đã lâu không có cùng Kiệt Phát luyện công.

“Tiểu Nguyệt, ta có chuyện muốn nói với ngươi.” Kiệt Phát nói: “Ta vừa xem trạng thái, phát hiện ta có thể nhị chuyển a.”

“Thật á! Ta cũng vậy.” Điểm tệ hại của chức nghiệp ẩn hoặc chức nghiệp đa trọng chính là không có biện pháp nhị chuyển, không ngờ Kiệt Phát cũng có thể nhị chuyển.

“Bất quá ta không biết phải giải nhiệm vụ gì, cho nên liền mật cho GM.”

Ta hỏi: “GM sẽ nói sao? Không phải GM không thể báo nội dung trò chơi cho game thủ à?”

“GM bảo ta là trường hợp đặc biệt, cho nên hần có đề cập qua.” Kiệt Phát thần bí hề hề nói: “Người biết GM nói như thế nào không?”

“Àn?”

“GM nói...” Kiệt phát mô phỏng theo ngữ khí GM: “Đi theo cước bộ Thiên Vận Giả, có thể tìm được con đường mình nên đi.” Kiệt Phát nói tiếp: “Ta liền nghĩ, người không phải đã nói người là cái gì Thiên Vận Giả sao? Cho nên ta mật người xem xem.”

“Người đột nhiên có thể nhị chuyển, nguyên nhân hẳn là bởi vì ta có thể nhị chuyển.” Ta trầm ngâm nói: “Bất quá ta cũng không biết phải làm nhiệm vụ gì, ta cũng mật GM thử xem.”

Cùng GM trò chơi GM đối thoại xong, ta lâm vào khổ tư (QT: vắt óc suy nghĩ).

“Thế nào?”

“GM nói như thế nào?” Kiệt Phát lẫn Vô Cực đồng thời dùng hai kênh bắt đồng hỏi.

“Xuất phát từ nơi bắt đầu, người sẽ tìm được... đây là GM nói.” Ta cau mày: “Thế nhưng không biết là có ý gì.”

“Nơi bắt đầu?” Vô Cực cũng suy nghĩ cùng ta. “Là nơi sinh ra sao?”

Nơi sinh... A! Ta nhớ ra rồi, cái danh Thiên Vận Giả này, không phải là thôn trưởng tân thủ thôn ma tộc nói cho ta biết sao?

Thế nhưng... Một ngày rời khỏi tân thủ thôn thì không thể trở về a!

Ta đem suy nghĩ của mình nói cho Vô Cực.

Vô Cực nói: “Nói chung chờ quái vật công thành xong, chúng ta cùng nhau đến đại lục Ma tộc xem thử, nói không chừng có thể nhận được nhiệm vụ.”

Nghe Vô Cực nguyện ý theo ta cùng đi làm nhiệm vụ nhị chuyển, ta đương nhiên cao hứng.

Chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, ta sẽ dũng khí gấp trăm lần, không sợ khó khăn.

“Làm sao vậy?” Vô Cực dừng ở ta, vẻ mặt ddaaft quan tâm.”Bộ dạng có vẻ khó xử.”

Ta thở dài một tiếng, nói rằng: “GM nói, nhiệm vụ lần này là bởi vì có quái vật đột nhiên không bị hệ thống khống chế mà dẫn phát đích. GM muốn chúng ta đánh chết nó, để nó xoát tân, hệ thống sẽ bình thường trở lại. Thế nhưng...” Ta do dự không biết có nên nói hay không.

“Không có thể nhưng gì cả.” Vô Cực dùng sức nắm lấy hai vai ta. “Bất kể điều kiện gì ta đều có thể làm được.”

“Không nghiêm trọng như vậy!” Ta cười khổ, “Chỉ là GM nói, cuối tháng hệ thống sẽ bảo trì sẽ xử lý sạch lỗi bug này, cho nên thời gian làm nhiệm vụ này chỉ còn có một hai ngày, thế nhưng ngày mai lại phải thủ thành, xem ra không có biện pháp đi làm...”

Kỳ thực, nếu như ta thăng cấp 90 sau khi hệ thống bảo trì cuối tháng, vậy căn bản không thể có cơ hội nhị chuyển. Bất quá thủ thành xong lại chạy Xích Thổ, không biết có kịp hay không?

“Phải thủ thành a.” Vô Cực thì thào, “Thật đúng là phiền phức...”

“Cùng lắm thì không làm.” Tuy rằng có lỗi với Kiệt Phát, thế nhưng cũng không có biện pháp.

“Không...” Vô Cực nhân thần kiên định nhìn ta, nói: “Chúng ta đi giải.”

Sự tình đích phát triển hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của ta, Vô Cực thế nhưng đi tìm Bạch Nhật Hiểu hỗ trợ thủ thành, còn hắn thì theo ta chạy tới Xích Thổ đại lục làm nhiệm vụ.

Tuy rằng không biết Vô Cực và Hiểu là quan hệ gì, thế nhưng nhìn ra được tình cảm của bọn họ thật không tốt, Vô Cực lại vì phải bồi ta đi làm nhiệm vụ mà chủ động tìm Hiểu hỗ trợ. Ta thực sự là... cảm động đến không biết làm thế nào mới tốt.

Cũng bởi vì Vô Cực là người như vậy, ta mới có thể càng lún càng sâu... không thể tự kèm chế.

An bày tốt nhóm nhân mã Bạch Nhật Phá Hiểu đến trợ giúp, bàn giao những việc phải làm cho Nửa Cuộc Đời, Nguyệt và Vô Cực chuẩn bị xuất phát đi đến Xích Thổ đại lục.

“Nguyệt đại ca... Lần này người không thể lại gạt ta qua.” Nhất Kiếm túm lấy cánh tay Nguyệt.”Ta chết cũng phải đi cùng người.”

Tàng Dao cũng nói: “Ta cũng muốn cùng đi với người, thế nhưng...” Ánh mắt hắn ôn nhu nhìn về phía Nguyệt, lại chợt dời tầm mắt. “Thế nhưng ta còn muốn hỗ trợ thiết kế cạm bẫy, cho nên ta hi vọng người có thể để Lạc Hồn cùng đi, như vậy ta mới có thể an tâm!”

Mà Kiệt Phát cũng nói: “Nhiệm vụ này ta cũng có phần, đương nhiên không thể thiếu ta!”

Không lay chuyển được bọn họ, hơn nữa thêm người có thêm sức lực, ai biết nhiệm vụ này phải đánh loại quái vật biến thái gì. Nhất Kiếm nhiều mặt bảo chứng hắn đã đem chức vị quân tiên phong an bài cho Thiên Xứng, tuyệt đối không thành vấn đề, Nguyệt cũng đồng ý cho bọn họ cùng đi.

“Yên tâm.” Hoàng vũ vai Nguyệt: “Tiểu Pháp sẽ đến hỗ trợ.”

Tiểu Pháp? Pháp Lợi Tư? Gọi thật thân mật a.

“Giao cho ta đi!” Tiểu Dương giơ hai ngón tay thành hình chữ V, nói rằng: “Ta sẽ bắt tất cả bọn chúng thành con nhím!”

Thiên Lý nói tiếp: “Đám quái vật yếu xù này đến tặng trang bị cho chúng ta!”

“Ta rất thích thành phố này.” Thiên Xứng vỗ vỗ song đao giắt bên thắt lưng, nói: “Ta sẽ dùng song đao này hảo hảo giết sạch đám quái không có mắt ấy.”

Sa Lợi Diệp cũng hăm hờ: “Nếu như ta để quái chạy vào, ta sẽ...”

“Tự chém tài khoản sao?” Nửa Cuộc Đời xuyên lời của nàng.

“Chém thì chém!” Tiểu Diệp bủ môi, trừng mắt nhìn Nửa Cuộc Đời Phong Vân.”Thế nhưng...” Đột nhiên lại bày ra nụ cười quỷ dị. “Trước khi chém tài khoản ta nhất định chém chết người.” Tuy rằng nói như vậy, thế nhưng trong lòng Tiểu Diệp lại nghĩ...

Hồ ly chết toi, người không biết sao! Đắc tội hủ nữ là chuyện rất nguy hiểm, ta nhất định hảo hảo làm mai người cho một người nào đó dễ nhìn, cho người bị hủ —..

Sa Lợi Diệp không có hảo ý nhìn quét qua bốn phía, xem xét chọn người. Đường nhìn của nàng dừng lại trên một chiến sĩ hai tay đặt trên thanh đao thì đôi mắt to lập tức sáng ngời lên. Hắc hắc hắc... Chính là hắn. Nội tâm Tiểu Diệp cười như điên.

Sa Lợi Diệp vẻ mặt đáng yêu chọc mọi người cười to không ngớt.

Đúng vậy... Nguyệt tin tưởng đồng đội mình nhất định sẽ bảo vệ được Vô Hận thành.

Sau khi đoàn người Vô Cực ngồi mã xa ly khai, Hiểu kéo Ngân Nguyệt Tuyết Ngừ qua một bên, không biết nói cái gì. Chỉ thấy Tuyết Ngừ đầu tiên là ngạc nhiên nhìn hắn, tiếp theo lại lộ ra biểu tình do dự khó xử.

Hiểu nường mắt, đầy uy hiếp trừng Tuyết Ngừ, còn nói thêm gì đó, Tuyết Ngừ chỉ có thể gắng gượng gạt đầu, còn không ngừng hít sâu mấy hơi...

Đứng trên đầu thuyền, gió biển đập vào mặt. Đêm trên biển, bầu trời mênh mông bát ngát, trên tấm màn nhung đen điểm xuyến đầy ánh sao lấp lánh, rực rỡ, chói mắt.

Vô Cực đi tới bên cạnh ta, cũng dựa vào trên lan can, “Rất đẹp.”

“Phi thường đẹp.” Ta vuốt vuốt mấy sợi tóc tán loạn, ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao.”Trong thành thị rất khó thấy nhiều sao như vậy.”

“Trò chơi này mô phỏng phi thường chân thực.” Vô Cực nói: “Khi ta còn bé, phụ thân thường mang ta rời bến du ngoạn. Ban đêm trên biển, bầu trời cũng đầy ánh sao như vậy.”

“Thật tốt...” Ta cảm thán không thôi. “Ta sẽ say tàu, cho nên chưa từng ra khơi. Cho dù có, cũng chỉ là oa trong khoang thuyền nghỉ ngơi.”

“Kỳ thực lúc đẹp nhất chính là khi hoàng hôn, trên mặt biển bao la đầy ráng mây đỏ hồng, thái dương màu cam vàng chậm rãi hạ xuống biển khơi, khắp biển rộng được phủ lên tầng tầng ánh sáng vàng óng đỏ tươi...”

Ta say sưa hình dung cảnh đẹp trong lời Vô Cực, tâm hướng thần văng (lòng nghĩ tâm mê say). Bên tai truyền đến tiếng sóng biển vỗ nhẹ lên thân thuyền, trong màn đêm yên tĩnh lại phá lệ êm tai.

Ngẩng đầu nhìn trời đầy sao, ta đột nhiên hiểu ra, “Ta vẫn không rõ ý nghĩa của cái tên Ngân Chi Vô, hiện tại hình như đã hiểu.” Ta nhìn qua Vô Cực, mỉm cười: “Tự thiên vô giới, tự hải vô hạn, vô ngân vô giới, sở dĩ ngân chi vô.” (như trời cao không biên giới, như biển cả vô hạn, vô cùng vô tận, chính là Ngân Chi Vô).

Thấy Vô Cực lộ ra nụ cười xác nhận, ta nói tiếp: “Không phải là bữa bãi cuồng vọng, mà là chúng ta mong đợi tương lai vô hạn, tiền đồ vô hạn, còn có có thể mệnh mệnh bao dung giống như trời biển...”

Vô Cực đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, hấn phát giác mình cũng không thể tiếp tục khống chế tình triều tràn đầy trong lòng.

Rất lâu rất lâu trước đây, hấn vẫn luôn yêu thương người này, chỉ là hấn cố che kín con mắt, che lại tâm, ý đồ lừa dối mình đi vào một cuộc luyến tình... Chẳng đến khi bị phản bội, chẳng đến khi Nguyệt ôm lấy hấn nói “Còn ta ở đây... Ta luôn luôn ở đây” phong ấn trong lòng mới được cởi bỏ.

Sau đó hấn vẫn xấu lắm, hấn muốn sự chú ý của Nguyệt luôn luôn đặt trên người mình, thế nhưng... ngược lại mất đi y!

Cho nên Vô Cực mê vông, hấn không biết mình nên nắm chặt hay phải buông tay. Nguyệt ở Băng Hỏa đảo đột nhiên logout, hấn mới biết được mình... chỉ có thể nắm thật chặt.

Nguyệt không thể rời khỏi ta, nội tâm Vô Cực gào lên như vậy. Hấn chỉ cần y, chỉ muốn có y, dù cho ngọn lửa trong lòng sẽ khiến đối phương tổn thương, hấn vẫn sẽ ôm thật chặt.

Yêu là ích kỷ, không phải sao?

“Ta không thể làm được...” Vì thế Vô Cực nói như vậy.

“Ta không thể bao dung...” Hấn không thể khoan dung trong lòng, trong mắt Nguyệt sẽ có người khác.

Hấn muốn ôm chặt nhân nhi đang mỉm cười kia vào lòng, giấu thật kín, cứ như vậy mà giữ lấy.

“Đối với điều ta muốn, người duy nhất. Vô luận như thế nào... Hấn chỉ thuộc về ta.” Vô Cực cuồng vọng nói.

Hơi nóng từ ánh mắt kia tản ra đủ để hòa tan đối phương.”Ta sẽ không buông tay...”

“Vô Cực?” Ta không hiểu gì nhìn Vô Cực. Nhân thần như vậy khiến ta giống như con mồi bị bắt được, không thể động đậy.

“Ta thích nghe người gọi ta là Húc.” Vô Cực thấp giọng nói.

“... Húc?”

Vô Cực say, điên cuồng liêu, không phải do bóng đêm thật đẹp, cũng không phải do gió biển sảng khoái, mà chỉ cần Nguyệt nhìn hấn, gọi hấn, hấn sẽ rơi vào tay giặc. Vô Cực cường liệt muốn cướp đoạt đôi môi anh đào mỹ lệ kia...

“Nguyên lai ta... đã hăm sâu như vậy...” Nỉ non, Vô Cực vươn bàn tay to giữ chặt thắt lưng ta, khuôn mặt tuần tú từ từ áp sát...

Có chuyện gì đó sẽ phát sinh, trong lòng ta bắt đầu dâng lên dự cảm.

Né không xong, trốn không thoát, ta chỉ có thể đứng lạng yên, mặc nó phát sinh... bất kể là cái gì...

“Nguyệt Nguyệt...” Đột nhiên, một người từ phía sau ôm lấy ta, ghì cổ ta. “Thì ra người ở đây a!”

Ta nhìn lại, người đến có một mái tóc ngắn màu vàng kim, cùng với đôi mắt luôn luôn lóe tinh quang mặc lục sắc, không phải Bạch Nhật Hiểu thì là ai!

“Hiếu!” Ta kinh hô một tiếng.”Sao ngươi lại ở chỗ này?” Hấn không phải ở lại Vô Hận thành chỉ huy nhân thủ hấn mang đến sao?

“Ta lo lắng a...” Hiếu vòng tay quanh cổ ta. “Cho nên đem chuyện trong đoàn giao cho Tuyết Ngừ rồi chạy qua đây. Bây giờ ta đi vòng vòng trên thuyền tìm ngươi, không nghĩ tới ngươi ở chỗ này.” Hoàn... Hoàn toàn không nhìn nhân thần muốn giết người của ai đó.

“Ngươi theo tới để làm chi?” Khóe mắt Vô Cực co giật, “Lại không giúp đỡ được cái gì.”

“Ta có khả năng giúp đỡ nhiều hơn ngươi nói.” Hiếu kéo ta về phía sau, hại ta thiếu chút nữa trọng tâm bất ổn, không thể làm gì khác hơn là chặt nắm lan can, để tránh khỏi ngã vào trên người hấn.

“Tỷ như giúp một tên kém cỏi nào đó thủ thành.” Hiếu không có hảo ý liếc xéo Vô Cực.

“Ta đã nói rõ với ngươi rồi, bạch mục tiểu. Cũng là tự ngươi nói muốn tới giúp ta thủ thành.” Vô Cực vừa nói vừa hất tay Hiếu ra, giải cứu ta.

“Ta mới không muốn giúp ngươi.” Hiếu nhếch môi: “Ta là đến giúp Nguyệt Nguyệt nhà ta.” Sau đó lại kéo ta lại từ tay Vô Cực.

Ai là Nguyệt Nguyệt nhà ngươi a...

“Bạch mục tiểu! Lúc nào cũng giống như tiểu hài tử, luôn cướp đồ của ta.” Vô Cực kéo ta trở lại, cảm tức quát Hiếu.

“Ta rất nghiêm túc.” Lần thứ hai kéo ta qua. “Ai muốn tranh với ngươi!”

Ta giống như một con búp bê vải, bị hai tên nam nhân kia kéo qua kéo lại.

“Chờ một chút...” Đầu ta đau quá. “Các ngươi cứ cãi nhau đi, đừng kéo ta, ta sắp chết rụng mất rồi.”

Nghe vậy, hai người song song buông tay, tiếp tục cảm tức lườm đối phương. Nói thật ra, hai người này lãnh mâu bán mị, mày kiếm khe nâng, biểu tình thật là giống nhau, ta nhìn không được hỏi ra vấn đề đã giấu trong lòng lâu thật lâu.

“Các ngươi hai người... là quan hệ như thế nào a?”

Vô Cực lạnh giọng nói: “Tên kia là đường đệ ta.”

Hiếu cũng ngữ khí bất thiện nói: “Tên kia là đường ca ta.”

Đáp án công bố, thật đúng là có hơi buồn chán.

“Sẽ không phải trong số những người cùng thế hệ chỉ có các ngươi tuổi tương đương nhau, cho nên từ nhỏ đã bị so sánh chứ?” Có cần phải nội dung cũ móc meo thế không?

“Không sai!” Vô Cực gật đầu.

“Đúng vậy!” Hiếu cũng đồng ý: “Từ nhỏ đã bị đem ra so sánh với một tên gia hỏa kém cỏi. Lão mục mỗi ngày cần nhằn bên tai ta, gì mà Húc đường ca thế nào thế nào, phiền cũng phiền chết.”

“Ác...” Thật sự là cũ móc như vậy đấy. Ta hết biết nói gì.

“Tên gia hỏa này lúc nào cũng bắt chước ta, ta chơi Thiên Vận hấn cũng nhào vào chơi.” Vô Cực nhướng mày.

Hiếu lập tức phản bác.”Ngươi có thể chơi còn ta thì không thể sao! Ngươi là không quen nhìn người khác giỏi hơn mình sao!” Hấn đột nhiên đề cao âm điệu.”Bổn gia rất giỏi a!”

“Ta chưa từng nghĩ như vậy.”

“Hanh! Cái rắc ấy.”

Cãi... cãi nhau rồi, ta nên làm cái gì bây giờ a? Kiệt Phát... Nhất Kiếm... Ta muốn về khoang thuyền tìm các người! Ta mặc kệ...

Húc và Hiếu bùng nổ chiến tranh, ngòi nổ Nguyệt Phi Ly chạy trốn, càng diễn càng ác liệt.

“Ta đối với Nguyệt Nguyệt là nghiêm túc!” Hiểu nói rằng: “Ta nhất định phải theo đuổi được hần.”

“Hần là của ta.” Hàn mâu của Vô Cực bắn về phía hần.”Người không thể cướp được.”

Hai người phát ra áp suất thấp, khiến cho hành khách xung quanh cũng không dám tới gần.

Trải qua chuyến lữ trình buồn chán, đội thuyền rốt cục đến Xích Thổ đại lục. Ta nhìn ngắm cảnh sắc quen thuộc ở Bích Sa thành, trong lòng vô hạn cảm khái. Lúc trước là vì muốn gặp Vô Cực mà vội vàng ly khai, mà hôm nay lại vì nhiệm vụ mà cùng Vô Cực trở về. Thế giới thật khó lường a.

Vừa ra cảng, ta lập tức nói về lời kịch đã nghĩ kỹ khi ở trên thuyền (chủ yếu là để hóa giải bầu không khí lạnh buốt giữa Vô Cực và Hiểu).

“Ta vừa cùng Lạc Hồn thảo luận qua, chúng ta không có khả năng trở lại tân thủ thôn tưng thôn trưởng... Cho nên Lạc Hồn kiến nghị chúng ta đi đến thôn trang ta đã tới khi vừa ra khỏi tân thủ thôn xem sao.”

“Tốt! Tốt!” Nhất Kiếm lập tức rất chân chó phụ họa, dọc theo đường đi, hần đều phi thường tận lực lấy lòng và nịnh bợ Lạc Hồn, không muốn người ta không để ý đến hần (kết quả là, hần càng như vậy, Lạc Hồn càng không để ý tới hần).

“Chúng ta xuất phát đi, đã khuya rồi.” Không để cho Hiểu và Vô Cực có thời gian để nói, ta lập tức mỗi tay kéo một người đi tới mã xa.

Thế nhưng ta hối hận rồi... Bởi vì tay ta kéo họ, trong nháy mắt, bọn họ lại bắt đầu trò chơi lôi kéo ta.

Thật không biết như vậy có thể khởi động trạng thái PK hay không...

Ở trên mã xa cũng vậy, Vô Cực lãnh nghiêm mặt, trực tiếp kéo ta ngồi xuống bên cạnh hần, mà Hiểu lại từ phía sau không ngừng dựa a dựa vào trên người ta. Rốt cuộc ta hết chịu nổi, dứt khoát chạy đến phía sau xa sương chen chúc cùng Nhất Kiếm bọn họ..

Nhìn Kiệt Phát và Nhất Kiếm cười lăn cười bò trên mặt đất, ta bắt đầu oán giận Hiểu tại sao lại trộm đến đây.

Mã xa vừa đến Vô Danh thành, chúng ta liền thấy một lão hủ khoác áo choàng, lưng gù đứng trước cửa thành, trông ngóng nhìn bốn phía.

“Lão nhân kia có phải nhìn qua có điểm quen mắt?” Ta chỉ vào lão giả, hỏi.

“Không có.”

“Không ấn tượng.” Mọi người lắc đầu.

Chỉ có Lạc Hồn nói rằng: “Hình như... có gặp qua.”

“Ta cũng vậy...” Ta nói: “Có điểm quen mắt.”

Chỉ có ta và Lạc Hồn gặp qua, là bởi vì chỉ có chúng ta là ma tộc sao? Lẽ nào...

“A!” Ta nhãn tình sáng lên, cùng Lạc Hồn trăm miệng một lời thốt lên: “Thôn trưởng tân thủ thôn!”

Thật tốt quá! Nhiệm vụ tự mình tìm đến cửa. Ta lập tức chạy đến trước mặt lão giả.

Lão giả thấy ta bước đến, trong đôi mắt đầy cơ trí hiện ra thần sắc phức tạp, giống như may mắn, cảm thán, hoài niệm, thương cảm. Hần ngẩng đầu nhìn phồn tinh minh nguyệt, nháy mắt lại rũ mắt xuống, nói rằng: “Ta đã chờ ngươi rất lâu, Thiên Vận Giả... Có chuyện... không phải ngươi thì không thể hoàn thành.”

26. Chương 26: Kết Thúc Cùng Bắt Đầu

Đã từng, có một vu linh giả giống như ta, pháp lực hấn cao cường nên được thôn dân kính ngưỡng. Thế nhưng lúc đó hấn lại yêu một vị chiếu tướng, vì y, vu linh giả cam nguyện hi sinh pháp lực của mình, thậm chí là sinh mệnh, thay người nọ đúc một tuyệt thể thần khí.

Khi hấn dùng một tia linh lực cuối cùng mang linh hồn chuyển thể trọng sinh thì hấn mới phát hiện, cho tới bây giờ mình chưa từng được chiếu tướng yêu thương, hấn bị lừa dối, bị phản bội.

Dưới sự đả kích kịch liệt, thuật chuyển thể trọng sinh thất bại, từ đó về sau, hấn biến thành một du hồn. Diên cuồng, thị huyết, một du hồn bị phong khốn tại Ma Quật... nhân xưng, vu linh Biệt Tây Bắc.

Thôn trưởng yếu ớt nói xong, ngẩng đầu nhìn chúng ta không có phản ứng gì, hấn dùng một chút, nói tiếp: “Đương nhiên, đó chỉ là trò chơi đặt ra. Là bối cảnh thiết kế sư sáng tạo cho quái vật.”

Nghe vậy, chúng ta tất cả đều ngạc nhiên nhìn hấn.”Người là người thật sấm vai! Không phải NPC!”

Thôn trưởng tựa hồ rất thoả mãn với phản ứng của chúng ta, hấn mỉm cười nói rằng: “Mỗi một một thôn trưởng tân thủ thôn đều là chuyên gia do công ty phái đến đảm nhiệm, như vậy mới có thể giải quyết vấn đề cho những người chơi mới tiến vào Thiên Vận. Hơn nữa, trình Biệt Tây Bắc là ta thiết kế.”

“Đây là có chuyện gì?” Nhất Kiếm không hiểu: “Nếu là người thiết kế, có bug thì người tự sửa lại a! Chúng ta cũng không viết trình, vì sao muốn chúng ta hỗ trợ?”

Cải chính, là “người” sẽ không viết trình tự, thôn trưởng là muốn “ta” hỗ trợ. Máy tính nhà người ngoại trừ lên mạng thì cũng để không đó chẳng biết làm gì, đừng gộp ta với người nói làm một có được không!

“Ai...” Thôn trưởng thở dài một hơi.”Sau khi ta tạo ra [quá khứ] cho Biệt Tây Bắc, cuối cùng hấn không bị khống chế, chân chính diên cuồng. Hấn hiện tại không chỉ công kích ngoại gia, cũng công kích quái vật xung quanh, công ty bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là trong lần bảo trì này sẽ hoàn toàn cắt bỏ tư liệu của hấn.”

“Xóa sạch không tốt sao?” Hiểu hỏi.

Thôn trưởng rũ mắt nhìn tay mình, nói: “Hấn là ta tự tay dựng dựng ra, giống như là hài tử của ta, ta không đành lòng, cũng không thể hạ thủ khảm trừ hấn.” Trong giọng nói có nồng đậm tiếc nuối cùng không muốn.

Biệt Tây Bắc là một nhân vật rất đáng thương, đáng thương không phải là quá khứ của hấn, mà là cái “quá khứ” ấy vốn không thật sự tồn tại, nhưng lại nhưng hấn lại phải tin tưởng, thừa nhận. Hấn hận... Hấn hận... Đều là hư cấu.

Nếu như quá khứ của mình không tồn tại, nếu như những gì mình tin tưởng cũng không phải chân thật, vậy bản thân... nên đi nơi nào?

Ta có thể lý giải tâm tình thôn trưởng, hấn không đành lòng để Biệt Tây Bắc thống khổ như vậy, nhưng cũng không thể cứ như vậy mà diệt hấn. Vì vậy ta hỏi: “Chúng ta nên làm như thế nào?”

“Ta đã thỉnh cầu công ty, bọn họ nguyện ý cho ta, cho Biệt Tây Bắc một cơ hội. Nếu có người chơi có thể giết chết hấn, trong thời gian hấn xoát tân, ta có thể điều chỉnh lại hệ thống, kỳ hạn là trước đợt bảo trì cuối tháng.”

“Sau đó ta liền nghĩ tới người.” Đôi mắt thôn trưởng cơ trí nhìn ta.”Người cũng là một vu linh giả, hấn là có thể đánh bại hấn. Nếu như hoàn thành, ta sẽ cho người với bằng hữu người nhị chuyển.”

Chỉ cần giết chết hấn, là có thể trợ giúp hấn sao? Ta tin tưởng lần này thôn trưởng nhất định sẽ sáng tạo cho Biệt Tây Bắc một quá khứ càng tốt đẹp, hoặc là tương lai.

“Nếu như chúng ta không kịp giết chết Biệt Tây Bắc trước đợt bảo trì cuối tháng, ” Vô Cực hỏi: “Người phải làm sao bây giờ?”

Thôn trưởng cười khổ, lắc đầu, thở dài: “Đây là thiên mệnh, không thể cưỡng cầu...”

Vô Cực cảm thấy không đồng ý. Cho dù là thiên mệnh, hấn cũng sẽ cưỡng cầu cho bằng được.

Trước khi đi, bọn họ mới nghĩ đến một vấn đề phi — thường nghiêm trọng.

“Người nói trong Ma Quật, Ma Long hơn một trăm cấp đều bị hấn giết như chơi, chúng ta làm sao mà đánh thắng được hấn a!” Nhất Kiếm nín lấy cổ áo thôn trưởng, cổ sống cổ chết lắc hấn.

“Ta có thể nói cho các người nhược điểm của hấn.” Thôn trưởng nói. Đừng có lắc nữa!

Bên ngoài Ma Vực là sa mạc rộng lớn, Ma Quật thì quanh năm bị sương mù bao phủ, càng đi sâu vào trong, sương mù càng dày đặc. Chỉ có lúc chính Ngọ mười hai giờ trưa, sương mù mới có thể tạm thời tản ra.

Mà mười hai giờ trưa cũng là thời gian năng lực vu linh yếu nhất, nếu như hấn mới vừa cùng quái vật xung quanh chiến đấu xong, chúng ta sẽ có cơ hội đánh bại hấn.

Trưa hôm sau, chúng ta tới Long Tư Khảm thành gần Ma Vực bổ sung được thủy, thuận tiện hỏi thăm tình huống Ma Quật. Ta nghĩ hấn là không ít ngoại gia đều từng bị Biệt Tây Bắc đuổi về điểm sống lại, chỉ là...

Nhất Kiếm khoa trương thở dài một hơi, than thở ỉ ôi: “Thật là quý dị a! Cả.... tòa thành thế nhưng không có ai từng đánh qua vu linh, hơn nữa ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.”

“Đúng vậy!” Kiệt Phát cũng đồng ý: “Nơi đó có nhiều quái mạnh, bình thường có rất ít người thâm nhập Ma Quật luyện công, đương nhiên cũng sẽ không có ai gặp qua boss trong truyền thuyết Biệt Tây Bắc.”

“Khó trách hấn được xưng là boss bí ẩn.” Hiểu gật gù: “Phía chính phủ không đưa số liệu coi như xong, hơn nữa không ai đánh qua.”

“Hay là... Trực tiếp đến đánh?” Ta trầm ngâm: “Nếu cứ tiếp tục kéo dài, qua giữa trưa thì phiền toái.”

“Boss vu linh cấp bậc gần hai trăm, không biết thuộc tính và trị số hấn như thế nào thực sự không dễ ứng phó, thế nhưng...” Vô Cực nhìn bầu trời, thái dương đã sắp vươn lên giữa trời xanh.

“Sắp đến trưa rồi. Không thể làm gì khác hơn là đi trước nói sau.”

Ta phi thường không muốn để bằng hữu của mình mạo hiểm, thế nhưng không có biện pháp. Đối mặt với quái vật không biết, chỉ có cắn răng làm liều!

Chỉ là... Chiếu theo lời thôn trưởng nói, Biệt Tây Bắc đã tàn sát toàn bộ quái vật xung quanh hấn, vùng Ma Quật này hấn là cũng không có quái, vậy tại sao lại không có người chơi nào tò mò đi vào Ma Quật nhìn xem?

“Phiền chết rồi ” Nhất Kiếm rống to, “Cái gì vu linh Biệt Tây Bắc, trực tiếp đánh là được!” Hấn không thích động não, chỉ thích cầm kiếm chém trước nói sau.

Khi Nhất Kiếm rống lên cái tên Biệt Tây Bắc, phụ cận có mấy người lập tức quay lại nhìn nhau, còn không ngừng tùm đầu nói nhỏ. Phản ứng của bọn họ khiến nhóm người Nguyệt cũng tò mò nhìn về phía đó.

Một nam tử mặc pháp bào, mái tóc ngắn màu tím bước ra từ trong đám người.

Nam tử mỉm cười với bọn họ, hỏi: “Ta là Hòe Phong, có phải các người muốn đi Ma Quật đánh boss kia không?”

“Không sai.” Vô Cực đáp: “Chúng ta là muốn đi đánh.”

Hòe Phong nói: “Ta và bằng hữu lúc trước đã từng gặp qua boss ấy, hấn thực sự rất mạnh.”

“Ta cũng biết.” Nguyệt nói: “Nhưng chúng ta không thể không đánh.”

Hòe Phong thấy bọn họ chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên nhủ: “Chúng ta trước gặp phải hấn, toàn bộ bị diệt chỉ trong mấy phút. Sau đó ta mật GM, GM nói hấn là hệ thống sai lầm tạo thành bug, chờ cuối tháng bảo trì sẽ trừ bỏ. Nếu như các người thực sự muốn đi đánh boss, có thể chờ hệ thống cập nhật xong lại đi, GM nói bọn họ sẽ thả một boss mới.”

“Đây là nhiệm vụ nhị chuyển của ta, ta nhất định phải đánh vu linh.”

“Nhiệm vụ nhị chuyển!” Hòe Phong kinh ngạc nhìn Nguyệt. Phát giác Nguyệt không phải đang nói đùa thì thở dài, “Vậy không có biện pháp.”

Trong Thiên Vận, chủng loại chức nghiệp rất nhiều, mà chức nghiệp bất đồng nhiệm vụ nhị chuyển cũng không giống nhau, Hòe Phong cũng không hỏi nhiều.

“Người đã từng đánh boss kia, có thể nói cho chúng ta biết đại khái về thuộc tính và hình thức công kích của hắn không?” Hiểu hỏi.

Hòe Phong nhìn Nguyệt bọn họ, lại nhìn về phía đội hữu của mình.

Tinh linh đạo tặc trong đội gật đầu với hắn, hắn cũng mỉm cười cùng đạo tặc, giống như đã hạ quyết tâm, nhân thần đột nhiên trở nên rất kiên định. Hắn quay đầu, nói với Nguyệt bọn họ: “Ta đi cùng với các người!”

“Đội các người chỉ có sáu nhân, thêm ta vào cũng vừa vặn. Ta cùng bằng hữu đã thương lượng qua, cứ như vậy bị boss kia tiêu diệt toàn đội thật sự rất không cam lòng, ta muốn khiêu chiến một lần nữa.”

“Không được!” Nguyệt rất kiên quyết cự tuyệt. “Người cũng nói rất nguy hiểm.” Y không thể hại một người mới quen vì mình mà rút cấp.

Hòe Phong nhìn ra Nguyệt do dự, sắc khoái cười nói: “Người không cần quá để ý, bình thường tổ đội luyện công, rùng rùng cấp cũng không có gì, hướng hồ là đánh boss! Hơn nữa ta đã từng giao thủ với vu linh, đại khái biết hình thức công kích của hắn, có thể cho các người một chút kiến nghị.”

Hắn nói như vậy cũng rất có đạo lý, luyện công cũng có đôi khi bị chết rùng cấp, cùng lắm thì giúp hắn luyện trở về là được. Hơn nữa đại mọi người đích xác cần phải hiểu rõ về Biệt Tây Bắc mới có thể nghiên cứu chiến lược tốt nhất.

Trong khoảng thời gian ngắn Nguyệt cũng không hạ được quyết định, vì thế y đưa mắt nhìn về phía Vô Cực, muốn hắn tác chủ.

Chỉ thấy Vô Cực lộ ra biểu tình hơi do dự, hắn cũng không biết có nên để Hòe Phong theo cùng làm nhiệm vụ hay không. Vô Cực lo lắng, chức nghiệp bí mật của Nguyệt có thể sẽ bị đối phương truyền ra ngoài, tuy rằng hắn nghĩ Hòe Phong không giống hạng người như thế.

“Muốn thu thì thu, không thu thì không thu, lẽ mề.” Hiểu nhượng mảy cao giọng nói Vô Cực: “Không giống nam nhân!”

“Hanh!” Vô Cực hừ lạnh một tiếng, thuận tay phát tin mời tổ đội cho Hòe Phong, lãnh mảy nhượng lên, bắn xuyên qua Bạch Nhật Hiểu.

Hai người kia... Thực sự là đủ rồi.

Hòe Phong tạm biệt các bằng hữu, chúng ta lập tức chạy tới sa mạc Ma Vực.

Lúc này ta mới biết được nguyên nhân tại sao sau khi Biệt Tây Bắc phát cuồng thì không có người chơi đi qua ma Vực...

Chúng ta đứng trên biên giới giữa khu luyện công và khu an toàn, thật sâu cảm thấy cảnh tượng trước mắt quả thực là một hồi ác mộng. Trên trăm ngàn Cương Thi hình người, Thực Thi Quỷ, Khô Lâu... quanh quần bồi hồi ở bên kia biên giới Khô Lâu quần áo rách nát lộ những khúc xương trắng hếu ra ngoài, trên người Cương Thi còn rơi rớt máu loãng thịt nhão, Thực Thi Quỷ thê lương rên rỉ.

Thảo nào không ai muốn tới... Người tới nơi này không bị ép chết cũng sẽ bị hù chết, hoặc là thối chết.

Nhất Kiếm nắm chặt mũi mình, nhú mảy kêu rên: “Trời ạ! Đây là có chuyện gì, là ta hoa mắt sao? Ta nhớ kỹ trước đây quái không có nhiều như vậy a!” Hơn nữa mùi hôi thối trên người chúng phát ra cũng khó ngửi quá a.

Hòe phong cũng rất kinh ngạc, mấy hôm trước hắn cùng bạn bè đến nơi này, những quái này vẫn phân bố thành những nhóm nhỏ vụn vặt, tuy rằng nói có thể đám cương thi ở bên ngoài không bị Biệt Tây Bắc giết chết, nhưng số lượng thế này cũng quá... khoa trương đi...

Lạc Hồn vẫn luôn dõi mắt nhìn phương xa, đột nhiên mở miệng: “Đi sâu vào bên trong, hình như sẽ không có quái, đám cường thi này đại khái là sợ bị Biệt Tây Bắc giết nên mới chạy trốn, thế nhưng bị biên giới khu an toàn vây khốn.”

“Đúng thế...” Nhất Kiếm lập tức rất chân chó phụ họa.”Lạc Hồn thật là lợi hại nha!”

Mà người kia chỉ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, không nói một câu. Kế hoạch “để Lạc Hồn chú ý ta” của Nhất Kiếm, thất bại lần thứ n.

Kiệt Phát nhìn ‘đàn’ người trước mắt, vẻ mặt đau khổ nhìn Nguyệt hỏi: “Nguyệt Nguyệt, chúng ta làm sao qua được a?” Hai người bọn họ có thể cười sùng vật cường ngạnh tiến lên, nhưng những người khác làm sao bây giờ?

“Dẫn đi.” Vô Cực lạnh nhạt nói: “Phái người dẫn dắt đám quái này rời đi.” Lãnh ý trong đôi lam mâu kia, tràn ngập khí thế phong vũ dục lai (gió mưa kéo đến).

“Phái ai dẫn?” Nhất Kiếm vừa nói ra khỏi miệng, lập tức muốn cắn rụng đầu lưỡi mình, bởi vì Vô Cực và Hiểu song song nhìn về phía hắn...

Nhất Kiếm lập tức hạ mặt, ỉ ôi kháng nghị.”Vì sao là ta!”

“Người là bán thú nhân.” Hiểu nói: “Lại là chiến sĩ, máu tương đối trâu.”

Nguyệt chỉ có thể nhìn hắn cười khổ, cũng nỗ lực suy tư xem xem có biện pháp nào tốt hơn.

“Dứt khoát chút.” Lạc Hồn rốt cục mở miệng nói với Nhất Kiếm, thế nhưng nhưng đối lấy Nhất Kiếm nước mắt lưng tròng.

Vô Cực nói: “Điểm kinh nghiệm hiện tại của ngươi không phải là linh (zero) sao?” Ngụ ý chính là, người nhanh đi dẫn, một lát sẽ giúp người sống lại.

Nhất Kiếm không thể làm gì khác hơn là mang vẻ mặt đau khổ, giống như một tiểu tức phụ, vạn phần ủy khuất nhìn bọn họ giúp hắn buff các loại ma pháp phụ trợ.

“Vì sao lại là Cường Thi? Cái khác ta không sợ... tại sao lại là cường thi!”

Ai từng bị quái cường thi đẩy ngã qua đều biết, quái vật có khuôn mặt cực đặc biệt, thịt nhão và tròng mắt rớt xuống lơ lửng trước mặt người, mùi xác hư thối... Có thể làm người ta gặp ác mộng mấy ngày liền.

Trong lúc Nhất Kiếm ôm quyết tâm chết chắc, nghiêm mặt trắng bệch sắp vượt qua khu vực biên giới, ta gọi hắn lại.

“Nhất Kiếm chờ một chút! Ta nghĩ được biện pháp rồi.”

Nhất Kiếm vội vã kéo chân về, dùng ánh mắt cảm kích lại chờ mong nhìn ta.”Biện pháp gì? Nguyệt đại ca ngươi nghĩ được biện pháp gì, nói mau nói mau, là cái gì...” Còn giống như gà mẹ hỏi không ngừng.

Ta không trả lời hắn, trái lại quay đầu hỏi Hòe Phong: “Ta nhớ Hòe Phong ngươi là thần sử, có học được quang hệ ma pháp cùng ma pháp trì vũ tiến giai thành ma pháp hệ thánh quang không?”

“Có a.” Hòe Phong gật đầu nói: “Ta có học được.”

Ta hỏi tiếp: Có [Khu Ma Không Gian] chứ?”

“Có... Thế nhưng...”

“Ta đây có biện pháp.” Ta sáng lạn cười, nhìn về phía Vô Cực.

“Lê nào...” Vô Cực mở to hai mắt, nhìn ta.”Ngươi muốn dùng chiêu đó?”

“Không sai!” Trong ánh mắt lộ ra kiên định “Thỉnh tin tưởng ta đi” .

“Ta đã biết.”

“Chưa từng hoài nghi”, Vô Cực cũng nhìn lại ta như thế.

Ta nhanh chóng buff cho mình các loại ma pháp phụ trợ, còn sử dụng phù pháp gia trì tăng lực phòng ngự thuộc tính âm, chờ các đội hữu đây chuẩn bị tốt, ta hít sâu một hơi, cắn răng chạy ào vào khu vực tuyến.

Vừa qua khu vực tuyến, đám cương thi tựa như ác hổ sẵn mồi đuổi sát phía sau ta. may mà quái vật hệ bất tử tốc độ di chuyển không cao, cho nên không phải rất nguy hiểm.

Phía sau ta kéo theo một tòa tàu hỏa đầy hành khách, không ngừng chạy vòng vòng xung quanh, ý đồ dẫn hết đám quái xung quanh lại đây.

Vô Cực thấy số lượng quái đều bị hấp dẫn không sai biệt lắm, mới cho mọi người đi qua khu vực tuyến. Bất quá hẳn cũng không dẫn mọi người lập tức xông vào, trái lại nói với Hòe Phong: “Chờ một chút Nguyệt dừng lại, người lập tức phóng ra khu ma không gian về phía hân.”

“Cái gì!” Hòe Phong bất khả tư nghị nhìn hân.”Khu Ma Không Gian đúng là có thể phóng vào đội hữu, thế nhưng khi thi pháp, người thi pháp lẫn người bị thi pháp cũng không di động được nha!”

Thấy Vô Cực chỉ mỉm cười không phản ứng, Hòe Phong càng tăng cao âm lượng: “Hơn nữa thời gian đọc chú pháp Khu Ma Không Gian mất 15 giây nha, Nguyệt vừa dừng lại, lập tức sẽ bị đoàn xe lửa kia đẩy ngã, cần bản không có biện pháp phóng a!”

“Người phóng là được.” Vô Cực ngó lơ nhìn Nguyệt, trong mắt không hề có một chút nào do dự.

“Yên tâm đi!” Kiệt phát mỉm cười, vỗ vai Hòe Phong: “Không có vấn đề gì đâu.”

Những người khác cũng lộ ra biểu tình cực độ tín nhiệm đối với Nguyệt.

Hòe Phong không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng.

“Thu thập” nốt mấy “toa tàu” rút lại phía sau, ta hơi dừng lại, dùng nhãn thần ra hiệu cho Vô Cực.

Trong khoảnh khắc ta dừng lại cước bộ, Vô Cực đã sớm rút Minh Nguyệt kiếm trượng, khẽ quát một tiếng.

“Tâm chi thúc phước!” Lời vừa dứt, ta đã cảm thấy cước bộ mình như nặng ngàn cân, cũng vô pháp di động. Trong thời khắc ta hoàn toàn bị định thân, trên người ta tỏa ra mấy trăm sợi tơ li ti màu xám nhạt, kéo dài ra ngoài giống như mạng nhện.

Sợi tơ vừa chạm đến một cương thi gần ta, lập tức khiến nó định thân. Lấy ta làm trung tâm, bao vây là một đoàn ma vật không thể nhúc nhích, nhìn qua đúng là một cảnh tượng kỳ quái.

“Mau phóng!” Vô Cực quát lên với Hòe Phong, trên trán toát ra đốm mồ hôi lạnh, hân cũng không thể ung dung như những lời mình nói.

Hòe Phong lập tức phóng ra Khu Ma Không Gian, mà Vô Cực cũng lập tức tung ma pháp quang phong lôi uy lực cường đại trên phạm vi lớn.

Thành thật mà nói, cảm giác đối mặt với nhiều quái vật như vậy ở cự li gần thật sự không tốt lắm, nhưng càng hồngбет chính là ảnh hưởng của “Tâm chi thúc phước” đối với ta.

Dưới chân rất nặng, ngay cả tâm cũng rất nặng nề.

Ta chỉ có thể vây ở chỗ này, đứng ở đây, giống như con mồi bị mạng nhện giữ chặt, không thể động đậy, không chỗ để về...

Hơn mười giây sau, Khu Ma Không Gian của Hòe Phong và Thiên Hàng Vạn Lôi của Vô Cực trước sau phóng xuất.

Chỉ thấy Hòe Phong hướng ta bắn ra một đạo bạch quang, vừa phủ lên thân, bạch quang liền hóa thành nghìn vạn mũi ngân quang, quay quanh giữa không trung thành một vòng chú văn bạc lớn, thánh khiết không gì sánh được. Chỗ được quang mang soi sáng, quái vật hệ bất tử đều ào ào kêu thảm. Cùng lúc đó, từ trên cao đột nhiên đánh xuống nghìn đạo sét kim sắc, hoành tránh đến cực điểm.

Chờ lôi mang cùng ngân quang tán đi, quái vật xung quanh ta đã chết không ít (không chết cũng sắp chết). Vô Cực lập tức nắm cả thất lưng ta, cùng mọi người chạy như điên về phía trước.

“Oa... Ta thăng cấp rồi này!” Ta nói một câu, đổi lấy Vô Cực và Hiểu oán hận liếc mắt một cái.

Chúng ta không có thời gian để ý tới đám quái lè loi suốt đường (bởi vì sắp trưa rồi), chỉ cắm đầu chạy như điên. Khi trước mắt xuất hiện trụ xương báo hiệu sắp đến trung tâm Ma Vực, hàng “toa xe” không dài mắt phía sau lập tức tan tác như ong vỡ tổ.

Sương mù xám xịt quanh quẩn bốn phía, trong không khí truyền đến mùi máu tươi nhè nhẹ, Ma Quạt cách đó không xa tản ra quang mang đỏ tươi.

Trong朦胧 lung, có một bóng người cao to đi tới gần chúng ta.

“Ta khát khao... Nơi nào...” Ngữ điệu kia ai oán thê lương như đâm vào tâm phế chúng ta.

Từ phương xa, một trận cuồng phong thổi tới. Sương tản, trường sam đỏ thắm vờn bay trong gió, nhìn như bi thương.

Biệt Tây Bắc nguyên bản đang nhìn bầu trời, chuyển tầm mắt nhìn về phía chúng ta, đôi đồng tử tím sẫm tràn ngập mê vọng. Hắn hơi nghiêng người, bước một bước về phía trước.

Chỉ một động tác nho nhỏ đã khiến chúng ta phản ứng cực đại, Vô Cực và Hiểu rút ra vũ khí, một trái một phải bảo hộ trước mặt ta, Lạc Hồn cũng lập tức khoát cung tiễn lên vai, Nhất Kiếm lại là động thân đứng trước Lạc Hồn, mọi dây thần kinh của mọi người nhảy mất buộc chặt.

“Người là ai?” Biệt Tây Bắc không hề có ý công kích, chậm rãi đi về phía ta, thì thào hỏi: “Ta cảm giác được trên người có vu linh khí giống ta.”

“Ta với người đều là vu linh giả.” Ta đẩy Vô Cực và Hiểu chắn trước mặt, đến gần Biệt Tây Bắc, nói rằng: “Ta muốn giúp đỡ người.”

“Giúp đỡ... sao?” Biệt Tây Bắc nhẹ lẩm bẩm.

“Giúp người giải thoát khỏi quá khứ.” Từ trong cái quá khứ không hề tồn tại.

“Giải thoát...” Ngữ khí hắn cũng mờ mịt như ánh mắt.

“Thật buồn cười! Ác mộng vĩnh viễn của ta không thể nào kết thúc chỉ vì một người! Ta không biết ta là ai, vì sao tồn tại, chỉ biết là ta rất hận! Rất thống khổ!” Biệt Tây Bắc nhìn ta, trong giọng nói có một tia cuồng loạn.

“Thống khổ vì bị lừa gạt, thống khổ vì bị phản bội... Vu linh giả a! Người có thể hiểu được không? Nếu như kẻ người hoàn toàn phụng hiến kia đối với người như vậy...” Hắn có ý ám chỉ nói: “Người không hận?”

“Ta không hận...” Ta mỉm cười, bình thản nói rằng: “Ta làm như vậy, chỉ là bởi vì hắn đáng giá. Dù cho không có một hào hồi báo, cũng không sao cả.”

“Điều ta muốn không phải lòng cảm kích hay tình yêu của hắn, ta chỉ cần có thể trở thành sức mạnh của hắn, chỉ cần hắn trở nên mạnh mẽ, không ai đánh bại được...”

“Vậy sao...” Biệt Tây Bắc hỏi, “Vậy tất cả đều là ta tự chuốc lấy... Là ta đáng kiếp!”

Ta vội vàng nói: “Ta không có ý này...”

“Được rồi!” Biệt Tây Bắc cắt đứt lời ta. “Thống khổ ngàn năm, mê vọng ngàn năm, sao có thể không hận!”

Hắn lúc này cuồng loạn như thể thay đổi thành một con người khác.

“Tất cả trên đời đều biến mất hết đi!” Hắn rống to. Vết máu bắn tung tóe trên mặt, loang loang, giống như nước mắt của hắn, nước mắt mang màu máu.

Hắn phất tay huyền ra một thanh liêm đao thật lớn, thân hình chợt lóe đã xuất hiện trước mặt ta, vung đao hướng ta bổ tới.

Biệt Tây Bắc đột nhiên làm khó dễ, khiến Hiểu lại càng hoảng sợ, hắn lập tức vung song đao chặn lại cự liêm. Cùng lúc đó, tên của Lạc Hồn và ma pháp của Hòe Phong cũng đã bắn tới trên người Biệt Tây Bắc.

“Húc Chi Vô Cực! Người lại phát ngốc cái gì!” Kiệt Phất trừng Vô Cực rõ ràng đang phân tâm.

“A... Xin lỗi.” Vô Cực lúc này mới phục hồi tinh thần, nhanh chóng chỉ huy mọi người đối phó kẻ địch.

Lời Nguyệt nói, là có ý gì... người hấn nói... Là ta sao? Nội tâm Vô Cực không ngừng suy tư.

Nhìn thần thái Biệt Tây Bắc phát cuồng, ta không khỏi oán giận công ty trò chơi, vì sao lại cho hấn AI (trí năng nhân tạo) cao như vậy, rồi lại bởi vì hấn có suy nghĩ của mình mà phải mạt sát hấn. Tựa như có kẻ chế tạo ra người phục chế, lấy đi khí quan mình cần rồi vứt bỏ, nhân loại chúng ta... chỉ muốn những gì có ích cho mình.

Nhưng ta chỉ là một game thủ trong trò chơi này, tuy rằng đồng tình, điều duy nhất ta có thể làm là đánh bại hấn, cũng hy vọng hấn sau khi trọng sinh sẽ có một bắt đầu tốt đẹp. Giống như ta.

Hiếu chế trụ Biệt Tây Bắc công kích, Nhất Kiếm phối hợp Vô Cực hai mặt giáp công, Lạc Hồn và Kiệt Phất phụ trách phóng tiễn tạo thương tổn Biệt Tây Bắc. Đó là chiến lược chúng ta nghĩ đến, thế nhưng đối phó với một quái có suy nghĩ có ý thức, thực sự hữu dụng sao?

Đáp án là không có...

Biệt Tây Bắc đã phát hiện Hiếu cố ý làm khiến thịt kèm chế hấn, cho nên khi song đao của Hiếu chặn lại liên đao, hấn lập tức trở tay, trong nháy mắt đã thu hồi liên đao, khiến Hiếu đánh vào khoảng không. Lại nhân lúc Hiếu trọng tâm bất ổn lập tức huyền hóa ra cự liên đao.

Bạch Nhật Hiếu chưa từng đụng qua loại boss có thể thu phóng vũ khí tự do như vậy, căn bản không kịp phản ứng, đã bị cự liên của Biệt Tây Bắc chém bay.

May mà lúc này đúng lúc mặt trời chính ngọ chiếu mạnh nhất, năng lực Biệt Tây Bắc giảm đi, Hồn Phong từng đề cập qua liên đao kia có thể một phát chém rụng tế ti hơn chín mươi cấp, hiện tại ước chừng chỉ có thể xóa bốn năm trăm máu của Hiếu, ta và Hồn Phong liên hợp thi triển trì dũ thuật, lượng máu của Hiếu lập tức được buff đầy.

Nhưng Hiếu kiểm chế hành động thất bại, Biệt Tây Bắc phi thân một cái, lần thứ hai xông vào ta. Xem ra hấn muốn giải quyết vu linh giả ta trước.

“Đáng giận!” Vô Cực gầm nhẹ, mạnh bạo oanh tạc một đạo nộ lôi lên lưng Biệt Tây Bắc.

Tiến của Kiệt Phất và Lạc Hồn cũng lập tức lao đến, cho ta không gian bỏ chạy. Ngay lúc Hiếu giương đao muốn công kích Biệt Tây Bắc lần thứ hai, chỉ nghe thấy Nhất Kiếm hét lớn một tiếng.

“Thú hóa!” Thú văn trên má Nhất Kiếm trong nháy mắt mở rộng, con người hấn trở nên đỏ đậm, trên tay cũng mọc ra lợi trảo.

Đây là kỹ năng chủng tộc bán thú nhân, sao ta lại không nghĩ đến việc sử dụng nó ni? (kỹ năng chủng tộc là kỹ năng đặc thù của từng loại chủng tộc)

Bất quá cũng khó trách, kỹ năng chủng tộc tuy mạnh, nhưng thời gian duy trì chỉ có 10 phút, hơn nữa sau khi sử dụng, trong vòng bốn giờ các hạng tính chất vốn có sẽ giảm còn 1 (trang bị cộng thêm vẫn còn), tương đương với việc hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Cho nên trừ phi muốn đánh Vương, hoặc là sinh tử quyết đấu, không phải không ai cũng muốn sử dụng.

Thế nhưng, hiện tại không phải là hai loại tình huống đó sao? Không nghĩ tới Nhất Kiếm bình thường ngày ngốc sẽ có thời điểm cơ linh như vậy (kỳ thực hấn là cái gì không nghĩ đến, thấy kỹ năng nào cực mạnh thì dùng thôi).

Ta lập tức quát: “Ma Thiên Giáng Lâm!” Sử xuất kỹ năng chủng tộc Ma tộc.

Trên hai bên vai trần của ta xuất hiện đồ đằng màu tím đen, nhân tình cũng trở nên ám tử, phía sau ẩn ẩn hiện lên đôi cánh đen.

“Thiên Cương Chiến Khí!” Hiếu tiếp tục hô to, quang mang đậm kim sắc tựa như một khối giáp phủ lên người.

“Thần Ân Hạo Đãng!” Kiệt Phất cũng sử xuất kỹ năng chủng tộc thần. Chú văn vòng sáng kim bạch sắc quay quanh hấn, phía sau cũng lộ mở hiện lên đôi cánh trắng.

Mà Vô Cực, Lạc Hồn và Hòe Phong không sử xuất chủng tộc kỹ, bọn họ lo lắng khi trở về thành có thể còn phải đánh quái vật chặn đường, không thể để toàn bộ thành viên đều mất sức chiến đấu.

Nhất Kiếm sau khi nhủ hóa hậu năng lực tăng cao phóng vọt tới trước mặt Biệt Tây Bắc, cũng không sử dụng kiếm, trực tiếp vươn lợi đao nắm lấy liên dao trên tay Biệt Tây Bắc, chế trụ hành động của hắn.

Tuy rằng phương thức rất ngốc, nhưng dũng khí rất đáng khen...

“Vô ích!” Biệt Tây Bắc giận dữ, giương tay bỏ ra một đạo linh phù, Nhất Kiếm bị xóa hơn phân nửa máu (Nhất Kiếm là chiến sĩ nên ma phòng rất thấp). Lúc Biệt Tây Bắc muốn xuất linh phù lần thứ hai, “sư” một tiếng, mũi tên của Lạc Hồn cắt đứt động tác hắn.

Xem ra, Lạc Hồ đã sớm đem Nhất Kiếm trở thành bằng hữu, hắn đối với bằng hữu mình nhận định, chắc chắn tận hết tâm lực mà bang trợ.

Sau khi Lạc Hồn đẩy lùi công kích của Biệt Tây Bắc, ta và Hòe Phong lập tức giúp Nhất Kiếm buff đầy máu. Nhất Kiếm sau khi thú hóa, Biệt Tây Bắc không thể hất hắn ra, đã bị Nhất Kiếm kiềm chế, mọi người điên cuồng mà công kích Biệt Tây Bắc.

Năm phút qua đi, huyết lượng của Biệt Tây Bắc giảm còn 1/4. Thế nhưng Ma Quật lại sắp bị sương mù bao phủ lần nữa, đến lúc đó thái dương bị che khuất, muốn đánh thắng sẽ trở nên rất khó khăn.

Vì thế ta và Kiệt Phát gọi ra toàn bộ sủng vật lẫn ma thú, những người có sủng vật cũng lập tức gọi ra sủng vật, mong muốn có thể mau chóng đánh bại hắn.

Khi Biệt Tây Bắc chỉ còn 1/10 máu, sắp tử vong thì dị biến nổi lên, hắn đột nhiên sử xuất Thiểm Điện Phù Pháp lực công kích thấp nhưng lại có hiệu quả đẩy lùi bức tất cả lùi lại. Nhưng hắn lại không lập tức tiến lên công kích, chỉ là lùi lại một bước lớn, trong miệng thì thào tự nói.

Nguyệt và Kiệt Phát liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều nghe được đó là chú ngữ triệu hoán thuật. Trong lòng Nguyệt âm thầm kêu không ổn, Biệt Tây Bắc quả nhiên biết sử dụng triệu hoán thuật (toàn bộ pháp thuật Vu Linh Giả hắn đều biết dùng), hơn nữa ma thú hắn triệu hồi ra nhất định đẳng cấp rất cao.

Tất cả mọi triệu hoán sư đều biết, tại thời khắc mấu chốt, triệu hồi ra ma thú thường thường có khả năng xoay tình hình chiến đấu, vì vậy hắn làm sao có thể để Biệt Tây Bắc thuận lợi triệu hồi ma thú!

Trên thực tế, ngay lúc phát hiện Biệt Tây Bắc niệm chính là chú ngữ triệu hoán thuật, Nguyệt lập tức vọt tới trước mặt hắn, giơ tay phát ra một đạo phù pháp hồng cắt đứt hắn niệm chú ngữ.

Không nghĩ tới, thứ Biệt Tây Bắc niệm chỉ là ngụy trang, hắn căn bản không sử dụng triệu hoán thuật, trong nháy mắt thân hình Nguyệt khựng lại vì phát động phù pháp, hắn lập tức ngừng chú ngữ, đưa tay chụp lấy cổ Nguyệt, nắm lấy Nguyệt giơ lên trước mặt mình.

Nguyên lai, từ đầu đến cuối hắn chỉ muốn đối phó y...

“Không được qua đây...” Biệt Tây Bắc cười ta, uy hiếp mọi người.

“Đáng ghét!” Kiệt Phát kéo cung định bắn, nhưng lại bị Lạc Hồn ngăn lại.

“Người yên tâm, ta sẽ không bắn trúng Tiểu Nguyệt.” Kiệt Phát nói. Trong tình huống đang tổ đội, vô luận pháp thuật hay vũ khí công kích cũng sẽ không thương hại tới đồng đội.

“Người sẽ chọc giận hắn.” Lạc Hồn chậm rãi nói: “Đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

“Lẽ nào người muốn chúng ta trở mặt nhìn Nguyệt đại ca bị giết chết!” Nhất Kiếm gầm nhẹ, nắm tay siết chặt đến mức cơ hồ xuất huyết.

“Chết tiệt!” Hòe Phong hỏi: “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?!” Hắn không thể nào ngồi yên nhìn đồng bạn chịu khổ.

“Có người... so với các người còn thống khổ hơn!” Lạc Hồn ném ánh mắt về phía Vô Cực và Hiếu.

“Buông hắn ra!” Hiếu quát, trong mắt tràn ngập căm hận cùng phẫn nộ.

Minh Nguyệt kiểm trượng lóe điện quang, bàn tay đang nắm chặt nó lại mơ hồ run rẩy.

Vô Cực sợ hãi, một loại sợ hãi không rõ ràng bao phủ trong lòng, cảm giác này, trước đây cũng từng có... chính là cảm giác sợ hãi không tên khi chạy đến kiếm lô, vì thế Vô Cực cảm thấy bất an.

“Bình tĩnh một chút...” Vô Cực nói. Không ai nhận thấy thanh âm hần khẽ run.

“Nếu chúng ta phát động công kích, hần có thể sẽ giết Nguyệt.” Vô Cực hận nhất người khác uy hiếp hần, nhưng trong tay đối phương là Nguyệt, hần cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Ta đưa mắt nhìn đồng đội đang lo lắng, trong số mọi người, gương mặt Vô Cực đặc biệt rõ ràng.

Chói mắt, cường liệt, tựa như thái dương trên đầu vậy.

Chỉ cần nhìn thấy ánh sáng đó, có thể khiến ta có thêm sức mạnh...

“Ta muốn giết hần trước mặt các ngươi.” Biệt Tây Bắc tàn nhẫn nói.

“Ngươi... Ngươi cho là đây là... đây là đâu a...” Cổ ta bị siết chặt, nói ngắt quãng: “Đây... là một trò chơi a... Ta sẽ không... Thực sự chết...”

“Cái gì!” Hần không thể tin được mà nhìn ta, tựa hồ không thể lý giải lời nói của ta.

Ta bình thần cười, nhãn thần an tường nhìn thẳng vào Vô Cực, luôn luôn nhìn ngấm...

“Hi sinh...” Ta nói như vậy.

“Không!” Vô Cực rống to hơn.”Ta không ccho phép!”

Đó là một cảm giác rất kỳ diệu, ta tự hỏi, ý thức của ta như đang bị hút ra, hóa thành một luồng ánh sáng nguyệt sắc chảy tới cạnh Vô Cực, vây quanh hần. Trong khoảnh khắc hào quang đột nhập vào cơ thể hần, ý thức lại nhớ tới cái thân thể băng lãnh nằm trên mặt đất.

Ấm áp... là cảm giác duy nhất Vô Cực cảm thấy. Hơi ẩm thấm nhập nội tâm, một cỗ sức mạnh cường đại trước nay chưa từng có như bùng nổ.

Cỗ sức mạnh vô địch có thể bài sơn đảo hải cũng khiến trái tim hần thống khổ, Vô Cực không nhìn đến Biệt Tây Bắc triệu hồi ra Ma Long, cũng nhìn không thấy trên đỉnh đầu thoáng hiện hệ thống thông báo trạng thái vô địch trạng thái phụ gia, hần chỉ gờ lên Minh Nguyệt kiểm tấn công về phía trước, một lòng muốn chấm dứt tất cả chuyện này...

Chậm rãi, từ từ, sương mù bao phủ Ma Quật, thái dương bị che khuất vô lực tỏa ra một tia sáng cuối cùng, trên mặt đất, mũi kiếm Vô Cực chĩa vào cổ Biệt Tây Bắc đã bị đánh ngã trên mặt đất.

“Làm mộng đẹp đi...” Hần ôn thanh nói.

Nhãn thần Biệt Tây Bắc vốn luôn mê man trong nháy mắt trở nên thanh minh mà trước nay chưa từng có. Hần gương khoe miệng, nhìn chân trời phía xa xa.

“Như vậy... cũng tốt...”

—

Từ điểm sống lại đi ra, ta đến quảng trường trung ương Long Tư Khảm thành đợi mọi người (nếu dùng quyền trục hồi thành thì sẽ xuất hiện ở quảng trường trong thành), khái qua nửa giờ, phụ cận quảng trường liên tục hiện lên vài đạo bạch quang, Vô Cực bọn họ xuất hiện ở trước mặt ta.

Ta mỉm cười, đi về phía bọn họ. “Khổ cực rồi.”

Vô Cực đột nhiên cúi người ôm ta, ngữ khí thống khổ nỉ non.”Đừng như vậy nữa... Ta sẽ chịu không nổi!”

“Không sao đâu mà.” Ta bật cười nói: “Chúng ta không phải đã đánh thắng sao?”

“Không được nói như vậy.” Hiểu cổ sức kéo ta ra khỏi Vô Cực, nói: “Ngươi như vậy trong lòng ta sẽ rất khổ sở.”

“Chỉ là một trò chơi...”

“Đã không chỉ là trò chơi.” Hiểu đột nhiên kích động. “Thấy người chết ta sẽ rất thống khổ... Ta đối với người là nghiêm túc, ta rất thích người!”

“Ác...” Ta chỉ nghĩ Hiểu lại nói đùa, có thể là phản ứng của ta lại khiến Vô Cực cũng kích động lên.

Vô Cực một tay tóm lấy Hiểu đẩy ra, biểu tình tức giận hỗn hển kia rất giống đồ phụ.

“Những lời này không tới phiên người nói.” Hần cảm tức nhìn Hiểu. “Ta cũng thích Nguyệt.”

“A?” Ta có phải nghe lầm không, Vô Cực nói gì đó.

“Ta thích người.” Vô Cực chuyển ánh mắt về phía ta, trong đôi lam mâu tràn ngập tình cảm nồng nhiệt đến không thể tưởng tượng nổi.

“Không thể không có người...”

Ánh mắt hần...

Ta rất rõ ràng, Vô Cực không phải đang nói đùa, thế nhưng ta... phải trả lời thế nào?

Ta ngóng nhìn Vô Cực, dùng phương thức trước nay mình không dám nghĩ...

Đáp án, bên trong đôi mắt.

Các kỹ năng chủng tộc và giá trị năng lực:

Nhân tộc: Thiên Cương Chiến Khí, hóa thành một bộ giáp trụ vàng nhạt bao trùm trên người, công kích và phòng ngự tăng 100%, nhanh nhẹn (mẫn tiệp) tăng 50%, lượng máu cao nhất tăng 50%.

Bán thú tộc: Thú Hóa, ngón tay mọc ra móng vuốt, đồng tử trở thành màu đỏ, thú văn trên người phóng đại, công kích và phòng ngự tăng 100%, lượng máu cao nhất tăng 50%, tốc độ hồi huyết nhanh hơn 50%.

Ải nhân tộc: Cương Thiết Thần Thuần, huyền xuất ta cự phủ (búa lớn) và cự thuẫn, công kích tăng 100%, phòng ngự tăng 200%, lượng máu cao nhất tăng 50%.

Thần tộc: Thần Ân Hạo Đãng, chú văn màu kim bạc cuộn thành hình trụ quay quanh thân, sau lưng mọc đôi cánh trắng, phòng ngự tăng 100%, tốc độ hồi phục ma pháp tăng 100%, công kích ma pháp tăng 50%, ma pháp cao nhất tăng 50%.

Tinh linh tộc — Đại Địa Ân Trạch, trên lưng mọc ra đôi cánh yêu tinh bảy màu, trên trán hiện lên đồ đằng hình chiếc lá, công kích tăng 50%, nhanh nhẹn tăng 150%, hồi huyết tăng 50%, tốc độ phục hồi ma pháp nhanh hơn 50%.

Bán tinh linh tộc — Tổ Nguyên, trên lưng mọc ra đôi cánh yêu tinh trong suốt, trước ngực có đồ đằng hình chiếc lá chớp tắt, công kích tăng 100%, nhanh nhẹn tăng 100%, hồi huyết tăng 50%, hồi ma tăng 50%.

Ma tộc — Ma Thiên Hàng Lâm, hai vai hiện lên đồ đằng Ma tộc, đồng tử biến tím, sau lưng mọc lên đôi cánh đen, nhanh nhẹn tăng 100%, công kích tăng 100%, ma công tăng 100%.

Thú Nhân tộc — Xích Thú Chiến Hồn, ngón tay mọc ra móng vuốt, cả người chuyển thành màu đỏ đậm, phòng ngự tăng 100%, lượng máu cao nhất tăng 100%, hồi huyết tăng 100%.

Hắc ám yêu tinh tộc — Thị Huyết, trên lưng mọc ra đôi cánh yêu tinh màu đỏ trung suốt, đồng tử biến tím, trên trán chớp động đồ đằng Ma tộc, nhanh nhẹn tăng 150%, công kích tăng 100%, hồi huyết tăng 50%.

Trị số gia tăng này lấy năng lực nguyên lai của nhân vật, không bao gồm trang bị.

27. Chương 27: Vĩ Thanh

Linh linh linh...

Sáng sớm bảy giờ, đồng hồ báo thức trên đầu giường ồn chết người reng không ngừng.

Đồng hồ báo thức gào thét hơn mười phút, một cánh tay mảnh khảnh mới từ ổ chăn vươn ra, “ba” một tiếng cắt đứt màn báo thức của cái đồng hồ. Sau đó lại kéo cái chăn mềm mại như tơ, trùm kín đầu, xoay người ngủ tiếp.

Lại qua chừng mười phút đồng hồ...

“Nguy rồi!” Ta xốc chăn bông, từ trên giường nhảy dựng lên.”Không còn kịp rồi!” Nhanh chóng vọt tới phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Từ phòng tắm đi ra, ta liếc nhìn thời gian hiển thị trên cái đồng hồ báo thức, tám giờ mười phút. Ta nghĩ, vẫn còn kịp.

Xếp chăn gối ngăn nắp, từ tủ quần áo lôi ra bộ quần áo đã chuẩn bị từ ngày hôm qua.

Nhìn bóng mình trong gương, áo pull trắng, khiến người ta có cảm giác nghiêm chỉnh, quần jean xanh đen càng làm nổi bật đôi chân thon dài, hơn nữa áo khoác lam lục sắc, không chỉ có thể chống nắng, càng làm cho mình có loại khí chất tiêm tể lại tao nhã.

Trước đây thường thường có người tán thưởng ta xinh đẹp, ta vẫn không cho là đúng. Nam nhân cần đẹp để làm chi!

Bất quá ngày hôm nay... Ân... được rồi... Ta thừa nhận, ta mong muốn mình đẹp một chút.

Tám giờ ba mươi...

Tám giờ năm mươi...

Chín giờ mười lăm... Chín giờ ba mươi...

Ta rốt cuộc đã nhìn đồng hồ mấy lần? !

Ngày hôm qua Vô Cực nói, hắn sẽ đáp chuyến xe lửa bảy giờ.

Từ Đài Bắc đến Đài Nam nhanh nhất cũng phải hơn ba tiếng, cho nên người ta khoảng mười giờ mới đến, ta thì bảy giờ đã thức dậy chuẩn bị... Có phải là quá khẩn trương rồi không...

“Ai...” Ta thở dài một hơi, đem mọi thấp thỏm cùng nôn nóng trong lòng phát tiết ra ngoài. Cút hứng ngồi như bán hàng trên ghế sofa, cầm lấy điều khiển từ xa tùy ý chuyển kênh TV.

Từ kênh 1 chuyển tới kênh 200, ta ngẩng đầu nhìn nhìn đồng hồ. Chín giờ bốn mươi lăm phút, thời gian sao mà trôi qua chậm như vậy a!

Lại tiếp tục chuyển từ kênh 200 quay lại kênh 1.

Đột nhiên, nhảy vào mắt là một hình ảnh, khiến ta ngừng động tác chuyển kênh.

Trên màn hình là một con thuyền nhỏ có hơn mười người, chậm rãi lướt tới từ trong biển rộng sương mù mờ mịt.

Màn đêm đen giơ tay không thấy ngón, nguồn sáng duy nhất chính là quang mag phát từ từ ma trượng trên tay một thiếu nữ mặc pháp bào thuần trắng. Thiếu nữ kia nước da trắng nõn, hình dáng nhỏ gầy, vừa nhìn là biết thuộc Thần tộc Thiên Vận, mà ánh sáng trên ma trượng chính thị là ma pháp quang hệ “Chiếu minh thuật” .

Những thành viên khác trên thuyền phân biệt là: pháp sư Ma tộc da tái nhợt tai nhọn, thú nhân chiến sĩ lướt lên có một đôi tai thú mao nhưng, tinh linh cung tiễn thủ tóc vàng tai dài, vân vân... Các loại chủng tộc chức nghiệp đều có. Bọn họ đều là minh tinh nổi tiếng nhất hiện nay sắm vai.

Lúc này, một tinh linh đạo tặc đứng trên mũi tàu đột nhiên chỉ vào tiền phương hô to cái gì đó, mọi người cũng theo tầm mắt nhìn lại, sau đó, hình ảnh tối sầm, đánh ra mấy chữ viết theo lối thảo- “Sau khi sương mù dày đặc tán đi...”

Hình ảnh khiêu quay về nguyên bản. Chỉ thấy mọi người nhìn chung quanh, nhìn sương trắng trước mặt dần loãng đi, trên mặt cùng lộ ra biểu tình vừa hưng phấn vừa chờ mong. Trên mặt biển phía xa xa, mơ hồ hiện lên hình dáng một đại lục màu đen.

Hình ảnh lại tối sầm, xuất hiện bốn chữ “Tử vong đại lục” màu trắng nổi bật...

Chữ dần dần mờ đi, sau đó là một loạt hình ảnh kéo qua, đám người dạo quanh một thành thị thần bị, vậy công quái vật chưa bao giờ thấy qua, những NPC có tạo hình kỳ lạ, thanh quang đặc hiệu làm được rất thật, thật giống như thực sự đang ở bên trong trò chơi.

Sau đó, hình ảnh lần thứ hai tối sầm, xuất hiện mấy chữ lớn “Sắp ra mắt”, góc dưới lại là dòng chữ nhỏ “Thiên Vận ONLINE”.

Đây là quảng cáo việc Thiên Vận sắp mở Tử Vong đại lục, chỉ cần là người đang chơi Thiên Vận, đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, vung tay vung chân. Đương nhiên, ta cũng vậy...

Hơn nửa tháng trước, Vô Cực nói thích ta, quan hệ của chúng ta liền trở nên ái muội không rõ.

Nguyên nhân là ở ta.

Ta vẫn không thể tiếp thu sự thật rằng Vô Cực thích ta. Thế nhưng hắn vẫn cắn cắn dục dục lấy lòng, che chở ta, đem ta phóng ở trong tay, ôm trong ngực, không lâu sau, ta rốt cục bị đánh động... Không... là bị mềm hóa.

Đối mặt với người mình đặt trong lòng lâu như vậy, tha thiết yêu thương, ai có thể cự tuyệt?

Hai người tiến nhập vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt khiến nhóm bạn trong đoàn đại thần (xấu hổ).

Mấy ngày gần đây, Vô Cực vẫn đưa ra yêu cầu gặp mặt, ta cuối cùng chỉ dùng lý do “có thể gặp được trong trò chơi” để cự tuyệt hắn (ta sẽ ngượng a). Trên thực tế, người trong đoàn cũng vì chuyện mở Tử Vong đại lục mà gia tăng luyện công, thực sự không có thời gian gặp mặt.

Thế nhưng, là... trước khi mở Tử Vong đại lục còn phải cập nhật ba ngày, trong ba ngày này cũng không thể login!

Vì vậy ta không còn lý do gì để cự tuyệt...

Mười giờ hai mươi, điện thoại di động vang lên. Trên màn hình hiển thị — “Húc” .

Hít sâu một hơi, ta ấn nút nhận cuộc gọi.

—

Ở trạm xe lửa, không cần đặc biệt ước định, từ xa thật xa ta đã thấy được Vô Cực.

Hắn đeo mắt kính viền vàng, mặc áo sơ mi, quần jean sẫm màu. Thân hình cao lớn, cao thẳng tự nhiên mà tản mát ra một loại khí thế tràn ngập tự tin, hơn nữa hắn bề ngoài tuấn mỹ, đứng trong đám người, Vô Cực lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Đương nhiên, Vô Cực cũng liếc mắt là nhận ra ta.

“Nguyệt...” Vô Cực cười đi về phía ta. Tâm tình của hắn thoát nhìn tốt lắm, cười đến mức mắt hí thành một đường chỉ.

Lúc Vô Cực tâm tình không tốt cũng sẽ hí mắt lại, người bên cạnh coi đây là dấu hiệu nguy hiểm. Thế nhưng, lúc Vô Cực tâm tình tốt, mắt cũng sẽ cười mị thành một cái tuyến, chỉ là thời gian hắn cao hứng như vậy không nhiều lắm, gần đây ta mới nhìn thấy hắn biểu hiện về mặt này.

“Chúng ta muốn đi đâu đây?” Ta hỏi.

Vô Cực không nói chuyện, vẫn mỉm cười, nhìn ta. Hại ta có chút ngượng ngùng.

“Nguyên lai Vô Cực người có đeo kính.” Để hóa giải xấu hổ, ta thuận miệng hỏi.

“Không dễ nhìn?” Đầu mày hấn hơi hơi nhăn lại.

“Không phải... nhìn được lắm.” Đẹp cực kỳ!

Cho dù có mắt kính cũng không thể che giấu ánh mắt sắc bén kia, ngược lại khiến bên trong ngạo khí tăng thêm một phần nhả nhặn, thật là... phi thường đẹp. Hai trái tim ta cứ thỉnh thoảng không ngừng.

“Vậy là tốt rồi.” Vô Cực đẩy đẩy kính, khôi phục lại nụ cười tươi tắn. “Người muốn đi đâu? Nam bộ ta không quen.”

“Nam Đài có rất nhiều nơi hảo ngoạn...” Ta kể: “Có thể đến bắc môn đi dạo phố, mua đồ dùng máy tính, Tân Quang và Viễn Đông ở gần đây, xa một chút chúng ta cũng có thể đi hoàng kim hải ngân, hoặc là an bình, dù sao ta cũng có xe máy.”.

“Nếu người muốn ăn vặt, phụ cận đền Khổng Tử có tiệm bán băng quả và thịt viên cũng không tệ, hoặc là...” Ta liên tiếp kể một đồng địa danh và thức ăn.

Mà Vô Cực vẫn mỉm cười, hai mắt dán chặt ta không rời.

“Đừng có nhìn ta mãi như vậy!” Hai bên tai đều đỏ lên. “Rất cuộc người muốn đi nơi nào...”

“Đi đâu cũng được.”

“Ta lại không biết người muốn đi chỗ nào!” Ta oán hận mình. Nếu như Vô Cực thấy buồn chán thì phải làm sao bây giờ?

“Ta không phải đến đây chơi.” Vô Cực nói: “Ta là đến hẹn hò... Chỉ cần cùng một chỗ với người, đi đâu cũng tốt.”

Trời ạ... mặt ta nóng quá.

Ta và Vô Cực đi đến phố máy tính gần trạm xe lửa, xem một ít trò chơi mới cùng trang bị máy tính, sau đó đến siêu thị quanh quần một vòng. Dạo a dạo cho đến giờ cơm trưa.

“Ta biết trên đường Dân Tộc có mấy quán ăn rất ngon, như là canh thịt bò, bánh gạo các loại, Vô Cực người muốn ăn gì?” Ta hỏi.

Mày kiểng nhịu lại, cảm thấy bất mãn với lời của ta.

“Làm sao vậy?” Ta bất an hỏi, “Hay người không thích mấy món đó?”

“Người vừa gọi ta là gì?” Ngữ khí của hắn không hài lòng.

“Vừa... Vô Cực à? Có chỗ nào không đúng...”

Vô Cực ngưng mắt nhìn ta, trong con người đen như mực tựa hồ có chút ủy khuất.

“A... là Húc.” Lúc này mới nhớ tới Vô Cực vẫn mong muốn ta gọi hắn là Húc, cho nên ta lập tức đổi giọng hỏi: “Húc người muốn ăn cái gì?”

Vô Cực đắc ý cười, tâm tình lập tức tốt trở lại, hắn nói: “Ăn thịt bò được rồi, thuận tiện đi xem mấy ngôi chùa miếu nổi tiếng.”

Xích Khám Lâu không phải là chùa...

Chúng ta đến chùa... không phải... là Xích Khám Lâu tham quan một hồi, rồi đến quán ăn nổi tiếng với món thịt bò hầm ăn cơm.

“Lão bản — hai chén canh thịt bò lớn, ba bát cơm táo.” (Phong: *gãi đầu*, bạn mình nói món cơm táo là cơm nấu chung với táo đỏ *khóc*)

“Lập tức tới — “

Trong lúc chờ đợi, ta giúp Vô Cực lấy nước tương, thêm gừng, một bên còn giới thiệu: “Ở nhà hàng này đều dùng thịt bò mới giết vào buổi sáng nếu không có thịt mới, lão bản sẽ đóng cửa không bán.”

“Thịt bò mang về thì thái mỏng. Cho thịt vào nước dùng nóng rồi nấu một chút là có thể mang thức ăn lên. Thời gian nấu nước dùng cần rất nhiều kỹ xảo, quá nhanh thịt không chín, quá chậm thì thịt bị dai không thể ăn...”

Đang nói chuyện, lão bản đã bưng canh thịt bò lên. Đợi cơm táo cũng được mang lên, chỉ thấy Vô Cực cầm chén cơm táo lên ăn, canh thịt bò động cũng chưa từng động quá.

“Canh này phải nhanh.” Ta nói: “Bằng không để nguội sẽ không còn ngon nữa.”

“Ta chính là muốn chờ canh nguội.” Vô Cực nói.

“Người sợ nóng?” Thực sự là không ngờ nha.

“Không phải... Chỉ là...” Vô Cực nhìn đôi đũa trong tay, do dự có nên nói tiếp hay không. “Chỉ là... mắt kính sẽ bị phủ hơi nước.”

“Vậy cất kính đi là được rồi!” Ta bật cười: “Người sợ không nhìn rõ à?”

“Không thể cất.” Vô Cực nói.

“À?” Có ý gì?

“Kỳ thực... Ta không bị cận thị...” Vô Cực đẩy đẩy gọng kính, len lén dời tầm mắt qua một bên, có chút xấu hổ nói: “Là Vân Sinh nói ánh mắt ra rất hung ác, sợ hù dọa người... Cho nên mới...”

Ta ngạc nhiên địa nhìn Vô Cực, sau đó đột nhiên nở nụ cười, “Ta cũng vậy...”

Ta mỉm cười nhìn hắn. “Trước khi gặp người, ta vẫn lo lắng tóc ta có phải quá dài quá rối hay không, còn đang lo lắng có nên cắt bég đi không ấy.”

Nguyên lai... Vô Cực cũng giống ta, lo lắng vẻ ngoài của mình có thể sẽ làm đối phương không thích.

Một người cao ngạo lại tự phụ như vậy... cũng sẽ bất an...

“Đẹp lắm.” Vô Cực ôn thanh nói: “Người như vậy... rất đẹp.”

Nhân vật của Nguyệt, vô luận là Minh Nguyệt hay Nguyệt Phi Ly đều rất tuấn mỹ, Vô Cực đương nhiên biết bản thân Nguyệt lớn lên cũng không sai, bất quá hắn cũng không phải bởi vì bề ngoài của Nguyệt mà yêu thương y.

Tuy nói là thế, khi hắn nhìn thấy Nguyệt ở trạm xe lửa, vẫn có cảm giác kinh diễm.

Mềm mại... Ôn nhuận... Tinh tế mà tuyệt mỹ, chỉ cần Nguyệt mỉm cười, nhìn mình, Vô Cực liền có cảm giác choáng váng như thế cả thế giới này vì nhân nhi trước mặt mà chuyển động.

“Người như thế nào... ta đều thích.”

“Vậy à?” Mặt ta hơi hơi phỉếm hồng. “Húc cũng thế, dù có đeo kính hay không đều hoàn mỹ.”

Vô Cực tháo mắt kính xuống, cho ta một tiểu dung vô địch.

Nguyên lai... canh thịt bò để nguội ăn cũng rất ngon.

Ăn xong bữa trưa, chúng ta lại đi dạo qua rất nhiều địa phương.

Hơn bốn giờ chiều thì Vô Cực đột nhiên nhớ hắn đã答应 mua mứt hoa quả cho Nửa Cuộc Đời Phong Vân, vì thế bọn họ ngồi xe đến An Bình.

An Bình lão nhai, mứt hoa quả đi trước — (Phong: là một hiệu mứt nổi tiếng ở An Bình – Đài Nam)

“Đây là tiệm mứt rất nổi tiếng ở An Bình.” Ta chỉ vào biển hiệu phong vị phục cổ mười phần: “Nơi này có bán hơn bốn mươi, năm mươi loại mứt, người có thể chậm rãi chọn lựa.”

“Người không vào cùng ta sao?” Vô Cực nghe ra ý vị “xin tự tiện” trong lời ta, vội vàng nói: “Ta không biết nên mua cái gì, Vân Sinh chỉ nói muốn mứt quả.”

Ta nhìn Vô Cực, lại nhìn đám người chen chúc trong tiệm, cuối cùng vẫn quyết định không vào...

“Ta có thể giới thiệu cho người mấy loại không tẻ, chỉ là không biết Nửa Cuộc Đời có thích hay không?”

“Mặc kệ hần, ta có mua hần nên cười thầm.”

Vô Cực kéo ta đến một góc khá trống trải, hỏi ta: “Người muốn ăn cái gì thì ta mua cái đó.”

“Ta không thích mít lắm...” Thế nhưng thấy Vô Cực lập tức biểu hiện biểu tình ‘ta đây sẽ không mua’, ta vội vàng sửa lời: “Bắt quả mít xoài xanh của bọn họ ăn rất ngon, ta rất thích.”

Nếu như bởi vì một câu nói của ta hại Nửa Cuộc Đời không được ăn mít quả, sẽ bị hần hận chết.

“Xoài xanh phải không...”

Trong tiệm đầy người muốn mua mít, chen chúc ầm ĩ khiến Vô Cực nhin không được nhú mày, lãnh mầu không vui khê híp. Kỳ thực đang khi nhìn đoàn người trong tiệm, Vô Cực đã quăng ý niệm mua mít quả cho Nửa Cuộc Đời, nếu không phải Nguyệt muốn ăn, hần mới không ở lại chỗ này chen chen chúc chúc!

Vô Cực nói với một phụ nữ đang đứng nói chuyện với bạn bè chắn cả đường đi: “Qua một chút.”

Ngữ khí rét lạnh khiến người phụ nữ rùng mình một cái, lại thấy sắc mặt Vô Cực lạnh đến đông chết người, sợ tới mức lập tức nhường đường cho hần đi qua. Sau đó suốt con đường hần đi, đoàn người đều lập tức tản ra, Vô Cực cứ như vậy rất thuận lợi mua được mít quả.

“Ha ha a.” Tiếp nhận mít xoài Vô Cực đưa rơi, ta cười không ngừng, “Sớm biết vậy ta đã vào cùng người, không nghĩ tới người lại hữu dụng như vậy.” Biển mặt một cái là có thể dọa chạy một đồng người.

“Còn muốn đi đâu?”

“Ta nghĩ đã...” Còn chỗ nào hảo ngoạn không nhỉ?

Kết quả chúng ta dạo qua hết các di tích ở Nam Đài, sau đó lại chạy về An Bình ăn tối.

“Mệt chết rồi...” Ta tựa người trên lan can bên bờ sông. “Đi chơi mà cũng mệt chết người.”

“Rất vui.” Vô Cực cười đến cực kì hài lòng.

“Đúng vậy.” Ta cười nhìn về phía Vô Cực.”Ta trước đây cũng không biết Đài Nam lại hảo ngoạn như vậy.”

“Sau này ta sẽ thường tới tìm người đi chơi.” Vô Cực nói rằng: “Người cũng có thể đến Đài Bắc.”

“Àn...” Làn gió mang theo vị mặn của nước biển đập vào mặt, ta nắm lấy lan can ngã người về phía sao, “Ít sao quá chừng!”

“Chân thật... vẫn tốt hơn.” Vô Cực nói: “Cho dù không xinh đẹp được như thế.”

“Nói cũng đúng.” Ta buông một tay, kéo lại mấy lọn tóc bay tung trong gió.

Vô Cực dựa sát bên cạnh ta, vươn tay, giữ lấy tóc ta. “Ta luôn muốn... làm như vậy.” Hần vén một lọn tóc, vuốt ve trong tay, “Động tác đơn giản như vậy, thế mà ta lại do dự thật lâu.”

“Húc...”

Vô Cực gương mặt, ngó nhìn ta, chậm rãi tới gần.

Dự cảm hôn môi khiến ta nhin không được nhắm mắt lại, hơi run rẩy, không biết là chờ mong hay sợ hãi.

“Minh Nguyệt... Phi Ly... Thanh Nguyệt... Nguyệt...” Vô Cực nỉ non, trong khoảnh khắc đôi môi giao nhau.

“Ta muốn ở bên cạnh người, vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Ta cũng vậy... Trong lòng ta cũng nói thế.

Người là ánh sáng của ta, vắng sáng ta luôn luôn truy tìm. Ta là hơi ấm của người, là hơi ấm người luôn mong muốn.

Đi thật xa thật xa... Rốt cục đã tìm được đáp án. Nguyên lai... chỉ cần cùng một chỗ, chính là hạnh phúc.

—Hoàn đệ tam bộ—

28. Chương 28: Phiên Ngoại 2

Hắn khi đó, cứ nhiên lại rườm rà như một lão mục tử, cứ như đó là bản tính của hắn.

Mỗi khi Nửa Cuộc Đời Phong Vân hồi lại, luôn luôn cảm thấy chuyện này phi thường mất mặt.

“Quái vật công thành không giống người chơi công thành, chúng ta ngàn vạn lần không thể để quái vật tới gần tường thành.” Thao thao bất tuyệt.

“Quái vật công thành không có hạn chế thời gian, thẳng đến giết sạch con quái cuối cùng mới thôi... Còn có...” Thao thao bất tuyệt.

“Nửa Cuộc Đời đại ca.” Thiên Xứng tính tình tốt cười cười, “Nếu như ngươi lo lắng, có thể theo ta cùng dẫn dắt quân thủ thành.”

“Vậy quyết định như thế!” Sao hắn lại không nghĩ tới a.

Nửa Cuộc Đời thực sự cảm thấy rất hoang mang.

Hắn thế nào lại lo lắng cho tên tiểu tử Thiên Xứng này như vậy chứ? Bởi vì y là do cái tên Nhất Kiếm cà lơ phất phơ kia tìm tới? Hay bởi vì trên mặt y luôn lộ ra nụ cười ôn hòa?

Thiên Xứng cười rất chất phát, hơn nữa tướng mạo bình thường, làm cho Nửa Cuộc Đời nghĩ, y thoát nhìn rất giống... tiểu cầu. Hơn nữa còn là loại Beagle loại nhỏ.

Nửa Cuộc Đời cũng không biết vì sao mình lại nghĩ như vậy.

Beagle dẫn dắt vài trăm người trong đội quân thủ thành, so với tiểu tử Nhất Kiếm còn làm cho người ta lo lắng hơn. Vì vậy Nửa Cuộc Đời điều nhóm tể ti phụ trợ Thiên Xứng đi nơi khác, bổ sung bằng nhân mã của mình.

Thứ hắn lo lắng, rốt cuộc là Vô Hận thành, hay là cái Beagle kia a...

Nửa Cuộc Đời Phong Vân khôn khéo như hồ ly, lần đầu tiên cảm thấy không giải thích được.

Trận hình cơ bản đối phó quái vật công thành chính là, do chức nghiệp hệ cận chiến phòng cao công cao trụ ở tiền phương, ở giữa trộn lẫn tể ti, thì nhân chức nghiệp hệ phụ trợ, đội ngũ hệ nguyên tố đặt ở hậu phương, cung tiễn thủ hệ viễn chiến hoặc ám sát giả bố trí trên tiền thấp tường thành công kích xuống.

Nhưng lần này, nguyên lai lĩnh quân Húc Chi Vô Cực và Nguyệt Phi Ly đến Xích Thổ đại lục giải nhiệm vụ, bởi vậy Nửa Cuộc Đời ngoại trừ cố định phái mấy đội cung tiễn thủ đóng tại tiền thấp, hắn đem những chiến lực khác điều ra ngoài tường thành, tính toán một hơi tiêu diệt sạch đám quái vật không dài mắt này.

Tiếng quái vật chạy loạn từ phương xa truyền đến, trước mắt đầy cát bụi đầy trời. Oanh lung oanh lung, oanh lung oanh lung, một đoàn quái vật cuộn cuộn chạy như điên về phía Vô Hận thành, thanh thế kinh người.

Nửa Cuộc Đời giương lên nụ cười không có mấy hảo ý, nói với Thiên Xứng rõ ràng co rúm lại một chút: “Bị dọa rồi?”

“Có một chút.” Thiên Xứng ngượng ngùng cười cười.”Lần đầu tiên ta thấy nhiều quái vật như vậy.”

“Ta dạy cho ngươi một phương pháp sẽ không sợ nữa.” Nửa Cuộc Đời nói.

Thiên Xứng lập tức hỏi: “Phương pháp gì?” Thiên Xứng biết, sợ hãi chính là kẻ địch lớn nhất, cho nên hắn không thể sợ hãi.

Nửa Cuộc Đời chỉ vào hàng kỵ sĩ về mặt chờ mong, nói rằng: “Ngươi nhìn phía trước.” Quay đầu, chỉ vào các pháp sư đang cười đùa tự nhiên ở phía sau. “Lại nhìn phía sau. Sau đó...”

Nửa Cuộc Đời cười, “Nhìn bên cạnh ngươi.”

Bốn phía, đều là các chiến sĩ, tề tì, đạo tặc, kết giới sư... thần tình kiên nghị.

Nguồn gốc của dũng khí, nguyên lai chính là...

“Đồng đội của ta.” Thiên Xứng cũng cười.

Tốt, Nửa Cuộc Đời nghĩ. Nhóc Chihuahua này đã hiểu.

“Các bạn thân mến!” Nhất Phương dẫn đầu rống lên, “Sát a!”

Thiên Lý xen lẫn trong đám người cũng hưng phấn mà kêu lên: “Sát a... Chúng nó đến tặng cho chúng ta kinh nghiệm và trang bị!”

Thiên Xứng theo đi theo các đội hữu cố gắng chém giết cùng quái vật, Nửa Cuộc Đời một mặt giúp bọn hấn buff máu, một mặt chỉ huy mọi người.

” Boss Băng Tuyết nữ vương hệ thủy-phong ra!”

“Hoàng!” Nửa Cuộc Đời phân phó Hoàng: “Phóng ma pháp!”

“Tiểu Diệp! Mau phái người đi chặn...”

“Đội trưởng đi vắng...” Đội viên của Sa Lợi Diệp mày mẩy như đưa đám.

“Đáng ghét, tiểu quỷ chết tiệt kia lại chạy đi đâu nữa rồi!” Nửa Cuộc Đời nổi giận.

“Để ta tới!” Tàng Dao nói xong, lập tức vọt tới trước mặt Băng Tuyết nữ vương, huy đao dẫn đi lực chú ý của nàng.

“Thiên Lý, mau phóng kết giới a!”

“Ta đang niệm chú.” Thiên Lý rất ủy khuất trả lời.

“Có mấy quái vật phá tan phòng tuyết, đội cung tiễn! Chuẩn bị...”

Khi hấn đang bộn về chỉ huy thì phía trước đột nhiên xôn xao lên. Nửa Cuộc Đời tập trung nhìn vào, nguyên lai là có một con Hỏa Báo đang xông về phía hấn.

“Nửa Cuộc Đời đại ca! Cẩn thận.” Nửa Cuộc Đời còn chưa kịp phản ứng, Thiên Xứng đã lao tới huých hấn qua một bên.

Thiên Xứng vung song đao, cùng Hỏa Báo chém giết, Nửa Cuộc Đời cũng lập tức giúp y buff ma pháp phụ trợ.

Vấn đề là, quái vật công thành lần này đại bộ phận đều là thủy hệ hoặc phong hệ, quái vật hỏa hệ phi thường ít (do xuất hiện đích BOSS hệ thủy-phong, băng hệ đích Băng Tuyết nữ vương nên nhìn ra được, quái vậy có thuộc tính tương khắc rất ít khi hội tụ cùng một chỗ), Hỏa báo đẳng cấp hựu không cao (cấp 80), làm sao nó có thể phá tan phòng tuyến tiền phương công kích đến chỗ này?

Trừ phi... Là có người cố ý đưa tới...

Chức nghiệp dẫn quái tốt nhất, đương nhiên là đạo tặc mẫn cao lại có thể dùng tiềm hành, mà nói đến đạo tặc...

“Nguy hiểm thật a...” Lúc này, Thiên Xứng vừa giết chết Hỏa Báo vui mừng nói, cắt đứt dòng suy tư của Nửa Cuộc Đời.

“Nửa Cuộc Đời đại ca người không sao chứ?” Thiên Xứng có gương mặt thật thà chất phác, cười rộ lên đặc biệt đẹp.

Lúc này Nửa Cuộc Đời mới nhớ tới... Beagle, kỳ thực cũng là chó săn.

Hấn có răng nanh, có móng vuốt, cũng có sức mạnh, là một chú chó săn nhỏ vừa trung thành vừa đáng yêu.

Nhưng... rốt cuộc là ai dẫn quái đến đây ni?

Lúc này đầu sỏ tội ác của chúng ta đang thanh thoi ngồi ở trên tường thành, lắc lắc đôi tai mèo, vẫy vẫy cái đuôi mèo, còn cầm kính viễn vọng nhìn trộm rồi cười phá lên.

“Hắc hắc hắc... Thật tốt quá thật tốt quá.” Nàng cười đến cực kì ái muội. “Có trò hay để xem rồi... Thế nhưng...” Đôi tai mèo phấn chấn đến phát run, đạo tặc hủ nữ nào đó nghiêng đầu suy nghĩ. “Rốt cuộc ai công ai thù a?”

Thật ra cũng không có gì đáng kể. Chỉ là... Tiểu thư nàng không chạy đi phụ thủ thành, như vậy không tốt lắm đâu!

29. Chương 29: Phiên Ngoại 3

(Đề phụ: nam nhân như thế nào biến thành dã thú)

“Sau đó thì sao?”

Sau khi hấn từ Đài Nam trở về, Vân Sinh luôn luôn truy vấn vấn đề của hấn

“Cái gì sau đó...” Húc thiêu thiêu mi, giả ngu.

“Người ở nhà Tiểu Nguyệt qua một đêm, không có khả năng chẳng phát sinh chuyện gì!” Vân sinh cười đến cực ái muội. “Người là người như thế?”

“Ta nghe không hiểu...” Tiếp tục giả ngu.

“Ít đùa... nói đi... sau đó thì sao?”

Sau đó...

Húc thừa nhận, hấn không phải là chưa từng nghĩ qua loại chuyện này, nếu không hấn cũng không lôi kéo Nguyệt đã mệt muốn chết đi dạo chợ đêm, sau đó dùng lý do đã quá muộn không có xe lửa mà lưu lại.

Khi hấn đưa ra thỉnh cầu ở lại nhà Nguyệt một đêm, Nguyệt cười thật cao hứng.

“Tốt, không thành vấn đề.” Về mặt của y đơn thuần mà ngây thơ. “Nhà của ta cũng rất lớn.”

Như vậy khiến Húc cảm thấy mình thật xấu xa. Cho nên khi đó, hấn đã quăng ý niệm kia ra sau đầu.

Nhà của Nguyệt thực sự rất lớn, tuy rằng so với nhà mình thì vẫn còn nhỏ một chút, thế nhưng Nguyệt thu xếp nhà cửa rất chỉnh tề, cũng không có bài sứt dư thừa, thoạt nhìn phi thường sạch sẽ rộng mở.

Vừa vào nhà, Nguyệt đã nói: “Ta muốn đi tắm trước.” Sau đó lấy ra một đồng tạp chí game cho hấn.

“Người đọc đi, ta tắm rất lâu.”

Húc rất muốn kêu to, hấn làm sao có thể đọc được chứ! Chỉ cần nghe tiếng nước, chỉ cần tưởng tượng, hấn đã cảm thấy mình sắp điên mất rồi. Nam nhân đều là dã thú... Hấn thực sự tin tưởng câu nói đó..

Khi hấn không yên lòng lật qua lật lại cuốn tạp chí game thứ n, Nguyệt cũng đã tắm xong.

“Ta đã nói ta tắm rất lâu.” Nguyệt xoa tóc, cười đến có chút xấu hổ. “Chờ lâu không?”

“Không...” Húc thấy choáng váng. Nguyệt vừa mới tắm xong, da thịt ửng lên màu phấn hồng mê người, trên người còn mang theo hơi nước nhàn nhạt, xinh đẹp như phù dung xuất thủy.

“Ác... Người đang đọc cái này a.” Nguyệt đến bên cạnh hấn, chỉ vào một tấm hình trên tạp chí, nói rằng: “Chính là tòa thành này, hình như là một trong số thành trấn của Tử Vong đại lục sắp ra mắt, cảm giác thật thần bí ha.”

“Đúng vậy.” Trên thực tế, hần căn bản không thấy, hiện tại toàn bộ tâm thần của Húc đều đặt trên xương quai xanh xinh đẹp lộ ra dưới cổ áo Nguyệt, đường cong nơi cổ trắng nõn mềm mịn như ánh trăng, sau khi tắm rửa da thịt tỏa ra hương trầm...

Nhìn nhìn mãi, thật... muốn dùng sức cắn xuống... muốn hung hăng hôn hần... rất muốn... Lão thiên a! Hần không đủ sức tưởng tượng nữa!

Đáng tiếc đương sự cũng không biết nội tâm Húc đang giãy giụa. Nguyệt chớp lông mi thật dài, mỉm cười hỏi: “Người đói bụng sao?”

“Cái gì!” Vấn đề cực độ nguy hiểm.

“Ăn vặt sẽ không no, rất nhanh liền đói bụng.” Nguyệt nói: “Ta hơi đói, còn người? Có muốn ăn cái gì đó không?”

Hần rất đói! Nhưng không phải cái loại đói đó a —— nhưng, Húc cũng không phải loại người sẽ nói “Ta muốn ăn chính là người”.

“Tùy tiện.” Hần không thể làm gì khác hơn là nói như vậy: “Người thấy tiện là được rồi.”

“Ta nghĩ nghĩ xem muốn dùng những thứ gì.” Nguyệt đứng dậy, đi vào phòng bếp. Điều này làm cho Húc thấy hơi hơi đáng tiếc.

“Không biết trong tủ lạnh còn nguyên liệu nào không.”

“Người nấu sao!”

“Đúng vậy.” Nguyệt cười đến rất đắc ý, “Ta nấu ăn rất ngon.”

Nguyệt muốn tự tay làm thức ăn cho hần! Húc thật không thể tin được mình lại may mắn như vậy.

“Đúng rồi.” Nguyệt ló đầu ra khỏi phòng bếp, nói rằng: “Người đi tắm đi, ta đã giúp người đem quần áo sạch đặt trong phòng tắm rồi.”

“Àn...” Được rồi! Hần cần phải tắm một cái để lãnh tĩnh lại.

Đi vào phòng tắm, Húc há hốc mồm, không phải vì bên trong rất lớn, mà là...

Trên bồn rửa mặt bày một bộ bàn chải và kem đánh răng mới, trên kệ còn đặt mấy cái khăn mặt và khăn tắm sạch sẽ mềm mại, ngay cả quần áo để hần thay đổi và vật dụng linh tinh đều được xếp rất gọn gàng. Sàn nhà không có một chút nước, phòng tắm sạch sẽ đến mức không giống như vừa có người dùng qua.

“Thảo nào... hần nói sẽ tắm rất lâu.” Húc bật cười.

Vuốt vuốt cái bàn chải đánh răng mới trong tay, hần cho rằng mình thật không phải may mắn bình thường. Hần chẳng phải rất may mắn sao... Có thể đến được tâm Nguyệt. Trước đây mình thật đúng là ngu xuẩn ghê gớm.

Buổi chiều đi ra ngoài chơi, là hần chở Nguyệt. Tuy rằng Nguyệt nói mình quen đường hơn, cứ để y chở, thế nhưng căn cứ chủ nghĩa đại nam nhân nho nhỏ của Húc, hần vẫn kiên trì muốn chở y, sau đó Nguyệt chỉ đường cho hần lái xe.

Nguyệt ngồi phía sau xe máy, khoát tay ngang hông hần, bọn họ một đường cười nói.

Khi đó, Nguyệt chỉ là đưa tay khoát qua hông hần, hần đã cảm thấy, mình có thể chở người này... đến những nơi thật xa thật xa...

Ngâm nước lạnh hơn mười phút, Húc mới từ phòng tắm đi ra. Đi tới phòng khách, thấy Nguyệt đang bận rộn đặt bộ đồ ăn lên bàn. Húc đi qua, thức ăn đã được dọn xong.

Hương vị món ăn bốc lên từ chiếc đĩa trắng, húc chỉ vào chiếc đĩa lớn trên bàn, thiêu thiêu mi, hỏi: “Mì Ý?” Không ngờ lại là món ăn phí công phu như vậy.

“Mì ý hải sản.” Nguyệt vui vẻ đưa cho hần cái nĩa. “Món ăn ta thích nhất.”

“Cảm tạ.” Vô Cực tiếp nhận chiếc nĩa. Nhìn khói bốc lên món ăn, toả ra hương vị đặc biệt của mì Ý, thật sự cảm thấy đói.

Hắn dùng nĩa cuốn những sợi mì vàng óng cùng hải sản đẹp mắt, cho vào miệng...

Trời ạ... Thật muốn cưới hắn! Đây ý tưởng duy nhất của Húc khi ăn mì.

“Ngon không?” Nguyệt hỏi. Biểu tình nơm nớp lo sợ khiến Húc nhận không được muốn ôm chặt y.

Mà hắn cũng thực sự làm như vậy.

“Ta chưa từng ăn món nào ngon như vậy.” Húc tựa vào bên tai Nguyệt, thấp giọng nói.

“Vậy... thì tốt rồi...” Động tác thân mật như vậy làm tai Nguyệt phấp phồng.

Cái tai không công nho nhỏ đỏ bừng lên thật đáng yêu. Lý trí của Húc trong nháy mắt vỡ đê, hắn kìm lòng không đậu hôn lên vành tai chọc người thương yêu kia.

Sự tình đích phát triển hoàn toàn bị quản chế bằng bản năng của nam nhân. Hắn liếm hôn lên tai Nguyệt, đôi mày dài thanh tú, mi mắt hơi run rẩy, chiếc mũi cao thẳng, sau đó là đôi môi anh đào mềm mại, lưỡi, cằm, cảnh oa, thẳng đến đường cong mê người nơi xương quai xanh.

Hắn không thể dùng từ ngữ gì để hình dung hương khí trên người Nguyệt cùng xác cảm da thịt, chỉ có thể giống như một kẻ vĩnh viễn không thể thỏa mãn, khăng cứng, hôn môi ... Nguyệt hoàn toàn không phản kháng, chỉ nhẹ nhàng run rẩy.

Dưới bụng Húc giống như có một đoàn liệt hỏa bùng cháy, nhiệt liệt vừa ngọt ngào vừa đau khổ, hắn nghĩ mình sắp phát điên mất rồi.

Tiếp tục cũng vô pháp khắc chế nhẫn nại, Húc đưa tay với vào trong vạt áo Nguyệt, tham lam vuốt ve da thịt mềm mại tinh tế.

Ta muốn người... Ta muốn người... Trong lòng hắn nỉ non hết lần này đến lần khác.

Một tay hướng lên trên vuốt ve, tay kia lôi kéo khó tử của Nguyệt. Khi nghe tiếng khóa kéo ‘xoát’ một tiếng, hắn nghe được Nguyệt khê thở hốc vì kinh ngạc.

Húc vội vã dừng lại động tác, gương mặt nhìn lên.

“Không sao...” Nguyệt đỏ mặt, nỗ lực khắc chế run rẩy.”Người có thể... tiếp tục...”

“Nguyệt, Nguyệt của ta.” Ta là như vậy yêu người. “Thực sự có thể chứ?”

“Không sao...” Nguyệt nói như vậy. Y rất sợ, thể nhưng không sao cả... Bởi vì là Húc.

Đôi mắt Nguyệt như hồ sâu ánh lên thủy quang, lông mi như tiễn vũ khê run, chậm rãi vẽ ra một mặt ôn nhu nhất trong lòng hắn.

Nguyệt của hắn đáng yêu lại mỹ lệ như vậy, Nguyệt của hắn đáng thương lại thiện lương... Hắn thật thương y, vừa yêu vừa thương.

“Nguyệt...” Húc nỉ non, kéo Nguyệt vào lòng gắt gao ôm chặt.

Ánh trăng thật mỹ lệ thật mỹ lệ, một mực bên cạnh hắn, soi sáng hết thảy.

Hắn đã lãng phí rất nhiều thời gian tìm kiếm.

Cuối cùng, mới biết được...

“Sau đó thì sao?” Vân Sinh đem mặt to tiến đến trước mặt hắn, chưa từ bỏ ý định địa truy vấn.

Sau đó...

Húc thở ra một hơi. Tiếng thở dài xen lẫn giữa thỏa mãn cùng cực kỳ bất mãn.

“Sau đó...” Hắn chậm rãi quét mắt về phía Vân Sinh, sau đó quơ lấy mút quả bên cạnh, chọi vào mặt Vân Sinh.

“Ăn mút quả đi người!”

30. Chương 30: Trò Chơi Bắt Đầu

Tháng hai năm OXX, sau ba ngày cập nhật, “Thiên vận ONLINE– Tử Vong đại lục” rốt cục chính thức ra mắt. Chín giờ tối, phục vụ khí vừa mở, lập tức bị hơn mười vạn người chơi chờ đợi đã lâu chen chúc xông vào.

Bị chen chúc bạo phát không chỉ là phục vụ khí trò chơi và mạng lưới, ngay cả các trang thảo luận Thiên Vận cũng bị người chơi chen lấn đến phát nổ không thể đăng nhập. Điểm ấy khiến ta phi thường bức bối, nguyên bản ta muốn vào trang thảo luận tra rõ ràng nội dung cập nhật lần này, không ngờ tất cả các trang web đăng tải hạng mục cập nhật đều không vào được. Vạn điều bất đắc dĩ, ta chỉ có thể login Thiên Vận trước.

May mà tốc độ đường truyền nhà ta rất nhanh, không cần phải vào phục vụ khí chen chúc giành phần.

Hệ thống đang đăng nhập...

Hệ thống đang cập nhật... 1%... 3%... 7%...

Ta nghĩ, toàn bộ người chơi game onlien đều ghét thời khắc này nhất. Nhớ trước đây chơi các game onlien bình thường (game online chơi trên máy tính), để nhảy qua trình tự cập nhật, tìm ngỗ tất, luồng bug, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

20%... 25%... 31%...

Ta sắp ngủ gục...

53%... 54%... 58%...

... ZZZZZZ

98% ... 99%... Cập nhật hoàn tất... Hệ thống trùng chỉnh...

Rốt cục a!

Đăng nhập xong, kiểm tra danh sách dong binh đoàn (nội tâm mặc tưởng: bằng hữu. Hệ thống tuyển chọn hiển thị danh sách thành viên dong binh đoàn cùng bằng hữu), phát hiện đoàn lý có không ít người đang online. Trước khi đến thành chủ thất tập hợp, ta muốn tới bảng công bố trong thành thăm dò các hạng mục cập nhật. Thân là phó thành chủ Ngân Chi Vô Hạn thành, cũng không thể vào hợp rồi mà lại không biết gì về nội dung cập nhật!

Ngân Chi Vô Hạn thành, trước bảng công bố—

“Ai...” Nhìn một đồng người vây quanh bảng công bố, ta nhin không được thở dài một hơi.

Không có biện pháp, đành phải kiên trì chen lấn về phía trước.

Thiên Vận không có chế độ xếp hàng, thật đúng là phiền phức.”Xin lỗi, ta qua một chút.” Ta lần ta chen.

Sau đó, bị đàn người đẩy ra... Ta lại chen!

“Tiểu Nguyệt?”

Khi ta đang nỗ lực hăng hái chiến đấu cùng đoàn người trước mặt thì phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc.

Nhìn lại, nguyên lai là Nửa Cuộc Đời Phong Vân.”Nửa Cuộc Đời?” Hắn đang bận tối mắt mà vẫn ung dung đứng ngoài đám người.

“Sao ngươi lại ở đây?” Ta còn tưởng rằng hắn đã tới thành chủ thất tập hợp chứ.

“Ta cũng đang muốn hỏi người.” Nửa Cuộc Đời hỏi lại: “Sao người không đi tập hợp? Không phải Vô Cực đã báo cho người về việc tập hợp sao?”

Ta chỉ vào đoàn người trước mắt, cười khổ: “Ta đến xem các sự hạng cập nhật, mấy trang web ngoài kia đều bị chen đến sập rồi.”

Nghe ta nói như vậy, Nửa Cuộc Đời đột nhiên dùng biểu tình tự tiếu phi tiếu nhìn ta.

“Thật không biết Tiểu Nguyệt người là ngọc hay thông minh ha!” Nửa Cuộc Đời cười cười: “Người không phải phó thành chủ sao? Căn bản không cần đi chen chúc a.”

Chuyện này cũng chuyện ta là phó thành chủ có quan hệ gì với nhay?

“A!” Ta nhẹ giọng kêu một tiếng.”Ta nhớ ra rồi!”

Ngân Chi Vô Hạn thành tổng cộng có năm công bố lan, phân bố ở bốn cửa thành và một cái ở quảng trường trung ương. Công bố lan ở quảng trường trung ương chỉ có phía chính phủ cùng thành chủ, phó thành chủ có thể dán thông cáo (các hạng mục cập nhật, thông cáo của chính phủ, thành quy hoặc thành chủ công cáo các loại), mà công bố lan ở bốn cửa thành thì người chơi có thể để lại thông cáo, không hạn định thành dân.

Cho nên ta chỉ cần sử dụng công bố lan trung ương là có thể tới gần công bố lan rồi, căn bản không cần cùng những kia chen chen chúc chúc.

“Hắc hắc...” Ta gãi gãi mặt, ngượng ngùng cười nói: “Nhất thời quên mất.”

“Ta xem Tiểu Nguyệt người là [ngoạn] quá [mệt], cho nên mới quên đi.” Nửa Cuộc Đời đen tối cười: “Thế nào? Có vui không?”

“A?” Ta nghe không hiểu Nửa Cuộc Đời đang nói cái gì.”Cái gì có vui hay không vui?”

“Đừng có giả ngu!” Nửa Cuộc Đời cười đến con mắt đều híp lại, gian trá rất giống hồ ly, “Người với Húc nha. Ngoạn, thế, nào?”

“Hoàn hảo a, chơi rất vui.” Nguyên lai hẳn nói chính là chuyện mấy ngày trước Vô Cực đến Đài Nam chơi. “Thế nào, mút hoa quả ăn ngon không?” Ta hỏi lại hẳn.

“Cũng không tệ lắm... Ta không phải đang nói cái này!” Nửa Cuộc Đời một bộ như bị đánh bại. “Húc không phải đến nhà người qua đêm sao?”

“Đúng vậy.”

“Ta muốn biết tiếp sau đó.” Nửa Cuộc Đời cười quái dị, tiến đến trước mặt ta. “Có hay không?”

Nửa Cuộc Đời hỏi trắng trợn như vậy, mặt ta “oanh” một tiếng đỏ bừng lên.

“Khái...” Ta ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng nói sang chuyện khác.”Nửa Cuộc Đời người muốn đi trước tập hợp, hay là muốn chờ ta xem xong thông tin cập nhật rồi cùng đi?”

“Không cần xem.” Nửa Cuộc Đời lôi kéo ta đi về phía thành chủ thất. “Ta vừa mới xem qua, ta nói cho người biết là được.”

“Ân.” Ta đáp.

“Thế nhưng người phải nói với ta sau đó xảy ra chuyện gì.” Hồ ly hiểu kỳ không ngừng truy vấn.

Này... có lẽ để ta trở về chen chúc trong đám người lại tốt hơn.

“Chủ yếu có tám hạng mục...” Nửa Cuộc Đời rành mạch thuyết minh nội dung lần cập nhật này.

Một, mở ra Tử Vong đại lục và các tiểu đảo phụ cận, trên trăm loại nhiệm vụ cùng NPC mới. Tử Vong đại lục có thành trấn, điểm sống lại và thương điểm.

Hai, mở ra đồ thành “Mai Đa Lợi Á”, cũng có thể xây dựng sông bạc nhỏ trong lãnh địa.

Ba, tăng hai hình thức tổ đội mới, “Viễn chinh đội” và “Truyền thừa” .

Viễn chinh đội nhân số thấp nhất là năm người, hạn mức cao nhất là mười hai người, có kinh nghiệm cộng thêm, không hạn chế đẳng cấp hạn, viễn chinh đội chỉ có thể tổ chức khi đội trưởng nhận nhiệm vụ viễn chinh đội; “Truyền thừa” vì cổ vũ chế độ lão thủ kéo tân thủ, tổ đội ít nhất hai người, hạn mức cao nhất năm người, đẳng cấp chênh lệch 30 cấp mới có thể tổ chức, có kinh nghiệm cộng thêm. Kéo tân thủ thăng 1 cấp, lão thủ có thể thu được danh vọng (theo độ khó dễ tăng cấp mà quyết định. Phong: ví dụ kéo từ cấp 10 lên cấp 11 được 5 điểm danh vọng, cấp 60 lên 61 thì được 50 điểm...).

Bốn, tăng nhiệm vụ viễn chinh đội, có thể nhận tại Mạo Hiểm Giả Công Hội, nhiệm vụ thưởng danh vọng và đạo cụ.

Năm, tăng trang thảo luận và nhấn lại trực tuyến trên Thiên Vận. Sử dụng phương pháp: trong lòng mặc tưởng “Tư liệu” hoặc “Nhấn lại”.

Sáu, phân cấp lãnh địa. Lãnh địa người chơi chiếm đoạt được chia làm 5 cấp, phân biệt là: thổ địa, thôn trang, thành trấn, thành thị, quốc gia, từ thấp đến cao. Sau khi lãnh địa bị chiếm (tức lãnh địa đổi chủ) thì đẳng cấp lãnh địa sẽ giảm một cấp, đại bộ phận NPC lãnh địa giảm xuống cấp thôn trang.

Bảy, số lượng và đẳng cấp của quái vật công thành phụ thuộc vào cấp bậc lãnh địa, đẳng cấp lãnh địa càng cao quái vật càng mạnh.

Tám, xét thấy việc lên giao dịch Thiên Vận tệ đang ngày càng nghiêm trọng, hiện mở ra ngân hàng giả thuyết, người chơi có thể dùng tiền mặt đổi thành Thiên Vận tệ, nhưng không phục vụ đổi Thiên Vận tệ sang tiền mặt, vẫn là phương thức dùng hóa đơn nhận hàng. Mỗi một lần giao dịch thành công sẽ thu 3% thuế giao dịch (theo kim ngạch mà định ra) tỉ suất hồi đoái đối chiếu giá thị trường.

Chính, vì chúc mừng Thiên Vận mở Tử Vong đại lục, phía chính phủ Thiên Vận tương tổ chức một loạt các cuộc thi đấu, phân biệt là: thi đấu PK 1 vs 1, lời dài thi đấu 3 vs 3, thi đua kỹ năng chức nghiệp sản xuất (thiết kế trang phục, trò nghệ... phần thưởng là các thần binh lợi khí...), cùng với thi đấu đoàn thể. Tình hình cụ thể sẽ công bố vào ba ngày sau.

Lần này không hổ cập nhật quy mô lớn nhất Thiên Vận, có thêm thật nhiều thứ hữu dụng. Như là viễn chinh đội, có hình thức tổ đội này, chúng ta sẽ không còn vì có quá nhiều thành viên mà chia thành hai tổ (tuy rằng quy định nhất định phải nhận nhiệm vụ viễn chinh đội mới có thể tổ đội, nhưng tiếp xong không nhất định phải làm); còn có thảo luận trực tuyến, có cái này, sau này muốn tra tư liệu sẽ không cần logout ra ngoài truy cập phiên phức như vậy.

Còn có sông bạc, không biết trong thành chúng ta có nên xây dựng một sông bạc không nhỉ? Nói đến cái này...

“Được rồi.” Ta hỏi Nửa Cuộc Đời, “Sau khi phân cấp lãnh địa, Ngân Chi Vô Hạn thành chúng ta là cấp nào?”

“Cấp thành trấn.” Nửa Cuộc Đời trả lời: “Ta đã tra qua, chỉ có chúng ta và Kính Nguyệt Thành của Phù Vân Kính Nguyệt đạt cấp thành trấn, thành của tên tiểu nhân Tiêu Dao Công Tử đạt cấp thành thị, còn lại đều là cấp thôn trang.”

“Đại khái bởi vì chỉ có hai người chúng ta thu thập đạo cụ nhiệm vụ nhận được lãnh địa, cho nên không tính là đổi chủ, hơn nữa lại do chúng ta xây dựng, cho nên mới là cấp thành trấn đi. Tiêu Dao bọn họ công chiếm thành thị, còn những thành khác vốn đẳng cấp thôn trang giảm thành thổ địa, tiếp tục trải qua kiến thiết, cho nên mới là cấp thôn trang.”

“Ta cũng vậy nghĩ như vậy.” Nửa Cuộc Đời gật đầu, hỏi tiếp: “Được rồi! Người còn chưa nói cho ta biết...”

“Phía chính phủ Thiên Vận không phải vẫn không tán thành mua bán Thiên Vận tệ sao?” Ta nhanh chóng cắt đứt lời hấn. “Như thế nào đột nhiên lại mở ra ngân hàng ảo?”

“Đại khái là do chợ đen mua bán quá ngang ngược, khó lòng phòng bị. Đã như vậy không bằng mở ra, dù sao cũng không thể trực tiếp đổi thành tiền mặt.”

“Nói cũng đúng.”

Thiên Vận tề chỉnh chỉ có thể đổi thành hoá đơn nhận hàng cũng không sai. Nói là nói như vậy, thế nhưng công ty chủ của Thiên Vận, “Thiên Duyệt xí nghiệp” xúc giác rất rộng, cho nên hóa đơn nhận hàng Thiên Vận cũng không thể “nói” gì hơn, từ bánh bích quy, thức ăn vặt các loại, từ ô tô, nhà ở, vé máy bay... công dụng của hóa đơn nhận hàng này không khác gì chi phiếu du lịch, vì vậy có không ít chức nghiệp người chơi đến Thiên Vận đào vàng.

Ải nhân Danh Dao Môn nhà chúng ta cũng thuộc về loại đó, nghe nói hóa đơn nhận hàng trong tay hẳn đã tích lũy đủ để mua ô tô, thợ rèn thật đúng là dễ kiếm tiền mà.

“Đừng nói lảng sang chuyện khác!” Nửa Cuộc Đời đưa tay khoát lên vai ta, cười vô cùng... đen tối: “Ta muốn biết chuyện sau đó.”

“Được rồi! Không biết phía chính phủ tổ chức thi đua là cái gì a, tình hình cụ thể còn phải chờ thêm ba ngày mới công bố.” Ta tiếp tục nói đông nói tây lơ đi hẳn.

“Tiểu Nguyệt...” Phía sau Nửa Cuộc Đời toát ra ma trời (hồ hỏa?).

“Không biết tử đại (Tử Vong đại lục) có gì mới, thật đúng là chờ mong...”

“Nguyệt, Phi, Ly –” Nửa Cuộc Đời nắm lấy vai kẻ cố sống cố chết giả ngu, không ngừng lắc.

—

Ai tới cứu cứu ta!

“Xin lỗi, thỉnh ngẫu chờ thêm một lát.” Thiếu nữ tóc vàng mỹ lệ, ôn khiêm hữu lễ mỉm cười, bưng lên cho Sa Lợi Diệp một ly trà thơm nóng hầm hập, còn có một khay bánh quy.

“Mời chậm rãi dùng.” Thiếu nữ cười ấm áp.

“Ác.” Sa Lợi Diệp đáp nhẹ một tiếng, thuận tay cầm lấy một khối bánh bỏ vào miệng.

Bánh quy ăn rất ngon, cho dù như vậy, tâm tình Sa Lợi Diệp vẫn rất bức bối. Bởi vì, nơi nàng đang ngồi đây, kỳ thực chính là hệ thống đăng nhập Thiên Vận, cũng là phòng chờ ngàn năm.

Thiên vận không hổ là game online đứng đầu hiện nay, ngay cả trình tự chờ đăng nhập cũng làm đặc biệt như vậy.

Sa Lợi Diệp thoải mái ngồi trên ghế lạnh, tầm nhìn trước mắt thật tốt, cảnh sắc hợp lòng người, còn có NPC ôn hòa mỹ lệ vì người chơi bưng trà rót nước dọn điểm tâm. Thế nhưng, nàng, vẫn muốn login a!

Đầu tiên là cập nhật chậm đến mức dọa chết người không đền mạng, sau đó lại là xếp hàng không biết đến ngày tháng năm nào chờ truyền tống vào game, kiên trì của nàng sắp cháy sạch rồi.

Lại giải quyết xong một mâm bánh quy, nàng liếc mắt nhìn dòng thông báo “Đang kết nối”, đột nhiên, bắt đầu phát điên!

“Ta đã uống hết bốn tách trà lài, ăn năm mâm bánh quy rồi đó!” Tiểu Diệp nắm lấy vai NPC, liều mạng lắc. “Rốt cuộc đến khi nào mới cho ta login!”

“Xin lỗi, xin ngài chờ một chút.” NPC đáp lại một cách máy móc.

“Ta không muốn đợi nữa!” Từ khi nàng từ bên Nhất Kiếm nghe được, trong mấy ngày bảo trì, Vô Cực đã đi tìm Nguyệt hẹn hò, lần đầu tiên nàng mong chờ trò chơi mau mau mở ra a. Nàng muốn login, muốn hảo hảo thăm dò xem hai người đó sau khi hẹn hò thì có phát sinh chuyện-gì hay không.

“Ta muốn login!” Thật vất vả chờ đến khi Thiên Vận mở cửa, nhưng vẫn không thể login, Tiểu Diệp thật muốn hung hăng xoay rưng đầu NPC xinh đẹp kia. Được rồi... Nếu như đó là một mỹ thiếu niên thì nàng có thể tha cho hắn một lần...

“Ta muốn ngoạn trò chơi! Ta muốn biết hai người bọn họ phát triển đến đâu a — “

Dù sao cũng chẳng ai nhìn thấy, Tiểu Diệp cũng không thèm để ý hình tượng mà điên cuồng hét lên.

Đã kết nối hệ thống... Hệ thống đang đăng nhập...

Có lẽ lão thiên gia đã nghe thấy tiếng lòng (điên cuồng hét lên?) của Sa Lợi Diệp, phòng chờ rốt cuộc đã được kết nối.

“Muôn năm! Vào được rồi.” Tiểu Diệp hào hứng lớn tiếng hoan hô.

“Login! Login ngoạn Thiên Vận!”

“Chờ lâu lắc mới kết nối, thực sự là tức chết người đi được!” Tiếng lầm bầm của Tiểu Diệp truyền đến từ cửa phòng thành chủ thất, ta quay đầu nhìn sang, chỉ thấy nàng phồng má, giận dữ bất bình oán giận, “... Mỗi lần cập nhật xong đều như vậy.”

“Hơn mười vạn người cùng chen vào mà, hơn nữa tư liệu cập nhật download xuống rất chậm.” Nửa Cuộc Đời nói: “So với mấy cái game khác đã tốt hơn nhiều lắm rồi, chỉ ít Thiên Vận sẽ không lag.”

“Đúng nha.” Vừa bước vào đã đưa mắt nhìn về phía ta, ngưỡng ngừng nói gì đó. “Không phải đã lên rồi sao? Có thể chơi thì tốt rồi.”

“Tiểu Diệp ngồi xuống trước đi, chúng ta đang thảo luận về cập nhật lần này.”

“Ác...” Tiểu Diệp cười như tên trộm, đặt mông ngồi xuống vị trí bên cạnh ta. Hành động này nhất thời khiến sắc mặt Vô Cực trở nên là lạ.

Nửa Cuộc Đời liếc mắt nhìn Vô Cực, cũng lộ ra nụ cười giống hệt tên trộm. “Được rồi, chúng ta tiếp tục thảo luận vấn đề lúc nãy. Mọi người nghỉ thử, trong thành chúng ta có nên xây sông bạc không...” Còn chưa nói xong...

“Cuối cùng, cũng login được, ta có bỏ qua cái gì không?” Bạch quang chợt lóe, Thiên Lý login.

“Thật khó vào.” Nhất Phương cũng đăng nhập.

“Như vậy tất cả mọi người đã đến đông đủ.” Tiểu Dương hài lòng gật đầu: “Có thể ra đoàn đi tìm Tử Vong đại lục!”

“Đúng vậy đúng vậy! Từ khi ta xem qua cái quảng cáo kia thì chờ mong muốn chết, còn mua một đồng tạp chí về xem.” Nhất Kiếm theo sau lú lú không ngừng.”Chúng ta mau mau xuất phát đi! Đám quái mới đang chờ chúng ta đến đánh đó!”

“Let ‘s go!” Thiên Lý rất hưng phấn huy động hai tay.”Come on! Come on!”

“Chờ một chút! Các người nói các người muốn đi Tử Vong đại lục! ?” Tiểu Diệp thiêu thiêu mi, gương cao âm điệu.”Bây giờ?”

“Đúng rồi.” Nhất Kiếm đáp: “Làm sao vậy?”

“Hôm nay hay mai đi cũng được.” Ta hỏi: “Tiểu Diệp không muốn đi sao?”

“Thế nhưng, như vậy chúng ta không phải sẽ không kịp tham gia cuộc thi đấu chính phủ tổ chức sao?” Tiểu Diệp vầu miệng hỏi.

“Không cần phải tham gia.”

“Sao lại có thể như vậy!” Tiểu Diệp đột nhiên kích động địa giữ lấy vai ta.

“PVP nha! Cỡ nào làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào a! Nhất là xem hai người dễ nhìn đánh nhau trên lôi đài. Tưởng tượng một chút, hai người yêu nhau, nhưng bởi vì số phận an bài (đối thủ trận đấu là hệ thống lựa chọn ngẫu nhiên) phải đối lập, đây là chuyện thê mỹ cỡ nào a! Vì sao không tham gia?”

“Chúng ta vốn không có ý định tham gia thi đấu.” Nhất Phương nhàn nhạt nói: “Bất quá nếu Tiểu Diệp người muốn tham gia, có thể ở lại.”

Vô Cực nói tiếp: “Trong lúc thi đấu thì người chơi đi tìm Tử Vong đại lục sẽ ít hơn, không cần cùng người khác thưởng quái.”

“Ô ô!” Tiểu Diệp thất vọng cụp tai mèo, thoát nhìn cực kỳ ủy khuất. “Thực sự không tham gia sao?” Mắt to ngập lệ quang.

“Ít giả bộ.” Nửa Cuộc Đời trở mình xem thường, quyết định không để ý tới nàng. “Mặc kệ, chúng ta tiếp tục thảo luận vấn đề vừa rồi...”

“Người xấu, các người là đám người xấu không hiểu lãng mạn là gì!” Tiểu Diệp rất ủy khuất ngồi xổm trên đất vẽ vòng tròn, bộ dáng thật đáng thương.

“Nguyệt Nguyệt...” Tiểu Diệp quăng mật ngữ cho ta.”Tham gia đi...” Đáng thương hề hề.

“Này...” Ta bắt đắc dĩ địa cười khổ. “Thành thật mà nói, ta cũng không muốn tham gia.”

“Vì sao?” Tiểu Diệp bắt khả tư nghị nhìn ta.”Nguyệt Nguyệt không thích PK?”

“Không phải không thích.” Thời gian ta luyện Minh Nguyệt, chính là một tên cuồng PK nha, làm sao lại không thích PK!

“Mà là chức nghiệp hiện giờ không thích hợp.” Đừng nói là chức nghiệp ẩn giấu vụ linh giả không tiện cho nhiều người biết được, chỉ cần là hệ tinh thần, liền không thích hợp tham gia PK.

Trong hệ tinh thần, pháp sư, kết giới sư hoặc phù chú sư, lúc thi triển pháp thuật nhất định phải mất một thời gian dài để niệm chú ngữ (chú ngữ của phù chú sư so ra là ngắn nhất, nhưng vẫn cần thời gian niệm chú), luyện công có người chấn quai vật còn có thể chậm rãi niệm, nhưng PK thì, đối thủ có thể thừa dịp pháp sư niệm chú không hề phòng bị (hơn nữa còn không thể di động), hết sức đơn giản KO rụng pháp sư.

Cho nên, trừ phi là có song tu chức nghiệp hệ chiến đấu, bằng không trên sân PK căn bản không nhìn thấy thân ảnh hệ tinh thần (ngoại trừ thi đấu đoàn trận).

“Huống chi, Vô Cực hình như rất muốn đi Tử Vong đại lục...”

Ý của những lời này chính là, bởi vì Vô Cực muốn đi, cho nên y cũng nhất định phải đi. Tiểu Diệp khó có khi nén giận, hai cái người này tình cảm tốt như vậy để làm chi a.

Từ từ, nói như vậy... nàng vẫn còn một biện pháp có thể dùng...

Mọi người tiếp tục thảo luận, mà Sa Lợi Diệp vẫn tiếp tục ngồi xổm trong góc nhà vẽ vòng tròn, chỉ là nếu có người chú ý đến, sẽ phát hiện trên khuôn mặt đang cúi xuống ấy chứa đựng nụ cười xấu xa.

Nửa tiếng sao, thảo luận rốt cục đã kết thúc.

“Quyết định như vậy đi, tối mai tập hợp đi tìm Tử Đại.” Nửa Cuộc Đời tóm lại: “Giờ mọi người đi xung quanh nhìn xem, cập nhật xong có cái gì thú vị không.”

“Đổ thành đoàn –GO!” Nhất Kiếm hô to.

“Let’s go!” Thiên Lý và Tiểu Dương lập tức phụ họa. Trong lúc Nửa Cuộc Đời thao thao bất tuyệt nói một đồng thứ, có ba kẻ không biết có nghe lọt tai được câu nào hay không, đã sớm len lén thảo luận đi đến đâu chơi thì vui nhất.

“Cẩn thận đừng để thua cả quần.” Nửa Cuộc Đời cười nhạt. Tểu hài tử chết tiệt! Dám không cẩn thận nghe hần nói!

“Chúng ta đi một vòng trong thành, xem xem xây sông bạc ở đâu thì tốt.” Nguyệt nói.

“Ân.” Vô Cực đưa tay đặt lên vai Nguyệt, cười nhẹ.”Đi thôi.”

Nửa Cuộc Đời và Nguyệt chân sau vừa bước ra khỏi cửa lớn, trong khoảnh khắc Vô cực nhấc chân lên cùng đi ra ngoài, Sa Lợi Diệp nguyên bản đang làm vật trang sức trong góc tường đột nhiên nhảy lên, kéo Vô Cực lại.

“Vô Cực lão đại, người ta muốn nói chuyện với người...”

Tiểu Diệp hạ giọng, thần bí hề hề nói nhỏ với Vô Cực mấy câu.

Chỉ thấy vẻ mặt của Vô Cực càng đổi càng kỳ quái, sau đó hần giật lại cự ly giữa mình và Tiểu Diệp, híp nửa mắt, đầu tiên là trừng Tiểu Diệp, sau đó lại nâng mắt, nhìn chăm chăm vào Nguyệt.

Một lúc lâu, hần mới mở miệng...”Chúng ta vẫn nên lưu lại tham gia thi đấu.”

A? Đây là có chuyện gì? Mọi người há hốc mồm.

Nhà hàng Thúy Hà lâu đại danh lừng lẫy của Ngân Chi Vô Hận thành, trong một gian bao sương nào đó, có ba nữ nhân tụ cùng một chỗ, đang bàn tán chủ đề mà người địa cầu không biết...

“Cho nên, Vô Cực đã nói sẽ lưu lại?” Một nữ thú nhân có mái tóc ngắn màu đen bù xù, đẩy đẩy gọng kính mà đỏ tươi trên mặt, lưỡi nhát nói: “Làm được lắm.” Trong giọng nói một chút ý tứ khích lệ cũng không có.

“Tiểu Diệp thật lợi hại!” Nữ tể ti tóc hồng mắt xanh lục ngồi bên cạnh, ý khích lệ của nàng lại rất rõ ràng. “Vậy có thứ hay để xem.”

“Đúng rồi!” Sa Lợi Diệp hưng phấn lắc lắc đuôi mèo.”Có thứ cực đẹp để nhìn.”

Nữ thú nhân quăng một nhúm bóng ngô vào miệng, mập mờ không rõ nói: “Tiểu Diệp ngươi là tài phùng sư, vậy thì làm vài kiện y phục đặc biệt đi, hắc hắc... Một hòn đá ném hai con chim a!” Lại ăn một nhúm bóng ngô.

“Hi Thượng, lúc nói chuyện không được ăn.” Nữ tể ti quả trách.

“Biết rồi!” Hi Thượng lắc lắc đôi tai mèo giống hệt Sa Lợi Diệp, trả lời lấy lệ, ngược lại tấn công một đồng khoai tây chiên.

“Mai Vân.” Tiểu Diệp nói với nữ tể ti: “Ngươi phải giúp ta thu thập nguyên liệu a!” Nàng thật sự không kỳ vọng Hi Thượng lưỡi biếng sẽ hỗ trợ.

“Không thành vấn đề.” Mai Vân mỉm cười: “Cứ giao cho ta.”

Hi Thượng lộ đầu ra từ đồng thức ăn, quỷ dị cười.”Hắc hắc hắc hắc...”

“Hắc hắc hắc hắc...”

Không biết là ai, cũng phát ra tiếng cười quỷ dị khủng bố,

Kia, sao, rốt cuộc Sa Lợi Diệp nói gì với Vô Cực?

“Vô Cực lão đại, người có có chuyện muốn nói với ngươi.” Sa Lợi Diệp thấp giọng mật cho Vô Cực.

“Nói.” Vô Cực trả lời rất dứt khoát.

“Lão đại ngươi thế nào lại sợ phiền toái mà không tham gia thi đấu ni? Ngươi phải biết rằng, trong lúc chiến đấu chính là lúc nam nhân phát huy mị lực lớn nhất của mình a.”

Vô Cực thiêu thiêu mi, “Vậy thì sao?”

“Ngươi ngẫm lại đi, lúc ngươi mạnh mẽ đánh ngã kẻ thù, cái tư thế oai hùng sở hướng vô địch kia, hấp dẫn người bao nhiêu a!” Đối với tầm mắt lạnh lùng của Vô Cực, trong mắt Sa Lợi Diệp lại tỏa ra tinh hỏa vô cùng sáng lạn.

“Nguyệt Nguyệt nhìn thấy nhất định sẽ càng sùng bái ngươi! Ngươi có muốn suy xét lại một chút không, lưu lại tham gia thi đấu thôi!”

“...” Tuy Vô Cực không nói gì, thế nhưng hẳn thật sự có điểm động tâm.

Thử hỏi có người nào đang yêu, ai không nỗ lực để làm người trong lòng càng thêm yêu thích mình?

Mà hẳn hiện tại chỉ cần báo danh tham gia thi đấu, giết đối thủ, có thể càng được Nguyệt xem trọng. Nghĩ như vậy, đề nghị của Tiểu Diệp thật sự là rất động lòng người.

“Còn có nha!” Tiểu Diệp lại hạ thuốc nặng đô một chút. “Người ta cũng có thể lưu lại tham gia cuộc thi tài phùng sư, ta có thể thuyết phục Tiểu Nguyệt làm người mẫu cho ta!” Hiệp giờ Tiểu Diệp cảm thấy, ngắm Nguyệt Nguyệt mặc y phục tự tay mình thiết kế, so với thi đấu còn làm người ta chờ mong hơn.

“Người ta nhất định sẽ để Tiểu Nguyệt mặc kỳ bào (sườn xám) duyên dáng hoặc là vũ y phiêu phiêu, nhất định rất rất rất đẹp!” Tiểu Diệp chỉ cần tưởng tượng, đã cảm thấy đó nhất định là một bức tranh cực hạng cỡ nào a.

“Nếu Nguyệt mặc như vậy đi gặp người khác!” Vô Cực phút chốc lui lại một bước, lam mâu khế híp, lạnh lùng trừng Sa Lợi Diệp.”Người nghĩ ta sẽ đáp ứng sao?”

Tiểu Diệp vội nói: “Đương nhiên là chỉ cho mình người xem!” Nàng cũng không muốn đột tử đầu đường.

Vô Cực dừng một chút, sau đó nâng mắt.

Nguyệt nghi hoặc nhìn hai người bọn họ, Vô Cực thẳng tắp nhìn Nguyệt lộ ra biểu cảm khả ái như thế.

... Hắn hoàn toàn bị đề nghị của Tiểu Diệp đánh động.

Kỳ thực, từ từ rồi đến Tử Đại cũng được...

“Vậy là các ngươi quyết định đợi thi đấu xong mới đi Tử Đại?” Tàng Dao nghiêng người né công kích của một con Thứ Sư (quái vật đầu sư tử mình chim, cấp 102, động vật hệ phi hành), hỏi tiếp: “Sao đột nhiên Vô Cực lại muốn tham gia thi đấu?”

“Không biết.” Ta buff máu cho Tàng Dao.”Tập trung đánh quái đi! Đừng chỉ nói nói.”

“Xin lỗi.” Tàng Dao hướng ta xin lỗi, lập tức phát tay cho một đao vào bụng Thứ Sư, thừa dịp Thứ Sư ăn đau gào thét thì nhẹ nhàng nhún người, nhảy lên lưng nó, chủy thủ sắt bén đâm vào gáy Thứ Sư, trong nháy mắt kết thúc sinh mệnh nó. Toàn bộ động tác liền mạch lưu loát, như nước chảy mây trôi, rất đẹp.

“Vô Cực cũng chưa nói rõ ràng, chỉ nói chờ công bố phần thưởng thi đấu rồi xem xem.”

“Ngày mai sẽ công bố a.” Tàng Dao nói.

“Nói đến cái này, Tàng Dao ngươi muốn tham gia thi đấu sao?” Ta cúi đầu lục tìm chiến lợi phẩm Thứ sư rớt, thuận miệng hỏi.

“Nguyên bản không phải rất muốn... Thế nhưng hiện tại suy nghĩ.”

“Có ý gì?”

“Ta muốn đánh bại một người.” Tàng Dao nói xong, xoay người tiếp tục đánh một con Thứ Sư khác gần đó.

“Ai a?” Lời vừa ra khỏi miệng, ta lập tức hối hận.

Nghe thấy ta hỏi, Tàng Dao sững sốt một chút, sau đó quay đầu lại nhìn phía ta, cười ầm ập, không trả lời...

Nụ cười và hình ảnh của Tàng Dao, giống như gió mát mùa xuân, khiến người ta cảm thấy phi thường ầm ập, thoải mái. Thế nhưng, gần đây trong nụ cười ấy lại nhiều hơn một tia chua xót, như có như không... chua xót rất nhạt rất nhạt.

Nguyên nhân, ta biết, vì vậy cái gì cũng không có biện pháp làm.

Sáng sớm, Vô Cực gọi điện thoại cho ta, nói hôm nay hắn và Nửa Cuộc Đời không thể login. Để ta sắp xếp thời gian tham gia hoạt động phía chính phủ tổ chức, hai người bọn họ trước phải đến công ty làm cho xong công tác. Những người khác trong đoàn cũng bởi vì đi làm hoặc đi học nên vắng mặt hết (ta thật đúng là một con mề trùng nhàn nhả a), ta chỉ đánh một mình đến khu luyện công đánh Thứ Sư. Không nghĩ tới, vừa vặn gặp Tàng Dao cũng đang đánh Thứ Sư làm nhiệm vụ (nhiệm vụ thu thập đạo cụ: thu thập lông vũ Thứ Sư).

Nhìn biểu tình Tàng Dao có chút thụ sủng nhược kinh, ta thực sự không đành lòng cự tuyệt lời mời tổ đội của hắn...

“Người đang suy nghĩ cái gì?” Tàng Dao thấy ta dờ ra, quan tâm hỏi.

“Đang suy nghĩ vấn đề vừa rồi.” Ta nói dối: “Sao Vô Cực đột nhiên muốn tham gia thi đấu? Hắn là một người ghét khoe khoang, rất sợ phiền phức.”

“Mấy ngày nay diễn đàn có thảo luận vấn đề này, đoàn thể thi đấu tựa hồ không phải thi đấu PK đoàn thể như chúng ta tưởng tượng.” Tàng Dao nói: “Hình như là loại phương thức thi đua khác, nghe nói phần thưởng rất tốt.”

“Ân, ta cũng có nhìn qua, trên diễn đàn chín người mười ý cãi ầm lên, ồn ào dữ lắm!”

“Dù sao, ” Tàng Dao sang sảng cười, “Ngày mai sẽ biết.”

“Đúng rồi!” Ta cũng cười: “Giờ luyện công trước đi. Người còn thiếu mấy cái lông vũ?”

Khi chúng ta đang luyện rất vui vẻ thì tiếng kêu vượt qua high-decibel của Tiểu Diệp đột nhiên vang lên trên kênh đoàn.

“Nguyệt Nguyệt mau tới. Mau tới mau tới nhé!” Thật không biết vì sao nàng lại kích động như vậy.

“Tiểu Diệp? Người không đi học sao?”

“Chuyện này không trọng yếu! Nguyệt Nguyệt người mau tới thành chủ thất là được.”

Đi học không trọng yếu? Những lời này của Tiểu Diệp mà để Vô Cực nghe được, nhất định sẽ bị hấn mắng chết. Vô Cực không thích người trong đoàn cúp tiết trốn học ngoạn game.

“Thế nhưng ta đang luyện công.”

“Một lát nữa rồi luyện đi! Không phải hôm qua ta đã nói với người rồi sao, ta và mấy bằng hữu tài phùng sư muốn tham gia thi đấu, muốn người làm người mẫu cho chúng ta.”

“Ân...” Tuy rằng ta không hiểu Tiểu Diệp vì sao lại tìm một người chẳng có vóc dáng gì như ta làm người mẫu, thế nhưng ta không chịu được thỉnh cầu (làm nũng) của nàng, không thể làm gì khác hơn là phải đáp ứng.

“Chúng ta đã may xong y phục rồi, Nguyệt Nguyệt mau về đây mặc thử đi! Như vậy mới biết được phải sửa thế nào.” Tiểu Diệp vội vã nói.

“Ác, được rồi.” Nếu như đã đáp ứng với người ta, cũng đành phải đi thôi. Dù sao đạo cụ nhiệm vụ của Tàng Dao cũng đã thu thập đủ, ta liền cáo từ Tàng Dao.

“Tàng Dao đại ca, Tiểu Diệp tìm ta, ta về trước.”

“Ân... Cẩn thận một chút. Muốn ta trở về cùng không?”

“Không cần đâu, cảm ơn người theo ta luyện công.” Ta phát phát tay, xoay người ly khai.

Mới vừa đi vài bước, Tàng Dao đột nhiên gọi ta lại.

“Phi Ly!”

“Có việc gì?” Ta dừng lại cước bộ, quay đầu lại hỏi.

Tàng Dao hé miệng, muốn nói lại thôi. “Ta...”

Ta đột nhiên cảm thấy mình không muốn nghe những lời kia, có loại xung động muốn quay đầu bỏ chạy.

“Ta...”

“Ân?” Ta nhìn, biểu tình có chút khấn trương.

Tàng Dao ngừng mắt nhìn ta, lộ ra nụ cười chua xót, sau đó, “Không có gì...” Hắn nói tiếp: “Gần đây tổ đội chúng ta vừa thu nhận một tể ti, hôm nào giới thiệu cho người quen biết.”

“Tốt.” Ta cười, thở dài một hơi.

Trong lòng Tàng Dao thở dài thật sâu.

Hắn nghĩ, hắn hình như vẫn nhìn bóng lưng Nguyệt.

Chỉ có thể nhìn bóng lưng...

Lạc Hồn đột nhiên xuất hiện gần Tàng Dao. “Quyết định không nói?”

“Nói hay không, đều như nhau.” Nói hay không đều không có gì quan trọng... Thôi đi.

Tàng Dao cho Lạc Hồn một nụ cười cảm kích. Nguyên bản Lạc Hồn và hắn cùng đánh Thửu Sư thu thập đạo cụ nhiệm vụ, không ngờ lại gặp Nguyệt. Lạc Hồn không nói hai lời chạy đi chỗ khác đánh quái, để hắn có cơ hội một mình cùng với Nguyệt.

Tuy rằng cuối cùng vẫn không nói nên lời, thế nhưng...

“Có một số việc chắc chắn không thể thay đổi.” Tâm tình của mình... dành cho Nguyệt.

Mặc kệ đối phương có biết hay không, vẫn luôn tồn tại.

“Loại sự tình này, chân phiền phức...” Trong giọng nói của Lạc Hồn có cất giấu một tia buồn bực khó có thể phát hiện.

“Nhất Kiếm gần nhất đều ngâm mình trong đồ thành, không hề tới làm phiền người.” Tàng Dao mặc danh kỳ diệu quảng ra một câu, “Sao người thoát nhìn hình như càng buồn bực hơn? Cảm thấy không thích hợp?”

“Không có, như vậy bên tai thanh tĩnh hơn.” Lạc Hồn khẩu thị tâm phi nói.

“Ha ha a.” Giấu nhận nở nụ cười.

Cải biến không được.

Sẽ không cải biến được...

Tàng Dao rất vô lực, thế nhưng hắn sẽ không hối hận.

31. Chương 31: Hoảng Nhược Nhập Mộng

“Đây là... cho ta mặc! ?” Ta nhìn đồng “vải” Tiểu Diệp đưa tới, có loại cảm giác lên nhầm thuyền giặt.

“Nhanh đi mặc thử đi.” Tiểu Diệp mắt to phát sáng. “Nguyệt Nguyệt mặc vào nhất định rất đẹp!”

“Mau đổi mau đổi a!” Hi Thượng giương tai mèo, vểnh đuôi xù, động tác này giống Tiểu Diệp như đúc.

“Mai Vân muốn nhìn!” Mai vân cũng là vẻ mặt chờ mong.

Ba nữ nhân đứng thành một hàng, dùng bộ dạng “Người không mặc là cô phụ tâm huyết của chúng ta” nhìn ta. Cái này...

“Được rồi.” Ta chỉ có thể cố mà đem y phục mặc vào.

Các nàng muốn ta thay một bộ quần áo màu trắng liền thân, hai “mảnh” hạ bi trước sau ngắn đến nỗi chỉ có thể che dậy bàn tọa, tay áo hồ điệp, vạt áo lại phi thường rộng, chỉ cần thoáng khom lưng, ngực sẽ lộ ra một mảng lớn.

Bên hông, cổ tay, cổ chân đều cột các vòng trang sức màu đen, trên tóc buộc một mảnh vũ cân trắng thuần, trên cổ đeo một vòng xuyên vàng kim ở giữa khảm một viên hồng ngọc lớn, còn thêm các vật trang sức treo lủng lẳng trên chiếc xuyên vàng.

Đây là loại y phục kì quái gì vậy? Hình như ta từng thấy kiểu này trong một bức tranh châm biếm nhân vật cũ xưa nào đó.

Vả, lại, y phục này không khỏi quá thiếu vải đi, nguyên liệu rõ ràng không đủ, có cần phải cắt xén như vậy không?

“Y phục này, ta mặc vào có hơi quái...” Đây hẳn là y phục dành cho tiểu hài tử?

“Sẽ không a! Nguyệt nguyệt mặc vào nhìn rất đẹp!” Tiểu Diệp mạnh mẽ gạt đầu.

“Thực sự rất rất đẹp!” Hi Thượng cũng giơ ngón tay cái lên.

“Kế tiếp là cái này... Còn có cái màu đỏ này... Còn cái này...”

Ta sắp xỉu...

“Oa! Cực cực đẹp!” Tiểu Diệp hưng phấn mà kêu to.

“Bộ ki-mô-nô này Tiểu Nguyệt mặc vào thật là đẹp mắt.” Mai Vân ôm má: “Màu sắc cùng màu mắt người rất hợp.”

Ki-mô-nô màu chàm thiêu hoa văn ám tử sắc, đai lưng nâu chĩnh chĩnh tề tề cột vào bên hông, sau lưng buộc lên một cái tuê hoa lưu tô kim sắc, tóc dài cũng đồng dạng dùng lưu tô kim sắc buộc kiểu đuôi ngựa. Mấy sợi tóc rối tung trên ki-mô-nô, ki-mô-nô lam sắc hòa cùng mái tóc ngân sắc, lại tương xứng với đồng tử lam tử sắc.

Cái y phục này vải nhiều, ta thích. (đây là trọng điểm!)

“Ta cảm thấy có một việc rất kỳ quái...” Không được tự nhiên lôi kéo tay áo ki-mô-nô, ta nhin không được hỏi ra nghi vấn này giờ cứ ngạnh lại trong lòng.

“Kỳ quái chỗ nào?” Tiểu Diệp hỏi.

“Đẹp lắm a, khí chất của Tiểu Nguyệt rất hợp với ki-mô-nô.” Mai Vân nói.

“Chính là, một lần có thể mang nhiều y phục như vậy ra thi đấu sao?” Tuy rằng quy tắc thi đấu còn chưa công bố, thế nhưng nghĩ cũng biết một lần không thể tham gia nhiều dạng như vậy đi. Ta cứ thế giống như búp bê barbie, liên tục thay đổi hơn mười kiện y phục!

“Bởi vậy nên muốn chọn bộ tốt nhất đem đi thi đấu.” Tiểu Diệp cười toe toét. “Còn phải làm phiền Nguyệt rồi.” Nói xong, còn kín đáo đưa cho ta mấy kiện y phục.

Đổi lại đổi! Hoàn toàn buông tha giấy dựa.

“Tiểu Nguyệt quả nhiên rất ngon nha!” Mai Vân hạ giọng xuống cực thấp.

“Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta vốn ăn rất ngon, hơn nữa được ta tỉ mỉ trang điểm (?), đương nhiên là mỹ vị tối cực điểm rồi!” Sa Lợi Diệp thật sự muốn phóng tới, đẩy ngã, sau đó một hơi ăn sạch!

“Nếu như lúc này Vô Cực vào thì có trò hay để xem.” Hi Thượng e sợ thiên hạ không loạn nói.

“Vô Cực đã login rồi.” Sa Lợi Diệp xấu xa cười, nàng vừa xem danh sách bạn bè online. “Bất quá Nguyệt Nguyệt hình như chưa chú ý tới.”

“Vậy, sao...”

“Bính” một tiếng, đại môn bị người một cước đá văng. Người tới chính là thành chủ đại nhân mặt phủ đầy sương lạnh, Húc Chi Vô Cực.

“Các người những nữ nhân này!” Vô Cực âm hàn gầm nhẹ.”Rốt cuộc đang làm gì!”

Hắn vừa login, vừa đến thành chủ thất, liền phát hiện ba nữ nhân này đã khóa cửa, và Nguyệt ở bên trong không biết đang làm cái gì, Vô Cực không thể làm gì khác hơn là cố sức đá văng cửa.

“Đừng tức giận như vậy mà.” Hi Thượng cười theo mặt. “Chúng ta chỉ là muốn Nguyệt thay quần áo cho chúng ta nhìn mà thôi.”

Thay quần áo có cần phải khóa cửa lại không?

Không đúng, thay quần áo! Đám nữ nhân này lại muốn Nguyệt cởi quần áo trước mặt các nàng (nổi giận), Vô Cực thực sự không thể nhịn được nữa!

“Lăn ra ngoài!” Vô Cực lớn tiếng quát, lam mâu khê híp bắn ra mũi nhọn lạnh ngắt, sắc mặt lạnh đến mức có thể hù chết người.

Ba người ở đây không có ai dám khiêu chiến tính nhẫn nại của Vô Cực (cùng uy lực của Vô Thượng Thiên Khiển), lập tức nhanh như chớp bỏ trốn mất dạng.

“Thật là.” Vô Cực cầm giận khóa cửa lại lần thứ hai. “Nguyệt, ngươi đừng có để đám phụ nhân kia nắm mũi dắt đi có được hay không!” Bất đắc dĩ nói, kỳ thực hắn cũng không có tư cách nói đến người khác.

“A?” Nguyệt vừa quay đầu lại, mới phát hiện Tiểu Diệp bọn họ đã biến mất khi nào, mà Vô Cực đang đứng tại cửa nhìn y.

“Vô Cực!” Trên người y vẫn đang mặc y phục Sa Lợi Diệp đưa, oa ô! Muốn tìm tìm cái lỗ chui xuống.

“Ai nha nha, bị đuổi ra ngoài.” Sa Lợi Diệp ôm cây cột kêu thảm, “Khóa cửa lại để làm gì chứ!”

“Thật đáng tiếc, cảnh tượng bên trong nhất định rất tuyệt luân.” Hi thượng cộ đến dí mắt lên khe cửa, vọng tưởng có thể nhìn được cái gì đó. “Không thấy được a!”

“Ta nhớ Tiểu Nguyệt lúc này đổi hình như là bộ kia...” Mai Vân nói rằng: “Thật muốn xem a!”

“Ai!” Các nàng hiểu kỳ chết mất!

“Ta nhớ ra rồi.” Sa Lợi Diệp đột nhiên hưng phấn quát to một tiếng.”Ta có biện pháp!”

“Biện pháp gì?”

“Nói mau nói mau!”

“Hi hi hi.” nàng giao hoạt cười, “Cửa thông gió trên mái nhà.”

“Ý kiến hay!” Mai Vân đập tay: “Dẫn đường đi.”

“Cameras Stand By!” Hi thượng giơ ngón tay cái lên.”GO!” Cùng đi rình coi!

Trên người Nguyệt đang mặc một bộ kỳ bào màu đỏ thẫm, vạt kỳ bào xẻ cao đến thắt lưng, bên trong mặc nhiệt khổ (Phong: quần bó dài đến nửa đùi hoặc ngắn hơn =))) màu đen bó sát người. Gió thổi qua, vạt sườn xám theo gió lay động, đùi lạnh buốt.

“Tiểu Diệp muốn ta mặc thử y phục nàng may.” Dưới cái nhìn chăm chú của Vô Cực, y khản trương không ngừng lôi kéo vạt áo. “Mặc như vậy rất kỳ quái đi.”

“Không...” Vô Cực nhìn đến ngây người.”Đẹp lắm, phi thường... đẹp.”

“Vậy sao?” Bên tai Nguyệt phấp hòng.”Ta đi thay ra.”

“Ngươi thay ở đây!” Vô Cực mở to hai mắt nhìn.

“Đúng vậy.” Nghiêng đầu.”Không được sao?”

“Đương nhiên không được!” Hắn cũng không chắc chắn mình có thể không chế được.

“A? Vì sao?” Nguyệt nghi hoặc nhìn hắn.

“Khái!” Vô Cực ho nhẹ một tiếng, chuyển đường nhìn tới nơi khác.”Hay... Ngươi mặc như vậy đẹp lắm, không cần thay vội.” Muốn đổi, cũng phải đợi ta đi ra ngoài rồi hãy đổi a! Trong lòng Vô Cực hò hét.

“Có đẹp không?” Vô Cực trực tiếp tán thưởng như thế, hại y xấu hổ đến mặt đỏ bừng.

“Rất đẹp...” Phi thường khảo nghiệm ý chí nam nhân.

Nguyệt ngượng ngùng cười, ngón tay lại theo thói quen vuốt vuốt tóc. Vô Cực đưa tay giúp y vén tóc ra sau tai, sau đó đầu ngón tay cứ như vậy dừng lại nơi mái tóc, nhẹ nhàng thưởng thức.

“Hoảng nhược nhập mộng...” Vô Cực khẽ lẩm bẩm, lam mâu trong suốt không thấy đáy dừng ở y, trong mắt tràn ngập thâm tình vô pháp tưởng tượng.

“Vô Cực...”

“Ân?” Khẽ cau mày, âm cuối cao lên.

Bật cười.”... Húc.”

“Lúc này mới đúng.” Vô Cực nghĩ, chỉ cần Nguyệt gọi tên mình như vậy, có thể trực tiếp xuyên thấu vào sâu trong linh hồn.

“Nguyệt.” Chỉ cần mình gọi tên Nguyệt, là có thể đem đối phương gắt gao ôm trong tay.

Nguyệt đã nắm chặt hắn, vì thế, hắn cũng sẽ không buông ra!

Bốn phía lặng im, hai người tương vãn, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập của nhau...

Nụ hôn dài qua đi, Nguyệt có chút vô lực tựa trên người Vô Cực, kinh suyễn không thôi.

“Nguyệt...” Vô Cực vẫn không thể thỏa mãn, hấn ý loạn tình mê căn lên cổ Nguyệt, bàn tay to siết chặt thắt lưng nhỏ gầy kia, cổ sức kéo y lại gần gần mình hơn nữa, cách một lớp áo, không ngừng vuốt ve.

Kỳ bào kinh bạc khiêu gợi ôm sát cơ thể nguyệt đích trên người, vóc người mỹ lệ hiển hiện không sót thứ gì, chiếc eo thon gầy với những đường cong duyên dáng, đôi chân thon dài trắng ngần, màu đỏ rực hoa lệ, khiến Vô Cực nhìn mà cảm thấy lóa mắt.

Trọng yếu nhất, y nhu thuận tựa trong lòng mình, thân thể nhỏ bé ấm áp, là người hắn yêu thương nhất.

Tâm niệm muốn giữ lấy đối phương, chưa ngừng lại giây phút nào... Hắn khát vọng, càng nhiều...

“Húc, người chờ một chút!” Ta cố gắng ngăn lại bàn tay to có ý đồ thân cận y bị mình.

“Không có biện pháp.” Vô Cực dễ dàng thoát khỏi sự chống cự yếu ớt của ta, đưa tay tham nhập.

Nhưng, mà... bàn tay Vô Cực đang vuốt ve trên lưng quần ta, đột nhiên, dừng lại.

“...”

“...”

“Ách... Ta có thể thay y phục chưa?” Đây thật là có hơi xấu hổ.

“Có thể...” Vô Cực thất bại đem đầu tựa lên vai ta, lòng tự tin của nam nhân bị dả kích lớn.

Gọi ra vật phẩm lan, một màn hình bán trong suốt chia làm hơn mười ô vuông nhỏ chứa đầy vật phẩm hiện lên trước mắt ta, ta chọn pháp bào bình thường vẫn mặc, góc dưới bảng vật phẩm nhảy lên một đoạn chữ nhỏ “Trang bị hoàn thành”, mà nhân vật ta cũng đổi thành hình dạng Ma tộc mặc pháp bào (áo bó sát người, vai trần, từ eo là trường bào kéo dài xuống chân).

Cho nên ta mới không hiểu, vì sao Vô Cực lại phản ứng lớn như vậy với chuyện thay y phục rất đổi bình thường này. Tại Thiên Vận, cho dù không có quần áo trang bị gì đi nữa, nhân vật vẫn mặc bộ quần áo khi mới sinh ra (mới sinh ra cũng là không mặc cái gì), áo T-shirt + quần dài màu trắng. (nữ sinh thì là váy ngắn)

Hơn nữa, trong trò chơi chỉ có bản thân mới có thể cởi quần áo và vũ khí trang bị trên người, người chơi khác không thể nào làm được, bằng không đã có một đồng người nhào qua cướp trang bị rồi. Vì thế, nói trực tiếp một chút, Vô Cực không thể nào cởi được y phục của ta, mà cho dù ta có tự mình cởi ra, cũng không... ân... không xích loa.

Vô Cực ai oán nhìn ta, biểu tình rất giống đại cầu bị chủ nhân vứt bỏ.

“Phì!” Ta nhịn không được bật cười.

“Nguyệt!” Vô Cực trừng ta.”Cười đã chưa?”

“Chưa.” Ta vừa cười vừa nói

“Đáng ghét!” Vô Cực gầm nhẹ, sau đó, cả người nhào qua...

“Oa! Đây ngã đây ngã rồi!” Sa Lợi Diệp hưng phấn kêu lên.

“Mau cởi a! Mau cởi a!” Hi Thượng cũng kêu lên.

Mai Vân nhú nhú mày, nói: “Nhỏ giọng chút, bị người khác phát hiện sẽ không tốt.”

Đúng vậy, hiện tại ba người các nàng đang dùng tư thế cực kfi bắt nhả bám víu trên vách tường, hai chân treo trên trời, hai tay cố sống cố chết giữ lấy song cửa sổ, rướn dài cổ rình coi chuyện xảy ra trong phòng.

“A! Hôn!” Sa Lợi Diệp thét chói tai.

“Mau cởi mau cởi!”

Mai Vân trở mình mắt trợn trắng.”Không phải ta nói...”

“Muốn các người nhỏ giọng một chút sao?” Phía sau có thanh âm để tiếp câu nói vừa dang dở của Mai Vân.

“Đi? !” Ba người lập tức quay đầu nhìn lại. Người kia không phải lão hồ ly của Ngân Chi Vô, Nửa Cuộc Đời Phong Vân sao! ?

Nửa Cuộc Đời Phong Vân hai tay khoanh trước ngực, mắt phượng khẽ nhếch nhìn quét qua ba nàng, hỏi: “Thế nào? Tuyệt luân sao?” Khóe miệng giương lên nụ cười hoàn toàn không có hảo ý.

“Ba!” Nguyên bản khí lực không lớn, tể ti Mai Vân bị Nửa Cuộc Đời dọa sợ, tay mềm nhũn, cả người rơi xuống đất.

“Cẩn thận một chút.” Nửa Cuộc Đời rất tốt bụng kéo Mai Vân lên.”Đừng khấn trương như vậy.”

“... Cảm tạ.” Mai Vân cảm kích cười, hỏi: “Phó thành chủ đại nhân đặc biệt đến bắt chúng ta?”

“Đúng vậy.” Nửa Cuộc Đời gật đầu: “Bắt ba con mèo nhỏ ăn trộm.”

“Nửa đường nhảy ra một con hồ ly thôi!” Tiểu Diệp không cam lòng thấp giọng oán giận, “Lần này chết chắc rồi.”

“Người muốn bắt chúng ta giao cho Vô Cực sao?” Hi Thượng khấn trương hỏi. Nàng sợ chết cái tên Vô Cực mặt lạnh tanh kia!

“Ta không nhàm chán như vậy đâu!” Nửa Cuộc Đời phẩy phẩy tay, cười rất hồ ly, “Ta là đến nói cho các người biết một việc.”

Mai Vân hỏi: “Chuyện gì?”

“Các người có biết phải làm thế nào mới có thể đem cảnh quay được đó lưu trữ trong game không?”

Trong Thiên Vận, ảnh chụp gì đó chỉ có thể xem trên máy tính, không có thể lưu trữ trong game tùy thời thưởng thức, điểm ấy làm Tiểu Diệp các nàng đều cảm thấy rất đáng tiếc, nếu như có thể đem đoạn phim ướm át lúc này cho mọi người trong game cùng xem thì tốt rồi.

Cho nên các nàng vội vã truy vấn: “Dùng như thế nào dùng như thế nào?” Cũng không quản phía sau rốt cuộc có quỷ kế gì.

“Chính là...”

Hừm hừ! Dám dùng mứt quả chọi ta, ta cho người ném thử sự lợi hại của hủ nữ trong truyền thuyết! Để các nàng đem mấy tấm ảnh mặt mắt của người rải ra ngoài! Phía sau Nửa Cuộc Đời xuất hiện cái đuôi hồ ly vậy a vậy.

Hảo cho một chiêu mượn đao giết người a!

—

32. Chương 32: Thi Đấu Đoàn Thể

Hôm sau, phía chính phủ Thiên Vận ở bên ngoài, trang thảo luận cùng bảng công bố trong thành, tuyên bố quy tắc của hoạt động thi đấu. Trước máy hạng mục về thi đấu PK, thi đấu kỹ năng sản xuất, vân vân... ta chẳng có lấy nửa điểm hứng thú, cưỡi ngựa xem hoa dạo một vòng, hấp dẫn ánh mắt ta, là thi đấu đoàn thể ở cuối cùng.

Hoạt động nội dung — Thi đấu đoàn thể.

Cách tham gia –

Lấy danh nghĩa mạo hiểm đoàn, dong binh đoàn, kỵ sĩ đoàn hoặc thành thị, năm người một tổ tham gia thi đấu. Người muốn tham gia, trong vòng 3 ngày đến chủ thành Ngân Tây Pháp Nhĩ Đặc, tìm nhân viên phục vụ Ciro đứng cạnh đấu trường báo danh.

Mỗi thành thị chỉ có thể có 5 đội ngũ tham gia, kỵ sĩ đoàn 3 tổ, dong binh đoàn và mạo hiểm đoàn một tổ. Để công bằng, người dự thi không thể lấy hai danh nghĩa báo danh, dong binh đoàn phụ thuộc lãnh địa, kỵ sĩ đoàn phụ thuộc lãnh địa và dong binh đoàn hoặc kỵ sĩ đoàn chiếm hữu lãnh địa, chỉ có thể lấy danh nghĩa thành thị báo danh.

Mặt khác, các dong binh đoàn và kỵ sĩ đoàn mới thành lập chưa tới một tuần không được tham gia.

Phương pháp khen thưởng –

Người chơi tham gia trong thời gian quy định thu thập đủ 5 loại đạo cụ hệ thống quy định, lập tức nhận được khen thưởng. Phần thưởng bao gồm năm vạn kim tệ, một khối lãnh địa, vị trí có thể tự do chọn lựa.

Người đã có lãnh địa, đẳng cấp lãnh địa thăng một bậc.

Quy tắc hoạt động –

Sau khi báo danh, người chơi tới “Đấu trường Simon” dùng “Đặc ước nhập tràng quyền” vào gặp NPC, nhận đạo cụ đặc thù “Ấn ký”. Đề bù lại sự chênh lệch của cấp bậc và trang bị, trong lúc tham gia thi đấu, hiệu dụng trang bị trên người hoàn toàn bị triệt tiêu, thay thế bằng đạo cụ đặc thù. Tử vong cũng sẽ không rút điểm kinh nghiệm.

Quy tắc hoạt động tỉ mỉ, cùng ngày đến “Đấu trường Simon” nghe nhân viên phục vụ (GM) trực tiếp giảng giải. Chỉ cần dùng “Đặc ước nhập tràng quyền” là có thể vào.

Nhân viên phục vụ trực tuyến giảng giải xong, hoạt động lập tức bắt đầu, thỉnh các vị tham gia đến trình diện đúng giờ, nếu không sẽ hủy bỏ tư cách trận đấu.

Cùng ngày, phụ cận “Đấu trường Simon” thực hiện quản chế, thỉnh các vị tận lực tránh tới gần khu vực phụ cận.

“Chep chep chep... Phần thưởng là một khối lãnh địa a!” Nhìn phần thưởng thi đấu đoàn thể, Nửa Cuộc Đời không khỏi cảm thán, “Xem ra sắp biến thiên.”

“Biến thiên? Không có a.” Thiên Lý thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời.”Thời tiết tốt lắm a.”

Nửa Cuộc Đời lườm Thiên Lý, lạnh lùng nói: “Đầu người còn vươn ra một xúu nữa, ta lập tức đá người ra khỏi phòng. Thật mất mặt!”

“Nguyệt đại ca, vì sao nói là phải biến thiên?” Chí ít Nhất Kiếm còn hiểu được ý của biến thiên. “Tuy rằng phần thưởng tốt... Thế nhưng có nghiêm trọng như vậy không?”

Ta trầm tư một lúc, nói: “Cái này biểu thị sẽ có thêm không ít đoàn có thành, cũng có không ít thành thăng cấp, dù sao thi đấu này cũng không khó lắm, chỉ cần trước thời gian quy định thu thập đủ đạo cụ là được... Bất quá, chuyện này không phải là vấn đề.”

Ta liếc nhìn qua Nửa Cuộc Đời một cái, tiếp tục giảng: “Cũng đã nói, người có lãnh địa, đẳng cấp lãnh địa tăng một cấp, vậy biểu đẳng cấp lãnh địa có thể thăng cấp thông qua làm nhiệm vụ, không phải chỉ dựa vào xây dựng. Nói cách khác... Có thể không lâu sau, sẽ có một quốc gia ra đời.”

“Nếu Vô Hạng thành chúng ta thắng, có thể thăng cấp thành thị!” Tiểu Dương nhảy nhót: “Vậy cách ngày kiến quốc không xa!”

“Còn có Kính Nguyệt thành.” Lá con nói rằng: “Tỷ lệ thắng của họ cũng rất lớn.”

“Thế nào? Có muốn thử xem hay không?” Nửa Cuộc Đời hỏi Vô Cực.

Vô Cực nhàn nhạt nói: “Nếu như có thể thăng đơn giản như vậy, không phải đã biến thành giải đấu tặng lãnh địa sao? Bất quá...” Hắn vung lên dáng cười tự ngạo, “Ta thích.”

“Đúng vậy đúng vậy! Khó khăn lắm mới có trò vui, có muốn tham gia hay không? Có muốn tham gia không a?” Nhất Kiếm hưng phấn hỏi, “Nhất định là rất đã nghiền, rất thú vị!”

Nhất Phương liếc Nhất Kiếm, nhàn nhạt: “Lão đại đã đáp ứng rồi... Như vậy đều nghe không hiểu?”

“Vậy nhanh đi báo danh đi!” Tiểu Diệp thúc giục, “Ta rất hiếu kỳ cái đạo cụ đặc thù [ấn ký] kia rốt cuộc là cái gì! Có thể thay thế công năng trang bị hay không?”

Vô Cực vỗ vỗ vai ta, ôn thanh nói: “Ở đây chờ ta.” Sau đó liếc mắt nhìn Nửa Cuộc Đời, ý bảo hắn cùng đi.

Chỉ cần Vô Cực mở miệng, ta cũng sẽ đi theo... Thế nhưng, chủ thành hiện tại nhất định có rất nhiều người chơi muốn báo danh (tất cả các hạng mục thi đấu đều báo danh ở chủ thành), tuyệt đối sẽ cực kỳ chen chúc.

“Đi thông thả.” Ta mỉm cười với hắn, trong lòng âm áp.

Vô Cực bên ngoài luôn lãnh nhược băng sơn, kỳ thực nội tâm rất ôn nhu. Tựa như hắn lo lắng Thiên Lý cúp tiết nhiều sẽ không được tốt nghiệp (Thiên Lý từng suýt bị cấm thi), vì vậy mới tận lực cấm Thiên Lý trốn học chơi game; hắn biết gia cảnh Danh Dao không tốt, bằng cấp cũng không cao, chỉ có thể dựa vào chức nghiệp ngoại gia kiếm tiền, vì vậy cũng để hắn chuyên tâm kiếm tiền, đồng thời tận lực cung cấp nguyên liệu Danh Dao cần.

Người không biết chuyện còn tưởng rằng hắn bá đạo, ngay cả thời gian đoàn viên login cũng quản; còn tưởng rằng hắn vô tình, quảng ải nhân không có sức chiến đấu vào hầm mặc kệ...

“Giờ làm gì đây?” Câu hỏi của Tiểu Diệp kéo ta về hiện thực. Lúc này mới phát hiện mọi đoàn viên đều nhìn ta, biểu tình “giờ phải làm gì đây”.

Ta ngốc lăng: “Làm chuyện của mình nha, luyện công, nói chuyện phiếm, hay là muốn đến thương khố chờ đạo cụ phát xuống cũng được.” Sao tự nhiên chờ ta quyết định a?

“Ác.” Nhất Kiếm lên tiếng, “Cảm thấy là lạ làm sao ấy.”

“Ta cũng vậy.” Tiểu Dương nói.

“Àn...” Hoàng cũng đáp.

Là lạ? Ác! Ta đã biết.”Khái khái!” Ta mô phỏng theo ngữ khí Nửa Cuộc Đời, nói: “Được rồi! Hiện tại các vị có thể giải tán.” Nói xong còn nhin không được cười ha ha.

Mọi người nhìn nhau, sau đó cũng bật cười.

Nửa giờ sau, trên kênh tần vang lên tiếng nói của Vô Cực, hắn nói cho chúng ta biết hắn đã dùng danh nghĩa Ngân Chi Vô Hạng thành đích báo danh thi đấu, còn lại, chính là muốn tìm các thành viên khác nguyện ý tham gia thi đấu.

Tuy rằng nói chỉ cần là thành dân Vô Hạng thành đều có thể dự thi, nhưng phải buông tha việc tham gia với tư cách dòng binh đoàn hoặc kỵ sĩ đoàn (bởi vì chỉ được chọn 1 trong 2).

Để tìm ra người nguyện ý đại biểu Vô Hạng thành tham gia thi đấu, vì vậy ta ra thông cáo trên công bố lan trung ương, thỉnh game thủ có ý nguyện tham gia đến tập hợp trước thành chủ thất. Nếu như bọn họ có thể giúp Vô Hạng thành đạt được thắng lợi, ngoại trừ thưởng cho họ năm vạn kim tệ ra, chúng ta cũng sẽ có thêm tướng thưởng khác.

Kỳ thực, chúng ta đều ôm tâm tình nếu như có khoảng 10 người tham gia là tốt rồi, cũng không cho rằng sẽ có nhiều người nguyện ý hỗ trợ. Dù sao, ngoại trừ người tự do (không có dong binh hoặc kỵ sĩ đoàn), có rất ít người (đoàn) nguyện ý buông tha cơ hội nhận được lãnh địa. Ít nhất... chúng ta nghĩ như vậy.

Không ngờ...

Mới một buổi chiều, trước thành chủ thất tập hợp ba, bốn trăm người, trong đó không ít người có dong binh đoàn hoặc kỵ sĩ đoàn của riêng mình. Có lẽ có những người này là vì phần thưởng kén thù mà đến, thế nhưng, đại bộ phận đều là mong muốn có thể thay Vô Hạng thành tận tâm lực.

Những chiến hữu trong lúc thủ thành, Lưu Vân và Phiên Phiên cười thong dong, Phương Tường Vũ thế sẽ đem hết tâm lực vì chúng ta, Tàng Dao và các đồng hữu... Nhìn những khuôn mặt có quen thuộc có xa lạ, trong lòng ta dậy lên cảm động khó nói nên lời.

Có lẽ sẽ có người hỏi, mị lực của game online ở đâu? Luyện công thăng cấp? Đánh quái đoạt bảo? Công thành kiến quốc?

Những thứ này, chỉ một mình đơn độc chơi game không thể chiếm được

Mị lực chân chính, là cùng một đám bạn bè đánh quái luyện công, xuất sinh nhập tử, làm nhiệm vụ, nói chuyện phiếm...

Không phải sao? Nguyên nhân khiến mình đầu nhập vào thế giới game online, khiến mình mê thượng, không thể ly khai, không phải là vì đám bằng hữu bên người này sao!

Tiền tài, đạo cụ gì đó đều chỉ là số liệu, chân chính chân thật, chỉ có một đoạn tình cảm này.

“Nên làm cái gì bây giờ?” Hoàng chỉ vào đoàn người trước mắt, hỏi.

“Không ngờ lại nhiều người như vậy...” Tiểu Diệp mục trừng khẩu ngốc.”Thực sự là thần kỳ.”

“Đúng vậy...” Ta cũng rất cảm thán. Một hơi liền tụ tập nhiều người như vậy, danh vọng, mị lực này... không phải thứ mà vật chất có thể đổi được.

“Ta hảo cảm động a!” Nhất Kiếm rất mất hình tượng ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc rống.

“Ta cũng rất cảm động a!” Thiên Lý cũng khoa trương khóc lớn lên.

“Đúng là rất cảm động.” Nhất Phương diện vô biểu nói: “Thế nhưng không thể để tất cả cùng tham gia.”

“Ngô...” Ta nhú mày khổ tư.”Không thể làm gì khác hơn là chờ Vô Cực trở về rồi tính.”

Kết quả tổng cộng có hơn năm trăm người mong muốn đại biểu Vô Hạng thành tham gia, gần này người có thể tạo thành một chi quân thủ thành. Vô Cực không thể làm gì khác hơn là nghĩ ra một biện pháp, cho năm người một tổ ở lời dài Vô Hạng thành thi đấu với nhau, từ đó tuyển ra người dự thi.

Trừ mười người (2 đội) thuộc Ngân Chi Vô, chỉ còn vé cho mười lăm người (3 tổ). Chúng ta mất thời gian một tuần mới quyết định được nên chọn người nào. May mà chính là, danh sách dự thi có thể đợi đến trước ngày thi đấu một hôm rồi giao ra cũng được (chỉ cần Vô Hạng thành báo danh trước là được).

Trong đó, Phương Tường Vũ mang theo Ngự Lô (bởi vì Ngự Lô là sủng vật cho nên chỉ tính là một người), còn có Tàng Dao cùng Lạc Hồn bọn họ cũng lấy được danh ngạch.

Quyết định chọn xong người, ta mới phát hiện, tự chúng ta cũng có vấn đề lớn...

Trừ Danh Dao không thuộc hệ chiến đấu, chúng ta chỉ mới có chín mạng! Ta choáng!

“Ai...” Nhất Kiếm nhìn thi thể nằm trên mặt đất, thở dài một hơi, ảo não gãi đầu. “Thật có lỗi, không cẩn thận hạ thủ quá nặng.”

“Không có biện pháp, lực công kích của ả nhân vốn không cao, hơn nữa Danh Dao lại luyện kỹ năng sản xuất, làm sao có khả năng đánh thắng được người.” Ta cười khổ, hồi sinh Danh Dao xoay tay chân nằm thành hình chữ đại trên mặt đất.

“Đã nói không cần thử...” Danh Dao vẽ mặt đau khổ, di chứng tử vong khiến đầu hấn đau muốn chết. “Ta ở lại mở đào khoáng là được rồi, hơn nữa trong lúc thi đấu, điểm kinh nghiệm còn nhân đôi.”

Phía chính phủ không muốn ảnh hưởng game thủ thi đấu nên game thủ không thi đấu không thể luyện công, nên trong thời gian thi đấu, game thủ chỉ cần ở nơi công tác (hầm mỏ, bãi cỏ, phòng bếp, vân vân...) luyện kỹ năng sinh hoạt, có thể nhận kinh nghiệm gấp đôi so với ngày thường.

“Nhất Kiếm hạ thủ thật nặng.” Tiểu Diệp trừng Nhất Kiếm, oán giận vì hành vi “độc ác” vừa rồi. “Lúc đó Danh Dao đã sắp cạn hết máu, người còn công kích hấn!”

Nhất Kiếm ủy khuất hạ mặt. “Người cũng không phải không biết, [Liệt Phong Trảm] có tam liên kích, nhất định phải phóng hết a.”

Khi Nhất Kiếm phát hiện kích thứ hai của Liệt Phong Trảm đã xóa 3/4 máu của Danh Dao, hấn cũng rất muốn dừng lại. Thế nhưng hệ thống cưỡng chế thực hiện kỹ năng nhất định phải phóng xong.

“Ta không phải cố ý!” Nhất Kiếm rất vô tội.

“Thế thì người cũng đừng dùng chiêu này!” Tiểu Diệp kiên trì khởi binh vẫn tội.

“Là các người chính muốn ta xuất chiêu mạnh nhất để xem Danh Dao có đỡ được hay không!”

“Vậy người hấn là...”

“Được rồi được rồi, đừng cãi nhau nữa.” Danh Dao vội vàng đứng ra giảng hòa.”Dù sao trên tràng PK ta cũng không rút cấp, Nhất Kiếm cũng không bị khấu trừ danh vọng, không cần để ý.”

“Vậy giờ làm sao?” Ta hỏi: “Danh Dao xem ra không có biện pháp tham gia.”

Danh Dao áy náy: “Thật có lỗi.”

Bất quá ta nghĩ, kỳ thực hấn cũng không muốn tham gia.

“Không thể làm gì khác hơn là tìm thêm một người.” Nửa Cuộc Đời trầm tư: “Tốt nhất là một người tự do không có đoàn, hơn nữa thực lực không kém, phải ăn ý với chúng ta một chút.”

“Đi hỏi hỏi xem thử.” Tiểu Dương nói: “Ta nhớ có mấy người tương đối hợp.”

“Trong đoàn chúng ta chỉ có một mình Tiểu Diệp là đạo tặc, vì vậy tốt nhất là tìm một cái hệ miễn tiếp.” Ta đưa ra ý kiến.

“OK! OK!”

“Àn.” Mọi người đáp lời.

Kỳ thực, trong lòng ta đã chọn được người. Thế nhưng, ta để ý thấy khi ta nói “tốt nhất là tìm người hệ miễn tiếp”, sắc mặt Vô Cực trong chớp mắt đã giảm nhiệt độ xuống zero, ta cũng không dám mở miệng.

“Phi Ly, thật là trùng hợp!”

“Tiểu Nguyệt! Đã lâu không gặp!”

Chết tốt không chết, vừa muốn ra khỏi thành luyện công, ở cửa thành liền gặp đoàn người Tàng Dao.

“Đã lâu không gặp!” Ta cười cùng mọi người chào hỏi

“Lần này các người biểu hiện thật lợi hại!” Ta là nói về chuyện bọn họ bắt được danh ngạch.

“Hoàn hảo.” Lạc Hồn thần nhiên cười.

“Kỳ thực người cố gắng nhất chính là Tàng Dao.” A Nhược Khái vỗ vỗ vai Tàng Dao. “Người này nói, vô luận như thế nào đều muốn chúng ta cướp được danh ngạch ni!”

“Ta hy vọng có thể giúp đỡ Phi Ly, còn có chiếu cố Vô Hạn thành.” Tàng Dao ôn hòa mỉm cười, nhân thân thanh minh kiên định.

“Được rồi! Đã quên giới thiệu với người.” Thiên Xứng kéo một nam tinh linh có mái tóc dài màu lam nhạt đứng ở một bên, giới thiệu: “Hắn gọi Quang Ngữ, là tân nhiệm tể ti của chúng ta.”

“Quang Ngữ nhĩ hảo.” Ta nhìn hắn mỉm cười, “Ta là Nguyệt Phi Ly. Khi đối chiến người cùng Tàng Dao bọn họ phối hợp rất ăn ý! Một chút cũng nhìn không ra là mới quen biết gần đây.”

Trong những cuộc PK đoàn thể, tể ti không có năng lực tự vệ nhất nhưng cũng là trọng yếu nhất, thường thường chính là mục tiêu diệt trừ. Vì thế trên lôi đài, tể ti (nhất là đơn tu tể ti) làm sao bảo hộ chính, làm sao phối hợp với đội hữu, có thể hoàn mỹ hiệp trợ đồng đội, chính là một môn học rất khó khăn.

Quang Ngữ này, ta đã chú ý đến khi Tàng Dao bọn hắn thi đấu, hắn vô luận là phụ trợ, phối hợp hay hồng vệ, đều có thể xem là một tể ti lợi hại.

“Cảm tạ...” Quang Ngữ nhàn nhạt đáp, xem ra hắn cũng không phải người thích nói chuyện. “Ta cũng nghe qua rất nhiều chuyện về người.”

“Vậy sao!” Ta thiêu thiêu mi. “Các người rốt cuộc nói với người khác ta thế nào!” Như thế nào hắn lẫn Thiên Xứng đều nói cùng một câu như vậy ni?

“Cũng chỉ là nói xấu người một xú xiu thôi.” Diêu Diêu trêu ghẹo.

“... Bị ta bắt được rồi nhá!” Ta làm bộ rất tức giận.”Khó trách ta gần đây ta luôn cảm thấy ngứa tai, nguyên lai là các người làm hại.”

“Tiểu Nguyệt người nói sai rồi.” Diêu Diêu cười nói: “Lỗi tai ngứa là do có người nghĩ về người.”

“Vậy á?”

“Đúng vậy!”

“Ha ha ha!” A Nhược Khải nhin không được bật cười, “Mị lực của Tiểu Nguyệt thật cao.”

“Không nói cái này.” Để tránh xấu hổ, ta lập tức nói sang chuyện khác.

“Ta có chuyện muốn nói với các người...”

“Ta có chuyện muốn nói với người...”

Tàng Dao và ta trăm miệng một lời đồng thời nói.

“A!” Chúng ta nhìn nhau, sau đó bật cười.

“Cứ quyết định như vậy đi!” Ta tin tưởng lời Tàng Dao muốn nói nhất định giống điều ta đang nghĩ.

“Ân! Ta sẽ nỗ lực.”

Ngân Chi Vô chúng ta đang cần một người, mà Tàng Dao bọn họ có sáu người (Lộ Diêu Tâm Canh Diêu, A Nhược Khải, Tàng Dao, Lạc Hồn, Thiên Xứng và Quang Ngữ), vừa lúc phân một người qua đây.

Tàng Dao thực lực kiên cường, tính phối hợp rất tốt, nhất định có thể giúp đỡ. Vấn đề duy nhất chính là...

“Không được!” Vô Cực lạnh lùng cường ngạnh cự tuyệt.

Ta biết ngay mà. Nhịn xuống xung động muốn trợn trắng mắt, ta nhẹ giọng khuyên giải Vô Cực.

“Ai cũng được, nhưng hắn không được.” Vô Cực lần thứ hai cự tuyệt, sắc mặt càng thêm khó coi.

“Người đang suy nghĩ cái gì a! Tàng Dao là lựa chọn tốt nhất, lại là đạo tặc. Như vậy mỗi đội chúng ta vừa vặn có một đạo tặc.” Thật là, giảo như vậy mà cũng ăn được sao.

“Trong thành chúng ta có rất nhiều đạo tặc, không nhất định phải là hắn.” Vô Cực chết cũng không chịu.

“Thế nhưng...”

“Đừng nói nữa, hắn thì tuyệt đối không được!”

... Người này (nổi giận) đừng ép ta ra tuyệt chiêu!

“Húc, Chi, Vô, Cực!” Ta bày ra sắc mặt còn lạnh hơn Vô Cực mấy lần, từng lời từng chữ gọi ID hắn.

“!” Vô Cực trừng to mắt, kinh ngạc nhìn ta.

Sau đó...

“... Người vui vẻ là tốt rồi.” Về mặt hắn thất bại đến cực điểm.

“Vây là tốt rồi.” Ta diện vô biểu tình nói: “Tiểu Diệp, Thiên Lý, Hoàng, Nhất Kiếm và Nửa Cuộc Đời, các người một tổ. Ta, Vô Cực, Tiểu Dương, Nhất Phương còn có Tàng Dao một tổ, như vậy được chứ?”

“Được được!” Nửa Cuộc Đời cười bồi.

“Không... không thành vấn đề.” Nhất Kiếm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Vây đi báo danh đi!” Ta lộ ra nụ cười thoả mãn.

Lãnh tụ ngầm của Ngân Chi Vô... Nữ vương đại nhân.

Đây là tiếng lòng của mọi người.

Hệ thống thông báo! Ngoại gia Nguyệt Phi Ly, báo danh thi đấu đoàn thể. Đoàn thể lệ thuộc: Ngân Chi Vô Hạn thành. Mời ngoại gia đến thương khố cá nhân lĩnh đạo cụ đặc thù.

“YA! Phát xuống rồi, phát xuống rồi!” Tiểu Diệp nhảy nhót: “Ta phải nhanh chân đến thương khố nhìn xem!”

“Tò mò thật nha!” Thiên Lý cũng nói: “Chúng ta nhanh đi xem đi!”

“Ấn!”

Tư thương (thương khố tư nhân) là một ngân hàng nằm trên phố buôn bán trong thành, vào tìm một tên là nhân viên phục vụ (NPC) tên là “Tu Ấn”, đưa cho y một kim tệ là có thể tiến vào thương khố.

“Xin chào, ta có thể giúp gì cho các vị?” Tu Ấn hòa khí hỏi.

“Ta muốn vào thương khố.” Nói, ta thanh toán một kim tệ cho hắn (đây là định giá của thương khố, mị lực không tạo được ảnh hưởng).

“Được!” Tu Ấn lật bản ghi chép trên tay.”Xin hỏi là thương khố của Nguyệt Phi Ly sao?”

“Không sai.” Mỗi lần đều phải xác nhận như vậy, thật phiền phức.

“Mật mã là?”

Ta nói ra mật mã đã đặt.

“Mời vào.” Tu Ấn mỉm cười, đưa cho ta một chìa khóa đồng. “Đây là chìa khóa của người. Sau khi sử dụng xin mang chìa khóa đến quầy trả lại.”

“Được.” Ta cười nói. Kỳ thực cho dù không trả, rời khỏi ngân hàng thì chìa khóa cũng sẽ biến mất.

Tiến vào thương khố, đập vào mắt là một gian phòng nhỏ khoảng sáu mét vuông. Trong phòng có hai hàng tủ gỗ, chia làm từng ngăn từng ngăn, bên trong đầy ắp các chiến lợi phẩm ta bắt được cùng được thủy và các tạp vật linh tinh. Trên tường còn có một giá đặt vũ khí, bất quá bên trong chỉ có một cái Hắc Nha Quyền Trượng, bên trái là tủ áo treo lên một chiếc Quang Ưng Chi Bào màu trắng.

Hai trang bị này là ta cất riêng làm lưu niệm.

Hệ thống thương trữ của Thiên Vận rất đặc biệt, không giống cái khác loại game online khác trên thị trường là trực tiếp nhảy ra cửa sổ thương khố, mà là một “Thương khố” chân chính.

Thần kỳ chính là, nếu hai hàng tủ gỗ hai ngàn ngăn kia đầy, vẫn sẽ tăng. Chỉ cần ta ném đồ xuống đất, lần sau vào thương khố sẽ phát hiện mấy thứ ấy đã được sắp xếp ngăn nắp trên ngăn tủ, vũ khí cân trang bị cũng vậy (đạo cụ cùng loại sẽ tự động xếp chồng, trang bị mỗi loại chiếm một ngăn trữ vật).

Ta đi tới tủ gỗ, phát hiện quả nhiên có thêm hai ô vuông, bên trong là “Đặc ước nhập tràng quyền” và “Ấn ký” tạo hình huy chương.

Trên nhập tràng quyền chỉ viết ngày thi đấu cùng mấy chữ nhỏ “Người dự thi chuyên dụng”, mà ấn ký lại là hiện mấy chữ xám không thể sử dụng, cũng không có biện pháp xem công dụng. Không thể làm gì khác hơn là đợi tới ngày thi đấu rồi nói sau.

Rất nhanh, đã đến ngày thi đấu.

Hai mươi lăm người dự thi chúng ta tụ tập ở mã tràng, chuẩn bị xuất phát.

Nửa Cuộc Đồi điểm danh từ đầu hàng đến cuối hàng, Tiểu Diệp đột nhiên nhảy đến trước đoàn người, cao giọng nói: “Mọi người chờ một chút! Ta làm vài thứ cho mọi người.” Nói, nàng lấy từ trong đai lưng ra đủ mọi loại quần áo đủ màu sắc.

“Phía chính phủ không phải đã quy định, trang bị trên người chúng ta ngoại trừ vũ khí, toàn bộ đều mất đi hiệu lực sao? Nếu y phục trên người không thể tăng gia phòng cũng không hiệu quả đặc thù, vậy mặc cũng vô dụng! Vì thế...” Tiểu Diệp cười ngọt ngào, chỉ chỉ Hỉ Thượng và Mai Vân đứng ở một bên.”Ta cùng các tỷ muội làm một ít y phục, muốn để mọi người mặc.”

Ta từng nghe qua trên tuyến thảo luận, có mấy người nói phải mặc y phục đặc chế tham gia trận đấu, dù sao trang bị có mặc hay không cũng chẳng có gì khác biệt, như vậy còn thú vị hơn. Mọi người cảm ơn Tiểu Diệp, rồi nói tiếp nhau thay y phục.

Tiểu Diệp thiết kế quả nhiên đặc biệt, ngoại trừ trên ngực trái mỗi người đều dùng tơ vàng thêu lên đoàn huy của Ngân Chi Vô — “Húc nhật cực quang”...

Một điểm chỉnh tề cũng không có (đổ mồ hôi).

Kiểu Tây, kiểu Trung, kiểu Nhật, cổ trang, hiện đại hoặc là cosplay, đủ mọi chủng loại, giống như một cửa hàng quần áo thu nhỏ.

Nhất Phương mặc chính là một bộ quân trang thời Trung cổ màu xanh xám; Tiểu Dương chính là bộ cosplay Robin Hood màu xanh nhạt, cái mũ trên đầu còn cắm lên một chiếc lông vũ lục sắc; Tàng Dao là một bộ đồ nịt không tay, bên hông buộc một bó mang màu tím sẫm dài xuống chân; ta và Vô Cực còn lại là đạo bào lam tử sắc viền vàng và kim bạch sắc viền lam.

Mà bản thân người chế tác à?

Tiểu Diệp đeo tai thỏ (giả trang khả ái?), trên lưng còn có đôi cánh thiên sứ rất đáng yêu (giả trang thuần khiết?); Hỉ Thượng lại là một thân trang phục vũ đấu, hai cánh tay phân biệt mang giáp bao tay màu đỏ và đen; Mai Vân lại mặc một bộ kimono màu trắng nhạt, mặt trên còn điểm xuyết những cánh hoa mai màu đỏ.

“Tất cả mọi người đổi xong chưa!” Tiểu Diệp hài lòng: “Đổi xong chúng ta xuất phát!”

Nhất Kiếm kêu rên.”Ta có ý kiến! Ta muốn thay bộ khác!” Bộ y phục Tiểu Diệp đưa cho Nhất Kiếm, là một bộ cosplay động vật với đôi tai và cái đuôi cẩu, hần vể mặt đau khổ, xem ra tuyệt không muốn mặc!

“Y phục cũng không tệ, đừng tính toán nhiều như vậy.” Nửa Cuộc Đồi liếc Nhất Kiếm.”Mau xuất phát, bằng không sẽ không kịp.”

Sa Lợi Diệp cho Nửa Cuộc Đồi mặc chính là một bộ trường bào đen như mực, còn có đôi cánh ác ma — cá nhân ta cho rằng hình tượng này rất phù hợp với hồ ly đại nhân (cười).

Ta vỗ vỗ vai Nhất Kiếm. “Rất hợp với ngươi.” Nói xong còn nhin không được bật cười.

“Nguyệt đại ca!”

“Xuất phát xuất phát, ta giúp các vị mua vé xe.” Ta nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Tới “Đấu trường Simon”, chúng ta mới phát hiện, ý tưởng của đại đa số mọi người đều giống với chúng ta (Tiểu Diệp), trước đấu trường chật ních người dự thi mặc đủ các loại trang phục. Có một đoàn toàn thể

thay y phục thủy thủ (bao gồm cả nam sinh...), còn có một đoàn ăn mặc không khác gì NPC; đặc biệt nhất là Kính Nguyệt thành, toàn bộ thành viên đều giả dạng thành nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ làm sao đặc biệt? Khụ... nam sinh nhà họ phần thành thỏ nữ lang, nữ sinh phần thành ngư lang. Đủ đặc biệt chưa! (Phong: xin tưởng tượng các bạn nam mặc đồ maid đeo tai thỏ và các bạn nữ mặc vest đen đuôi tôm trong các bộ manga :”>)

Đương nhiên, còn có đoàn người Tiêu Dao Công Tử vẫn mặc y phục thường ngày, coi như là rất đặc biệt (vì chỉ có bọn họ không thay đổi trang phục).

Nhóm người Kính Nguyệt thành đang trêu chọc về trang phục của trò đối phương, ở bên kia cãi nhau ầm ĩ, một xú cũng không thấy khẩn trương như những người đang tham gia thi đấu. Loại tâm tính này mới đúng là đang ngoạn trò chơi, không phải bị trò chơi ngoạn.

Vô Cực vỗ vỗ vai ta, nói rằng: “Có thể vào.”

“Ân.” Ta xuất ra xuất nhập tràng quyền, tuyển chọn sử dụng. Bạch quang chợt lóe, đã bị đưa vào chỗ ngồi trong đấu trường.

Đấu trường Simon là sân thi đấu lớn nhất trên Thiên Vận, kiến trúc hình tròn giống hệt đấu trường La Mãm khán đài có thể chứa một vạn khán giả, còn có hai trăm tổ trọng điệp không gian làm sân thi đấu. Hôm nay thỉnh phòng đã đầy hết tám phần, có thể thấy được nhân số tham gia thi đấu lần này không nhỏ.

Đứng giữ đấu trường là một GM tinh linh mặc pháp bào, tóc vàng, tai nhọn. Khóe môi hần nhếch lên nụ cười thân thiện, nhìn khán giả một vòng, cao giọng: “Xin chào các vị ngoạn gia, ta là phục vụ viên cho trận đấu lần này. Số hiệu là GM03.”

Toàn bộ đấu trường ồn muốn chết, căn bản chẳng có mấy ai nghe được lời hắn nói.

GM03 cũng không tức giận, vẫn giữ nụ cười hiền lành thân thiện. “Thực sự là ngưỡng ngừng, ồn như thế ta căn bản không có biện pháp tuyên bố sự tình, ta chỉ đành cấm toàn bộ kênh của các vị.” Vừa dứt lời, trên đầu ta hiện lên một hàng chữ.

Hệ thống thông báo! Phong tỏa toàn bộ kênh trên phạm vi đấu trường.

Sau đó chỉ thấy được, Nhất Kiếm và Thiên Lý vừa mới huyền não không ngừng bây giờ thì miệng mồm như cá vàng hé ra hợp lại , không phát ra nửa điểm âm thanh.

“Thực sự là ngưỡng ngừng, ồn như thế ta căn bản không có biện pháp tuyên bố sự tình, ta chỉ đành cấm toàn bộ kênh của các vị.” GM03 lập lại lời vừa nói lúc nãy.

“Hiện tại ta xin giảng giải quy tắc thi đấu lần này.” Nhìn mọi người an tĩnh không tiếng động, GM03 thoả mãn cười nói: “Được rồi! Ta là GM03, sợ các vị vừa rồi không có nghe rõ ràng. Quy tắc thi đấu đoàn thể là, trong thời gian hạn định thu thập đủ 5 loại đạo cụ là có thể thu được thắng lợi, điều này tin tưởng các vị đều đã biết...”

GM03 đột nhiên sững sốt một chút, lẩm bẩm: “Hảo, ta biết, đạo cụ nào một lát nữa sẽ nói rõ, thỉnh các vị đừng cắt đứt ta... Cũng thỉnh không nên nhục mạ GM.” Hắn nhìn thoáng qua phương hướng đám người Tiêu Dao Công Tử.

“...” GM03 nhú mồm, hình như có chút mất hứng.”Không có biện pháp, xin cho ta khóa lại kênh cá nhân của các vị.”

Hệ thống thông báo! Thi Phong tỏa kênh cá nhân trên phạm vi đấu trường

Cái này, ngoại trừ kênh đoàn thì cái gì cũng không thể dùng. Lần đầu tiên ta cảm nhận được tư vị cảm điếc là thế nào.

“Được rồi.” GM03 cười đến rất hả hê. “Chúng ta sẽ không nên lãng phí thời gian!”

Hắn bắt đầu giảng giải quy tắc.

“Trong lúc thi đấu, phong bế toàn bộ kênh cá nhân và kênh dong binh đoàn. Năm ngoạn gia cùng tổ sẽ có kênh riêng của mình..

“Năm người tự động cấu thành một đội, đội ngũ không thể giải tán, hơn nữa người dự thi không thể mời tổ đội người chơi khác.

“Người không dự thi không thể cung cấp đạo cụ nhiệm vụ cho người dự thi, cũng không thể mua ở các hàng quán (thương điểm người chơi mở). Người dự thi trong lúc đó thu thập được nhiều hơn một đạo cụ, cũng không thể giao dịch.

“Người dự thi trong lúc đó có thể tiến hành PK, sẽ không khấu trừ giá trị danh vọng. Thế nhưng người không dự thi với người dự thi PK, khấu trừ gấp ba giá trị danh vọng. “GM03 dừng một chút, nghiêm mặt nói: “Điểm ấy thỉnh các vị ngoạn gia chú ý. Tiếp theo...”

GM03 nói: “Thời gian thi đấu được tính từ khi ta nói bắt đầu đến cùng giờ ngày mai. Tổng cộng có thời gian 24 giờ, thỉnh các vị hảo hạo lợi dụng.”

Không nghĩ tới thời gian hoạt động lại dài như thế, may mà ngày mai là chủ nhật, Tiểu Dương bọn họ không cần đi học.

“Sau khi cuộc thi đấu thu thập đạo cụ bắt đầu, trên bảng nhiệm vụ sẽ liệt kê lại các quy tắc. Về 5 loại đạo cụ cần thu thập, điểm ấy tất cả mọi người đã biết?”

GM03 thấy không ít người gật đầu, nói tiếp: “Các đạo cụ này có loại số lượng ít ỏi, có loại chỉ có một, còn có loại là đạo cụ nhiệm vụ. Do hệ thống phân phối ngẫu nhiên, sẽ không hoàn toàn trùng lặp với các tổ khác, đương nhiên, có lẽ sẽ có mấy thứ lặp lại. Như vậy không có vấn đề gì chứ.” GM03 cười.

Chỉ thấy mọi người há to miệng, dùng một bộ biểu tình “cho dù có vấn đề cũng nói không nên lời a” lườm GM03. Mà Thiên Lý và Nhất Kiếm đã sớm lòi gia đình GM ra ân cần thăm hỏi mấy lần trên kênh đoàn.

“Ái chà! Ta quên ta đã khóa kênh.” Không biết có phải ta tưởng tượng hay không, ý cười trên khóe miệng GM03 hình như có điểm giống với con hồ ly nhà chúng ta. “Ta đây sẽ thuyết minh tường tận lại một lần...”

Sau đó, GM03 đem nội dung lúc này lập lại một lần nữa.

“Quy tắc và nội dung tỉ mỉ về trận đấu, các vị ngoạn gia có thể tìm đọc trên bảng nhiệm vụ của mình. Như vậy không có vấn đề chứ?” GM03 hỏi lần thứ hai.

Lần này, mọi người sôi nổi lắng đầu. Cùng với việc ngồi nghe GM giảng giải, còn không bằng một lát lòi bảng nhiệm vụ ra nhìn còn nhanh hơn.

“Hiện tại ta giải thích về phương pháp sử dụng đạo cụ đặc thù.” GM03 nói: “Bây giờ các bị mở ra đạo cụ lan, hẳn là sẽ phát hiện đạo cụ [Ẩn ký] đã có thể trang bị. Thỉnh đem trang bị đặt tại bất kì ngăn nào trên bảng đạo cụ.”

Ta theo lời gọi ra trang bị lan, quả nhiên, cái kia huy chương đạo cụ đặc thù đã biến thành chữ màu đen có thể trang bị.

Kiểm tra trạng thái vật phẩm, xuất hiện chính là:

Vật phẩm tên gọi: Ẩn ký (đạo cụ đặc thù, sẽ biến mất khi thi đấu kết thúc.)

Hiệu dụng:

Tổ chất: 100 điểm (có thể tùy ý cộng thêm vào sức mạnh, thể chất, miễn tiện, trí lực hoặc tinh thần.)
(Phong: so sánh qua các game online, sau khi nhân vật tăng 1 cấp sẽ được một số điểm tổ chất, trong VLTK thì là 1 cấp/5 điểm, người chơi có thể tự thêm vào các hạng mục để nâng cao sức mạnh cho đường nhân vật theo. Lâu quá không chơi game nên quên mất nó gọi chính xác là gì ; ^ ;)

Năng lực: 100(có thể tùy ý cộng thêm vào tốc độ hồi huyết, né tránh, bạo kích, tốc độ hồi MP hoặc phòng ngự ma pháp), các thuộc tính kháng +10%

Kỹ năng: Lời chúc phúc của nữ thần thời không, Sinh mệnh nữ thần thường bị.

Không thể nào –

Đây căn bản là trang bị biến thái cấp GM!

Không nói đến có thể tự do lựa chọn cộng thêm vào kỹ năng, cho dù cộng lại hết tất cả cũng không tốt bằng trang bị của ta, trang bị này biến thái là ở kỹ năng của nó.

Sau khi sử dụng [Sinh mệnh nữ thần], có thể giúp người chơi sau khi tử vong cũng không bị trừ điểm kinh nghiệm, khuyết điểm là một ngày đêm chỉ có thể sử dụng một lần. Ở ngoài Thiên vận, [Thời không nữ thần] có thể giảm một nửa thời gian cười phượng tiện giao thông, bất quá phí dụng lại tăng gấp đôi. [Lời chúc phúc của nữ thần thời không] lại có thể hoàn toàn giảm bớt thời gian lữ hành...

Hai kỹ năng này chỉ có trong trang bị truyền thuyết (bởi vì còn chưa từng có ai đánh được), hơn nữa Sinh Mệnh nữ thần lại là thường bị, thảo nào phía chính phủ thông cáo tử vong sẽ không rút điểm kinh nghiệm. Chúc mừng một phiên bản mới, cư nhiên lại bỏ ra một số lớn như vậy, tung ra trang bị tốt như thế, thật không hổ là Thiên Vận. (Phong: [Sinh mệnh nữ thần] và [Thời không nữ thần] là 2 kỹ năng chỉ có trong trang bị Thiên Vận truyền thuyết, hiện tại vẫn chưa có ai đánh được trang bị có hai kỹ năng trên. [Lời chúc phúc của nữ thần thời không] và [Sinh mệnh nữ thần thường bị] là kỹ năng của đạo cụ [Ấn ký] có được hai kỹ năng này, cho dù chết bao nhiêu lần trong ngày đều không rút exp, có thể lập tức đến bất cứ nơi nào mà không phải chịu chi phí di chuyển gấp đôi.)

Ta đem [Ấn ký] bỏ vào khung trang bị (ngoại trừ Tình Ti không thể bỏ xuống, những trang bị khác trên người ta đều bị bỏ đi), sau đó mở bảng trạng thái, cộng 100 điểm tính chất được thêm.

Đăng cấp: 97(tập đăng trung)

Chức nghiệp: vụ linh giả (nhị chuyển)

Danh vọng: 6420

Sinh mệnh: 3250

Ma pháp: 5820

Thuộc tính cơ bản

Sức mạnh: 1

Thể chất: 3+6

Mẫn tiệp: 8+8

Trí lực: 6+28(+30)

Tinh thần: 9+45(+70)

Mị lực: 9

May mắn: không thể nhận ra

Mà một trăm điểm năng lực kia ta cộng tất vào tốc độ hồi phục ma pháp.

Đại khái qua hơn mười phút, GM03 đột nhiên thả một cái pháo hoa màu vàng.”Bính”một tiếng thật lớn, hấp dẫn chú ý của mọi người

“Các vị ngoạn gia.” GM03 cao giọng: “Trận đấu bắt đầu — “

Sau đó, chúng ta biến thành từng đạo từng đạo bạch quang, bị tổng ra khỏi đấu trường.

Nói bắt đầu mà bắt đầu theo kiểu này... GM đó cũng quá vô sỉ!

—

33. Chương 33: Cuộc Đấu Bắt Đầu

Chừng năm mươi người vây quanh một cây cổ thụ che trời, lá cây kim lục sắc xào xạc trong gió, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua tán lá, quang hoa mỏng lung rơi trên mặt đất, bầu không khí thập phần tường hòa, thoải mái.

“Đại Địa Chi Mẫu a! Sao lại bị truyền đến nơi này?” Tiểu Dương áp cả người lên thân cây, “Bất quá thật đúng là hoài niệm.”

Vô Cực vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng ve vuốt thân cây, vô cùng cảm khái: “Đúng là đã lâu không tới.”

Nhất Phương cũng nở nụ cười tưởng nhớ.

“Đây là Đại Địa Chi Mẫu!” Tàng Dao chưa từng tới Thiên Thê đại lục, kinh ngạc nhìn cự mộc trước mắt, “Không ngờ lại cao lớn như vậy.”

Gió thổi qua lá cây, vang lên tiếng xạc xào, quang hoa trên mặt đất cũng theo đó mà thay đổi. Ta khép mắt, hưởng thụ lấy phần yên ổn này. “Thật hoài niệm a...” Nỉ non.

Ta đã từng là tinh linh, đối với Đại Địa Chi Mẫu tượng trưng cho sinh mệnh chi nguyên của tinh linh, có một phần hoài niệm rất sâu. Hơn hết, phong cảnh mỹ lệ bình thản này, cho dù không phải tinh linh, chỉ nhìn thấy cũng sẽ khắc sâu vào tim mỗi người.

Trong làn gió mát, trong ánh nắng nhu hòa này, mọi phiền não đều tiêu thất... nội tâm yên tĩnh không gì sánh được....

“Chúng ta cần phải đi!” Nhất Phương đánh vỡ sự yên lặng, “Còn có cuộc thi.”

“Đúng vậy! Thiếu chút nữa đã quên.” Tiểu Dương xấu hổ gãi gãi đầu. “Lâu lắm không có về mà.”

“Trước nhìn xem phải thu thập đạo cụ nào.” Vô Cực nói.

Chúng ta lập tức gọi ra bảng nhiệm vụ của mình.

Nhiệm vụ: Đoàn thể thi đấu (nhiệm vụ đặc thù)

Đăng cấp: 1

Nội dung nhiệm vụ: trong vòng một ngày đêm thu thập “Điện đăng phao” (bóng đèn), “Thủy tinh đỏ bị nguyên rửa”, “Base”, “Mảnh vỡ ánh trắng”, “Kim sắc linh đăng”, giao cho nhân viên phục vụ tại sân vận động Simon...

“Ngô... Đại khái đều nghe qua.” Ta nhìn nhiệm vụ, cúi đầu suy nghĩ, “Điện đăng phao thì đến đáy biển đánh Đăng Lung Ngư (cá lồng đèn), thủy tinh hình như là nhiệm vụ đạo cụ bên Song tháp, Base thì đánh quái biến hình, kim sắc linh đăng là BOSS miêu nương... Mảnh vỡ ánh trắng?”

“Chưa từng nghe qua.” Vô Cực nói.

Những người khác cũng đều lắc đầu.

“Là đạo cụ mới sao?” Tàng Dao hỏi.

“Không có khả năng. Phía chính phủ có nói sẽ không để chúng ta tìm đạo cụ mới... Kỳ quái.” Ta càng nhìn càng nghĩ cái tên “Mảnh vỡ ánh trắng” này rất quen thuộc.

“Ta hình như đã từng thấy đạo cụ này ở đâu đó.”

“Ở đâu? Nguyệt đại ca ngươi từng thấy sao?” Tiểu Dương vội vã truy vấn.

“Trong thương khố Minh Nguyệt hình như có.” Ta có một ham mê đặc biệt, là thu thập một số đồ vật cổ quái hiếm lạ gì đó trong trò chơi, vì thế trong thương khố của ta thường thường nhồi vào một đồng đạo cụ không biết có ích lợi. “Mảnh vỡ ánh trắng”, ta rất khẳng định ta trước đây đã từng sưu tập qua. Đáng tiếc sau khi nhân vật trọng luyện, những thứ trong thương khố toàn bộ đều mất hết.

“Rốt cuộc lấy được ở đâu?” Ta cau chặt đầu lông mày, ngón tay vô ý thức giật giật tóc mai. “Sao không nghĩ ra...” Ta rõ ràng nhớ kỹ lúc đó mình còn cầm đao cụ đó ngắm nghía rất lâu.

Không thể nào là làm nhiệm vụ lấy được, bằng không ta sẽ không có ấn tượng, hình như cũng không phải đánh tới... Chẳng lẽ là mua của người khác, vậy mua ở đâu chứ?

“Quên đi! Từ từ rồi nghĩ. Chúng ta đi sưu tập các đao cụ khác trước.” Ta nói: “Ta chắc chắn sẽ nhớ ra.” Sau đó vừa giương mắt liền phát hiện Vô Cực và Tàng Dao hai người nhìn chăm chăm vào ta, nhãn thần thập phần quái dị.

“Các người làm sao vậy?” Ta khó hiểu hỏi.

Chỉ thấy Tiểu Dương che miệng, đưa lưng về phía ta, vai liễu mạng run rẩy.

“A?” Ta hỏi Nhất Phương, “Ta trên mặt có cái gì sao?” Sao bọn họ phản ứng kỳ quái như vậy.

“Không có việc gì...” Khóe miệng Nhất Phương hơi hơi co quắp, giả vờ trấn định nói: “Đi nhanh đi, chỉ là có ai đó nhìn đến ngây người thôi.”

Gì? Quên đi... Mặc kệ.

“Ma tộc chết tiệt! Dám xông vào cấm địa Tinh Linh tộc!” NPC cười ngựa lớn tiếng rít gào, đồng thời đem ta và Tàng Dao đuổi xuống xe ngựa.

“A? !” Ta cùng Tàng Dao hai mặt nhìn nhau, không rõ đang phát sinh chuyện gì.

Thấy hai người chúng ta chậm chạp không lên xe, Vô Cực hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta...” Ta chỉ vào người chặn ngựa, hoang mang: “Chúng ta không thể lên.”

“Không thể lên xe?” Vô Cực suy tư.”Sau khi Nguyệt trọng luyện hình như chưa từng tới Thiên Thê đại lục? NPC tại cấm địa tinh linh (khu vực phụ cận Đại Địa Chi Mẫu) hình như đều có địch ý với Ma tộc và Hắc Yêu.”

“Nguyên lai là như vậy.” Tàng Dao hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Quay đầu lại nhìn Đại Địa Chi Mẫu, lá cây kim lục sắc lay động trong gió nhẹ, bầu không khí bình thản an tường như vậy.

Ai... Trong lòng ta thở dài một hơi. Mẫu thụ vô điều kiện ban tặng hơi ấm cho mọi người, nhưng các tinh linh lại có hiềm khích với Ma tộc chúng ta... Tuy rằng đó chỉ là trò chơi đặt ra nhưng vẫn khiến người cảm thấy bí ẩn.

“Vô Cực các người tới thôn trang gần đây chờ chúng ta.” Ta nói: “Ta và Tàng Dao cưới Tương Linh sẽ đến sau.”

Vừa mới nói xong, Vô Cực lập tức nhảy xuống xe ngựa, sắc mặt có chút khó coi.

“Ta không ngồi xe ngựa, cùng đi đi.”

“Ta cũng không muốn chỉ có chúng ta ngồi xe ngựa, ta cũng không ngồi.” Tiểu Dương cũng nhảy xuống.

Nhất Phương không nói một câu, xoay người nhảy xuống xe.

“Này..” Ta thấy khó xử.

Nhất Phương nhàn nhạt nói: “Đừng lãng phí thời gian.” Tiếp theo gọi ra Độc giác thú Túc Phong.

Hắn nói rất có lý, thay vì chối từ, còn không bằng xuất phát sớm một chút.

“Ai, vậy đi thôi.” Ta cũng gọi Tương Linh ra.

Đầu Phi Long cả người màu lam sẫm, lân giáp lại ánh lên những ngọn lửa đỏ tươi, dài chừng hai mươi thước, bay vút qua trên không trung rừng rậm Tinh Linh xanh ngắt. Ta và Tiểu Dương ngồi trên lưng phi long, Nhất Phương cưỡi Túc Phong màu ngân bạch ngay phía dưới chúng ta, chạy nhanh như Mercedes-Benz; hơi rớt lại phía xa xa một chút là Vô Cực và Tàng Dao.

Tàng Dao khi ẩn khi hiện xuyên qua đám cây rừng, chỉ thấy một luồng sáng đen vụt qua. Hắn vốn sử dụng kỹ năng đặc biệt của đạo tặc “Phụ Ảnh Hóa Hình Thuật”, hóa thành cái bóng của cây cối, sau đó dùng lại dùng “Thuần túc” di động cực nhanh giữa những thân bóng cây.

Mà Vô Cực lại là buff cho mình một cái Tật Phong Chi Tẩu, tăng tốc độ di động, để tránh bị quái vật trong rừng tập kích bất ngờ, còn phóng Liễu Phong Chi Chương Bích khiến quái vật không thể tiếp cận. Hai loại ma pháp phong hệ cùng một chỗ, làm cả người hắn bao phủ trong vầng sáng màu xanh nhàn nhạt..

“Theo kịp không?” Ta dùng kênh đoàn hỏi mọi người

“Có thể.” Nhất Phương là người đầu tiên trả lời. Sừng vật của hắn có thể cười, chỉ cần cách xa đám quái vật trong rừng là tốt rồi.

Vô Cực đáp: “Không thành vấn đề.” Chạy đường trường với hắn mà nói cũng chẳng là gì, hơn nữa bọn quái vật bị Liễu Phong Chi Chương Bích ngăn cản bên ngoài, vì thế ngoại trừ tốc độ hơi kém hơn mọi người, hắn có vẻ khá thoải mái.

Một lát sau, Tàng Dao cũng trả lời: “Yên tâm đi, ma hoàn của ta còn đủ dùng.”

Hắn sử dụng Thuần Túc, tốc độ tuy rằng nhanh hơn Tật Phong Chi Tẩu của Vô Cực, thế nhưng kỹ năng này không giống Tật Phong Chi Tẩu có thời gian duy trì, sử dụng xong lại phải phát động tiếp. Hơn nữa để tránh cho quái vật quấy rầy mà thi triển Phụ Ảnh Hóa Hình Thuật (cũng có thể trực tiếp sử dụng tiềm hành, thế nhưng tiềm hành tốc độ di động quá chậm), lượng SP tiêu hao là phi thường lớn.

“Mọi người cố lên, chúng ta sắp đến rồi.” Ta cổ vũ mọi người. Ta biết Tàng Dao nhất định dùng được rất hung, thế nhưng không có biện pháp, ai kêu cung tiễn thủ không có kỹ năng tăng tốc độ di chuyển, cũng không có kỹ năng tách quái vật ra xa, ta không thể làm gì khác hơn là dè dặt Tiểu Dương.

“Nguyệt đại ca.” Tiểu Dương ngồi phía sau khẽ hỏi: “Không phải có loại đạo cụ số lượng hạn chế sao? Không bằng chúng ta thảo luận một chút, cần phải đi lấy thứ nào trước.”

“Àn... Ta xem xem.” Ta là gọi ra bảng nhiệm vụ. “Điện đăng phao và Base, tỉ lệ rớt thấp một chút, hình như không có số lượng hạn chế... Mảnh vỡ ánh trăng không rõ lắm, suy nghĩ sau.”

“Thủy tinh là đạo cụ nhiệm vụ, ngoại trừ đạt được có hơi phiền phức chút, hình như cũng không có hạn chế... Miêu nương là boss, thời gian xoát tàn khá dài, xem ra chúng ta nên đi tìm Kim Linh Đang trước.”

“Nguyệt đại ca thật là lợi hại! Phân tích nhanh như vậy.” Tiểu Dương bội phục: “OKOK! Chúng ta đến Xích Thổ trước đi!”

Ba người phía dưới chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, tiếp tục vui đùa chạy như điên.

Miêu Nương, boss song thuộc tính địa-hỏa, hình người, cấp 180, thường ẩn hiện tại tầng cuối Chiều Tướng Trùng, tầng cuối Chiều Tướng Trùng còn có một con boss khác, cấp 190, hệ động vật, song thuộc tính phong-hỏa, Cửu Vĩ Hồ. (chiều tướng: đại khái là một chức vị tương đương thiếu tướng hiện đại :”>; trùng: ngôi mộ, phần mộ)

Chiều Tướng Trùng nằm ở góc dưới Xích Thổ đại lục, tổng cộng có năm tầng, bên trong đều là quái hệ bất tử hoặc miêu yêu, hồ yêu các loại. Đăng cấp trung bình cỡ bảy mươi tám mươi cấp, đối với chúng ta sẽ không tạo thành uy hiếp.

Phiền phức duy nhất chính là đường xá quá mức xa xôi, hơn nữa không có mã xa trực tiếp tiến vào, nhất định phải trải qua con đường “Bất quy lộ” buồn chán.

Cho nên có người nói: “Muốn đến Chiều Tướng Trùng, trước phải qua con đường không lối về.”

Chúng ta chỉ tốn hơn mười phút đã đến Xích Thổ đại lục. Đã giảm hơn 1/20 thời gian (từ Thiên Thê đại lục ngồi thuyền đến Trung Ương đại lục cần nửa giờ, đến Thanh Long cảng ngồi xe ngựa tới Bạch Hồ cảng phải tốn gần 2 tiếng, mà từ Bạch Hồ cảng đến Xích Thổ đại lục không sai biệt lắm cũng phải mất nửa giờ).

Nhìn Bích Sa cảng quen thuộc trước mắt, trong lòng ngực chúng ta đều có một loại xúc động... muốn đem ấn ký quảng lên trời tung hô (cười).

Lãng phí thời gian ngồi thuyền ngồi xe ngựa... đó chính là nỗi đau trong lòng mọi người a!

“Kế tiếp, chúng ta phải ngồi xe đến Bào Khiếu Sâm Lâm.” Vô Cực nói: “Sau đó lại theo Bất Quy Lộ đi tới Chiêu Tướng Trùng.”

“Ai!” Tiểu Dương thở ra một hơi rất rất dài, “Lại phải đi con đường chết toi kia!”

Quái vật hay lui tới trên Bất Quy Lộ là U Linh hệ vong linh hoặc Hủ Thi hệ bất tử, đẳng cấp trung bình khoảng bốn mươi, năm mươi, số lượng không nhiều lắm, thời gian xoát tân cũng không nhanh. Người chơi hơn ba mươi chỉ cần hai người một tổ là có thể thuận lợi đi qua.

Vấn đề duy nhất chính là, đường rất dài, còn có...

Trong màn trời hôn ám, từng cụm ma trôi màu âm lục hoặc tử bạch phiêu đảng, bốn phía đều có tiếng gió thổi vù vù, hòa cùng với tiếng quỷ ma rên rỉ thê lương đến cực điểm, bén nhọn chói tai.

Tiểu Dương cố sức bịt tai lại, thế nhưng vẫn không ngăn được ma âm quán não.

“Ta, cực, kì, ghét, cái, tiếng, quỷ, này—” Khi nói chuyện, mấy cụm ma trôi bay tới trước mặt, Tiểu Dương nghiêng người né tránh, tiếp tục kêu lên: “Ta cũng ghét cái đó — không thể đánh thật là nổi nóng mà!”

Ma trôi và tiếng quỷ kêu là ‘đặc sản’ của Bất Quy Lộ, ma trôi không có kinh nghiệm giá trị, cũng không thể công kích, thế nhưng chúng nó luôn dùng chiến thuật “đề người” đập vào người chúng ta, tuy rằng không tạo thành thương tổn, nhưng bị đụng tới vẫn rất đau. Phi thường dễ giận!

Mà quỷ khóc thần hào như vậy, âm điệu bối cảnh giống như đang giết gà, sẽ chỉ làm người nổi nóng.

“Chúng ta đi nhanh lên một chút ba!” Vô Cực lạnh lùng nói, xem ra hắn cũng bị đám ma trôi này chọc giận không nhỏ.

“Cái gì đường không về... Cái đường quỷ quái này! Ai muốn không về a!” Tiểu Dương tiếp tục oán giận, “Ta mong về muốn chết!”

“Ha ha ha.” Nghe vậy, Tàng Dao nhin không được bật cười, “Nói cho cùng! Muốn về phải chết.”

“Đúng vậy.” Ta cũng theo nở nụ cười.

Vô Cực và Nhất Phương xanh mặt, thánh lực Tinh Linh Tộc rất tốt, trong hoàn cảnh này trái lại khiến bọn họ càng thống khổ.

“Thứ đáng ghét!” Tiểu Dương phát tiến bắn về phía một đám ma trôi. Mùi tên ngân sắc tới gần, ma trôi lập tức phân tán thành những đốm lửa thật nhỏ, vài giây sau lại tụ thành một cụm như cũ.

“Đáng ghét a!” Tiểu Dương tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hắn lấy ra một bó tên, lấp vào cuống bắn.

Vô Cực cũng phóng ma pháp thủy phong (băng) phạm vi lớn, Băng Phong Bạo.

Thế nhưng ma trôi vốn dĩ được hệ thống đặt ra căn bản không thể công kích, vừa gặp phải Băng Phong Bạo và tên, tức tản ra, như thế nào cũng không làm gì được chúng nó.

Vô Cực híp mắt, lãnh ý trong đôi mắt xanh càng lạnh hơn pháp thuật mình tung ra.

Ta nhìn sắc mặt Vô Cực, ôn thanh hỏi: “Người có khỏe không?”

“Hoàn hảo.” Hắn nghe ta hỏi, sắc mặt chậm rãi khá hơn.

“Nếu không phải bốn phía đều là ma trôi, ta còn có thể kỵ sửng tiến lên.” Ta nói: “Đáng tiếc hiện tại chỉ có thể đi bộ.” Khi nói chuyện, lại có mấy cụm ma trôi bay tới trước mặt.

Vô Cực vội vàng buff cho ta một cái Phong Chi Chướng Bích, quan tâm nói: “Cẩn thận một chút, đừng dễ bị bóng.”

“Cảm tạ.” Ta mỉm cười.

Phong chướng che phủ trên cơ thể, “Di!” Ta sợ hãi kêu một tiếng.” Vô Cực ngơ ngác!”

Đám ma trôi làm phiền người khác kia, tất cả đều bị cách ly bên ngoài phong chướng màu xanh nhạt.

“Không thể công kích chứ không dùng ngăn trở...” Vô Cực ngẫm nghĩ: “Thì ra là thế...”

Hắn xoay người, buff Phong Chi Chưởng Bích cho những người khác.

Phong Chi Chưởng Bích không phải pháp thuật công kích, chỉ biết ngăn trở địch nhân. Mà ma trơi chỉ cần không bị công kích thì sẽ không tản ra. Rốt cuộc vấn đề ma trơi đã được giải quyết, còn tiếng quỷ gào này thì sao đây?

... Cái này đừng, nói, nữa!

Chúng ta nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể qua khỏi Bất Quy Lộ, đến Chiếu Tướng Trùng.

Chiếu Tướng Trùng bốn phía đầy cờ trắng lay động, giấy tiền vàng mã đầy đất, thoát nhìn như là một phần mộ thật lớn. Âm phong thổi lên, cờ tang phiêu phiêu, giấy tiền vàng mã cát vàng dưới đất cũng bị thổi tung, cuộn lên, có một loại cảm giác hoang bại thê lương nhàn nhạt.

Lối vào có một tấm bia đá, những chữ trên mặt sớm đã loang lỗ mờ hồ, nhìn không ra người an nghỉ ở nơi này là ai.

Tầng một Chiếu Tướng Trùng đều là u linh cấp thấp, xuống chút nữa, tầng hai phân bố u linh và một ít hủ thi, tầng ba bốn lại là Khô Lâu và cương thi hình người, mà tầng năm, chính là căn cứ địa của boss Miêu Nương và Cửu Vĩ Hồ, bên trong còn có không ít miêu yêu, hồ quái.

Đối chúng ta mà nói, ngoại trừ cương thi tầng bốn ngẫu nhiên sẽ phát điên, những quái vật khác đều không có gì uy hiếp. Vì thế ta vừa vào Chiếu Tướng Trùng, tựu lập buff cho mọi người một cái tạt phong thuật, sau đó — bắt đầu cầm đầu mà chạy.

Chiếu Tướng Trùng tuy rằng là một mê cung hơi phức tạp, nhưng vẫn không làm khó được chúng ta những người chơi già đời như chúng ta. Dưới tình huống phía sau kéo theo một đoàn xe lửa (bị quái rượt), chúng ta rất nhanh đã vọt tới tầng bốn.

Tới tầng bốn, liền phát hiện có mấy người chơi đang ngồi ở cửa ra vào nói chuyện phiếm.

Tiểu Dương hiếu kỳ hỏi: “Sao các người không luyện công?”

Đám kia nhân nghìn thấy huy chương kim hồng sắc trên tay chúng ta, nhận ra chúng ta là người dự thi. (sau khi bắt đầu thi đấu, trên tay người tham gia sẽ hiện lên ấn kí kim hồng sắc)

Một chiến sĩ trong đó nói: “Các người là người dự thi à! Vừa rồi cũng có một nhóm dự thi đến đây.”

“Thực sao!” Không ngờ có người đến sớm một bước. Nếu bọn họ cũng tìm thứ giống chúng ta, vậy phiền phức rồi.

Chiến sĩ nói tiếp: “Bất quá chúng ta gặp phải bạo tẩu, cho nên lui ra. Những người dự thi kia hẳn cũng đang bị đám bạo tẩu kia vây khốn...”

“Các người nhanh vào đi.” Một tể ti nói “Cẩn thận một chút!”

Chúng ta hướng bọn họ nói lời cảm tạ, lại tha đoàn xe lửa chạy như điên (cười).

Chạy một trận, Tiểu Dương đột nhiên chỉ vào một chỗ rẽ, kêu lên: “Các người nhìn bên kia!”

“Cái gì?” Ta hỏi.

“Chúng ta chạy quá nhanh, không thấy được.” Tàng Dao hỏi: “Người muốn chúng ta nhìn cái gì?”

“Hình như ta vừa thấy, một đám cương thi hình người vây quanh vài người.” Tiểu Dương nói.

“Hẳn là đội ngũ đến trước chúng ta.” Vô Cực nói: “Xem ra bọn họ bị quái bạo tẩu làm chậm trễ.”

“Như vậy vừa lúc, chúng ta đi mau!”

Vòng qua mấy chỗ rẽ, tiếp tục xuyên qua một con đường chật hẹp thật dài, trước mắt thông thoáng rộng mở, chúng ta đi tới một huyệt động rất rộng rãi.

Huyệt động hôn ám, chỉ có hai ngọn đèn lồng, ánh nền vàng vọt mờ lung, không gió tự lay. Trên vách tường phía trước huyệt động, hé ra một đầu hổ thật lớn, mắt hổ phát ra u quang xanh đậm dữ tợn, hai cái răng nanh trắng hếu rất là dọa người. Mà cổ họng đỏ lờm cực lớn của con hổ, chính là lối vào ngầm đi thông vào tầng năm.

“Đi thôi!” Vô Cực nói.

Tầng năm Chiếu Tướng Trùng chia làm hai khu vực, bên trái là miếu khu thuộc sở hữu của Miếu Nương, bên phải là hồ khu của Cửu Vĩ Hồ. Quái vật ở miếu khu ngoại trừ miếu nương, còn có miếu tinh và miếu quái từ bảy mươi đến tám mươi cấp. Mặt khác, boss chuẩn chính là Liệt Vĩ Miếu Hựu cấp 130.

Bởi vì muốn đánh boss, không thể tha theo một đồng xe lửa làm trói buộc, cho nên chúng ta một đường đi, một đường thanh lý quái đến tận miếu khu. Đối với Vô Cực và Nhất Phương hơn một trăm cấp, quái bảy mươi, tám mươi không đáng kể chút nào, hầu như chỉ cần một chiêu ma pháp, một cú vung đao, liền đáng giá trị kinh nghiệm cho chúng ta. Dưới tay hai người chính là vô số vong hồn, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng (cười).

Lại đi về phía trước hơn mười phút, trước mắt đột nhiên nhảy ra một đầu quái vật lớn cản trở đường đi. Quái vật kia cao hơn người một cái đầu, có một cái đuôi phân nhánh, chính là boss chuẩn Liệt Vĩ Miếu Hựu.

Miếu Hựu xù lên bộ lông đỏ, liệt vĩ vểnh cao, mắt nhìn chăm chăm chúng ta, một bộ rất tức giận.

Ai từng nuôi mèo đều biết: khi mèo muốn công kích, trước tiên nhìn chăm chăm đối thủ không tha, đợi đối thủ sơ sẩy mới có thể xuất kỳ bất ý phát động thể tiến công. Vì vậy chúng ta không dám sơ xuất, dù sao Miếu Hựu vẫn là quái vật hơn một trăm cấp, lực công kích lẫn miễn dịch đều không phải loại chúng ta có thể khinh thường.

Cứ như vậy ngưng mắt nhìn nhau một hồi, đánh vỡ cục diện bế tắc, là Tầng Đao đột nhiên động địa tiềm hành, mà Nhất Phương cũng đi theo huy đao nhằm vào Miếu Hựu.

Bắt đầu chiến đấu rồi!

Nhất Phương tiến lên trong nháy mắt, ta, Vô Cực và Tiểu Dương liền lập tức lui về phía sau một bước. Cuộc bộ vừa ngừng, Vô Cực lập tức niệm chú ngữ, tên của Tiểu Dương cũng lập tức bắt chuyện lên người Miếu Hựu, ta tắc bắt đầu giúp Nhất Phương buff máu và trạng thái.

Mà Tầng Đao tiềm hành ư? Hẳn đã sớm toát ra từ bên sườn Miếu Hựu, thừa dịp lực chú ý của Miếu Hựu bị chúng ta dẫn đi, một đao bổ xuống lưng nó.

Trận chiến đấu này kết thúc, cũng nhanh chóng như lúc bắt đầu.

Vài phút sau, Miếu Hựu gục xuống trước mặt chúng ta, rớt ra mấy thứ trang bị.

Ngân Chi Vô chúng ta có thói quen, trang bị do một người kiểm tra thu hoạch, chờ trở lại thành thì chia đều. Hơn nữa thông thường đều do hệ phụ trợ trong đội ngũ đến làm.

Lần này vận khí chúng ta không tốt lắm, Miếu Hựu rớt mấy cái thi khối (mao bì xích sắc và liệt vĩ), cũng không có trang bị. Thu mấy thứ này vào đai lưng trữ vật, ta nói: “Gặp phải Miếu Hựu, vậy biểu thị... Chúng ta đã tiếp cận phạm vi Miếu Nương thường lui tới.”

“Ân.” Vô Cực nhìn bốn phía, nói: “Hi vọng Miếu Nương đã ra.”

Trong Thiên Vận, thời gian boss xoát tân không xác định, có một giờ xoát tân một lần, có lúc ba bốn giờ, thậm chí hai ngày mới xoát tân một lần, hoàn toàn phải xem chủng loại quái vật mà định ra. Chiếu Tướng Trùng có hai boss, đều là sáu giờ mới xoát tân một lần. Lần này mà không gặp được, phải chờ một hồi không ngắn.

Chúng ta đi tới khu vực Miếu Nương thường lui tới, tìm kiếm xung quanh.

“Hình như chưa ra a.” Tiểu Dương thất vọng: “Xem ra phải đợi rồi.”

“Hy vọng không phải mới bị người đánh chết...”

“Hư!” Vô Cực cắt đứt lời Tiểu Dương.” Im lặng!”

Nhất Phương nói: “Các người cẩn thận nghe.” Thính lực cực tốt của Tinh Linh tộc rốt cuộc cũng phát huy công dụng.

Ta nhanh chóng nghiêng tai lắng nghe.

“Linh linh... Linh linh!” Thanh âm từ xa xa truyền đến.

“Tiếng chuông của Miêu Nương!” Tiểu Dương kêu lên, lần này hẳn đổi thành kênh đoàn.

“Chúng ta chậm rãi tới gần.” Vô Cực cũng dùng kênh đoàn.

Tàng Dao lần thứ hai tiềm hành xuống dưới nền đất.

Vòng qua từng dãy hàng rào, chúng ta phát hiện Miêu Nương ở một nơi hẻo lánh. Nhất Phương giống như một mũi tên xông lên phía trước, Tàng Dao đã hiện thân phía sau Miêu Nương, hai người một trước một sau vây lấy nó.

Vô Cực bắt đầu ngâm xướng chú ngữ, Tiểu Dương giương cung cài tên, tất cả đều đã chuẩn bị xong.

“Chờ một chút! Vô Cực trước không nên phóng ma pháp.” Ta lại lên tiếng cắt đứt động tác của mọi người.

Nghe vậy, Vô Cực lập tức ngừng đọc chú, hoang mang nhìn ta.

“A!” Thế nhưng hẳn lập tức minh bạch.

“Trước tiên để ta buff phụ trợ cho họ.” Nói xong, liền bắt đầu ngâm xướng chú ngữ mới

“Ta không hiểu?” Tiểu Dương tuy rằng đã hạ cung tiễn, thế nhưng hẳn vẫn không biết dụng ý của ta. Hẳn nhìn về phía ta, hỏi: “Vì sao không thể công kích?”

“Cho dù chúng ta đánh chết Miêu Nương, cũng không nhất định rút chuông!” Ta nói: “Ta nhớ hình như tỉ lệ Kim Sắc Linh Đang rất không cao.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Ta không trả lời Tiểu Dương, ngược lại hỏi Tàng Dao: “Tàng Dao đại ca! Kỹ năng Thâu Thiết (trộm cắp) của người cấp mấy?”

“Mới cấp ba.” Tàng Dao trả lời; “Tỷ lệ không cao.” Hẳn cũng hiểu được dụng ý của ta.

“Không sao, ta có biện pháp.” Ta nói: “Tiểu Dương người chú ý một chút, đừng cho Miêu Nương phóng kỹ năng.” Bị “Thiên hỏa luân” của Miêu Nương quét đến cũng không phải chuyện gì hay ho. Đây chính là ma pháp hệ hỏa cấp 9 phạm vi lớn.

“OK OK! Giao cho ta đi.” Tiểu Dương biết ta muốn làm gì. “Ta sẽ cắt đứt nó đọc chú.”

“Nhất Phương! Uống nước.”

“Ân!”

Không nói đến giá trị may mắn là bao nhiêu, Thâu Thiết cấp 3 chỉ có xác suất thành công 30%, mà tỉ lệ Miêu Nương rút Kim Sắc Linh Đang đại khái chỉ có 1%, cho nên Tàng Dao chỉ có tỉ lệ 3% trộm được chuông (không tính đến may mắn của Tàng Dao). Bất quá, nếu như có thêm kỹ năng khác, vậy thì không nhất định.

Ta đầu tiên là phóng Hoãn Mạn kết giới lên Miêu Nương để giảm tốc độ hành động của nó, cùng với hỗn loạn kết giới giảm đi lực chú ý, lại thả hắc ám trở chú, sau đó giúp Tàng Dao bỏ thêm một đồng pháp thuật gia tăng tốc độ và miễn tiếp (tạt phong thuật, Khinh Như Hồng Mao các loại). Cuối cùng, ta niệm một đoạn chú ngữ cực kì dài.

Chú ngữ dài đến ba mươi giây, ta khẽ quát một tiếng: “Thiên Tứ Hồng Ân!”

Quyền trượng trong tay phát ra quang mang kim hoàng sắc, quang mang giữa không trung ngưng tụ thành một viên cầu kim sắc, không lâu sau, viên cầu phân liệt thành bốn viên cầu nhỏ đồng dạng.

Ta khẽ phẩy ngón tay, bốn viên cầu bay đến bên người Tàng Dao, lúc này, tiểu cầu kim sắc đã biến thành liễu bốn người tiểu thiên sứ với đôi cánh dài màu vàng. Tiểu thiên sứ cầm trong tay bó hoa nho nhỏ, vẫn bay vòng vòng trên đầu Tàng Dao. Một đoạn nhạc nhẹ nhàng vang lên, ta biết ta đã thi pháp thành công.

Thiên Tứ Hồng Ân chính là kỹ năng dùng để đánh bảo vật, có thể gia tăng 20 điểm may mắn, có tác dụng trong một phút. Thế nhưng kỹ năng này khi phóng ra còn cần xác xuất thành công, hoặc là phải xem điểm may mắn của người thi pháp (kỹ năng giúp người ta gia tăng may mắn mà còn phải xem may mắn của mình, thực sự là bó tay).

Hơn nữa hai mươi điểm may mắn, Tàng Dao có xác xuất hơn 5% trộm thành công, được rồi... kỳ thực vẫn còn rất thấp, bất quá kỹ năng Thâu Thiết có thể sử dụng lặp đi lặp lại trên một con quái, thẳng đến khi trộm được mới thôi.

Tàng Dao đáng thương, hẳn không thể làm gì khác hơn là không ngừng sử dụng Thâu Thiết lên Miêu Nương, nỗ lực suốt nửa tiếng, thế nhưng chủ yếu chỉ trộm được các loại da lông thi khối. Cho dù tính tình Tàng Dao tốt, cũng có chút không kiên nhẫn.

Nhất Phương nhàn nhạt khích: “Muốn bổ sung thêm được thủy không.”

Những lời này kích thích Tàng Dao phát cáu, Tàng Dao dứt khoát vươn tay, trực tiếp tham hưởng Kim Sắc Linh Đang trên cổ Miêu Nương.

Hệ thống thông báo! Dùng kỹ năng Thâu Thiết. Đạt được vật phẩm “Kim Sắc Linh Đang” .

“... Ta... Ta trộm được rồi.” Tàng Dao trợn mắt.

“VẬY mau lui lại!” Nhất Phương nói: “Hết thuốc.” Dứt lời, lập tức lui về phía sau.

Tàng Dao xoay người đẩy Miêu Nương đang muốn công kích hắn, lập tức sử dụng Thuấn Túc phóng về phía trước, dùng lại dùng Tiềm Hành chạy trốn. Chúng ta cũng lập tức chạy về phía một con đường nhỏ gần đó.

Không phải chúng ta không thể đánh Miêu Nương, mà là bởi vì trên người không còn nhiều được thủy, hơn nữa Miêu Nương bị trộm mất chuông nhất định sẽ...

Hệ thống thông báo! Đánh cắp chuông Miêu Nương, dẫn phát Miêu Nương dị biến.

Ta biết ngay mà!

Một đám người chúng ta chạy trốn chết trên con đường mòn, thẳng đến lúc xác nhận Miêu Nương không có đuổi theo mới dừng lại lại thở dốc.

“Hách... Làm ta sợ muốn chết.” Tiểu Dương lòng còn sợ hãi thốt lên: “Miêu Nương đúng là rất khả ái, thế nhưng nó mà dị biến thì cực kỳ — kinh khủng.”

“Ân...” Ta mệt đến mức ngồi phịch trên mặt đất, ngay cả nói chuyện cũng không có khí lực.

“Làm sao vậy?” Tiểu Dương nhìn Tàng Dao hỏi: “Thu thập được đạo cụ đầu tiên, sao ngươi vẫn có vẻ như không vui.”

“Này...” Tàng Dao nhìn tay mình, rồi nhìn ta, không biết làm sao nói ra miệng.

“Ta vừa... lúc đẩy Miêu Nương ra... đụng tới...” Hắn mặt đầy xấu hổ, bên tai còn hơi phấp phồng.”Đụng tới... cái... bộ ngực... của Miêu Nương.”

“Gi?” Tiểu Dương dùng ánh mắt như nhìn quái vật mà ngó Tàng Dao.”Chỉ vậy thôi sao? Nó là quái a? Có gì đâu nha.”

“Không phải nói như vậy...” Tàng Dao lại liếc mắt về phía ta, chột hạ mí mắt, không nói gì nữa.

“Nguyệt!” Vô Cực một mực yên lặng không lên tiếng đột nhiên đến bên cạnh ta, đưa tay ra ôm lấy ta.

Ta sao không biết hắn đang suy nghĩ gì, nhẹ nhàng đẩy tay Vô Cực ra, đứng lên.

“Chúng ta mau đi ra ngoài! Còn bốn đạo cụ cần phải thu thập đó.”

“Ừ.” Tiểu Dương đáp: “Chúng ta mau đi ra đi!”

“Vấn đề là...” Nhất Phương nhìn bốn phía, sau đó nói: “Nơi này là chỗ nào?”

Lúc này chúng ta mới phát hiện, con đường này chúng ta hoàn toàn chưa từng đi qua... Cũng chính là... chúng ta lạc đường!

“Thế này làm sao đi ra ngoài!” Tiểu Dương khẩn trương hỏi: “Nơi này là khu chiến đấu, không thể sử dụng hồi quyền.”

“Chờ một chút.” Ta nói: “Ta có biện pháp... Nhưng không biết có thể thành công hay không.”

Không đợi Tiểu Dương hỏi lại, ta bắt đầu niệm một đoạn chú ngữ.

“Quang Chi Đạo Tiêu!” Ta quát nhẹ, trong tay hiện lên một khỏa quang cầu bạch sắc.

Quang cầu hướng về phía một đường mòn ba đi, tản ra một vệt sáng bạch sắc.

“Nguyệt đại ca thật là lợi hại!” Tiểu Dương thán phục, “Quang Chi Đạo Tiêu cũng học được!”

“Đừng kỳ vọng quá lớn.” Ta nói: “Người cũng biết, Ma tộc sử dụng quang hệ ma pháp, năng lực sẽ yếu hơn.”

Quang Chi Đạo Tiêu chính là ma pháp đặc hữu của tế ti, nó có thể chỉ dẫn người trở lại điểm xuất phát hoặc khu an toàn trong mê cung, là kỹ năng dẫn đường, nhưng có thành công hay không còn phải xem cấp bậc kỹ năng mà xác định. Quang Chi Đạo Tiêu là kỹ năng ta mới luyện gần đây, mới có cấp 1, bởi vậy ta cũng không xác định nó có hữu dụng hay không.

Quang cầu mang theo chúng ta rẽ trái rồi rẽ phải, nhiều a nhiều a, rốt cục đi tới một mảnh đất trống.

Tiểu Dương sợ hãi kêu một tiếng: “A, nơi này là...”

“Ai! Quả nhiên đi nhầm.” Ta thở dài một hơi, “Biết ngay Quang Chi Đạo Tiêu cấp 1 không dùng được mà.”

“Không sao.” Tàng Dao cười âm áp: “Phía trước là vùng cấm, cũng có thể trở về.”

Thiên vận chia khu vực làm bốn loại, khu chiến đấu, khu luyện công, khu an toàn và vùng cấm quái vật.

Khu chiến đấu chính là các lôi đài trong thành. Tong lúc công thành chiến, trong thành thị cùng các khu vực lân cận cũng sẽ trở thành khu chiến đấu. Trong khu chiến đấu thì không thể sử dụng hồi quyền, có thể tự do PK, sẽ không khấu trừ giá trị danh vọng.

Khu luyện công chính là khi vực quái vật phân bố thông thường, không thể sử dụng hồi quyền, có thể tự do PK, nhưng sẽ khấu trừ danh vọng.

Khu an toàn chính là phạm vi bên ngoài khu luyện công, trong đó bao gồm cả thành thị. Không có quái vật phân bố, nhưng nếu như hệ thống nhận định quái vật truy đuổi ngoạn gia, quái vật có thể từ khu luyện công bước vào khu an toàn. Trong khu an toàn có thể sử dụng hồi quyền. Có thể PK, nhưng sẽ bị khấu trừ danh vọng.

Mà những khu luyện công như mê cung, cự tháp các loại, bởi vì không thể sử dụng hồi quyền, lại lo lắng ngoạn gia lạc đường mà không thể lý khai, cho nên trong mê cung sẽ thiết lập cửa tháp, cầu thang cùng khu vực cấm quái vật.

Trong vùng cấm thì quái vật không thể tiến nhập (cho dù đuổi theo ngoạn gia cũng không thể), không thể PK, có thể sử dụng hồi quyền trở về thành. Một số vùng cấm còn có thể thiết trí NPC tiếp tế vật phẩm, hoặc là NPC nhiệm vụ, vì thế vùng cấm quái vật thường trở thành trạm nghỉ ngơi hoặc bổ sung được thủy của người chơi luyện công trong mê cung.

Khu vực cấm quái trong Chiếu Tượng Trùng là một gian thạch huyết hôn ám

Trên thạch bích vẽ đầy đồ đẳng đồ như máu, ở giữa còn bày một linh đường đá. Trái phải còn treo hai câu đối, trong bóng tối mờ nhạt không nhìn ra trên đó viết gì...

Trong không gian u ám, nguồn sáng duy nhất chỉ có trên linh đàn, hai cây nến sáp heo hắt.

Lần đầu đến nơi này, chúng ta phát hiện vùng cấm nguyên bản không có một bóng người đột nhiên nhiều thêm một NPC.

“Di! Vùng cấm lý này lại có NPC?” Tiểu Dương hiếu kỳ hỏi: “Là nhiệm vụ mới mở sao?”

“Hỏi một chút xem là biết.” Ta nói, tiến lên nói chuyện với NPC.

Ta hòa khí nói với NPC: “Xin chào, xin hỏi...”

“...” NPC không để ý ta, yên lặng cúi thấp đầu, hai mắt vô thần nhìn sàn nhà.

“Xin hỏi người là?” Ta hỏi lần nữa.

“...” Vẫn không có phản ứng.

“Đại khái là chúng ta không thể tiếp nhận, hoặc là vẫn chưa mở ra.” Vô Cực nói.

“Chúng ta đi trước đi! Lần sau lại đến xem.”

“Àn, đành phải như vậy.” Ta đáp: “Trở về thành đi.”

Trong khoảnh khắc ta bóp nát hồi quyển, NPC mặc bạch y, sắc mặt tái nhợt kia đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta.

Hắn chỉ là liếc mắt một cái, vẫn đứng chỗ đó không nhúc nhích, ta chợt nghĩ... Hắn nhất định đang gánh vác một nỗi bi thương và thống khổ rất lớn... Thân ảnh yếu ớt kia bị ánh nền kéo ra dài thật dài

Trong lòng ta âm thầm phát thệ, nhất định phải trở về giải nhiệm vụ này!

34. Chương 34: Trở Chú Chi Tháp

Đạt được kim sắc linh đang, tiếp theo chúng ta cần lấy được đạo cụ “Hong thủy tinh bị nguyên rửa”. Hong thủy tinh là đạo cụ nhiệm vụ của Trở Chú Chi Tháp, Trở Chú Chi Tháp nằm phía bắc Xích Thổ đại lục, dưới tác dụng của Thời Không Nữ Thần, chúng ta đã đến đó trong nháy mắt.

Trở Chú Chi Tháp là một tòa tháp nhọn được xây bằng đá cẩm thạch xám, trên mặt tháp vẽ những văn tự dị quốc màu đỏ sẫm. Cách Trở Chú Chi Tháp vài dặm là một tòa tháp khác được xây bằng hắc ngọc song song tồn tại, đó là Tà Ác Chi Tháp, mặt tháp trong suốt trơn tuột như gương, không có một khe nứt. Vùng đất nơi hai tòa tháp này được xưng là Song Tháp Chi Địa.

Phụ cận song tháp là thôn Âu Tư Đặc Lợi, là căn cứ địa của hắc ám yêu tinh, chúng ta ở nơi này bổ sung tốt được thủy, liền xuất phát đi đến song tháp.

“Hong thủy tinh bị nguyên rửa.” Tiểu Dương gọi ra bằng nhiệm vụ, lẩm bẩm.”Không muốn đi bộ nữa.”

“Đúng vậy!” Ta cũng tràn đầy đồng cảm.”Thực sự là một nhiệm vụ phiền phức.”

Âu Tư Đặc Lợi, thôn có một gian nhà dân, ở đó có một vị hắc ám luyện kim thuật sư thần bí, hắn đang cần một ít hong thủy tinh bị nguyên rửa làm nguyên liệu, muốn chúng ta giúp hắn mang về từ Trở Chú Chi Tháp. Sau khi làm xong hắn sẽ tặng cho chúng ta “Giấy thông hành song tháp” làm phần thưởng. Có giấy thông hành, có thể tự do ra vào Trở Chú Chi Tháp và Tà Ác Chi Tháp.

Lối vào Trở Chú Chi Tháp là một cánh cửa sắt màu hắc hồng cao hơn hai người lớn, trên cửa cũng vẽ đầy những văn tự dị quốc xem mà không hiểu. Vô Cực dẫn đầu đi vào, mọi người cũng lập tức đuổi theo.

Song song bước vào, một cổ sức mạnh không rõ đẩy ta ra.

Hệ thống thông báo! Người không thể tiến vào không gian này.

“Di? Sao lại không được... A!”

Lúc này ta mới nhớ tới, nhiệm vụ này chỉ có Minh Nguyệt giải qua, sau khi trọng luyện nhân vật này căn bản chưa từng tới song tháp. Ta lẩn lộn, quá mất mặt!

“Xin lỗi...” Ta áy náy gãi đầu: “Ta đã quên, ta còn chưa giải qua nhiệm vụ này.”

“Không sao không sao.” Tàng Dao cười nói: “Chúng ta đi từ dưới đất cũng được! Dù sao cũng không cách xa bao nhiêu.”

“Đúng vậy!” Tiểu Dương cũng gật đầu: “Nguyệt đại ca người cũng đừng quá để ý.”

“Ai.” Ta thở dài một hơi. “Xin lỗi, hại mọi người vòng đường xa.”

Không có giấy thông hành thì không thể tiến nhập Trố Chú Chi Tháp từ cửa chính, phải đi vào từ đường cống ngầm, sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, ta có thể nào không để ý? Trong lòng ta tràn đầy hổ thẹn, yên lặng đi phía sau đội ngũ.

Vô Cực đột nhiên vươn tay, kéo ta đến bên người hắn, ôn thanh an ủi: “Đừng suy nghĩ nữa, không phải lỗi của người.”

“Thế nhưng, nếu không phải ta chưa giải qua nhiệm vụ này, mọi người cũng không dùng...”

Còn chưa nói xong, Vô Cực phá hư cười một tiếng, nắm lấy thất lưng ta, nhắc ta lên khiêng trên vai hắn.

“Người đang làm gì!” Ta khẩn trương kêu to, “Bỏ ta xuống!”

“Hắc hắc hắc!” Vô Cực cười đến rất hài lòng, “Ta chính là muốn khiêng người.”

“Như vậy rất nguy hiểm!” Ta nỗ lực giãy dụa. Thế nhưng rất bất đắc dĩ, khí lực Vô Cực lớn hơn ta, hắn chỉ dùng một tay mà đã gắt gao trói chặt ta trên vai hắn, ta hoàn toàn không phản kháng được.

“Đường ngầm có rất nhiều quái!” Ta chỉ có thể không ngừng kháng nghị, “Mau bỏ ta xuống!”

“Thân mật quá a!” Tiểu Dương trêu chọc, “Xấu hổ xấu hổ.”

Nhất Phương nói: “Người có thể vác đến cửa sao?”

Cái gì vác đến cửa! Ta không phải là bao cát!

“Nguyệt nhẹ như vậy, vác bao lâu cũng không có vấn đề gì.” Vô Cực nói, còn nghịch ngợm quăng một cái mị nhãn cho ta.

“Như vậy a... Thế lực không tệ.” Nhất Phương nói.

“Đương nhiên.” Vô Cực cuồng ngạo cười, “Vác cả đời cũng không thành vấn đề!”

“Người cái này... Ngu ngốc.” Ta nhỏ giọng lầu bầu, mặt đỏ bừng.

“Đúng vậy! Ta là tên ngu ngốc.” Vô Cực nường đến bên tai ta, nhẹ giọng “Đồ ngu ngốc yêu thăm người.” Nói xong còn cực nhanh hôn một cái lên má ta.

Ta lại càng hoảng sợ, trừng Vô Cực: “Nhiều người như vậy... Người còn!”

Hắn làm càn bật cười. “Ha ha ha! Đây thì có quan hệ gì. Bất quá...”

Vô Cực thâm ý nhìn ta.”Người tốt nhất là đừng trừng mắt nữa.”

“Có ý gì?” Ta không giải thích được mà hỏi.

“Chính là ý này.” Vô Cực cười nói, kể tục khiêng ta đi về phía trước.

Người này... sẽ không phải là hiểu sai chứ? Chờ một chút...

“Bỏ ta xuống a!” Ta kêu to.

“Hắc hắc hắc!” Tiểu Dương cười quái dị.”Mặt Nguyệt đại ca thật đỏ, giống như trái táo.”

“Vô Cực thật lợi hại.” Tàng Dao thấp giọng nói: “Thoáng cái đã dời đi lực chú ý của Nguyệt.” Hắn tự nhận đây là chuyện mình không thể làm được.

Đoàn người cãi nhau ầm ĩ suốt trên đường đi, chỉ có Tàng Dao yên lặng theo sát phía sau đội ngũ, nụ cười trên mặt mang theo điểm phiến muộn...

Đi ra khỏi cổng ngầm, đến được tầng một Trố Chú Chi Tháp. Giữa quảng trường lớn có một cầu thang xoắn ốc dẫn lên trên, chung quanh quảng trường còn có mấy NPC buôn bán thuốc bổ và trang bị.

Tầng này là khu vực cấm quái vật, sẽ không có quái xuất hiện, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một lát, chuẩn bị xuất phát.

“Tập hợp ở tầng năm, theo đường cũ một mạch chạy lên đi.” Vô Cực nói: Mọi người liên lạc trên kênh đoàn.” Ý tứ chính là mệnh ai nấy chạy.

“Được.” Tiểu Dương nói: “Nguyệt đại ca, ta muốn trạng thái.”

“Hắn phải thả ta xuống trước thì ta mới có thể thi pháp a!” Vô Cực dường như bị nghiền, vẫn khiêng ta, dù đã tới tầng một rồi vẫn không chịu đặt ta xuống, hắn không phiền lụy ta cũng có điểm mệt mỏi.

“Được được được!” Vô Cực cười nói, ngoan ngoãn đặt ta xuống.

Ta giật giật tứ chi có chút tê dại, thay mọi người buff ma pháp gia tăng phòng ngự và tốc độ.

“Xong rồi.” Ta cho mấy khóa ma hoàn vào miệng, thoả mãn nhìn đặc hiệu pháp thuật trên người đồng đội. “Mọi người cẩn thận một chút.” Ta căn dặn, “Nếu không được, nhớ phải đến khu vực cấm giữa các tầng nghỉ ngơi một chút.”

Trố Chú Chi Tháp có mười tầng, mỗi một tầng lầu đều là một mê cung phức tạp. Trong đó tầng thứ 9 là biến thái nhất, kết cấu mê cung tùy thời sẽ bị cải biến, người mới tới lần đầu trừ phi vận khí tốt, bằng không, nếu không có ai chỉ dẫn tuyệt đối không leo lên được tầng cao nhất.

Mà tầng cao nhất là một căn phòng nhỏ, ở giữa có một bình thai đặt rất nhiều hồng thủy tinh bị nguyên rửa, còn có một con boss cấp 190 siêu cường – Trố Chú Kỳ Sĩ (hình người hệ ác ma).

Nhiệm vụ này thập phần khó khăn, không chỉ phải đi qua mê cung siêu biến thái, còn phải từ “trong tay” boss bạo cường lấy được hồng thủy tinh bị nguyên rửa, mà thường cho chỉ là một mảnh giấy thông hành nho nhỏ, nhìn qua thật sự không cần thiết phải đi giải nhiệm vụ làm gì. Thế nhưng, nếu như không có giấy thông hành, muốn đi vào Trố Chú Chi Tháp phải từ cổng ngầm đi đường vòng, đó là còn chưa tính, quan trọng nhất chính là không thể tiến nhập Tà Ác Chi Tháp.

Phần lớn trang bị cấp SSS trong Thiên Vận hiện nay đều được đánh ra từ Tà Ác Chi Tháp. Chỉ điểm ấy cũng đã rất hấp dẫn, huống chi quái vật nơi đó có giá trị kinh nghiệm phi thường cao, khiến rất nhiều người chơi chạy theo như vịt.

Ta nói với mọi người: “Chuẩn bị cho tốt rồi xuất phát.”

“Không thành vấn đề.” Tiểu Dương cười nói: “Xuất phát đi!”

“Thi đấu xem ai tới trước.” Vô Cực quăng xuống những lời này, lần thứ hai khiêng ta lên vai, cấp tốc chạy tới cầu thang dẫn lên tầng hai.

“Ta có thể tự đi a –” Tiếng kháng nghị tiêu thất ở cửa thang lầu.

“Lão đại xấu, trộm đi!” Tiểu Dương kêu lên, cũng vội chạy lên cầu thang.

Nhất Phương cũng khịt mũi một cái chạy vội.

“Ta sẽ không thua !” Trong mắt Tàng Dao lóe ra quang thải kiên nghị, phát động Thuần Túc...

Người nào đó trộm chạy trước xuyên qua mê cung bằng tốc độ kinh người, phía sau vẫn như thường lệ kéo theo một đoàn quái vật, Nguyệt vẫn bị hắn khiêng trên vai.

Nguyệt sợ gây trở ngại cho Vô Cực cho nên không dám giẫy dụa, không thể làm gì khác hơn là không ngừng dùng thanh âm biểu đạt bất mãn của mình.

“Ta có thể tự chạy! Mau buông ta xuống!”

“Ta sợ người nguy hiểm.” Vô Cực chớp a chớp lông mi thật dài, bộ dáng rất vô tội.

“Người yên tâm...” Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Quái vật ở đây không thể uy hiếp được ta.”

“Ta sẽ lo lắng.” Vô Cực thấp giọng nói: “Phi thường... lo lắng.” Điều hắn lo lắng không phải quái vật trong Trớ Chi Chi Tháp, mà là... rất nhiều thứ linh tinh khác.

Hắn lo lắng có một ngày Nguyệt đột nhiên phát giác, y kỳ thực không thương hắn...

Hắn lo lắng đám cỏ cây ruồi bọ gì đó sẽ cướp đi sự chú ý Nguyệt dành cho hắn.

Hắn lo lắng... rất nhiều rất nhiều...

Đây cũng là sợ hãi chung của những người đang yêu, cho nên Vô Cực còn có thể nhẫn nại.

Thế nhưng...

Mỗi khi Nguyệt nhu thuận khẽ cau mày, mỗi khi trong đôi mắt trong suốt kia hàm chứa u buồn, trái tim Vô Cực sẽ co rút đau đớn. Hắn sẽ không bỏ mặc mặc kệ, thế nhưng hắn lại lo lắng... mình bất lực.

Phi thường... lo lắng...

“Ai...” Nguyệt thở dài một hơi, dịu ngoan đem mặt tựa trên đầu Vô Cực, hai tay ôm lấy cổ hắn, nhẹ giọng nỉ non, “Thực sự là không có biện pháp với người, ta nhận thua là được rồi chứ!” Mỗi lần y đều bị Vô Cực ăn đến gât gao.

Vô Cực không nói gì, cười ngạo nghễ.

“Lại đi nhầm!” Vô Cực trừng mắt với bức tường đá trước mặt, không hài lòng nói. “Lâu rồi không có tới, đường cũng không nhớ rõ.”

Nói xong, hắn xoay người, phát tiết tức giận lên đám quái vật bám đuôi.

Mê cung Thiên Vận chủng loại phong phú, người có thể nhớ kỹ toàn bộ nhớ kỹ cũng không nhiều, Vô Cực có chút nóng vội.

Bất quá, tâm tình của hắn ta có thể lý giải, chính mình quyết định thi đấu, nếu như lót đáy (áp chót) thì mặt mũi biết vút vào đâu! Ta đương nhiên không muốn thấy Vô Cực mất mặt, thừa dịp hắn thanh lý quái, ta ngóng dài cổ tìm đườn chính xác.

Ta rất muốn giúp Vô Cực thanh lý quái, nhưng mà muốn phát động phù pháp của ta, triệu hoán thuật hoặc là ma pháp phụ trợ... đều cần độc chú, mà lúc độc chú thì không thể di động, di động sẽ bị cường chế gián đoạn thi pháp. Tuy rằng ta đang bị Vô Cực khiêng trên vai nhìn như không có di động, thế nhưng bởi vì Vô Cực đang ở trong trạng thái di động, cho nên ta cũng sẽ bị hệ thống nhận định là đang di động.

Sau khi vầng sáng của phong hệ ma pháp “Phong Long Quyển” qua đi (ta cũng thừa dịp Vô Cực tụng chú ngữ Phong Long Quyển, giúp Vô Cực thả một ít ma pháp phụ trợ), quái vật xung quanh đều đã chết không sai biệt lắm.

Vô Cực không nhìn mấy thứ linh tinh rơi đầy đất, tiếp tục khiêng ta hướng một con đường khác chạy đi.

“Đi hết đường này rồi quẹo trái. Khi thấy bức tượng thì đi vào con đường nhỏ thứ hai bên trái...”

Ta không ngừng chỉ đường cho Vô Cực. Không lâu sau. Cầu thang dẫn lên tầng 5 đã xuất hiện trước mắt chúng ta.

“Ở đây nghỉ một lúc.” Vô Cực nói: “Cám ơn.”

“Ha ha a.” Ta cười nói: “Chúng ta là người thứ mấy đến đây?” Ta biết Vô Cực điều không phải rất lưu ý thứ tự (chỉ cần đừng lót đáy là được rồi), hắn chỉ là nhả thời hứng khởi mà thôi.

Ta nói tiếp: “Dọc theo đường đi cũng không gặp những người khác, không biết bọn hắn đi đường nào?”

Đường trong Trớ Chi Chi Tháp rất linh hoạt, cách đi chính xác có rất nhiều. Chỉ cần có khái niệm “cầu thang dẫn lên tầng trên nằm giữa các tầng”, luôn luôn chạy về phía trung tâm, sớm muộn gì cũng có thể tìm được đường đi.

“Thịch! Thịch! Thịch!” Vô Cực bước nhanh lên cầu thang, ngay một khắc chân hắn sắp bước vào tầng 5, ta đột nhiên xoay người một cái, đạp chân lên mặt đất nhanh hơn hã.

“YA! Ta đứng nhất.” Ai kêu Vô Cực thấy ra không giãy dụa, hơn nữa khi đánh quái cũng đã buông lỏng tay ra, không hề siết chặt lấy thắt lưng ta. Hanh hanh! Hắn cho rằng ta sẽ ngoan ngoan để hắn vác mã sao? Ta đợi thời khắc này đã lâu rồi!

“Thế nào thế nào!” Ta hai tay chống nạnh, bày ra một bộ sáng vô cùng cao ngạo. “Có nhận thua hay không?”

Vô Cực nhìn ta vênh vác tự đắc, bật cười: “Thực sự là phục người...” Tiếp theo lại vươn tay, kéo ta vào trong lòng hắn.

“Ta đã sớm biết... nhất định sẽ thua ở trong tay người.” Vô Cực nói nhỏ.

“Ta là người thứ ba à?” Thanh âm của Nhất Phương từ thang lầu truyền lại.” Hay là thứ hai?”

Ta từ phía sau Vô Cực nhô đầu ra, cười nói: “Thứ ba! Ta là đệ nhất.”

“Ác!” Nhất Phương lên tiếng, tự tiểu phi tiểu nhìn chúng ta.

So với ta tiểu ý đầy mặt, sắc mặt Vô Cực lại không dễ nhìn lắm, hắn trách Nhất Phương tới không đúng lúc.

Nhất Phương không nói gì, nhún nhún vai, quay đầu nhìn phía dưới thang lầu.”Người thứ tư?” Hắn thấy có một đoàn bóng đen hoảng động trên mặt đất.

“Đứng thứ tư a!” Thân hình Tàng Dao hiện ra từ trong bóng đen, có chút ảo não nói: “Thật đáng tiếc...”

Ta quan tâm hỏi: “Tàng Dao đại ca người sao lại đến chậm như vậy?” Ta vẫn cho rằng Tàng Dao là người đầu tiên đến, dù sao phụ cận là quê quán của Hắc Yêu, rất nhiều Hắc Yêu đều ở chỗ này luyện công luyện từ nhỏ đến lớn, Tàng Dao không có khả năng lạc đường.

“Vì tránh một đội ngũ dự thi.” Tàng Dao nói: “Nếu như theo chân bọn họ, đụng nhau sẽ không tốt.”

Bởi vì đội ngũ dự thi PK lẫn nhau sẽ không rút điểm danh vọng, để phòng ngừa đối phương lấy đi đạo cụ mình cần (dù sao cũng có vài loại đạo cụ có số lượng hạn chế), vì thế nên người dự thi khác đội vừa thấy mặt, khó tránh khỏi phải chém giết một phen. Nhất là khi đi một mình, sẽ bị một đám người nhào lên vây công, thảo nào Tàng Dao phải tránh đi.

“Như vậy a. Nếu như Tàng Dao đại ca thấy bọn họ ở tầng này, không phải chứng tỏ...”

“Có người!”

“Có người tới!”

Nhất Phương và Vô Cực trầm miệng một lời. Ngay khi bọn họ nghe nói Tàng Dao gặp phải đội ngũ khác thì đã tập trung tinh thần chú ý động tĩnh dưới lầu.

Chúng ta tựa vào nhau, khẩn trương nhìn chăm chú vào cửa thang lầu, thật mong muốn người đang đi lên chính là Tiểu Dương bị rút lại phía sau.

“Đạp đạp! Đạp đạp!” Tiếng chân vọng lên dưới thang lầu...

“Phiền phức tới.” Vô Cực diện vô biểu tình nói. Hắn nghe ra đó không chỉ là tiếng bước chân của một người.

Chỉ chốc lát, có năm người bước lên cửa thang lầu, ba nam hai nữ, từ huy chương kim hồng sắc trên cánh tay có thể nhận ra, bọn họ là người dự thi.

“A!” Nữ tề ti trong đội ngũ kinh sợ kêu một tiếng, xem ra bọn họ cũng nhận ra chúng ta cũng là người dự thi.

Ai! Phiền phức tới. Trong lòng ta thở dài.

Trang bị trong Thiên Vận không hạn chế chức nghiệp, hơn nữa chức nghiệp có thể song tu, vì vậy không thể từ trang phục trên người bọn họ phân rõ ra chức nghiệp. Ta chỉ biết là: nữ Thân tộc mặc pháp bào kia

nhất định là tể ti, một nữ Ma tộc tóc đen mặc quần áo nịt, đại khái là đạo tặc hoặc ám sát giả các loại chức nghiệp mẫn hệ, còn có một nam Ma tộc hệ chiến sĩ, và hai người Ma tộc Nhân Tộc hệ tinh thần.

Bốn đầu năm, bầu không khí trở nên có chút khẩn trương, mặc dù đang ở trong vùng cấm không thể PK, nhưng chúng ta cũng không thể ở mãi trong vùng cấm a! Hồng thủy tinh bị nguyên rửa không có số lượng hạn chế, chúng ta cũng không muốn đánh nhau với đối phương, nhưng đối phương không nhất định nghĩ như vậy.

Nếu như chúng ta ly khai vùng cấm trước, nói không chừng sẽ bị bọn họ từ phía sau đánh úp, nhưng nếu như muốn chúng ta trở về thành đi lại, chuyện này cũng không được!

Nhân mã hai bên đều không nói gì, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm đối phương.

“Tiểu Dương! Người thế nào còn không qua đây.” Vô Cực kêu lên trên kênh đoàn.

“Tới tới!” Tiểu Dương nhanh chóng trả lời: “Cung tiễn thủ chạy không nhanh nha.”

“Ta đã tới rồi...” Đang nói chuyện, liền thấy thân ảnh Tiểu Dương xuất hiện tại cửa thang lầu.

Vừa đến tầng năm, Tiểu Dương thấy bầu không khí giằng co như vậy, khẩn trương hỏi: “Nguyệt đại ca, đây là có chuyện gì?”

“Là như vậy... Vừa nãy ta gặp phải...” Tàng Dao vội vã nói rõ tình huống cho Tiểu Dương biết.

Tình huống trở nên phức tạp. Bởi vì Tiểu Dương đến chậm nhất, vì vậy bằng bốn người chúng ta (ta, Vô Cực, Tàng Dao và Nhất Phương) và Tiểu Dương vây năm người kia vào giữa. Nếu đây là khu vực PK, chúng ta có thể giáp công đối phương, thế nhưng trong vùng cấm không thể PK, liền biến thành Tiểu Dương bị bọn họ ngăn trở không qua được...

Trong lúc chúng ta dùng kênh đoàn thảo luận làm sao đột phá cục diện bế tắc này thì Ma tộc pháp sư trong đám người đột nhiên kêu lên tên khai sinh của ta.

“Thanh Nguyệt? Tiểu Nguyệt!”

“Đi?” Ta theo tiếng nhìn lên, phát hiện người kia thập phần quen mắt.

“Diệu Dạ!”

“Không nghĩ tới Tiểu Nguyệt người cũng ngoạn Thiên Vận!” Diệu Dạ nói.

“Chơi lâu rồi.” Ta nói: “Bất quá, bây giờ ta mới biết Diệu Dạ cũng có ngoạn.”

“Kiếm Sanh cũng có ngoạn sao?”

“Àn, ID của hần là Nhất Kiếm Thiên Hạ...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Một nữ Ma tộc cắt đứt chúng ta, hỏi: “Các người quen biết nhau?”

“Hần là ai vậy?” Vô Cực đã ở hỏi trên kênh đoàn.

“Diệu Dạ là bạn học cùng đại học với ta.” Ta nói.

“Ta và Tiểu Nguyệt là bạn học thời đại học.”

“Như vậy a!” Nam chiến sĩ nói: “Nếu Diệu Dạ với người có quen biết, chúng ta cũng không nên đánh nhau.”

“Đúng vậy!” Tiểu Dương nói: “Có thể không đánh nhau là hay nhất.”

Vô Cực trầm tư một lúc, nói: “Chúng ta hợp tác đi.”

Nam chiến sĩ cười nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Ta giới thiệu một chút!” Diệu Dạ chỉ vào nữ tể ti, nói: “Nàng ấy là tể ti của chúng ta, Hoa Hương Hương.”

“Các người hảo.” Hoa Hương Hương mỉm cười chào hỏi chúng ta. “Xin được chỉ giáo nhiều thêm.”

“Hần gọi là Nguyệt Dạ.” Diệu Dạ vỗ vỗ vai nam chiến. “Đội trưởng của chúng ta.”

“Ta là ma pháp chiến sĩ.” Nguyệt Dạ nói: “Húc Chi Vô Cực cũng vậy đi!”

Vô Cực diện vô biểu tình đáp: “Ân.” Trước mặt người ngoài hắc luôn luôn bày ra bộ dạng lạnh lùng khó đăm đăm ấy.

“Ta là Lệ!” Nữ Ma tộc tóc đen mắt đen tự giới thiệu: “Là một ám sát giả.”

Diệu Dạ tiếp tục: “Hắc là Hàn Vân Diệc, nhân tộc triệu hoán sư.”

Hàn Vân Diệc mỉm cười nói: “Các người hảo.”

“Xin chào.” Ta cũng mỉm cười với bọn họ.”Ta là Nguyệt Phi Ly, là... Linh thú sư.” Thật khó giới thiệu với người khác chức nghiệp của mình.

“Húc Chi Vô Cực.” Ta kéo tay Vô Cực.”Đội trưởng kiêm thành chủ của chúng ta.”

“Ác! Ngân Chi Vô Hận thành.” Diệu dạ cười nói: “Ha hã a! Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Tiếp theo ta giới thiệu Tiểu Dương, Nhất Phương và Tàng Dao.

Sau khi thảo luận một ít chiến lược, chúng ta bắt đầu hành động.

Quái vật từ tầng 5 trở lên tuy mạnh, nhưng dưới sự hợp tác của hai đội, chúng ta rất thuận lợi đi đến tầng 9.

“Tầng chín...” Tiểu Dương kêu lên: “Ác mộng của ta!”

Mỗi lần Tiểu Dương tới nơi này đều bị lạc đường, cuối cùng vẫn là ta nhờ người khác hỗ trợ lấy thủy tinh, hắc mới hoàn thành nhiệm vụ.

“Ta nhất định sẽ lạc đường...” Hàn Diệc Vân u ám.

“Ha ha, Tiểu Diệc nổi danh mù đường mà!” Lệ cười nói.

“Tới đi, chờ những người khác trước cửa vào.” Nguyệt Dạ nói: “Có ba người là có thể tiến vào.”

“Bất kể là đội nào tới trước, đều phải giúp đội kia lấy thêm một viên thủy tinh.” Ta nói: “Người lạc đường về thành trước. Sau khi lấy được thủy tinh, chúng ta tập hợp trước tiệm vũ khí ở Âm Tư Đặc Lợi thôn.”

Bởi vì không thể dùng mật ngữ liên lạc, không thể làm gì khác hơn là ước định một chỗ tập hợp.

Tiểu Dương siết chặt tay: “Lần này nhất định không lạc đường nữa!”

Ý của hắc chính là, có thể thuận lợi tìm được đường quay về vùng cấm, cũng không hy vọng xa vời có thể đi tới tầng cao nhất.

“Mọi người đi thôi!” Lệ nói, đầu tàu gương mẫu đi trước.

“Lệ! Như vậy sẽ bị phân tán!” Diệu Dạ ở phía sau kêu lên.

Mê cung tầng 9 không ngừng biến hóa, một cái thông lộ đang yên lành có thể đột nhiên biến thành tường, cái gì mà khẩu quyết vượt mê cung này nọ, không thể nào áp dụng được, hơn nữa đường phi thường chật hẹp, chỉ có thể cho hai người sóng vai đi lên, vì vậy chúng ta rất dễ phân tán. (Khẩu quyết vượt mê cung: mỗi mê cung sẽ có một lối đi nhất định để vượt qua, như chúng ta hay nói “cứ rẽ phải rẽ phải một hồi ra đến đích” vậy)

Diệu Dạ bọn họ đi tuốt đằng trước, sau đó là Tàng Dao và Tiểu Dương, ta và Vô Cực ở giữa, phía sau chính là Nhất Phương. Mê cung liên tục biến hóa, phiền toái nhất chính là chúng ta không biết quái sẽ xuất hiện từ hướng nào, cho nên không thể làm gì khác hơn là đề cao cảnh giác đề phòng.

Đột nhiên, bức tường đá bên phải Tiểu Dương biến thành một lối đi, mấy cái Trớ Chú Sĩ Bình (nhân hình hệ ác ma) hơn 90 cấp đột nhiên xông ra, quơ trường mâu đâm về phía hắc. Tiểu Dương sợ đến mức nhảy dựng lên, Tàng Dao và Lệ lập tức xông lên chắn quái.

Trong một nơi chật hẹp như vậy, muốn bày trận hình không dễ dàng. Tàng Dao và Lệ ngăn trở xong mấy Trớ Chú Sĩ Binh, Nguyệt Dạ và Vô Cực lập tức phóng ma pháp về phía chúng, ta và Hoa Hương Hương cũng bắt đầu giúp mọi người buff máu cùng trạng thái phụ trợ.

“A!” Diệu Dạ kinh hãi kêu một tiếng.

Ta bớt thời giờ nhìn sang, lại càng hoảng sợ. Con đường trước mặt chúng ta đã biến mất, biến thành một bức tường đá, nguyên bản là đường thẳng giờ đã biến thành ngang, Hàn Vân Diệc đi phía trước và Nhất Phương đoạn hậu đã không còn bóng dáng.

“Đánh trước nói sau!” Nguyệt Dạ nói.

Số lượng Trớ Chú Sĩ Binh càng ngày càng nhiều, ta gọi Bạch Vũ ra hỗ trợ, Diệu Dạ cũng không ngừng dùng phù pháp mãnh liệt oanh tạc, Tiểu Dương lui ra phía sau một bước, rút một bó tên từ trong đai lưng, quát lớn: “Vũ Tiên!”

Mấy trăm đạo ngân mang từ ngón giữa hất bắn ra, cắm xuống người Trớ Chú Sĩ Binh như mưa bão.

Tại tầng 9 Trớ Chú Chi Tháp, cung tiễn thủ tốt nhất là không nên sử dụng kỹ năng, bởi vì kỹ năng của họ thường phải cách quái vật một khoảng cách mới có thể phát động, như vậy rất có thể sẽ bị phân tán khỏi đội hữu. Bất quá, Tiểu Dương vốn không cho rằng mình có thể đi tới tầng cao nhất, cho nên hắn cũng không cần biết, liều mạng phát động vũ tiễn mãnh công.

Lại có thêm mấy Trớ Chú Sĩ Binh toát ra từ con đường vừa biến hóa, lần này, đối tượng trường mâu công kích đến lại là ta.

“Cẩn thận!” Tàng Dao kêu lên.

Vô Cực đang đọc chú không thể nói gì, vẻ mặt khẩn trương nhìn ta.

Ta nhanh nhạy lui về phía sau một bước, né tránh đợt công kích này. Vừa lúc đó, mê cung lại bắt đầu biến đổi, trước mắt ta tối sầm, xuất hiện một bức tường đá.

“...”

“Ách... Các vị cẩn thận...” Ta nói trên kênh đoàn: “Ta thử xem xem có thể đi tới tầng cao nhất không.”

“Ô ô ô, ta cũng bị tách ra rồi!” Tiểu Dương kêu rên trên kênh đoàn, “Gặp lại mọi người ở thôn trang vậy...”

“Cẩn thận một chút.” Vô Cực quan tâm nói: “Không được thì trở về thôn.”

“Ừ. Phi Ly và Tiểu Dương phòng ngự tương đối thấp, phải cẩn thận.” Tàng Dao nói: “Nghìn vạn lần không được rất cấp!”

Ta phái Bạch Vũ đến tiền phương điều tra, sau đó triệu hồi triệu hoán thú cấp 7, Thạch Hổ.

Tác dụng duy trì của triệu hoán thú chỉ có mười phút, lại không nhất định dụng phải quái, vì vậy để tiết kiệm SP, ta chỉ gọi ra bốn đầu triệu hoán thú. Có bốn đầu Thạch hổ vây bên người, vậy không cần lo lắng đột nhiên xuất hiện quái vật.

Tầng 9 Trớ Chú Chi Tháp trước đây ta đã từng tới vài lần, tuy rằng không có biện pháp nhớ kỹ sự biến hóa của mê cung, thế nhưng đã đại khái nghiên cứu ra làm sao năng đi tới tầng cao nhất.

Ta đứng bất động trước bức tường đá, vài phút sau, bức tường đá biến hóa thành một căn phòng nhỏ có bốn lối đi, nhưng ta vẫn không di động, chỉ là lẳng lặng nhìn căn phòng nhỏ lần thứ hai biến hóa thành hai lối đi. Qua một hồi lâu, cảnh tượng xung quanh lại bắt đầu biến hóa, trước mắt xuất hiện một đường môn kéo dài thẳng tắp, ta lập tức nhắc chân đi qua.

Ta xuất ra địa đồ, chấm màu đỏ đại biểu cho nhân vật, đang ở trong một vòng tròn khoanh hình tháp nhọn mang tên “Trớ Chú Chi Tháp”, la bàn màu đen dưới góc bản đồ, mũi nhọn màu đen đang chỉ về phương bắc.

Mỗi khi mê cung biến hóa, nếu như xuất hiện chính là đường ngang hoặc lối rẽ, ta sẽ đứng bất động tại chỗ, thẳng đến khi đường thẳng xuất hiện lần thứ hai mới đi về phía trước. Hơn nữa, tận lực duy trì đi về hướng chính bắc.

Ta nghiên cứu ra, chỉ cần theo thông đạo đi về phương bắc thì có thể đến tầng cao nhất, bất quá phương pháp này phi thường lãng phí thời gian, ta thường xuyên phải chờ đợi thật lâu, thẳng đến mê cung biến hóa thành đường thẳng mới có thể đi.

Trên trang thảo luận ta đã từng nghe nói qua, có người nhớ kỹ nhất thanh nhị sở mọi biến hóa của mê cung tầng 9, chỉ cần nhìn màu sắc hoặc hình dáng vách tường là có thể đi tới tầng cao nhất, người nọ thậm chí còn viết ra một thiên tư liệu thật dài. Thế nhưng...

Không ai hiểu được...

“Ta tới rồi!” Thanh âm của Vô Cực vang lên trên kênh đoàn. “Ở đây chỉ một mình ta.”

“Chờ một chút.” Ta nói: “Ta sắp tới rồi.” Theo suy đoán của ta, hiện tại ta hẳn cách tầng cao nhất không xa.

Tàng Dao nói rằng: “Ta cũng sắp đến.”

“Ta không tìm ra điểm truyền tống!” Tiểu Dương kêu lên: “Ô ô ô...”

Trong mê cung tầng 9, ngoại trừ ở giữa có cầu thang đi thông tầng cao nhất, còn có chín điểm truyền tống về tầng 1, nếu như lạc đường có thể trở về tầng trật đi lại từ đầu.

“Không phải có tới chín truyền tống trận sao?” Ta nói: “Đi loạn cũng đến được nha!”

“Ta chính là đang đi loạn a... Nhưng vẫn tìm không thấy.” Tiểu Dương không phải mù đường, chỉ là đối với mê cung địa đồ cũng không có tác dụng, nhất là loại đối tới đối lui thế này.

“Người gọi địa đồ ra, dựa theo kim la bàn, tận lực đi về phía bắc là được.” Tàng Dao chỉ bảo.

“Được...”

Ta chưa kịp lo lắng cho Tiểu Dương, thông lộ bên trái đột nhiên toát ra hai Trớ Chú Nữ Vương.

“Không thể nào!” Ta kêu to.

Trớ Chú Nữ Vương cấp 112, hình người hệ ác ma, công kích của nó có 5% khiến cho người mù quáng (trước mắt sẽ tối sầm lại), hoặc là sẽ bị nguyên rửa (các hạng năng lực giảm xuống), tại tầng 9 này cũng xem như một loại quái cấp tiểu vương, bình thường gặp phải một con cũng đã khiến ta rất đau đầu, huống chi là hai!

Ta lập tức lệnh nhóm Thạch Hổ tiến lên ngăn trở, buff cho mình một cái Tật Phong thuật, sau đó lập tức chạy trốn. Trớ Chú Nữ Vương là quái loại pháp sư, tuy rằng Ma tộc có ma phòng ám hệ tương đối cao, nhưng nếu cả hai con cùng phóng pháp thuật vào ta, ta tuyệt đối ăn không tiêu.

Cố tình ta lại không thể gọi tất cả ma thú ra để đối phó Trớ Chú Nữ Vương, muốn triệu hoán ma thú mới phải thu hồi ma thú đang có, nhưng nếu bây giờ ta thu hồi Thạch Hổ, Trớ Chú Nữ Vương sẽ đuổi theo ta. Ta một mặt chạy trốn, một mặt ảo não nghĩ, sớm biết vậy ngay từ đầu đã gọi hết tất cả ma thú ra.

Thảm hại hơn chính là, phía trước cách đó không xa đang có một nhóm Trớ Chú Sĩ Binh tụ tập... Không có biện pháp, cắn răng một cái, ta đổi hướng chạy về phía một con đường nhỏ gần đó.

Mê cung biến hóa lần thứ hai...

“Xin lỗi...” Ta suy yếu nói: “Ta không thể đến được...”

Vừa mới chạy loạn một trận, hại toàn bộ phương hướng của ta đều hỗn loạn, hiện tại không thể làm gì khác hơn là tìm điểm truyền tống, trở lại tầng trật đi lại.

“Không sao.” Tàng Dao nói: “Ta đã tới rồi, chúng ta đi vào đánh là được.”

Tàng Dao tới rồi!

Như vậy... Vô Cực không phải đi cùng hần sao? !
Ách... Quên đi... Tìm điểm truyền tống tìm điểm truyền tống.

35. Chương 35: Mưa Trong Rừng Rậm

Tâm tình Vô cực lúc này rất — bất hảo, điểm ấy có thể thấy được từ khóe mắt híp lại. Trước thì bị lạc với Nguyệt, bây giờ còn phải một mình cùng một chỗ với tên kia, nếu không phải vì thi đấu, hần đã sớm bóp nát hồi quyển trở về thành từ kiếp nào.

Cho dù hành động đó sẽ bị Nguyệt cho rằng không có phong độ cũng chẳng sao cả.

“Chỉ có hai người chúng ta đến?” Tàng Dao đối hần cười cười, sau đó nói: “Chúng ta vào bây giờ hay tiếp tục chờ?”

“Chờ.” Vô Cực chỉ nói một chữ.

“Ác!” Giấu nhận vẫn mỉm cười ôn hòa, “Vậy chúng ta chờ thêm một lúc.”

Vô Cực yên lặng thưởng thức Minh Nguyệt kiếm trượng, Tàng Dao chỉ đường cho Tiểu Dương trên kênh đào, hai người không nói với nhau nửa câu, bầu không khí trở nên rất cổ quái.

Kỳ thực, Vô Cực rất muốn bày ra tư thế của người chiến thắng, thế nhưng mỗi khi thấy Tàng Dao giương ra gương mặt tươi cười tốt lành, hần liền cao ngạo nổi. Hần không hiểu, Tàng Dao rõ ràng cũng rất thích nguyệt, tại sao đối với hần lại chẳng hề có điều gì oán hận?

Tàng Dao thoát nhìn đều là bộ dạng đã tính trước, điều này làm cho Vô Cực rất buồn bực...

“Oa! Ta đã tới!” Thanh âm Diệu Dạ vừa truyền tới từ một đầu thông đạo

Lam mâu của Vô Cực trong nháy mắt bắn ra một đạo hàn mang, lại một kẻ khiến tâm tình hần buồn bực!

Hần thừa nhận, chính rất thích ăn giấm. Vậy thì sao... hần vẫn muốn nắm giữ Nguyệt thật chặt.

Vô Cực tin tưởng, ở trong lòng bàn tay hần, Nguyệt có thể càng vui vẻ hơn, càng hạnh phúc hơn, đây là ngạo khí và bá đạo của hần.

Diệu Dạ chớp chớp đôi mắt tử sắc, nhìn nhìn bốn phía, hỏi: “Chỉ có chúng ta?”

“Không sai!” Ngữ khí Vô Cực rất lạnh.”Ba người, có thể tiến vào.”

“Diệu Dạ, ngươi nói với đội ngươi, bảo bọn họ không cần qua đây.”

“Được.” Diệu Dạ đáp: “Chờ một chút.”

Trở Chú Kỳ Sĩ phi thường mạnh, ít nhất phải sáu bảy người hợp tác mới có thể đánh thắng, nhưng bọn hần cũng không có nhiều thời gian chờ những người khác, không thể làm gì khác hơn là dùng phương pháp nguy hiểm nhất nhưng là cách nhanh nhất...

“Chờ một chút! Ta đi vào trước.” Vô Cực nói: “Diệu Dạ phụ trợ ta, Tàng Dao lấy thủy tinh. Lấy xong hai người chúng ta lập tức đi ra ngoài, ngươi dùng tiềm hành ly khai.” Ngữ khí thập phần cường thế, hoàn toàn không cho bọn họ chỗ phản bác.

Diệu Dạ đáp: “Ác, được.”

Tàng Dao gật đầu: “Không thành vấn đề.”

“Ta đại khái chỉ có thể chống đỡ năm phút, tốc độ ngươi phải nhanh!”

“Ta sẽ.”

Phải có người dẫn đi lực chú ý của Trớ Chú Kỵ Sĩ, bằng không cho dù Tàng Dao dùng tiềm hành đi vào, lúc hấn lấy thủy tinh vẫn phải hiện ra nguyên hình, lúc đó sẽ bị Trớ Chú Kỵ Sĩ công kích.

“Ta vào!” Vô Cực hướng tầng cao nhất đi đến.

Vừa đến tầng cao nhất, Trớ Chú Kỵ Sĩ toàn thân phiếm trứ hắc vụ, cầm trong tay thanh kích đen liền xông vào đánh úp Vô Cực. “Thương” một tiếng, Vô Cực giờ Minh Nguyệt kiếm trượng, cứng rắn tiếp được lần công kích này. Đạo sĩ Diệu Dạ lập tức phóng Hoãn Mạn Kết Giới vào Trớ Chú Kỵ Sĩ, Tàng Dao cũng nhanh chóng vọt tới bình thai, chuẩn bị cạy thủy tinh bị nguyên rửa ra.

Bởi vì đang cận chiến, Vô Cực không có biện pháp sử dụng ma pháp uy lực cường đại, không thể làm gì khác hơn là dùng ma khí kỹ độ sức với Trớ Chú Kỵ Sĩ, chỉ thấy Minh Nguyệt kiếm trượng bị bám đạo đạo điện mang, cùng với ám vụ của Trớ Chú Kỵ Sĩ thật tương phản.

Vô Cực hoàn toàn áp dụng thủ thế, cũng không chủ động công kích Trớ Chú Kỵ Sĩ, chỉ đỡ lại công kích của nó. Mà công kích của Trớ Chú Kỵ Sĩ lại tương đối sắc bén, nó có AI (trí thông minh) cao, nhắm vào phần thất lực khó phòng thủ nhất mà công tới, khiến Vô Cực bị tổn hại không ít máu.

Đột nhiên, trong đôi mắt trống rỗng của Trớ Chú Kỵ Sĩ bắn ra hồng quang chói mắt, Vô Cực né tránh không kịp, trúng nguyên rửa. Phòng ngự và công kích của hấn trong nháy mắt giảm xuống còn một nửa.

“Động tác nhanh lên một chút!” Vô Cực quát với Tàng Dao. Tốc độ mất máu của hấn đã sắp đuổi kịp tốc độ uống nước.

Tàng Dao không trả lời, cố sống cố chết nạy thủy tinh bị nguyên rửa khảm chặt trên bình thai.

“Được rồi!” Tàng Dao thông báo, sau đó lập tức tiềm hành xuống dưới nền đất.

Vô Cực và Diệu Dạ cũng lập tức rút lui về phía cửa.

Vừa đến vùng cấm tầng 9, ba người lòng còn sợ hãi lập tức bóp nát hồi quyển trở về thành.

“Chúng ta lấy được rồi, các người quay về thôn đi.” Vô Cực nói trên kênh đoàn.

“Ân.” Nhất Phương đáp: “Ta ở tầng 4, chờ một chút.” Sau khi hấn chạy đi không lâu cũng đã tìm được một điểm truyền tống, trở lại dưới tầng trệt

“Được...” Tiểu Dương mang theo tiếng khóc nó: “Ta nghĩ hấn là... sắp tìm được rồi... đi...”

“Các người lấy được!” Ta nói: “Thật tốt quá! Ta lập tức quay về thôn.”

Nói thì nói như vậy, nhưng ta cũng gặp phải vấn đề như Tiểu Dương... không tìm được điểm truyền tống.

Nguyên lai tùy tiện đi loạn cũng là một chuyện khó khăn, không thể căn cứ phương vị, hoàn toàn chỉ có thể dựa vào vận khí. Trong một mê cung luôn luôn biến hóa như thế này, Quang Chi Đạo Tiêu căn bản không sử dụng được, ta hoàn toàn mất phương hướng. Vừa nghĩ tới việc sau này nếu muốn lấy giấy thông hành, nhất định phải trở lại đây làm nhiệm vụ, ta liền đau đầu.

“Ta tìm được rồi! Ta tìm được rồi!” Tiểu Dương sung sướng reo lên trên kênh đoàn. “Rốt cục có thể rời khỏi cái chỗ quỷ quái này!”

“Nguyệt người tìm được truyền tống trận chưa?” Vô Cực hỏi.

Ai... Ta thở dài một hơi, “Đang cố gắng... Các người thảo luận tiếp theo sẽ thu thập cái gì trước đi.”

Thảo nào thi đấu kéo dài tới một ngày đêm, mấy thứ này thật sự rất khó thu thập!

Quanh quần đến khi ta cơ hồ muốn tự sát quay về thôn thì rốt cục cũng tìm được một truyền tống trận.

Truyền tống trận tầng 9, phân biệt có thể truyền tống đến khu vực cấm tầng 1 Trớ Chú Chi Tháp, 9 cái truyền tống trận về ngoài đều giống như nhau, không có biện pháp phân rõ rốt cuộc cái nào truyền tống tới tầng 1. Bất quá ta chỉ là muốn quay về thôn, không lưu ý rốt cuộc truyền tống đến tầng nào.

Thạch phòng không lớn, sàn nhà vẽ một hình ngôi sao sáu cánh màu vàng kim, phía trên lưu chuyển chú văn màu bạc hoặc tím, cực kỳ thần bí.

Ta nắm chặt hồi quyền trong lòng bàn tay, bước vào ngôi sao sáu cánh. Khoảnh khắc bạch quang lóe lên trong truyền tống trận, ta lập tức bóp nát hồi quyền, trở lại Âu Lợi Tư Đặc thôn.

Đến tiệm vũ khí thì mọi người đã đến đông đủ.

“Chờ người đã lâu.” Diêu Dạ nói.

“Xin lỗi, tìm không được truyền điểm.” Ta áy náy cười nói.

Lúc này, Tàng Dao đột nhiên điểm ta giao dịch, đưa cho ta một khối hồng thủy tinh bị nguyên rửa.

Ta hoang mang nhìn hấn, hỏi: “Đạo cụ thi đấu không phải đưa cho Vô Cực giữ sao? Người đưa ta làm chi?”

“Người không phải vẫn chưa giải nhiệm vụ này?” Tàng Dao nhỏ giọng nói: “Vì thế ta cầm thêm một viên thủy tinh cho người.”

“Cái gì!” Ta kinh ngạc nhìn hấn. “Người lấy ba viên!”

“Àn.” Biểu tình Tàng Dao có chút ngưng ngừng. “Lấy riêng cho người.”

“Này... Cảm ơn.” Ta vội vàng nói cảm ơn hấn.

Ai... Tàng Dao thật sự là một người rất tốt rất ôn nhu!

Vô Cực liếc qua Tàng Dao, kéo ta qua, lạnh lùng lên tiếng: “Cần phải đi! Còn trận đấu.”

“Ác.” Ta lên tiếng, phát tay nói lời từ biệt Diêu Dạ bọn họ. “Thi đấu xong chúng ta lại cùng nhau luyện!”

“Được!” Diêu Dạ cười nói: “Ta sẽ gọi điện cho người.”

Vô Cực híp mắt, gân xanh toát ra.

“Ha hả a!” Nhìn vẻ mặt của hấn, ta nhin không được bật cười.

“Cười cái gì?” Vô Cực xanh mặt hỏi.

“Không có gì.” Ta cười nói: “Chỉ là đột nhiên rất muốn cười...”

Vô Cực thực sự là dễ nổi máu ghen. Thế nhưng, điều này không phải biểu thị hấn đặt ta trong lòng sao?

Ta mặc cho Vô Cực kéo tay ta, vẫn cười không ngừng...

Tiếp theo chúng ta sẽ đi trung ương đại lục, đến Mê Vụ Sâm Lâm phía sau chủ thành Ngân Tây Pháp Nhĩ Đặc tìm đánh quái biến dạng “Base”.

Mê Vụ Sâm Lâm, danh như ý nghĩa, hàng năm đều bị sương mù bao phủ, càng đi sâu vào trong sương mù càng dày đặc, quái biến hình sinh trưởng bên trong Mê Vụ Sâm Lâm.

“Ai nha!” Tiểu Dương sợ hãi kêu một tiếng, trên cánh tay hấn bị cầm một mũi tên.

“Đáng ghét! Đánh lên ta.” Tiểu Dương cực tức giận, gương cung hướng về phía tên đánh lên cuồng bắn. Mà mũi tên trên cánh tay hấn lại chậm rãi trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất không còn thấy gì nữa.

“Vô ích.” Ta nói, thuận tay buff máu cho Tiểu Dương. “Đã sớm chạy mất!”

Tiểu Dương liên xạ mấy phát đều thất bại, rốt cục buông tha, không cam lòng trừng về hướng kia.

Sau đó, lại có vài tiếng “hư hư” xé gió bay vút đến. Chúng ta nhanh chóng né tránh qua một bên, vài đạo linh phù hỏa hồng nổ tung ở vị trí lúc nãy của chúng ta, dấy lên trận lửa lớn.

“Lần này là Tiểu Nguyệt.” Nhất Phương nhàn nhạt nói.

“Ai!” Tiểu Dương thở dài một hơi, hấn lại công kích thất bại. “Đám quái biến hình chết tiệt này, lúc nào cũng núp núp rồi đánh lên người ta!”

“Không có biện pháp.” Ta nói: “Đó là tập tính của chúng.”

“Cẩn thận!” Vô Cực kéo ta qua một bên, mấy mũi tên phóng vút qua.

Quái biến hình cấp 65, hình người hệ thủy, đẳng cấp tuy rằng không tính là cao, nhưng nó lại có thể biến thành hình dạng game thủ, mô phỏng theo kỹ năng chức nghiệp của họ, nhưng lại luôn nấp ở đâu đó đánh lén. Nếu như chỉ có một hai người, quái biến hình sẽ không lén lút như vậy, nhưng chúng ta nhân số không ít, vì vậy quái biến hình không dám hiện thân.

Nói khó nghe chính là... Khi ít sợ nhiều, khi thiện sợ ác. Phi thường đáng ghét!

“Nãy giờ không đánh được một con nào a!” Tiểu Dương tức giận, ngay cả Truy Tung Tiễn hấn tự hào nhất cũng không có biện pháp công kích quái biến hình.

Ta cũng tán thành: “Thật đau đầu!”

Nhà đột còn gặp mưa phùn, những lời này dùng trong trường hợp này là thích hợp nhất. Trong lúc chúng ta phiền não trứ làm sao để tìm được quái biến hình thì bầu trời đột nhiên mù mịt, một tầng mây đen tụ lại phía chân trời, sau đó...

“Tí tách tách tách” Trời đổ mưa to.

Hệ thống thông báo! Đã bị thời tiết ảnh hưởng, pháp thuật thủy hệ uy lực gấp bội.

Hệ thống thông báo ! Đã bị thời tiết ảnh hưởng, pháp thuật lôi hệ uy lực gấp bội.

Hệ thống thông báo ! Đã bị thời tiết ảnh hưởng, vô pháp sử dụng pháp thuật hỏa hệ.

Hệ thống thông báo...

Nhìn một chuỗi dài tin tức hệ thống chạy qua trước mắt, cảm giác mình thật đúng là không phải xui xẻo bình thường.

Hệ thống thời tiết trong Thiên Vận làm được thực quá thật, gió nổi, trời mưa, địa chấn, tuyết rơi vân vân... tất cả mọi biến hóa thời tiết đều có. Khi trời mưa, nhân vật sẽ ướt sũng, độ bão thực giảm xuống tương đối nhanh, cũng không thể sử dụng pháp thuật hỏa hệ.

Ta không ghét trời mưa, cũng không đáng ghét bị ướt, lại càng không lưu ý hỏa hệ pháp thuật có sử dụng được hay không (trái lại còn cao hứng vì uy lực pháp thuật lôi hệ của Vô Cực có thể tăng gấp bội), chỉ là...

Mưa bụi mông lung, nguyên bản tầm nhìn đã bị sương mù che phủ càng trở nên không rõ ràng.

“Phiền a!” Ta tắc lưỡi: “Mặc kệ ! Chúng ta chia nhau ra!”

“Cái gì?”

“A?”

“Người nhiều lắm, quái biến hình sẽ không dám xuất hiện.” Ta nói: “Cho nên chúng ta cần phân tán ra. Dù sao đẳng cấp của nó rất thấp, không nguy hiểm.”

Giờ đã hơn chín giờ tối, chúng ta mới thu thập được hai loại đạo cụ, không tăng tốc sẽ không kịp.

“Này...” Tàng Dao vốn đang muốn nói gì, thế nhưng thấy ta kiên trì, không thể làm gì khác hơn là tán thành.”Được rồi! Vậy mọi người phải cẩn thận.”

Vô Cực vỗ vỗ vai ta, dặn dò: “Cẩn thận một chút!” Vô Cực cũng đồng ý với đề nghị của ta, hơn nữa hẳn biết: ta sẽ không có vấn đề gì. Chúng ta tin tưởng năng lực lẫn nhau!

Tiểu Dương hạ giọng, thần bí hề hề nói: “Các người phải chú ý nha! Quái biến hình quái có một đặc tính...”

“Đặc tính gì?” Ta hỏi.

“Nó sẽ biến thành người trọng yếu nhất trong lòng người, sau đó thừa dịp người phân tâm thì đánh lén người.” Tiểu Dương vẻ mặt nghiêm chính nói.

“...” Nhất Phương không nói gì.

Ta vỗ vỗ vai Tiểu Dương: “Người suy nghĩ nhiều quá.”

“Tiểu Dương, gần đây người có phải xem rất nhiều manga không.” Tàng Dao nói: “Một người nghĩ ra được.”

“Đúng vậy!” Tiểu Dương cười nói: “Gần đây ta đang ôm một bộ hay lắm a... trong truyện, ma thú sẽ biến thành người quan trọng nhất trong lòng nhân vật chính, sau đó a...” Nói đến manga mình yêu thích, Tiểu Dương một hơi nói liên tục.

“Nghe cũng hay hay a.” Tàng Dao gật gù: “Mua ở đâu vậy?”

“Tàng Dao đại ca người muốn xem sao?” Tiểu Dương bắt lấy vai Tàng Dao, nhảy nhót reo hò: “Ta có thể gọi chuyển phát nhanh cho người a!”

“Cái này để sau hãy nói.” Ta nhanh chóng cắt đứt cuộc trò chuyện của bọn họ. “Chúng ta đi đánh base trước đã.” Lẽ nào hai người kia không thấy được, sắc mặt Vô Cực đã trở nên rất khó coi sao?

“Ác!” Tiểu Dương đáp.

“Na... Đi thôi!” Ta học theo ngữ khí của Vô Cực nói: “Liên lạc trên kênh đoàn.”

Vô Cực nghe được, lặng đi một chút, nhin không được bật cười.

Chúng ta chia ra năm hướng đi tới, rất nhanh, sương mù dày đặc đã che khuất thân ảnh nhau.

Quái biến hình thông thường sẽ biến thành người mạnh nhất trong đội ngũ, có đôi khi cũng sẽ biến thành hệ viễn chiến đánh lén. Tuy rằng quái biến hình có thể phục chế chức nghiệp thậm chí là trang phục của người chơi, nhưng có một phương pháp rất đơn giản có thể phân biệt ra được, chính là — quái biến hình không nói được.

Trong sương mù mờ mờ, mơ hồ hiện lên một nhân ảnh, thân mặc khôi giáp, cảm giác có chút giống Nhất Phương.

“Nhất Phương?” Ta hỏi.

Thấy đối phương không trả lời, ta lập tức phóng một đạo mộc linh phù qua bắt chuyện!

—
“Oa a a a! Lão đại... ta thực xin lỗi người!” Tiểu Dương một mặt điên cuồng bắn tên lên ‘Húc Chi Vô Cực’, một mặt kêu thảm.

Mới vừa phân tâm, hấn bị “Húc Chi Vô Cực” thưởng cho một tia sét.

“Đau đau đau!” Tiểu Dương kêu lên. Kết quả, lại bị một ‘Thiên Các Nhất Phương’ kẻ bên đâm một kiếm, phía trước còn toát ra hai cái ‘Bách Bất Xuyên Dương’.

“Sao càng ngày càng nhiều a...” Tiểu Dương bắn tên về từng ‘người’, lập tức chạy về phía sau.

Giật ra một khoảng cách vừa đủ, hấn dừng lại, quát lớn: “Vũ tiễn!”

Một trận mưa tên màu bạc còn dày đặc hơn cả trận mưa bụi đang buông xuống, cắm lên thân ‘đám người’ kia, sau khi ngân quang sau khi biến mất, chỉ còn lại những mảnh vỡ trong suốt rơi đầy đất. Tiểu Dương tiến lên tìm kiếm trong thi thể quái biến hình.

“Đều là đồ bỏ đi.” Tiểu Dương than thở, tiện tay vứt những thứ niệm dịch, mảnh vỡ trong suốt xuống đất.

“Lại lần nữa!”

—
“...” Nhất Phương nhìn bốn cái ‘Húc Chi Vô Cực’ trước mặt, trong lòng rất muốn mắng lời thô tục. Biến người nào không biến, hết lần này đến lần khác đều biến thành cái mặt lạnh này!

“Lôi ảnh trăm!” Nhất Phương khê quát một tiếng, trường kiếm quét ngang thân đám ‘người’ kia, đánh bọn nó quay về nguyên hình.

Sau đó nhanh chóng xoay người, lần thứ hai quát lên: “Lôi mang trăm!” Thân kiếm bắn ra quang mang, bổ về phía ‘Bách Bất Xuyên Dương’ đứng sau lưng đang giương cung chuẩn bị bắn lén.

“Lôi hoàng trăm!” Lại quát khê một tiếng, trường kiếm vẽ một đường từ trên xuống dưới, chém ngã cái bóng ‘Tàng Dao’ đang từ từ hiện thân.

“Đã nghiền!” Nhất phương thoả mãn địa nói, lục soát thi thể đầy đất.

Đối phó những con quái hơn sáu mươi cấp này, Nhất Phương căn bản không cần liên tục dùng kỹ năng uy lực cường đại như vậy, thế nhưng một khi phát động kỹ năng sẽ không thể ngừng lại, vì vậy hắn không thể làm gì khác hơn là lãng phí SP phóng cho xong liên kỹ (mỗi khi sử dụng một loại liên kỹ, sẽ tổn hao SP một lần).

Nói cách khác, đối tượng mà Nhất Phương muốn liên kỹ đối phó, ngay từ đầu chỉ là “Húc Chi Vô Cực” . Hắn muốn cùng Vô Cực hảo hảo đánh một trận từ rất lâu rồi, tiếc rằng gần đây cũng không có thời gian, không thể làm gì khác hơn là nã đám quái biến hình này cho qua cơn nghiền.

“Không có.” Nhất Phương đứng dậy, vỗ vỗ vạt áo, lần thứ hai giơ kiếm bổ về phía một ‘Húc Chi Vô Cực’ khác.

Tàng Dao nhanh chóng xuyên qua đoàn ‘người’, chủ thủ trong tay kéo ra trận trận huyết vụ, động tác của hắn nhanh đến mức ngay cả mưa cũng không đuổi kịp.

Huyết vụ tán đi, lưu lại một khối vỡ trong suốt. Tàng Dao tìm kiếm một trận, bên trong cũng không có base, tiếp tục hướng về phía sâu hơn trong rừng.

‘Húc Chi Vô Cực’ từ phía trước rất nhanh tới gần, lãnh mâu thẳng tắp theo dõi hắn.

“Vô Cực?” Tàng Dao hỏi.

Đôi môi ‘Húc Chi Vô Cực’ khẽ đóng khẽ mở, bất quá không phải đang nói chuyện, mà là đọc chú ngữ.

Tàng Dao lập tức tiềm hành tránh thoát lần công kích này, sau đó lại hiện thân phía sau ‘Húc Chi Vô Cực’, một đao bổ về phía gáy hắn. Huyết hoa văng khắp nơi, ‘Húc Chi Vô Cực’ té trên mặt đất, biến thành một toái khối trong suốt. Lại thêm một ‘Húc Chi Vô Cực’ từ trong rừng cây toát ra, Tàng Dao huy đao chém vào khuôn mặt tuần mỹ của ‘Húc Chi Vô Cực’, sau đó lại thêm một đao...

“Thật không xong...” Nhìn toái khối ‘Húc Chi Vô Cực’ trên mặt đất, Tàng Dao phát hiện, hắn thế nhưng cảm thấy rất sáng khoái..

“Có phải ta đối với hắn chất chứa oán hận rất sâu không a?” Tàng Dao bật cười.

Lúc này, một đạo Thủy Linh Phù bổ vào phía sau Tàng Dao, hắn nhìn lại, “Nguyệt Phi Ly” đang phát một đạo linh phù khác về phía hắn. Tàng Dao mạo hiểm né tránh công kích này, sau đó... lập tức dùng tiềm hành chạy trốn!

Cho dù đây không phải Nguyệt Phi Ly thật sự, cho dù “Nguyệt Phi Ly” kia có thể sẽ rúng base, hắn cũng không hạ thủ được!

“Người đừng đuổi theo a!” Tàng Dao nói.

“Cách cách!” Giữa không trung giáng xuống một tia sét, “oanh” một tiếng bổ vào “Húc Chi Vô Cực”, chỉ thấy “Húc Chi Vô Cực” bốc khói, té trên mặt đất, vỡ thành từng khối.

Lại “Cách cách!” một tiếng, thêm một đạo Lạc Tuyết đánh xuống một “Húc Chi Vô Cực” khác...

Vô Cực bắt đầu dĩ phóng pháp thuật, Lạc Tuyết từng đạo từng đạo bổ vào trên người ‘mình’, thẳng đến khi những ‘Húc Chi Vô Cực’ này đều bị hắn đánh về nguyên hình, hắn mới thở dài một hơi, lẩm bẩm trứ: “Quái biến hình coi trọng ta như vậy, ta nên cao hứng hay bực bội đây?”

Vô Cực biết, quái biến hình luôn biến thành dáng vẻ của hắn, vậy đại biểu hắn là người mạnh nhất trong đội. Thế nhưng thấy mình té trên mặt đất, cảm giác này thật sự là... có đủ kỳ quái.

Trước mắt lại xuất hiện mấy cái ‘Húc Chi Vô Cực’ và ‘Thiên Các Nhất Phương’, Vô Cực lui lại mấy bước, niệm ma pháp lỗi hệ phạm vi rộng, Thiên Hàng Vạn Lôi.

“Thiên Hàng Vạn Lôi!” Vô Cực quát khê. Hơn mười đạo điện mang tức khắc hạ xuống, chiếu sáng rừng rậm xung quanh. Khói nhẹ tán đi, đầy đất là vật phẩm quái biến hình rớt ra.

Vô Cực trở mình dò xét một trận, vẫn không có base. Xác xuất base rơi xuống không cao, không dễ dàng đánh tới như vậy.

Đột nhiên, trên mặt đất có một bóng đen rất nhanh tới gần, Vô Cực hơi không chú ý, bị “Tàng Dao” vẽ một dao, hấn lập tức trở tay bỏ Minh Nguyệt kiếm trượng về phía “Tàng Dao”, cùng với nó so đấu.

Sau khi chiến đấu kết thúc, Vô Cực lại tiếp tục tìm kiếm vật rơi đầy đất.

Sa sa, tiếng lá cây cọ xát vang lên bên tai hấn, Vô Cực vội vã ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy “Nguyệt Phi Ly” đầy cành lá hai bên, đi ra từ trong rừng cây.

‘Nguyệt Phi Ly’ chưa dừng ý cười, chậm rãi đi về phía hấn, mưa bụi bao phủ lấy “Nguyệt Phi Ly”, làm ướt mái tóc nguyệt sắc, hiện ra một vẻ đẹp mảnh mai lại trong suốt. Vô Cực nhìn đến ngốc ra, không biết nên phản ứng thế nào...

Thẳng đến khi “Nguyệt Phi Ly” đến gần người, Vô Cực mới thanh tỉnh lại, ôn thanh hỏi: “Nguyệt?”

“...” Không phản ứng.

Cái này thì nguy rồi. Vô Cực khổ não, hấn không có biện pháp công kích Nguyệt a!

Vô Cực không thể làm gì khác hơn phải rất vô dụng xoay người chạy trốn, thế nhưng, phụ cận lại xuất hiện mấy cái “Thiên Các Nhất Phương” và “Bách Bất Xuyên Dương” ngăn trở lối đi.

Hấn nhìn “Thiên Các Nhất Phương” và “Bách Bất Xuyên Dương”, rồi quay đầu lại nhìn “Nguyệt Phi Ly”, cắn răng một cái, thấp giọng quát: “Băng Đồng Thuật!”

Khói trắng vây quanh “Nguyệt Phi Ly”, trong nháy mắt khiến nó đông lại thành một pho tượng khắc băng.

Vô Cực nhìn tượng băng, ôn thanh: “Người đợi ở đây.” Những lời này nếu như để người khác nghe được, khẳng định sẽ cười rụng răng đầy đất, nhất là lão hồ ly Nửa Cuộc Đời.

Không lâu sau, mặt đất chỉ còn lại toái khối. Vô Cực đang muốn khom người thu thập, đột nhiên nhảy bèn né tránh qua một bên, một đạo ngân quang xẹt qua vị trí hấn vừa đứng lúc này.

“Lại là Tàng Dao!” Vô Cực khê híp mắt, có vẻ rất không kiên nhẫn. “Luôn lén lút, không hổ là đạo tặc.” Hấn còn đang ghi hận chuyện Tàng Dao nã thủy tinh bị nguyên rửa tặng cho Nguyệt.

Không đợi “Tàng Dao” áp sát lần thứ hai, Vô Cực cũng đã bỏ ra một đạo sét. Thế nhưng “Tàng Dao” cũng không giống như hấn tưởng tượng, té trên mặt đất vỡ thành từng khối từng khối, mà là dừng một chút, lần thứ hai vung dao đánh úp lại.

Vô Cực vội vàng tránh đi lần công kích này, trong lòng thấy khó hiểu.

“Sao lại không chết?” Sau đó hấn mới phát hiện ‘Nguyệt Phi Ly’ đã ‘tan’ ra, hơn nữa đang giúp “Tàng Dao” buff máu...

Vô Cực cảm thấy lý trí mình “răng rắc” một tiếng, gãy đôi, hấn lạnh mặt neho lại hàn mâu hét lớn một tiếng: “Vô Thượng Thiên Khiển!”

“Kỳ quái?” Không biết có phải ta bị ảo giác hay không, sao ta cảm thấy ‘Nguyệt Phi Ly’ hình như nhiều hơn những ‘người’ khác? Giống như bây giờ, có bốn con ‘Nguyệt Phi Ly’ vây quanh ta.

Theo lý thuyết, quái biến hình hấn sẽ biến thành Vô Cực hay Nhất Phương có cấp cao nhất a, tại sao đều biến thành ta?

Tuy rằng thấy nghi hoặc, nhưng ta vẫn rất lưu loát địa mệnh lệnh triệu hoán thú đánh bọn nó thành quả đông lạnh nát.

Ta cúi người tìm kiếm những thứ rơi trên mặt đất, rốt cục tìm được một cái thang nhỏ móp méo. Vật phẩm biểu hiện tên “Base” .

“Hô...” Rốt cục a!

“Các vị!” Ta kêu lên trên kênh đoàn: “Ta đánh được rồi!”

Tiểu Dương vui vẻ kêu lên: “YA! Trở về thành!”

36. Chương 36: Tiêu Dạ Dạ Tiêu (ăn Khuya)

Chúng ta tập hợp bên cạnh thủy trì (điểm sống lại) giữa Ngân tây Pháp Nhĩ Đặc thành, lúc này mưa phùn vẫn rơi liên miên không ngớt, trên đường cái thủ đô vốn rất náo nhiệt giờ không có một bóng người, chỉ có mấy ngoạn gia treo mấy bày hàng, toàn thân ướt đầm ngồi dưới đất.

“Đói bụng quá đi!” Tiểu Dương kêu lên: “Ta sắp chết đói!”

“Ta cũng hơi đói bụng.” Tàng Dao phụ họa.

Bởi vì gặp mưa, độ bão thực của mọi người đều giảm rất nhanh. Ta mở bảng trạng thái, phát hiện độ bão thực của mình đã giảm còn 40% (trạng thái đói khát). Thật sự có chút đói bụng..

“Xem ra tất cả mọi người đều đói bụng.” Ta nói: “Chúng ta tìm một chỗ ăn chút gì đi.”

“Ta muốn đi nhà hàng! Ta muốn đi nhà hàng!” Tiểu Dương hưng phấn lôi kéo ta.”Nguyệt đại ca, chúng ta đi Hàm Hân Lâu ăn đi!”

Ta thấy Vô Cực không biểu lộ ý kiến gì, cũng đáp ứng Tiểu Dương.

“Được rồi! Thi đấu khổ cực như vậy, ăn gì đó ngon ngon để an ủi mình.” Ta nói.

“Ha ha a.” Tàng Dao cười nói, “Nghỉ ngơi là vì đi lâu đường xa.”

Hàm Hân Lâu là nhà hàng lớn nổi tiếng đệ nhất đệ nhị thủ đô, thức ăn ở đây rất ngon, trang hoàng tinh xảo, phục vụ chu đáo, đương nhiên... giá cũng rất cao.

Đại khái là bởi vì trời mưa cắt đứt rất nhiều người luyện công, lâu một Hàm Hân Lâu hầu như đầy ngập khách, không ít người đang oán giận, đương nhiên, cũng có mấy người rất nhân nhả ngồi cùng một chỗ ăn uống nói chuyện phiếm.

Chúng ta vừa vào cửa liền hấp dẫn không ít người chú ý, nguyên lai, có một ... đội dự thi khác cũng ngồi bên trong, người trong đại sảnh đích đều chú ý đến động tĩnh của chúng ta, mong muốn thấy chúng ta đánh nhau.

“Khổ cực rồi.” Ta đi về phía trước, mỉm cười bắt chuyện với đối phương. “Trời mưa thật lớn!”

“Đúng vậy a!” Một người trong bọn họ cũng gật đầu mỉm cười với ta, “Thực sự là phiền chết người đi được.”

“Cố gắng lên!” Ta nói: “Hi vọng các người có thể thắng.”

“Cũng vậy!” Đối phương cười nói.

“Không đánh à!”

“Thật buồn chán.”

“Không có trò hay để xem.”

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh liên âm ỹ lên.

“Bao sương lâu ba.” Vô Cực diện vô biểu tình nói với phục vụ sinh.

“Vâng.” Phục vụ sinh cung kính trả lời: “Khách nhân, xin theo ta. May mà các người không đánh nhau, bằng không lại làm vỡ đồ đạc. Tiền sửa chữa thế nhưng sẽ trừ vào tiền lương của ta.”

Hắn là một “Công độc sinh”, nhân lúc đang thi đấu kỹ năng hệ sinh hoạt nhân đôi kinh nghiệm, đặc biệt đi luyện kỹ năng sinh hoạt.

“Có thể không đánh nhau hay nhất.” Tiểu Dương nói rằng.

“Tất cả đều là người dự thi, không có gì hay có.” Ta nói.

Vô Cực cũng nói: “Chỉ là một trò chơi, vui vẻ là tốt rồi.”

“Nói cho cùng.” Phục vụ sinh cười nói: “Không hổ là Ngân Chi Vô!”

Xem ra, danh tiếng Ngân Chi Vô chúng ta trong mắt người chơi khác vẫn đầy ắp nha.

“Tối rồi!” Phục vụ sinh đưa chúng ta đến một bao sương trên lầu ba. “Thỉnh các vị khách nhân hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Trên bàn có chuông phục vụ, các vị cần gì xin cứ gọi.” Phục vụ sinh nói: “NPC điểm xan (chọn món ăn) sẽ phục vụ các vị.”

Phía chính phủ Thiên Vận vì để ngăn chặn người chơi chèo kéo lừa gạt người chơi khác mua hàng, thương nhân mua bán vật phẩm quân thiết lập thành NPC do máy chủ khống chế.

Bao sương nho nhỏ bố trí phi thường trang nhã, sàn nhà lót thảm dệt tinh xảo, phía góc phòng xếp những chiếc nệm êm ái, chiếc bàn thấp làm bằng gỗ quý.

Trên trần treo chiếc đèn lồng nhỏ hình dáng rất đáng yêu. Ánh nến xuyên thấu qua chụp đèn hồng nhạt, tỏa ra quang sáng ấm áp, làm cho người ta cảm thấy thoải mái thư giãn.

“A! Thảm mềm!” Tiểu Dương quát to một tiếng, nhào tới trên sàn nhà, cũng không buồn nhúc nhích.”Ta sắp mệt chết rồi.”

“Giờ đã mười hai giờ đêm, đương nhiên sẽ mệt.” Tàng Dao nói.

Ta đem thực đơn đặt trước mặt Tiểu Dương, cười nói: “Đến ăn khuya đi! Ta mời khách!” Tiểu Dương còn là một học sinh, không có thói quen ngủ quá trễ, thực sự là khổ cực cho hắn.

“YA!” Vừa nghe đến ăn, tinh thần Tiểu Dương lập tức tăng vọt, hắn đoạt lấy thực đơn, chạy đến NPC đứng góc phòng gọi thức ăn.

“Vẫn là để ta mời khách đi!” Tàng Dao nói.

“Để ta.” Vô Cực cũng nói.

Vô Cực lạnh mặt, khoe miệng Tàng Dao vẫn lộ ra nụ cười như thường, hai người mắt to trừng mắt to hơn.

“Nhất Phương, ngươi muốn ăn cái gì.” Ta đưa một cuốn thực đơn khác cho Nhất Phương, làm bộ như không thấy.

“Ngô.” Nhất Phương tiếp thực đơn.”Ngươi nghĩ món này thế nào...” Theo ta nghiên món ăn

Không lâu sau, phục vụ sinh đưa lên một đồng món ăn. Ta nhìn thức ăn đầy bàn, lại nhìn sang Vô Cực và Tàng Dao vẫn đang tranh nhau ai trả tiền. Nghĩ thâm, mặc kệ là ai trả, túi tiền của người đó nhất định sẽ mất không ít máu.

“Được rồi được rồi.” Ta cười nói: “Ai trả cũng được, ăn trước đi!”

Vô Cực liếc mắt nhìn ta, ngồi xuống bên cạnh ta, gấp thức ăn bỏ vào chén ta, không nói gì.

“Tiểu Dương kêu một đồng lớn nha!” Tàng Dao cười nói, kéo một cái nệm êm qua cho ta.

Ta đầu tiên là cho thức ăn trong chén vào miệng, sau đó cười tiếp nhận nệm của Tàng Dao.

“Hắc hắc hắc.” Tiểu Dương ngượng ngùng gãi gãi đầu.”Không cần thận, đã kêu nhiều như vậy.”

Nhất Phương nói: “Ăn đi!”

Nhìn đầy bàn thức ăn, ta cũng hiểu được Tiểu Dương đã kêu nhiều lắm, mặc dù trong Thiên Vận sẽ không bị no chết, thế nhưng độ bão thức vượt quá cao, hành động của nhân vật sẽ giảm đi (né tránh và miễn tiếp -30%).

“Ai kêu thì người đó phải ăn cho hết!” Ta nhú mày uy hiếp Tiểu Dương.

“...ồ ồ găng!” Tiểu Dương miệng đầy thức ăn đáp lời

Ta cười lắc đầu, thực sự là không có biện pháp với hắn. Gắp con tôm vào chén, bóc vỏ tôm.

“Tôm hồ tiêu ở đây ăn thật ngon.” Ta bỏ con tôm đã lột sạch sẽ đẹp đẽ vào chén Vô Cực, “Người ăn thử xem!”

Vô Cực lập tức gắp con tôm cho vào miệng, nhướn nhướn mi, khiêu khích nhìn Tàng Dao ngồi đối diện.

“Ta còn muốn.” Vô Cực nói.

“Ta cũng muốn!” Tiểu Dương kêu lên: “Nguyệt đại ca giúp ta lột vỏ.” Kết quả bị Vô Cực hung hăng đâm cho mấy lưỡi nhân đao.

“Ta lột vỏ cho mọi người!” Ta cười nói. Kéo đĩa tôm tới trước mặt, lưu loát lột vỏ tôm.

Ta bình thường vẫn tự nấu ăn, cho nên mấy chuyện như lột vỏ tôm này đã quá lành nghề, hai ba cái đã lột xong một con. Ta luân phiên bỏ tôm vào chén Tiểu Dương, Nhất Phương và Tàng Dao, mà Vô Cực ta lại đưa cho hắn luôn hai con.

Vô Cực mặt lạnh, cũng không có nổi giận. Hắn là người rất biết đúng mức, biết giám nào nên, giám nào không nên ăn. Cho dù hắn rất muốn độc chiếm ôn nhu của Nguyệt, thế nhưng nếu như phát tác trong lúc này, Nguyệt sẽ mất hứng.

Dù sao mặc kệ thế nào, Nguyệt cho hắn nhiều tôm hơn Tàng Dao! (tính trẻ con)

“Người vẫn chưa ăn.” Vô Cực nhìn cái chén trống rỗng của ta, nhú mày nói.

Ta cúi đầu lột vỏ tôm, thuận miệng đáp: “Lột xong đã.”

Vô Cực cau mày, dùng đũa gắp một con tôm chưa lột vào chén của mình.

Ta vội vàng nói: “Cái đó còn chưa lột vỏ, người chờ một chút.”

“Ta giúp người.” Vô Cực ôn thanh nói, ngón tay vụng về ngốc nghếch lột vỏ con tôm.

“Ta cũng giúp người.” Tàng Dao cũng gắp mấy con tôm vào chén mình..

“Ta cũng muốn!” Tiểu Dương cũng gắp tôm vào chén.

Chỉ có Nhất Phương yên lặng ăn thức ăn đầy bàn.

Kết quả tôm hồ tiêu là món đầu tiên được chúng ta dọn sạch, cho mấy miếng thịt tôm bị bọn hắn lột đến nát vụn nát vụn, hài cốt không được đầy đủ vào miệng, cười nói: “Mọi người ăn nhiều một chút! Có hai người tranh nhau mời khách đấy.”

“Không thành vấn đề! Ta sẽ ăn rất nhiều rất nhiều!” Trong chén của Tiểu Dương đầy ắp thức ăn.

Ăn no xong, ta đưa hóa đơn cho Vô Cực và Tàng Dao, mỉm cười nói: “Các người cùng nhau tả đi! Thấy giá tiền cũng đừng bị dọa chạy.”

Hơn một nghìn kim tệ ni, ta xem mà thiếu chút nữa bị hù chết!

Vô Cực diện vô biểu tình liếc mắt nhìn hóa đơn một cái, từ đai lưng trữ vật xuất ra một chồng kim tệ, Tàng Dao cũng dương lên khuôn mặt tươi cười, xuất ra nhất chồng kim tệ. Vì mặt mũi của một nam nhân, xem ra hai người không thêm quan tâm về việc tiền bạc này.

Thanh toán xong, rời khỏi nhà hàng thì bên ngoài mưa đã tạnh, bầu trời đêm trong suốt, phồn tinh lấp lánh đầy trời, huyền nguyệt treo cao cao, tát ánh trắng rơi đầy mặt đất. Những vũng nước đọng phản chiếu vàng trắng cong cong trên bầu trời kia, ngọn gió thổi qua tạo ra những gợn sóng nhỏ, ánh trăng cũng lắc lư.

Nhìn thấy một màn này, trong đầu ta linh quang chợt lóe, nghĩ đến điều gì.

“Ta nhớ ra rồi!” Ta kêu lên, nội tâm hưng phấn không gì sánh được.”Ta nhớ ra ta lấy được mảnh vỡ ánh trăng ở đâu rồi!”

“Ở nơi nào?” Tiểu Dương vội vã truy vấn.

“Vân Lam Sơn Hạp ở Vân Lăng Thành.” Ta nói: “Khi đó ta mua được từ một người chơi bày quán trên đường.”

“Tại Thiên Thê đại lục a...” Vô Cực suy nghĩ: “Chúng ta đi đánh điện đăng phao trước, sau đó lại đi.”

Ta xem sắc trời, suy nghĩ một chút.”Ta nghe người bán cho ta nói, mảnh vỡ ánh trăng chỉ có thể lấy được trong đêm có trăng. Chúng ta không biết sẽ ở đây biển mê cung vòng quanh bao lâu, vẫn là đi Vân Lăng thành trước đi.”

“Ân.” Vô Cực nói: “Được rồi! Tuy rằng phiền toái một chút.”

Vân Lam Sơn Hạp nằm phía bắc Thiên Thê đại lục, không hề ít huyết động, núi cao, khoát cốc, đỉnh núi mây mù lượn lờ, dưới cốc không thấy mặt trời, địa hình nhấp nhô rất lớn. Bên trong quái vật đều là hệ địa hoặc hệ phong, đẳng cấp từ bốn mươi đến chín mươi.

Vùng phụ cận Vân Lam Sơn Hạp có một tòa thành nhỏ, Vân Lăng thành.

Tuy rằng nói muốn vòng về điểm xuất phát Thiên Thê đại lục thì phiền phức một chút. Bất quá dưới tác dụng của thời không nữ thần, vài lần bạch quang chớp qua, rất nhanh đã đến Vân Lăng thành.

Thiên vận là trò chơi kết hợp của Trung Quốc và Phương Tây, thiết kế quái vật, kỹ năng chức nghiệp cùng phong cách kiến trúc có đặc điểm của cả hai bên. Cùng một khối đại lục, thành thị bất đồng, sẽ có phong cách kiến trúc bất đồng, đại thể có thể thấy được qua tên của thành thị.

Giống như ở trung ương đại lục có thủ đô Ngân Tây Pháp Nhĩ Đặc mang phong vị kiến trúc châu Âu; cảng thành Bích Sa cảng của Xích Thổ đại lục lại có phong vị kiến trúc kiểu Trung Quốc; mà Vân Lăng thành, không cần nghĩ cũng biết là kiểu kiến trúc Trung Quốc.

Thạch thể lát gạch, hành lang gấp khúc, tường gỗ ngói đỏ, tiểu lâu bình lan, thập phần cổ kính, trong không khí mơ hồ phiêu nhiễu sương khói nhàn nhạt, khiến tòa cổ thành này tăng thêm một tia thần bí.

“Lúc trước người bán cho ta không nói rõ ràng lắm, ta không thể xác định mảnh vỡ ánh trăng có phải đạo cụ nhiệm vụ hay không, vậy nên chúng ta trước phân công nhau vào trong thành tìm xem nhiệm vụ.” Có một số đạo cụ nhiệm vụ, nếu không tiếp nhận nhiệm vụ thì không thể đạt được.

“Được.” Vô Cực nói rằng: “Vân Lăng thành không lớn, mười phút sau chúng ta tập hợp.”

“OK! OK!” Tiểu Dương đáp.

“Không cần mười phút.” Nhất Phương nhàn nhạt nói. Nhất Phương trước đây thường đến Vân Lam Sơn Hạp luyện công, rất quen thuộc với Lăng Vân thành, trừ phi gần đây cập nhật nhiệm vụ mới, còn lại hẳn đều đã giải qua.

Tàng Dao chưa từng tới Thiên Thê đại lục, càng đừng nói Vân Lăng thành, hẳn căn bản không biết phải tìm từ đâu. Nhưng hắn chính rất hòa khí lên tiếng.”Không thành vấn đề.”

Sau khi ước hẹn sẽ tập hợp tại phong trụ (điểm sống lại) trong thành, chúng ta liền phân công nhau tìm kiếm nhiệm vụ.

“Xông vào” mấy gian nhà dân, hỏi không ít NPC, vẫn không nhận được nhiệm vụ nào có quan hệ với mảnh vỡ ánh trăng.

“Ta nghĩ mảnh vỡ ánh trăng đại khái cũng giống như hồng thủy tinh, dù có tiếp nhận nhiệm vụ hay không cũng có thể lấy được đạo cụ.” Ta thảo luận trên kênh đoàn.

“Ta nghĩ cũng vậy.” Vô Cực nói, hẳn cũng không đánh được NPC có nhiệm vụ tương quan.

“Nguyên lai nơi này nhỏ như vậy, ta đi một lúc đã xong một vòng.” Tàng Dao cười nói: “Thảo nào Nhất Phương bảo không cần đến mười phút, địa phương không lớn, NPC cũng không có mấy người.”

“Ha ha ha! Ta nhận được một nhiệm vụ rất kỳ quái!” Tiểu Dương bật cười: “Hắn muốn ta giúp hắn đi giao Pizza nha!” Hẳn dĩ nhiên đang đùa với NPC.

“Đó là bánh mì.” Nhất Phương chỉnh lại.

“Thế nhưng rất giống Pizza nha! Mặt trên còn có tương cà.”

Hình ta cũng nhận được nhiệm vụ này, thính Tiểu Dương nói như thế, ta vội vàng mở bảng vật phẩm, điểm chọn đạo cụ “Bánh mì”.

Đạo cụ: Bánh mì tổ truyền của Vương đại nương

Trạng thái: Độ bão thức +20(nhiệm vụ đạo cụ, không thể ăn.)

Trong tay ta xuất hiện một cái bánh mì loại lớn, mặt trên thả không ít gia vị, còn có một tầng phô mát và tương cà dày, không phải Pizza thì là cái gì!

Ta nhìn không được bật cười, “Ha ha! Thật đúng là giống a! Hơn nữa còn không thể ăn được...”

“Đúng vậy!” Tiểu Dương cười nói: “Không thể ăn, nhưng lại có gia tăng độ bão thức! Thực sự là bó tay!”

Tàng Dao vội nói: “Vậy sao? Ta cũng đi tiếp tiếp xem.”

“Chúng ta... có thể xuất phát rồi chưa.”

Âm thanh Vô Cực âm âm, xuyên thấu qua kênh đoàn, vang lên bên tai mọi người, đông lạnh đến mức chúng ta nhìn không được rung mình một cái, xem ra hôm nay tâm tình hẳn không được tốt.

“Ân, chúng ta nhanh đi Vân Lam Sơn Hạp đi!” Ta vội vàng nói: “Chậm thêm sẽ không còn kịp.”

“Xuất phát xuất phát!” Tiểu Dương nói, hẳn vừa bị Vô Cực dọa sợ đến thiếu chút nữa làm rớt pizza xuống đất.

Chúng ta (không bao gồm Vô Cực) giao xong Pizza... không phải... là bánh mì, lập tức vội vàng vàng chạy đến phong trụ tập hợp, xuất phát đến Vân Lam Sơn Hạp.

“Thạch đầu- thạch — đầu — thạch — đầu.” Tiểu Dương ngâm nga một bài hát kì quái, đá bay mấy hòn đá nằm đầy mặt đất.

“Cạch” một tiếng, một hòn đá nhỏ lại bị đá bay thật xa. Hòn đá nhỏ lăn một vòng trên mặt đất, hóa thành một người đá lớn cỡ bàn tay người, đánh về phía Tiểu Dương.

“Hắc hắc hắc!” Tiểu Dương cười quái dị, nhấc chân lên biến người đá thành đá vụn, sau đó, lại tiếp tục đá một hòn đá khác. Đá vụn lăn long lóc trên mặt đất, lần thứ hai hóa thành người đá nhỏ, bị hắn một cước đạp vụn.

“Thạch — đầu — thạch —” Tiểu Dương ngâm nga bài hát kì quái, tiếp tục trò chơi ngược đãi quái vật.

“Này... Tiểu Dương có khỏe không?” Tàng Dao nghiêm mặt trắng bệch, nơm nớp lo sợ hỏi.

Nhất Phương phẩy phẩy tay, không nói gì.

“Quen là tốt rồi.” Ta cười khổ. “Mỗi khi hắn buồn ngủ thì sẽ như vậy.”

“Diên diên khùng khùng.” Vô Cực lắc đầu, thở dài.

“Ách... Tiểu Dương... Người mệt mỏi vậy có muốn đi ngủ một chút không?” Tàng Dao hỏi. Hắn thật đúng là không quen khi Tiểu Dương từ trước đến nay nhu thuận lại trở nên... ách... điên điên khùng khùng như vậy.

“Ta không cần!” Tiểu Dương lập tức phủ quyết. “Ta phải cùng mọi người làm nhiệm vụ!”

“Thế nhưng người không phải đã rất mệt đi...”

“Vô dụng thôi.” Ta vỗ vỗ vai Tàng Dao. “Tiểu Dương sẽ không đi ngủ đâu.” Nếu không ta và Vô Cực đã sớm khuyên hẳn.

“Thạch đầu — thạch — đầu.” Hắn lại bắt đầu xướng bài ca kỳ quái.

Tàng Dao nhìn Tiểu Dương, lại nhìn ta, sau đó nhún nhún vai, bắt đầu cười khổ.

Tiểu Dương ngoạn (... *đổ mồ hôi*) quái, là “đặc sản” ở Vân Lam Sơn Hạp, Thạch Đầu Quái (hình người hệ địa). Thạch Đầu Quái thuộc về loại quái bị động, bình thường hóa thành một viên đá trốn ở ven đường, chỉ có khi bị ngoạn gia đụng vào, hoặc là đá phải nó, mới có thể hiện thân đi ra công kích. Con quái cao lớn hơn người, cũng có loại chỉ lớn bằng bàn tay, lớn nhỏ bất đồng, đẳng cấp từ bốn mươi đến sáu mươi, Tiểu Dương đang đùa chính là tiểu thạch quái yếu nhất, cấp 41.

Trước mặt kẻ Tiểu Dương hồn nhiên chơi đùa đến quên mình, chúng ta tại khe đá Vân Lam Sơn Hạp quanh quẩn hơn nửa tiếng đồng hồ, vẫn không tìm thấy cái huyết động mà người bán mảnh vỡ ánh trắng kể, tất cả mọi người có chút không kiên nhẫn.

“Mấy giờ rồi?” Vô Cực đột nhiên hỏi.

Ta gọi ra hệ thống tuyển đơn, nhìn thời gian hiển thị, nói: “Sắp hai giờ.”

“Mới hai giờ.” Tàng Dao nuốt thốt lưng, nói: “Ta còn tưởng rằng trễ hơn chứ.”

“Tới kịp không?” Nhất Phương hỏi.

“Thi đấu bắt đầu lúc giữa trưa, còn mười mấy tiếng đồng hồ.” Chúng ta đều là quen với việc thức đêm cuồng online, hai giờ sáng đối với chúng ta mà nói coi như là ‘sớm’ . Vấn đề là, mặt trăng thế nhưng luôn lặn xuống đúng giờ, đến 5 giờ sáng là lặn mất, không còn bao nhiêu thời gian!

“Như vậy được rồi.” Ta nói: “Ta kỳ Bạch Vũ bay lên trời, nhìn xem có thể phát hiện cái gì không.”

“Gần đây có quái hệ phi hành.” Vô Cực dặn dò: “Phải cẩn thận.”

“Àn.” Ta đáp. Gật đầu với mọi người, sau đó cười Bạch Vũ bay lên không trung.

Nhớ rõ người kia nói, hắn trong lúc vô tình nhặt được mảnh vỡ ánh trắng trong một sơn động, bởi vì không biết thứ này có ích lợi gì, lại thấy nó hình dạng đẹp, liền bày ra bán kiếm lời. Hắn không lớn rõ ở đâu cùng làm sao lấy được, cho nên không nói rõ ràng, vì vậy ta mới quên mất đi. Tuy rằng không có nhiều manh mối lắm, thế nhưng ta đoán đạo cụ như vậy nhất định có quan hệ với ánh trắng.

Bạch Vũ bay lên trời cao, phạm vi nhìn không sót gì. Bên dưới mây mù như biển, huyền nguyệt khê cong treo lơ lửng giữa bầu trời đêm hắc sắc, tản ra quang huy vàng nhạt nhu hòa. Ánh trắng như tơ như lụa, tung tóe, xuyên thấu mây mù trên mặt đất. Trong đó, có một chùm ánh sáng đặc biệt rõ ràng, rơi thẳng xuống một khe núi hẹp, ánh trắng xung quanh giống như bị hấp dẫn, thẳng tắp tập trung nơi ấy.

Chẳng lẽ là!

Ta nhanh lên lệnh Bạch Vũ bay thấp tới gần. Chỉ thấy giữa núi đá có một vết nứt hẹp, mà bên dưới vết nứt trống rỗng kia đang được bao phủ bởi một mảng ánh trắng vàng mỏng. Muốn xuyên vào vết nứt kia, thế nhưng lại bị hệ thống cản lại, ta chỉ đành xuất ra địa đồ, đặt lại kí hiệu, sau đó quay đầu lại đến hội họp cùng Vô Cực bọn họ.

Quanh quẩn không ít đường, rốt cục đi tới sơn khoát ta phát hiện.

Nhìn từ mặt đất không giống khi nhìn từ trên không, đường vào sơn khoát này rất chật hẹp, một lần chỉ có thể để hai người đi qua. Tiến nhập, qua con đường chật hẹp thật dài, ánh vào mi mắt là một thạch huyết trắng trải.

Trên đầu, ánh trăng ôn nhu vẫn đang xuyên thấu qua khe nứt, chiếu sáng cả một vùng.

“Là cái này sao?” Vô Cực hỏi.

Ta lấy địa đồ ra đối chiếu, “Không sai!”

“Ở đây đích thực rất đặc biệt đích.” Vô Cực nhìn ánh trăng từ trên khe nứt đổ xuống, thì thào tự nói.”Chỉ là không biết... Cần làm gì mới lấy được...”

“Kiểm tra xung quanh đi.” Ta nói.

Thạch huyết không nhỏ, ngoại trừ khe nứt phía trên, không có gì đặc biệt. Bởi vì khe nứt kia không nằm trên mặt đất. Ánh trăng đổ xuống mặt đất, tụ ánh thành một mảnh quanh viên đặc biệt sáng ngời, quả thực giống như một mặt trăng khác đang phản chiếu trước mặt, ta đưa tay hứng lấy ánh trăng đổ xuống, nắm lấy hư không.

Không phản ứng...

“Biết là không đơn giản như vậy.” Ta cười khổ.

Nhất Phương học Vô Cực vươn tay nghiên cứu khe nứt kia, Tiểu Dương và Tàng Dao thì đông sờ sờ tây sờ sờ trên thạch bích, nhìn xem có thể đụng đến cơ quan gì hay không.

Ta chưa từ bỏ ý định đưa tay bắt vài lần, vẫn không bắt được cái gì. Không có khả năng a? Nếu người kia trong lúc vô tình đạt được mảnh vỡ ánh trăng, vậy phương pháp nhất định rất đơn giản.

Phiền a! Ta buồn bực vén tóc ra sau tai, ngẩng đầu nhìn, phát hiện ngay cả Tàng Dao cũng bắt đầu nghiên cứu khe nứt.

Có dễ nhìn như vậy không? Ta cũng theo họ nghiên cứu.

Ấn... Khe nứt chính cái khe, cho dù từ đó ánh trăng tỏa ra thật nhu hòa thật đẹp, nó cũng chỉ là cái khe.

Nghiên cứu một hồi, ta đột nhiên phát giác, loại hiện tượng này chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết, nếu như có một người vẫn nhìn bầu trời, không lâu sau, người xung cũng sẽ theo hiệu kỳ nhìn bầu trời... Nhìn nhìn bên cạnh, quả nhiên, Tiểu Dương cũng đang ngửa đầu nhìn cái kia cái khe.

... Ta cảm thấy có chút bó tay.

“Khái!” Ta ho nhẹ một tiếng, hấp dẫn chú ý của mọi người. “Nói không chừng là ta tìm nhầm chỗ, mảnh vỡ ánh trăng có thể không phải ở đây.”

“Không.” Vô Cực nói: “Ta cho rằng ở đây không sai.”

“Ấn! Ở đây rất có mùi vị nhiệm vụ.” Tiểu Dương cười nói.

“Vậy người nghĩ có liên quan đến khe nứt này?” Ta hỏi.

“Hẳn là không có.” Vô Cực mệt mỏi nói: “Ta vừa rồi chỉ là đang tự hỏi...”

Phía sau Vô Cực, Nhất Phương nhin không được quảng cho hẳn một cái bạch nhãn.

“Thế nhưng ta cảm thấy nhất định là có quan hệ tới cái khe này!” Tiểu Dương nói. Hẳn ngửa đầu thật cao, thẳng tắp nhìn chăm chăm vết nứt kia. “Ai nha! Ngẩng đầu như vậy cổ mỏi quá.”

“Phì!” Ta nhin không được bật cười.”Tiểu Dương, người lại đùa giỡn với bảo vật a!”

“Đâu có, ta rất nghiêm túc nghiên cứu nha!” Nói xong, hẳn còn không ngừng di động cước bộ, nhìn trái, nhìn phải. “Nhất định là có liên quan đến cái khe này!” Trong miệng thì thào tự nói.

Hẳn sẽ không phải... lại tái phát đi!

“Vô Cực, người phát hiện cái gì?” Ta quay đầu lại hỏi ý kiến Vô Cực.

Vô Cực nhíu nhíu mày, ánh mắt dời khỏi khe nứt hướng về phía chúng ta.”Có cảm giác, tâm thần không yên.”

“Có ý gì?”

“Ta không giải thích được, dường như có gì đó không đúng lắm.”

Vô Cực luôn luôn lãnh tĩnh cư nhiên lại nói ra những lời này, vậy đại biểu...”Nghe người nói như thế...” Ta trầm tư một chút, nói: “Ta cũng cảm thấy hình như có chỗ nào đó là lạ.” Loáng thoáng có cảm giác không hài hòa.

“Hình như...”

“A!” Vô Cực nói còn chưa nói xong, đã bị tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Dương cắt đứt.

Vô Cực nheo lại lãnh mầu, không vui quét qua.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi.

“Các người mau tới đây xem!” Tiểu Dương mặt đầy kinh ngạc phát tay về phía chúng ta. “Ta đập phải nước!”

“Nước?” Nhất Phương thiêu mi.” Trời vừa mưa.”

“Không phải đâu!” Tiểu Dương kêu lên: “Các người đến xem.” Hắn chỉ vào lòng bàn chân. Nguyên lai, hắn giẫm phải quang viên giống như ánh trăng trên mặt đất. (quang viên: vầng sáng hình tròn)

“Ta xem xem.” Ta đưa tay sờ khối quang viên kia, từ ngón tay truyền đến cảm giác nước lạnh leo ướn át.

“Thật là nước!” Bởi vì phạm vi quang viên không lớn, cho nên chúng ta không phát hiện ra đó kì thật là một vũng nước.

“Nước mưa từ cái khe chảy xuống, vì vậy mới tích lại ở đây.” Tàng Dao nói.

“Sai!” Vô Cực ngồi xổm xuống trước quang viên, vươn tay dò xét một vòng vũng nước, sau đó vung lên nụ cười cuồng ngạo, lam mầu cũng lóe tinh quang,

Thấy biểu tình ày, ta biết hắn nhất định đã phát hiện gì đó.

“Phát hiện cái gì?” Ta vội vàng truy vấn.

Vô Cực không trả lời ta, trực tiếp kéo tay ta xuống dò xét một vòng quang viên.

“Đây là!” Ta tròn to hai mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

“Chỉ còn thiếu phương pháp.” Vô Cực nói.

“Có ý gì?” Tàng Dao hỏi.

Nhất Phương và Tiểu Dương cũng không hiểu ra sao.

“Lần này Tiểu Dương làm tốt lắm!” Vô Cực khen.

“Thật vậy chăng?” Tiểu Dương vui sướng cười nói. Tuy rằng hắn không biết mình làm gì tốt lắm, bắt quá được khích lệ vẫn thật cao hứng.

“Các người qua đây xem!” Ta phát phát tay, gọi bọn họ qua đây.

“Àn?”

Tàng Dao, Nhất Phương vào Tiểu Dương lục tục ngồi xổm xuống cạnh quang viên, năm người chúng ta làm thành một vòng, có chút chen chúc.

“Vươn tay vào đi.” Ta chỉ vào quang viên. Tàng Dao đưa tay vói vào quang viên, bưng tĩnh đại ngộ.”Nguyên lai là như vậy!”

“Ra vậy...” Nhất Phương cũng đã hiểu.

“Chỉ là nước nha, có cái gì đặc biệt?” Tiểu Dương khuấy động vũng nước đọng, không giải thích được phải hỏi.

“Đưa tay lướt một vòng quanh vũng nước, sẽ biết.” Ta nói với Tiểu Dương.

“Ác.” Tiểu Dương nghe vậy làm theo.

“Di! Nước này chỉ tập trung trong vòng quang viên thôi!” Tiểu Dương kinh hãi kêu một tiếng.

“Hơn nữa...” Ta nói “Mặt nước không phải sẽ có nơi thoáng gồ lên sao? Thế nhưng mặt nước này hoàn toàn song song cùng mặt đất, khó trách ngay từ đầu chúng ta không có cách nào phát hiện đây là nước.”

“Nếu là mặt ao thì phải lõm xuống, cái này biểu thị...” Tàng Dao suy nghĩ: “Nước này không phải tự nhiên, nhưng là gì?”

“Cho nên mảnh vỡ ánh trắng nhất định lấy được ở chỗ này, chỉ là không biết dùng phương pháp gì.” Ta đưa tay khuấy khuấy nước trong vòng.

Vũng nước này chỉ sâu cỡ nửa đốt ngón tay, hình tròn, tản ra ánh trắng sáng, người khác phân không rõ, rốt cuộc nó đang phản chiếu ánh trắng hay nước tự mình phát sáng.

“Rốt cuộc là nước phát quang... hay là phản xạ ánh trắng...” Ta thì thào tự nói.

“Nước cũng không phát quang.” Vô Cực thưởng thức bọt nước lưu trong lòng bàn tay. “Là ánh trắng... Chờ một chút!”

Vô Cực phút chốc đứng lên, Tiểu Dương ngồi bên cạnh bị dọa sợ.

“Mảnh vỡ ánh trắng... Ánh trắng... nước... mảnh vỡ...” Vô Cực tận lực suy tư.

“Lão đại phát hiện cái gì?” Tiểu Dương nhỏ giọng hỏi.

“Tiên Đùng quá nhiều hắc, để cho hắc ngấm lại.” Vô Cực cơ trí không hề, chỉ là bình thường lừa dối động não cho nên mọi quyết sách và quy hoạch của Vô Hận thành, hắc đều quăng cho Nửa Cuộc Đời đi hao tổn tâm trí.

“Lẽ nào...” Nhân tình Vô Cực sáng lên, nói: “Các người lui xuống đi!”

Mọi người lui về sau, hắc lập tức niệm một đoạn chú ngữ.

Minh Nguyệt kiểm trượng chỉ vào vũng nước, Vô Cực khẽ quát một tiếng: “Băng đông thuật!” Vũng nước trong nháy mắt ngưng kết thành băng.

Sau khi nước kết băng, vẫn tản ra ánh trắng như cũ, thật giống như đem ánh trắng đông lại ở bên trong. Vô Cực dùng mũi nhọn của kiểm trượng nhẹ nhàng đập nát vòng băng, cúi người nhặt lên một khối băng vụn, đưa tới trước mặt ta.

“Là cái này đúng không!” Hắc cười đến rất đắc ý.

Ta giao dịch vật phẩm, cầm trong tay thưởng thức.

Hình dạng là một mảnh vỡ bất quy tắc, phát ra quang mang nguyệt bạch sắc ôn hòa, xúc cảm lạnh lẽo, tên vật phẩm đúng là mảnh vỡ ánh trắng.

“Oa! Đúng vậy đúng vậy! Chính là cái này.” Ta cực kì vui sướng, lôi kéo tay Vô Cực, nhảy nhót không ngớt. “Nguyên lai là đạt được như vậy.”

“Lão đại thật là lợi hại!” Tiểu Dương cười nói.

“Thứ này có ích lợi gì?” Tàng Dao hỏi.

“Mặt trên không có viết, cũng không phải đạo cụ nhiệm vụ.” Ta nói: “Đại khái là giống Ba Đa được thủy, thu thập để chơi thôi.”

Ba Đa được thủy sản xuất tại tiểu hồ nằm phía bắc trung ương đại lục, Ba Đa hồ, chỉ cần đến tiệm tạp hóa thôn trang thôn trang mua “Bình rỗng”, tiếp lại dùng nó lấy nước hồ là có thể đạt được. Ba Đa được thủy hiện ra mây lục phi thường mỹ lệ, không có công dụng gì, chỉ là đẹp mà thôi, trong thương khó của ta có cái.

Không biết phía chính phủ Thiên Vận nghĩ như thế nào, trò chơi lý thường thường có một số thứ linh tinh không có tác dụng gì. Bất quá, thu thập mấy thứ này cũng là một loại lạc thú, ngoạn trò chơi thì cứ chơi cho vui vẻ là tốt rồi.

“Kỳ quái?” Vô Cực tiếp nhận mảnh vỡ ánh trắng ta giao dịch qua, hỏi: “Phương pháp lấy được thứ này rất phức tạp, người kia làm thế nào có thể vô tình nhặt được chứ?”

“Ta đã nghĩ về vấn đề này... Hẳn không có lý do gì nó rơi ta.” Bởi vì người kia nó hẳn lấy được trong lúc vô tình, cho nên ta vẫn tự hỏi theo chiều hướng đơn giản nhất, không ngờ muốn lấy cái này còn phải ngưng nước thành băng.

“Có thể là hẳn bị quái truy đến nơi đây, hoặc là ở chỗ này gặp phải quái vật, muốn công kích chúng nó, kết quả không cẩn thận làm đóng băng vũng nước, sau đó lại không cẩn thận làm vỡ nó.” Tiểu Dương khờ dại thuyết.

“Cũng có thể, ta nhớ người kia hình như là pháp sư, nếu như hẳn dùng ma pháp băng hệ phạm vi lớn công kích...”

Đột nhiên, ta và Vô Cực nhìn nhau, chúng ta đều thấy sự kinh ngạc trong mắt nhau.

“Nơi không hài hòa chính là...”

Còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy từ cửa vào truyền đến tiếng cười lạnh quen thuộc

“Hắc hắc hắc! Bắt được rồi!”

37. Chương 37: Vây Khốn

Ta nghe Tiểu Dương nói, người nọ có thể là bị quái đuổi tới thạch huyết này, trong lòng lại đột nhiên phát ra tiếng chuông báo động. Cảm giác không hợp lý...

Số lượng quái trong Vân Lam Sơn Hạp không nhiều lắm, chúng ta có thể một đường đi tới, ngoại trừ mấy con tiểu thạch quái bị Tiểu Dương đùa nghịch, cũng không gặp phải quái vật gì khác, cho dù vận khí không tốt, cũng không có khả năng. Như vậy...

“Bắt được rồi!” Tiếng cười âm hiểm của Tiêu Dao Công Tử truyền đến từ lối vào, ngay sau đó, một bóng người hắc sắc lập tức bay vào.

Chúng ta còn không kịp thấy rõ diện mạo đối phương, hẳn cũng đã hóa thành cái bóng, trốn vào dưới nền đất.

“Không tốt!” Vô Cực kêu lên. Lập tức giơ lên Minh Nguyệt kiếm trượng, thay mọi người phóng ma pháp phòng ngự.

“Tàng Dao đại ca! Mau dùng tiềm hành.” Vừa dứt lời, ta lập tức gọi Bạch Vũ và Tương Linh ra, thi triển ma pháp phụ trợ.

“A?” Tuy rằng không giải thích được, nhưng Tàng Dao vẫn sử dụng tiềm hành.

“Thần thánh chi thuần!” Nhất Phương quát lớn. Tung tấm chắn trong tay, hóa thành một màn ánh sáng màu kim ngân thật lớn, che chắn trước mặt chúng ta.

Tiểu Dương thấy Nhất Phương cư nhiên sử dụng kỹ năng phòng ngự toàn thể đặc thù của thần thánh kỵ sĩ, thần thánh chi thuần, ăn trải qua thời gian dài hợp tác ăn ý cho hẳn biết: việc lớn không tốt! Hẳn lập tức thoái lui về phía sau mọi người, lưng dán tường, đập bốn mũi tên lên trường cung, vận sức chờ phát động.

Cùng lúc, cách đó không xa truyền đến một trận thanh âm quái vật chạy chồm gào thét.

“Trời à!” Tiểu Dương hít một hơi.

Một đàn quái chủ động hơn chín mươi không ngừng xông vào, hầu như chặt cứng cả thạch huyết rộng rãi này.

“Liên Dao Thú hệ phong cấp 95... cùng với một số quái trên dưới 80 cấp... Số lượng đại khái hơn ba mươi con.” Ta nói nhỏ, “Khó trách chúng ta dọc theo đường đi chưa từng gặp phải con quái nào, nguyên lai đều bị bọn họ dẫn đi.”

Vấn đề là, làm thế nào Tiêu Dao Công Tử biết hành tung của chúng ta?

“Lão đại, làm sao bây giờ?” Tiểu Dương bất an hỏi.

Vô Cực lạnh lùng nhìn về phía trước, không mang theo một tia cảm tình, phun ra một chữ —— “Sát!”

Thanh âm chưa dứt, Tiểu Dương liền quát khê một tiếng: “Vũ tiến!”

Nhất Phương cũng huy đao phóng lên phía trước.

Ta muốn xuất ra linh phù công kích quái vật, Vô Cực khê vươn tay, kéo ra về phía sau đội ngũ. Hắn nhìn nhìn lối vào, sau đó liếc mắt nhìn ta, ta gật đầu, thu hồi linh phù, buff máu cho Nhất Phương.

Vô Cực xuyên qua đám quái, Minh Nguyệt kiếm trượng mang theo điện quang hung hăng chém lên thân quái, xóa không ít huyết của chúng, nhưng Vô Cực biết cận chiến không phải sở trường của mình, cho nên hắn chỉ đánh một chút liền dừng, sau khi công kích một con quái, lập tức xoay người công kích một con quái khác ở phía sau.

Tàng Dao cũng dùng phương pháp giống Vô Cực, cho quái mấy đao rồi lập tức tiềm hành, xuất hiện phía sau một xon quái khác, đến nơi nào thì nơi ấy bị vấy đầy huyết hoa; mà Nhất Phương lại nâng cao lực phòng ngự, chu toàn từng con từng con quái một, nhất nhất giải quyết ‘cục diện rối rắm’ Vô Cực và Tàng Đáp bày ra.

Bạch Vũ nhảy vào giữa đàn quái vật hung hăng chém giết, Tương Linh bởi vì hình thể quá lớn, không thể thi triển trong huyết động, vì vậy ta phải nó chắn trước mặt ta, ngăn trở quái vật công kích, để ta và Tiểu Dương có thể thuận lợi hiệp trợ đội hữu.

Quái vật số lượng tuy nhiều, nhưng chúng ta đồng lòng hợp tác, rất nhanh đã bị giết chết không ít.

Thế nhưng, Tiêu Dao Công Tử uống phí công lớn như vậy dẫn đàn quái đến đây, tuyệt đối không phải muốn hại chết chúng ta đơn giản như vậy, hắn nhất định có hậu chiêu!

Nghĩ tới đây, ta lập tức nói với Vô Cực: “Tiết kiệm được, tiểu nhân Tiêu Dao kia có thể còn có âm mưu.”

“Nhất phương, Tiểu Dương!” Vô Cực nói trên kênh đoàn: “Ta phải phóng cao giai ma pháp, các người chú ý ta cho tốt.”

“OK!” Tiểu Dương nói.

“Không thành vấn đề!” Nhất Phương cũng đáp.

Lực công kích của cao giai ma pháp tuy mạnh, nhưng thời gian đọc chú cũng rất dài, vì vậy Vô Cực cần Tiểu Dương và Nhất Phương dẫn quái xung quanh hắn rồi đi, để hắn có thể thuận lợi thi pháp.

“Chấn thối tiến!” Tiểu Dương quát lớn. Tên phát ra quang mang đỏ tươi, bắn ra, bức lui quái vật bên người Vô Cực.

Nhất Phương thì đứng bên cạnh Vô Cực, không ngừng sử dụng kỹ năng Trùng Chàng (chém xuống) hoặc Hoành Tảo (quét ngang) của kỵ sĩ, đánh bay tất cả quái đến gần.

Một đoạn chú ngữ cực dài qua đi, Vô Cực lạnh giọng quát: “Ngu muội ngăn trở trước mặt ta! Ta dùng lực lượng bài sơn đảo hải. Hủy thiên diệt địa chi uy — tương, chỉ, tiêm, diệt!”

“Hàn Thiên Hạo Kiếp!”

Nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống điểm đóng băng trong nháy mắt, từng đạo băng tiễn quần lấy bảo tuyết quần công vào đám quái vật. Đôi mắt lam như sương bản đông lạnh, quanh thân quần quýt vụ khí bách mang, mái tóc dài kim sắc trong sương trắng càng hiển hiện rõ ràng.

Lãnh ý bức nhân kia. Uy thế không gì sánh được kia, Vô Cực giống như một vị thần cao ngạo, tuyệt đối. Vô địch, bất khả xâm phạm.

Phong tuyết qua đi, chỉ còn thi thể đầy đất. Trang bị vật phẩm đầy ắp/

Nhưng chúng ta không có tâm tình nhặt đám chiến lợi phẩm này, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm Tiêu Dao Công Tử rất cực đã hiện thân.

“Còn nhanh hơn ta tưởng tượng.” Tiêu Dao Công Tử cười lạnh nói: “Thực sự là lợi hại.”

“Bớt sàm ngôn đi!” Vô Cực hừ lạnh, tiện tay phát ra một đạo Hưởng Lôi, bổ về phía Tiêu Dao Công Tử.

Tiêu Dao Công Tử nhảy bén lóe qua, lập tức chỉ huy thủ hạ của hắn.”Long Hành. Hàng Hải, các người đối phó Thiên Các Nhất Phương, Phá đối phó Bách Bất Xuyên Dương, Mạc đối phó tế ti, còn lại đối phó tên đạo tặc kia. Húc Chi Vô Cực giao cho ta!”

Theo mệnh lệnh của Tiêu Dao Công Tử, bọn họ phát động thể tiến công.

Chiến sĩ Long Hành Vô Song cùng đạo tặc Hàng Hải lập tức vọt tới trước mặt Nhất Phương, một trước một sau giáp công hắn; ma cung thủ Phá Diệt không ngừng sử dụng ma khí kỹ tấn công ngăn Tiểu Dương hỗ trợ chiến cuộc; ba chiến sĩ vây công Tàng Dao, khiến hắn không có thời gian sử dụng tiềm hành; Mạc Tâm Ương cũng huy đạo tấn công về phía ta.

Ta cấp tốc cho Tương Linh đi hiệp trợ Vô Cực, sau đó bảo Bạch Vũ chế trụ Mạc Tâm Ương, chính mình thừa cơ giúp đội hữu buff máu..

“Đáng ghét!” Tiêu Dao Công Tử gầm nhẹ. Hắn đã bị Tương Linh đích quấy rầy, không chỉ không cách nào công kích Vô Cực, trái lại còn bị Phong Nhận của Vô Cực khiến cả người thương tích, rất là chật vật.

“Phách Vương, giết chết tên tế ti kia!” Tiêu Dao Công Tử nói với một gã thú nhân chiến sĩ đang vây công Tàng Dao/

“Xem ta!” Phách Vương vung đại phủ (búa lớn) về phía ta, ta lệnh Bạch Vũ giúp ta ngăn trở.

Phách Vương không hổ là thú nhân chiến sĩ công cao, một búa của hắn, Bạch Vũ liền bị trừ 1/5 huyết lượng.

Tàng Dao thiếu đi một địch nhân, áp lực giảm nhiều, rất nhanh đã chém bay một đối thủ.

“Ta đi giúp Phong Quyển Liêm!” Mạc Tâm Ương nói rằng, vọt tới bên người Phong Quyển Liêm, cùng hắn hợp lực đối phó Tàng Dao.

Tiêu Dao Công Tử bọn họ có hai tổ đội, tám tay chiến, hai tế ti, nhân số chênh lệch quá lớn, hơn nữa chúng ta vừa mới giao chiến với một đám quái vật, hao tổn không ít thể lực, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ mệt mỏi cùng thần sắc khẩn trương.

Tình hình chiến đấu càng lúc càng căng thẳng!

Bạch Vũ dưới thể tiến công ngoan lệ của Phách Vương, huyết lượng giảm rất nhanh, mà ta lại không có thời gian giúp nó buff máu, vì vậy không lâu sau, Bạch Vũ kêu lên một tiếng, hóa thành một đạo bạch quang, trở lại trong không gian sủng vật của ta.

“Không còn tạp mao điều, xem ngươi còn có thể làm sao?” Phách Vương tà cười nói: “Hắc hắc hắc! Ta muốn rạch vài đạo lên khuôn mặt xinh đẹp của ngươi.” Đại phủ hung hăng lăng không bổ tới.

Sau khi sủng vật tử vong, trong thời gian ngắn không thể triệu hồi, thiếu Bạch Vũ hiệp trợ, ta căn bản không đối phó được Phách Vương, nghe tiếng lợi khí xé gió trên đỉnh đầu, ta chỉ có thể nhắm mắt chờ chết...

“Già lang!” một tiếng, Minh Nguyệt kiếm trượng rơi xuống mặt đất, lập tức bị bắt trở lại đai lưng trữ vật của Vô Cực.

Ta lảng lảng nhìn một màn này, nhìn Vô Cực vì bảo hộ ta mà bị Tiêu Dao Công Tử đánh lén, nhìn thấy... hấn che chắn trước người ta, huyết lưu không ngừng... cụt tay!

“Vô Cực!” Ta tê tâm liệt phế gào thét.

Vô Cực đưa cánh tay trái vẫn còn hoàn hảo, đem ta ôm vào trong ngực, né tránh một sóng công kích của Tiêu Dao Công Tử.

“Không...” Ta run rẩy, thống khổ nhìn vết thương trên người hấn.

Dòng máu đỏ sẫm, từ cánh tay bị mất, không ngừng chảy ra...

“Không...” Đầu trống rỗng, hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào.

Vô Cực hấn... hấn... hấn... tay hấn...

“Chạy mau!” Vô Cực nói rằng: “Ta muốn ngươi đào tẩu!”

“Ta... Ta không thể... Ta không có biện pháp.” Ta thống khổ nhìn hấn.

Vô Cực nhìn chung quanh một chút, Tiểu Dương bọn họ đang rơi vào khổ chiến, hấn cắn răng một cái, tay trái ôm ngang ta lên, đem ta đưa cho Tàng Dao đứng gần đó nhất.

“Dẫn hấn đi!” Vô Cực quát, một cước đá ngã Phong Quyển Liêm.

Tàng Dao không nói hai lời, trực tiếp quơ lấy thắt lưng ta, xoay người bỏ chạy.

“Không được! Tàng Dao ngươi đi đi, ta phải lưu lại!” Ta cố sức giãy giụa.

“Ngăn bọn hấn lại!” Tiêu Dao Công Tử quát.

Mạc Tâm Ương lập tức phi thân tiến lên ngăn trở lối ra.

“Không muốn chết thì tránh!” Tàng Dao quát, hoàn toàn không còn bộ dáng ôn hòa bình thường.

Mạc Tâm Ương bị bộ dạng Tàng Dao hung ác độc địa dọa hoảng, nghĩ lại, hấn kỳ thực cũng không quen nhìn hành vi âm hiểm của Tiêu Dao Công Tử, vì thế hấn cố ý để lại một khe hở, để Tàng Dao có thể thuận lợi xông qua.

“Cần truy không?” Nhìn mặt Tiêu Dao Công Tử âm trầm, Mạc Tâm Ương giả vờ rất vô tội hỏi.

“Quên đi!” Tiêu Dao Công Tử trừng Mạc Tâm Ương, quay đầu nhìn về phía Vô Cực, âm âm cười, “Mục tiêu của ta chỉ có Húc Chi Vô Cực.”

Phát giác không thể thoát khỏi Tàng Dao, Nguyệt không thể làm gì khác hơn là gào lên trên kênh đoàn: “Không phải ngươi đã nói muốn chết cùng chết sao?” Ngữ khí âu sầu, tâm, đau đến khó nói nên lời.

Vô Cực không đáp lời, Tiểu Dương và Nhất Phương cũng không, trên kênh đoàn của có tiếng y khóc nước nở.

“Không cần... Bỏ lại một mình ta...” Y thì thào tự nói.

Vô Cực thương tích đầy mình, suy yếu tựa trên thạch bích.

“Ta sẽ không bỏ lại ngươi, cho dù có xuống địa ngục, cũng sẽ mang ngươi cùng đi.” Tiếng của hấn rất rất nhỏ, người khác không nghe thấy, Nguyệt Phi Ly cũng nghe không được, chỉ có chính mình nghe thấy.

“Thế nhưng...” Lãnh mâu Tiêu Dao Công Tử cười đến âm hiểm. “Chỉ sợ không phải chết đơn giản như vậy...”

“Phi Ly.” Tàng Dao ảm đạm đi phía sau Nguyệt. “Ta phải... làm như vậy. Ngươi có thể trách ta.”

Nguyệt lắc đầu, không nói gì.

Trở lại Lăng Vân thành, Nguyệt lập tức lôi kéo Tàng Dao đi tới lữ quán trong thành, hướng lão bản thuê một gian phòng, sau đó cầm chìa khóa đưa cho Tàng Dao.

“Người của Tiêu Dao Công Tử không chừng còn đang tìm chúng ta.” Nguyệt nói: “Người trước tiên trốn vào phòng đi.”

Phòng lễ quán, không có chìa khóa thì không thể tiến nhập, cho nên rất an toàn.

“Vẫn còn người?” Tàng Dao bất an hỏi.

“Tìm viện binh.” Nói xong ba chữ đó, Nguyệt gọi hệ thống tuyến đàn, logout.

Gỡ xuống mũ giáp trò chơi, y vội vàng chạy vào phòng ngủ, cầm lấy điện thoại di động đặt ở đầu giường.

Ấn danh bạ, chọn một cái tên. Gọi...

Vân Sinh.

Nửa Cuộc Đời Phong Vân bọn họ hiện tại đang đánh một con boss cấp 126 hệ địa – hỏa. Đa Mã Phân Thú.

Đa Mã Phân Thú là một con báo đen thật lớn, trên bốn chân bốc lên ngọn lửa đỏ tươi, trên đầu mọc lên một cái sừng vừa nhọn vừa dài, cũng mang theo ngọn lửa hùng hực.

Điều khiến người ta đau đầu nhất của nó không phải là tốc độ tấn công cực nhanh hoặc lực công kích siêu cao, mà là cái sừng trên đầu nó mang theo hiệu quả thiêu đốt. Mỗi lần bị sừng đâm phải, vết thương sẽ bốc cháy, nếu như chậm chạp dùng pháp thuật băng hệ hoặc thủy hệ dập tắt lửa, người đó sẽ có khả năng đoạn chi (trạng thái mất máu liên tục), vô cùng khó giải quyết.

Cho nên Nửa Cuộc Đời Phong Vân không chút nào dám khinh thường, hẳn chuyên chú nhìn chằm chằm Nhất Kiếm đang chiến đấu, nếu như Nhất Kiếm bị sừng Đa Mã Phân Thú đâm tới, hẳn liền lập tức phóng ra trì dư thuật cao cấp, cũng muốn Thiên Lý dùng phù pháp thủy hệ giúp Nhất Kiếm dập tắt lửa, Sa Lợi Diệp thì phụ trách trộm đạo cụ trận đấu trên người Đa Mã Phân Thú, Hỏa Diễm Độc Giác.

Ở đây người nhân nhấ nhất, chính là Tà Hỏa Hoàng, pháp thuật của hắn tất nhiên là địa, hỏa, âm, tam hệ, không có thuộc tính nào tương khắc với Đa Mã Phân Thú, không thể làm gì khác hơn là ngẫu nhiên tung ra pháp thuật âm hệ – hỗn loạn thuật hoặc hắc ám trở chú quấy nhiễu Đa Mã Phân Thú.

“Tiểu Diệp...” Nhất Kiếm kêu lên: “Người đã trộm được chưa a?”

Nhất Kiếm nghĩ mình thật đáng thương, tuy rằng Thiên Lý và Nửa Cuộc Đời sẽ giúp hắn dập tắt lửa, buff máu, nhưng hắn vẫn bị Đa Mã Phân Thú đâm không biết bao nhiêu lỗ thủng. Đau chết hắn!

“Bằng không người tới trộm!” Sa Lợi Diệp quăng bạch nhãn, tức giận nói: “Người cho là dễ lắm sao?”

Trên người Đa Mã Phân Thú toát ra hỏa diễm, hai nàng bị phỏng không biết bao nhiêu lần, nhiệt độ cao cũng khiến mái tóc xoắn của nàng ết mồ hôi dính vào mặt. Tâm tình nàng đã rất kém rồi, Nhất Kiếm lại ồn ào liên tục bên tai!

“Người không phải nói Thâu Đạo của người đã lên cấp 8 sao, thế nào vẫn còn chưa trộm được?”

Sa Lợi Diệp hung hăng trừng Nhất Kiếm, không muốn để ý đến hắn.

Lúc này, bên tai Nửa Cuộc Đời Phong Vân vang lên tiếng “đô đô đô” hệ thống nhắc nhở.

Hắn vội vã nói: “Ta có điện thoại, tạm ly!” Sau đó liền logout.

“Không thể nào!” Nhất Kiếm kêu rên. “Ta đây làm sao bây giờ!?”

“Rau trộn!” Sa Lợi Diệp nhìn có chút hả hê nói, trong lòng nàng đã ghi nhớ món nợ với Nhất Kiếm.

Theo lẽ thường mà nói, Nửa Cuộc Đời không cần vội vàng logout như vậy, cho dù là điện thoại reo, cũng có thể đợi đội hữu đánh xong quái rồi có thể trở về gọi lại cũng chẳng sao. Thế nhưng, hắn đặt hệ thống chuông báo số di động này chỉ có Vô Cực và Nguyệt biết, trong lúc thi đấu không thể sử dụng mật ngữ và kênh đoàn, vì vậy hắn mới đi làm riêng dãy số này, nếu Nguyệt có việc thì liên lạc hắn.

“Tiểu Nguyệt, có việc gì vậy?” Nửa Cuộc Đời không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhận điện thoại, Vô Cực ở ngay gian phòng sát vách, không có khả năng lại gọi cho hắn, đem số cho Vô Cực, chỉ là sợ Vô Cực quăng tới chín tầng mây.

“Nửa Cuộc Đời...” Nguyệt một hơi đem chuyện vừa phát sinh nói ra.

“Đáng ghét!” Nửa Cuộc Đời nghe xong, dùng sức nện xuống cái bàn. “Tên tiểu nhân Tiêu Dao Công Tử! Hắn thật đáng chết!” Nửa Cuộc Đời nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta sẽ xử đẹp hắn!”

“Điều quan trọng nhất bây giờ chính là phải làm thế nào cứu Vô Cực bọn họ ra.” Nguyệt nói: “Bọn họ đang ở khu luyện công không thể sử dụng hồi quyển, Tiêu Dao Công Tử cũng sẽ không để cho bọn họ logout.”

“Ta đi rút đường truyền của Vô Cực, cưỡng chế hắn đăng xuất.” Nửa Cuộc Đời nói.

“Sau đó thì sao, Tiểu Dương và Nhất Phương làm sao bây giờ? Hơn nữa cho dù cưỡng chế đăng xuất, lần sau login thì Vô Cực vẫn đứng nguyên tại chỗ đó. Trừ phi đợi thi đấu kết thúc, đám gia hỏa Tiêu Dao Công Tử ly khai, không phải tình huống cũng như nhau sao.

Đạo cụ chúng ta bắt được đều đặt trên người Vô Cực, nếu như Vô Cực đợi sau khi thi đấu kết thúc mới login lại, vậy chẳng khác nào là chúng ta thua? Ta tin tưởng, trải qua chuyện này, vô luận như thế nào Vô Cực cũng không muốn thua!”

Nghe y nói xong, Nửa Cuộc Đời sửng sốt một chút chợt nói rằng: “Xin lỗi, ta giận quá mứ, không suy sết kỹ.”

Nửa Cuộc Đời nghĩ thật không tưởng tượng nổi, phát sinh loại sự tình này, ngay cả hắn luôn tự phụ thần nhiên cũng khó tránh khỏi kích động tức giận, Tiểu Nguyệt làm sao lại có thể lãnh tĩnh như thế?

“Hiện tại...” Nửa Cuộc Đời hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh thường ngày, chậm rãi nói: “Ta login trước, cùng Nhất Kiếm bọn họ đi tìm người.”

“Àn, ta và Tàng Dao đang ở Phiêu Vân tiểu sạn ở Lăng Vân thành.”

“Mười phút nữa sẽ đến.” Nửa Cuộc Đời nói. Hắn đã mặc kệ có thu thập được đạo cụ trận đấu hay không, trước tiên phải cứu Vô Cực bọn họ ra rồi nói sau.

Vừa login, Sa Lợi Diệp giờ cao một cái sừng nhọn, càng không ngừng khoe khoang.

“Lão hồ ly người xem! Ta trộm được rồi nha.” Sau đó trường Nhất Kiếm ‘không cẩn thận’ bị nàng hại chết. “Có người còn hoài nghi năng lực của ta.”

Nửa Cuộc Đời gật đầu với Sa Lợi Diệp, diện vô biểu tình hồi sinh cho Nhất Kiếm.

“Người là đồ nữ nhân tâm địa độc ác!” Nhất Kiếm không ngừng la hét, “Thế nhưng hại chết ta!”

“Ta không có a.” Sa Lợi Diệp vô tội nhìn hắn.”Ta làm sao biết Đa Mã Phân Thú đột nhiên dị biến, cái này không thể trách ta.” Nàng chỉ là rất may mắn, khi quái thú dị biến liền dùng tiềm hành trốn được dưới nền đất mà thôi.

“Đừng cãi nữa!” Nửa Cuộc Đời cắt đứt hai người.

“Các vị...” Sắc mặt ngưng trọng nhìn mọi người.

Tà Hỏa Hoàng hơi nhíu mi, hỏi: “Có việc phát sinh?”

Lối vào sơn huyết chật hẹp, đứng bốn người, trên cánh tay bọn họ không có tiêu ký của người dự thi, nếu như quên mấy chữ vàng kim “Tiêu Dao Tôn Minh” nho nhỏ trên đỉnh đầu, thoát nhìn giống như là game thủ bình thường.

“Thật gian trá, cư nhiên phái người không dự thi chặn cửa!” Nửa Cuộc Đời cắn răng: “Như vậy căn bản không có biện pháp đi vào.”

“Vì sao không thể vào?” Thiên Lý không giải thích được hỏi.

Tiểu Diệp cho Thiên Lý một cái ánh mắt ý hỏi ‘Người ngu ngốc sao’, “Làm sao đi vào? Lẽ nào muốn chúng ta theo chân bọn họ nói, xin lỗi, ta muốn vào đi cứu người, có thể mời các người tránh ra không?” Khẩu khí cực kì không tốt.

“Bọn họ không cho, vậy sát đi vào a!” Thiên Lý nói như thể đó là chuyện hiển nhiên.

“Người muốn bị hồng danh (danh vọng giá trị âm một nghìn) sao?” Tàng Dao hỏi.

“A! Đúng a, sẽ bị hồng danh.” Thiên Lý lúc này mới nhớ tới, trong lúc thi đấu nếu người dự thi PK với người không dự thi, nghiêm phạt tăng gấp ba.

“Tiêu Dao Công Tử thực sự là đáng ghét!” Nhất Kiếm căm giận nói: “Nếu như muốn vào, chúng ta nhất định phải đánh ngã những kẻ đó.”

Nửa Cuộc Đời nói tiếp, “Đánh chết bọn họ sẽ bị hồng danh, sau đó Tiêu Dao Công Tử lại giết chết chúng ta, chúng ta sẽ rớt xuống cấp 0.” Hắc lạnh lùng cười. “Hảo một tên tiểu nhân!”

“Tiểu Diệp Tàng Dao, các người không thể dùng tiềm hành đi vào sao?” Nhất Kiếm hỏi.

Tàng Dao nhìn phía trước, cười khổ nói: “Sợ rằng... không có biện pháp.”

“Vì sao? Tiềm hành không phải có thể trốn được dưới nền đất di động à?” Nhất Kiếm truy vấn.

“Đúng vậy, vì sao không thể?” Thiên Lý cũng truy vấn.

“Hồng!” Tiểu Diệp phiến cực, kêu một tiếng, trừng hai người bọn họ, nói: “Các người chưa từng luyện qua đạo tặc, không biết khổ cực của đạo tặc!” Nàng hai tay chống thắt lưng, rất giống một Mẫu Dạ Xoa. “Tiềm hành không thể xuyên qua dưới kiến trúc hoặc quái vật, ngoạn gia cũng, không, được!”

“Thế nhưng, ta thấy người thường thường xuất hiện từ phía sau lưng quái vật a?” Nhất Kiếm không sợ chết tiếp tục hỏi.

“Ta đương nhiên là dùng cách đi vòng a! Là đi vòng qua bên người quái vật, người có hiểu hay không?” Tiểu Diệp quát: “Bọn họ bốn người chặn hết lối vào chỉ rộng cho hai người qua, muốn ta vòng qua đường nào hở?”

“Ta lại chưa luyện qua đạo tặc.” Nhất Kiếm vầu môi, thập phần ủy khuất.”Người hung dữ như vậy làm chi!”

“Nên làm thế nào mới tốt...” Nửa Cuộc Đời nghĩ ngợi.

Nguyệt vẫn luôn không nói gì, đột nhiên mở miệng: “Ta có biện pháp...”

“Nguyệt đại ca người có biện pháp!” Nhất Kiếm kêu lên.

Thiên Lý vội vã truy vấn: “Biện pháp gì?”

Y nở nụ cười âm lãnh, dáng tươi cười kia, khiến Hoàng đứng một bên cả người phát lạnh.

Mặc kệ đó là biện pháp gì, Hoàng nghĩ, mình sẽ không thích.

Diện vô biểu tình, lạnh lùng đến bất khả tư nghị, chậm rãi, y thuyết: “Sát!”

Lời như thế, Vô Cực cũng đã từng nói qua, thế nhưng, cảm giác khi Nguyệt Phi Ly thốt lên lại bất đồng với Vô Cực.

Chữ ‘sát’ của Vô Cực, mạnh mẽ, cường thế, khiến kẻ khác nhiệt huyết sôi trào. Mà từ ‘sát’ của Nguyệt, lại mơ hồ lộ ra một tia âm hàn.

Mọi người nghe xong, trong lòng đều có cảm giác xấu...

—

Vừa nghĩ đến Vô Cực phi thân bảo vệ ta, trong đầu liền hiện lên hình ảnh cánh tay cụt máu tươi đầm đìa.

Minh Nguyệt kiếm trượng “keng” một tiếng rơi xuống mặt đất...

Ta... Điên cuồng.

Chết đi! Chết đi!

Kẻ vọng tương che khuất ánh sáng của thái dương, không thể tha thứ!

—— Tình định · hoàn ——

38. Chương 38: Phiên Ngoại 4

Tháng X năm X:

A a a a... Hảo phiên a!

Hai người kia đang làm gì a! Vội chết người đi được!

Tiểu Diệp

“Nguyệt đại ca, cái này cho người.” Nhất Kiếm thiên hạ điểm giao dịch với Nguyệt Phi Ly.

“Đây là? !” Nguyệt Phi Ly trừng mắt thật to. “Nhất Kiếm... Cảm tạ.”

“Cái gì? Vật gì vậy?” Sa Lợi Diệp hiếu kỳ sáp qua xem.

“Cái này này.” Nguyệt Phi Ly lấy ra mấy thứ đạo cụ. “Không phải là cái gì hiếm lạ đâu.”

“Đây là gì a?” Sa Lợi Diệp nhìn, vẻ mặt hoang mang.

Đạn châu màu tím, giấy thủy tinh, thổ một sừng nhảy nhót... Đều là các thứ kì quái mà quái vật rất xuồng. . Mấy thứ này ngoại trừ bán lấy tiền ra, không có bất kì tác dụng gì.

“Nhất Kiếm biết ta có thói quen thu thập mấy thứ linh tinh, đặc biệt lưu cho ta.” Trước đây trong thương khố của Minh Nguyệt còn nhiều hơn, đáng tiếc sau khi trọng luyện, chỉ đành phải góp nhặt lại lần nữa.

“Đây không phải là của ta!” Nhất Kiếm hạ giọng, như tên trộm liếc mắt về phía người nào đó. “Hắc hắc hắc... Là lão đại muốn ta để lại cho người.”

“... Ác.” Chỉ thấy vành tai Nguyệt Phi Ly lập tức đỏ bừng, y cực nhanh ngó qua người nào đó một cái, hạ giọng thật thấp nói một câu: “Vô Cực, cảm ơn.” Sau đó...

Bỏ trốn mất dạng.

“Nguyệt...” Vô Cực không kịp gọi y lại.

“Thật là!” Hắn buồn bực ngồi vào ghế thành chủ, “Lại nữa rồi.”

“Nguyệt đại ca thật sự rất dễ xấu hổ.” Bách Bất Xuyên Dương cười nói: “Hai cái tai hồng hồng chạy mất.”

“Bị Vô Cực lão đại dọa chạy!” Thiên Lý Nhậm Ngã Hành không sợ chết địa phụ họa.

Vô Cực nhướn lam mâu, lạnh lùng trừng qua.

Ngày đó, sau khi Vô Cực tức giận nói rõ với Nguyệt, tuy rằng Nguyệt không đáp lại, nhưng Vô Cực nhìn ra được, y cũng thích hắn! Tình cảm tiềm ẩn trong lòng bạo phát, Vô Cực rút cuộc thông suốt liền bắt đầu theo đuổi Nguyệt.

Vô Cực vốn cho rằng, chỉ cần hai người có tình ý thì hắn là rất dễ cùng một chỗ, thế nhưng không ngờ, Nguyệt không gật đầu thì thôi đi, trái lại nhìn thấy hắn thì bỏ chạy!

Bình thường còn hoàn hảo, nếu như hắn có một chút xíu hành động lấy lòng, Nguyệt sẽ giống vừa như lúc này hai tai đỏ bừng chạy trốn không thấy bóng người. Tuy rằng Nguyệt phản ứng khả ái vô cùng, thế nhưng trong lòng Vô Cực vẫn cảm thấy, phiên muộn a!

“Nguyệt!” Hôm nay, Vô Cực rốt cục bắt được người, hắn giữ lấy cánh tay Nguyệt không cho y chạy mất.”Cùng nhau luyện công đi!” Ngự khí cường ngạnh, không cho bất luận kẻ nào phủ quyết.

“Cùng... cùng mọi người luyện sao?” Nguyệt Phi Ly sửng sốt, nhìn Vô Cực lôi kéo tay mình, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, đôi tai dài nhọn của Ma tộc lại đỏ bừng.

“Không phải!” Ai muốn mang theo một đoàn bóng đèn chứ! “Là chúng ta, ta với người!”

“Có thể nào quá nguy hiểm không, mời thêm một cái cận chiến thì an toàn hơn.”

“Không cần, hai người chúng ta là được.” Vô Cực bá đạo kéo Nguyệt lại gần mình hơn, “Ta chỉ cần cùng người.”

Thâm ý khác trong lời nói khiến Nguyệt Phi Ly không biết như thế nào cho phải, hẩn nhìn những người khác quăng ánh mắt cầu cứu, thế nhưng toàn bộ thành viên Ngân Chi Vô vẫn đem chuyện bảo vệ mạng mình đặt lên hàng đầu, dù y cố ra hiệu thế nào cũng không ai thấy được.

“Ta... Ta có việc.” Nguyệt Phi Ly nói dối. Y dời tầm mắt, không dám nhìn gương mặt tức giận của Vô Cực. Nhưng Vô Cực chỉ thờ dài.

“Ai... Người cảm thấy phiền sao? Chuyện ta thích người.”

“Thế nào lại vậy!” Nguyệt Phi Ly lập tức trả lời: “Ta cũng thích người a!”

“Vậy người vì sao không tiếp thụ ta?” Vô Cực có chút ai oán nhìn hẩn. Tuy rằng Nguyệt , nhưng chính đặc sắc hình dạng nói rõ khiến trong lòng Vô Cực tung hoa, nhưng bên ngoài vẫn giữ nguyên bộ dáng.

“Ta chỉ là...” Nguyệt Phi Ly vô ý liếc nhìn bàn tay đang bị Vô Cực bắt lấy, khẽ nhú mày.

“Chỉ là?” Vô Cực thấy thế, cho rằng mình dùng lực quá lớn, thế nên buông tay.

“Chỉ là... hy vọng người nghĩ rõ ràng.”

—

Tháng X năm X

Nguyệt Nguyệt a — ta tin tưởng Vô Cực lão đại nhà chúng ta đã rất rất rõ ràng!

Người cũng đừng có do dự như vậy nữa!

Hảo phiền não hảo phiền não a! Hai người kia thật là!

Không được, ta muốn giúp bọn hẩn một phen!

Tiểu Diệp

—

Vô Cực rầu rĩ ngồi trên ghế thành chủ, tỏa ra một cơn lốc áp suất thấp. “Ta đã hiểu rất rõ ràng.” Lầm bầm lầu bầu.

“Người đi nói với Tiểu Nguyệt a.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân lạnh lạnh xem cuộc vui trả lời vấn đề không phải của mình.

Vô Cực rất buồn bực, chuyện tương lai có lẽ hẩn chưa từng nghĩ tới, thế nhưng bây giờ lo lắng cũng không muộn a!

Thích hoặc yêu, vốn là trong lòng một loại tình tự xúc động, yêu liền yêu, hẩn không muốn phải lo lắng nhiều như vậy. Vô Cực chỉ biết là: hẩn muốn có được ánh trăng của mình!

“Thích thì cố gắng theo đuổi, người ở chỗ này sinh hờn dỗi cũng vô dụng.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân nói, hẩn là người duy nhất ở đây duy nhất không áp suất thấp quét tới.

“Theo đuổi thế nào?”

“Sao lại hỏi ta! Người theo đuổi nữ nhân không phải rất lợi hại sao?” Phải nói, không cần truy vấn có một đồng nữ nhân tự động dâng lên.

Vô Cực mặc kệ hẩn cố ý phỉ báng, lạnh lùng nói: “Nguyệt không phải nữ nhân.”

“Vậy người lại càng không thể hỏi ta!” Nửa Cuộc Đời Phong Vân cười xấu xa, “Ta lại chưa từng theo đuổi nam nhân.”

“Bằng không lão đại người tặng cho Nguyệt đại ca mấy thứ hần thích, Nguyệt đại ca thích nhất thu thập mấy thứ linh tinh kỳ quái.” Bách Bất Xuyên Dương để nghị.

“Tặng.” Vô Cực nói: “Hần không thu.” Nếu không hần cần gì để Nhất Kiếm đi tặng.

“Nói đến cái này, Nguyệt đại ca thích vật gì vậy a?” Thiên Lý Nhậm Ngã Hành hỏi: “Không ai biết sao?”

Mọi người người nhìn ta ta ngó người, vừa nói như thế, thật đúng là không ai biết Nguyệt thích gì.

“Ta biết ta biết!” Sa Lợi Diệp nhắc tay.

“Hần thích cái gì?” Vô Cực vội vã truy vấn.

Sa Lợi Diệp khoa trương đi một vòng quanh Vô Cực. “Đương nhiên là Vô Cực lão đại rồi, Nguyệt Nguyệt thích nhất chính là Vô Cực mà!” Hai tay cũng vẽ một vòng rất lớn, “Vô Cực lão đại giống như thái dương nhà.”

Này... không phải lời vô ích sao? Mọi người không nói gì.

Vô Cực linh quang chợt lóe, hần nghĩ ra rồi! “Tiểu Diệp, cảm tạ!” Bỏ lại những lời này, Vô Cực như một cơn gió ly khai thành chủ thất.

“Đừng khách khí đừng khách khí... Di?” Sa Lợi Diệp nhìn đại môn thành chủ thất, bị lực đạo cực mạnh khi Vô Cực xông ra đụng phải làm cho lúc đóng lúc mở, nghiêng đầu, vẩy vẩy đuôi mèo xù lông.

“Vô Cực lão đại, người muốn đi đâu? Tiểu Diệp cũng muốn đi!” Đuổi theo.

Bên trong thành chủ thất chỉ còn lại mấy người liếc mắt nhìn nhau, Nửa Cuộc Đời Phong Vân vỗ hai tay một cái, hỏi: “Được rồi, giờ có ai muốn luyện công đây?”

Tháng X năm X

Vô Cực lão đại là người điên!

Ô ô ô... Ta muốn về nhà...

Tiểu Diệp

“Vô Cực — lão đại —” Sa Lợi Diệp hữu khí vô lực theo sát phía sau Vô Cực, “Ta mệt lắm rồi, ta muốn trở về thành (chảy nước mắt).”

“Không ai muốn người đi cùng.” Vô Cực nhàn nhạt liếc Sa Lợi Diệp.

“Ta hối hận rồi, ta cũng không thể được trở về thành sao?” Sa Lợi Diệp cầu xin.

Lòng hiếu kỳ có thể hại chết một con mèo, nàng rốt cuộc đã hiểu rõ đạo lý này. Mấy ngày trước, Sa Lợi Diệp hiếu kỳ Vô Cực vội vã ly khai là muốn đi nơi nào, vì thế len lén theo sát Vô Cực. Không nghĩ tới đi một cái, là đi một mạch đến Thiên Thê đại lục.

Hơn nữa, Vô Cực căn bản không phải giống như Sa Lợi Diệp tưởng tượng, muốn đi cái gì “những nơi có ý nghĩa kỷ niệm của cả hai”, vừa đến Thiên Thê đại lục, đi ra chỗ đánh quái. Có quái Vô Cực đánh hai ba cái liền đổi chỗ, có nơi lại phải ngâm suốt mấy giờ liền, cuối cùng Sa Lợi Diệp rốt cuộc kiểm chế không được (kỳ thực là dùng hết ma thủy không thể tiến hành nữa), hỏi Vô Cực rốt cuộc muốn đánh cái gì?

Sau đó nàng đã bị Vô Cực giữ chặt.

“Ta van người, ta muốn trở về.” Còn bị buộc lại như cái bánh chưng mang theo đến Xích Thổ đại lục.

“Không được!” Thành chủ đại nhân cao cao tại thượng một ngụm phủ quyết.

“Vì sao?” Sa Lợi Diệp nhỏ xuống vài giọt nước mắt.

“Người về sẽ nói ra.”

“Ta thề ta sẽ không nói!” Nàng vừa khóc vừa lăn lộn trên mặt đất. Oan uổng nàng a, nàng căn bản không biết Vô Cực muốn đánh cái gì, làm sao nói ra được chứ?

... Được rồi! Kỳ thực cũng đoán được đại khái.

Thành chủ đại nhân cao cao tại thượng căn bản không để ý tới nàng, quảng Sa Lợi Diệp đáng thương qua một bên, tiếp tục đánh quái của hắn.

—

Nguyệt Phi Ly cảm nhận được tâm tình mọi người lo lắng giống như khi y chuẩn bị tuấn lộ.

Trên kênh đoàn, ID của Vô Cực đã mấy ngày xám xịt biểu hiện hắn đang ở đại lục khác, Sa Lợi Diệp cũng vậy. Hồi Nửa Cuộc Đời, hắn luôn nói Vô Cực hiện tại đã đến đại lục nào đó đánh đạo cụ, về phần đánh cái gì, Nửa Cuộc Đời cũng không biết.

Nước không thể một ngày không có vua, những lời này dùng tại đây mặc dù có chút khoa trương, nhưng không thể liên lạc với Vô Cực, mọi người trong đoàn có chút khẩn trương.

“Khẩn trương cái gì?” Nửa Cuộc Đời Phong Vân thanh thoi thanh thoi nói: “Vô Cực hắn vẫn đang sống tốt đó thôi.” Làm việc, đói thì ăn, buồn ngủ thì ngủ, chỉ là vô sỉ không chịu nói cho hắn biết mình đang làm gì mà thôi.

“Các người nói xem... Vô Cực lão đại chắc không phải bị đả kích quá lớn, chạy đến Xích Thổ đại lục chữa thương?” Thiên Lý Nhậm Ngã Hành phỏng đoán.

“Lão đại có cái gì đả kích a?” Bách Bất Xuyên Dương khó hiểu hỏi.

“Bị Nguyệt đại ca cự tuyệt đó!”

“Di? Nguyệt đại ca người cự tuyệt Vô Cực lão đại rồi à?” Bách Bất Xuyên Dương hỏi Nguyệt Phi Ly.

“... Không có.” Nguyệt Phi Ly ghé vào trên bàn. Đầu đau quá...

“Hay là...” Thiên Lý Nhậm Ngã Hành tiếp tục đoán.

“Lẽ nào!” Nhất Kiếm Thiên Hạ một bộ cực kỳ hoảng sợ, “Lão đại và Tiểu Diệp cùng nhau bỏ trốn? !”

Một trận trầm mặc quỷ dị qua đi, mọi người không hện mà cùng — quay đầu không để ý tới hắn.

“Cho dù bầu trời Thiên Vận sụp xuống, loại sự tình này cũng không có khả năng phát sinh có được hay không.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân thật không biết nói gì vỗ vỗ vai Nhất Kiếm.

“Bất quá... còn có một khả năng.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân nói: “Tiểu Nguyệt người tuấn lộ vì Vô Cực đức kiếm, theo như tính tình của Vô Cực, hắn sẽ muốn chứng minh cho người biết hắn thực sự để ý người, nói không chừng cũng dự định tuấn lộ làm cho người một thanh vũ khí.”

“Cái gì!” Nguyệt Phi Ly từ trên ghế nhảy dựng lên, vọt tới trước mặt Danh Dao, một tay kéo cổ áo hắn lên.

“Danh Dao người nói! Chuyện này có thật không? !”

Danh Dao Môn đáng thương, ả nhân vốn rất lùn, bị Nguyệt Phi Ly kéo như thế, rất mất mặt mà hai chân rời khỏi mặt đất. Nhưng mà đầu năm nay thật đáng ngạc nhiên, Nguyệt rõ ràng gầy teo không có nhiều thịt, lại có khí lực xách hắn lên, Danh Dao Môn nghĩ thầm.

“Không có chuyện này!” Danh Dao Môn nhanh chóng làm sáng tỏ, Nguyệt mà phát hỏa thì phi thường dọa người nha. “Vô Cực lão đại không có tìm ta, cho dù có, ta cũng không dám giúp hắn khai lộ a!” Vô Cực này vừa nhảy vào, thế nhưng sẽ đem cả Ngân Chi Vô Hạn thành nhảy vào theo nha.

Nguyệt Phi Ly thở dài một hơi, nhưng nhưng vẫn cảnh giới nhìn Danh Dao Môn.”Nếu như Vô Cực tìm người... Người nhất định phải cho ta biết trước tiên.”

Ánh mắt âm lãnh làm Danh Dao Môn sợ hãi không thôi, hắn liều mạng gật đầu: “Tiểu Nguyệt người yên tâm, cho dù người không nói ta cũng sẽ ngăn cản hắn.”

“Bất quá Tiểu Nguyệt a, không phải ta muốn nói người, người không cảm thấy lo lắng của người đã có chút quá muộn sao?” Nửa Cuộc Đời Phong Vân nói.

“Nếu như người tiếp thu Vô Cực, hôm nay cũng không có chuyện gì?” Hai người còn có thể ân ân ái ái người nông ta nông tiện sát người bên ngoài...

“Thế nhưng, Vô Cực hử...”

“STOP!” Nửa Cuộc Đời Phong Vân nâng tay chặn lại lời Nguyệt.”Thỉnh không cần phiền não.”

Hử nói: “Thật tình hoặc không phải thật tâm, tiếp thu hoặc không tiếp thu, cũng không phải chuyện Tiểu Nguyệt người ở chỗ này phiền não là có thể tìm ra đáp án. Đáp án, hử là phải ở trên người Vô Cực, người phải tự mình đi tìm.”

Nửa Cuộc Đời Phong Vân mỉm cười cổ vũ địa, “Tiểu Nguyệt, người lùi bước, là bởi vì sợ bị thương sao?”

“Ta không sợ.” Nguyệt Phi Ly nói. Ánh mặt trời rất ấm áp, chẳng sợ sẽ bị phỏng tay...

“Như vậy, vì sao người không cho mình, cho Vô Cực một cơ hội? Tin tưởng Vô Cực đi, hử đã chuẩn bị tốt phải đối mặt khiêu chiến với thế gian như thế nào!”

Nguyệt Phi Ly rũ mắt, nhìn đầu ngón tay mình trắng bệch. Nếu sợ lạnh, vì sao không nắm chặt sự ấm áp trong tay mình?

Vô Cực cắn cắn dục dục như vậy, tỏa ra hơi ấm của mình.

“Mong muốn đơn giản nhất, người mình thích cũng thích mình, đây là chuyện khó có được cỡ nào. Tiểu Nguyệt...” Nửa Cuộc Đời Phong Vân đặt tay lên vai Nguyệt Phi Ly, “Ích kỷ một chút, không nên buông tha...”

Nguyệt Phi Ly nhìn về phía ghé thành chủ trống rỗng, nhẹ giọng thở dài: “... Ta biết.”

Nửa Cuộc Đời Phong Vân thấy Nguyệt Phi Ly đã có chút nghĩ thông, thỏa mãn gật đầu. Thu phục Tiểu Nguyệt, sau đó có thể lấy hử ra uy hiếp Vô Cực, trong lòng Nửa Cuộc Đời nghĩ như vậy.

Hồ ly quả nhiên là hồ ly!

Tháng X năm X

Vô Cực lão đại cực suất a! Cực suất cực suất cực suất cực suất (n lần).

Vô Cực lão đại cố lên! Ta ủng hộ người!

Tiểu Diệp

“Vô Cực lão đại — ta giúp người đánh nữa —” Sa Lợi Diệp nâng quai hàm, uể oải ngồi dưới đất. Rốt cuộc còn muốn đánh bao lâu! Nàng rất muốn về nhà...

Tất cả tinh thần của Vô Cực đều đặt lên quái vật trước mắt, hình như không nghe thấy Sa Lợi Diệp hỏi. Bọn họ hiện giờ đang ở trên một hoang đảo (đảo hoang phở) thuộc Xích Thổ đại lục, quái vật ở đây đẳng cấp cao còn là quái chủ động, phân tâm nói chuyện phiếm thể nhưng rất nguy hiểm.

Vô Cực cương đánh xong hai con quái quần quít lấy mình, một con Phá Diệt Chiến Sĩ cấp 96, hình người thuộc tính ám, Vô Cực mỉm cười, lập tức vùng Minh Nguyệt kiếm trượng công tới.

Sa Lợi Diệp mọi điều buồn chán chỉ dành ngồi dưới đất, lắc đầu lắc não nhìn Vô Cực đánh quái.”Thật buồn chán ác!”

Vô Cực giải quyết rụng Phá Diệt Chiến Sĩ, thuận lợi nuốt khóa huyết hoàn, quay đầu lại đang muốn bảo Sa Lợi Diệp an tĩnh một chút, liền thấy một Phá Diệt Chiến Sĩ khác giờ trường kiếm, tới gần Sa Lợi Diệp vẫn đang chờ ra.

“Sa Lợi Diệp!” Vô Cực hét lớn một tiếng, cấp tốc xông về phía Sa Lợi Diệp, một phen đẩy nàng ra, nâng kiếm đỡ lại trường kiếm của Phá Diệt Chiến Sĩ đang bổ xuống.

“Nơi này là khu luyện công!”

Sa Lợi Diệp không bị Phá Diệt Chiến Sĩ hù dọa, nhưng thật ra bị ngữ khí ngoan lệ của Vô Cực làm sợ hãi, nàng té lui một khoảng cách, phát động tiềm hành độn xuống dưới nền đất.

Vô Cực gác trường kiếm, giơ chân đá Phá Diệt Chiến Sĩ, đá nó lui ra một khoảng cách, cực nhanh bắn ra một mũi Phong Nhận, sau đó xoay người bỏ chạy.

Vô Cực chỉ cần cùng Phá Diệt Chiến Sĩ giạt lại một khoảng cách, liền nâng tay bắn ra vài đạo Phong Nhận, xem ra huyết lượng của hắn không đủ, dự định dùng cách vừa đánh vừa chạy (hit & run ; ^ ;) cùng Phá Diệt Chiến Sĩ chu toàn.

Sa Lợi Diệp thấy thế, từ mặt đất hiện ra, nói: “Vô Cực lão đại, ta giúp người!”

Vô Cực “xoát” bắn ra một đạo Phong Nhận, trả lời: “Trốn của người đi, ta tự mình tới!” Số lượng Phá Diệt Chiến Sĩ không nhiều lắm, khó có dịp gặp phải mấy con, hắn đương nhiên muốn tự mình đánh.

Sa Lợi Diệp nghĩ đến đạo cụ Phá Diệt Chiến Sĩ rút xuống, lập tức minh bạch. Vô Cực mang nàng chạy đồng chạy tây, nguyên lai là để...

“Ta tự đánh, người không cần hỗ trợ.” Vô Cực cường thế quát.

Nâng tay, từng đạo Phong Nhận màu xanh bắn ra, gió xoáy kéo theo khiến mái tóc vàng tung bay, lờ lờ tỏa sáng, tựa như thái dương chói mắt.

Sa Lợi Diệp hai mắt lóe sáng như sao nhìn Vô Cực, sùng bái nói: “Vô Cực lão đại, người cực suất nga! Suất ngàn người!”

Vô Cực thiếu chút nữa trượt tay bắn Phong Nhận vào nàng.

Chạng vạng, Vô Cực rốt cục đã trở lại. Hắn tại thông cáo trên kênh đoàn gọi toàn bộ thành viên Ngân Chi Vô tập hợp, sau đó lôi kéo Sa Lợi Diệp ngồi mã xa. Hắn phải nhìn chặt Sa Lợi Diệp, miễn cho tiểu quỷ này để lộ bí mật.

“Oa! Thông cáo toàn bộ thành viên tập hợp nha! Lão đại người hóa ra cởi mở như thế.” Bất quá Sa Lợi Diệp thật không có ý muốn để lộ bí mật, nói ra rồi sẽ không còn gì phấn khích để xem nha!

“Thông cáo toàn bộ thành viên tập hợp, như vậy Nguyệt sẽ không thể mượn cơ không tới.” Vô Cực giương mắt nhìn về phía Sa Lợi Diệp, nhàn nhạt nói.

Tuy rằng hắn thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thấp thỏm bất an, chỉ có tự mình biết. Vô Cực đối với chuyện cảm tình thật sự rất trì độn, thế nhưng một khi thấy rõ, sẽ không từ thủ đoạn nào lấy đến.

Hai tay nhẹ nhàng ôm trọn lấy, hắn nguyện ý dùng toàn bộ hơi ấm, đi quý trọng...

Bên trong thành chủ thất, tầm mắt của toàn bộ thành viên Ngân Chi Vô đều đặt trên người thành chủ đại nhân vừa mới trở về. Đương nhiên, bên dưới lại bí mật cuồn cuộn cho Sa Lợi Diệp.

Sa Lợi Diệp dứt khoát đóng tư tần (kênh mật ngữ), kéo qua một cái ghế, chuẩn bị xem cuộc vui (cộng thêm ghi hình toàn bộ hành trình).

“Nguyệt Phi Ly!” Vô Cực vỗ bàn, kêu.

“Có... có!” Nguyệt Phi Ly khẩn trương hồi đáp.

“Những cái này, đều là đưa cho người.” Nói, Vô Cực xuất ra đạo cụ mấy ngày nay bắt được, tất cả đều bày trên bàn trước mặt Nguyệt.

“A?” Nguyệt Phi Ly há hốc mồm.

Cánh hoa thái dương, giấy thông hành Thái Dương sơn cốc, thái dương chiến sĩ sáo trang, thái dương thần ân điển, tam lăng kính phản xạ ánh dương quang, thái dương quả... Đạo cụ chỉ cần có liên quan đến hai chữ “thái dương”, hết thấy đều ở chỗ này, thậm chí còn có bánh nướng thái dương gia tăng độ bão thực.

“Bây giờ là buổi tối.” Vô Cực nói.

“Àn.” Nguyệt Phi Ly gật đầu, “... Cho nên?”

“Ta đem toàn bộ mặt trời Thiên Vận tặng cho ngươi.” Hấn đẩy cả bàn đạo cụ về phía Nguyệt, sau đó chỉ vào ngực mình, “Bao gồm cả cái này! Mời nhận lấy!”

Vô Cực nhìn thẳng y, ánh mắt sáng ngời nóng cháy, tựa như trên người hấn luôn luôn tỏa ra ánh mặt trời sáng rọi.

Nguyệt Phi Ly bị bắt đến chặt chẽ, bị ánh sáng ấy làm chói mắt. Toàn bộ do dự giây dựa... đều bị ánh sáng bức lui qua một bên, trong mắt y, trong lòng, hiện tại chỉ có thể chứa đựng người này.

Nguyệt Phi Ly chậm rãi hạ vũ khí, “Ta...”

39. Chương 39: Phiên Ngoại 5

Nam nhân cũng rất thích mang thù, nhất là thuộc về thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, không đồng ý trong mắt người yêu dung nạp bất cứ một chút bào tử nào, không sai, là bào tử. Nhẹ phiêu phiêu, lông xù, bào tử nấm hương to như móng tay “rầm rầm rầm” từ trên trời giáng xuống, giống bông tuyết đầy trời, có một phen mỹ cảm khác.

“Hắc xì!”

Tiền Tiền hắt hơi một cái, mặt hồng nhỏ nhăn nhó lại cái mũi nhỏ.”Mũi thật là khó chịu.”

“An tĩnh chút.” Điệp Quân trừng hấn.

Bào tử nấm hương trắng mượt mà từ trên lầu cao hai mươi tầng không ngừng hạ xuống, trên mặt đất, một cái nấm cao hơn đầu người run rẩy mũ nấm, cũng phun ra một đồng bột phấn sáng trong suốt, hai tiểu cái oa nhi, không cần cố ý ngồi cúi xuống, cây nấm hương siêu lớn cũng đã hoàn toàn giấu kín thân hình bọn họ.

Thế nhưng, Tiền Tiền, nhân viên trong cửa hàng YAOI kiểm xem bản lang cùng bán thú nhân Điệp Quân lạnh lùng, hai người bọn họ thế nào lại đến Phiêu Tuyết Bí Lâm, tục xưng Rừng Nấm vậy?

Cái này thì phải đem tầm mắt hướng về bóng người cách đó không xa.

“Phong chi chương bích!” Nam tử tóc vàng khẽ quát một tiếng, một màn ánh sáng đậm thanh sắc bao phủ hai người, ngăn trở bào tử nấm không ngừng rơi xuống bên ngoài.

“Cảm tạ.” Nam tử với mái tóc bạch nguyệt sắc xoa xoa mũi, phui phui bụi nấm bám trên vai. “Địa ngục với người quá mẫn cảm a! Đúng là nói không ngoa.”

Phiêu Tuyết Bí Lâm cũng được gọi là Quá Mẫn Giả Địa Ngục, tơ phấn đầy trời, có thể khiến người có cái mũi không tốt hắt xì liên tục, độ chân thật của Thiên Vận thật đúng là khiến người chơi vừa yêu vừa hận.

“Còn khó chịu không?” Nam tử tóc vàng quan tâm hỏi.

“Không có việc gì.” Nam tử tóc nguyệt sắc ầm ập cười nói: “Ta cũng không dị ứng, không cần phải tốn công tốn sức như vật.” Chỉ là đám lông tơ bay vào trong mũi mới bị hắt hơi thôi, không cần phải phóng Phong Chi Chương Bích làm gì!

Hai người này, chính là Nguyệt Phi Ly và Húc Chi Vô Cực —— đang trong trạng thái gia tăng tình yêu cuồng nhiệt.

Mấy ngày trước, Vô Cực rốt cục cũng khiến Nguyệt gật đầu, hai người trong mắt nhóm đoàn viên hài hước bị gắn lên cái danh từ “tình lữ”.

Vô Cực cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại biểu thị công khai quyền sở hữu, đối với Nguyệt ôn nhu che chở, hỏi han ân cần không nói, càng một tắc không rời theo sát bên người y, cứ như sợ tự đứng ở đâu lao ra một quái nhân sẽ cướp y đi. Khi Nguyệt Phi Ly nói muốn đến Phiêu Tuyết Sâm Lâm gần Thánh Vực Thiên Thê đại lục làm nhiệm vụ, Vô Cực đương nhiên không nói hai lời theo sát.

Điều này làm cho Nguyệt Phi Ly có chút bất đắc dĩ, y chỉ bắt quá đi làm nhiệm vụ thăng cấp kỹ năng sinh hoạt (nông phu), thu thập một đạo cụ mà thôi, quái vật ở đây hẳn cũng không phải chẳng ứng phó được, cho dù Phiêu Tuyết Sâm Lâm có một con boss hệ thực vật cấp 132 – Thiên Niên Linh Chi Vương, gặp phải cũng lắm thì chạy nhanh, Vô Cực cần bản không cần lo lắng.

Nhưng hẳn cũng biết, Vô Cực là có chút tâm tính muốn bồi thường, chuyện từng phát sinh khiến Vô Cực rất tự trách, hẳn đại khái cho rằng, nếu như hẳn sớm nhìn thấy tâm ý của mình, hai người sẽ không khổ cực đi một vòng lớn như vậy.

Thế nhưng, Nguyệt cho rằng đi một vòng như thế cũng không vô ích, y chưa từng nghĩ tới chuyện có thể cùng một chỗ với Vô Cực, có thể giống như bây giờ đứng bên cạnh hẳn, mặc kệ sau này ra sao, cũng đã là hạnh phúc lớn nhất cuộc đời này. Huống chi, chính y không phải cũng do dự, lui bước thật lâu sao?

Nếu thật muốn tính toán, Nguyệt cho rằng trên cơ bản hai người đều huề nhau, vốn dĩ y cũng lý giải được Vô Cực, chi dù y cự tuyệt, Vô Cực trên phương diện nào đó vẫn còn tính trẻ con, nhất định vẫn sẽ mặt dày quần lên.

Chỉ cần tùy theo hẳn. Nguyệt dù bất đắc dĩ, nhưng tựa hồ lại mang theo một chút ngọt ngào.

“Hắn là tới rồi.” Vô Cực nói.

Ánh dương quang vốn rất yếu ớt tựa hồ bị cái gì đó cản lại, đường nhìn trở nên hôn ám, một gốc cây hình trụ bị tế mao bao trùm hiện lên màu xám trắng xuất hiện phía xa xa. Nguyệt Phi Ly ngẩng đầu, bào tử không ngừng bay xuống bị Phong Chi Chương Bích ngăn trở, có thể thấy bầu trời gấp lại thành một đường hẹp dài

“Cảm giác... hình như nó lớn hơn lần trước.” Nguyệt Phi Ly sợ hãi than, “Xa như vậy mà vẫn có thể thấy!”

“Có thể!” Vô Cực cười nói: “Nói không chừng có ngày nó phát hiện ra mình đã to lớn như mẫu thụ (đại địa chi mẫu).

Biểu tượng của Phiêu Tuyết Sâm lâm chính là một — cây nấm hương thật lớn, thân nấm lớn đến mức trăm người nối tay mới vòng quanh nổi, phạm vi mũ nấm bao phủ rộng bằng một tòa thành, từng có ngoại gia cười phi cầm muốn bay đến đỉnh, nhìn xem mũ nấm lớn có màu gì, kết quả bị kẹp giữa hai khe màng trên mũ nấm không ra được, từ đó về sau không còn ai có can đảm khiêu chiến gốc thực vật (loại nấm?) thần bí này nữa.

“Phải đến sao?” Vô Cực hỏi: “Ngày hôm nay hẳn là không ít người.”

Người chơi muốn đến Thánh Vực sâm lâm hoặc Phiêu Tuyết sâm lâm luyện công, thường thường sẽ tập hợp ở “trước cây nấm lớn rừng nấm”, hôm nay là chủ nhật, ở chỗ cây nấm nhất định tụ đầy người.

“Không quá muốn a.” Y sợ chen chúc a! “Ta cho Bạch Vũ bay lên đi giúp ta xé xuống một khối là được rồi.”

Nhiệm vụ này khai ra một đồng lớn danh sách vật phẩm cần thu thập, trong đó có một bộ phận của nấm hương lớn, ngoại trừ bào tử tùy tiện quơ lấy trên mặt đất, bộ phận nào cũng được cả.

“Cũng tốt, bắt quá với AI của Bạch Vũ , đại khái phải thử không ít lần đi.”

“Còn hơn là bị chèn chết.” Nguyệt Phi Ly phóng xuất Bạch Vũ, lệnh cho nó Kiểm Thập (một kỹ năng tuần thú thuật) vật thể trên bầu trời.

Kỹ năng Kiểm Thập chỉ là lệnh sửng vật nhất về đạo cụ trong tầm mắt, không thể chỉ định chủng loại đạo cụ chủng loại, Bạch Vũ tới tới lui lui, nhất được đều là một đồng bào tử lòng xù. Y như trong tưởng tượng.

“Giống như đang lãng phí SP.” Quảng đám bào tử trên tay, Nguyệt bật cười. Ai kêu hấn không muốn qua chen chúc với người ta làm chi, đành phải ở chỗ này đùa giỡn ngu ngốc.

“Coi như luyện kỹ năng đi.” Vô Cực đặt tay lên vai Nguyệt.

“Thuần thú thuật của ta đã full rồi.” Trước khi quay về Ngân Chi Vô đã luyện mãn cấp kỹ năng.s

“Như vậy, coi như theo giúp ta nói chuyện phiếm đi.” Cánh tay thoáng dùng sức, Vô Cực kéo Nguyệt lại gần.

Khoảng cách quá gần khiến vành tai Nguyệt Phi Ly phiếm hồng, hấn quay đầu lại, cố ý trêu ghẹo: “Ta tính giá thời gian rất cao nha, muốn ta cùng người nói chuyện phiếm, cần không ít tiền đó!”

“Yên tâm, ta tuyệt đối trả đủ.” Vô Cực lại dựa sát vào.

Nguyệt Phi Ly thiếu chút nữa nhịn không được thưởng cho hấn một quyền rồi bỏ chạy mất dạng. Trời ạ! Đừng có dựa lại gần nữa! Tim của y sẽ rụng mất!

“Không! Ta khuyên người nên tỉnh táo một chút, người còn có một nhà già trẻ cần phải chiếu cố, đừng lãng phí tiền bạc trên người ta.” Lại lóe lên.

“Ha hã a, tuyệt đối không lãng phí.” Chưa từ bỏ ý lại dính lấy, “Huống chi [một nhà già trẻ] của ta cũng chỉ có người a.”

“Tiên sinh, người còn trẻ, ta khuyên người vẫn là suy nghĩ rõ ràng rồi mới quyết định thì tốt hơn...”

Khi nói chuyện, Bạch Vũ vất vả khổ cực rốt cục bay trở về.

Hệ thống thông báo! Sửng vật Bạch Vũ nhất được “Mảnh nắm cự đại” .

Hệ thống thông báo! Đạt được đạo cụ “Mảnh nắm cự đại”.

“Thu... Thu thập được rồi, có thể trở về!” Hai tay Nguyệt liềm mạng chống lên ngực Vô Cực, không cho cái tên gia hỏa khoái đùa kia tới gần, “Trở về thành đi!”

“Thế nhưng ta vẫn chưa muốn trở lại.” Dễ dàng gạt tay Nguyệt ra, Vô Cực bá đạo đem y áp sát vào mình, “Người xem, phong cảnh nơi này thật đẹp.”

Phong cảnh đẹp cái gì chứ! Y hiện giờ ngoại trừ khuôn mặt tuần tú kia đang áp sát càng lúc càng gần, cái gì đều nhìn không thấy a!

“Ta còn có câu muốn... ngô!” Khuôn mặt tuần tú phóng đại lên, sau đó, hấn bị ép tiêu âm.

Ta sai rồi! Biết rõ Vô Cực là dạng người ta càng chạy hấn sẽ càng đuổi theo, ta phản kháng hấn làm chi a! Trong lòng Nguyệt kêu rên.

“Oa a! Cái tên đại phôi dẫn biến thái dám xâm phạm Nguyệt ca ca của ta!” Tiễn Tiễn đang theo dõi tình hình, nhìn thấy một màn này, xắn tay áo muốn xông vào làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Điệp Quân vội vã ngăn chặn hấn.”Mất to, người muốn chết nhưng ta không muốn a!”

Ai chẳng biết Vô Thượng Thiên Khiển của Húc Chi Vô Cực có bao nhiêu kinh khủng, nhỏ không nhịn sẽ hư việc lớn, hấn nhất định có cơ hội có cơ hội chờ Vô Cực đi vắng thì một phen bắt cóc Nguyệt đại ca đi biệt tích, không cần phải lao ra chịu chết.

Điệp Quân nguyên bản cùng Tiễn Tiễn đào khoánh ở Phiêu Tuyết Bí Lâm, vừa vặn thấy Nguyệt Phi Ly và Vô Cực, hai tiểu quỷ siêu cấp ngưỡng mộ Nguyệt Phi Ly, đương nhiên không nói hai lời len lén đi theo phía sau bọn họ.

Nhưng giờ Điệp Quân hối hận rồi, sớm biết thế này hấn đã bỏ lại Tiễn Tiễn tự mình một người theo dõi còn an toàn hơn, tuy rằng hấn đứng lúc đề lại Tiễn Tiễn, thế nhưng, Vô Cực tai thính hình như đã phát hiện bọn họ.

Thính lực của Tinh Linh vốn là rất rồi, một âm thanh thật nhỏ cũng đều nghe được rõ ràng, huống chi tiếng của Tiễn Tiễn thực sự là hơi bị lớn.

Cái tiểu quỷ này! Vô Cực nhớ tới Tiễn Tiễn từ ở trước mặt hắn mà cường hôn Nguyệt, nói không chừng bây giờ đang bí mật nói năng xằng bậy gì đó với Nguyệt, thù mới thêm hận cũ, Vô Cực lửa bốc lên đầu, lập tức quyết định hảo hảo trả thù bọn họ.

Nguyệt thấy Vô Cực khế híp mắt, trong mắt hàn quang lóe lóe, nghĩ thầm chẳng lẽ mình khiến hắn sinh khí? Y khẩn trương hỏi: “Vô Cực, người làm sao vậy? Tâm tình không tốt?”

“Không có.” Vô Cực vung lên khuôn mặt tươi cười, “Chỉ là bào tử rơi vào mắt, có chút khó chịu.”

“Người không sao chứ.” Nguyệt lúc này mới chú ý tới Phong Chi Chương Bích đã mất hiệu lực, bào tử đầy trời rơi xuống trên người bọn họ, đầu và vai đều tích một tầng lông tơ.

Hắn kiểm chân, quan tâm kiểm tra mắt Vô Cực.”May mà không nghiêm trọng.”

Hơi thở của Nguyệt phun lên mặt Vô Cực, chọc hắn rất rất rất muốn cứ thế mà hôn Nguyệt thêm lần nữa, thế nhưng nhớ tới hai đứa nhỏ lén lút nấp phía sau, chỉ có thể tạm thời dần xuống.

“Chúng ta trở về thành đi, ở đây hại mắt ta đau quá.” Vô Cực nói như vậy, còn cố ý đưa tay dụi dụi mắt.

Vừa rồi còn nói không muốn đi, Nguyệt nghĩ thấy buồn cười.” Được, chúng ta trở về đi.”

Ở đây cũng không phải là khu an toàn hoặc vùng cấm, không thể sử dụng hồi quyển trở về thành, bởi vì Nguyệt sợ chen, không muốn đến khu an toàn nằm dưới chân cây nấm lớn, Vô Cực liền đề nghị do hắn dẫn đường, đến một vùng cấm ở gần đó.

Vô Cực lôi kéo Nguyệt Phi Ly tận lực xuyên qua rừng nấm, rẽ trái rồi rẽ phải, rất nhanh đã bỏ rơi hai tiểu quỷ ở phía sau.

“Không thấy Nguyệt Nguyệt ca ca nữa!” Tiễn Tiễn kêu to, “Đều do Điệp Quân không tốt!”

“Tà Thú Sư (đạo tặc + triệu hoán sư) như người thật quá dọa người! Rõ ràng là do người chân ngắn đi chậm.” Tà Thú Sư hay còn gọi là thợ săn, chức nghiệp có tiếng am hiểu theo dõi.

“Rõ ràng là người...”

“Ta rất giỏi...”

Hai cái bé con, lại bắt đầu cãi nhau.

“Đều là người hại ta mất dấu Nguyệt Nguyệt ca ca, còn bị lạc đường!” Tiễn Tiễn bủi môi oán giận.

Đột nhiên gian phía sau vang lên âm hưởng sần sật, một cổ hương khí được thảo nồng nặc truyền đến, làm cho hai người đang bốc hỏa đều sững sốt.

“Điệp quân... Ở đây hắn là sẽ không phải... khu boss ra đi ?” Hương được thảo này, tựa hồ hình như có lẽ đại khái là... hương vị Thiên Niên Linh Chi Vương tỏa ra.

“... Hình như vậy.” Nhìn cái nấm phía xa xa bị một cái nấm thật to đẩy ra, Điệp Quân toát ra mồ hôi lạnh.

“Làm... Làm sao bây giờ?” Trên khuôn mặt khả ái của Tiễn Tiễn xuất hiện một đồng hắc tuyến.

“Chạy a! Còn hỏi nữa!”

Đứng thấy Thiên Niên Linh Chi Vương lớn như vậy, tốc độ di động thể mà lại phi thường kinh người.

“Oa a a ——” Tiễn Tiễn gào lên.

Hai người cầm đầu cầm cổ chạy như điên, trong lòng không ngừng oán giận đối phương, còn có một nam nhân tâm cơ rất nặng nào đó.

40. Chương 40: Thảo Nguyên Xanh

“A ——” Tiểu Dương thê lương kêu thảm một tiếng, chiếc búa lớn của Phách Vương hung hăng bổ xuống lưng hắn.

“Muốn logout sao.” Phách Vương tà ác cười, một cước hung hăng đá vào trên lưng Tiểu Dương. “Không có cửa đâu!”

Nhất Phương lạnh lùng trừng Phách Vương, nếu như ánh mắt có thể giết người, Phách Vương đã sớm chết mấy lần.

“Người rút cuộc muốn làm gì?” Vô Cực diện vô biểu tình, lam mâu băng hàn gần như đông lại.

“Rất đơn giản.” Tiêu Dao Công Tử âm hiểm cười.”Ta muốn kim sắc linh đang.”

“Ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì.” Về mặt Vô Cực lãnh đạm đến cực điểm, cứ như người bị trọng thương không phải là hắn, mà bị người làm nhục cũng không phải bằng hữu hắn.

Đây mới là dáng vẻ chân chính khi Vô Cực phẫn nộ, lạnh, chỉ có lạnh.

Trên người Vô Cực khí thế và lãnh khí tuôn ra như bài sơn đảo hải, khiến Tiêu Dao Công Tử sợ không thôi, hắn nhịn không được hỗn hển quát: “Ai chẳng biết chuyện Miêu Nương bị trộm mất kim sắc linh đang sẽ dị biến, lúc chúng ta đến tầng 5 Chiếu Tướng Trùng, Miêu Nương đã dị biến!” Còn hại hắn không cẩn thận chết mấy lần.

“Ta đã hỏi qua, các người đến Chiếu Tướng Trùng sau chúng ta một lúc.” Tiêu Dao Công Tử khoát tay, nhanh chóng phát ra một đạo Phong Nhận.”Kim sắc linh đang nhất định nằm trên tay người!”

Vô Cực không tránh không né, tùy ý để Phong Nhận xẹt qua gương mặt hắn. Dòng máu đỏ tươi, rơi xuống từ khuôn mặt tuần mỹ, tích trên đất bùn thành một vòng đỏ sẫm. Hắn rũ mắt, nhìn máu loang tích tích rơi, phẳng phất như thể bất cứ chuyện gì đều không thể dao động đến hắn.

“Nguyên lai mấy tên phế vật bị Cương thi bao vây là các người!” Tiểu Dương khinh thường nhìn Tiêu Dao Công Tử.”Phế vật vô dụng!”

“Tốt! Tốt!” Tiêu Dao Công Tử âm hiểm cười, “Phách Vương! Chặt tay tên tiểu tử đó xuống.”

“Không thành vấn đề!” Phách Vương đáp, giương búa lên làm bộ muốn chém.

Vô Cực vẫn không có phản ứng, ngay cả chân mày cũng không nheo lại một chút, trái lại một tề ti bên đội Tiêu Dao Công Tử lại lao tới ngăn cản.

“Lão đại, không thể chặt a!” Tề ti nói.

“Có ý gì!” Tiêu Dao Công Tử tức giận trừng hắn.

Tề ti sợ sệt nuốt một ngụm nước bọt, thiếu chút nữa muốn nuốt trở lại lời sắp nói. “Chúng ta... Chúng ta thiếu tề ti, không có biện pháp luôn luôn giúp hai người bọn hắn buff máu... cho nên...” Tề ti nơm nớp lo sợ nói: “Cho nên không thể chặt xuống a!”

Vô Cực bị chặt đứt một cánh tay, dưới tình huống không có ai băng bó, vẫn không ngừng mất máu, hai tề ti kia đã sắp bận không chịu nổi tới, nếu như chém luôn cánh tay của Bách Bất Xuyên Dương, bọn họ nhất định không thể trông nom được cả hai người, đến lúc đó nếu có người mất máu quá nhiều mà chết, Tiêu Dao Công Tử tuyệt đối sẽ trách tội bọn họ.

“Hanh! Thật vô dụng.” Tiêu Dao Công Tử hừ lạnh một tiếng.”Quên đi! Phách Vương, giao hắn cho người.”

“Hắc hắc hắc!” Phách Vương âm hiểm cười.

Tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Dương vọng lại trong sơn động.

...

“Người cho là hai tên chạy thoát kia sẽ có biện pháp cứu các người sao!” Tiêu Dao Công Tử lần thứ hai đem mũi nhọn chỉ vào Vô Cực.

“Ta cũng không hy vọng.” Trong giọng nói có một tia cười nhạo.

“Người... Người!” Tiêu Dao Công Tử chán nản.

“Hàng Hải! Phá Diệt!” Hắc ra lệnh: “Thiên Các Nhất Phương giao cho các người chiêu đãi chiêu đãi.”

“Được.” Hàng Hải huy đao vẽ vài đạo vết máu trên người Nhất Phương, Phá Diệt lại bắn ra không ít hỏa tiễn vào phụ trợ.

Nhất Phương không chút nào tỏ ra yếu kém trước hai người, không kêu một tiếng.

“Đáng thương a!” Tiêu Dao Công Tử lắc lắc đầu, trang mô tác dạng thở dài. “Không ngờ đội trưởng các người lại vô tình như vậy, nhẫn tâm để các người chịu khổ.”

“Khiến chúng ta chịu khổ... không phải là người sao!” Tiểu Dương suy yếu cười gằn: “Nếu như Vô Cực lão đại bởi vì ta mà chịu khuất phục tên tiểu nhân vô sỉ như ngươi, người khác trong đoàn sẽ khinh thường ta, ta cũng sẽ khinh thường chính mình! Vô Cực lão đại không phải vô tình, hắc là... ngô!” Còn chưa nói xong, Phách Vương một cước đạp mạnh vào bụng hắc, Tiểu Dương đau đến nước mắt đều sắp rơi xuống.

Vô Cực rũ mắt xuống, lần đầu tiên có một chút ba động, đó là loại cảm động khi được người khác thấu hiểu, đồng thời, cũng càng làm sâu sắc thêm hận ý hắc đối với Tiêu Dao Công Tử.

Cũng như Tiểu Dương nói, nếu Vô Cực giao kim sắc linh đang ra, Tiểu Dương làm sao có thể không tự trách? Mà những người khác sẽ lại nghĩ như thế nào?

Hơn nữa...

Ngày đó, hắc mất đi Tinh Toái Thiên Phần Kiếm, khi Nguyệt ôm hắc, biểu tình tự trách lại đau lòng ấy, vẫn khắc sâu trong đáy lòng Vô Cực. Hắc không thể, cũng không muốn, thấy Nguyệt lần thứ hai vì hắc lộ ra vẻ mặt này.

Dù có bị nói là người lãnh huyết vô tình, chẳng sợ người đó lại là Nguyệt, hắc cũng không quan tâm.

Huống chi, Nguyệt sẽ không nói như vậy, các đồng đội của hắc cũng không. Vô Cực kiên trì, không muốn thỏa hiệp, không phải vì thắng thua, mà là tín niệm.

Kim sắc linh đang là hắc cùng các đồng đội cùng nhau nỗ lực đánh tới, tên tiểu nhân Tiêu Dao Công Tử ngay cả tư cách liếc mắt nhìn cũng không có!

“Tại sao không nói chuyện!” Tiêu Dao Công Tử huy động ma trượng, dùng sức đánh vào đầu gối Vô Cực, làm cho hắc bán quỳ trên mặt đất.

Vô Cực vẫn băng lãnh như vậy, tâm tình không hề bởi vì hành động khuất nhục này mà phập phồng, còn hơn Tiểu Dương cùng Nhất Phương đang chịu đựng thống khổ, chỉ là một động tác quỳ xuống, không đáng kể chút nào.

Huống chi đối với hắc mà nói, đây chỉ là một động tác, không phải khuất phục.

“Người đang ở đây cầu viện đội hữu sao!” Tiêu Dao Công Tử bẽ nghề nhìn Vô Cực quỳ dưới chân mình, âm lãnh cười nói: “Bọn họ không thể vào được, hắc hắc hắc...”

Vô Cực giương mắt nhìn về phía Tiêu Dao Công Tử, đột nhiên bất an.

Nguyệt...

Hắc đang muốn dùng kênh đoàn bảo Nguyệt và Tàng Đao không cần đến cứu bọn họ, chợt nghe thấy tiếng của Tiểu Diệp truyền đến từ lối vào.

“Ai nói chúng ta vào không được?”

Còn nhanh hơn cả âm thanh, là một thân ảnh, màu ánh trắng, phía sau mang theo chiếc bóng đen thật lớn, trong lúc mọi người còn không kịp phản ứng thì y đã vọt tới trước mặt Tiêu Dao Công Tử, dương tay, bắn ra một đạo phù chú.

Tiêu Dao Công Tử vì sự tình bất ngờ chuyển biến mà cả kinh sửng sốt, không kịp né tránh, khiến hắc vụ của phù pháp ám hệ đẩy lùi về phía sau. Cùng lúc đó, Tàng Dao trong nháy mắt từ mặt đất toát ra, cứu Vô Cực đi.

Tiểu Diệp một hơi giải quyết liễu hai cái tề ti, xoay người đối phó Long Hành Vô Song, Thiên Lý và Hoàng dùng phù pháp cùng ma pháp giáp công Phách Vương, Nửa Cuộc Đời nhân cơ hội cứu Tiểu Dương, cũng bắt đầu giúp hắc buff máu chữa thương.

Nhất Kiếm phát động kỹ năng chủng tộc, song song đưa cùng Phong Quyển Liêm và Mạc Tâm Ương, mà Tàng Dao sau khi mang Vô Cực đến một góc, chợt xông lên phía trước, huy đao bổ về phía Phá Diệt. Nhất Phương thụ thương không nặng cũng lập tức đối phó Hàng Hải.

Mặc dù nhân số đang có phần không thuận lợi, nhưng phần nộ của bọn hắc lại giống như liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, áp chế nhân mã của Tiêu Dao Công Tử, rất nhanh, Phách Vương và Phá Diệt đã bị đả ngã xuống đất, Mạc Tâm Ương cũng không biết chạy đi nơi nào.

Cuộc chiến vẫn còn đang tiếp tục, mà bên này, Tiêu Dao Công Tử đang cùng một người giằng co.

Đôi cánh hắc sắc mơ hồ ẩn hiện phía sau Nguyệt, kết hợp với mái tóc dài màu bạc tạo thành tàn ảnh vạn phần quỷ dị. Vết máu, loang lổ vẩy trên người hắc, con ngươi màu tím đen tối phẳng phất như vực sâu, nhìn chằm chằm Tiêu Dao Công Tử.

Hận ý ngập trời, phần nộ khôn cùng, còn có, thật sâu, thật sâu thống khổ cùng sầu bi, cuộn cuộn trong ao hồ sâu tím thẫm phẳng lặng như không hề gợn sóng.

Tiêu Dao Công Tử hoảng thần, hắc cảm thấy như mình đang rơi vào thâm đàm mỹ lệ mà lại vạn phần khủng bố này.

Ta rốt cuộc... đang làm cái gì. Hắc không ngừng tự hỏi.

Trầm mặc, giữa hai người trong lúc đó, không có ngôn ngữ.

Tiêu Dao Công Tử vô pháp mở miệng, chỉ là dời tầm mắt khỏi hồ sâu kia, hắc đã cảm thấy vạn phần khó khăn. Hắc nỗ lực giương mắt, chỉ thấy trên đỉnh đầu đối phương có ba chữ đỏ tươi vô cùng chói mắt.

“Nguyệt Phi Ly” .

Có loại cảm giác gần như ngạt thở áp bách trong lòng ngực, Tiêu Dao Công Tử không biết vì sao, hắc chỉ biết là hắc trốn không thoát, không thể thoát khỏi cảm giác mê hoặc lại run sợ kia.

Ta rốt cuộc... đang làm cái gì? Hắc lại tự hỏi mình lần nữa.

Trước khi có được đáp án, liên tục vài đạo hắc phù mãnh công, cũng đã đánh hắc ngã xuống đất.

“Ta không thể để ngươi chết nhanh như vậy.” Ngữ khí lạnh lùng tàn khốc khiến kẻ khác phát lạnh.

“Nguyệt Phi Ly... Minh Nguyệt?” Tiêu Dao Công Tử hỏi.

“...” Nguyệt không trả lời hắc, chỉ là không ngừng phát động phù pháp công kích.

Tiêu Dao Công Tử hoàn toàn không có đất đánh trả, không lâu sau, hắc hấp hối nằm trên mặt đất, máu chảy đầm đìa.

Nguyệt nhìn dòng máu chảy xuôi đến trước mặt y, tử mâu trung hiện lên một tia khoái cảm tàn khốc, âm hiểm cười, bắt đầu đọc chú ngữ Trì Dũ Thuật.

“Nguyệt!”

Tiếng Vô Cực vang lên khiến y chú ý, hồi thần, chỉ đám người của Tiêu Dao Công Tử đã bị đánh ngã, Nhất Kiếm bọn họ về mặt đây khẩn trương nhìn y.

“Được rồi...” Vô Cực phóng nhẹ âm thanh, lung la lung lay tiêu sái đến gần.

Nhìn Vô Cực, Nguyệt cười khổ, trở tay bắn ra một đạo linh phù, giết chết Tiêu Dao Công Tử.

“Nguyệt.” Vô Cực ngã người về phía trước, dùng cánh tay còn sót lại, đem y ôm vào trong lòng. Kể cả đôi cánh đem cùng ngân mang, gắt gao, ôm chặt.

Nguyệt nỉ non, vươn tay ôm lấy cổ Vô Cực.

“Húc...”

Dù thế nào... cũng không buông tay.

Cổ nhân thường dùng những lời như “Phong xuy thảo đề kiến ngư dương” để hình dung cảnh quan đại mạc thảo nguyên, nhưng ở đây cũng không phải thảo nguyên đại mạc, nhưng cũng giống như cảnh trí ấy.

Bình nguyên rộng lớn, hàng hàng cỏ xanh cao đến eo mỗi khi bị gió thổi vào thì lại như sóng biển nhấp nhô, từng con cừ trắng tuyết đang cúi đầu ăn cỏ.

Cuối bình nguyên, có một hàng rào chắn gỗ. Vô Cực tựa trên lan can, ánh mắt ôn nhu nhìn ngắm phía xa.

Con ưng khổng lồ toàn thân trắng tinh đang bay dưới tầng trời thấp, móng vuốt kim sắc nắm lấy móng của một chú cừu, bắt bọn nó tụ lại cùng một chỗ, sau đó càng làm cừu đàn vượt qua bãi đất phụ cận, hành động của nó rất giống chó chăn cừu.

Nhân nhi mỉm cười chỉ huy con ưng khổng lồ, mái tóc dài màu ánh trắng tung bay trong gió, màu sắc kia, chói lóa đến mức Vô Cực cơ hồ mở mắt không ta. Khi người nọ quay đầu nhìn về phía hắn, chỉ là tầm mắt giao nhau, đã khiến cho nhịp tim Vô Cực đập hụt mấy cái.

Một loại tên là yêu say đắm gì đó, không ngừng tràn ra từ lồng ngực hắn, cho dù trên đầu đối phương có mấy chữ màu đỏ chói mắt, cũng không thể ngăn trở được nhu tình tràn đầy, làm hắn vừa đau, lại thương...

Chân chính ngăn trở hắn, kỳ thực chỉ là cái rào chắn chết tiệt.

Vô Cực trừng lan can trước mắt, thoát nhìn chỉ là mấy khúc gỗ yếu ớt nhưng dù thế nào cũng đẩy không ra.

“Lan can đó không thể hủy được đâu.” Ta bật cười.”Hơn nữa người cũng không nhảy qua được.”

“Ta đương nhiên biết.” Vô Cực cả người tựa trên lan can, lam mâu dừng ở ta, tràn ngập ý vị cầu khẩn.

“Nếu muốn vào như vậy, người có thể đi nhậm chức nông phu.” Ta nói: “Học được kỹ năng Mục Dương là có thể tiến vào bãi cỏ.”

“Cấp 1 là đến chuồng dê, không phải thảo nguyên.” Vô Cực nói.

“Đúng a.” Ta cười nói: “Ta quên mất.”

“Học cũng vô dụng.” Vô Cực thở dài.

Kỹ năng Mục Dương cấp thấp nhất chỉ có thể ở trong chuồng dê nuôi dê, lên cấp 3 mới có thể đến thảo nguyên chăn thả. Mục Dương cấp 4 có thể thuê chó chăn dê hỗ trợ quản lý bầy dê, xua đuổi dã lang, cấp 6 có thể sử dụng súng vật chăn thả, đề cao thật lớn độ linh hoạt cùng tính tiện lợi (thuê chó chăn dê phí không ít tiền bạc, hơn nữa cũng không ăn ý lắm với chủ nhân).

Đẳng cấp Mục Dương của ta đã sắp lên cấp 7, chỉ cần luyện đến cấp 7, không cần chỉ huy, súng vật sẽ trực tiếp chăn thả bầy dê, hơn nữa súng vật còn có giá trị kinh nghiệm. Trong lúc đoàn thể thi đấu, tăng gấp đôi kinh nghiệm kỹ năng sinh hoạt, đây chính là thời cơ tốt nhất để luyện kỹ năng sinh hoạt.

Bất quá, nguyên nhân ta đến bãi cỏ không phải vì giá trị kinh nghiệm gấp đôi kia, mà là, ta bị hồng danh.

Thiên Vận ngoại trừ vùng cấm, các nơi khác đều có thể PK, nhưng chỉ tương đối, PK nghiêm phạt cũng rất nặng. Mỗi một lần công kích ngoạn gia sẽ khấu trừ một trăm điểm danh vọng, giết chết ngoạn gia lập tức bị trừ một nghìn điểm danh vọng. Giá trị danh vọng âm dưới một nghìn sẽ bị hồng danh (ID chuyển thành màu đỏ hiện lên trên đầu người chơi).

Ngoạn gia giết chết người mang hồng danh không bị trừ giá trị danh vọng, mà người chơi mang hồng danh tử vong, đẳng cấp sẽ rụng về cấp 1, cũng chẳng khác gì trọng luyện.

Vì thế tuy rằng chúng ta còn có đạo cụ vẫn chưa thu thập, nhưng là vì an toàn, không thể làm gì khác hơn là trở về bãi cỏ (các nơi luyện kỹ năng sinh hoạt đều không thể PK, cũng không có quái vật) luyện kỹ năng sinh hoạt, bằng không nếu như có người nào đó nhìn ta không vừa mắt, chém ta về thành hồi sức, vậy ta sẽ khóc không ra nước mắt.

Vô Cực còn lại là bởi vì cánh tay cầm vũ khí vẫn chưa mọc lại (sau khi mất chỉ cần phải online một ngày mới có thể mọc trở lại), lực công kích và phòng ngự giảm đi, hơn nữa hấn lo cho ta, vì vậy theo ta đến bãi cỏ luyện công, đem chuyện thu thập đạo cụ giao cho Nhất Phương bọn họ, dù sao có Nửa Cuộc Đời bọn hấn cùng đi, hấn là không có vấn đề gì.

Được rồi, kỳ thực là có chút vấn đề.

Đó chính là...

Vô Cực thực sự rất muốn tiến vào bãi cỏ.

Ta buồn cười Vô Cực bày ra ánh mắt ai oán, bất đắc dĩ nói.

“Không có biện pháp, người không đạt được kỹ năng Mục Dương cấp 3 không thể vào bãi cỏ.” Ta cười khổ.”Người cũng không mong muốn ta ly khai vùng cấm đi?”

Nghe vậy, Vô Cực sửng sốt, chợt thu hồi ánh mắt ai oán, thay bằng khuôn mặt tươi cười cuồng ngạo.

Hấn cười ngạo nghễ, nói: “Qua đây!” Cường thế cùng bá đạo trong giọng nói rất nhanh đã níu lấy ta.

Ta cười ngọt ngào, đi tới bên rào chắn, cách lan can gỗ, tựa đầu lên vai hấn. Vô Cực vươn cánh tay trái, giữ chặt thắt lưng ta, môi dán bên tai ta, ôn thanh nói nhỏ...

Có lẽ sẽ có người nghi vấn, sẽ cười nhạo, nói thế giới ảo của game online sẽ có tình yêu thật sự sao?

Bề ngoài xinh đẹp bày biện ra ngoài chỉ là một vài số liệu, lời ngon tiếng ngọt chỉ là thuận tay gõ ra, đầy những điều dối trá, tất cả... đều là hư vô... đều là giả tạo.

Thế nhưng.

Nếu như bọn họ thấy một màn như vậy...

Thảo nguyên xanh ngắt, gió mát sáng khóa, ánh sáng mặt trời chậm rãi mọc lên, ánh ban mai cắt qua phía chân trời.

Hai người tại đây ôm lấy nhau giữa đất trời, yên tĩnh cùng ôn nhu vậy quanh bọn họ....

Là chân thật.

41. Chương 41: Thi Đấu Kết Thúc

Cá đèn lồng cự đại Thác Thập Thác Thập, dưới sự mãnh công của mọi người, bị đánh ngã xuống đất, phun ra một đồng đạo cụ.

“Mau kiểm! Mau kiểm!” Sa Lợi Diệp chỉ vào một vật có hình một cái đăng phao rơi trên mặt đất, kêu lên.

Tàng Dao liền bước lên phía trước kiểm tra.

“Rốt cục thu thập được rồi...” Thiên Lý đưa tay vuốt thắt lưng mỗi nhừ. “Mệt chết!”

“Há!” Nhất Kiếm không có hình tượng đánh một cái ngáp lớn. “Trời sáng quạch rồi.”

“Không biết là ai làm hại á.” Sa Lợi Diệp xoa thắt lưng, liếc xéo Nhất Kiếm.

Thác Thập Thác Thập số lượng rất thưa thớt, mỗi tầng mê cung đáy biển khoảng chừng chỉ có ba bốn con, hơn nữa, xác suất rơi đăng phao cũng rất thấp. Hai giờ trước, Nhất Kiếm không cẩn thận nhặt lên một cái đăng phao, liền bị mọi người mắt lạnh trừng trừng, nhất là Tiểu Diệp, mỗi lần nằng giết một con Thác Thập Thác Thập là ‘nhớ nhung’ Nhất Kiếm một lần.

“Ta hự không phải cố ý.” Nhất Kiếm lắc lắc mặt. “Ta đâu biết nó không thể giao dịch đâu.” Khi đó Nhất Phương và Tàng Dao đều ở bên kia đối phó một con quái khác, hẳn là sợ vật phẩm để lâu không nhặt lên sẽ biến mất, vì vậy mới nhặt lên. Hẳn cũng là hảo tâm a!

“GM ngay từ đầu thì có nói rõ, đạo cụ thi đấu trừ phi sưu tập thêm một vật phẩm đồng dạng, bằng không thì không thể giao dịch!” Sa Lợi Diệp tiếp tục chọi đạn pháo. “Hại chúng ta lãng phí nhiều thời gian như vậy, người có biết thiếu ngủ chính là kẻ thù của sắc đẹp không hả!”

“Dù sao cũng đã đánh được rồi mà.” Tàng Dao vội vã khuyên nhủ: “Các người cũng đừng cãi nhau.”

“Đúng vậy.” Thiên Lý cũng nói: “Thời gian vẫn còn chưa tới.”

“Không phải ta thích cãi nhau với hẳn, là hẳn...”

“Ta đã xin lỗi rồi còn gì, nàng ta còn...”

“Trở về thành đi.” Không để ý tới hai người lại ồn ào, Tà Hỏa Hoàng cứ thế xoay người đi. “Ta mệt mỏi.”

“Ta cũng vậy...” Nhất Phương nói. Cũng bỏ đi.

“Lễ trao giải đến trưa mới bắt đầu.” Nửa Cuộc Đời nói: “Chúng ta về trước đi giao mấy thứ đông tây này, sau đó ngủ một giấc.”

“Ta hiện tại có thể ngủ...” Hai mắt Tiểu Dương đã híp lại.

“Ngủ ở chỗ này á! Người điên ư!” Thiên Lý vội vã nhéo vành tai Tiểu Dương, rống to hơn: “Tĩnh lại a!”

“Tĩnh rồi, tĩnh rồi.” Tiểu Dương bưng tai lại. “Đừng gào nữa...”

“Tĩnh thì đi thôi.” Thiên Lý nói: “Nửa Cuộc Đời đại ca bọn họ đều đi hết rồi.”

“Không thể nào!” Tiểu Dương kêu lên, vội vã theo Thiên Lý chạy tới chỗ Nửa Cuộc Đời bọn họ. “Chờ chúng ta với!”

Sa Lợi Diệp thấy, cũng lập tức lôi kéo Nhất Kiếm. “Ai nha! Chúng ta bị bỏ lại rồi, đi mau đi mau.”

Thật không biết tình cảm của hai người bọn họ là tốt hay không tốt nữa.

Mười hai giờ năm phút trưa, thi đấu đoàn thể chính thức tuyên cáo kết thúc.

Hoạt động dự thi lần này có tổng cộng hơn hai trăm đội ngũ tham gia, trong đó chỉ có mười bốn tổ thu thập đủ đạo cụ, đạt được phần thưởng, có thể thấy được cuộc thi đấu khó khăn thế nào.

Trong mười bốn tổ, đương nhiên bao gồm cả Kính Nguyệt Thành cùng Ngân Chi Vô Hạn thành, mà đội ngũ của Hiếu cung thu thập đủ năm dạng đạo cụ, thu được một khối lãnh địa. Nhưng khiến kẻ khác không phục nhất chính là, đội ngũ Tiêu Dao Công Tử cũng tập đủ đạo cụ, khiến Tiêu Dao Thánh Thành của bọn chúng tăng lên một cấp. Thực sự là ông trời không có mắt!

Trao giải điển lễ cũng cử hành tại đấu trường Simon, sau một hồi lâu lắc chờ trao giải cho thi đấu PK cùng thi đấu kỹ năng sản xuất, rốt cục đến phiên đoàn thể thi đấu.

“Ngân Chi Vô Hạn thành!” Khi GM03 đọc lên tên thành thì hầu như mọi người trong đấu trường đều đứng lên vỗ tay.

“Giỏi quá nha...”

“Ta biết các người sẽ làm được!”

“Làm tốt lắm a!” Thanh âm của mọi người một lần nữa chứng minh thanh danh của Vô Hạn thành.

Vô Cực mặc bộ y phục Tiểu Diệp đặc biệt gấp rút may ra, nguyên bản kiện y phục kim bạch sắc viền lam đã đổi thành trang phục cùng màu, lại thêm giáp ngắn màu bạc cùng áo choàng đỏ sẫm. Trên áo choàng thêu đồ đằng ma pháp màu vàng kim, húc nhật cực quang (ánh sáng mặt trời mới mọc).

Được áo choàng che lấp, căn bản nhìn không ra Vô Cực thiếu cánh tay phải.

“Khổ cực rồi!” GM03 như có như không ngẩng về phía cánh tay trống không của Vô Cực, âm áp cười nói: “Chúc mừng các người.” Đang cầm một túi kim tệ vào đạo cụ thăng cấp lãnh địa đưa cho Vô Cực.

Vô Cực vươn tay, tiếp nhận.”Cảm tạ.” Ngạo nghễ cười.

Khí phách cuồng ngạo từ trên người hắn toát ra, ngay cả GM03 cũng không khỏi bị thuyết phục.

“Người xem hắn, rất lạnh rất giỏi rất đẹp trai rất mê người a!”

“Rất có khí thế a!” Nữ sinh trên khán đài nhin không được thét chói tai, có mấy nàng càng lớn mật phao mị nhãn về phía Vô Cực.

Hắn rất thờ ơ đối với những lời khen tặng này, lam mâu xa xa dừng ở ta.

“Các nàng nói không sai.” Ta mỉm cười với hắn.”Người thật sự rất tuần tú.”

Vô Cực vung lên khuôn mặt tươi cười tuyệt đẹp, sáng lạn, chói mắt, tựa như thái dương trên đầu hắn.

“Vô Cực lão đại là nhất!” Nhất Kiếm quá kêu, “Người ta yêu chết người!”

“Ta cũng yêu chết lão đại rồi!” Thiên Lý ghim chặt cổ Nhất Kiếm.”Người không được giành với ta!”

“Lão đại là của Nguyệt đại ca nha.” Tiểu Dương cười nói: “Các người không có phần đâu.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Tiểu Diệp cười khê nháy mắt mấy cái, lấy khủy tay gác lên vai ta.”Trong lòng Vô Cực lão đại chỉ có Nguyệt Nguyệt nha!”

Ta xấu hổ cười cười. Đám tiểu quỷ này...

Sẵn tiện nói luôn, bộ y phục dự thi của Tiểu Diệp (chính là bộ kỳ bào ta mặc lúc trước), tuy rằng chỉ chiếm được giải năm, thế nhưng danh tiếng bên ngoài cũng là cực cao.

Sau đó, mỗi khi ta và Vô Cực đi trên đường, không biết vì sao, sẽ có một ít nữ nhân dùng ánh mắt ái muội nhìn chúng ta, trên tay còn cầm mấy tấm ảnh.

... Thật là kỳ quái?

Sau ngày trao giải, Nhất Kiếm mới ‘tuần tra’ sông bạc trong thành trở về, đi vào thành chủ thất, liền phát hiện Vô Cực vẽ mặt âm hàn ngồi trên ghế thành chủ, hai tay vòng trước ngực (cánh tay hắn đã mọc lại), thoát nhìn tâm tình không tốt lắm, mà Hoàng và Nhất Phương lại không nói một câu, yên lặng địa ngồi ở hai bên.

“Bầu không khí này... là chuyện gì xảy ra a?” Nhất Kiếm hỏi.

“Hừ!” Tiểu Dương đầu tiên là đưa ngón trỏ lên miệng bảo hắn im lặng, sau đó mặt.

“Lão đại tâm tình không tốt, cẩn thận đừng để bão quét tới.”

“Tâm tình không tốt?” Nhất Kiếm không hiểu ra sao cả, mỗi lần chỉ cần có Nguyệt, Vô Cực khí thế nào đi nữa không phải lập tức tiêu tán sao?”Nguyệt đại ca không ở đây à?” Trong danh sách quân đoàn rõ ràng cho thấy Nguyệt đại ca có online a.

“Hay là hắn lại cùng người khác đi luyện công?” Nhất Kiếm nghĩ chỉ có mỗi khả năng này.

“Nguyệt đại ca ở trong thành.” Tiểu Dương nói: “Hắn hiện giờ đang cùng Nửa Cuộc Đời và Thiên Lý đi dạo phố mua sắm.”

“Đi dạo phố!” Nhất Kiếm nhin không được kinh hô, kết quả bị Vô Cực hung hăng đâm cho mấy nhát nhãn đao. Hắn vội vàng che miệng, ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Dương, thấp giọng hỏi: “Nguyệt đại ca không

phải đang bị hồng danh à, thế nào còn chạy loạn khắp nơi!” Nếu như bị thằng khốn nào không dài mắt chém thì phải làm sao bây giờ.

“Cái này...” Tiểu Dương muốn nói lại thôi.”Ta cũng không rõ lắm.”

“Nguyệt đại ca vừa login liền theo chân bọn họ đi ra ngoài, cũng chưa nói nguyên nhân...” Hắc cũng không dám hỏi Vô Cực đang bày ra sắc mặt xấu xí đến hù chết người a!

“Nguyệt Nguyệt đã trở về!” Sa Lợi Diệp một mực đứng trước cửa trông ngóng kêu lên. Vô Cực lập tức đứng dậy, đẩy cửa ra.

“Bính!” một tiếng, ván cửa bắn ngược trở về đụng vào tường, phát sinh âm hưởng thật lớn. Nhất Kiếm và Tiểu Dương sợ đến hai mắt nhìn nhau, vội vàng cùng đi ra ngoài.

Trước cửa, Vô Cực lạnh lùng trừng Nửa Cuộc Đời, mà Nửa Cuộc Đời cũng không chút nào yếu thế nhìn thẳng Vô Cực.

Nhất Kiếm mặt: “Nguyệt đại ca, đây là có chuyện gì?” Hắc không dám trực tiếp hỏi a.

Ta trả lời: “Lát nữa cho người biết.” Sau đó quay lại nói với Nửa Cuộc Đời: “Hiện giờ hắc là có không ít người phát hiện Nguyệt Phi Ly của Ngân Chi Vô bị hồng danh, sau đó không lâu, đại khái toàn bộ mọi người trên Thiên Vận sẽ biết chuyện này.” Tốc độ lời đồn lan truyền rất kinh khủng.

“Bọn họ nhất định rất muốn biết nguyên nhân.” Khóe miệng ta vung lên tiểu ý gian. “Ngoại trừ phiên bản chân chính ra, chúng ta còn rải vài phiên bản khác ra ngoài.”

“A?”

Nhất Kiếm đem ánh mắt nghi vấn chĩa vào Thiên Lý, Thiên Lý vẻ mặt ngưng trọng lắc lắc đầu, ý bảo hắc hiện giờ đừng nói gì hết.

“Ta minh bạch.” Nửa Cuộc Đời nở nụ cười rất hồ ly. “Một loại là, người cùng game thủ khác có tranh chấp, lỡ tay giết đối phương mà hồng danh; một loại khác, người bởi vì đạo cụ thi đấu bị người đoạt đi, để cướp về cho nên mới hồng danh. Sau đó còn có một loại, người bị game thủ nào đó không dài mắt quấy rầy, tức giận đến mức giết đối phương mới bị hồng danh.”

“Thế nhưng vậy cũng không phải sự thật a.” Nhất Kiếm không giải thích được.”Vì sao phải nói như vậy?”

“Chỉ có lời nói dối... mới có thể càng tô đậm chuyện thật sự đã xảy ra.” Hoàng nói.

“Ta nói rồi, nhất định sẽ làm cho bọn chúng đẹp mặt ra!” Trong mắt Nửa Cuộc Đời hiện lên một mặt quang mang tà ác.

Muốn cho Tiêu Dao Công Tử biết, Ngân Chi Vô chúng ta cũng không phải là dễ chọc!

Đây là ta sau khi chứng kiến thanh danh Ngân Chi Vô cao như vậy, cùng Nửa Cuộc Đời thương lượng ra mưu kế. Cho dù có phóng xuất những tin đồn gây bất lợi với ta, cũng sẽ không có người tin tưởng, mọi người sẽ cho rằng đây là Tiêu Dao Tôn Minh cố ý truyền ra để vấy vẹo sự thật, còn có thể đả kích danh tiếng của chúng.

Tuy rằng mang trạng thái hồng danh đi trên đường có chút phiền lưu, thế nhưng, như vậy càng có thể khiến những người khác biết, ta bị hồng danh. Hơn nữa có phó thành chủ Nửa Cuộc Đời tọa trấn, ai cũng không có can đảm muốn chết mà công kích ta.

Bất quá chuyện này Vô Cực không tán thành, hắc không muốn ta đi mạo hiểm như vậy, hắc bảo hắc sẽ nghĩ biện pháp khác trả thù Tiêu Dao Công Tử.

Ta chỉ đành cùng Nửa Cuộc Đời lừa gạt Vô Cực, tìm Thiên Lý lúc ấy đã online cùng đi, kết quả...

“Ta không thích có người gạt ta.” Đôi mắt Vô Cực bán mị, lạnh lùng nói: “Cũng không thích có người làm trái ta.” Nghe thấy tuy rằng ngang ngược, nhưng dụng ý trong đó rất rõ ràng. Hắc lo lắng ta gặp nguy hiểm.

“Lần sau sẽ không.” Ta bồi cười nói: “Có Nửa Cuộc Đời ở đó, không có ai dám công kích ta đâu.”

“Đúng hay không a... Nửa Cuộc Đời.” Ta kéo kéo ông tay áo Nửa Cuộc Đời, muốn hấn dừng cùng Vô Cực âm ỉ. “Ngân Chi Vô chúng ta nào có loại người trắng mắt không biết phân biệt tốt xấu thấy người mang hồng danh là giết.”

“Coi như ta sơ ngươi.” Nửa Cuộc Đời buông tay.”Đừng có dùng cái mắt băng khối của ngươi đâm ta nữa.”

Nửa Cuộc Đời phát một mật ngữ cho Vô Cực.”Ngươi cũng không phải không biết tính của Tiểu Nguyệt, cho dù ta không bồi hấn đi, hấn cũng sẽ tìm người khác, thậm chí là đi một mình.”

“Chủ ý là ngươi nghĩ ra.” Vô Cực trả lời.

“Lê nào Tiểu Nguyệt không nghĩ ra được?” Nửa Cuộc Đời nói. Hấn biết hiện tại chỉ cần lôi Nguyệt ra làm cớ, Vô Cực sẽ không truy cứu nữa.

“...” Quả nhiên, Vô Cực không lời nào để nói. Hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi vào thành chủ thất.

“Được rồi!” Tiểu Diệp đột nhiên nói: “Nếu có người hỏi chúng ta, tại sao Nguyệt Nguyệt bị hồng danh? Chúng ta sẽ nói ‘mọi chuyện đều đã qua, Nguyệt Nguyệt không muốn tính toán nữa, hiện tại quan trọng nhất là sớm tẩy trắng’. Biết chưa?”

“Ác!” Thiên Lý đáp.

“OK!” Tiểu Dương cười nói: “Không thành vấn đề.”

Những người khác cũng đều gật đầu phụ họa, chỉ có Nhất Kiếm không giải thích được hỏi: “Vì sao?”

“Động động đại não có được hay không!” Tiểu Diệp sắp phát điên.”Ngươi người này sao lại ngu ngốc đến thế a!”

“Bởi vì chúng ta là Ngân Chi Vô khoan hồng đại lượng a.” Nửa Cuộc Đời hai tay tạo thành chữ thập, giả vờ làm ra một bộ dạng thực thần thánh.

“Ác, ta đã hiểu.” Nhất Kiếm đáp: “Như vậy càng có vẻ Tiêu Dao là tên tiểu nhân gian trá sao?”

“Nguyên lai ngươi có đại não a!” Tiểu Diệp vỗ mặt kinh ngạc.”Thật không ngờ nha.”

“Ta đương nhiên là có!” Nhất Kiếm kêu lên.

“Đúng vậy, ai mà không có đại não.” Nửa Cuộc Đời thiêu thiêu mi, ác ý cười nói: “Chỉ là của ngươi đặc biệt nhỏ mà thôi.”

“Ngươi... Các ngươi...” Nhất Kiếm chịu không nổi hai hồ ly miệng mồm lạnh lợi thay phiên oanh tạc, ủy khuất cong khóe miệng, la lên: “Nguyệt đại ca, ta rất đáng thương a!”

Biểu tình hoạt kê, khiến chúng ta nhìn không được cười ha hả, bầu không khí nặng nề trở thành hư không.

Chuyện Nguyệt Phi Ly của Ngân Chi Vô bị hồng danh, được Nửa Cuộc Đời trợ giúp, trở thành đề tài thảo luận sôi sục nhất trên toàn Thiên Vận, thậm chí làm cho phía chính phủ phải tiến hành thay đổi chế độ PK.

Khi ngoạn gia trong trạng thái PK, bị liên tục công kích hơn mười phút, hệ thống sẽ tự động nhảy ra bảng tuyển chọn, để ngoạn gia tuyển chọn có muốn logout hay không.

Danh tiếng Tiêu Dao Công Tử cũng bởi vậy mà tụt đến mức chẳng còn manh giáp, rất nhiều phân minh đều lui đoàn, mà những kẻ còn ở lại đoàn đều trở thành chuột chạy qua đường, bị người kêu đánh. Danh xưng Đệ nhất đại minh Tiêu Dao Tôn Minh từng đứng đầu Thiên Vận, từ nay về sau không còn tồn tại nữa...

Bất quá, đây là chuyện sau này. Hiện tại ta nên phiên nào là chuyện phải làm sao để tẩy trắng.

Muốn giải trừ trạng thái hồng danh chỉ có hai phương pháp, thứ nhất là làm nhiệm vụ đem giá trị danh vọng âm thăng trở về, bất quá giá trị danh vọng thưởng cho từng nhiệm vụ cũng không cao, ngay cả Vô Cực chơi lâu như vậy, danh vọng cũng chỉ mới hơn một vạn (trong Thiên Vận nhiều đây cũng coi như là rất cao), dùng phương thức làm nhiệm vụ tẩy trắng, không chỉ mất rất nhiều thời gian, hơn nữa trên người hồng danh lại chạy ra ngoài làm nhiệm vụ cũng rất nguy hiểm. Vì thế thông thường đều là làm nhiệm vụ quân đoàn, để người trong đoàn hỗ trợ giải nhiệm vụ.

Để bạn bè trong đoàn bên ba bên ngoài, chính mình lại trốn ở trong phòng chờ giá trị danh vọng tăng lên, không phải là tác phong của ta, vì thế, ta cần phương pháp thứ hai để tẩy trắng.

Con đường chuộc tội...

Người bị hồng danh, đều có thể đến giáo đường tìm thần phụ, yêu cầu hẩn cho mình đi lên con đường chuộc tội. Sau khi đi hết toàn bộ hành trình, giá trị danh vọng về linh, hết thấy bắt đầu lại lần nữa.

Chỉ là, con đường này, rất khó đi. Bên trong có rất nhiều quái mạnh không nói, chỉ là đi vào không thể mang theo bất luận vũ khí gì, trang bị còn có thuốc bổ này nọ cũng không được, khiến không ít người bỏ đi ý niệm trong đầu. Nhưng cũng không bao gồm cả ta!

Sau chuyện Tiêu Dao Công Tử, ta nói với mọi người về chuyện tẩy trắng.

“Yên tâm đi!” Nhất Kiếm vỗ vỗ ngực, nói: “Chúng ta sẽ giúp người.”

“Đúng vậy!” Thiên Lý đáp: “Hiện tại phải đi tiếp nhận nhiệm vụ, ta nhớ có mấy nhiệm vụ thưởng giá trị danh vọng rất cao.” Thiên Lý đột trước bị Vô Cực bắt mỗi ngày canh giữ trước công hội mạo hiểm giả chờ nhiệm vụ, vì vậy nội dung nhiệm vụ hẩn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

“Không được.” Ta mỉm cười, nói: “Ta phải đi con đường chuộc tội.” Mới nói xong, mọi người đều kinh ngạc nhìn ta, sau đó lập tức phản đối.

“Không được đâu!” Nhất Kiếm nín lấy cổ áo ta, kêu lên: “Cái kia rất khó nha! Đại ca ngươi cần suy nghĩ cho kỹ càng!”

“Quái mạnh lại không thể mang vũ khí, hơn nữa chúng ta cũng không thể giúp người...”

“Đúng vậy!” Tiểu Dương liếc mắt gật đầu, “Ta nghe người ta nói nha, không có mấy ai vượt qua được, đại ca ngươi không nên đi

Thiên Lý nói tiếp: “Chúng ta giải nhiệm vụ thì tốt rồi, con đường chuộc tội không dễ đi đâu.”

“Ngươi suy nghĩ lại đi.” Hoàng nói rằng.

“Đừng coi thường chúng ta như thế.” Nhất Phương nói: “Làm mấy cái nhiệm vụ không tính là gì.”

“Đúng thế! Đúng thế!” Tiểu Diệp lắc lắc cánh tay ta, làm nũng, “Ta nhất định sẽ giúp Nguyệt Nguyệt tẩy đến trắng bóc, Nguyệt Nguyệt ngươi đừng có mạo hiểm như vậy mà.”

Mà Nửa Cuộc Đời không nói gì, chỉ là lo lắng nhìn Vô Cực thần sắc bình, sắc mặt bình tĩnh kia, thật không giống phản ứng bình thường Vô Cực nên có.

“Ta biết các ngươi đều nguyện ý giúp ta.” Ta cảm kích cười cười. “Nhưng các ngươi có biết danh vọng ta bây giờ là bao nhiêu không?”

Không đợi mọi người đặt câu hỏi, ta nói tiếp: “Âm ba nghìn.”

Tiểu Diệp hút một hơi lạnh khí.”Sao lại nhiều như vậy!”

“Không thể nào!”

“Âm ba nghìn!” Nhất Kiếm và Thiên Lý song song kêu lên.

“Cho nên...” Ta vẫn cười như cũ, “Ta phải đi con đường chuộc tội.”

“Thế nhưng...” Nhất Kiếm vẻ mặt do dự.

“Ta đã quyết định rồi.” Những lời này ngăn mọi người có thêm ý kiến.

Con đường chuộc tội ngay cả Nhất Phương cũng không nắm chắc có thể vượt qua được, huống chi Nguyệt cấp thấp hơn hẩn, phòng ngự lẫn huyết lượng đều thấp hơn rất nhiều. Bọn họ thực sự rất không hy vọng Nguyệt mạo hiểm như vậy.

Nhưng bọn họ cũng biết, Nguyệt bình thường ôn nhu hiền lành bao nhiêu, tức giận lên rồi thì còn kinh khủng hơn cả Vô Cực. Một khi y kiên trì ới việc gì rồi, bất cứ ai cũng không thể thay đổi quyết định của y.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là quăng ánh mắt về phía Vô Cực, hy vọng Vô Cực có thể khuyên Nguyệt bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Nào biết Vô Cực không chỉ chẳng khuyên can, còn nói ra lời làm bọn họ hoảng sợ không thôi.

“Người đi đi.” Vô Cực nói: “Thế nhưng, ta cũng muốn đi cùng người.”

“A?” Ta không giải thích được.

“Cùng người đi con đường chuộc tội.” Vô Cực ngưng lên ta, cười đến rất ôn nhu.

“Cái gì!” Ta, Nhất Kiếm và Thiên Lý trăm miệng một lời kêu lên.

Nửa Cuộc Đời vỗ vỗ trán, cười khổ.”Ta biết ngay mà.”

“Đừng làm rộn!” Ta còn đau đầu hơn cả Nửa Cuộc Đời.”Người biết chỉ có người mang hồng danh mới có thể bước vào con đường chuộc tội đi! Hơn nữa sau khi đi ra danh vọng sẽ về linh a.”

“Ta muốn cùng người đi.” Vô Cực nói lần thứ hai.

“Người đang ép ta bỏ đi ý niệm trong đầu sao?”

“Ta không có.” Vô Cực sắc mặt ngưng trọng nói: “Người cũng biết, ta không cần phải làm như vậy.”

“Ta...” Ai, ta đương nhiên biết, mấy thứ mảnh khoe uy hiếp, Vô Cực khinh thường dùng. Cũng bởi vì như vậy...

“Người muốn ta làm thế nào mới tốt đây?” Ta lâm vào thế khó xử, cực kỳ vô lực.

“Mỗi người lại đi đường khác nhau, chúng ta không có khả năng cùng đi a!” Ta khuyên nhủ.

“Cho nên...” Vô Cực dương dương mi, vô lại nói: “Cho dù người không đáp ứng, ta vẫn sẽ cùng theo đi vào.”

Sau đó hẩn mặt: “Nếu như không đồng cam cộng khổ, cộng phân hỉ ưu, làm sao được gọi là tình lữ đây?”

“Là người muốn ta không được bỏ xuống người, mà người cũng đã đáp ứng sẽ không lưu lại một mình ta.” Hẩn nắm lấy tay ta, bao bọc trong đôi bàn tay.”Cho dù không cùng đường, ta cũng muốn cùng đi với người.”

Ta cúi thấp đầu, lông mi hơi run. Không thể nói gì...

“Người đáp ứng rồi?” Vô Cực hỏi.

“Không phản đối.” Ta than thở. Không đáp ứng, thì có thể làm sao bây giờ chứ?

“Như vậy.” Vô Cực vung lên nụ cười cuồng ngạo.”Tìm vài người đến giúp ta đạt hồng danh đi!” Hẩn gác Minh Nguyệt kiếm trượng lên vai, thoạt nhìn thập phần uy mãnh cường thế.

Vô Cực biết, ai cũng không thay đổi được kiên trì của ta. Vì thế hẩn không thay đổi nó, mà là theo vào. Đồng thời kiên trì.

“Thật là có đủ bá đạo.” Ta bĩu môi. Khóe miệng vung lên, không biết là bắt đắc dĩ hay là hạnh phúc...

“Chờ một chút!” Nhất Phương đột nhiên gọi Vô Cực đang định đi ra ngoài thành.

“Àn?” Vô Cực cũng không quay đầu lại.

“Người điếc a.” Nhất Phương đi nhanh đuổi theo. “Gọi người chờ một chút nghe không được!” Hẩn vươn tay đáp lên vai Vô Cực.

Vô Cực liếc nhìn Nhất Phương, nói: “Người đừng nói với ta... Cũng muốn vô giúp vui.”

“Ta không nhàm chán như người.” Nhất Phương trở mình mắt trợn trắng.”Ta chỉ là muốn với người...”

Nửa Cuộc Đời cũng đuổi theo Vô Cực nói tiếp: “Chúng ta điều không phải quân đoàn gương mẫu của Thiên Vận sao?”

“Àn?” Vô Cực thiêu mi.”Quân đoàn gương mẫu?”

“Cho nên, thân là thành chủ đại nhân quân đoàn gương mẫu đệ nhất Thiên Vận, như thế nào có thể tùy tiện PK mà mang hồng danh chứ?” Nửa Cuộc Đời lần thứ hai đưa tay tạo thành chữ thập, vẽ mặt thần thánh giáng bài.

“Người muốn ngăn cản ta?” Vô Cực lãnh mâu híp lại.

“Ta nào dám.” Nửa Cuộc Đời cười khở.”Cũng không phải là chán sống.”

“Ý ta chính là, tùy tiện giết vài người thật không tốt, nhanh như vậy tìm tiểu nhân Tiêu Dao Công Tử tính toán nợ nần cũng không hay, như vậy...” Hắc cười vô hại, chỉ thiếu cái vàng hào quang trên đầu.

“Bớt nói nhảm đi!” Vô Cực có điểm không kiên nhẫn.

Vừa mới dứt lời, Nhất Phương phút chốc rút ra trường đao, chém tới trên lưng Vô Cực.

Vô Cực mạo hiểm né qua, quay đầu kinh ngạc nhìn Nhất Phương.

“Đã lâu không tỷ thí với người.” Nhất Phương nói: “Nhất định phải đánh nhiều mấy trận mới được.”

Vô Cực đầu tiên là sửng sốt một chút, chợt cắn răng cả giận nói: “Hỗn đản! Các người ngu ngốc a!”

“Hảo hảo hảo.” Nửa Cuộc Đời thúc vào lưng Vô Cực, cường ngạnh đẩy hắn ra ngoài thành.”Chúng ta ngu ngốc, Ngân Chi Vô có thể đổi tên thành Ngu Ngốc đoàn, như vậy có thể đi!”

“Một đám ngu ngốc.” Hoàng cau mày, cũng chậm rãi đi theo ra ngoài thành.

“Ngốc một chút cũng không sao cả!” Tiểu Diệp cười khê.

“Đúng a!” Ta chậm rãi nói: “Không sao cả.”

... Người yêu, bằng hữu, ái tình, hữu tình... Ai nói đây chỉ là một trò chơi?

Đại môn giáo đường Ngân Chi Vô bị bảy, tám người bao quanh, rất sợ có ai đó không dài mắt đích chạy ào vào. Ta cùng Vô Cực hai người vai kề vai, đứng ở trước mặt thần phụ, trên đỉnh đầu hiện lên mấy chữ nhỏ màu đỏ tươi “Nguyệt Phi Ly” và “Húc Chi Vô Cực”.

“Thần phụ, ta muốn chuộc tội.” Ta chiếu trình tự tiêu chuẩn nói với NPC thần phụ: “Thỉnh giúp ta mở ra con đường chuộc tội.”

“Con người yếu đuối lạc lối!” Thần phụ từ ái địa vỗ vỗ đầu ta.”Người biết con đường kia đại biểu cho điều gì chứ?”

“Đó là một khảo nghiệm.” Vô Cực nói.

“Là khảo nghiệm như thế nào?” Thần phụ hỏi.

“Khảo nghiệm...” Ta nhìn Vô Cực, nói: “Chúng ta có thể giữ vững dũng khí cùng nghị lực hay không.”

“Đúng vậy, hài tử.” Thần phụ ôn hòa cười.”Con đường này, rất khó đi. Các người vẫn kiên trì phải đi sao?”

“Đúng vậy!”

Vô Cực nắm chặt tay ta, cũng nói: “Đúng vậy!”

“Như vậy, hy vọng các người thành công.” Thanh âm chưa dứt, chúng ta liền bị hai đạo bạch quang dẫn tới con đường chuộc tội.

“Khởi điểm như nhau, cho dù quá trình bất đồng, tới điểm cuối cũng...”

Thần phụ nhìn nơi hai người tiêu thất, cười đến rất thần bí.

—

42. Chương 42: Con Đường Chuộc Tội

Giữa màn trời hôn ám, hai vầng trăng tròn một màu đỏ một màu tím, đang tản ra ánh sáng đỏ và tím vô cùng quý dị.

Ta đứng trên một bình thai màu bụi vàng, phóng mắt nhìn lại, chỉ là một mảng hoang vắng. Cát vàng cuộn cuộn, không có lấy một ngọn cỏ.

Hệ thống thông báo! Tiến nhập vùng hoang mạc.

Hoang, hồng, diễm, là ba cửa khẩu lớn trên con đường chuộc tội, ngoại trừ khảo nghiệm hoàn cảnh, dọc theo đường đi còn phân bố rất nhiều quái vật đẳng cấp rất cao, giữa mỗi cửa khẩu đều có một bình thai có thể cho người nghỉ ngơi, nếu như muốn buông tha, chỉ cần xác nhận tại bình thai là có thể trở lại giáo đường. Ngoạn gia tử vong trên con đường chuộc tội sẽ không rút giá trị kinh nghiệm, thế nhưng sẽ bị đuổi về điểm khởi đầu, cũng có nghĩa con đường đã đi qua là hoàn toàn uổng phí.

Gọi ra bảng trạng bị, trên người quả nhiên chỉ có một thanh tiểu đao (công kích +10) do hệ thống tặng, cái khác đều tạm thời bị thu đi, ta cũng chỉ mặc bộ T-shirt màu trắng lúc nhân vật mới sinh ra.

Tuy là chuyện nằm trong dự liệu, nhưng ta vẫn nhịn không được há hốc mồm. Phải biết rằng, kết giới sư cùng phù chú sư không có trận nhãn thạch và linh phù thì hoàn toàn vô pháp sử dụng kỹ năng, hơn nữa trên con đường chuộc tội cũng không thể gọi ra sủng vật. Tuy rằng có thể triệu hoán ma thú, nhưng không có ma hoàn, SP sớm muộn gì cũng không đủ, khó trách ta chưa từng nghe nói qua có người chơi hệ tinh thần nào thuận lợi đi qua con đường chuộc tội.

Nhưng nếu ta đã chọn thì sẽ không hối hận, hướng chỉ còn có Vô Cực theo ta cùng đi. Cho dù có đang ở không gian bất đồng, ta vẫn có thể cảm giác được, Vô Cực cùng các bằng hữu, đều ở bên cạnh ta.

Phóng xong Tật Phong Thuật cùng các ma pháp phụ trợ khác...

“Được rồi!” Ta cổ vũ chính mình. “Phải đi thôi!” Hít sâu một hơi, bắt đầu chạy như điên.

Cát vàng cuộn cuộn để lại sau lưng ta một màn bụi, phía sau lớp bụi ấy, là một đoàn dã thú. Chúng nó há miệng rộng hoác, lộ ra răng nanh trắng hếu, hai mắt đỏ đậm giữa sắc trời hôn ám càng đặc biệt rõ ràng.

Hiện tại ta chỉ có thể cầu khẩn, trước khi Tật Phong Thuật hết tác dụng, ta có thể thuận lợi chạy đến bình thai kế tiếp.

Bất quá, xem ra lời cầu khẩn của ta không có tác dụng, một đầu hắc hổ từ một bên đột nhiên lao ra, ngăn phía trước ta, đè thấp thân thể, bày ra tư thế công kích.

Nếu như ta lách qua, nhất định sẽ bị quái vật phía sau đuổi theo, nhưng nếu như ta không lách qua, hắc hổ kia rất có thể một ngụm xé rách ta... Như vậy, nhường, hay không nhường?

“Chớ chặn đường!” Ta quát, rút tiểu đao thẳng tắp phóng về hắc hổ.

Không nhường!

Hắc hổ chân sau đạp một cái, bay thẳng về phía ta, trong khoảnh khắc nó nhảy đến trước mặt, ta hơi nghiêng người, trở tay dùng chuôi đao đánh vào đuôi hắc hổ, sau đó dụng lực hướng lên phía trên, đem hắc hổ đánh bay đến giữa không trung.

Đánh bay hắc hổ, ta lập tức cầm đầu chạy như điên, không để ý tới hắc hổ bị ngã một bên đầu óc choáng váng đang phần nộ gầm nhẹ.

Một kích này của ta không thể xóa bao nhiêu máu hắc hổ, nhưng có thể đẩy lùi nó, đây là kỹ xảo đánh quái. Chiến đấu trong Thiên Vận cũng không phải cứng nhắc một đao lại một đao chém quái, hoặc là vừa chạy vừa phóng ma pháp, chỉ cần công kích được yếu hại, có thể trong nháy mắt lấy đi không ít máu quái, thậm chí còn có thể đem quái vật đánh bay. Đương nhiên, nếu như quái vật công kích đến điểm yếu hại của ta cũng như vậy.

Đuôi trên là một trong những điểm yếu hại của hắc hổ, tuy rằng không giống phần cổ có thể trong nháy mắt mất máu, thế nhưng có tỉ lệ nhất định có thể đánh bay nó. Vừa rồi ta dùng chuôi đao, hi sinh lực công kích

của vũ khí, đổi lấy trăm phần trăm đích tỉ lệ kích phi (đánh bay quái vật), dù sao có dùng lưỡi dao công kích đi nữa, ta cũng không thể gây thương tổn được nó, còn không bằng lợi dụng kích phi.

Bất quá loại kỹ xảo này cũng không có mấy người biết, bởi vì cùng với muốn đánh bay quái vật, còn không bằng công kích nơi yếu hại (cổ họng), một kích giết chết nó. Vì thế kỹ xảo này thường bị mọi người trong đoàn đùa giỡn gọi là, kỹ xảo chạy trốn chết.

Không sai... ta hiện giờ chính là chạy trốn chết!

Ta tiếp tục kéo một đoàn quái vật chạy như điên, còn không ngừng đánh bay quái từ một bên xông lên, trước khi Tất Phong Thuật mất tác dụng, rốt cục thấy được một điểm màu xanh, cái này biểu thị, cách trạm Hồng Lạp không còn xa nữa.

Lại chạy gấp hơn một phút, trước mắt xuất hiện một hồ nước lớn, thế nhưng cũng không thấy bình thai thứ hai ta trông chờ.

“Không thể nào!” Ta thở dốc vì kinh ngạc.

Bình thai thế nhưng ở trong hồ, đùa cái quái gì vậy!

Hơn nữa trong hồ còn có một đoàn quái vật thủy hệ đang chờ ta. Thấy cảnh tượng này, ta không tự chủ dừng lại cước bộ, kết quả trong nháy mắt bị quái vật phía sau bổ nhào vào, bạch quang xẹt qua, bị đuổi về điểm xuất phát.

“Có lầm hay không!” Vô lực nằm bệt trên bình thai xuất phát, ta nhịn không được oán giận, “Bình thai nằm trong hồ coi như xong, bên hồ còn vây quanh một đồng cá mập.” Áo nào xối tung đầu tóc.”Này tính cái gì a!”

Ta nằm trên bình thai, nhì lên bầu trời hôn ám, dị nguyệt một tím một đỏ chậm rãi dâng lên.

Vươn hai tay, ánh trăng xuyên thấu kẽ tay, bên tai truyền đến tiếng gió thổi vù vù.

“Không biết Vô Cực giờ ra sao...” Ta thì thào tự nói.

“Không biết Nguyệt bên kia ra sao...” Lúc này, Vô Cực cũng đang nhìn lên hai mặt trăng, cũng thấp giọng nói như vậy.

Hắn rút ra tiểu đao, ra sức vung vào cổ một con cự sư (sư tử có cánh), một đao lấy mạng.

Lần thứ hai xuất thủ, giải quyết rụng hắc sắc đại lang muốn đánh lên phía sau lưng.

“Mỗi bước mỗi giết, thật phiền phức!” Nhìn phía trước mơ hồ thoáng hiện hồng quang, Vô Cực ngạo cười.

“Cùng lên đi!” Trong miệng niệm ra một đoạn chú ngữ.

Song song khi đám quái vật vọt tới trước mặt hắn, chú ngữ vừa vận niệm xong.”Phong Long Quyển!” Khẽ quát một tiếng, phong nhận thanh sắc uốn lượn quanh thân hắn, trong nháy mắt hình thành một đạo phong trụ (gió xoáy) cự đại, quái vật tới gần phong trụ đều bị cuốn lên không trung cao cao, sau đó bị quăng xuống, nằm trên mặt đất không thể động đậy.

Vô Cực tiến lên từng đao từng đao chém chết chúng nó.

Vô Cực không giống với Nguyệt, hắn chậm rãi đi, một đường giết tới. Tuy rằng không có trang bị, thế nhưng hắn đẳng cấp đủ cao, lại có thể sử dụng ma pháp, chỉ cần không phải mấy cái cùng tiến lên, Vô Cực đều ứng phó qua được. Chỉ là khiến hắn cảm thấy thật phiền toái.

Hắn phát phát đoản đao trong tay, lại luyện tập mấy động tác phách khâm, mới tiếp tục đi về phía trước. Dọc theo đường đi, còn hữu ý vô ý nắm chặt bàn tay.

“Thật không quen mà.” Vô Cực than thở. Vô luận là trọng lượng hay xúc cảm, hắn đều nghĩ Minh Nguyệt kiếm trượng hắn dùng quen thuộc hơn. Vô Cực nhìn đoản đao trong tay, lần thứ hai suy nghĩ chuyện này.

Bất không được, trôi qua những ngón tay.

Khoảnh khắc Nguyệt nhảy vào kiếm lò...

Thống khổ, không thể nói nên lời.

Nguyệt của ta, Nguyệt của ta, Nguyệt của ta... Trong lòng Vô Cực nỉ non, hắn đã mấy trăm lần phát thệ, không được để y chịu khổ, không thể để y hi sinh.

Thế nhưng... Vì sao vẫn...

Vô Cực biết, Nguyệt sẽ không ngoan ngoãn vùi vào lòng hắn để hắn che chở, nếu có thể, Nguyệt mong muốn sẽ trở thành cánh của mình, cho mình sức mạnh để tung bay. Đây là ái tình mà một nam nhân có thể cho một nam nhân khác.

Như vậy... Để hắn cũng thành cánh đi!

Phải có một đôi cánh mới có thể bay lên.

Hắn muốn sức mạnh, không phải do bất luận ai mang đến, là sức mạnh do mình rèn đúc được!

“Chết đi!” Vô Cực gầm nhẹ, một đao chém bay ba con hắc lang.

—

Hệ thống thông báo! Tiến nhập Hồng Lạc chi địa.

Ta vừa nhảy vào nước, lập tức lệnh mười hai con triệu hoán thú đã triệu hoán từ trước xông lên ngăn trở đám cá mập, mà mình cũng liều mạng bơi về phía bình thai.

Hệ thống thông báo! Toàn bộ triệu hoán thú tử vong, triệu hoán sư mất 600 HP.

Huyết lượng của ta trong nháy mắt tuột đi một mảng lớn, mà sau khi giết chết thú triệu hoán, đại quân cá mập cũng lập tức quay đầu lại truy đuổi ta.

Bình thai đã gần ngay trước mắt!

“Đáng ghét!” Một con cá mập xông lên cắn vào vai ta, ta ăn đau kêu lên một tiếng.

Không có thời gian để ý tới con cá mập vẫn còn ‘dính’ trên người, ta nỗ lực tiếp tục bơi về phía trước.

Tay vừa đụng đến bình thai, ta lập tức xoay người bò lên trên, lúc này mới có thời gian xử lý đầu cá mập kia.

Ta bắt lấy cá mập, ném nó tới một góc bình thai, nhìn nó vì không thở được mà giãy giụa trên mặt đất, thẳng đến khi thi thể cá mập chậm rãi trở nên trong suốt và tiêu thất, ta mới thả lỏng tinh thần, nằm trên bình thai màu lam đậm, cũng không nhúc nhích.

“Hô!” Thực sự là một chết người đi được...

Ta gọi ra bảng trạng thái, nhìn HP và SP của mình chậm rãi tăng trở lại, phun ra một ngụm khí lớn.

Khi lần thứ hai ta chạy đến bên hồ, nhảy vào trong hồ rồi bị cá mập phân thân, ta liền nghĩ tới biện pháp này.

Lợi dụng triệu hoán thú chặn quái, cho mình thời gian bỏ rút quái vật, nhưng triệu hoán thú có tác dụng trong hai mươi phút, trong thời gian đó ta căn bản không có khả năng chạy đến bên hồ, vì vậy trước khi nhóm triệu hoán thú đầu tiên biến mất, ta lệnh chúng nó giúp ta thanh lý hoặc dẫn đi quái phụ cận, sau đó lại triệu hồi một nhóm mới.

Chạy đến bên hồ, trước tiên cũng lệnh cho thú triệu hồi thanh lý quái, sau đó lại triệu hoán một nhóm mới về ngăn trở cá mập (triệu hoán thú trong nước và trên cạn bắt đồng, cho nên có thể triệu hoán một lần nữa).

Phương pháp này phiêu lưu rất lớn, nếu như số lượng quái quá nhiều, triệu hoán thú đối phó không nổi, ta đây liền xui xẻo. Hơn nữa triệu hoán thú tử vong thế nhưng sẽ khấu trừ lượng máu của hoán sư, ta lại phải tiết kiệm SP, vì thế, sau khi bị đuổi về điểm xuất phát bảy lần, ta mới có thể thuận lợi đi tới đây...

Còn tới nửa đường a!

Ta khóc.

...

Nghỉ ngơi một hồi, ta đứng lên, nhìn về phía trước. Hồ nước mênh mông vô bờ, phía xa xa sương mù bao phủ mờ mịt, mơ hồ nhìn ra được có hắc giao ngồi lên mặt hồ.

Hắc giao 132 cấp! Như thế nào mà ngay cả loại này quái cũng có!

Xem ra, con đường kế tiếp không dễ đi rồi (không đi qua nổi a!).

Vô Cực từ trong hồ đứng lên, trên người vẫn còn ướt sũng, thế nhưng hắn tiếp tục đi vài bước, nước đọng trên y phục toàn bộ bốc hơi.

Hệ thống thông báo! Tiến nhập Sí Diễm Chi Địa.

Trước mắt là một biển lửa, những ngọn lửa màu xanh lam, chanh quất, đỏ tươi... lần lượt xông lên, mỗi cái đều cao hơn con người.

Hắn nhìn hỏa diễm trước mắt, cuống ngạo nở nụ cười, kỷ quan phía trước đúng là có chút vấn đề, nhưng hỏa lửa không thể làm khó được hắn. Vô Cực lập tức thả một băng thuật, công kích một con hỏa hùng (gấu lửa) đang vọt về phía hắn.

Cước bộ Vô Cực mỗi khi dừng lại, mấy phát băng tiễn lập tức phóng tới trên người quái phụ cận, thế nhưng Vô Cực thái độ khác thường không hề đánh chết quái, liều mạng đi tới trước, bởi vì, hắn bắt đầu sốt ruột.

Vừa rồi hắn hao hết một phen công phu mới có thể đánh chết hắc giao, vậy Nguyệt lúc này hoàn toàn không có sức chiến đấu thì thế nào? Hắn nên làm gì bây giờ?

Dù biết rõ giúp không được gì, Vô Cực vẫn liều mạng xông về phía trước, hắn hy vọng sau khi đi ra có thể phát hiện Nguyệt đang chờ hắn, bằng không, hắn ở bên ngoài chờ Nguyệt cũng tốt.

Rất nhanh, Vô Cực thấy bình thai cuối cùng xuất hiện ở phương xa, chỉ cần cùng NPC trên bình thai đối thoại, hắn có thể ly khai con đường chuộc tội, thuận lợi rửa sạch hồng danh.

Nhưng nếu như Nguyệt không tẩy trừ được hồng danh, hắn không ngại cùng Nhất Phương bọn họ “đánh” thêm một hồi, bởi Nguyệt cùng nhau làm hồng nhân (người mang hồng danh).

Vì cứu mình mà Nguyệt bị hồng danh...

Nhất Phương bọn họ vì để cho chính mình hồng danh mà tự nguyện cho mình giết chết...

Vô Cực rất cảm khái, vì sao bên cạnh hắn đều là người như thế, nguyện ý ủy khuất chính mình, đều là người của hắn.

Dụng tâm đối đãi, thật tình ở chung, hưởng thụ trò chơi, này rõ ràng là thành quy hắn định ra, thế nhưng những người bên cạnh, so với hắn càng thêm tuân thủ quy định này.

Rõ ràng chỉ là một trò chơi, thế nhưng hắn lại thật sự... đầu nhập vào, nhưng không phải bởi vì bản thân trò chơi, mà là những người đó...

Thế lửa dần dần yếu đi, hắn đã có thể thấy bình thai bạch sắc kia rất rõ ràng. Trên bình thai, có hai người đang đứng, một là NPC mặc áo bào trắng, mà một người khác, đang đưa tay vén những sợi tóc màu ánh trắng ra sau tai, ôn nhuận mỉm cười.

“Nguyệt!”

Không biết là ta có vận khí tốt, hay là ông trời thương cảm ta, khi ta lần thứ hai nhảy xuống trong nước, hắc giao kia vừa lúc bơi sang chỗ khác, cho nên ta rất thuận lợi đi qua Hồng Lạo chi địa, đi tới Sí Diễm chi địa.

Được rồi... Kỳ thực cũng không thuận lợi như vậy, khi ta bước lên bình thai đỏ như máu, huyết lượng ta chỉ còn 1/10 sắp rơi vào trạng thái hôn mê, hơn nữa bên ngoài còn có mấy đầu hỏa hùng lòng vòng quanh bình thai! (bình thai là vùng cấm, quái vật không vào được)

Thế nhưng tất cả khổ cực đều phải qua đi! Ta xuyên qua hỏa diễm hùng hực, bình thai bạch sắc gần ngay trước mắt. Hiện tại ta chỉ hy vọng tam đầu địa ngục khuyến phía sau đừng phun lửa ra, khiến tất cả khổ cực trải qua đều uổng phí.

Hệ thống thông báo! Người đã bị hỏa diễm của tam đầu địa ngục khuyến công kích, HP – 560.

Má ơi! Nếu nó lại phun thêm một lần, ta sẽ xỉu... sai, là hôn mê.

Ta chạy!

Trời xanh không phụ người có lòng, cùng lúc tam đầu địa ngục khuyến há miệng phun ra một ngọn lửa, ta vừa lúc cất bước nhảy vào trong bình thai. Hỏa diễm lập tức bị kết giới bình thai ngăn trở bên ngoài.

“Thực sự là nguy hiểm thật a!” Ta rất không có hình tượng quỳ rạp trên mặt đất thở gấp gấp từng ngụm lớn.

“Khổ cực rồi.” Một thanh âm từ phía trên vang lên, ta lập tức đứng dậy nhìn, nguyên lai là NPC mặc áo bào trắng.

“Sẽ không...” Ta vô thức trả lời NPC.

“Ha ha ha.” NPC cười lớn: “Người vẫn giống hệt như lúc trước.”

“Trước đây? Chúng ta quen biết sao?” Ta hoang mang nhìn hấn, một điểm cũng nghĩ không ra ở nơi nào gặp qua cái người này.

Nhìn ra nghi vấn của ta, NPC nói: “Ta là thôn trưởng Ma tộc tân thủ thôn, một trong các nhà thiết kế của Thiên Vận.”

“A!” Ta kinh ngạc kêu một tiếng.”Sao ngươi lại ở chỗ này?” Lẽ nào bị giáng chức rồi?

Hấn cười nói: “Ta là nhân viên thiết kế, chỉ cần thay thế một NPC là có thể xuất hiện tại bất cứ đâu trong trò chơi.”

“Vậy ngươi xuất hiện ở chỗ này, có việc tìm ta sao?” Ta hỏi.

“Ta nghe Trình Tam nói các ngươi tiến nhập con đường chuộc tội, cho nên thay thế NPC nơi đây.”

“Trình Tam?” Ai a?

“Nhà thiết kế số thứ tự 03.” Hấn nói: “Ta là số 05, ngươi có thể gọi ta là Trình Ngũ.”

Trình nói tiếp: “Bởi vì lo lắng, cho nên ta đến xem, chờ một chút sẽ đổi trở lại.” Hấn đối ta nháy mắt mấy cái.”Cũng không thể để những người khác biết ta chạy loạn.”

“Này...” Ta đột nhiên không biết nên nói cái gì.”Cảm tạ.”

“Các ngươi giúp ta một đại ân, không cần cảm tạ.” Trình Ngũ nói.

“Ta... Ta không hỗ trợ cái gì, chuyện Biệt Tây Bắc, ta vẫn nghĩ chúng ta làm được không tốt.” Kết quả vẫn là không có biện pháp cải thay đổi quá khứ đau thương của hấn, ta phi thường tiếc nuối.

“Không.” Trình Ngũ lắc đầu.”Như vậy là tốt rồi, chúng ta đã làm đều làm. Còn lại, phải nhìn thiên vận (ý trời).” Hấn lại lộ ra ánh mắt tang thương.

“Nhìn thiên vận?” Ta không giải thích được.

“Nói chung... Hiện giờ chuyện này ngươi không cần lo lắng.” Trình Ngũ nói: “Người kia, đã xuất hiện.”

“Người nào?”

Trình Ngũ chỉ về phía trước.”... Hấn.”

Ta nhìn theo hướng hắc chỉ, trong hỏa diễm bốc cao, có một người đang dần dần tới gần.

“Vô Cực? !” Ta kinh ngạc cực kỳ.”Điều này sao có thể? Con đường chuộc tội không phải bất đồng sao?”

“Khởi điểm tương đồng, cho dù quá trình bất đồng, tới cuối cùng... cũng sẽ như nhau.” Trình Ngũ bí hiểm nói: “Con đường nhân sinh, cũng là như vậy.”

“Khởi điểm cùng là sinh, chung điểm cùng là chết.”

Trình Ngũ liếc mắt nhìn ta, sau đó cười nói: “Được rồi, ta phải đi, không quấy rầy các người.”

“Thuận tiện nói với người, Tử Vong đại lục có một nhiệm vụ lớn có thể thu được không ít giá trị danh vọng, các người có thể đi giải giải xem.” Hắc không hổ là trình tự thiết kế sư, trước khi đi còn không quên giới thiệu. “Hảo hảo ngoạn trò chơi đi!”

“Biết rồi.” Ta mỉm cười.”Cảm tạ.”

NPC hoán quay về biểu tình công thức hóa, ta xoay người, đem vài lọn tóc tán loạn vén ra sau tai, ầm ầm cười nhìn về phía Vô Cực.

“Nguyệt!” Vô Cực kinh ngạc địa kêu lên, vội vã chạy tới chỗ ta. “Sao người lại ở chỗ này?”

“Bởi vì chúng ta xuất phát cùng một nơi, cho nên điểm cuối cũng giống nhau.” Ta nói.

Vô Cực vừa đến trước mặt ta, vội vã nắm lấy vai ta trái nhìn phải ngắm, tình cảm quan tâm không cần nói cũng hiểu được.

“Ta không sao, người không cần lo lắng.”

“Không có việc gì... là tốt rồi.” Vô Cực gất gao ôm ta vào trong lòng. “Ta rất lo lắng!”

Ta cũng đưa tay ôm lại hắn, vùi đầu vào ngực hắn, cảm thụ ầm ầm này.

“Nguyệt...” Vô Cực khẽ gọi ta, nâng cằm ta lên, hôn lên môi ta.

Nụ hôn ôn nhu dần dần trở nên cuồng loạn, mà tay hắn cũng càng siết càng chặt, chặt đến mức khiến ta thở gấp.

Nếu như có thể, thật hy vọng cứ như vậy kết hợp làm một thể.

Lúc này hai người đều nghĩ như vậy.

“Nguyệt.” Vô Cực đem nụ hôn chuyển qua mi mắt ta, đuôi lông mày, sau đó dời xuống cổ, khẳng cắn.

“Ta muốn đi tìm người, có thể chứ?” Hắn giương mắt, nóng bỏng dừng ở ta.

Vươn tay, vuốt ve mái tóc dài của ta. “Người nói có thể, ta lập tức chạy đến.”

Ta cảm giác được mình run lên nhẹ nhẹ, tim cũng đập rất nhanh, thế nhưng, nụ cười hạnh phúc tràn ra, nói, “Ta chờ người...”

43. Chương 43: Đêm Ấm

Trở lại giáo đường (cùng NPC đối thoại có thể trở lại), Vô Cực kéo Nửa Cuộc Đời qua.

“Logout!” Nói xong, hắn lập tức logout.

Nửa Cuộc Đời ngẩn người, nhìn về phía ta, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Ta cười mà không đáp.

“Thần bí quá a.” Nửa Cuộc Đời nhú mày, chột trở mình cho một cái mắt trắng.”Được rồi được rồi! Ta out!”

“Thúc giục cái gì mà thúc giục!” Nửa Cuộc Đời bên cầu nhàu bên gọi ra hệ thống chọn logout.

“Đây là có chuyện gì?” Nhất Kiếm nhìn nơi Nửa Cuộc Đời tiêu thất, hỏi cùng một vấn đề.

“Lão đại với Nửa Cuộc Đời đại ca sao vậy?” Thiên Lý cũng hỏi: “Sao đột nhiên lại logout.”

“Không có gì.” Ta lắc đầu, nói: “Ta cũng muốn out.”

“A?”

“Cái gì?”

Không để ý tới mọi người nghi vấn, ta cứ thế gọi hệ thống đăng xuất, logout.

“Không phải đã thuận lợi tấy trắng sao? Lại làm sao vậy?” Thiên Lý hỏi.

“Làm sao ta biết.” Nhất Phương nhún nhún vai.

“Chờ một chút hỏi Nửa Cuộc Đời đại ca đi.” Tiểu Dương nói.

“Hắc hắc hắc!” Sa Lợi Diệp cười đến cực kì ái muội. “Không cần hỏi đâu.” Thấy vẻ mặt của hai người kia, nàng liền đoán được chuyện, gì, sẽ, xảy, ra.

Nhất Kiếm hoang mang nhìn nàng: “Cười đến quỷ dị như vậy, người biết chuyện gì?”

“Tiểu Diệp biết á!” Tiểu Dương vội vàng tiến đến bên người nàng.”Nói mau nói mau!”

Thiên Lý cũng hiếu kỳ hề hề nhìn nàng.

Sa Lợi Diệp dựng thẳng ngón trở lên, lắc lắc trước mặt bọn hắn, nghịch ngợm cười nói: “Phật viết: không thể nói, không thể nói.”

“Ít đến!” Nhất Kiếm, Tiểu Dương cùng Thiên Lý đồng thanh kêu lên.

Vân Sinh bị hối thúc logout, bất đắc dĩ đi vào phòng Vô Cực, vừa vặn thấy hần nhét mấy bộ quần áo vào ba lô

“Người đang làm gì?” Nửa Cuộc Đời hỏi: “Muốn đi du lịch?”

“Nhanh đi đặt vé máy bay, ta muốn đến Đài Nam.” Vô Cực nói xong, tiếp tục lúi lúi mấy bộ quần áo trong tủ nhét vào ba lô.

“A?” Vân Sinh há hốc mồm.”Người muốn đi Đài Nam tìm Tiểu Nguyệt sao?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy.” Vô Cực cường ngạnh nói: “Cứ đi đặt vé là được.”

“Được rồi. Người muốn đi lúc nào?” Vân Sinh hỏi.

“Bây giờ.” Vô Cực cũng không ngần ngại lên.

“Bây giờ!” Vân Sinh kêu sợ hãi, dùng ánh mắt quái dị nhìn Vô Cực.”Người biết bây giờ mấy giờ rồi không?”

“Mười giờ tối.” Vô Cực thiêu thiêu mi.”Vậy thì sao? Bây giờ ta ra sân bay, người trước đặt vé máy bay cho tốt.”

“Cái gì! Người cũng quá coi trọng ta đi.” Lập tức tìm được vé máy bay cũng quá làm khó rồi đi... Tuy rằng Vân Sinh tự nhận không phải làm không được.

“Đặt không được...” Vô Cực đứng dậy, kéo khóa ba lô lại, chậm rãi nói: “Vậy gọi máy bay riêng nhà chúng ta đến đây.”

Vân Sinh mở to hai mắt nhìn, hắn biết Vô Cực bình thường tuyệt không thích vận dụng khả năng trong nhà, Vô Cực đã nói như vậy, biểu thị hắn có quyết tâm không thể không làm, Vân Sinh vội vã lấy điện thoại di động, đi tới thư phòng gọi điện.

Vô Cực chỉnh lý xong hành lý, mặc áo khoác, xách ba lô ra khỏi nhà, ngay lúc hần vừa đẩy cửa ra, Vân Sinh chạy đến bên cạnh, nhét mảnh giấy vào tay hần.

“Mười lăm phút nữa máy bay cất cánh.” Vân Sinh nói: “Người đến kịp chứ?”

“Đương nhiên!” Vô Cực ngạo cười.

“Nhớ kỹ đem những chuyện ở đây giải quyết cho tốt.” Bỏ lại những lời này, Vô Cực liền ‘phanh’ một tiếng đóng sập cửa lại.

“A?” Nhìn cánh cửa đóng chặt, Vân Sinh lần thứ hai há hốc mồm.

“Ta là thư kí của người, cũng không phải người hầu, thật là...” Ai kêu hần ăn thịt người hạng nhất, không ngoan ngoãn làm theo còn có thể như thế nào.

“Phát tình cũng không cần vội vàng như vậy đi!” Vân Sinh oán giận.

“Leng keng!”

Tiếng chuông cửa vang lên, ta vội vàng tiến lên mở cửa. Vô Cực đeo ba lô, đang đứng ở ngoài cửa.

“Nhanh như vậy!” Chưa tới một tiếng hần đã đến.

“Ta đáp máy bay tới.” Vô Cực nói.

“Vào đi.” Ta đưa tay nhận lấy hành lý của hần. “Đừng đứng ở bên ngoài.”

Vô Cực vẫn đứng ở tại chỗ, cũng không có ý di động cước bộ.

“Làm sao vậy?”

“Ta... muốn người.” Ánh mắt hần như lửa, mãnh liệt, ta cảm thấy mình sẽ bị thiêu thành tro tàn dưới ánh nhìn chăm chú kia. “Rất muốn... rất muốn...”

“Người có thể không cho ta đi vào.” Hai tay hần gắt gao nắm chặt cạnh cửa, như là đang kềm chế gì đấy.”Nếu như ta đi vào...” Hần dừng một chút, hỏa diễm trong mắt càng thêm mãnh liệt.

“Ta không hy vọng người hối hận.”

“Ta thế nào sẽ hối hận ni.” Ta đưa tay xoa xoa mặt hần.”Mời... mời người vào trước đi.”

Rất hàm súc, trả lời rất hàm súc, cái này đủ để đẩy lên dục vọng mà Vô Cực tận lực kiềm chế, Vô Cực không nói hai lời, cất bước bước vào trong phòng.

Đèn huỳnh quang, đâm vào ta cơ hồ không mở mắt ra được, bàn tay Vô Cực ầm ập vuốt ve thân thể ta đang run nhè nhẹ, bờ môi của hần, giống như trấn an hôn nhẹ ta. Ta rất sợ, sợ chuyện kế tiếp sẽ phát sinh, thế nhưng, cũng có chút chờ mong.

“Nguyệt...” Vô Cực gọi khẽ, đồng thời đưa tay xuống thăm dò thân dưới ta, xoa nhẹ.

“A!” Ta sợ hãi kêu một tiếng, mặt đỏ bừng nhìn hần.”Ta van người, ” ta cầu xin, “Không cần như vậy...”

“Ta muốn chạm vào người.” Vô Cực cười xấu xa, một tay kia cũng gia nhập.

“Ngô...” Ta cắn chặt môi, không cho mình rên rỉ ra tiếng.

“Đừng miễn cưỡng.” Vô Cực che lại môi ta, nuốt hế toàn bộ những âm thanh xấu hổ ta phát ra.

Hơi run rẩy trở nên kịch liệt, sau đó, lại còn phập phồng thở dốc.

Không đợi thở dốc bình ổn, Vô Cực tách hai chân ta ra, vùi đầu vào.

“Chờ... Chờ...” Ta cố sống cố chết lôi kéo tóc Vô Cực.”Đừng... dừng tay...” Thực sự là mắt mắt muốn chết!

“Người có thể bắt đầu rồi...” Ta ra sức giãy dụa.”... Ta van người đừng như vậy!”

Vô Cực giương mắt nhìn ta, hỏi: “Người không thích?”

Vị trí của hần lúc này khiến ta ngượng ngùng hạ mi mắt. “... Đừng như vậy.”

“Thế nhưng ta muốn giúp người, ” Vô Cực ôn nhu: “Ta không hy vọng người khó chịu.”

“Sẽ không...” Ta vội vàng nói: “Ta van người, bắt đầu đi...” Nếu Vô Cực giúp ta... giúp ta... Nếu như hẳn thực sự làm như vậy, ta nhất định sẽ xấu hổ đến mức lập tức té xỉu.

“Được rồi...” Vô Cực cười khỏ.”Kỳ thực ta sắp nhịn không được.”

“Ta... biết...” Thấy hạ thân Vô Cực, hai mắt ta nóng bừng lên.

“Như vậy...” Vô Cực từ trên tủ đầu giường lấy một lọ thuốc mỡ lúc nãy đặt lên. “Trước phải dùng thứ này.”

“Àn...” Ta mở mắt, nhỏ giọng đáp lời. Không cần nghĩ cũng biết đó là cái gì.

Vô Cực dùng ngón tay vạch một ít thuốc mỡ, sau đó dùng cái tay kia thăm dò vào trong cơ thể ta.

“A!” Cảm giác dị vật tiến nhập cường liệt khiến ta nhịn không được kêu lên sợ hãi.

“Rất đau sao?” Vô Cực lòng đầy áy náy hôn ta.

“Không... không có...” Ta nhịn xuống hạ thân co rút đau đớn.”Chỉ là... có chút lạnh.”

“Không có việc gì.” Vô Cực thoải mái nói, tiếp theo, lại thâm nhập thêm một ngón tay.

Lần này là đau đớn, loại đau đớn khi thân thể mạnh mẽ bị tách ra. Ta biết, kế tiếp có thể càng đau hơn nữa, thế nhưng, chỉ cần là Vô Cực, đều không sao cả...

“Nguyệt... Ta rất muốn... Cũng thật cao hứng, có thể có được người.” Vô Cực nói nhỏ, “Cho nên, có hơi gấp... Có thể sẽ làm người bị thương.” Song song nói chuyện, ngón tay thứ ba cũng đã thâm nhập vào. Ta liều mạng cắn răng, đau đến đổ cả mồ hôi lạnh.

Ngón tay Vô Cực bắt đầu hoạt động trong cơ thể ta, di chuyển. Dần dần, ngoại trừ đau đớn, còn có chút cảm giác khác thường hòa lẫn bên trong.

“Có thể, có thể...” Ta ôm chặt vai Vô Cực.”Vào đi.”

“Vẫn chưa được, sẽ làm người bị thương.”

“Sẽ không.” Ta ngược mắt lên, khẩn cầu, “Ta van người người... cùng ta...”

Lời tuy chưa nói xong, Vô Cực đã hiểu được ý trong đó, hẳn rút ngón tay ra, đem thuốc mỡ còn lại vân vè trên tay, nhưng Vô Cực cũng không lập tức bôi lên, mà là đợi thuốc mỡ bị hơi ấm trên tay làm ấm, mới tiếp tục thâm nhập vào bộ vị hẳn muốn tiến vào.

Cử động thân thiết kia khiến ta cảm động không thôi. Chỉ là một câu nói vô tâm của ta, hẳn thế nhưng lại ghi tạc trong lòng.

Tim ta, ái tình của ta, đều dành cho người này.

Mà thân thể... cũng vậy...

Thần thiết giao triền, trong khoảnh khắc Vô Cực tiến vào, ta cảm thụ được, trừ thống khổ thì có gì đó cũng cùng nhau tiến nhập.

“Nguyệt, ” Vô Cực trên người điên cuồng luật động, vong tình nỉ non, “Nguyệt của ta...Ta yêu Nguyệt...”

Hắn một tay giữ chặt thắt lưng ta, một tay cùng ta mười ngón quấn quít lấy nhau.

“Ta có được người! Người là của ta!” Những giọt mồ hôi rơi xuống, dưới ánh đèn lóe lên tinh quang chói mắt.

Ta vô pháp ngôn ngữ, chỉ là không ngừng thở dốc, rên rỉ.

Đèn huỳnh quang quá chói mắt, ta nghiêng đầu tránh đi ánh sáng, Vô Cực cùng ta quấn lấy tay nhau, ánh mắt liếm liếm quang ba.

Mười ngón, gắt gao siết chặt.

Ta biết...

Ta biết.

Chúng ta, cùng một chỗ.

Ta...

Không còn là. Một người.

Nắng sớm xuyên qua song cửa sổ, rơi xuống mép giường, màn cửa sổ màu lam nhạt bị gió thổi qua chậm rãi tung bay.

“Sàn sạt! Sàn sạt!” Yên tĩnh mà an tường.

Vô Cực vừa mới tỉnh ngủ, hần nằm ở trên giường, nghiêng thân, nhìn nhân nhi ngủ bên cạnh mình, trong mắt tràn đầy thâm tình.

Lông mi giống như cánh bướm, da thịt trắng mịn như tơ lụa, theo hô hấp mà hơi rung động, vươn trên gương mặt say ngủ nhu hòa là những lọn tóc dài đen óng ả, Vô Cực vươn tay, nhẹ nhàng vén qua.

Buổi sáng mỹ hảo như vậy, thức dậy bên cạnh người yêu mến, nhìn gương mặt hần ngủ say, Vô Cực nghĩ, trái tim hần giống như hóa thành bông, ôn nhu, mềm mại, hạnh phúc tràn đầy.

Nâng đầu, hần nhìn gương mặt Nguyệt vẫn còn ngủ say, lại cảm thấy buồn ngủ...

Vô Cực bình thường không phải người ham ngủ, thế nhưng lúc này, hần lại rất muốn nằm mãi trên giường không đứng dậy. Chiếc giường này rất ấm áp, rất ấm áp.

Hần nhòm dậy hân lên mi mắt Nguyệt, đôi mắt, chớp mũi, thẳng đến môi, tựa như cúng bá, động tác rất nhẹ rất nhẹ, Vô Cực không muốn đánh thức y.

Môi lưu luyến không muốn rời đi, Vô Cực nhúu mày, nhiệt độ cơ thể Nguyệt hình như hơi cao, y dường như đang phát sốt.

Vô Cực rất là hồ thẹn, tối hôm qua hần quá mức lỗ mãng, khát vọng Nguyệt một lần lại một lần, biết rõ Nguyệt sẽ ăn không tiêu, thế nhưng... vẫn không thể ngừng lại.

Ngoại trừ dục vọng, còn thứ gì đó khác mê hoặc hần.

Khi đó, một lần rồi lại một lần, Vô Cực tổng cảm giác Nguyệt như nói với hần: Đừng bỏ ta xuống.

Cho nên Vô Cực nỗ lực đáp lại, hần sẽ không, hần sẽ không để Nguyệt lại một mình.

Vô Cực đi vào phòng tắm, lấy khăn mặt nhúng nước vắt khô, giúp Nguyệt chà lau thân thể.

Trên lồng ngực trắng nõn đầy những vết đỏ, nhìn vào khiến hần cảm thấy hơi choáng váng cũng như mặt đỏ lên. Vô Cực không phải chưa từng cùng người khác phát sinh quan hệ, nhưng lần đầu tiên với người cùng giới tính, cũng là lần đầu tiên, khiến hần xấu hổ.

Tựa như lần đầu tiên, không phải... so với đêm đầu tiên còn làm cho hần khấn trương hơn.

Lại vắt thêm một cái khăn mới, cả bộ vị tư mật đều rửa sạch qua, Vô Cực lần thứ hai đưa tay áp vào trán Nguyệt. Nhiệt độ cơ thể vẫn hơi cao, hơn nữa trong suốt quá trình thanh lý, Nguyệt vẫn ngủ say.

Hô hấp của Nguyệt có chút dồn dập, Vô Cực đắp chăn cho y, chỉnh nhiệt độ máy lạnh cao hơn, lén lút ra khỏi phòng.

Vô Cực dự định làm vài món để Nguyệt thức dậy là có thể ăn ngay, trù nghệ của hần cũng không tốt lắm, cùng Nửa Cuộc Đời ngày ba bữa đều gọi người mang đến, bất quá nấu vài món đơn giản không làm khó được hần.

Từ trong tủ lạnh lấy ra trứng, rau dưa và thịt băm, cho gạo trắng vào nồi cơm đêm qua, vo gạo, thêm nước, chậm rãi cho thịt băm và rau vào. Vô Cực muốn làm một bát cháo để ăn lại đây dinh dưỡng.

Bình thường cùng Nửa Cuộc Đời làm việc quá muộn muốn ăn khuya, đều là tùy tiện nấu mì gói, bỏ vào lẩu hai người cùng xơi, hai đại nam nhân, tùy tiện ăn ăn là tốt rồi, nào có cẩn thận tỉ mỉ như bây giờ.

Vô Cực có thể ra ngoài mua, thế nhưng hắn không muốn đi ra khỏi ngôi nhà này, nơi có Nguyệt, thời gian lưu động đặc biệt yên tĩnh, trong không khí tràn ngập mùi vị tốt đẹp mà an tường.

Thỏa mãn cùng hạnh phúc, không phải là thứ con người truy tìm suốt cả cuộc đời sao.

Nhìn ngọn lửa nhỏ lay động dưới đáy nồi, Vô Cực nghĩ thầm. Hắn đã tìm thấy ở nơi này.

Khi Vô Cực cho trứng đánh vào nồi cháo, Nguyệt vừa vận tĩnh lại.

Ta mông lung mở mắt, tứ chi nặng như bị đổ chì, hạ thân cũng đau nhức không ngớt.

“Vô Cực?” Nhìn về phía bên cạnh, nhưng không có một bóng người.”Hắn về rồi?” Hắn là không có khả năng đâu.

Muốn đứng dậy, hạ thân đau buốt khiến ta nhịn không được rên rỉ.”Đau quá!”

Nghe thấy, Vô Cực vội vàng chạy vào phòng, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Không có việc gì chứ?”

“Ta không sao.” Ta cười khổ.”Chỉ là có chút...” Khi nói chuyện, ta nỗ lực muốn đứng lên.

“Người đừng lộn xộn.” Vô Cực yêu thương ôm lấy thắt lưng ta, đỡ ta.”Ta vừa xem qua, người có hơi bị chảy máu.” Vô Cực áy náy, đầu mày đều nhú lại cùng một chỗ.

“Có... có chảy máu!” Không thể nào, hắn xem qua rồi!

“Àn.” Vô Cực lấy gối đầu, để ta ngồi dựa trên giường.”Một lát ta sẽ giúp người bôi thuốc.”

“Bôi thuốc!” Ta xấu hổ đến cả khuôn mặt đỏ bừng. “Không cần đâu!”

“Nếu không bôi thuốc, người sẽ lại phát sốt.”

Vô Cực vươn tay sờ sờ ta trán ta. “Bớt nóng một chút rồi.” Hắn thở dài một hơi, nhìn vào ta, muốn nói lại thôi, “Ta...”

“Àn?”

Vô Cực hắn đang cảm thấy có lỗi, thế nhưng hắn cũng biết, ta sẽ không vui nếu hắn xin lỗi về chuyện thể này, vì vậy mới cố dần xuống. “Người chờ một chút, ta lấy cháo cho người ăn.”

“Cháo?” Hắn ra ngoài mua lúc nào?

“Ta nấu đấy.” Vô Cực cười, nụ cười kia dù bất cứ khi nào cũng luôn luôn kiêu ngạo.

Chỉ chốc lát, Vô Cực bưng cái khay, trên có cái nồi còn bốc khói nghi ngút vào, hắn đặt khay lên bàn, lại cầm cái chén, múc cháo vào trong chén. Không đợi ta mở miệng, Vô Cực múc một muống cháo, thổi nguội, đưa tới trước mặt ta. “Ta ư người.”

“Ta tự ăn là được rồi.” Đang muốn đưa tay lấy muống qua, Vô Cực liền đưa cái muống đến bên miệng ta, nhướn mi, bá đạo nói: “Há mồm!”

Ta chỉ có thể cười khổ há miệng ra.

“Hương vị thế nào?” Vô Cực khẩn trương hỏi.

Ta nghiêng đầu, cười nói: “Người không thêm muối.”

“A! Ta đi lấy.” Vô Cực vội vã đứng dậy.

Ta nắm vạt áo hắn, cười ngọt ngào.”Không sao, ta thích ăn nhạt một chút.”

Thấy Vô Cực vẫn chần chờ, ta nói thêm: “Lại ư ta đi Ta đói bụng.”

Vô Cực nở nụ cười, múc thêm một muống cháo, đặt bên miệng thổi nguội, sau đó đưa cho ta.

Gió buổi sáng, rèm cửa sổ phiêu động cuộn sóng, tiếng chim hót thanh thúy vang lên.

Cái gọi là hạnh phúc. . . Cái gọi là hạnh phúc, chính là thời khắc này mãi mãi không thay đổi.

Ăn no, Vô Cực cứng rắn áp lên ta, giúp ta bôi thuốc.

Ta nguyên vốn cứ giãy giụa mãi, thế nhưng nghe thấy tiếng Vô Cực thở ngày càng nặng nề, lập tức hóa đá không dám động đậy nữa.

“Thế nào.” Hắc trêu chọc cười, “Đột nhiên lại ngoan ngoãn thế?”

“Ta bị Medusa làm hóa đá, không nhúc nhích được.”

Medusa, nhân xưng xà phát nữ yêu, thường lui tới khu đầm lầy trung ương đại lục, công kích đặc thù là từ mắt bắn ra chùm tia sáng thạch hóa, người bị chiếu đến sẽ có tỷ lệ bị hóa đá. Ta muốn hòa hoãn người nào đó sắp biến thành dã thú, cho nên cố ý nói như vậy.

Vô Cực tiếp theo lời của ta: “Vậy không xong rồi, ta không phải tể ti, cũng không phải pháp sư hệ địa, không có học giải trừ thạch hóa, không giúp được người.”

“Không sao, một lát sẽ giải trừ trạng thái ngay thôi.” Ta lườm Vô Cực.”Người mau mau bôi thuốc cho xong đi.”

Vô Cực không chỉ không bôi thuốc nhanh hơn, ngược lại vuốt ve theo sống lưng ta, cuồng ăn đậu hũ.

“Đừng có sờ vậy.” Ta oán hận trừng hắc.

“Nhà người chỉ có một bộ mũ giáp trò chơi?” Vô Cực nhìn trái nhìn phải, hỏi.

“Đúng vậy. Ta chỉ có một bộ, làm sao vậy?”

“Không có mũ giáp trò chơi sẽ không thể lên Thiên Vận.” Vô Cực nhìn ta, cười đến rất quỷ dị. “Cho nên... Chúng ta lại chơi trò khác đi.”

“A?” Nụ cười kia... Ta có dự cảm bất hảo.

Lọ thuốc lại được kéo tới, cả người Vô Cực áp trên người ta. “Ta sẽ giúp người thượng thuốc thêm một lần.” Đưa tay, thăm dò vào giữa hai đùi ta.

“Chờ một chút... Chờ một chút!” Không phải ta đã ngoan ngoãn cho hắc rồi sao, sao lại còn...

“Oa! Ta sai rồi, không nên như vậy...”

Trò Thiên Vận, không... phải nói là toàn bộ game online thực tế ảo hiện nay, đều cần sử dụng mũ giáp trò chơi mới có thể ngoạn.

Mũ giáp trò chơi cũng tựa như chuột hoặc bàn phím, là một trong các loại trang bị computer, rất nhiều trò chơi công ty đều sản xuất mũ giáp trò chơi của riêng mình, nhưng cho dù không dùng mũ giáp công ty đó cũng có thể ngoạn trò chơi của nó, chỉ cần thay đổi chip trong mũ giáp là được.

Một bộ mũ giáp trò chơi tuy rằng bất tiện, cũng không phải quý đến mức không mua nổi, vì để hai người chúng ta đều có thể ngoạn Thiên Vận, Vô Cực liền dự định mua thêm một bộ mũ giáp trò chơi.

Ta đương nhiên không nói hai lời lập tức cự tuyệt.

Trước tiên bất luận giá cả mũ giáp trò chơi là bao nhiêu, chỉ là trên một máy tính kết nối hai mũ giáp, còn phải tốn thêm không ít tiền mua các thiết bị phụ trợ linh tinh, quá lãng phí.

Thế nhưng, nếu như không vào Thiên Vận, Vô Cực sẽ nói “Chúng ta lại chơi trò khác đi”, sau đó, bắt đầu... bắt đầu ngoạn... ngoạn ra giường...

Không phải ta ghét ngoạn ra giường, mà là... ách... di chứng rất nhiều.

Xương sống thắt lưng đau nhức, tứ chi như nhũn ra, nơi nên đau bị đau thì không nói, dạ dày ta vốn không tốt, cho nên sau đó còn có thể phát sốt cùng đau bụng. Cái bệnh vặt này ta vốn đã quá quen, không quan tâm lắm, thế nhưng Vô Cực lại bất đồng, mỗi thấy biểu tình đau lòng cùng hối hận trên mặt hắc, ta nhận không được vì thân thể mình kém cỏi như vậy mà chán nản.

Hơn nữa ta và Vô Cực thực sự rất muốn ngoạn Thiên Vận (chúng ta đều đã trúng độc quá sâu), vì vậy ta quyết định đến một tiệm dịch vụ internet tên là “Hải Lam Tinh” chơi.

Ta và Nhất Kiếm từng tới Hải Lam Tinh vài lần, trong đó ta thích nhất chính là phòng VIP của nơi này, hoàn toàn không bị người khác quấy rối, an tâm ngoạn trò chơi.

Tới Hải Lam Tinh, thừa lúc Vô Cực đi gọi xe, ta nói với hắn: “Ta đi trước thuê một bao sương, ta thích ngoạn ở đó hơn.”

Rất nhiều chủ tiệm internet, thích đem hình ảnh khách hàng trong trò chơi lý cho người khác thưởng thức. Bởi vì Ngân Chi Vô quân đoàn rất có danh tiếng trong Thiên Vận, cho nên khi ta và Nhất Kiếm đến các tiệm dịch vụ, lão bản thường xuyên chạy ra nhờ vả chúng ta, đem hình ảnh trực tiếp cho những người khác xem.

Hình ảnh trong trò chơi nhận được sau màn ảnh, tuy rằng sẽ không bày ra tư liệu cơ bản của người chơi (mật mã, thuộc tính, đẳng cấp và trang bị các loại), thế nhưng, ta thực sự không thích người khác nhìn ta ngoạn trò chơi.

Mà bao sương lại bất đồng, tuy rằng giá cả hơi cao, nhưng ít ra đủ kín đáo. Ta không phải loại người khoe khoang cấp bậc trang bị của mình.

“Được.” Tiếng chuông điện thoại di động của Vô Cực vừa vắn vang lên. “Ta đi trả lời điện thoại, một chút sẽ vào tìm người.”

Ta cười cười với hắn, đi vào bao sương.

“Vân Sinh... Ta đang ở tiệm dịch vụ internet, một chút sẽ login, có chuyện gì login rồi nói sau.” Ngữ khí hoàn toàn bất đồng với vừa rồi.

“Ta nói lão đại!” Nửa Cuộc Đời nói: “Người ở lại nhà Tiểu Nguyệt cũng ở hơi bị lâu đi, trong công ty còn có một đồng công việc chờ người xử lý kia.” Đẩy tất cả mọi thứ cho hắn, bản thân lại ở bên kia tiêu dao khoái hoạt.

Vô Cực nghe xong, dương dương mi, đánh đá đáp: “Ngoại trừ cuộc họp nội bộ cuối tháng, ta không cho rằng còn có chuyện gì cần ta tự thân xuất mã.” Nói dễ nghe chính là, hắn rất tin tưởng năng lực của Vân Sinh.

“Đúng là không cần....” Nửa Cuộc Đời cũng đồng ý, mấy việc nhỏ vụn vặt này thực sự không cần phải làm phiền đến Vô Cực, thế nhưng...

“Vấn đề là có người có ý kiến a.”

Vô Cực lãnh mầu híp lại.”Ác? Lại là bọn hắn.” Khinh thường hừ một tiếng.”Hanh! Lão tặc.” Mặc kệ là công ty thế nào, luôn luôn có kẻ quyền cao chức trọng lại dă tâm bưng bưng, mà người nọ, vừa vặn là bạn đồng vai đồng lứa với cha hắn, cho dù Vô Cực rất muốn “tống” bọn họ đi, cũng không có cách nào.

“Được rồi, chính là lão tặc có ý kiến.” Lấy lý do gây trở ngại công ty phát triển, lão đã muốn kéo Vô Cực xuống thật lâu rồi. “Bọn họ nói thân là người thừa kế chức vị tổng giám đốc, không chịu hảo hảo quản lý công ty, suốt ngày chỉ nghĩ đến chơi game...”

“Đừng nói nữa.” Vô Cực cắt đứt hắn nói, “Ta đây gánh hết.” Nếu như hắn chỉ chơi game mà không để ý đến công ty, người đó dù có làm gì cũng không thể nào kéo hắn xuống được.

“Bây giờ ta chưa muốn trở về, không phải...” Vô Cực nhìn về phía Nguyệt đang nói chuyện cùng với nhân viên cửa hàng, không yên lòng nói: “Người chuyển tư liệu đến máy tính của Nguyệt, ta sẽ xem sau.”

“Này...” Nửa Cuộc Đời cảm thấy không ổn.

“Người không tin Nguyệt?” Ngữ khí Vô Cực đột nhiên phát lạnh.

“Ta không phải có ý đó.” Nửa Cuộc Đời vội vã giải thích.”Mà là như thế với giao cho ta xử lý có gì khác biệt? Tuy rằng tin tức hội nghị rất phổ biến, thế nhưng có một ít văn kiện quan trọng vẫn phải cần đích thân người kí tên mới được.”

“Như vậy...” Nhìn Nguyệt ôn hòa tươi cười. Trong lòng Vô Cực đột nhiên hiện lên một mưu kế âm ngoan.

Vĩnh, tuyệt, hậu, hoạn!

“Người thừa dịp ta đi vắng lúc này, hảo hảo chỉnh đốn công ty đi!” Lão tặc này, hắc ngai mặt mũi Vu gia gia, vẫn đối bọn họ rất bao dung, là bọn họ không biết tốt xấu, không nên cười lên đầu hắc, chuyện này không thể trách hắc.

“Ta!” Không thể nào!” Muốn ta làm người xấu á!”

“Người không phải muốn làm như vậy lâu rồi sao?” Vô Cực cười xấu xa, “Không cần lo lắng nhiều như vậy, buông tay đi làm, dù sao ta cũng không ở đó, bọn họ cũng không có biện pháp nói ta không biết kính lão tôn hiền (kính lão + tôn trọng người tài).”

“Ác...” Nửa Cuộc Đời làm sao không biết mưu kế của Vô Cực, cứ như vậy, hắc không chỉ có thể mượn cơ kế tục ở lại Đài Nam, lại có thể diệt trừ đám lão tặc này, một hòn đá ném hai chim.

“Na, như vậy ta có gì tốt?” Hắc mới không để Vô Cực được tiện nghi như thế đâu!

“Ta nghĩ đã...”

“Cho người làm giám đốc.” Vô Cực nói rằng: “Đại danh鼎鼎鼎鼎 giám đốc tập đoàn Triều Dương! Ưu đãi này không tệ chứ.”

“Ta không có hứng thú.” Nửa Cuộc Đời khinh thường. Đây mà là ưu đãi á! Củ khoai nóng phỏng tay, không tiếp cũng chẳng sao.

“Thế nhưng ta cũng không có hứng thú.” Vô Cực nhún nhún vai. Nếu không phải lão ba ham chơi nhà mình “bỏ trốn”, ông nội cũng sẽ không ném cho hắc cái chức giám đốc này đâu. Đáng tiếc Vô Cực đã quyết định muốn cùng Nguyệt trải qua cả đời, cho nên không có biện pháp để lại con cái.

“Nhận đi người!” Nửa Cuộc Đời cười nói: “Tổng — giám — đốc — đại nhân — tương lai.”

Lúc này Nguyệt đã đặt xong bao súng, cầm trong tay hai tấm thẻ đi ra, Vô Cực vội vã kết thúc trò chuyện.

“Ta biết rồi ta biết rồi.” Vô Cực nói: “Ta muốn online, có chuyện gì login hãy nói.” Nói xong lập tức ngắt điện thoại, không để ý tới Nửa Cuộc Đời đầu bên kia đang gào lên.

“Uy! Có lầm hay không...” Đáp lại hắc chỉ có tiếng ‘tít tít tít’ kéo dài.

“Trọng sắc khinh bạn!” Cái tên đáng ghét!

Nửa Cuộc Đời oán giận: “Vội cũng vội đến chết, ai còn có thời gian login!” Hắc cũng rất muốn ngoạn trò chơi á!

“Quên đi! Người đã nói tất cả đều giao cho ta xử lý...” Hắc hắc hắc... Hắc cũng sẽ không để Vô Cực thất vọng.

Con hồ ly nào đó đúng như Vô Cực nói, rất thích thú.

“Đây là thẻ từ.” Nguyệt đưa tấm thẻ plastic màu đen cho Vô Cực.”Cắm vào máy tính thời gian là có thể chơi, chơi xong mang ra thanh toán là được rồi.” Như vậy sẽ không cần phải lưu ý còn lại bao nhiêu thời gian, có thể thoải mái mà chơi.

“Cảm ơn.” Vô Cực ôn cười, tiếp nhận thẻ. Thành thật mà nói, đây là lần đầu tiên hắc đến tiệm dịch vụ ngoạn game online, thưởng thức cái thẻ trên tay, Vô Cực nghĩ phi thường mới mẻ thú vị.

Nguyệt tình nguyện lên mạng bên ngoài, cũng không nguyện Vô Cực dùng tiền mua mũ giáp, trong trò chơi cũng vậy, trang bị có phòng ngự và năng lực tương đồng, cho dù không xinh đẹp, y cũng sẽ mua cái rẻ hơn. Không cần phải ... nói là, tuyệt không lãng phí, Nguyệt như vậy, khiến Vô Cực nghĩ, rất khả ái rất khả ái...

“Bọn họ đang sửa sang lại bao sương, chờ một chút là được rồi.” Đang nói chuyện, một người mặc đồng phục nhân viên đi tới.

“Bao sương đã được dọn dẹp, ta sẽ mang hai vị đến đó.” Phục vụ sinh nói.

Nguyệt theo nhân viên đến bao sương, mới phát hiện Vô Cực còn đứng tại chỗ.

“Mau vào a.” Y tựa đầu trên cửa bao sương, cười nói: “Người không muốn chơi sao?”

Lông mi thật dài, nháy a nháy, con ngươi đen như hồ sâu, ánh lên quang mang chờ mong, cái đầu nho nhỏ lộ ra ngoài cửa, hơi nghiêng nghiêng, vài sợi tóc đen dài phiêu đảng trên không trung. Về mặt đáng yêu như thế, làm cho Vô Cực nhìn không được ngấm đến giây người.

“Ta vẫn luôn mong đợi có thể cùng bằng hữu cùng tiến vào trò chơi, có thể cùng người mình quen biết cùng nhau chơi game, cảm giác đặc biệt hảo ngoạn ni!”

“Đương nhiên...” Nguyệt hơi đỏ mặt. “Ta cũng rất mong đợi có thể cùng Húc.”

Vô Cực quyết định, sau khi vào bao sương, trước tiên hẳn phải hung hăng hôn Nguyệt một phen rồi mới vào Thiên Vận.

44. Chương 44: Xuất Phát, Tân Đại Lục

“Ta van người mà! Cho ta mượn đi!”

“Không là không! Ta đã cho người mượn rất nhiều rồi.” Tiểu Dương một ngụm từ chối. “Cho người mượn nữa ta sẽ không còn đủ dùng.”

“Cho ta mượn thêm một lần nữa thôi, ta đã bắt được bí quyết của nó rồi.” Nhất Kiếm cầu xin.

Vừa login, chợt nghe những lời đối thoại của Tiểu Dương và Nhất Kiếm. “Chuyện gì vậy?” Ta hỏi: “Nhất Kiếm muốn mượn cái gì?”

“Là tiền! Đương nhiên là tiền!” Nhất Kiếm kêu lên: “Nguyệt đại ca, người rút cục cũng lên rồi.”

“Cho ta mượn ít tiền có được không?”

“Không thành vấn đề, thế nhưng... Ta nhớ tiền thưởng thi đấu đoàn thể chúng ta không phải đã chia cho người không ít sao, người thế nào còn có thể thiếu tiền?” Nhất Kiếm còn chưa tới cấp đổi trang bị mới đi.

“Hanh! Còn không phải do hán ham cá cược.” Tiểu Diệp hừ lạnh một tiếng. “Tên kia gần đây đều đem tiền cống hiến hết cho Ngân Chi Vô.”

“Ham cá cược? Sòng bạc trong thành?” Ta hỏi.

“Lão hổ ăn tiền.” Nhất Phương nhàn nhạt nói: “Có người dính lại đó không đi.”

Nguyên lai là đổ đến cháy túi, coi như doanh thu sòng bạc cũng sẽ chuyển về ngân khố của Ngân Chi Vô, nhưng Nhất Kiếm “cống hiến hết mình” như vậy cũng hơi thái quá rồi đi.

“Cho dù Thiên Vận tệ không phải tiền thật, cũng không thể lãng phí như vậy!” Ta lập tức giáo huấn hán.

“Bao nhiêu tiền đều tiền hết, đến lúc cần đổi trang bị thì làm sao bây giờ!”

“Ta biết rồi... Ta chơi thêm vài lần nữa thôi.” Nhất Kiếm cầu xin: “Ta thực sự đã bắt được bí quyết, lần này nhất định có thể lấy được cái...”

“Đồ Kiếm Sanh!” Ta nhú mày, quát: “Người rút cuộc làm cái quỷ gì, không có tiền còn muốn bài bạc cá cược!” Tuy rằng hán bình thường cà lơ phát phơ, nhưng vẫn hiểu trước sau, lần này sao lại không biết tiết chế như thế?

“Sòng bạc chơi vui như vậy sao? !”

“Ta nhớ... sòng bạc trong thành chúng ta chỉ có lão hổ ăn tiền cùng đồ tài xiu.” Vô Cực nói: “Tỉ lệ đặt cược không cao, tỉ lệ ăn cũng không nhiều, Nhất Kiếm thế nào lại chơi đến hết tiền như vậy.”

Chúng ta bố trí đều là các loại máy chơi game, cũng không có dự định dùng sòng bạc để kiếm thêm thu nhập cho thành.

“Bởi vì hắn đổ liên tục mấy ngày.” Tiểu Diệp đã lười mắng người. “Thiên Lý cũng bởi vì không muốn lại bị hắn mượn tiền nên mới logout.”

“Nguyệt đại ca...” Nhất Kiếm còn đang năn nỉ. “Ta van người cho ta mượn chút tiền đi! Bằng không ta chỉ có thể bán trang bị.”

Ta và Vô Cực không ở có mấy ngày, Nhất Kiếm rốt cuộc bị gì vậy? Hắn bình thường cũng hay đến sòng bạc chơi vài ván, nhưng cũng sẽ không chơi đến dữ dội như vậy...

Suy nghĩ một chút, ta đáp: “Được rồi! Người ở đâu?” Ta quyết định đến nhìn xem Nhất Kiếm rốt cuộc đang làm gì.

“Ta cũng đi xem.” Vô Cực nói.

Vô Cực hẳn là cũng rất kỳ quái, Nhất Kiếm thế nào lại cá cược đến điên cuồng như vậy.

Sòng bạc nằm ở đông môn, Nhất Kiếm quả nhiên đang “dính cứng” bên bàn lão hổ ăn tiền. Hắn hết sức chăm chú nhìn chăm chăm viên bi chuyển động bên trong bản vẽ, ngay cả chúng ta đến gần cũng không chú ý đến.

Vô Cực không nói hai lời, điểm Nhất Kiếm giao dịch, ném cho hắn một trăm kim tệ.

Ta kinh ngạc nhìn Vô Cực. “Người thật sự cho hắn mượn?” Kỳ thực ta không định cho Nhất Kiếm vay tiền.

Vô Cực nháy mắt mấy cái với ta, mặt ngữ: “Trước xem hắn rốt cuộc muốn cái gì.”

“Muốn cái gì?” Ta không giải thích được. “Đến sòng bạc không phải là bài bạc sao?”

Vô Cực chỉ vào danh sách những món có thể đặt được từ lão hổ ăn tiền cũng như một đồng xu đầy ắp trong hộp thưởng. “Người xem.”

Nguyên lai, lão hổ ăn tiền không chỉ thưởng tiền, chạy ra những tổ hợp đa dạng còn có thể có được trang bị hi hữu. Tuy rằng ta không chơi (lão hổ ăn tiền), nhưng ta cũng nhìn ra được, muốn chuyển ra những tổ hợp đa dạng này, so với kéo ra 777 còn khó hơn.

Nhất Kiếm lấy một kim tệ quảng vào lão hổ ăn tiền, lạp hạ lạp phách, cơ thai lý đích vòng lặn rất nhanh địa chuyển động, chỉ chớp lát, ba 7 đứng ở giữa ương.

Thật sự ra 777 rồi kia... Ta cảm nín.

“Lại 7! Ta không cần 7 a!” Vậy mà Nhất Kiếm không hài lòng, hắn: “Tái mạnh bạo gõ một cú lên cái máy, rống to: “Chỉ thiếu một lần nữa là được rồi, vì sao lại là 7 a — “

Tiếng kêu gào của hắn đưa tới rất nhiều ánh mắt nhìn ngó, ta và Vô Cực lập tức làm bộ không nhận ra hắn (tuy rằng trên đỉnh đầu biểu hiện tên quân đoàn có thể nhìn ra được chúng ta là cùng một đoàn).

“Người rốt cuộc muốn đổi cái gì?” Vô Cực hỏi. Đương nhiên chỉ dùng kênh đoàn.

“Cái kia.” Nhất Kiếm chỉ vào một đạo cụ trên danh sách. “Mã Na Tư Thẩn Cung.”

Mã Na Tư Thẩn Cung, siêu cường trang bị cấp SSS+, thuộc tính thể hiện không rõ lắm, nhưng nghe nói là có hai tính chất vũ khí (cung) và nhạc khí (cầm), trang bị cực kỳ thích hợp với du liệt (người hát rong + cung tiễn thủ).

“Người cũng không phải du liệt, muốn cái đó... A!” Nói còn chưa nói xong, ta đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân. “Người muốn tặng Lạc Hồn?” Không thể nào! Tiểu tử này nghiêm túc sao?

“Đúng vậy. Ta muốn tặng cho hắn, thế nhưng...” Nhất Kiếm hạ vai, cực kỳ nổi giận. “Thế nào cũng chuyển không được!”

Số tiền mà hắn đã tiêu vào đây, đã đủ mua một vũ khí cấp SSS.

“Nguyên lai là như vậy...” Ta có thể lý giải tâm tình của Nhất Kiếm, muốn lấy lòng người mình thích, cho nên trăm phương nghìn kế tìm một trang bị thật tốt cho y. Ta cũng từng làm chuyện ngu ngốc như thế...

Ta nhìn Vô Cực, hỏi: “Người có biện pháp không?” Ta nghĩ hần là thành chủ, có thể trực tiếp lấy trang bị ra.

“Cái cung đó là hệ thống phân phối.” Vô Cực cười khở. “Ta không có biện pháp lấy đi, hơn nữa cũng là hàng không bán.”

“Ta sớm biết mà...” Nhất Kiếm vô lực ngồi phịch trên ghế. “Ai... Hảo muốn...”

Nhìn Nhất Kiếm, ta gọi ra bảng vật phẩm của mình, một vạn kim tệ trong bao lờ lờ phát sáng.

Ta không hề nghĩ ngợi, liền điểm Nhất Kiếm giao dịch, đem tất cả tiền cho vào bảng giao dịch, ấn xác định.

“Nhớ phải trả lại ta!” Ta nói vậy với Nhất Kiếm đang há hốc mồm.

Nguyên bản ta muốn giúp Nhất Kiếm ngoạn ngoạn thử xem, nhưng nghĩ lại, thứ này vẫn là hần tự tay lấy đến thì tốt hơn.

Thanh cung kia, ý nghĩa sau lưng nó chính là nỗ lực, nhất định có thể đánh động được Lạc Hồn, ta tin tưởng như thế.

“Được!” Nhất Kiếm lấy lại tinh thần. “Lần này nhất định phải thành công.” Tiền trong tay hần đủ để hần cho lão hổ ăn tiền hơn vạn lần, nếu còn không được, ta nghĩ hần cứ khảm nhân vật luôn cho rồi đi.

Nhất Kiếm lần thứ hai dính cứng vào bàn lão hổ ăn tiền.

“Đi thôi! Không phải muốn đi luyện công à.” Ta quay đầu nói với Vô Cực.

Không nghĩ tới... Vô Cực cũng dính lên rồi.

“Vô Cực! ?” Ta kinh ngạc kêu lên.

Mà Vô Cực chỉ là cười cười, chậm rãi nói: “Ta muốn tặng người.”

Không cần phải nói cũng biết, Vô Cực chỉ chính là bộ pháp bào cấp SSS+, Mặc Lâm Chi Bào.

“Ta không cần mấy loại đồ này!” Đẳng cấp ta cũng không có biện pháp trang bị lên a!

Kết quả, Vô Cực chỉ mất hai ba lượt đã lấy được Mặc Lâm Chi Bào cho ta, mà Nhất Kiếm vẫn còn đang nỗ lực.

Vật phẩm: Mặc Lâm Chi Bào (pháp bào)

Đẳng cấp: SSS+

Trạng thái:

Trí lực + 20%

Tinh thần + 20%

Mẫn tiệp +30

Phòng ngự +200

Tốc độ khôi phục ma lực +150%

Các thuộc tính kháng tính ma pháp +50%

Kỹ năng: Mặc Lâm Chi Quang (thời gian làm lạnh 24h, sau khi sử dụng, HP, SP, độ bão thực của bản thân và đồng đội đầy, giải trừ toàn bộ trạng thái tiêu cực.)

Hơn cấp 100 mới có thể dùng trang bị SSS, đưa cho một người đang trong giai đoạn tập đẳng...

Người đang châm chọc ta sao? (khóc)

Vài ngày sau, Nửa Cuộc Đời mới có thời gian login.

“Ta làm không được! Gọi hần trở về.” Hần mới lên đã quăng những lời này, sau đó lại lập tức logout.

Bởi vì tám chữ chẳng hiểu gì cả này, Vô Cực vẻ mặt ủy khuất bị “thỉnh” về nhà.

Vô Cực đương nhiên rất không thích, hắn vừa về đến, đã không cho Vân Sinh bộ mặt hòa nhã, ngay cả nửa câu cũng không thêm nói.

Đối với Vô Cực hờ hững, Vân Sinh bị dọa đến mức cảm suýt rớt xuống đất.

Vô Cực... Vô Cực xếp quần áo, trời đổ mưa đổ sao? !

Vô Cực từ nhỏ đến lớn chưa làm qua nửa chuyện trong nhà, hiện tại cứ nhiên đi xếp quần áo. Tuy rằng hắn chỉ là lôi quần áo trong ba lô ra, xếp xếp rồi nhét vào tủ áo, nhưng chỉ như vậy cũng đã đủ khiến Vân Sinh kinh ngạc.

Chỉ ít hắn không giống như bình thường đứng một bên nhìn người giúp việc thu dọn.

Nhưng điều khiến hắn càng kinh ngạc hơn đang nằm ở phía sau...

Bọn họ chui đầu vào trong đồng văn kiện (Vô Cực vẫn không nói chuyện với Vân Sinh) đến quá nửa đêm, đã đói bụng muốn ăn khuya, Vô Cực không phải kêu thức ăn ngoài, điều không phải úp mì, cũng không phải xuống siêu thị dưới lầu mua, mà là... tự tay nấu!

Vô Cực cứ nhiên tự nấu ăn!

Bình thường cần phải uy hiếp (chiêu này thông thường vô ích, Vô Cực mà, có uy hiếp cũng chẳng uy hiếp được) thêm lợi dụ (giúp hắn dự họp hội nghị, dùng các loại trang bị Thiên Vận trao đổi các loại), mới có thể mời Húc đại thiếu gia của chúng ta rửa tay nấu giúp nồi canh.

Ngày hôm nay... Hắn là làm sao vậy! ?

Không! Phải nói, cái người đang ở trong nhà bếp xào rau kia, thật sự là nam nhân tên gọi Âu Dương Húc sao? Cái cảm rớt xuống, Vân Sinh cảm thấy mắt mình cũng sắp rụng xuống rồi.

“Đây là có chuyện gì...” Vân Sinh không thể tin nổi thì thào tự nói. “Là ta làm việc quá mệt mỏi nên bị hoa mắt à?”

Nhưng mà hắn cũng không có hoa mắt, bởi vì Vô Cực đang đặt một đĩa cơm chiên trứng lên bàn, vừa ăn vừa phê duyệt công văn.

“...” Ngày mai... Ngày mai ra khỏi nhà nhất định phải mang ô. (Phong Y: Vô Cực xuống bếp thì trời sẽ mưa sao *nhìn trời*)

“Nhìn cái gì.” Vô Cực thiêu thiêu mi, lần đầu tiên mở miệng.”Trong bếp còn đó, muốn ăn thì tự vào lấy.”

“A?” Vân Sinh sững sờ một chút, “Ác. Được... Cảm tạ.”

Nhìn biểu tình sững sờ của hắn, Vô Cực bật cười.

...

Từng muống từng muống mức cơm chiên trứng, trong lòng Vân Sinh rất là hối hận.

Trên thực tế, mấy chuyện trong công ty này nếu như hắn nghiêm túc một chút, cũng không phải xử lý không được, chỉ là Nửa Cuộc Đời khó chịu vì Vô Cực đẩy hết toàn bộ công việc cho hắn, cho nên mới muốn Nguyệt đuổi y về.

Sớm biết Vô Cực ở với Nguyệt bên kia vài ngày, liền “học được” cách xếp quần áo và nấu cơm, vậy hắn đã “thả” Vô Cực ở lại đó lâu lâu một chút, như vậy nói không chừng sau khi y trở về sẽ “học được” quét dọn nhà cửa với giặt quần áo cũng nên.

“Sức mạnh của tình yêu, thật sự là kinh khủng...” Vân Sinh không ngừng cảm thán.

Nếu như vân sinh biết, mấy ngày Vô Cực ở lại nhà Nguyệt, đừng nói là quét dọn với cả giặt quần áo, tất cả việc nhà hầu như đều là y làm, hắn đại khái không chỉ là cảm rớt mắt rơi đơn giản như vậy.

Thân thể Nguyệt vốn không tốt lắm, tình sự qua đi sẽ hư nhược vô lực không nói, còn bị sốt, đau bao tử lại càng là chuyện thường xảy ra. Vô Cực vừa đau lòng lại áy náy đương nhiên xắn tay áo lên làm toàn bộ

việc nhà, hơn nữa khi dạ dày Nguyệt khó chịu thì sẽ mất cảm giác thèm ăn, cho nên cháo cơm các loại món ăn hân lành nghề, hầu như mỗi ngày đều phải nấu.

Vô Cực là một người cường thế lại trọng mặt mũi, thế nhưng, hắn cũng không cho rằng giúp người mình yêu nấu cơm, làm việc nhà cùng mặt mũi có quan hệ gì với nhau. Bất quá... Nửa Cuộc Đời cũng không phải người hân yêu thương, cho nên làm thức ăn cho y ăn, y hẳn nên cười trộm đi.

“Ăn xong nhớ rửa chén.” Vô Cực lạnh lùng đưa ra lệnh.

“Được rồi!” Thực sự là bất công!

Tục ngữ nói rất đúng, kế hoạch vĩnh viễn không cần nổi biến hóa. Nguyên bản chúng ta lên kế hoạch trong lúc thi đấu đoàn thể thì đến Tử Vong đại lục thám hiểm, không nghĩ tới kéo tới lâu như vậy.

Đội được lúc Vô Cực cùng Nửa Cuộc Đời thật vất vả xử lý xong mọi chuyện trong công ty, có thể hảo hảo ngoạn trò chơi, bọn họ rất cực có thể chuẩn bị đi Tử Vong đại lục. Thế nhưng...

Nhất Kiếm bình thường khoái chạy khắp nơi là người thứ nhất không đi, hắn muốn nỗ lực “nghiên cứu” cái máy lão hồ ăn tiền, Thiên Lý cũng bởi vì phải thi lại mà bị Vô Cực hạ lệnh không cho phép login, ngay cả Hoàng cũng...

“Ta có hẹn.” Hoàng nói.

Hoàng và Pháp Lợi Tư đã có hẹn, sẽ cùng nhau xông vào Ma Nham Đảo mới xuất hiện trong đợt cập nhật, nghe nói ở đây có bảo tàng mà hải tặc mấy trăm năm trước đây lưu lại, Tiểu Pháp cảm thấy rất hứng thú.

“Đáng ghét!” Sa Lợi Diệp bủi môi oán giận.”Khó có được dịp ra ngoài a, kết quả người nhiều không thể đi như vậy.”

“Cũng không có vấn đề gì.” Nguyệt cười nói: “Sau này sẽ có cơ hội thôi, tử vong đại lục cũng không phải chỉ có thể đến một lần.”

“Đúng vậy.” Nửa Cuộc Đời nói rằng: “Hiện tại không đi, chờ cuối tháng lại phải bận trước bận sau.”

Thủ thành chiến, kết toán cuối tháng, hội nghị công ty... Cuối tháng là thời gian Nửa Cuộc Đời đau đầu nhất.

“Nếu như vậy, chúng ta xuất phát đi.” Tiểu Dương hớn hỏ: “Ngày mai nghỉ, ta có thể chơi đến khuya luôn!”

Ta nói Tiểu Dương, người vẫn là đừng ngủ quá trễ là tốt lắm rồi. Mọi người nghĩ thầm.

“Vậy xuất phát đi.” Nguyệt nói: “Trước tới Huyền Vũ cảnh.”

“Chờ một chút! Chờ một chút! Cái Gương cũng muốn cùng — “

Tiếng của Cái Gương đột nhiên truyền tới, Phiên Toàn, Ngân Nguyệt Tuyết Ngừ và Bạch Nhật Hiểu cũng cùng xuất hiện.

“Toàn Toàn cũng muốn đi cùng.” Phiên Toàn cũng nói.

“Hiểu!” Nguyệt kinh ngạc kêu lên: “Sao các người lại ở đây?”

“Người tới để làm chi?” Vô Cực cũng hỏi, khẩu khí phi thường bất hảo.

“Đến chào hàng xóm a!” Bạch Nhật Hiểu bày ra bộ dạng đương nhiên.

“Hàng xóm?” Có ý gì?

“Chúng ta kiến thành rồi.” Tuyết Ngừ cười nói: “Liên tuyến Lai Nhân Thôn cách vách các người.”

“Ác.” Đội ngũ của Hiểu trong cuộc thi đấu lần này cũng thu thập đủ năm loại đạo cụ, cho nên có thể lựa chọn một NPC chiếm lĩnh thôn trang xây dựng thành thị của mình.

“Kiến thành rất khổ cực, các người nỗ lực lên.”

“Có được những lời này của Nguyệt Nguyệt, ta sẽ càng thêm nỗ lực.” Hiểu phao một mị nhãn cho Nguyệt, chọc Vô Cực rất mất hứng.

“Thăm hỏi cũng đã thăm hỏi xong, các người có thể đi.” Vô Cực lạnh lùng: “Chúng ta còn muốn đến Tử Đại.”

“Ta còn có một việc muốn nói với người.” Rất khó được, Hiểu không có làm khó dễ, mà là kéo Vô Cực mặt lạnh lùng qua một bên nói nhỏ.

“Tuy rằng ta nhìn người rất không vừa mắt, nhưng ta không thể không nói... Lần này chuyện người làm rất khá.” Hiểu là một người công tư phân minh, cho dù không thích Vô Cực, nhưng hẳn càng ghét lão tặc tác oai tác phúc trong công ty hơn, lần này Vô Cực một hơi xử lý rụng những người đó, điều này cũng làm cho hắn tán thưởng tự đáy lòng.

Hiểu tiếp tục nói: “Sau đó người đã chọn không ít người trong các chi trong nhà, chứng minh người cũng không kỳ thị chúng ta.”

“Hanh!” Vô Cực hừ lạnh một tiếng. “Ta cũng không phải giúp người. Ta chọn...” Hắn chậm rãi nói: “Cũng chỉ xem năng lực.” Chỉ cần có tài năng, quản hắn thuộc chi chính hay chi phụ, Vô Cực vẫn sẽ chọn dùng.

“Tốt lắm.” Hiểu vung lên nụ cười cuồng vọng tương tự Vô Cực. “Âu Dương Hiểu ta cũng không phải loại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, trước đó thấy đám lão tặc này tác quái, cho nên bất hòa với người. Hiện tại đám lão tặc đã bị người đuổi đi, ta sẽ từ từ kéo người xuống từ vị trí tổng giám đốc kia.”

“Tùy người.” Vô Cực kinh thường nói, hắn vốn chẳng có bao nhiêu hứng thú đối với cái vị trí kia.

“Ta biết người không cần.” Hiểu cảm tức lờm hắn. “Thế nhưng ta cần!” Hắn muốn chứng minh cho chi chính biết, người ở chi phụ cũng có ngày xuất đầu!

“Còn có...” Tầm mắt Hiểu quét về phía Nguyệt đang cùng nhóm Tuyết Ngừ nói chuyện. “Ta cũng muốn hắn!”

Nguyệt đang nói chuyện phiếm cùng Tuyết Ngừ, hoàn toàn không chú ý tới Hiểu và Vô Cực hai người tranh chấp.

“Được rồi! Thành của các người tên gọi là gì?”

“Này...” Tuyết Ngừ cười đến có chút xấu hổ. “Là...”

“Gọi là gì vậy!” Sa Lợi Diệp truy vấn. Phải nói hay không đây, có đủ không dứt khoát.

“Là Trích Nguyệt thành!” Cái Gương nói xong, cười như điên.

Ngoại trừ Nguyệt những người khác cũng cười không ngớt.

“Hiểu người này... Thật là.” Y bó tay.

Vô Cực nghe xong, lam mâu nheo lại, đáp lại bằng nụ cười càng thêm cuồng ngạo. “Nếu cướp được... cứ lấy!”

Vị trí tổng giám đốc hắn sẽ không cho Hiểu!

Nguyệt lại càng không!

Vô Cực hoàn toàn bị Hiểu khơi dậy ý chí chiến đấu.

“Nói nhảm xong rồi, người có thể lăn!” Nhân thân cùng ngữ khí của hắn lạnh như nhau.

“Loại địa phương này...” Hiểu liền khôi phục thái độ đối địch nguyên bản. “Ta cũng không muốn lưu lại.” Thành vừa mới xây xong, kỳ thực hắn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, hôm nay bớt thời giờ qua đây, nói khó nghe chút, chính là đến “ra oai”.

“Đợi thành chủ thất xây tốt, hoan nghênh Nguyệt Nguyệt qua đây tham quan!” Nói xong Hiểu còn không quên phao mị nhân cho Nguyệt.

“Đi thôi! Đi thôi!” Thấy Vô Cực sắc mặt như muốn phát tác, Tuyết Ngừ vội vàng kéo Hiểu ly khai. “Chờ các người từ Tử Đại trở về, chúng ta lại cùng nhau luyện công đi.”

“Bái bai.” Hiểu lại tặng một nụ hôn gió.

“Được.” Hành vi của hiểu khiến Nguyệt cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.”Bái bai.”

“A!” Tuyết Ngữ đột nhiên ngừng lại.”Cái Gương, Toàn, các người không đi sao?” Chuyện trong thành bận rộn tới mức bọn họ không kịp trở mình, lẽ nào hai người kia muốn lười biếng?

“Ta muốn cùng Nguyệt Nguyệt đi Tử Đại.” Cái Gương nói.

“Toàn Toàn muốn đi Tử Đại.” Phiên toàn cũng nói theo.

“Này...” Tuyết Ngữ chần chờ nhìn về phía Hiểu.

Hiểu nhún nhún vai: “Không sao cả, dù sao hai người kia lưu lại cũng không giúp được cái gì, để cho bọn họ đi trước thăm dò đường cũng tốt.”

“Nói cũng phải.” Tuyết Ngữ phụ họa.

“YA! Cái Gương với Nguyệt Nguyệt cùng đi Tử Đại!” Cái Gương hài lòng cười liên tục không ngừng.

Phiên Toàn cũng ở một bên vừa nhảy nhót vừa ngâm nga.”Tử đại! Tử đại!”

Vô Cực cùng đám người Cái Gương bọn họ, tổng cộng là tám người, vượt qua hạn mức cao nhất (bảy người) tổ đội mạo hiểm đoàn, không thể làm gì khác hơn là cấu thành viễn chinh đội.

Viễn chinh đội cần nhận nhiệm vụ viễn chinh đội mới có thể thành lập, cho nên Vô Cực liền lên công hội mạo hiểm giả tiếp nhận nhiệm vụ.

“Có một nhiệm vụ cần phải đến Địa Ngục Cốc ở Tử đại.” Vô Cực nói: “Vừa vặn có thể tiếp.”

“Ừ!” Tiểu Dương đáp: “Tiếp đi! Tiếp đi!”

“Nhiệm vụ cấp SSS, có điểm khó khăn...” Nguyệt nói: “Bắt quá hãn là không thành vấn đề.”

“Chưa làm qua nhiệm vụ viễn chinh đội, tiếp tiếp xem đi.” Nửa Cuộc Đời nói: “Dù sao cũng không có tổn thất gì.” Làm thành công, còn có thể giúp Vô Cực và Tiểu Nguyệt kiếm điểm danh vọng.

“An.”

Tiếp xong nhiệm vụ, bọn họ trở lại vừa trở lại nơi tập hợp, nhưng phát hiện ngoại trừ Nửa Cuộc Đời cùng Cái Gương bọn họ ra, còn nhiều hơn vài người.

Hi Thượng sợ cho thiên hạ không loạn, Thiên Xứng và... Tàng Dao! ?

“Dù sao viễn chinh đội có thể tổ đội mười hai người.” Sa Lợi Diệp bày ra nụ cười cực kì vô hại. “Vì vậy ta tìm bọn họ tới.” Nàng tuyệt đối tuyệt đối không có ý muốn xem kịch vui nha.

Sa Lợi Diệp nói tiếp: “Đáng tiếc Mai Vân không online, bằng không đã thuận tiện kéo cả nàng ta đến.” Mai Vân mà biết, nhất định sẽ tức chết. Hắc, hắc, hắc, tức chết càng tốt!

Hi Thượng cào cào mái tóc đen đã rối đến không thể rối hơn, lười biếng nói: “Sắp xuất phát chưa...” Kỳ thực Hi Thượng tuyệt không muốn đi đến nơi nguy hiểm như Tử đại kia, chính là gần đây ‘thường thức’ hai người nào đó, nàng không để ý chút mạo hiểm đó.

“Những người khác đâu?” Tiểu Dương hỏi: “Điều Điều bọn họ sao không có tới?” Hãn cùng Lộ Điều Tâm Điều tuổi xấp xỉ nhau, chơi rất thân, sau thi đấu đoàn thể bọn họ thường thường cùng nhau luyện công.

“Điều Điều nói cấp nàng quá thấp, không dám đi.” Tàng Dao nói: “Khải và Quang Ngữ lưu lại bồi nàng luyện cấp.”

“Về phần Lạc Hồn...” Tàng Dao cười cười đầy ái muội. “Tuy rằng hãn không nói, nhưng ta nghĩ hãn đại khái là muốn ở lại chờ người nào đó.”

“Một tên ngu ngốc.” Thiên Xứng cười nói.

Xem ra Lạc Hồn đã sớm biết Nhất Kiếm muốn lấy Mã Na Tư Thẩn Cung cho hãn.

“Vô Cực lão đại... Mọi người đã đến đông đủ, mau tổ đội đi.” Ngưu khí của Hi Thượng đích cũng lười biếng như bộ dạng nàng, thế nhưng trong mắt lại hiện lên một tia trêu tức, nàng chờ xem Vô Cực nổi bão.

Vô Cực lạnh nghiêm mặt — phát lời mời tổ đội cho mọi người, lúc phát lời mời cho Tàng Dao còn không ngừng híp lam mâu.

Ai...

Thấy vẻ mặt của hần, Nguyệt cảm thấy đau đầu không thôi.

Mà Nửa Cuộc Đời ở một bên, ánh mắt quét đến khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Thiên Xứng, huyết thái dương cũng ầm ầm đau. Nhưng hần cũng không biết là bởi vì sao

Đoàn người ngồi mã xa đến Huyền Vũ cảng ở Địa Minh thành.

Huyền Vũ cảng nằm phía bắc trung ương đại lục, là hải cảng duy nhất đi thông đến Tử Vong đại lục, trước khi Tử Vong đại lục mở ra, đây chỉ là một cảng nhỏ ít người qua lại, nhưng hiện tại đã phồn vinh đến mức có thể so sánh với ba cảng lớn khác. Nhất là Địa Minh thành lại cảng thêm náo nhiệt.

Địa Minh Thành là tòa thành kiểu kiến trúc Trung Quốc đúng chuẩn, cho nên từ cảng khẩu đến thuyền bè, đều mười phần phong vận Trung Quốc.

Thuyền ở Huyền Vũ cảng không giống các cảng khác chỉ dùng thuyền lớn, mà là dùng thuyền con, thuyền ba lá, thuyền buồm hoặc bè trúc, hơn mười chiếc thuyền hình thức bất đồng, dùng xích sắt nối kết thành một hàng dài. Thoạt nhìn tuy rằng không quá cân đối, nhưng lại có một phen thú vị khác..

“Vì sao lại phải nối cùng một chỗ?” Tiểu Dương hỏi: “Nhìn kỳ quái quá.”

“Đúng vậy.” Cái Gương cũng hỏi: “Sao không trực tiếp dùng một chiếc thuyền lớn luôn, tại sao phải đặt ra thành như vậy?”

“Bởi vì Mê Vụ Hải sóng gió rất lớn, đội thuyền nối cùng một chỗ tương đối an toàn.” Một nam tử đứng gần bọn họ giải thích: “Đặt ra như vậy không phải rất vui sao?”

Nửa Cuộc Đời nói: “Còn đầy thú vị nha.” Nói là sóng to gió lớn, trong trò chơi kỳ thực cũng không có gì khác biệt, bất quá như vậy thật ra có đầy cảm giác chân thật.

“Xem bộ dạng các người, là lần đầu tiên đi Tử Vong đại lục đi?” Nam tử kia hỏi.

“Àn, lần trước tham gia đoàn thể thi đấu, giờ mới có thời gian đi xem.” Nửa Cuộc Đời đáp.

“Đoàn thể thi đấu?” Người nọ thấy trên đầu Nửa Cuộc Đời biểu hiện tên quân đoàn, “Các người là Ngân Chi Vô!”

“Đúng vậy.” Nửa Cuộc Đời cười nói: “Ta là Nửa Cuộc Đời Phong Vân, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

“Ta là Chú Minh, cũng nhờ các vị chỉ giáo nhiều hơn.” Hần cười đến rất ngại ngùng, “Ta rất thích Ngân Chi Vô ni!” Hần nghe nói không ít về mối bất hòa giữa Ngân Chi Vô và Tiêu dao Tôn Minh, đối với thái độ xử lý của Ngân Chi Vô phi thường bội phục, nếu không phải Ngân Chi Vô không thu người, hần đã sớm gia nhập.

“Thực sao! Ta cũng rất thích nha.” Sa Lợi Diệp cười khê nháy mắt mấy cái.”Ta là Sa Lợi Diệp, trước trận mới vừa gia nhập Ngân Chi Vô.”

Sa Lợi Diệp thừa nhận, lúc đầu nàng gia nhập Ngân Chi Vô thật sự là có một chút dụng tâm bất lương, nhưng hiện giờ nàng thật sự yêu thích đoàn thể này. Sa Lợi Diệp cảm thấy may mắn mình có thể gia nhập vào.

“Thật tốt da.” Chú Minh rất là hâm mộ.

Ta và Vô Cực lấy vé tàu trở về, chỉ thấy Nửa Cuộc Đời bọn hần vây quanh cảng nói chuyện phiếm.

“Các người đang thảo luận cái gì?” Ta hỏi: “Náo nhiệt như thế.”

“Lão đại nhà chúng ta đã trở về.” Tiểu Dương hưng phấn phát tay với Vô Cực. “Vô Cực đại ca! Mau tới đây.”

“Àn?” Vô Cực thiêu thiêu mi, không nhanh không chậm tiêu sái bước qua.

“Giới thiệu một bằng hữu mới cho hai người biết.” Tiểu Diệp rất quen thuộc lời kéo tay đối phương. “Hắn gọi là Chú Minh, là kỹ sĩ cấp hơn 100! Chú Minh đã đi Tử Vong đại lục rất nhiều lần rồi.”

“Thực sao?” Ta cũng theo đi qua.”Tử đại có cái gì chơi vui không.”

“Có mấy thành thị rất đặc sắc...”

Lần đầu tiên đến Tử Vong đại lục bất đồng với chúng ta, Chú Minh không có công hội, cho nên khi Tử đại mở ra hắn đã chạy đến thám hiểm. Trong lúc chờ thuyền nhỏ neo, hắn kể cho chúng ta nghe không ít chuyện lý thú phát sinh mà bản thân gặp được, ta nghe đến mê mẩn, nhin không được chờ mong chuyển hành trình đến Tử đại lần này.

Thuyền nhỏ neo, Tiểu Dương và Cái Gương vẫn quần quít lấy Chú Minh để hỏi liên tục, mà ta thì hiếu kỳ đi thăm các con thuyền liên kết.

Thuyền cùng thuyền đều dùng xích sắt rất to cột lại cùng một chỗ, có không ít người ở trên đầu đi tới đi lui.

“Không biết có thể ngã xuống không?” Ta đứng trên sợi xích, cúi đầu nhìn nước biển bên dưới tung lên.

“Hắn là phải hỏi, không biết ngã xuống sẽ thế nào đi.” Nửa Cuộc Đời cười nói: “Nói không chừng sẽ bị đuổi về điểm sống lại.”

“Người có thể thử xem sao.” Vô Cực cười xấu xa, đưa tay ra như muốn đẩy Nửa Cuộc Đời.

Nửa Cuộc Đời vội vàng nhảy lên một con thuyền nhỏ, kêu lên: “Nhưng ta không có hứng thú uy cá mập, huống chi, người cho là vé tàu rẻ lắm a!”

“Nói cung phải, vẫn là đừng đùa.” Vé tàu đến Tử đại cần năm nghìn kim tệ, bị đuổi về điểm sống lại thì phải mua tiếp. Mười một người tổng cộng cần hơn năm vạn kim tệ, cho dù vì mị lực của ta ảnh hưởng mà chỉ cần ba vạn, cũng không phải con số nhỏ.

“Ta cùng Nửa Cuộc Đời cũng không có nhiều tiền để mua vé tàu thêm một lần nữa.” Ta than thở: “Tề ti thật đúng là có đủ nghèo.” Phụ trợ hệ = bản cùng, đây là đạo lý thiên cổ bất biến.

“Người căn bản không cần lo lắng vấn đề tiền bạc.” Ngữ khí Vô Cực có chút oán giận. “Ta đã nói sẽ mua trang bị cho người.”

“Ta cũng đã nói ta sẽ tự để dành mua!” Mua món đồ mình trữ tiền mua được, tương đối có cảm giác thành tựu.

“Nếu Tiểu Nguyệt nói không cần, người mua cho ta đi!” Nửa Cuộc Đời đưa tay về phía Vô Cực, cười nói: “Ta muốn đổi quyền trượng mới rất lâu rồi.”

“Người cảm thấy...” Vô Cực hai tay vòng trước ngực, chậm rãi nói: “Có thể sao?”

“Đương nhiên là... không có khả năng.”

Bất quá, nếu Nửa Cuộc Đời thật sự cần, Vô Cực vẫn sẽ nghĩa bất dung bỏ tiền ra. Chỉ là hắn cho rằng, nếu như mình vô điều kiện cung cấp trang bị hoặc tiền tài cho đoàn hữu, đối phương sẽ trở nên không hề tiết chế, và không biết quý trọng.

Nếu như vậy, để ta tự mua thôi!

Chúng ta đang trò chuyện rất vui vẻ, trên đầu đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của nữ hài tử.

“Phía dưới, mau tránh ra!”

Vô Cực vội vàng kéo ta ra, thế nhưng đã quá muộn, tiếng kêu sợ hãi vừa dứt, đối phương liền “ba” đích một tiếng “rớt xuống” trên người ta.

“A! Đau muốn chết.” Nữ hài tử trên người ta bò lên, xoa mũi.”Đụng vào mũi rồi!”

Người đau hơn là ta mới phải! Nàng đột nhiên ngã xuống, hại ta bị áp đảo xuống đất, lưng cùng mông đều đau đến sắp nứt ra rồi.

Bất quá bởi vì đối phương là nữ hài tử, cho nên ta còn là rất quan tâm hỏi: “Người không sao chứ?”

“Hoàn hảo, chỉ là bị đụng vào mũi...” Nói được phân nửa, nàng ngẩng đầu, vừa nhìn vào mặt ta, nhất thời mắt tiếng.

“Ta là Tử Diên.” Nàng đột nhiên cầm tay ta, mắt to tinh lạng lạng nhìn thẳng vào ta.”Xin hỏi mỹ nhân... không. Xin hỏi người tên là gì.” Cả người lại dán hết trên người ta.

“Nguyệt... Nguyệt Phi Ly.” Ta bị Tử Diên nhiệt tình làm sợ đến ngây ngẩn cả người.

“Nguyệt Phi Ly! Mỹ nhân chính là mỹ nhân, ngay cả tên cũng dễ nghe như vậy.”

“Ách...” Ta có điểm không biết làm sao.”Xin hỏi, người có thể đứng lên không?” Một nữ hài tử, đặt trên người một đại nam nhân, không tốt lắm đâu.

“Àn?” Đối phương không có phản ứng, chỉ là vẻ mặt say sưa nhìn ta.

“Người xem đủ rồi đấy!” Những lời này là Vô Cực nói, hắc híp lam mâu, lạnh mặt cứng rắn kéo Tử Diên ra khỏi ta. Vô Cực nắm lấy Tử Diên như bắt gà con, cau mày, tựa hồ đang suy nghĩ phải vứt nàng ở đâu thì tốt.

Thẳng đến hai chân cách mặt đất, người nào đó đang chuẩn bị quăng nàng đi, Tử Diên mới đột nhiên “giật mình tỉnh giấc”. Nàng quay đầu lại, nhìn về phía Vô Cực đang nắm lấy cổ áo mình, lần thứ hai choáng váng.

Hảo một mỹ nam tử lãnh tuấn a! Lần thứ hai trong lòng nàng hò hét.

Ngũ quan tỉ lệ hoàn mỹ không nói, hấp dẫn nhất là ngạo khí toát ra từ vầng trán kia, cùng đôi mắt màu lam có thể đông chết người không đền mạng.

Mà Nguyệt Phi Ly cũng là một siêu cấp đại mỹ nhân! Lông mi thật dài như tiễn vũ bàn trên gương mặt trắng nõn phản chiếu ra bóng râm nhàn nhạt, khi nháy mắt đôi mắt lam tử sắc xinh đẹp ẩn hiện, thâm thúy rồi lại phiếm trữ ôn quang, mi mềm mỏng, chiếc cao thẳng, đôi môi anh đào thật xinh đẹp... Tất cả đều làm cho nàng nhìn đến ngây người. Nàng đối với mỹ nhân là không có sức chống cự a!

Tử Diên nghĩ hôm nay mình trộm chạy đến đây là đúng đắn nhất, bằng không làm sao có thể gặp được hai người tuấn mỹ như thế..

“Ta là Tử Diên.” Nàng lần thứ hai ‘đến gần’, “Xin hỏi người gọi là gì?”

“Húc Chi Vô Cực.” Trả lời của nàng, là Nửa Cuộc Đời đang ở một bên cười trộm không ngừng, hắc nghĩ cô gái nhro này thật là thú vị nha.

“Húc Chi Vô Cực a...” Ngũ khí vẫn cực kì say mê.

Vô Cực lập tức quyết định ném nàng vào mặt Nửa Cuộc Đời!

45. Chương 45: Bãi Biển

“Người nói người lần đầu tiên đến Tử đại sẽ phải làm nhiệm vụ!” Tiểu Dương hỏi: “Nhiệm vụ thế nào?”

“Mỗi người đều gặp phải những nhiệm vụ khác nhau.” Chú Minh cười nói: “Yên tâm, không phải nhiệm vụ khó khăn gì đâu.”

“Mỗi người đều không giống nhau?” Cái Gương gãi gãi đầu.”Vì sao?”

“Các người chờ một chút sẽ biết.” Chú Minh thần bí cười.

“Nhiệm vụ gì cũng được hết!” Phiên Toàn nhảy qua nhảy lại giữa hai chiếc thuyền. “Toàn Toàn muốn đến Tử đại mau mau một chút.”

“Sắp đến rồi...” Chú Minh nhìn phía trước.”Các người nên chuẩn bị một chút đi.”

Tiểu Dương lập tức thảo luận trên kênh đội (kênh viễn chinh đội): “Chú Minh đại ca nói, người lần đầu tiên đến Tử đại đều phải làm nhiệm vụ, muốn chúng ta chuẩn bị một chút.”

“Nhiệm vụ?” Nửa Cuộc Đời hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

“Không biết nga, Chú Minh đại ca bảo mỗi người đều không giống với nhau.” Tiểu Dương nói tiếp.

Vậy phải chuẩn bị thế nào?

“Được rồi!” Nửa Cuộc Đời nhớ tới Tử Diên hẳn là từng đến Tử Vong đại lục, vì vậy liền quay qua hỏi nàng: “Người hẳn là đã đi qua Tử đại?”

“Đi qua a!” Tử Diên gật đầu.”Hai lần.”

“Vậy người có biết người mới đi lần đầu phải làm nhiệm vụ gì không?” Ta hỏi tiếp.

“Mỗi người đều không giống nhau a.” Cách nói của Tử Diên và Chú Minh đều giống nhau. “Ta là hỗ trợ tìm tiểu hài tử.”

“Tìm tiểu hài tử?” Nếu như là muốn đánh hải quái hoặc hải tặc còn có đạo lý, biển rộng mênh mông, làm gì có tiểu hài tử mà tìm chứ?

“Ừ ừ!” Tử Diên nói: “Yên tâm đi, không khó đâu.”

Như thế nào bọn họ lại nói giống hệt nhau, rốt cuộc là nhiệm vụ như thế nào?

Tuy rằng không hiểu ra sao, nhưng ta vẫn hướng nàng nói lời cảm tạ.”Cảm tạ.”

“Không khách khí.” Tử Diên vui vẻ xoay vòng vòng.

“Chú Minh đại ca muốn chúng ta nhìn phía trước.” Tiểu Dương thảo luận trên kênh đội.

“Thật dọa người a!” Phiên Toàn sợ hãi than.”Thoạt nhìn thực khủng bố.”

Ta hỏi: “Cái gì khủng bố?”

“Đi xem sẽ biết.” Vô Cực nói.

Chúng ta ở trên một con thuyền nhỏ, phía trước bị thuyền buồm lớn (chính là chiếc thuyền mà Tử Diên té xuống) chặn đường nhìn, chỉ có thể leo lên chiếc thuyền buồm ấy mới có thể thấy rõ động tĩnh phía trước.

Leo lên mũi tàu, ta rốt cục biết cái gì gọi là khủng bố.

Nguyên lai, đoàn thuyền của chúng ta đang chạy trên một thủy vực đầy đá ngầm, đá ngầm sắc nhọn, dòng nước tụ tập thành một vòng lại một vòng xoáy nước. Nếu như không cẩn thận đến gần, nếu không phải thân tàu bị đá ngầm đụng ra thành vài cái lỗ lớn thì chính là bị những xoáy nước này kéo xuống đáy biển.

Thân thuyền lắc lư kịch liệt, bên tai truyền đến tiếng nước ‘rầm rầm’, còn có không ít bọt nước phun tung tóe lên mặt. Tuy rằng biết rõ đây chỉ là một trò chơi, nhưng ta còn là nhện không được cảm thấy kinh sợ trước cảnh sắc chân thật đến dường này.

“Thật hoành tráng.” Vô Cực đưa tay đập lên vai ta. “Nhìn cứ như thật vậy..”

“Đúng vậy.” Ta cười nói: “Rất rất thật!” Thân thể hơi hơi dựa vào Vô Cực.

Hình như là thật, nhưng cũng không phải thật sự... Cho dù cảnh sắc nguy hiểm trước mắt là chân thật, ta cũng sẽ không sợ.

Thuyền lớn dẫn đầu, từ từ tiếp cận khu đá ngầm, bầu không khí trên thuyền trở nên có chút không đồng nhất.

Những người chơi tiêu diêu tự tại, cười nói như thường hẳn là đã đến đây nhiều lần, mà chúng ta, những người lần đầu tiên đến Tử Vong đại lục, lại là mặt đầy khẩn trương nhìn về phía trước.

Ngoại lệ duy nhất chính là Hi Thượng đang ghé vào mạn thuyền ngư vu vu, cái người này ở đâu cũng có thể ngủ.

Lúc này, một thuyền viên thoát nhìn khá lớn tuổi vọt tới mũi tàu, quát lớn với một thủy thủ đang ở khoang lái: “Người đang làm gì! Tại sao lại lái tàu vào khu đá ngầm! Người không biết như vậy rất nguy hiểm sao!”

Hắn tức giận túm lấy cổ áo thủy thủ lái tàu.

“Thuyền... Thuyền trưởng.” Người nọ có chút thở không nổi. “Thế nhưng... Thế nhưng nếu không như vậy, thuyền sẽ chạy đến khu gió bão a!”

“Đúng vậy, thuyền trưởng.” Thủy thủ đứng bên cạnh đi theo phụ họa. “Nếu như không đi con đường này, chúng ta sẽ xuyên qua khu gió bão a! Vùng đó sóng gió rất lớn, hơn mười con thuyền này có thể sẽ bị đánh tan.”

“Như vậy còn hơn toàn bộ chúng ta va phải đá ngầm, hoặc là bị xoáy nước kéo xuống đáy biển.” Thuyền trưởng quát: “Nhanh chóng điều chỉnh hướng đi, rời xa khu đá ngầm!”

“Tuân lệnh!” Thủy thủ khoang tàu chào hẳn theo nghi thức quân đội, lập tức khoa trương chuyển đà, xoay một góc chín mươi độ. Những sợi xích sắc nối thuyền ‘rắc rắc rắc rắc’ xoay vặn cùng một chỗ, thân tàu nghiêng trái ngã phải.

Vô Cực một tay giữ lấy vòng bảo hộ, khéo tay siết chặt thắt lưng ta, để ta không đến mức giống Tử Diên té ngã trên mặt đất.

“Mọi người có khỏe không?” Tàng Dao hỏi trên kênh đội.

“Còn có thể.” Thiên Xứng đáp: “Thuyền đột nhiên xoay chuyển, hại ta bị hoảng sợ.”

“Toàn Toàn té ngã đau quá à!”

“Đáng đời.” Nhất Phương lạnh lùng nói.

“Thật không có tâm đồng tình!” Phiền toàn kêu lên: “Ta đều...”

“An tĩnh!” Vô Cực ngăn lại lời của nàng. “Nghe một chút xem bọn hắn nói cái gì.”

Cuộc xoay chuyển trên diện rộng qua đi, mấy NPC thủy thủ ở phía trước lại bắt đầu ồn ào.

“Ta đã nói như vậy rất nguy hiểm a!” Thủy thủ ở khoang lái kêu lên: “Ở đây sóng gió quá lớn!”

“Có thuyền ngược gió! Có thuyền ngược gió!” Thuyền trưởng kêu lên: “Ta bảo có thuyền ngược gió, không nghe thấy sao!”

“Không có biện pháp...” Tiếng nói của thủy thủ mang theo tiếng khóc. “Lần này ra khơi, đội thuyền liên kết nhiều lắm, không chế không tốt.”

“Ta đã sớm nói qua với Khắc Lý Tư, chúng ta không thể một lần liên kết nhiều thuyền như vậy, hẳn còn...” Kế tiếp là tiên tiệp oán hận.

Sóng biển hung mãnh đánh vào thân thuyền, cuồng phong gào thét càng thêm trợ giúp uy thế của sóng, đội thuyền bị dòng hải lưu phân tán ra, ngay cả xích sắt bị lôi kéo cơ hồ muốn đứt đoạn.

Ta nghĩ, ta đại khái đã biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

“Không xong!” Quả nhiên, một thủy thủ kêu lên sợ hãi, phía trước truyền đến tiếng kim loại đứt gãy.

“Đến rồi...” Chú Minh nhìn Tiểu Dương bọn hắn cười nói: “Hảo hảo nỗ lực lên, gặp lại ở cảng.”

“A? Có ý gì?”

Cùng lúc đó, Tử Diên hai tay tạo thành chữ thập, cười ngọt ngào với chúng ta. “Cẩn thận một chút nha.”

“Cái gì?” Còn chưa hỏi xong, thân thuyền đột nhiên kịch liệt lay động, tiếp theo, cả người lẫn thuyền chúng ta bị sóng biển ném ra giữa không trung.

“Không thể nào!” Ta nhìn mặt biển đang ngày càng gần trước mắt. “Lại muốn rớt xuống biển?” Trước để làm nhiệm vụ, không cẩn thận bị rơi xuống biển một lần, hiện giờ sẽ không phải là lại đến một lần nữa chứ!

Không cho quá nhiều thời gian suy nghĩ, “ùm” một tiếng, cả người ta rơi vào trong sóng dữ, trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Mở mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên bờ cát, bên cạnh không có lấy nửa người.

Loại cảm giác này, chẳng lẽ là?

Ta vội gọi địa đồ ra, chấm màu đỏ phía trên biểu hiện, ta đang ở trên một hòn đảo nhỏ gần Tử Vong đại lục.

“Đây là nhiệm vụ?” Bất quá nguy hiểm thật, ta vừa rồi còn tưởng rằng nơi này là Tân Châu đảo.

Trước khi Tử Vong đại lục mở ra, nếu như người chơi đi thuyền tới gần, nhất định sẽ gặp tai nạn trên biển như lúc này, sau đó toàn bộ người trên thuyền đều phiêu lưu đến một nơi được gọi là Tân Châu Đảo. Khi ta còn là Minh Nguyệt, đã từng không tin mà xông qua một lần, kết quả đương nhiên bị “ném” đến Tân Châu đảo.

Bất quá hiện tại Tử Vong đại lục đã mở ra, còn muốn “ném” chúng ta thêm một lần, thực sự là không biết nói gì.

Vỗ vỗ đất cát trên người, ta vừa mới đứng vững, trên đầu liền xuất hiện một chuỗi dài tin tức của hệ thống.

Hệ thống thông báo! Tai nạn trên biển khiến người cùng bằng hữu của mình phân tán, không cần kích động, xin ở đây đợi cứu viện.

Theo kinh nghiệm ta ngoạn trò này lâu như vậy, nếu như thực sự ngoạn ngoạn ngồi im không động, cứu viện vĩnh — viễn không có khả năng đến, nhất định phải đi đánh quái gì đó, hoặc là cùng người nào đó đối thoại tiếp nhận nhiệm vụ. Thông thường quái đánh xong, nhiệm vụ làm xong, cứu viện sẽ đến rất “đúng lúc”.

Trên bản đồ biểu hiện phụ cận có một thôn nhỏ, xem ra, trước tiên ta nên đến đó nhìn xem có thể “hỗ trợ” cái gì.

Thôn xóm không lớn, chỉ có hơn mười hộ gia đình, trong đó một gian nhà rất lớn, nhất định là nơi thường xuyên phát sinh nhiệm vụ hoặc sự kiện gì đó, nhà thôn trưởng.

Đi vào nhà thôn trưởng, phát hiện bên trong ngoại trừ NPC thôn trưởng ra, còn có một người khác.

“Cái Gương!” Tại sao hắn cũng đến nơi này!

“Nguyệt Nguyệt!” Cái Gương lập tức bổ nhào vào ta, “Chúng ta gặp phải tai nạn trên biển rồi!”

“Cái Gương, người bình tĩnh một chút.” Ta buồn cười nhìn Cái Gương đang ôm ta khóc rống. “Đây là nhiệm vụ, giải xong nhiệm vụ, cứu viện sẽ đến ngay.”

“Thực sự sẽ tới sao?” Cái Gương vẫn cố sống cố chết ôm lấy ta không buông. “Ta không muốn bị nhốt trên hoang đảo a!”

“Ha ha.” Ta vỗ vỗ lưng Cái Gương, cười nói: “Người yên tâm đi, nếu như giải không được nhiệm vụ, cùng lắm thì sử dụng hồi quyền trở về thành, không có khả năng thật sự nhốt chúng ta ở chỗ này đâu.”

Bất quá nếu cái gương cũng ở chỗ này, vậy nói không chừng những người khác cũng sẽ ở đây, ta kéo bản đồ sang hình thức tổ đội, quả nhiên, trên đảo này có hai chấm màu xanh lục đại biểu cho đội viên.

“Còn có ai ở trên đảo sao?” Ta dùng kênh đội hỏi. Tại cùng một đại lục (tiểu đảo), kênh có thể liên hệ.

“Nguyệt đại ca! Người cũng ở chỗ này a!” Trả lời ta chính là Tiểu Dương.”Ta cùng Nhất Phương đại ca ở trên đảo này.”

“Xem ra không phải tất cả mọi người đều bị đánh tan, ta cùng Cái Gương đang ở trong thôn trang.”

“Được, chờ chúng ta!” Tiểu Dương nói.

“Không cần chờ.” Nhất Phương nhàn nhạt nói: “Dù sao đều là làm nhiệm vụ, làm xong rồi gặp lại cũng được.”

“Nói cũng phải, vẫn là làm nhiệm vụ nhanh nhanh đi.” Dù sao có Nhất Phương bên cạnh, Tiểu Dương sẽ không có gì nguy hiểm.

“Cái Gương, người nhận được nhiệm vụ gì?” Ta hỏi Cái Gương.

“Không biết.” Cái Gương chỉ vào thôn trưởng, nhún nhún vai. “Hắn bảo quái vật ở đây rất mạnh rất nguy hiểm, kêu ta không nên chạy loạn, ngoan ngoãn đợi cứu viện.”

Cái này kỳ quái, chẳng lẽ không phải tìm thôn trưởng tiếp nhận nhiệm vụ? Ta vẫn là cùng hắn đối thoại xem sao.

“Xin hỏi...”

“Người là đồng bạn của vị mạo hiểm giả này?” Thôn trưởng nói.

“Người là nói Cái Gương? Không sai, hắn là đội hữu của ta.” Ta gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Thôn trưởng thở dài một hơi. “Ta còn lo lắng chỉ có một người thì quá nguy hiểm.”

“Có ý gì?” Cái Gương tốt xấu cũng là một pháp sư chín mươi mấy cấp, quái vật thông thường sẽ không uy hiếp được hắn đi.

“Thôn chúng ta có một Chiêm Bạc Sư (người xem bói, đoán quẻ), hắn đã sớm dự liệu các người sẽ đến đây, nhân ta mời các người đi gặp hắn.”

“Tốt.” Cái Gương đáp: “Hắn ở nơi nào?”

“Ai...” Thôn trưởng thở dài. “Vấn đề chính là, mấy ngày nay hắn đến hẻm núi phía đông tĩnh tu. Xung quanh đó có rất nhiều rất dã thú hung mãnh, nếu như chỉ có một người đơn độc đến đó, ta lo lắng sẽ có nguy hiểm... Thế nhưng lời của Chiêm Bạc Sư lại không thể không nghe.”

“Chúng ta còn có đồng bạn trên đảo, có thể theo chân bọn họ hội họp lại rồi cùng đi.” Ta nói.

“Không không không! Chiêm Bạc Sư hắn thích thanh tĩnh, nhiều người đến lại không tốt.” Thôn trưởng kinh hoảng liên tục xoa tay.

“Vậy ta cùng Cái Gương đi thôi, như vậy hắn là không thành vấn đề.” Xem ra nhiệm vụ này đặt ra là hai người một tổ cùng nhau hành động, khó trách chúng ta bốn người cùng “phiêu lưu” đến cùng một cái đảo.

Đối thoại với thôn trưởng xong, chúng ta quả nhiên nhận được nhiệm vụ “Lời tiên đoán của Chiêm Bạc Sư”.

“Chỉ có hai người chúng ta, không thành vấn đề gì chứ?” Cái Gương hỏi.

“Nhiệm vụ hắn là sẽ không khó lắm.” Ta xem nội dung nhiệm vụ, chỉ là muốn chúng ta đến nghe Chiêm Bạc sư bói toán mà thôi. Những người lần đầu tiên đến Tử Vong đại lục, đều phải làm nhiệm vụ, như vậy độ khó của nhiệm vụ nhất định sẽ không sao, dù sao, không phải tất cả những người đến đây đều có cấp bậc cao...

“Nguyệt Nguyệt...” Cái Gương nuốt một ngụm nước bọt, nơm nớp lo sợ hỏi: “Người xác định nhiệm vụ này... thực sự... thực sự sẽ không quá khó sao?”

“Ách... phải... chắc là sẽ không đâu...”

Quái vật cấp 67, đối chúng ta cũng không thể tạo thành uy hiếp, nhưng mà, nếu như là quái Sát Liệt Phân có thêm ma phòng 100%, công kích ma pháp vô hiệu, nhưng lại biết sử dụng ma pháp “Trầm mặc thuật” (cầm giữ, khiến pháp sư và các hệ công kích ma pháp không thể đọc chú ngữ) đối với hệ nguyên tố mà nói chính là chiêu trí mạng, vậy thì đã trở thành vấn đề lớn.

Tiếp xong nhiệm vụ, cùng Tiểu Dương bọn họ nói rõ nội dung nhiệm vụ (bọn họ đại khái cũng nhận được nhiệm vụ này), ta cùng Cái Gương liền đi sườn đông đảo tìm kiếm Chiêm Bặc Sư trong truyền thuyết.

Quái vật trên đảo như ta sở liệu, đẳng cấp đều trong khoảng 50 đến 70! Cũng không quá mạnh mẽ. Cái Gương hai ba chiêu đã giải quyết xong một con, căn bản không cần ta ra tay.

Thăng đến khi ma pháp của Cái Gương tung ra trên người Sát Liệt Phân , thăng đến khi trên đầu Sát Liệt Phân xuất hiện hàng chữ màu đỏ báo hiệu Miss, thăng đến khi Sát Liệt Phân quăng một cái trầm mặc thuật lên người ta, ta mới bắt đầu hồi hận vì mình đã khinh địch...

Đáng lẽ ta phải sớm gọi triệu hóa thú ra a!

Hiện tại bị thả trầm mặc thuật, không thể đọc chú ngữ này!!

“Làm sao bây giờ?” Biểu tình của Cái Gương giống như thể đang muốn khóc òa lên.

Sát Liệt Phân ngoại trừ trầm mặc thuật ra, còn có một kỹ năng: kêu gọi đồng bạn.

Tuy rằng lực công kích của nó rất thấp, căn bản không lấy được bao nhiêu máu của chúng ta, thế nhưng kiến nhiều cắn chết voi, nếu như thực sự để Sát Liệt Phân kêu gọi đồng bạn tụ tập lại, chỉ ép cũng đủ ép chết chúng ta.

“Đành phải...” Ta nhún nhún vai, nói: “Đánh nó!” Sát Liệt Phân vẫn điên cuồng phóng trầm mặc thuật vào ta, không đánh chết nó không được.

Đối mặt với loại quái vật công kích ma pháp hoàn toàn vô hiệu như Sát Liệt Phân, phù pháp kết giới của ta cùng ma pháp của Cái Gương đều không thể tạo thành thương tổn cho nó, nếu như đã không có biện pháp gọi ra thú triệu hồi... hai người hệ tinh thần chúng ta cũng chỉ có thể cầm chừng lên gõ nó.

“Ta đánh?” Cái Gương vẽ mặt kinh ngạc.

“Đương nhiên là ta đánh!” Đừng nói giỡn, công kích vật lý của hắn còn thấp hơn cả Sát Liệt Phân nha.

Luận vũ khí có lực công kích vật lý, quyền trượng có cộng một ít lực công kích đương nhiên hơn hắn ma trượng (pháp sư chuyên dùng, hoàn toàn không có lực công kích vật lý :”>), nên đương nhiên là ta đi đánh.

Mệnh khổ a!

Đại bộ phận quái vật hệ nhân hình, yếu hại không có gì hơn là đầu, cổ cùng ngực.

Tuy rằng Sát Liệt Phân là một nữ nhân phi thường mỹ lệ, mặc sa mỏng trong suốt, da thịt hồng nhạt như ẩn như hiện, thấp phần mê người, bất quá, đối với quái vật cũng không cần thương hương tiếc ngọc.

Ta vùng quyền trượng lên, đánh thẳng vào gáy Sát Liệt Phân!

MISS!

Trên đầu Sát Liệt Phân nhảy ra mấy chữ nhỏ màu đỏ.

Cái gì! Ta... Ta cư nhiên... bị miss!

Chưa từ bỏ ý định lại gõ một lần, sau đó, lại một chữ miss...

Con quái đáng ghét này! Nữ nhân đáng ghét này! Cư nhiên khiến ta miss liên tục hai lần!

Lẽ nào nó không biết, bệnh nghề nghiệp của đạo tặc là mỗi khi thấy miss sẽ phát điên sao!

Đương chữ miss thứ ba xuất hiện thì tuyến lý trí của người nào đó đứt phụt. Y hoàn toàn quên chức nghiệp hiện giờ của mình là Vu Linh Giả thuộc hệ tinh thần, từ trong bối bao rút ra đao nhỏ dùng để cạo lông dê, mãnh liệt hướng trên người Sát Liệt Phân vạch tới....

Tiểu đao công kích +1, cư nhiên giết được Sát Liệt Phân cấp 67. Cái Gương trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn này, không biết nên cảm thấy hưng phấn hay là nên hoảng sợ.

Giải quyết rụng đám gia hỏa cản đường, dọc theo đường đi cũng không gặp phải Sát Liệt Phân nào khác, chúng ta rất nhanh đi tới khe núi phía đông, mà Chiêm Bặc Su “trong tuyên thuyết” kia, đang ngồi trên một tảng đá sát bên khe núi.

“Tìm được rồi!” Cái Gương chỉ vào phía trước.”Không ngờ dễ tìm thấy như vậy.”

Đã làm nhiều loại “nhiệm vụ tìm người” như vậy, lần đầu tiên người muốn tìm lại ở ngay chỗ người cần tìm nói.

“Đã nói nhiệm vụ này sẽ không quá khó mà.” Sát Liệt Phân kia là cố ý bày ra để kỳ thị hai tên hệ tinh thần chúng ta!

“Đến nghe hắc xem bói đi.” Ta cùng Cái Gương đi về phía Chiêm Bặc Sư kia. “Nghe xong, cứu viện sẽ [vừa vặn] đến.”

“Ha ha a.” Cái Gương cười nói: “Đúng vậy! Vậy mới tốt.”

“Phu thiên địa giả, vạn vật chi lữ quán; quang âm giả, bách đại chi quá khách... Tứ thì hữu thường, mệnh vận vô thường...” Chiêm Bặc Sư mặc áo choàng đen, che đầu, khoanh chân ngồi trên tảng đá, trong tay còn cầm một quả cầu thủy tinh màu tím hoàn toàn không hợp với không khí nơi này.

“Hắc lảm bảm cái gì thế? Ta thế nào hoàn toàn nghe không hiểu.” Cái Gương len lén mặt ta.

“Đó chính là câu đầu tiên trong [Xuân dạ yến đào lý viên tự] của Lý Bạch.” Ta trả lời: “Đại khái là nói, vô nhai thiên địa, chỉ là lữ quán cho vạn vật; hữu hạn quang âm, tất cả chỉ là khách qua đường...” Ta thô thiển giải thích một chút. “Lữ quán và lữ xá chính là ý đó.”

“Ác ác ác.” Cái Gương cố sức gật đầu.”Nguyên lai là như vậy, Nguyệt Nguyệt thật là lợi hại!”

“Không có đâu.” Ta xấu hổ cười cười.”Chỉ là không biết hắc nói những lời này có ích lợi gì.”

“Mấy lời đạo đầu của NPC đều không có dụng ý gì sất.” Cái Gương cười nói.

“Nói cũng phải.”

Chiêm Bặc Sư kia thao thao bất tuyệt niệm một đồng lớn thể văn ngôn, chúng ta lại là nghe tai phải ra tai trái, bí mật tán gẫu đến bất diệc nhạc hồ.

“Mạo hiểm giả a, ta sớm ở đây chờ các ngươi đã lâu rồi...” Chiêm Bặc Sư cuối cùng cũng kết thúc chuỗi dài thao thao bất tuyệt, đi vào trọng điểm.

“Ta vẫn luôn hy vọng có thể giáp mặt tính toán cho các ngươi.”

“Vậy phiền phức ngài rồi.” Ta mỉm cười nói.

“Thế nhưng, trước lúc đó...” Hắc thần bí cười. “Ta có ba vấn đề muốn hỏi các ngươi.”

“Thỉnh ngài hỏi đi.” Ta đã biết không dễ dàng như vậy mà.

Bói toán sư hỏi: “Thế nào là quang âm, thế nào là thiên địa?”

“Dát?” Cái gương choáng váng.”Hắc đang nói cái gì?”

Ta thần nhiên mỉm cười, đáp: “Mặt trời mọc làm quang, mặt trời lặn làm ám, đỉnh đầu là thiên, chân đạp là địa.”

“Ân.” Hắc từ chối cho ý kiến, nói tiếp: “Vấn đề thứ hai.”

“Thế nào là chính, thế nào là tà?”

“Tâm chính là chính, tâm tà là tà.”

“Như vậy... vấn đề cuối cùng. Các ngươi hắc là đã nghe qua trận chiến giữa Ma tộc cùng Tinh Linh tộc, còn có sự tồn tại của Hắc Âm Yêu Tinh chứ?”

“Nghe qua.” Trên bản thuyết minh có viết.

Ngàn vạn năm trước, Ma tộc sinh sống tại trung ương đại lục, cùng Tinh Linh Tộc sống ở Thiên Thê đại lục phát sinh một hồi chiến tranh kinh thiên động địa, Ma tộc chiến bại bị Tinh Linh đuổi theo chạy tới Xích Thổ đại lục tràn đầy dã thú nguyên thủy. Nhưng công chúa Tinh Linh Tộc lại yêu thương một tướng lĩnh Ma tộc, tự nguyện theo hắc lưu vong tới Xích Thổ đại lục, con cháu hai người bọn họ sau này chính là bộ tộc Hắc Âm Yêu Tinh.

“Vậy ta hỏi ngươi, Ma tộc cùng Tinh Linh tộc có gì bất đồng?”

Vừa nghe được vấn đề này, trong đầu ta lập tức hiện lên một đồng thuộc tính, công kích, chức nghiệp cùng một đồng số liệu khác nhau, nhưng đây hẳn không phải đáp án đi...

“Khác ở chỗ nào chứ...” Ta khổ sở suy tư.

“Thế chất? Bề ngoài? Thuộc tính?” Cái Gương cũng hỗ trợ suy nghĩ. “Kỹ năng? Nơi sinh... Còn có cái gì?”

“Không biết, ta đã nghĩ... A!” Chẳng lẽ là!

“Một sinh ra tại Xích Thổ đại lục, một tại Thiên Thê đại lục.” Ta nói: “Một sinh ra trong lửa, một sinh trong gió.”

“Tốt.” Hắc gật đầu, “Ngoại trừ nơi sinh ra bất đồng, bản chất đều như nhau. Không thiện, không ác, chính tà thiện ác chỉ ở tâm. Ngươi trả lời rất khá.”

“Nguyệt Nguyệt thật là lợi hại.” Trong mắt Cái Gương lóe lên quang mang sùng bái. “Thế nhưng...” Hắc hơi dừng lại. “Ngươi nghĩ đây là đáp án chính xác sao?”

“Đây không nhất định là đáp án chính xác.” Ta cười nói: “Bất quá, có phải đáp án chính xác hay không lại có quan hệ gì đâu! Chỉ cần đây là [đáp án của ta] là được rồi.”

“Có ý tứ! Thực có ý tứ.” Hắc vuốt ve thủy tinh cầu. “Vậy hãy để ta tới nói cho ngươi biết kết quả xem bói.”

“Đội thuyền, chạy về hướng tây... Hy vọng, dĩ nhiên đã đến.”

“...” Ta chỉ biết. “Cảm tạ.”

Chính là đến hướng tây là có thể thấy thuyền cứu viện thôi. Có cần phải nhiễu một vòng lớn như vậy không?

Hai người đi rồi, Chiêm Bạc Sư buông thủy tinh cầu, phun ra một ngụm khí lớn. “Hô! Rất cực.”

Hắc búng tay, giữa không trung hiện lên một dãy số màu xanh biếc.

7: 12pm

“Uy uy, đã hơn 7 giờ rồi, còn không ra thay ca.” Khác với ngữ khí thần bí cơ trí vừa rồi, hắc rất không kiên nhẫn cầu nhà cầu nhậu với không khí: “Bảy giờ mười ba phút rồi, muốn hại ta làm không công a!”

“Được rồi được rồi!” Một giọng nữ cũng không được kiên nhẫn lắm vang lên từ trong không khí, tiếp theo trước mặt hắc xuất hiện một thiếu nữ Ma tộc cánh đen, sừng màu vàng kim, đuôi dài nhọn.

Nếu như lúc này có ngoại nhân ở đây, nhất định sẽ sợ đến bỏ chạy, bởi vì hình dạng thiếu nữ này, chính là boss Tiểu Ma Nữ nhân hình hơn hai trăm cấp, thuộc tính ám phong.

Bất quá Chiêm Bạc Sư cũng không bị dọa, chỉ thấy hắc kéo áo choàng xuống, lộ ra khuôn mặt tuần tú có vẻ tái nhợt. “Ngươi đừng có lúc nào cũng biến thành bộ dạng quái có được không?” Ngữ khí vẫn không kiên nhẫn như cũ.

“Công ty không phải đã quy định, nhân viên công tác không thể để người chơi thấy gương mặt thật sao?” Thiếu nữ vỗ vỗ cánh, vẩy vẩy đuôi, đùa rất vui vẻ. “Cho nên ta đành phải biến thành như vậy thôi.”

Kỳ thực ngươi cũng có thể ẩn hình a... Tuy rằng rất muốn nói như vậy, thế nhưng thời gian hữu hạn, hắc cũng không muốn tiếp tục cùng thiếu nữ tán gẫu.

“Tùy tiện ngươi, mau mau thay ca là tốt rồi.” Dù sao nhất định là người nào đó đánh không lại chỉ giỏi đổ thừa, rõ ràng là đã nghiền biến thành bộ dạng quái.

“Không đưa thủy tinh cầu cho ta, ta đổi thế nào?” Thiếu nữ vươn một tay, lắc a lắc trước mặt hắc.

Hắn đưa thủy tinh cầu qua, một bên cởi áo choàng một bên tiếp tục cảm rằm cầu nhàu. “Như thế nào trẻ thế mới đến thay ca, hại ta làm không công mười ba phút.” Một lát hắn còn phải đi chợ nha!

“Ta đến đúng giờ nha!” Thiếu nữ bĩu môi.”Người khi đó có [khách nhân] mà.” Có hơn mười phút cũng muốn tính toán, keo kiệt!

“Bớt sàm ngôn đi!” Hắn vò áo choàng thành một cục nhét cho thiếu nữ.”Lại có người đến.”

“Được rồi được rồi.” Thiếu nữ vội vàng mặc áo choàng vào, đôi cánh trên lưng cùng cái đuôi không biết đã biến mất từ lúc nào.

“Ta đi trước.” Vừa dứt lời, người đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

“Đúng rồi” Thiếu nữ lầm bầm với không khí. “Tháng này chấm dứt làm thêm giờ Thiên Vận, có muốn vào trò chơi ngoạn ngoạn chút không, trở thành quyền NPC lay như vậy rồi, thỉnh thoảng cũng nên hưởng thụ tư vị làm người chơi nha.”

“Không có hứng thú.” Hắn đã nghèo đến mức sắp bị quỷ bắt rồi, mỗi ngày chỉ có làm việc làm việc lại làm thêm, thời gian đâu mà ngoạn trò chơi.

“Thiết!” Thiếu nữ hừ nhẹ một tiếng.”Nghèo chết người.”

Không ai trả lời nàng, xem ra đối phương đã đi chợ đi.

Thiếu nữ bĩu môi. “Ai nha! Ta quên đánh dấu.” Chỉ lo cùng tên kia nói chuyện phiếm, quên làm cả chuyện chính. Nàng cầm lấy thủy tinh cầu trong tay, trong khối tinh thể màu tím hiện lên ba chữ màu xanh biếc viền vàng.

Tinh Văn Minh.

Thiếu nữ hai tay cầm thủy tinh cầu, ba chữ kia lập tức chuyển thành hai chữ “Cửu Dạ”.

Phương xa, một nam tử trầm mặc công một thiếu niên trên lưng dần dần đến gần.

“Nguyệt đại ca nói, hình như ở chỗ này...”

Nghe được tiếng người, thiếu nữ nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống, tay rút vào ống tay áo, ẩn xuống một công tác ẩn trong tay áo.

Giọng nam cơ trí trầm thấp liên tiếp đọc lên. .”Phu thiên địa giả, vạn vật chi nghịch lữ; quang âm giả, bách đại chi quá khách. . . Tứ thì hữu thường, mệnh vận vô thường. . .”

Bên này Tiểu Dương cùng Nhất Phương đang đối thoại với Chiêm Bạc Sư, Vô Cực bên kia quả nhiên cũng nhận được nhiệm vụ.

Không biết đây là lão Thiên tôi luyện cho hắn hay là trò đùa dai, sau vụ ở Trớ Chú Chi Tháp, hắn lại lần thứ ở hộp cùng một chỗ với Tàng Dao, hơn nữa còn là đơn, độc, ở, cùng, một, chỗ.

Này căn bản là đang muốn khảo nghiệm phong độ của hắn a!

Vô Cực mặt lạnh lùng, không nói một câu địa đi trên đường, nhìn cũng chẳng nhìn Tàng Dao lấy một cái, mà Tàng Dao, vẫn là vẻ mặt đích ôn hòa tiểu ý như cũ, nhưng đồng dạng cũng không nhìn Vô Cực, vẫn chú ý cổ đại ven đường.

Bất quá Tàng Dao cũng không phải bởi vì chán ghét Vô Cực, mà là bởi vì nhiệm vụ bọn họ nhận được, chính là nhiệm vụ căn bản nhất trong tất cả các loại game online lẫn RPG — hái thảo dược. Phi thường... truyền thống.

“Giúp nhi tử thôn trưởng tìm được thảo.” Tàng Dao lẩm bẩm.”Giống hết nhiệm vụ tân thủ.”

“Không phải ai tìm đến Tử Vong đại lục đều có đẳng cấp cao.” Vô Cực nói: “Nhiệm vụ đương nhiên không thể quá khó khăn.”

“Nói cũng đúng.” Tàng Dao cười nói.

Vô Cực nheo lại lam mầu, hắn lại cảm thấy khó chịu.

Hắn đã từng cùng Nửa Cuộc Đời thảo luận qua về chuyện của Tàng Dao, Nửa Cuộc Đời lại nói: “Người đang lo lắng cái gì? Tiểu Nguyệt đều là của người.”

“Ta rất hiểu Nguyệt, hắn rất dễ mềm lòng, nếu như Tàng Dao khẩn cầu hắn, hắn nhất định không thể nào cự tuyệt được.”

“Tàng Dao sẽ không làm như vậy.” Nửa Cuộc Đời khẳng định.

“Là bởi vì hắn sẽ không...” Vô Cực chôn đầu vào mười ngón tay đan xen. “Ta mới có thể lưu ý như vậy.”

“Ta không hiểu. Người luôn luôn rất tự tin, như thế nào lại bất an vì loại sự tình này?”

“Người không hiểu.” Vô Cực cười khổ. “Người chỉ là không muốn trả lời.”

“Ta không biết người muốn ta trả lời cái gì.” Nửa Cuộc Đời nhún nhún vai.

“Đúng vậy... ta cũng không biết.” Hắn không biết, chết tiệt không biết!

Phi thường không có lý do gì, hắn rất chán ghét Tàng Dao trưng ra khuôn mặt tươi cười kia. Nếu như hôm nay người cùng Nguyệt một chỗ không phải là hắn, hắn có thể cười được không?

Đừng nói giỡn!

“Ta chỉ biết là... người Nguyệt thích bây giờ là người, cùng một chỗ cũng là người, hắn là vì người mới nhảy vào kiếm lỗi.” Nửa Cuộc Đời chậm rãi nói.

“Người có thể bảo chứng, hắn sẽ không vì Tàng Dao?” Vô Cực hiếm khi toát ra sự bất an.

“Không thể.” Nửa Cuộc Đời vô lại nói: “Tiểu Nguyệt tốt như vậy, nói không chừng cũng sẽ nhảy vì ta.” Bất quá hắn cũng không dám tưởng tượng.

“Thế nhưng, hắn đã nhảy xuống vì người, đây là sự thực.”

Không sai! Đây là sự thực. Nguyệt là của hắn, hắn căn bản không cần lo lắng.

“Tìm được rồi!” Tàng Dao cười nói, khom người tham hưởng một lùm cỏ dại. “Thật đúng là dễ tìm.”

“Nguyệt là của ta.” Vô Cực lạnh lùng toát ra một câu. “Người hiểu ý ta chứ?” Sau đó hắn mang theo một ít khoái cảm ác ý, nhìn động tác của Tàng Dao khựng lại trong nháy mắt.

“Ta hiểu...” Tàng Dao cúi thấp đầu, bàn tay giữ thảo dược run lên nhè nhẹ.

Cảm giác đau đớn như lồng ngực bị xé rách, Tàng Dao cố bắt mình thừa nhận là bởi vì gai thảo dược đâm vào tay rất đau, thế nhưng hắn không thể giải thích, khóe mắt vì sao lại nóng lên...

“Vây hết hy vọng đi.” Vô Cực hai tay khoanh trước ngực, thần tình lạnh hết mức có thể.

Tàng Dao dừng một chút, đưa tay hái thảo dược, để vào trong đai lưng trữ vật.

“Nếu như người Nguyệt thích không phải là người, vậy người sẽ không tiếp tục thích hắn sao?” Tàng Dao giương mắt nói.

“Làm sao có thể!” Cho dù Nguyệt không thích hắn, hắn cũng sẽ không buông tay!

“Cho nên, ta thích hắn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến người đi?” Tàng Dao cười chua xót.

Cho tới bây giờ, Tàng Dao chưa từng nói với bất cứ kẻ nào rằng “hắn thích nguyệt”, tâm tình hắn dành cho Nguyệt, ngay cả Lạc Hồn cũng chỉ là tâm linh mà thôi.

Nhưng hôm nay, thế nhưng lại nói với tình địch của mình. Tàng Dao không khỏi cảm thán.

“Nếu như ta nói...” Vô Cực hạ mắt, thanh âm càng ngày càng nhỏ. “Nó có ảnh hưởng đến ta?”

Tàng Dao sững sờ một chút, chợt cười nói: “Nếu không bởi vì Nguyệt, ta nghĩ chúng ta có thể trở thành bằng hữu.”

“Hanh!” Vô Cực hừ lạnh một tiếng, kỳ thực trong lòng cũng rất đồng cảm.

“Trả nhiệm vụ đi!” Tàng Dao nói: “Nhanh lên một chút đến Tử đại tụ họp cùng những người khác.”

Vô Cực không nói một câu, xoay người đi về thôn trang.

Cảng biển duy nhất của Tử Vong đại lục, Vu Quy cảng, tụ tập liễu không ít ngoại gia. Cẩn thận đếm đêm, có thể phát hiện không ít người đang thóa mạ người khác. Đối tượng bị thóa mạ kia phần lớn là đồng bạn của mình.

“Ta đã nói với ngươi là có nhiệm vụ rồi mà!” Một người bị mắng đến thối đầu cười khổ.

“Ngươi có nói qua!” Kẻ mắng người hai tay chống nạnh, hung hăng vô cùng.”Nhưng ngươi có nói sẽ bị ném tới đảo hoang sao!”

“Đúng vậy!” Một người khác cũng phụ họa.”Làm ta sợ muốn chết!”

“Hong đại ca hình như dùng hồi quyền trở về thành rồi.” Một nhóm người khác nói như vậy.

“Đều tại các ngươi không nói rõ.”

“Trước đó ta cũng ngốc đến mức chạy về thành đó.” Người nọ vô lại cười cười. “Cho nên cũng muốn các ngươi trải nghiệm qua một lần.”

“Nên đánh!” Một người kêu lên: “Các huynh đệ! Đập hắn!”

“Oa! Đều nói là huynh đệ mà, chỉ đùa một chút không được sao?”

“Tự gây nghiệt, không thể sống.” Sa Lợi Diệp cười lạnh nhìn người nọ bị đánh thành cái đầu heo.

“Hắn thoát nhìn rất đáng thương.” Hi Thượng nói. Nhưng ngồi chồm hổm ở một bên ăn bỏng ngô xem kịch vui, một chút ý đồng tình cũng không có.

“Thiên Lý và Nhất Kiếm hình như cũng không có tới Tử đại a...” Nửa cuộc đời cười đến rất — hồ ly.

Ta cái gì chưa từng nghe được (run rẩy).

Một lát sau, Tiểu Dương và Nhất Phương cũng đến, bọn họ cùng những người khác ngồi trên một con thuyền nhỏ.

“Nguyệt đại ca, Nửa Cuộc Đời đại ca!” Tiểu Dương hướng chúng ta phát tay.

Hắn vừa đến bờ, lập tức nhảy xuống thuyền chạy tới ôm ta, cao giọng giả khóc. “Nguyệt đại ca! Ta rốt cục đã sống sót trở về rồi!”

Tiểu Dương bình thường thích nháo thích ồn, lần này cư nhiên bị ghép tổ cùng với Nhất Phương lãnh đạm. Dọc theo đường đi, chỉ nghe thấy hắn nói một đồng trên kênh đội, mà Nhất Phương chỉ trả lời vài tiếng.

“Tiểu Dương, an tĩnh chút.”

Thật đáng thương.

Ta vỗ vỗ vai Tiểu Dương, giả ý an ủi hắn. “Khổ cực các ngươi rồi!” Những lời này kỳ thực là nói với Nhất Phương.

Nhất phương gương khoe miệng, hơi hơi gật đầu với ta.

“Hiện giờ chỉ thiếu Vô Cực và Tàng Dao chưa tới.” Nửa Cuộc Đời nói: “Bọn họ sao lại chậm như vậy.”

“Chỉ thiếu Vô Cực và Tàng Dao...” Ta có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, khi một con “thuyền cứu hộ” cập cảng, dự cảm của ta đã trở thành sự thật. Tàng Dao mỉm cười hướng chúng ta phát tay, đang ngồi cùng thuyền với Vô Cực khẽ hí mắt, hai tay vòng trước ngực, một thân áp suất thấp.

“Hai người các ngươi một tổ á?” Tàng Dao vừa nhảy xuống thuyền, Tiểu Diệp lập tức sáp qua, hiếu kỳ hỏi.

“Không sai.” Tàng Dao cười nói: “Phiền toái Vô Cực không ít.”

“Như vậy á.” Tiểu Diệp chậm rãi gật đầu, trong đầu không biết đang suy nghĩ cái chủ ý quái quỷ gì.

Thấy Vô Cực lạnh nghiêm mặt đang muốn đi xuống thuyền, ta nhanh chân đi lê nắm lấy tay hắn.”Các người nhận được nhiệm vụ gì, có thú vị không?”

“Nhiệm vụ rất bình thường.” Ngữ khí của hắn tuy rằng không tốt lắm, nhưng sắc mặt đã không còn lạnh như vậy nữa.

“Nói đến cái này.” Tiểu Dương nhin không được oán giận.”Cái Chiêm Bạc Sư kì quái kia, sau khi hỏi chúng ta một đồng vấn đề, cư nhiên muốn chúng ta quay về thôn đợi cứu viện. Căn bản là đùa giỡn người khác mà!”

“Đi?” Cái Gương ngạc nhiên: “Thế nhưng hắn là muốn chúng ta đến bờ biển phía tây nha, chúng ta tới đó rồi thực sự thấy thuyền cứu hộ.”

“Không thể nào! Ta là sau khi quay về thôn, thôn trưởng mới nói với chúng ta là có người đến cứu chúng ta.”

“Đại khái mỗi người đều không giống nhau đi.” Ta nói: “Mọi người đã đến đông đủ, kế tiếp chúng ta muốn đi đâu chơi?”

“Địa Ngục Cốc.” Nửa Cuộc Đời nói “Không phải đã tiếp nhận nhiệm vụ sao, đi làm trước đi!”

“Chúng ta trước hết đến Địa Ngục Cốc làm nhiệm vụ.”

“Vấn đề là...” Tiểu Diệp hoang mang nhìn địa đồ.”Cái địa ngục nào a?”

Có ý gì?

Địa ngục có rất nhiều cái sao?

46. Chương 46: Địa Ngục Cốc

Giải qua một lần nhiệm vụ, sau này đến Tử Vong đại lục không cần làm làm tiếp. Tử Diên “Rất may mắn” không gặp tai nạn trên biển, cùng những người đã từng đến Tử Vong đại lục đến Vu Quy cảng sớm hơn đám người Nguyệt Phi Ly bọn họ.

“Thật nhàm chán a!” Tử Diên duỗi thắt lưng một cái, rất không hình tượng mà ngáp dài. “Nguyệt Nguyệt cùng Húc Húc bọn họ thế nào còn chưa tới?” Nàng đã quyết định phải bám lấy hai người bọn họ không tha, nên bọn họ không có tới, Tử Diên cũng không biết phải làm gì mới tốt.

“Nguyệt Nguyệt? Húc Húc?” Một nam tử đi gần Tử Diên hỏi: “Người là nói Nguyệt Phi Ly và Húc Chi Vô Cực sao?”

“Đúng vậy.” Tử Diên nhìn về phía nam tử kia. “Người là đồng bạn của họ?”

“Chúng ta vừa mới nhận thức.” Chú Minh vung lên dáng tươi cười.”Ta là Chú Minh.”

“Ta là Tử Diên.”

Dáng tươi cười rất ngại ngùng sạch sẽ, lớn lên cũng coi như thanh tú khả ái, tuy rằng so ra kém Nguyệt Nguyệt, nhưng đại khái có thể được 80%! Tử Diên nghĩ thầm.

“Ta đang muốn đến cửa thành Vu Quy cảng chờ Vô Cực bọn họ.” Chú Minh ôn hòa cười nói: “Người đã cũng quen biết bọn họ, chúng ta cùng nhau đến chờ đi.”

“Được!” Tử Diên cũng lấy ra nụ cười chói lọi. Chỉ ít cũng có chút việc để làm.

Hai người đi tới cửa thành, cước bộ vừa ngừng, chợt nghe từ bên trong thành truyền đến tiếng một người nam nhân rống lên.

“Tử Diên! Người lại chạy loạn lung tung.” Người nọ bên rống bên chạy vội về phía cửa thành.

Chú Minh nhìn lại, chỉ thấy người đến là một danh chiến sĩ đẳng cấp xem ra khá cao, trên khuôn mặt tuấn tú dễ nhìn tràn đầy tức giận cùng bất đắc dĩ.

“Thảm rồi!” Tử Diên thế nào lại quên, nàng là lén chạy đến đây chứ, sao có thể nghênh ngang ở cửa thành mà chờ người “đến thỉnh đi” chứ.

“Xin lỗi.” Tử Diên nhìn Chú Minh áy náy cười.”Ta muốn chạy nạn!” Tiếp theo cũng không quay đầu lại ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

“Lại chạy. Ai!” Nam nhân thở dài một hơi. “Ta nhận mệnh...” Cũng đuổi theo Tử Diên.

Chú Minh lẳng lẳng nhìn một màn này, sau đó mới nhớ tới, nếu như nam tử kia là người xấu, Tử Diên không phải rất nguy hiểm sao.

Hắn cấp tốc mật cho Tử Diên: “Người không sao chứ, người kia là ai vậy?”

“Là... là lao đầu nhà ta!” Tử Diên thở hồng hộc đáp lại.

“Lao đầu?” Chú Minh hỏi: “Ai a?”

“Lão công ta.” Tử Diên trở mình xem thường. “Hắn siêu thích quản ta, cho nên ta mới muốn chạy! Bị hắn bắt được ta sẽ thảm.”

“Ác.” Chú Minh đáp, trong lòng cảm thấy lão công Tử Diên cũng có điểm đáng thương.

“Nhấn với Nguyệt Nguyệt là ta sẽ lại mật cho hắn.” Tử Diên nói: “Hiện tại chạy trốn chết quan trọng hơn.”

Chú Minh gãi gãi đầu, không hiểu ra sao cả. Chạy trốn chết? Không khoa trương như vậy chứ!

“Các vị, ta ở chỗ này!” Chú Minh đứng trước cổng thành phất tay với chúng ta.

“Người đang chờ chúng ta?” Ta cười nói: “Xin lỗi, khiến người đợi lâu.”

“Sẽ không! Sẽ không!” Chú Minh vội vã lắc đầu.”Ta nghĩ các người là lần đầu tiên đến Tử đại, có thể cần người dẫn đường, ccho nên mới...” Hắn càng nói càng nhỏ giọng, còn ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Người muốn làm người dẫn đường?” Tiểu Diệp khẽ cười nháy mắt với hắn mấy cái. “Tốt tốt, chúng ta đang lo không ai dẫn đường nà!”

“Nói như thế nào?” Chú Minh hỏi.

“Chính là nhiệm vụ viễn chinh đội.” Tiểu Diệp gọi bằng nhiệm vụ ra, đọc lớn lên cho Chú Minh nghe.

Nhiệm vụ: Phấn hồn lệnh

Đẳng cấp: SSS

Nhiệm vụ nội dung: thế giới này thượng có một loại pháp thuật rất thần kỳ — có thể khởi tử hồi sinh. Nó thậm chí còn tốt hơn cả Phục Hoạt Thuật, người được thi pháp có thể phục hồi hoàn chỉnh sinh mệnh, ta rất muốn nghiên cứu ảo diệu trong đó... Tại phụ cận Địa Ngục Cốc ở Tử Vong đại lục, từng xuất hiện chú chỉ có vẽ pháp thuật kia, nếu như các người có thể mang một phần về cho ta...

“Nguyên lai là như vậy...” Chú Minh nói: “Các người không biết phải đi địa ngục nào?”

Địa ngục cốc là một sơn cốc phong bế, bên trái cũng chính là phía tây có một nơi gọi là “Sa đọa chi địa” hoặc “Địa ngục phương tây”, phía bên phải còn lại gọi là “Địa ngục chi môn” hoặc “Địa ngục phương đông”. Biểu hiện của địa ngục phương tây trên bản đồ là một khối đất trũng mọc đầy cây khô, còn địa ngục đông phương lại là một cánh cửa lớn màu đen.

Nhiệm vụ này không có khả năng chỉ cần chúng ta đến Địa Ngục cốc đơn giản như vậy, nhất định phải xông vào cả hai địa ngục này một lần, cho nên đúng như Chú Minh nói, chúng ta không biết phải đến địa ngục nào.

“Ta đã lên trang thảo luận tra qua, đây là nhiệm vụ mới, không tìm được tư liệu.” Tăng Dao bất đắc dĩ buông thông tay.

“Phản hồn lệnh a...” Chú Minh cố gắng hồi tưởng, “Hình như ta từng đánh được thứ gì đó tương tự.”

“Thật vậy chẳng!” Tieu Diệp hỏi: “Ở nơi nào?”

“Đông Phương địa ngục.” Chú Minh nói: “Ta đánh tới gì đó tên là phản hồn phù, bắt quá không có tác dụng gì, chỉ có thể bán lấy tiền.”

“Có thể phải đánh quái mạnh hơn mới rút ra được.” Nửa Cuộc Đời nói: “Dù sao đây cũng là nhiệm vụ cấp SSS.”

“Vậy chúng ta đến Đông Phương địa ngục đi.”

“Cái này...” Chú Minh gọi chúng ta đã chuẩn bị cất bước lại.

“Àn?” Ta nhìn hắn.”Làm sao vậy?”

“Chính là... Ta muốn cùng các người... cùng các người...” Chú Minh ngại ngùng cúi thấp đầu, muốn nói lại thôi.

“Người muốn theo chúng ta cùng nhau hành động?” Tiểu Diệp vỗ vỗ vai Chú Minh. “Đương nhiên không thành vấn đề!”

“Như vậy có gây phiền phức gì cho người không?” Ta hỏi: “Vậy bằng hữu của người thì làm sao?”

Chú Minh lập tức nói: “Ta không có bằng hữu...” Tựa hồ phát giác cách nói này có vẻ nhu rất quái gở, hắn lập tức đổi giọng: “Ý của ta là, ta không có cùng bằng hữu đến Tử đại, ta chỉ đến một mình.”

“Đi một mình, có thể đi đến bất cứ đâu mình muốn, tự do tự tại.”

Chú Minh là kỹ sĩ, thảo nào lại có cách nghĩ này, khi ta còn là Minh Nguyệt, cũng thường thường ý vào mình là đạo tặc, một mình chạy loạn khắp nơi. Bất quá hiện tại biến thành nửa hệ phụ trợ, sẽ không có lá gan đi dạo này.

“Nếu Chú Minh đại ca không có bằng hữu” Tiểu Dương thuận theo nói. “Chúng ta sẽ làm bằng hữu của người nha!”

“Húc, người thêm hắc đi!” Ta nói với Vô Cực.

Vô Cực không nói gì, phát tin mời Chú Minh.

Chú Minh cực nhanh ấn xác định xong mới phát hiện...

“Đây là tin mời gia nhập dong binh đoàn! Vô Cực người phát sai rồi.” Chú Minh mở to hai mắt nhìn.

“Phát sai thì... phát sai vậy.” Vô Cực chậm rãi nói. Tay đập lên vai ta, đối ta nháy mắt mấy cái.

“Vấn an mọi người đi.” Ta nói. Tuy rằng những người nghe được kênh này đều đang tập trung ở đây.

“Mọi... mọi người hảo!” Âm thanh Chú Minh run rẩy. “Gia nhập vào Ngân Chi Vô, là mộng tưởng lớn nhất của ta... Xin... xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn!” Chú Minh hưng phấn đến mặt đỏ rần lên.

“Hoan nghênh a.” Tiểu Diệp cười.

“Xin chỉ giáo nhiều hơn.” Nhất Phương gật đầu với hắc.

“Đúng vậy!” Nửa Cuộc Đời cười nói: “Sau này lại có thêm người làm lao dịch.”

Dong binh đoàn rõ ràng có thể thu được năm mươi người, Vô Cực thì ngay cả một nửa cũng chưa thu được, cho nên Nửa Cuộc Đời thường nhin không được oán hận nhân thủ không đủ.

“Đi thôi!” Vô Cực nói, cũng phát ra tin mời tổ đội “chính xác” cho Chú Minh.

“Hảo, ta mang mọi người đến chỗ mã xa.” Chú Minh nói.

Kỳ thực không cần hấn mang đi, chúng ta đều biết mã xa ở nơi nào, thế nhưng thấy hấn hưng phấn như vậy, chúng ta cũng ngoan ngoãn theo sát hấn.

“Thật đáng yêu...” Nhìn bóng lưng Chú Minh, Thiên Xúng thốt lên một câu.

Nửa Cuộc ời nghe xong, cước bộ khựng lại một chút, tựa hồ không hài lòng.

Đến trước địa ngục phương đông (địa ngục chi môn), Chú Minh kiến nghị chúng ta trước nên đến “Hoang Thành” gần đó, mua một số thể thân chỉ nhân (tờ giấy cắt thành hình người). Quái vật đặc sản của địa ngục chi môn chính là Quỷ Sai có thể câu hồn phách con người, “Tác hồn thuật” của chúng có thể biến chúng ta thành bạch quang trong nháy mắt, mà thể thân chỉ nhân lại có thể chống đỡ công kích của tác hồn thuật một lần.

Không sai, chỉ có thể chống đỡ tác hồn thuật.

“Hoang thành” thật xứng với cái tên của nó, kiến trúc ở đây mất óc lại mất óc , bị hỏa thiêu rồi bị hỏa thiêu, tất cả đều rách nát không chịu nổi, bộ dạng lung lay sắp đổ. Người đi trên đường, quần áo lam lũ, hoặc ngồi hoặc nằm, mỗi người đều không có tinh thần hết như du hồn.

Thế, nhưng, đừng nhìn cửa hàng nơi này chỉ là miếng vải rách trải trên đất được mấy lão khát cái bày những thứ linh tinh ra bán, những thứ trên đó cực kì khủng khiếp! Tất cả đều là đạo cụ hoặc trang bị hiếm thấy ở trung ương đại lục.

Lấy thể thân chỉ nhân mà nói đi, trung ương đại lục cũng có loại quái biết sử dụng Tác Hồn Thuật, Cho nên lượng cầu không nhỏ, nhưng không có thương điểm nào bán, chỉ có thể đánh tới từ trên người quái vật, số lượng rất thưa thớt, một cái hé ra có thể ra giá đến một trăm kim tệ.

Hiện giờ có thể mua được ở thương điểm, hơn nữa chỉ mất một kim tệ, xem ra cái thể thân chỉ nhân này rất giá trị rồi!

Nửa Cuộc Đời dùng khủy tay huých huých ta. “Tiểu Nguyệt...” Tiếp theo cùng ta trao đổi một ánh mắt người-biết-là-cái-gì-đấy.

“Muốn nhiều ít?” Ta không dùng mật ngữ, nhưng ép thanh âm đến mức thấp nhất.

“Một hai trăm đi.” Nửa Cuộc Đời nhỏ giọng nói: “Quá nhiều, giá không tốt.”

“Không nhất định phải một lần quăng ra hết... Như vậy giá cũng sẽ...”

“Hai người các ngươi mất đi mây lại, đang nói cái gì bí mật a!” Tiểu Diệp phát hiện hai người chúng ta thần sắc khác thường, hiếu kỳ gom qua đây hỏi: “Không sợ người nào đó ghen?”

“Hu!” Ta nhanh chóng bảo nàng im lặng. “Nhỏ giọng chút.”

Thế nhưng âm lượng của Tiểu Diệp “có chút” lớn, đã sớm khiến cho Vô Cực bọn họ chú ý.

“Làm sao vậy?” Vô Cực hỏi. Quăng cho Nửa Cuộc Đời ánh mắt cực kì “thân mật”.

“Chính là...” Ta cũng không thể nói, chúng ta đang tính toán làm sinh kế cho Ngân Chi Vô đi.

Hiện tại người chơi biết mua thể thân chỉ nhân ở đâu không nhiều lắm, nên thể thân chỉ nhân trên thị trường có giá rất cao, một cái cũng khoảng năm sáu mươi kim tệ. Chỉ cần chúng ta mua nhiều nhiều thể thân chỉ nhân mang về trung ương đại lục bán, nhất định có thể kiếm được không ít... ách... không ít tiền lời.

Bất quá loại phương pháp kiếm tiền này Vô Cực luôn luôn không đồng ý nhiều lắm, ta và Nửa Cuộc Đời mới có thể ở sau lưng hấn len lén thương lượng, không nghĩ tới bị Tiểu Diệp phá hỏng.

“Ác.” Vô Cực thiêu thiêu mi, ngẫm hiểu.”Đừng quá phạm là được rồi.”

Tuy rằng thành dân Ngân Chi Vô không ít, nhưng Vô Cực lại điều chỉnh giá thuê cực thấp, cho nên kinh phí trong thành vẫn có hơi hơi căng thẳng. Hơn nữa ta cũng nhiều lần phạm tội như vậy, hấn không thể làm gì khác hơn là mở một mắt nhắm một mắt.

“Nguyệt đại ca...” Tiểu Dương giật nhẹ y tụ của ta, lộ ra biểu tình chờ mong lại sợ bị thương tổn (?).

Những người khác cũng vẻ mặt hưng phấn mà nhìn ta.

“Chúng ta cũng không phải là không thể...” Chú Minh gãi gãi đầu, cười đến rất ngượng ngùng.

Thay vì nói lực lý giải của bọn hắn quá tốt, chỉ cần nghe chúng ta qua lại hai ba câu đã hiểu được chúng ta nói cái gì, còn không bằng nói là trong lòng bọn hắn đã sớm có ý nghĩ này, chỉ là ngại người nào đó mà không dám ra tay hành động.

Ta nhìn qua Vô Cực, người nào đó mặt nhăn mày nhu, sau đó quay lưng lại, làm như thể cái gì cũng không thấy.

“Như vậy...”

“Các người muốn mua nhiều ít?” Âm lượng của ta lần này lớn đến cho mọi người đều nghe thấy.

Cuối cùng, mỗi người chúng ta ôm năm cái thể thân chỉ nhân phòng ngừa vạn nhất, về phần cất trong thương khố...

Ta đây không được rõ lắm. (cười)

Quái vật ở Địa Ngục Cốc chỉ có một loại, chính là Thiên Nha Nhân cấp 92, thuộc tinh phong, hệ phi hành. Thiên Nha Nhân là quái vật mới trong lần cập nhật này, thông thường chúng nó tụ tập vài con một chỗ, thừa lúc ngoạn gia không chú ý, từ giữa không trung lao xuống công kích. Lúc đầu chúng ta không quen hình thức công kích này, thường bị chúng nó khiến cho mặt bám đầy bụi đất.

Cuối cùng ta phái Bạch Vũ sử dụng điều tra thuật (Tuần thú thuật cấp 2) giám thị động tĩnh của chúng nó, mới miễn đi cảnh bị đánh lén. Một đám game thủ trên dưới 100 cấp, nếu như bị mấy con Thiên Nha Nhân này đánh ngã, truyền ra ngoài thật sự là rất mất mặt.

Chú Minh giờ tắc chết lên, ngăn trở tiêm máu của Thiên Nha Nhân đâm xuống, Tàng Dao cũng lập tức nhảy lên, huy đao bổ về phía lưng Thiên Nha Nhân, gọt xuống nửa cái cánh của nó.

Thiên Nha Nhân rớt xuống đất không thể bay lên, lập tức sẽ chết dưới song đao của Thiên Xứng.

“Lại có một đám đến gần rồi!” Ta nói: “Ngay phía trên!”

“Thứ đánh lén!” Tiểu Dương quát: “Xem tên, của, ta!”

Cùng lúc vũ tiễn của Tiểu Dương bắn về phía đám Thiên Nha Nhân, những người khác cũng triển khai thế tiến công. Ngoại trừ Vô Cực.

Ta sử dụng Trình Tra Thuật thì không thể hành động, Vô Cực liền đứng bên sườn ta, bảo hộ ta không bị Thiên Nha Nhân tập kích.

Minh Nguyệt kiểm tra trên tay hắn được một tầng điện quang màu bạc bao bọc, đây là hiệu quả của “Ma pháp dự lưu”, ma pháp sư niệm xong chú ngữ, có thể lựa chọn giữ ma pháp lại bên người tạm thời không phát ra. Thế nhưng ma pháp dự lưu, sẽ chậm rãi tiêu hao SP, hơn nữa lực hành động của ma pháp sư cũng sẽ giảm phân nửa.

Nếu không phải động tác của Thiên Nha Nhân quá mức nhanh nhẹn, Vô Cực sợ không kịp phóng ra ma pháp, mới không sử dụng loại phương thức hao tổn SP này.

Nhưng xem ra ma pháp dự lưu của Vô Cực không có đất dụng võ rồi, bởi vì Thiên Nha Nhân vừa lao xuống, đã bị các đồng đội diệt sạch quang, căn bản không có cơ hội tới gần chúng ta.

“Phụ cận còn gì nữa không?” Nửa Cuộc Đời thu thập những thứ rơi xuống đất, hỏi (chiến lợi phẩm đã quái đều do tể tể Nửa Cuộc Đời thu thập, trở về thành lại chia đều).

Ta nhìn bảng phân bố quái vật Bạch Vũ truyền đến, nói: “Hình như đã hết rồi.”

“Chúng ta đi nhanh đi.” Nửa Cuộc Đời nói: “Chờ chúng nó xoát tân lại phải đánh nữa.”

Nửa Cuộc Đời hỏi Chú Minh: “Kế tiếp đi như thế nào?”

Địa Ngục Cốc hai bên là vách núi, không ai biết phải đi qua như thế nào.

“Phía trước có thang lầu, có thể kéo xuống.” Chú Minh nói: “Phía sau một tảng đá lớn, cần cẩn thận tìm.”

“Có phải cái này không?” Tiểu Diệp chỉ vào một khối nham thạch hình dạng đặc biệt vươn ra.

“Đúng đúng đúng! Chính là chỗ đó. Không ngờ tìm ra nhanh như vậy, trước đây ta tiến vào tìm rất khổ cực.”

Vô Cực nhìn ngân quang bao quanh cánh tay phải của mình, nhúu nhúu mảy, phát tay đem ma pháp dự lưu đánh vào trên thạch bích.

“Oanh!” một tiếng, âm hưởng thật lớn khiến Chú Minh, Thiên Xứng và Tàng Dao quay đầu, khẩn trương nhìn hẳn.

“Đi thôi!” Ta cười nói, mấy người này nhận thức Vô Cực không sâu, đại khái cho rằng hẳn đang tức giận.

“Ác... được.” Chú Minh sững sờ một chút, chợt cười nói: “Đi nhanh đi, qua khỏi đỉnh núi này là có thể thấy Địa Ngục Chi Môn.”

“Bất quá các người thật là lợi hại! Thoáng cái đã đánh bại được đám Thiên Nha Nhân kia.” Chú Minh sùng bái nói: “Lúc trước ta tới, căn bản không đối phó được chúng nó.”

“Chờ, một, chút.” Nửa Cuộc Đời phát giác trong lời của Chú Minh có vấn đề. “Người nói người không đối phó được chúng nó, vậy người làm sao đến được Địa Ngục Chi Môn?”

“Ác, dưới vách núi có chỗ để trốn a.” Chú Minh vô hại cười nói.

“Có chỗ trốn...” Tiểu Dương phi thường vô lực.”Chú Minh đại ca, sao người không nói sớm? !”

“Các người mạnh như vậy, ta nghĩ các người nhất định đánh thắng được.”

Đánh được thì đánh được đó... Thế nhưng, có thể không cần đánh sẽ không đánh a!

“Nhất Phương...” Con hồ ly nào đó vỗ vỗ vai Nhất Phương, cười đến rất tà ác.”Lần này thủ thành hẳn với người một tổ.”

“Ác.”

Thiên Các Nhất Phương lãnh đạm lại không thích nói chuyện, là một người tuyệt đối tôn trọng Sparta giáo dục chức nghiệp quân nhân, ta nghĩ, những ngày sau này của Chú Minh có thể không dễ chịu lắm.

Vòng qua tảng nham thạch lớn, trên vách núi đá có một thềm đá kéo dài hướng về phía trên, thềm đá này giống như thể đi mãi thành đường, phi thường đơn sơ, chỉ có một tầng cầu thang, ngay cả cái tay vịn cũng không có.

“Cẩn thận một chút.” Chú Minh đi lên thềm đá, quay đầu lại nói: “Nghe người khác nói, nếu như cước bộ bất ổn, bị ngã xuống dưới, sẽ biến thành bạch quang.”

“Sẽ ngã chết sao!” Hi Thượng kêu lên: “Ta đây không đi được không a!”

“Vậy để ta cưỡi Bạch Vũ mang người bay qua... Ở đây có thể cưỡi sủng không?” Ta hỏi Chú Minh.

“Không thể.” Chú Minh lắc đầu.”Trên đỉnh núi gió thổi rất mạnh, ngoại trừ Thiên Nha Nhân, không động vật nào có thể bay.”

Ở đây ngoại trừ Thiên Nha Nhân, cũng không còn bất cứ loại động vật nào...

“Hi, ta đi ở phía sau người, đỡ người.” Tiểu Diệp cường ngạnh đẩy Hi Thượng lên thềm đá.

“Không nên đụng ta!” Hi Thượng đẩy cánh tay Sa Lợi Diệp đáp trên vai mình, “Người ta tự đi!”

Loại địa phương này, có người hỗ trợ, trái lại càng dễ chết... Nhất là Tiểu Diệp lòng tốt khó ngờ.

Thềm đá rất hẹp, cho nên đoàn người chúng ta, do Chú Minh đi đầu, một người tiếp một người tiêu sái trên thềm đá. Tàng Dao đi trước ta, Vô Cực lại ở phía sau ta, mà Hi Thượng thì mang theo nụ cười quỷ dị, kiên trì muốn đi sau cùng. Nửa Cuộc Đời đi phía trước một đường bất an, trong lòng mao cốt từng thiên.

Sức gió trên đỉnh núi đúng như lời Chú Minh nói, phi thường mạnh, nhưng ngoại trừ gió quá mạnh ra, dọc theo đường đi cũng không có con quái nào xuất hiện, cũng không gặp Thiên Nhân Nha đến đánh lén, chúng ta rất thuận lợi lên trên đỉnh thêm đá..

Chỉ thấy một sơn động thật lớn xuất hiện trước mắt, cuồng phong thổi vào cửa sơn động, phát sinh tiếng “vù vù”, sơn động tối đen, thoạt nhìn có điểm kinh khủng.

“Ở đây không có quái... Ít nhất ta chưa từng gặp.” Chú Minh đạo: “Đi qua sơn động, có một cái thềm đá hướng xuống, đi xuống phía dưới sẽ thấy địa ngục chi môn.”

“Loại không khí này...” Đôi mắt Tiểu Diệp đảo quanh một vòng. “Có cảm giác sẽ có nhện xuất hiện.”

“Nhện?” Ta hỏi: “Sao lại nói vậy?”

“Mấy hôm trước ta xem một bộ phim điện ảnh rất nổi tiếng trước kia.” Tiểu Diệp thần tình say mê nói: “Diễn viên phim đó rất đáng yêu, vương tử rất đẹp trai a! Còn có tinh linh siêu siêu đẹp nữa... Thật hy vọng mình sinh ra ở niên đại lúc bộ phim mới ra a!”

“Vậy có quan hệ gì với nhện?” Tiểu Dương nghe mà không hiểu.

“Ta còn chưa nói xong.” Sa lợi diệp phát phát tay, rất khó chịu khi Tiểu Dương cắt đứt lời nàng. “Phim đó có một đoạn là diễn viên chính cùng bằng hữu của hắn với... Ân... xem như là tiểu nhân vật phản diện đi, ba người bọn họ đi xuống một cầu thang dài thật dài. Tiến vào một sơn động, sau đó bên trong lại có một con nhện lớn thật lớn...”

Tiểu Diệp còn đang kể không ngừng, Vô Cực cũng đã lôi kéo tay ta, đi vào sơn động.

“Đi thôi!” Vô Cực nói, hoàn toàn không nhìn Tiểu Diệp.

Trong sơn động quả nhiên không có nhện gì cả, chúng ta được Tiểu Diệp thao thao bất tuyệt “phối nhạc”, đi ra sơn động, sau đó lại đi xuống thềm đá

“Sau đó a, hắn thả binh sĩ U Linh kia đi...”

Còn đang kể a.

Địa ngục chi môn là một cánh cổng lớn theo phong cách Trung Quốc, phía trên cánh dùng gạch ngói xây thành vòm, hai bên có mái cong hình đuôi én, phía trên còn có hai con trào phong thú uy trấn yêu ma. Ngoại trừ vòng tay kéo cửa tròn hình đầu hổ màu vàng kim, toàn bộ đều là màu đen.

Sương mù u tối từ cánh cửa đóng kín tản mạn ra khắp nơi, ta vươn tay đang muốn đẩy cửa ra, trước mắt liền nhảy ra một bảng hệ thống tuyển chọn.

“Người sắp tiến nhập cửa địa ngục, xin hỏi muốn đến tầng nào trước?”

Phía dưới lại là...

“Tầng thứ nhất, phạt thiết địa ngục.” (Nếu ai khi còn sống đã phạm tội li gián, nói dối, phỉ báng, chửi rủa... người khác thì sẽ vô tầng này.)

“Tầng thứ ba, thiết thụ địa ngục.” (Những ai làm chia rẽ tình ruột thịt anh em, gia đình sẽ bị vô tầng này.)

“Tầng thứ năm, chưng lung địa ngục.” (Tầng này dành cho những ai hãm hại người khác.)

“Tầng thứ chín, du oa địa ngục.” (Tầng nào dành cho những ai chơi trác táng, mưu đồ trộm cướp.)

“Tầng thứ mười ba, huyết trì địa ngục.” (Những kẻ bất hiếu sẽ bị trừng trị tại đây.)

Thấy những tuyển hạng này, chúng ta nhất trí làm cùng một động tác, ấn hủy bỏ, sau đó quay đầu, hỏi Chú Minh “Muốn đi tầng nào?” Tiểu Diệp, Tiểu Dương, Nửa Cuộc Đời theo ta trăm miệng một lời, ăn ý mười phần.

“A!” Chú Minh kêu lên: “Các người ăn ý ác!” lại lộ ra ánh mắt sùng bái.

“Hoàn hảo.” Ta ngượng ngùng cười cười, “Chúng ta phải đi tầng nào đây?” Lần thứ hai hỏi.

“Lần trước ta là từ tầng một chậm rãi đi xuống.” Chú Minh nói: “Bằng thực lực của ta, một mình có thể xông vào đến tầng thứ bảy đi.”

Vô Cực nói rằng: “Chúng ta theo tầng mười ba đi xuống, nếu như không có lại đi lên trên.”

Nếu là nhiệm vụ cấp SSS, quá phải đánh cấp bậc nhất định không thấp, cho nên đi xuống dưới là được.

“OK!” Tiểu Dương đáp: “Chúng ta tám chín!”

Trong Kinh Phật có ghi chép, phạm kẻ không tôn kính người khác, bất hiếu kính phụ mẫu, không chính trực, oai môn tà đạo, sau khi chết thì đánh vào Huyết Trì địa ngục tầng thứ mười ba, quảng vào huyết trì chịu khổ.

Vừa đến địa ngục tầng mười ba, tất cả đập vào mắt chỉ là một mảnh huyết trì đỏ đậm, chỉ có mấy cái đường nhỏ để đi lại. Huyết trì sùng sục, không ngừng phun lên những bọt khí nhỏ, bọt khí phá vỡ tràn ra máu loãng, bùn đất trên đường mòn cũng nhiễm một mảnh đỏ sẫm.

“Chỉ như vậy?” Tiểu Diệp nhìn xung quanh một vòng, thất vọng cup tai xuống.”Thật đúng là buồn chán.”

“Buồn chán?” Ta hỏi: “Sao lại vậy.”

“Nơi này là địa ngục nha!” Tiểu Diệp xiết chặt nắm tay, dị thường kích động nói: “Huyết trì đương nhiên phải có người chết kêu gào rên rỉ hay thi khối sao!”

Làm sao chắc chắn vậy?

“Người suy nghĩ nhiều quá.” Nửa Cuộc Đời nói.

Hiện tại có rất nhiều nghề trò chơi thật đều lấy bạo lực, máu tanh làm gốc, đặc biệt cường điệu cái loại cảm giác chân thật máu chảy đầm đìa, cũng không quan tâm người chơi game đã trưởng thành hay chưa, có thể tạo thành quan niệm lệch lạc cho người chơi.

Mà Thiên Vận tuy rằng rất thật, nhưng không đặc biệt cường điệu loại “máu thật” này, trong trò chơi, cho dù người chơi hay quái vật bị thương cũng chỉ phun vài giọt huyết mang tính tượng trưng, cũng không xuất hiện hình ảnh nội tạng bay loạn, huyết nhục mơ hồ.

Quái trong huyết trì địa ngục là Quỷ Soa đại thể từ tám mươi đến chín mươi cấp, số lượng tuy rằng không ít, nhưng đối chúng ta mà nói tuyệt không thành vấn đề, trước mắt vẫn chưa có con Quỷ Soa nào phóng tuyệt chiêu sát sát Tác Hồn Thuật, cho nên thể thân chỉ nhân của chúng ta vẫn chưa có dịp dùng đến.

Chúng ta một đường đi xuống tới tầng mười bảy Thạch ma địa ngục

Thạch ma địa ngục có bốn thạch ma thật lớn không ngừng chuyển động, trên đỉnh thạch ma cao ngất, mơ hồ có thể thấy rất nhiều người không ngừng nhảy vào trong, có người nói những thạch ma này chuyên môn dùng để nghiêm phạt những kẻ đập hư ngũ cốc, kẻ cắp kẻ trộm, tham quan ô lại, ức hiếp bách tính.

Lúc này, Tiểu Dương tinh mắt (thị lực của cung tiễn thủ đặc biệt tốt) phát hiện dưới thạch ma bên trái hình như có gì đấy.

“Bên kia hình như có người kìa!” Hắc chỉ vào hướng kia nói: “Có thể là ngoại gia! Chúng ta có muốn qua đó hỏi một chút xem không?”

“Hỏi một chút đi.” Ta nói đạo: “Hy vọng có người biết đánh quái gì thì rút phần hồn lệnh.”

Bên cạnh thạch ma có một pháp sư đang nằm đó, từ hai mắt trống rỗng có thể thấy được, hắn đã tử vong.

“Ta giúp người sống lại nga?” Ta hỏi.

Đối phương vẫn chưa trả lời, bên cạnh ta liền vang lên một âm thanh khác.”Ta van người người, cứu cứu bằng hữu ta!”

Này làm ta bị dọa đến nhảy dựng, bởi vì nơi này ngoại trừ pháp sư kia, rõ ràng không có người khác a!

Lẽ nào... là “cái kia” trong địa ngục sao ? !

Thật là khủng khiếp a — ta còn bị vây trong khiếp sợ, Nửa Cuộc Đời đã giúp pháp sư kia sống lại.

“Cảm tạ người!” Hẩn nhiệt tình nắm tay Nửa Cuộc Đời, nói: “Ta đang phiền não có nên trở về thành hay không ni! Thực sự là rất đa tạ các người.”

Âm thanh kia cũng nói rằng: “Cảm tạ các người giúp bằng hữu của ta.”

Lúc này ta mới phát hiện, nguyên lai người kia bị bóng của thạch ma chắn lại, cho nên ta mới không chú ý đến, không... Hẩn là nên nói dù muốn chú ý cũng rất khó!

Hẩn... gần... mặc đồ nịt màu đen, hơn nữa còn là một người da đen a!

“Xin chào.” Hẩn hướng ta vươn tay.”Ta là Mễ Khai, là một đạo tặc.”

“Xin... chào.” Ta cố nén cười cùng hẩn bắt tay.

Tuy rằng biết Thiên Vận cũng có phục vụ khí ngoại quốc, nhưng trong trò chơi gặp được người ngoại quốc vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa... Mễ Khai đã đủ đen, còn luyện đạo tặc, chỉ cần sắc trời tối một chút, đi trên đường căn bản không ai nhìn thấy hẩn! (chỉ nhìn thấy hàm răng)

Nhìn đôi tai dài nhọn của Mễ Khai, lòng ta đầy nghi hoặc. Mễ Khai này là luyện Tinh Linh hay Hắc Yêu a! Căn bản nhìn không ra!

“Xin chào, ta là Mễ La.” Pháp sư kia tự giới thiệu: “Chức nghiệp đạo sĩ.”

Nhìn kỹ, Mễ La đường nét rất sâu, nguyên lai cũng là một người ngoại quốc. Chỉ là Mễ La là người da trắng, lại là thần tộc, màu da vốn có tương đối tái nhợt, hơn nữa Thiên Vận nhân vật có thể tự do tuyển chọn màu mắt và màu tóc, cho nên trong lúc nhất thời thật nhìn không ra.

“Vừa gặp phải bạo tẩu, ta không cẩn thận chết mất, không thể làm gì khác hơn là bảo Mễ Khai trốn đi, nhìn xem có ai có thể giúp ta sống lại không.” Mễ La nói: “Cảm tạ! May mà gặp được các người.” Nói xong, còn thành kính vẽ một thập tự trước ngực.

Bức tranh đạo sĩ của thánh thập tự... Đột nhiên có điểm á khẩu.

Mễ Khai và Mễ La rất thích nghiên cứu văn hóa phương đông, thường đến địa ngục chi môn luyện công (nghiên cứu văn hóa địa ngục đông phương?), bọn họ phi thường quen thuộc mười tám tầng địa ngục.

Vì vậy, chúng ta hỏi bọn hẩn có biết đánh quái gì mới rút phản hồn lệnh.

“Ác... Phản hồn lệnh a! Biết.” Mễ Khai gật đầu, nói: “Từ tầng mười tám đi xuống nữa, sẽ tới diêm vương điện, tiểu boss Hắc Bạch Vô Thường, hình như có rút.”

“Tiểu boss a...” Nửa Cuộc Đời suy tư một chút, sau đó hỏi: “Các người có thể bồi chúng ta đi không?”

Hắc Bạch Vô Thường vừa nghe là biết không dễ đối phó, cho nên Nửa Cuộc Đời muốn tìm bọn họ hỗ trợ.

“Này...” Mễ Khai lộ ra biểu tình do dự.”Rất nguy hiểm. Thật xấu hổ, chúng ta không có biện pháp đi.”

“Ta rất xin lỗi.” Mễ La hạ mắt, vẻ mặt đầy xấu hổ.

“Không sao đâu!” Ta vỗ vỗ vai Mễ La.”Chúng ta không có biện pháp tổ đội, không thể chú ý đến các người, đương nhiên rất nguy hiểm.”

“Đúng vậy!” Tiểu Diệp cười nói: “Không cần quá để ý.”

“Các người nói cho chúng ta biết làm sao có thể đánh được phản hồn lệnh, ta đã rất cảm tạ rồi.” Vô Cực cũng cười: “Không cần miễn cưỡng.” Vô Cực điều không phải loại người ép buộc người khác.

Ta cùng Nửa Cuộc Đời buff cho họ nguyên bộ ma pháp phụ trợ, liền cáo từ hai người, đi diêm vương điện.

“Sau này nếu có gì cần hỗ trợ, đừng quên mật chúng ta.” Mễ Khai phát tay với chúng ta, nói.

“Không thành vấn đề.” Vô Cực rất thẳng thắn đáp.

Ta dặn dò: “Các người phải cẩn thận đấy!”

Dưới mười tám tầng địa ngục là diêm vương điện, không ngờ lại âm trầm kinh khủng.

Thạch trụ thật lớn khắc ác quỷ màu đỏ, đứng sừng sững tại bốn góc, dưới chân là sàn nhà bằng cẩm thạch, bề mặt bóng loáng, phản chiếu thân ảnh của chúng ta, trong không gian mênh mông chỉ vang vọng tiếng bước chân của mọi người.

Ở phía trước có một mặt thạch bích, trên thạch bích có hình chạm vẽ đồ đằng cửu long thường châu trông rất sống động, vương ý màu đỏ sậm dựa vào thạch bích, diêm vương mặc trường bào hắc sắc đang ngồi trên ấy.

Phát hiện chúng ta đích tới gần, diêm vương ngẩng đầu, dừng ở chúng ta. Trên người hắn tràn ngập trần khí khó có thể hình dung, đối diện với đôi mắt màu bạc kia, ta có loại cảm giác vô lực muốn quỳ xuống trước hắn.

“Người tới là người phương nào? Lại dám xông vào diêm vương điện!” Diêm vương quát.

“Hắc phán! Bạch phán! Đuổi bọn chúng ta khỏi nơi này!” Lời nói vừa dứt, từ trong khoảng không xuất hiện hai người.

Hắc Vô Thường hắc sắc đại bào, tóc đen mắt lam, màu da hơi đen cùng Bạch Vô Thường một bộ bạch sam, mái tóc dài màu trắng bạc, hai người song song quỳ một gối trước Diêm Vương.

“Dạ!” Âm điệu Hắc Vô Thường thập phần lãnh ngạnh.

“Tuân mệnh!” Bạch Vô Thường lại là ôn văn nho nhã.

Hai người bọn họ quay đầu lại, chúng ta không khỏi hít một hơi thật sâu.

Không phải vì bộ dạng bọn họ có bao nhiêu hung tợn hung thần ác sát, mà là...

“Rất... rất đẹp trai a!” Tiểu Diệp hai mắt đắm đắm.

“Mỹ nhân a!” Hi Thượng cũng không ngừng tán thưởng.

Hắc Vô Thường tay phải cầm trường đao hắc sắc, thân đao phiếm trứ ô quang, chuôi đao tạo hình cánh chim, nhìn như một con đại điêu màu đen giương cánh. Năm ngón tay trái đều đeo nhẫn, trên những chiếc nhẫn có sợi xích sắt thật dài màu đen, quán quanh trên cánh tay, phía cuối xích sắt lại là câu trảo ba vuốt.

Nói thật ra, Hắc Vô Thường thật sự là người (NPC) suất nhất ta từng thấy, mày kiếm anh tuấn, tử mâu dài nhỏ thâm thúy, đôi môi xinh đẹp mím chặt. Hắn một thân khí tức lãnh tức (lạnh lẽo + trang nghiêm), cùng Vô Cực có chút tương tự, nhưng thiếu cuồng ngạo cùng tự phụ của Vô Cực.

Trái lại Bạch Vô Thường, mi mày tinh tế, lông mi thật dài như vũ tiễn chậm rãi chớp động, hắc đồng trong suốt lưu chuyển ôn quang như nước, đôi môi hồng nhạt lại giương lên tiểu ý thần nhiên, nhu hòa mà mỹ lệ.

Hắn một thân khí chất nhã nhặn du nhiên, nếu không phải bên hông đang buộc một thanh nhuyễn kiếm màu trắng, thoát nhìn không giống như chiến sĩ, mà là nho giả.

Bên hông Bạch Vô Thường, ngoại trừ nhuyễn kiếm, còn có một lệnh bài ám hồng sắc, nói vậy đó chính là phản hồn lệnh.

Hắc Bạch Vô Thường quay người lại, lập tức xông vào chúng ta.

Ta quát: “Mau lui lại!” Muốn mọi người mau chóng rời khỏi diêm vương điện.

Hai tiểu vương đã rất đủ nhìn rờp, nếu như boss Diêm Vương ngồi kia cũng đi ra cho một cước, chúng ta đây phải trở về thành dưỡng sức. Cho nên ta tính toán lui về một tầng, dẫn một con rồi một con đến mới đánh.

Nào biết không chạy được xa, chợt nghe thấy Bạch Vô Thường nói: “Hắc, ngăn bọn hắn!”

“Ân!” Hắc Vô Thường đáp, hai chân đạp xuống, người liền tiêu thất ngay tại chỗ.

Còn không rõ phát sinh chuyện gì, phía trước chúng ta đột nhiên có một nhân ảnh hạ xuống, Hắc Vô Thường rút ra trường đao, để ngang giữa không trung, ngăn trở đường đi của chúng ta.

Từ cách đối thoại của Hắc Bạch Vô Thường, AI của họ khẳng định cực cao, đối phó loại quái này, chỉ cần chúng ta phán đoán sai lầm một chút, vậy là có thể tận dụng mạng nhỏ của mọi người, cho nên Vô Cực không dám có một tia chần chờ, lập tức phân phối nhiệm vụ cho mọi người.

“Nhất Phương, Tàng Dao, Nửa Cuộc Đời, ba người các người kèm chế Hắc Phán.” Vô Cực nói.

“Những người khác tập trung toàn lực, chuyên tâm đối phó Bạch Phán!”

Đẳng cấp Hắc Bạch Vô Thường đều rất cao, nếu như phân đều người cho hai bên, ứng phó nhất định rất cật lực, huống chi, phản hồn lệnh vừa nhìn là biết ở trên người Bạch Vô Thường, nhiệm vụ của chúng ta là đánh phản hồn lệnh, có đánh chết Hắc Vô Thường hay không cũng chẳng sao.

“Không thành vấn đề!” Tàng Dao nói, lập tức xông lên phía trước, cùng Nhất Phương một trước một sau giáp công Hắc Vô Thường.

Chú Minh huy đao công kích Bạch Vô Thường, nhưng phát hiện Tiểu Diệp và Hi Thượng vốn phải cùng hấn chặn quái lại chậm chạp không chịu tiến lên. Một bộ vạn phần khó xử.

“Các người đang làm gì đó!” Vô Cực quát: “Nhanh đi chân!”

“Ta không hạ thủ được a!” Hi Thượng ôm đầu, kêu lên.

“Ta cũng vậy!” Tiểu Diệp càng rất khoa trương rút hai hàng nước mắt.

Vô Cực khép hờ hàn mâu, cho các nàng một cái liếc mắt sắc như dao. “Đừng nói nhảm!”

Tiểu Diệp và Hi Thượng vạn phần không muốn đánh loại quái đẹp như Bạch Vô Thường, thế nhưng, nhân đao của Vô Cực thật sự rất dọa người, các nàng không thể làm gì khác hơn là kiên trì xông lên đánh!

Chú Minh và Thiên Xứng phía trước, Hi Thượng và Tiểu Diệp phía sau, bốn người bọn họ giáp công Bạch Vô Thường. Vô Cực, Cái Gương, Tiểu Dương và Phiền Toàn cũng là hai trước hai sau vây quanh hấn, không ngừng sử dụng ma pháp và tên luân phiên công kích, làm cho Bạch Vô Thường không hề có lực đánh trả, tình hình chiến đấu nghiêng về phía chúng ta. Nhưng tình huống Nhất Phương bọn họ lại hoàn toàn tương phản với chúng ta.

Loan đao của Nhất Phương đỡ lấy trường đao hắc sắc của Hắc Vô Thường, Tàng Dao lập tức hiện thân từ trong cái bóng, dự định tập kích bất ngờ. Chỉ là không nghĩ tới, Hắc Vô Thường tay trái động một cái, hắc liên quần trên cánh tay hấn, theo ba đạo ảo ảnh cũng đen nốt, trong khoảnh khắc Tàng Dao hiện thân, trảo lên lồng ngực hấn. Tàng Dao né tránh không kịp, hung hăng bị trừ đi một nửa máu.

Nửa Cuộc Đời cấp tốc buff đầy máu cho Tàng Dao, nói: “Cẩn thận một chút, bọn họ rất thông minh.” Nói cách khác, cái loại chiêu thức tiền hậu giáp kích bình thường này không thể đối phó Hắc Vô Thường.

Tàng Dao không thể làm gì khác hơn là lui ra nửa bước, cùng Nhất Phương một trái một phải hợp công Hắc Vô Thường. Loại chiến thuật này có tính phiêu lưu rất lớn, bởi vì hình thức công kích của đạo tắc mẫn hệ cùng kỳ sĩ thể hệ (hệ thể chất) hoàn toàn bất đồng, hai người song song, mới có thể kèm chế và ảnh hưởng lẫn nhau. Hơn nữa người mẫn hệ, tuyệt không thích hợp chính diện tiếp xúc với loại quái công cao như Hắc Vô Thường, nếu như đối phương sử dụng xuất cường kích mà không tránh kịp, bị miểu sát thì khó nhìn.

Huyết lượng Bạch Vô Thường càng thấp, Hắc Vô Thường thể công càng thêm ngoan lệ. Một nhát bổ ngang, mang theo ba đạo tàn ảnh hắc sắc, khiến huyết lượng Tàng Dao thấy đáy trong nháy mắt, Nhất Phương cũng bị bức lui một khoảng lớn, may mà Nửa Cuộc Đời đứng lúc gọi ra sủng vật cứu vĩ hồ, mới không để Hắc Vô Thường thoát ly khỏi sự kèm chế của họ.

Thấy thế, ta cũng lập tức gọi Bạch Vũ và Tương Linh hỗ trợ, sau đó nói với Nửa Cuộc Đời: “Nửa Cuộc Đời, trao đổi!” Nói xong, đã đem trì dư quang cầu tụ trên tay phóng lên người Tàng Dao.

Nửa Cuộc Đời lập tức hiểu ý, ngược lại đem trì dư quang cầu buff cho Chú Minh. Vị trí hai người chúng ta không thay đổi, nhưng lại trao đổi đối tượng buff máu cho nhau.

Ý nghĩ của ta là nhượng toàn bộ chức tể ti cho Nửa Cuộc Đời để hấn Vô Cực bọn họ buff máu, ta thì vừa buff máu vừa sử dụng phù pháp quấy nhiễu Hắc Vô Thường.

Không gọi ra triệu hoán thú hỗ trợ, cũng không phải vì mất thời gian niệm chú, mà là bởi vì triệu hoán thú trí năng không cao. Triệu hoán thú không giống với sủng vật, chúng nó không thể chấp hành mệnh lệnh quá mức phức tạp, nhiều lắm chỉ có hạ lệnh công kích, mệnh lệnh bất động tại chỗ hoặc là phòng thủ linh tinh các loại, hơn nữa còn là một khẩu lệnh một động tác, triệu hoán sư phải không ngừng chỉ huy mới được.

Nếu như ta gọi triệu hoán thú, tuy rằng uy lực sẽ tăng nhiều, nhưng đồng dạng, nhất định phải luôn luôn chỉ huy chúng nó. Buff máu đã đủ một mỗi, còn phải phóng phù pháp và điều khiển hai sủng vật, thực sự không có tâm lực chỉ huy một đoàn triệu hoán thú nữa, cho nên trừ phi đan luyện, bằng không ta rất ít khi gọi thú triệu hồi về đánh quái.

Đây là điểm khó khăn khi tu luyện đa trọng chức nghiệp, một ngoại gia luyện song tu, không có khả năng luyện rất cao cả hai kỹ năng chức nghiệp, huống chi là ta. Có người hẳn sẽ hâm mộ ta có được bốn loại chức nghiệp, nhưng Thiên Vận rất công bình, không có khả năng dốc hết lòng cho cả bốn loại chức nghiệp, ta tương đối am hiểu, cũng chỉ có bộ phận tế ti và phù chú sự.

Đổi thành ta giúp Nhất Phương bọn họ buff máu, huyết lượng của Tàng Dao tuy rằng thăng lên hạ xuống vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng không lo lắng hắc Vô Thường đột phá khỏi vòng vây.

Hắc Vô Thường chỉ cần vừa muốn sử dụng hắc đao đánh vắng bọn họ, ta lập tức bằng tốc độ nhanh nhất phóng Phong Linh Phù, đánh bay thể công của hắn, tuy rằng lực công kích của hắc đao vẫn còn, nhưng không thể nào phát huy hiệu quả đẩy lui, hiện tại chỉ còn lại có câu liên cơ đuổi tự nhiên kia,, tốc độ cực nhanh khiến chúng ta đau đầu, nó khiến Tàng Dao bị thương không ít lần.

Bất quá, chúng ta chỉ cần tiếp tục chống đỡ một chút sẽ ổn!

Thanh nhuyễn kiếm của Bạch Vô Thường tuy rằng linh hoạt tự nhiên, nhưng phản hồn lệnh của hắn cũng không có hiệu quả công kích như đoạt hồn câu của Hắc Vô Thường, muốn một lần đối phó ba người bọn hắn thật sự không dễ dàng. Hắn là quái vật mất hệ, đẳng cấp mặc dù cao, nhưng không chịu nổi ngoại gia vây công, cho nên Vô Cực mới có thể để mọi người tập trung công kích.

Dưới sự phối hợp của mọi người, huyết lượng của Bạch Vô Thường rất nhanh đã thấy đầy.

“Viêm Thập Tự Trảm!” Thiên Xứng quát khê một tiếng, song đao mang theo viêm mang, họa ra một đạo thập tự trên người Bạch Vô Thường. Một kích này, rốt cục đã đẩy huyết lượng Bạch Vô Thường về 0.

“Ngô!” Bạch Vô Thường hừ nhẹ một tiếng, đôi mi thanh tú hơi nhú, té trên mặt đất, rơi ra một khối lệnh bài. Thiên Xứng vội vã nhặt lệnh bài lên.

Ngay cả thời gian hoan hô đích thời gian cũng không có, trước mắt liền nảy ra một nhóm từ.

Hệ thống thông báo! Giết chết Bạch Vô Thường, dẫn phát Hắc Vô Thường cuồng bạo.

Chỉ thấy tử mâu Hắc Vô Thường nháy mắt trở nên đỏ đậm, đại đao hắc sắt trong tay bao vây một tầng liệt diễm hùng hực, đoạt hồn câu càng giống như có sinh mệnh, “già lạp già lạp” vũ động giữa không trung.

Ta và Tàng Dao thấy thế, nuốt một ngụm nước bọt, song song hô to.”Chạy mau a!” Sau đó xoay người, cũng không quay đầu lại chạy trốn về phía vùng cấm.

Tuy nói chúng ta có thực lực đánh bại Bạch Vô Thường, đối phó Hắc Vô Thường hẳn là cũng không thành vấn đề, thế nhưng, vừa nhìn đến biểu tình cuồng nộ của Hắc Vô Thường, ta không lý do muốn bôi dầu vào lòng bàn chân, bỏ trốn mất dạng.

Ý tưởng những người khác cũng giống ta. Cước bộ Hắc Vô Thường vừa động, toàn bộ chúng ra đã trốn được đến vùng cấm quái vật ở lối vào Diêm Vương Điện.

Hắc Vô Thường chậm rãi đến gần chúng ta, từng bước, từng bước, nặng nề bước lên, từng ngọn lửa bùng lên sau mỗi bước chân, đó là ngọn lửa phản nộ!

“Các ngươi dám... đả thương Bạch của ta!” Ngực khí Hắc Vô Thường mang theo leo lắt, hồng mâu giống như ngọn lửa thiêu đốt.

“Dám làm hắn bị thương!” Gầm lên giận dữ, tay phải Hắc Vô Thường chém ra một đạo hỏa nhận, đoạt hồn câu cũng bổ vào chúng ta.

Biết rõ nơi này là vùng cấm quái vật, bất luận Hắc Vô Thường công kích thế nào cũng không thể thương tổn đến chúng ta, nhưng nhìn hỏa nhận và hỏa cầu vùn vụt bay về phía mình, mọi người vẫn là làm theo phản xạ...

Xuất ra hồi quyền, cổ sức xé nó.

“Ba!” một tiếng, đoạt hồn câu bị một mặt tường vô hình bắn ngược trở về, hỏa nhận lại tiêu tán trong nháy mắt.

“Đáng ghét!” Hắc Vô Thường rống giận: “Để cho bọn họ chạy trốn!”

Hắn phần nộ đem câu liên đánh về phía cột đá gần đó, phát ra một tiếng nổ thật lớn.

“Hắc...”

Phía sau Hắc Vô Thường truyền đến tiếng nói yếu ớt của Bạch Vô Thường, Bạch Vô Thường suy yếu từ sàn nhà đứng dậy, thân hình còn lung lay lắc lắc có chút bất ổn.

Hắc Vô Thường vội vã đưa tay đỡ lấy hắn, vẻ mặt yêu thương hỏi: “Người không sao chứ?”

“Ta không sao.” Bạch Vô Thường ôn hòa cười, lắc đầu. “Chỉ là vết thương nhỏ.”

Quý quái trong địa ngục chỉ môn sau khi bị ngoại gia đánh ngã cũng sẽ không tử vong, chỉ là tạm thời hôn mê, một lát sẽ tỉnh lại (đương nhiên, giá trị kinh nghiệm vẫn cho, vật phẩm nên rút vẫn sẽ có).

“Đám người kia thật đáng chết, dám làm người bị thương!” Hắc Vô Thường căm giận nói, tử máu tràn ngập lãnh ý.

“Bọn họ là ngoại gia, chúng ta là quái, ngoại gia đánh quái là chuyện rất bình thường.” Bạch Vô Thường không để ý, mỉm cười nói.

“Thế nhưng...”

Bạch Vô Thường khoác qua cánh tay Hắc Vô Thường, cắt ngang lời hắn. “Hiện giờ tương đối phiền phức chính là, phản hồn lệnh rút, lát nữa phải đi xin Diêm Vương cái khác.”

Hắn để lộ lúm đồng tiền tuyệt mỹ, nói: “Người theo ta đến nói với hắn đi!”

Hắc Vô Thường sững sốt, chợt cười khổ. “Lại cái bộ dạng này. Ai~ Ai kêu ta... bị người ăn đến gắt gao chứ.” Hắn rút cánh tay ra, đổi lại ôm lấy vai Bạch Vô Thường

“Bất quá, thật không hiểu nổi.” Bạch Vô Thường thì thảo tự nói. “Bọn họ lấy phản hồn lệnh của ta làm cái gì ni? Cũng không phải đạo cụ nhiệm vụ gì...”

“Ai biết.” Hắc Vô Thường nhún nhún vai, hắn không có cảm tình gì với những người làm Bạch Vô Thường bị thương. “Có thể là lầm lẫn cũng nên!” Trong ấn tượng, “trên lầu” hình như có quái cũng sẽ rút “Phản hồn lệnh”.

Đương nhiên, “Phản hồn lệnh” của Bạch nhà hắn so với “Phản hồn lệnh” trên lầu không biết còn tốt hơn mấy trăm lần.

47. Chương 47: Ma Na Tư Thản Cung

Trở lại thành hoang, mọi người thất chủ bát thiết thảo luận tình hình chiến đấu lúc nãy.

“Vừa rồi thực sự là nguy hiểm thật.” Tiểu Dương lòng còn sợ hãi nói: “Không ngờ Hắc Vô Thường lại đột nhiên bạo tẩu.”

“Xem ra Hắc Bạch Vô Thường đặt ra chỉ cần một tử vong, một khác sẽ cuồng bạo.” Chú Minh nói: “May mà Vô Cực lão đại muốn chúng ta tập trung toàn lực đánh Bạch Vô Thường trước, nếu như chia thành hai tổ, đánh xong Bạch Vô Thường, nói không chừng sẽ không có khí lực chạy trốn.”

“Một bên tử vong, một bên sẽ bạo tẩu.” Tàng Dao cười nói: “Thật giống Hắc Hùng gia tộc.”

Thiên Vận có rất nhiều tổ hợp quái phụ thể hoặc thân tử, Hắc Hùng gia tộc mà Tàng Dao nói, do Hùng ba ba (tám mươi lăm cấp), Hùng mù mù (tám mươi hai cấp) cùng Hùng bảo bối (bảy mươi sáu cấp) ba con làm một tổ, chỉ cần giết chết một con trong đó, những con khác sẽ bạo tẩu.

“Người là nói Hắc Bạch Vô Thường là huynh đệ sao?” Phiên Toàn hỏi.

“Điều không phải!” Tiểu Diệp hai tay nắm lấy bả vai Phiên Toàn, kích động loạn choạng, “Bọn họ là cảm, tình, tốt! Cảm tình tốt người hiểu hay không a!”

“Ta hiểu a.” Phiên toàn nghiêng đầu, “Cảm tình tốt mà.”

“Người không hiểu!” Tiểu Diệp kéo Phiên Toàn qua một bên, mưu đồ thuyết minh (tẩy não?) cho nàng, “[Cảm tình tốt] của nam nhân ngoại trừ hữu tình, còn có thứ càng ảo diệu (?) hơn người có biết hay không?” Hi Thượng cũng lập tức sáp vô giúp vui.

Hai người này... thật sự là đủ rồi.

Nghe Sa Lợi Diệp thuyết minh (tẩy não!) xong, Phiên Toàn cái hiểu cái không gật đầu.

“Cho nên Tiểu Hắc tức giận, là bởi vì chúng ta giết chết Tiểu Bạch? Vậy cùng cách nói lúc đầu có gì khác nhau?”

“Đúng vậy!” Tiểu Diệp đột nhiên kích động. “Ta tuyệt không muốn giết chết Tiểu Bạch, đều là Vô Cực bức ta!” Nàng chỉ vào Vô Cực, một bộ ‘đều là lỗi của người’!

“Thật đáng tiếc.” Hi Thượng than thở: “Bộ dạng Tiểu Bạch trước khi chết nhú mày lại, nhìn thấy mà tim người ta hảo đau...”

“Ta cũng vậy, sắp khóc luôn.”

Hai người này hoàn toàn say sưa trong đó.

“Nói như vậy, ” Phiên Toàn hỏi: “Nếu như Nguyệt Nguyệt bị giết chết, Vô Cực cũng sẽ phát điên á?”

“Ta xem không chừng...” Sa Lợi Diệp như tên trộm hề hề đem ánh mắt ném tới hơi nào đó, ái muội nở nụ cười.”Nhà của chúng ta, hẳn là không chỉ có một đôi.”

Hi Thượng cũng cười đến vạn phần quỷ dị.

“A?” Chỉ có Phiên Toàn hoàn toàn chưa tiến nhập vào thế giới bí ẩn.

Một bên, Nửa Cuộc Đời cau mày, đang trị liệu cho Thiên Xứng người đầy thương tích.

“Sao người không cẩn thận một chút?” Khẩu khí Nửa Cuộc Đời thật không tốt, “Người không giống phải kỹ sĩ như Chú Minh, cũng không phải đạo tặc như hai tên tiểu quỷ kia, nhào lên phía trước làm gì hả?”

“Ta là hệ cận chiến.” Thiên Xứng vô tội nhìn về phía Nửa Cuộc Đời, “Nhất định phải xông lên phía trước.”

“Vậy cũng không...” Mới nói phân nửa, Nửa Cuộc Đời đại khái nghĩ mình thực sự không có lý do khẩn trương như vậy. hệ vận chiến hệ vốn sẽ xông lên tuyến đầu không sai, cho nên hắn lập tức khôi phục biểu tình trời sập cũng không quan hệ, không quan tâm nói: “Quên đi! Người vui vẻ là tốt rồi.” Sau đó ngược lại giúp những người khác trị liệu.

Thiên Xứng lẳng lẳng nhìn bóng lưng Nửa Cuộc Đời, lại nhìn những vết thương trên người mình đang từ từ tiêu thất. Hắn giơ lên nụ cười ôn hòa, dùng âm lượng có hơi lớn nói với Nửa Cuộc Đời: “Cám ơn! Nửa Cuộc Đời đại ca.” dừng một chút, “Còn có, ta nghĩ muốn Nửa Cuộc Đời đại ca coi trọng a!” Vì hắn biết Nửa Cuộc Đời sẽ đến giúp bọn hắn bổ máu, cho nên mới có thể liều mạng đánh quái như vậy.

Thiên Xứng nói xong, lập tức nhanh như chớp chạy đi nói chuyện phiếm với Tàng Dao.

Lần này đổi lại là Nửa Cuộc Đời ngầy ngẩn cả người.

“Người rút cuộc có buff không! ?” Nhất Phương lạnh lùng nói.

Nửa Cuộc Đời lấy lại tinh thần, vung lên nụ cười hồ ly, giờ quyền trượng, sau đó...

Quay đầu đi!

“Người không phải thần thánh chiến sĩ sao? Tự mình buff đi!” Ngụ ý chính là, sau này hắn cũng sẽ không giúp Nhất Phương buff máu nữa.

Nhất Phương nhún nhún vai, ngược lại nhìn về phía Nguyệt.

Này... này... không liên quan gì đến y!

Y cũng không dám đắc tội hồ ly này nha.

Một trận tiếng thông báo dễ nghe của hệ thống vang lên, máy lão hồ ả tiên phun ra một tờ giấy mây vàng, Nhất Kiếm cúi xuống, nhặt lên tấm giấy, tay hắn hưng phấn mà run lên.

Nhất Kiếm nắm chặt tờ giấy trong tay, vội vàng vàng chạy ào vào sông bạc đổi. Thẳng đến tờ giấy trong tay đổi thành vũ khí nặng trĩu, hắn mới khẳng định đây là hiện thực, không phải đang nằm mơ.

Dù sao, Nhất Kiếm đã mơ một màn này cả ngàn lần rồi.

Nhất Kiếm nơm nớp lo sợ đem vũ khí thu vào trong đai lưng trữ vật. Không chỉ ngón tay, toàn thân hắn đều run rẩy.

“Được rồi! Rốt cục ta đã lấy được Ma na tư thần cung!” Nhất Kiếm dùng kênh đoàn hô to. Hắn biết rõ, nếu như dùng kênh chung sẽ có kết cục gì, một chút đại não Nhất Kiếm vẫn phải có.

“Chúc mừng a.” Trên kênh đoàn duy nhất nghe được tiếng Danh Dao Môn/

“Cảm tạ.” Nhất Kiếm cảm động đến khóc rống lên.

“Tổ chất thế nào?” Danh Dao hỏi.

“Để lát rồi nói cho người.” Trang bị cấp SSS+, không nhận chủ thì không nhìn được tính chất vốn có.

Nhất Kiếm lòng tràn đầy vui mừng đi ra sông bạc, đang suy nghĩ phải thế nào đưa cung cho Lạc Hồn thì lại phát hiện, Lạc Hồn vừa lúc đứng ở đối diện sông bạc.

Lạc Hồn dương lên nụ cười nhàn nhạt yếu ớt, ý tứ hàm xúc bất minh nhìn hắn.

“Hồn! Thật... thật trùng hợp a.” Nhất Kiếm khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, hắn cảm thấy tim mình đập thật là nhanh.

“Người thế nào... Thế nào lại ở chỗ này?”

“Đang đợi một tên ngu ngốc.” Lạc Hồn cười nhạt, khóe miệng phun ra lời độc chết người.

“A?” Nhất Kiếm ngầy ngẩn cả người, “Người đang đợi ai a?”

Lạc Hồn thật muốn đương trường mắt trợn trắng cho hắn xem. Nếu không phải nghe Diêu Diêu nói, Nhất Kiếm vì muốn tặng hắn thứ vũ khí gì đó, gần đây đều dán vào máy lão hồ ả tiên cống hiến kinh phí cho thành, bằng không hắn cần gì phải ở lại thành, đã sớm cùng Tàng Dao đi tìm Tử đại hoặc là bồi Diêu Diêu bọn họ đi luyện công rồi.

Không đợi Lạc Hồn mở miệng, Nhất Kiếm liền nói tiếp: “Quên đi, người tới vừa lúc, ta có thứ này cấp cho người.” Sau đó thí vui vẻ chạy đến trước mặt hắn, điểm giao dịch, còn cười hệt như một tên ngu ngốc.

Lạc Hồn vốn định cầm đồ xong sẽ quay đầu rời đi, thế nhưng nhìn đến trang bị trong bảng giao dịch, gương mặt vốn nhất quán nụ cười nhàn nhạt khó có được biểu tình khác biệt.

Lạc Hồn mở to hai mắt nhìn, chợt hơi hơi nhíu mày.

Đó là một thập tự cung màu xanh biếc, trên phần phóng tiễn còn có một ngũ căn cầm huyền tinh tể. Không cần kiểm tra tư liệu vật phẩm, hẳn liền biết, đó là vũ khí trong mộng của toàn bộ du sản (người hát rong + cung tiễn thủ): Ma na tư thần cung.

Trước bất luận trị số phụ gia của bản thân vũ khí, Ma na tư thần cung cùng Minh Nguyệt kiếm trượng của Vô Cực cũng giống như nhau, kiêm hai loại tính chất vũ khí (Minh Nguyệt kiếm trượng là kiếm và ma trượng, Ma na tư thần cung là nhạc khí và cung). Có chuôi cung này, du sản đang luyện công thì sẽ không cần phải đổi đi đổi lại khiến cho luống cuống tay chân.

“Người là ngu ngốc sao?” Lạc Hồn nhin không được mắng lên. Trời biết muốn thắng được chuôi vũ khí này phải xài hết bao nhiêu tiền! Hẳn thậm chí có thể lấy số tiền này mua một chuôi cung và nhạc cụ cấp SSS.

Người này... thật không phải ngu ngốc bình thường. Lạc Hồn vô lực nghĩ.

“Mau nhận lấy, mau nhận lấy! Ta đặc biệt đổi lấy đưa cho ngươi nha, ta van ngươi ngươi nhận lấy đi.” Nhất Kiếm không ngừng hối thúc, cửa sổ giao dịch bị hắn ấn ‘xác định’ đến mức như thể bị đặng đặng rung động.

Lạc Hồn rất muốn rất muốn cự tuyệt, lúc trước Diêu diêu cũng không nói cho hắn đó là thứ quý trọng như vậy (là Tiểu Dương cùng Diêu Diêu nói, Tiểu Dương cũng không biết Nhất Kiếm muốn đổi vật gì), thứ này, hẳn làm sao mà thu được.

Thế nhưng, hẳn làm sao có thể cự tuyệt...

Hắn thu không nổi giá trị của vật ấy, nhưng lại vô pháp cự tuyệt giá trị tâm ý bên ngoài.

Cuối cùng, Lạc Hồn ở trong lòng thở dài một hơi, ấn xác định.

Vật phẩm: Ma na tư thần cung (song thủ vũ khí)

Đẳng cấp: SSS+

Trạng thái:

Sức mạnh +50

Tinh thần +20,

Mẫn tiệp + 20,

Công kích +150,

Tầm bắn cung tiễn ở điểm 0 giờ tăng gấp 5 lần,

Ma pháp trì hoãn giảm 50%

Tùy cơ phụ gia hiệu quả ngũ liên thi.

Kỹ năng: Thiên lại chi âm (âm thanh của tự nhiên) – sau khi sử dụng, tốc độ khôi phục SP của người sử dụng và đội hữu tăng gấp đôi, kỹ năng ma pháp tăng 1 cấp. Có tác dụng trong thời gian ba mươi phút, một ngày đêm dùng một lần)

Theo bản năng lược qua các loại trị số phụ gia loạn thất bát tao (?), Lạc Hồn ngốc lăng nhìn hạng thuộc tính gia tăng tầm bắn. Phải biết rằng, thiết trình cung tiễn thủ hiện tại của hắn, từ cự li bắt đầu mà nói, đại khái có thể theo từ cửa nam bắn đến cửa bắc, tiếp tục gia tăng, hẳn chỉ cần đứng ở trên tường thành là có thể đánh được quái ở khu luyện công (đương nhiên, đây là không có khả năng. Khi ở khu an toàn thì không thể công kích đến quái vật ở khu luyện công).

Được rồi! Hắn chỉ biết vũ khí này mạnh đến biến thái.

Lạc Hồn nhìn Nhất Kiếm một bộ biểu tình có điều cần xin rất rõ ràng, nói: “Có chuyện cứ nói đi.” Vô sự xum xoe, không phải gian cũng là trộm, cũng không thể không có bất kỳ yêu cầu gì.

“Ta nghĩ... Ta muốn...” Nhất Kiếm ập a ập ứng.”Ta nghĩ... người... Ta nghĩ...”

“Nói nhanh được không?” Bằng không hẳn sẽ nhin không được cho một quyền xuống đầu.

“Ách... Ta nghĩ...” Nhất Kiếm cũng hiểu được áp a áp ứng như vậy rất là uất ức, thế nhưng hấn chính là khản trương a.

“Ân?” Không chỉ muốn đánh, Lạc Hồn càng muốn bỏ đi.

Nhất Kiếm hít sâu một hơi, rốt cục có đủ dũng khí, lớn tiếng nói: “Ta muốn hẹn gặp người!”

“A?” Là hấn nghe lầm sao? “Hẹn hò?”

“Không phải hẹn hò! Cũng không thể nói không phải.” Nhất Kiếm bắt đầu nói năng lộn xộn.”Chính là... chính là muốn hẹn người ra ngoài chơi thôi! Có thể không, chỉ là đi ra ngoài chơi mà thôi. Không ý gì khác.”

“...” Cái gì mà không có ý gì khác, ý tứ của hấn căn bản rõ ràng vô cùng có được hay không.

Người “không có ý gì khác”, sẽ thành cái đuôi theo ở sau lưng hấn chuyển không ngừng?

Sẽ ngu ngốc bày trò đùa giỡn ngu ngốc chỉ vì muốn chọc hấn cười? (tuy rằng không có thành công)

Sẽ tan hết thiên kim để đổi một chuỗi vũ khí cho hấn?

Quý mới tin!

Hấn chưa thấy người ngu ngốc như thế, cũng chưa từng thấy người có nghị lực như vậy...

“Người có bệnh a.” Lạc Hồn vô lực nói: “Người thực sự có bệnh.”

Mà cự tuyệt không được chính mình, đồng dạng bệnh cũng không nhẹ.

Lạc Hồn mang theo một tia buồn bực, làm ngay chuyện hấn đã muốn làm ngay từ đầu.

Quay đầu đi!

Không để ý tới Nhất Kiếm ở phía sau hấn, vẻ mặt đau khổ, “A a a!” Giống như con vịt chết kêu không ngừng

“Lạc Hồn a!” Nhất Kiếm đau khổ kêu.

“Lúc nào...” Bỏ xuống những lời này, Lạc Hồn tiếp tục đi mà không quay đầu lại.

Nhất Kiếm ngẩn người, lộ ra vẻ như hài tử bắt được kẹo, khuôn mặt tràn đầy nụ cười, lập tức đi theo.

Thân ảnh một trước một sau, tựa hồ đại biểu... dây dưa nào đó.

“Vậy chủ nhật tuần sau được không? Hay là tuần này?”

“Không thì tuần sau nữa, tuần sau nữa, tuần sau sau sau sau nữa, Lạc Hồn muốn đi lúc nào cũng được.”
Phía sau là Nhất Kiếm, đang quần quýt lấy Lạc Hồn ‘tự chủ’ hỏi không ngừng.

Khóe môi Lạc Hồn gương lên nhàn nhạt, lạnh lùng mỉm cười, chỉ là tựa hồ thiếu chút cảm giác xa cách.

“Người vui vẻ là tốt rồi.” Câu nói đầu tiên đem vấn đề đẩy trở về.

“Vậy chủ nhật tuần này nha! Lạc Hồn người muốn đi đâu?”

“Người vui vẻ là tốt rồi.” Lời giống như đúc.

“Đài Nam được không? Đài Nam hoặc Cao Hùng, giá hai cái địa phương ta tương đối quen thuộc.” Nhất Kiếm nghĩ, nếu như Lạc Hồn lại trả lời “Người vui vẻ là tốt rồi”, hấn có thể cực kì cao hứng, an bài đi cả hai nơi, chơi luôn cả hai ngày.

Ngoài Nhất Kiếm dự liệu, Lạc Hồn nói: “Đài Nam được rồi, Cao Hùng ta chơi ngắn.”

“Vậy Đài Nam!” Tiểu ác ma Nhất Kiếm có chút mất mát nhỏ nhỏ lập tức bị Tiểu thiên sứ Nhất Kiếm vui vẻ cao hứng đá qua một bên. Hấn hoa tay múa chân vui sướng hoan hô, chỉ kém đảo một vòng quanh Lạc Hồn.

“YA! Hồn muốn hẹn hò với ta!” Hấn muốn hỏi Nguyệt đại ca, Đài Nam có chỗ nào chơi vui.

“Ngu ngốc!” Lạc Hồn hừ lạnh. Còn có cái “Hồn” kia là có ý gì, ai cho phép hấn kêu như thế!

“Chúng ta hẹn gặp nhau ở đâu đây? Trạm xe lửa?” Hưng phấn qua đi, Nhất Kiếm tiếp tục quán quít lấy tự chủ hỏi hỏi.

“Người vui vẻ là tốt rồi.” Kẻ kia vẫn chỉ trả lời đúng một câu.

Hai người một lạnh một nóng, có thể ngoài ý muốn thập phần phù hợp. Giờ khắc này, bầu không khí phi thường mỹ hảo.

Nếu như không có bị thông báo của hệ thống thành linh cắt đứt...

48. Chương 48: Sự Kiện Quan Trọng

Chúng ta tại phụ cận tiếp một đồng nhiệm vụ, chơi vui đến cơ hồ quên luôn thời gian, thẳng đến Tiểu Dương bắt đầu kêu đói, ta mới giật mình phát hiện giờ đã hơn 8 giờ tối. Vì vậy, ước hẹn thời gian tập hợp, chúng ta liền nhao nhao logout đi ăn.

Đến một tiệm mì gọi một chén hồn đồn, canh thời gian, Vô Cực gọi điện đến.

“Nguyệt, người đã ăn tối chưa?” Sau khi biết dạ dày ta có bệnh, Vô Cực phi thường lưu ý ba bữa ăn của ta, chỉ cần có thời gian rảnh, hẳn nhất định gọi điện đến hỏi ta có ăn cơm chưa.

“Còn đang chờ ni.” Ta cười nói: “VẬY còn người, lại ăn cơm hộp sao?”

“Nửa Cuộc Đời nói hẳn muốn ăn gì đó.” Ngụ ý chính là, hẳn đuổi Nửa Cuộc Đời ra khỏi nhà, cần gì tự Nửa Cuộc Đời mua.

“Ác ác.” Ta dùng vai kẹp lấy điện thoại di động, hai tay vịn bụng chiếc đĩa trúc, ta đã thấy lão bản bụng một chén mì đến.

“Mì của ta đến rồi.” Ta gật đầu với lão bản, sau đó nói với Vô Cực: “Ăn mì trước đã, login trò chuyện sau.”

“Àn, login trò chuyện.”

Ngắt điện thoại, ta nhìn điện thoại di động đặt trên bàn, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định gọi thêm một đĩa rau xào.

Nếu như để Vô Cực biết bữa tối ta chỉ ăn một chén mì hồn đồn, hẳn nhất định sẽ lãnh nghiêm mặt, oán giận ta luôn ăn uống không đủ dinh dưỡng như vậy (tuy rằng ta không cho rằng mì hồn đồn không có dinh dưỡng).

Bữa cơm mới ăn được phân nửa, điện thoại di động đặt trên bàn lần thứ hai vang lên, tiếng chuông báo đặc biệt này, vừa nghe là biết Nhất Kiếm gọi tới.

“Kiếm Sanh, có chuyện gì? Ta đang ăn chiều na.” Gần chín giờ tối mới ăn chiều, ta cũng không có biện pháp trách Nhất Kiếm gọi tới không đúng lúc.

“Ta còn tưởng rằng Nguyệt đại ca đang ngoạn trò chơi ni, đang phân vân không biết nên nhắn tin hay gọi cho người luôn, xem ra vận khí của ta rất tốt nha...”

Lại nữa rồi.

Vì sao mỗi lần hẳn phải nói vòng vo hơn mười phút mới đi vào trọng điểm? Lẽ nào hẳn không biết phí điện thoại di động rất mắc mỏ sao?

“Tiên sinh, ta đang ăn, có chuyện nói mau.” Ta không kiên nhẫn nói.

“Ha ha...” Nhất Kiếm ngây ngô cười, “Xin lỗi, ta quên mất. Ta muốn nói chính là, vừa nãy Tiêu Dao Tôn Minh hướng chúng ta hạ chiến thiếp.”

“Ác!” Ta đáp. Đối với chuyện có thể dự đoán được, không cần quá mức kinh ngạc.

“Các người có muốn trở về chuẩn bị một chút không?” Nhất Kiếm hỏi.

“Vô Cực vốn dự định ngày mai trở lại, lát login ta hỏi lại hần.”

“Được, Nguyệt đại ca người hỏi lại xem Vô Cực lão đại muốn xử lý như thế nào.”

“Ta sẽ.” Bất quá ta nghĩ, Vô Cực hần là cũng đã liệu trước Tiêu Dao Tôn Minh sẽ hạ chiến thiếp với chúng ta đi.

“Ta đây cần ăn tiếp bữa tối.” Nói xong, ta chuẩn bị ngắt điện thoại.

“Chờ một chút! Nguyệt đại ca chờ một chút!” Nhất Kiếm vội vã gọi ta lại, hần biết ta nhất định sẽ cúp điện thoại.

“Ta còn có một việc muốn hỏi người.”

“Chuyện gì?” Ai! Mi của ta sắp nguội mất rồi.

“Chính là.... là... Ta hỏi người... người...” Nhất Kiếm người người suốt nửa ngày, thế nhưng vẫn chưa nói được cái gì.

“Muốn hỏi liên hồi, có cái gì phải xấu hổ.” Ta cho cái điện thoại một cái liếc mắt, tuy rằng hần không nhìn thấy.

“Người thế nào biết ta đang xấu hổ!”

“Nghe tiếng của người là biết, hỏi mau đi.”

“Chính là...” Nhất Kiếm dừng một chút, “Ta hẹn gặp Lạc Hồn ở ngoài đời.”

“Àn? Người đã trúng Ma na tư thần cung sao, chúc mừng a!”

“Đúng vậy! Khiến ta mất một phen công phu nha! Nguyên lai nguyên tắc chính là...”

“Nhất Kiếm! Nói trọng điểm.” Nếu để hần tiếp tục lảm nhảm vô nghĩa, ta cũng không cần ăn cơm đi.

“Ác!” Nhất Kiếm bị ngữ khí của ta làm cho hoảng sợ, vội vàng vào vấn đề chính.”Ta cùng Lạc Hồn đã hẹn nhau chủ nhật tuần này đến Đài Nam chơi, thế nhưng, ta không biết phải đi đâu thì tốt.”

“Nguyệt đại ca trước đây không phải đã mang Vô Cực lão đại đi Đài Nam chơi rất vui sao, cho nên ta muốn hỏi người có đề nghị gì không.” Nhất Kiếm nói: “Đài Nam có chỗ nào chơi vui vậy?”

“Trước tiên là phải hỏi người có kế hoạch thế nào, muốn chơi cái gì.”

“Xem phim và đi ăn, ta chỉ nghĩ ra có hai cái đó.”

“Thật cũ nha.” Ta bật cười, “Khó trách người không có bạn gái.” Trên thực tế, nữ nhân thèm nhỏ dãi gia thế cùng tài sản nhà Nhất Kiếm mà nhào vào kết giao với hần rất nhiều, chỉ là không có lấy một người vừa mắt Nhất Kiếm.

“Nguyệt đại ca...” Tiếng Nhất Kiếm nghe có điểm đáng thương.”Giúp ta nghĩ một chút đi.”

“Ta cũng không biết Lạc Hồn thích cái gì.” Cũng không thể giống như Vô Cực, mang Lạc Hồn đi tham quan các di tích cổ đi.

“Bất quá nếu như muốn xem phim, hiện giờ có một bộ không tệ lắm.”

“Bộ nào?” Nhất Kiếm vội vã truy vấn.

“Sổ vị lịch hiểm , nội dung đại khái là nói, diễn viên không cẩn thận rơi vào thế giới võng du...” Ta đại khái thuyết minh nội dung bộ phim.

“Trước đó ta cùng Vô Cực đi xem, khá là hay, rất hợp khẩu vị những người cuồng game online như chúng ta. Chỉ là không biết Lạc Hồn đã xem qua hay chưa.”

“Sổ vị lịch hiểm à?”

“Ân, còn có, ta biết có một nhà hàng không tệ, các người có thể...”

Điện thoại bên kia truyền đến âm thanh sột soạt, Nhất Kiếm đại khái lấy bút ra viết lại địa điểm ta nói.

“Còn gì nữa không?” Nhất Kiếm tiếp tục hỏi.

Ta bắt đầu dĩ lắc đầu, cười khổ thanh toán tiền mì.

Trên đường về nhà, ta nỗ lực vì mối tình đầu của Nhất Kiếm, thiết kế một hành trình hẹn hò hoàn mỹ nhất, thậm chí còn vì thế bỏ lỡ thời gian tập hợp.

Không có biện pháp, ai kêu tên kia là bạn bè thân thiết của ta kia chứ!

Login báo cáo chuyện này, phản ứng của mọi người quả nhiên giống với suy nghĩ của ta — không có phản ứng gì.

Ngay cả Chú Minh mới thu cũng là một bộ “ta biết ngay”.

“Vậy giờ làm sao đây?” Nửa Cuộc Đời nhìn về phía Vô Cực, hỏi: “Phải đi về ad?”

“Dát! Về liền sao.” Tiểu Diệp phồng má.”Chúng ta vừa mới đến nga!”

Đích xác, vé tàu đắt đỏ như vậy, mới đến không được mấy ngày đã phải trở về, thật là có chút đáng tiếc

“Ngày mai rồi trở lại cũng được.” Chiếu theo ánh mắt Vô Cực, ta cười bồi: “Không phải còn thời gian năm ngày để chuẩn bị sao! ?”

Vô Cực gọi ra địa đồ, suy nghĩ một chút, nói: “Phụ cận còn có vài tòa thành thị, chúng ta có thể đến nhìn nhìn xem hết lại đi.”

Chúng ta vốn đã định ngày mai sẽ tiếp tục trở về.

“YA!” Tiểu Diệp vui vẻ nhảy dựng lên, thiếu chút nữa là huých vào vai người nào đó.

“Chúng ta đi ra sau thành tham quan đi.” Một người nói tiếp.

“Chờ một chút! Các người vừa nói, năm ngày nữa phải thủ thành?” Cái Gương hỏi. Hắn đến giờ mới tiến vào trọng điểm.

“Ừ.” Ta gật đầu, “Bất quá các người đích thành vừa mới xây dựng, chỉ có quái vật công thành, không có người đến đánh đâu.”

Hệ thống quy định, tháng đầu tiên sau khi xây dựng xong thành thị, người chơi khác không thể đánh, nhưng sẽ có quái vật công thành như thường lệ.

Nửa Cuộc Đời nói tiếp: “Quái vật công thành lần đầu mới xây, số lượng quái vật cùng đẳng cấp sẽ cao hơn quái vật công thành bình thường, Bạch Nhật Hiểu lần đầu tiên quản lý lãnh địa, không biết có thể ứng phó nổi không.” Tuy là nói vậy, hắn cũng mặc kệ nhún nhún vai.

“A!” Cái Gương nghe xong, đột nhiên kinh hoàng kêu một tiếng.

“A!” Ngay cả Phiền Toàn cũng cũng trăm miệng một lời la hoảng lên.

“Hiểu nói đúng là cái này!” Cái Gương trừng mắt thật to.

“Đúng rồi! Quái vật công thành.” Phiền Toàn lại càng không ngừng giậm chân.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi. Bọn họ sao lại khấn trương đến thế?

“Hiểu muốn chúng ta nhớ kỹ phải quay về hỗ trợ thủ thành.” Cái Gương nói rằng: “Ta quên mất tiêu.”

“Toàn toàn cũng đã quên!”

“Vậy các người muốn trở về bây giờ?”

“Ách...” Cái Gương do dự một chút.”Vẫn là trở về đi thôi, Hiểu mà nổi giận lên thì dọa người lắm!”

“Như vậy...” Ta nhìn về phía Vô Cực.

“Tướng thưởng nhiệm vụ của viễn chinh đội, toàn bộ thành viên đến đông đủ mới có thể giao phó.” Vô Cực nói, ý tứ trong đó phi thường rõ ràng.

Nửa Cuộc Đời nói tiếp: “Trở về đi!”

Chúng ta không thể làm gì khác hơn là không nhìn ánh mắt thất vọng của Tiểu Diệp và Hi Thượng, lên thuyền quay về trung ương đại lục.

Dọc theo đường đi, Tiểu Diệp không ngừng lầm bầm niệm niệm: “Chúng ta bị người khác công thành mà còn không vội, một đám quái vật nho nhỏ công thành gấp cái gì chứ!”

“Tử đại cũng đâu có chạy, lần sau trở lại là tốt rồi.” Ta bật cười.

Những lời này, hình như có nghe qua ở đâu đó thì phải?

Nhiệm vụ tổ đội nhất định phải giao phó ở nơi nhận, cho nên vô luận Cái Gương bọn hắn có bao nhiêu vội vã muốn quay về Trích Nguyệt thành, trước tiên đều phải đến Ngân Chi Vô Hạn thành một chuyến. Dù sao cũng ở sát vách, vô cùng gần.

Nửa Cuộc Đời đưa phản hồn lệnh cho NPC mạo hiểm giả công hội, không nghĩ tới...

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, xin mời đến Ngã Mã Tư Thành tìm chú thuật sư Kiệt Lạc Nhĩ giao phó đạo cụ nhiệm vụ.” NPC máy móc nói.

“Đây là có chuyện gì?” Nửa Cuộc Đời không giải thích được. “Không phải thông thường người ủy thác nhiệm vụ sẽ đem phần thưởng gửi ở công hội mạo hiểm giả, chỉ cần giao phó đạo cụ nhiệm vụ (hoặc căn cứ xác minh hoàn thành nhiệm vụ), là có thể lĩnh thưởng sao?”

“Chờ một chút, ta kiểm tra đã.” Tàng đao nói. Tiếp theo, hai mắt hắn nhìn thẳng về phía trước, cả người sững sờ bất động tại chỗ, chắc là đang tra tư liệu trên khu thảo luận.

Đây là tuyến thảo luận Thiên vận vừa mở ra, thường thường nhìn thấy cảnh tượng, bởi vì bản thảo luận chỉ hiện lên trước mặt người quan sát (giống như cửa sổ kỹ năng, đạo cụ), cho nên trong mắt người khác xem ra, sẽ là bộ dạng ngốc ngốc sững sờ bất động, hai mắt đăm đăm.

Một lát sau, Tàng Đao mở trừng hai mắt, “hoàn hồn” lại.

“Hình như là toàn bộ nhiệm vụ viễn chinh đội đều phải chạy lại một chuyến nữa.” Tàng Đao nói: “Trên khu thảo luận thấy không ít người đang oán giận.”

“Đành phải đi vậy.” Ta bất đắc dĩ cười khổ trước vẻ mặt sốt ruột của Cái Gương bọn hắn. “May mà Ngã Mã Tư Thành không quá xa, đại khái mất mười phút thì sẽ đến.” Lần đầu tiên tiếp nhiệm vụ viễn chinh đội, không nghĩ tới lại phiền phức như thế, hy vọng phần thưởng sẽ không quá tệ.

Phần thưởng quả nhiên sẽ không quá tệ, bởi vì, cần, bản, là, không, lấy, được!

Chúng ta mất một phen tâm lực mới tìm được chú thuật sư Kiệt Lạc Nhĩ, Nửa Cuộc Đời cầm phản hồn lệnh đi tới, hắn nhìn cũng không nhìn liếc cho chúng ta lui hàng!

“Đây không phải thứ ta cần.” Kiệt Lạc Nhĩ lãnh đạm nín “Ta cần chính là chú chỉ, không phải loại bài tử thể này.”

“Lẽ nào chúng ta đánh nhầm rồi?” Ta nghi hoặc nhìn về phía Nửa Cuộc Đời

Hắn cũng dùng biểu tình đồng dạng nhìn ta. “Theo như tình huống hiện giờ thì... đúng là vậy.”

“Chúng ta bị hai người ngoại quốc chết tiệt kia lừa!” Tiểu Diệp tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. “Thật đáng giận!”

“Cái này không thể trách bọn họ.” Thiên Xứng ôn thanh nói: “Bọn họ đại khái không phân biệt rõ ràng phù chú cùng lệnh phù có cái gì khác biệt, hơn nữa chúng ta cũng không nói rõ ràng.”

“Ai biết phản hồn lệnh lại có hai loại.” Ta than thở: “Hiện tại không thể làm gì khác hơn là chờ thủ thành kết thúc thì đi đánh lần nữa.”

Mọi người cũng đều biết, đạo cụ trong trò chơi chủng loại nhiều như vậy, khó tránh khỏi tính sai. Mọi người không thể làm gì khác hơn là mang theo vẻ mặt thất vọng, dẹp đường hồi phủ.

Chúng ta chuẩn bị xoay người ly khai, Kiệt Lạc Nhĩ lại đột nhiên cao giọng gọi “Chờ một chút! Các người để ta xem lại bài tử đó đã.”

Nửa Cuộc Đời cùng ta trao đổi ánh mắt kinh hãi, lập tức đem bài tử giao cho Kiệt Lạc Nhĩ.

“Chúng ta gây ra nhiệm vụ ẩn tàng sao?” Tiểu Dương hỏi.

“Không hẳn vậy.” Ta nói. làm gì có nhiều nhiệm vụ ẩn tàng để nhận như vậy chứ.

“Này có điểm giống... Hẳn yêu cầu đạo cụ cấp B, thế nhưng chúng ta cho hẳn đạo cụ cùng loại cấp cao hơn, thưởng cho hẳn là sẽ đặc biệt tốt.” Không đặc biệt tốt cũng không sao, chỉ cần có là tốt rồi.

Kiệt lạc Nhĩ cầm lấy lệnh bài, lật qua lật lại xem một hồi lâu.

“Nguyên lai, nguyên lai...” Kiệt Lạc Nhĩ thì thào tự nói, “Đây mới là phản hồn lệnh chân chính, những phản trong tay ta toàn bộ đều là phiên bản.”

“Vậy thì sao?” Phiên Toàn vội vàng chạy tới hỏi: “Người muốn thưởng cho chúng ta cái gì...” Nói còn chưa nói xong, đã bị Cái Gương che miệng lại, kéo qua một bên.

“Làm gì vậy!” Phiên Toàn trừng hẳn.

“Không thể trực tiếp đòi NPC phần thưởng đâu, như vậy hẳn sẽ không sẽ cho. Anh hùng cùng dũng giả đều phải phi — thường khiêm tốn, đây chính là đạo lý thiên cổ bất biến trong trò chơi!”

“Thế nhưng hẳn nói vô nghĩa lâu lắc a! Chúng ta lại đang có chuyện gấp!”

“Được rồi, các người đừng ồn nữa.” Ta lắc đầu, cười khổ nói: “Ta đi hỏi một chút.”

“Như vậy, khỏi lệnh bài này có thể chứ?” Ta hỏi. Cùng NPC câu thông là chiêu thứ nhất, hỏi hẳn như vậy có thì có hoàn thành nhiệm vụ hay không, không thể trực tiếp muốn thưởng.

“Có thể có thể!” Kiệt Lạc Nhĩ nói: “Có cái này, nghiên cứu của ta có thể thuận lợi hoàn thành!”

“Như vậy là tốt rồi.” Ta ôn cười nói: “Không có việc gì nữa, vậy chúng ta đi trước.” Cùng NPC câu thông chiêu thứ hai, khiêm tốn, không tranh công. Nếu như NPC có hảo cảm với chúng ta, phần thưởng lấy được có lẽ sẽ rất tốt.

“Các người giúp ta một đại ân, ta nhất định phải hảo hảo đáp tạ các người.” Kiệt Lạc Nhĩ nói.

Nghe câu thoại ngàn lẻ một lần, chúng ta phi thường ăn ý, trăm miệng một lời nói—

“Này làm sao không biết xấu hổ ni!”

“Không cần ngượng ngùng, đây cần phải có.” Kiệt Lạc Nhĩ cười đến rất hài lòng, tựa hồ đối với chúng ta rất có hảo cảm.”

“Các người chờ ta một chút...”

Kiệt Lạc Nhĩ xuất ra một chồng phù chỉ cùng một cây bút lông dính đầy chu sao, hẳn vẽ một đám đồ đẳng phức tạp lên phù chỉ. “Phản hồn phù này là ta nhiều năm nghiên cứu, hơn nữa còn tham ngộ mặt trên của lệnh bài này, hy vọng sẽ có ích với các người.”

Vẽ xong, hẳn cho chúng ta một người nắm cái phản hồn phù.

Hiệu dụng của phản hồn phù không khác Phục hoạt thuật lắm, có thể giúp ngoạn gia sống lại. Người được phản hồn phù làm sống lại, giá trị kinh nghiệm sẽ hoàn toàn không giảm đi, nhưng nhất định phải dùng trong vòng ba mươi giây sau khi chết mới có hiệu quả(phục hoạt thuật là ba mươi phút).

Nhận phần thưởng, nói lời cảm ơn, chúng ta lần thứ hai chuẩn bị ly khai, nào biết, may mắn lớn hơn còn đang ở phía sau.

“Vị thanh niên này, thỉnh người chờ một chút.” Kiệt Lạc Nhĩ gọi ta lại.

“Có việc gì?” Ta dừng cước bộ, quay đầu lại hỏi.

“Người có đúng hay không...” Kiệt Lạc Nhĩ dừng một chút, hình như không quá khẳng định với lời kế tiếp.
“Song song học bạch ma pháp phục hoạt thuật cùng đạo pháp phù chú thuật?”

“Đúng vậy.” Ta gật đầu. “Hai loại pháp thuật ấy ta đều biết.” Đây thực sự là ít nhiều liên quan đến chức nghiệp biến thái ẩn tàng Vu Linh Giả a!

“Thật tốt quá! Ta còn tưởng rằng ta nhìn nhầm chứ.” Kiệt Lạc Nhĩ dị thường kích động đặt tay lên vai ta.
“Nếu như là người, nhất định có thể hiểu thấu đáo ảo diệu trong đó.”

“Không biết người có nguyện ý học tập phản hồn thuật không?”

“Đương nhiên nguyện ý!” Tuy rằng không biết đây là có chuyện gì, nhưng ta vẫn lập tức đáp ứng. “Thỉnh ngài chỉ giáo?”

Vừa nói xong, trước mặt ta liền hiện lên một nhóm từ.

Hệ thống thông báo! Có nguyện ý học tập phản hồn chú?

Ta chọn “Đồng ý”, trên đầu xuất hiện tin tức hệ thống thông báo học được phản hồn chú.

“Thật không thể tin được...” Ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bảng kỹ năng. Kỹ năng chức nghiệp trong Thiên Vận luôn luôn đều là tự động tập được, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có thể học được bằng cách làm nhiệm vụ.

“Thế nào?” Vô Cực hỏi: “Học được kỹ năng mới sao?” Hắn cũng cảm thấy thật kinh ngạc.

“Đúng vậy, hơn nữa ta trước không phải có nhị chuyển sao! Sau khi nhị chuyển, ngoại trừ đẳng cấp kỹ năng hạn mức cao nhất để thăng ra (ví dụ trước khi nhị chuyển đẳng cấp cao nhất của kỹ năng là 6, sau khi nhị chuyển có thể tiếp tục thăng cấp lên cao hơn), ta cũng không có học được bất cứ kỹ năng nhị chuyển mới nào. Ta còn tưởng rằng có quan hệ đến chức nghiệp ẩn tàng, cho nên mới không đặc biệt để ý.” Dù sao đủ dùng là tốt rồi, nhiều kỹ năng quá cũng rất khó luyện được tinh thuần.

“Nhưng phản hồn chú này... thế nhưng lại ở trong bảng kỹ năng chức nghiệp nhị chuyển.” Cho nên ta mới có thể kinh ngạc như vậy.

“Phản hồn chú là kỹ năng nhị chuyển của Vu Linh Giả...” Nửa Cuộc Đời trầm ngâm nói: “Mà kỹ năng có thể học được từ trên người NPC...”

“Đó chính là nói, chúng ta cũng có thể học được kỹ năng mới!” Tiểu Dương hưng phấn nói.

“Lại không biết phải thế nào mới học được.” Vô Cực đáp: “Lần này có thể học được kỹ năng, chỉ có thể nói là vận khí tốt. Nếu không phải đánh được phản hồn lệnh, còn không nhất định có thể học.”

“Nói cũng phải!” Tiểu Dương gật gật đầu.

Đích xác, nếu không có nhiệm vụ này, ai mà biết có thể học được kỹ năng từ NPC.

“Trước tiên mặc kệ cái này.” Nửa Cuộc Đời hỏi: “Tiểu Nguyệt, kỹ năng đó có ích lợi gì?”

“Cũng giống như phản hồn phù, hơn nữa không có hạn chế số lần sử dụng.”

“Cái này biểu thị, phục hoạt thuật của Nguyệt Nguyệt có thể đẹp qua một bên! Sau đó đều dùng phản hồn thuật sống lại!” Tiểu Diệp cười đến rất vui vẻ. “Như vậy thì không còn sợ khi ngổm sẽ bị rút điểm kinh nghiệm!”

“Chúng ta có thể đi đánh quái mạnh một chút.” Chú Minh nói: “Nguyệt đại ca thực sự quá lợi hại!”

Ý tưởng của những người khác cũng không sai biệt lắm.

Thế nhưng, một câu nói của ta đã cắt đứt mộng đẹp của bọn hắn.

“Đây cũng không nhất định.” Ta nói: “Phản hồn chú yêu cầu phải phóng ra trong vòng ba mươi giây sau khi nhân vật tử vong mới có tác dụng, thế nhưng... thời gian đọc chú của nó lại mất hai mươi giây.”

Muốn trong mười giây cứu sống một người, có điểm khó khăn đi.

“Cái gì chứ!”

“”Làm mừng hụt.” Đoàn người vẻ mặt cực kì thất vọng.

“Ta nghĩ... Chờ đăng cấp kỹ năng cao một chút, thời gian đọc chú sẽ tương đối ngắn hơn.” Có lẽ vậy.

Sau này chúng ta mới biết được “Học được kỹ năng từ NPC ” đại biểu cho cái gì. Đó là một sự kiện quan trọng trong Thiên Vận, một truyền kỳ mới...

Hiện tại điều duy nhất chúng ta biết đến là, năm ngày sau là trận chiến thủ thành, chúng ta chắc chắn toàn lực ứng phó.

Bảo vệ cho Ngân Chi Vô Hạn thành!

49. Chương 49: Phiên Ngoại 6

Trong hỗn độn, ta mở mắt.

Thứ đầu tiên ta nhìn thấy trong cuộc đời này, chính là hắc.

Ta cùng với hắc, phiêu phù trong không gian hư vô, ở đây, chỉ có hai người chúng ta.

Hắc ngũ quan tinh tế tuyệt mỹ, mái tóc dài màu ngân bạch phía sau chậm rãi phiêu động, trường sam thuần trắng, cùng với khí chất của hắc phi thường tương xứng. Nhân nhi mỹ lệ ấy, hai mắt khép chặt, cũng không nhúc nhích.

Trong lòng có một thanh âm nói cho ta biết, không phải lúc này, hắc vẫn không thể tỉnh lại nhanh như vậy.

Vì vậy ta thất vọng hạ mí mắt, cúi đầu nhìn tay của mình.

Trên tay phải của ta cầm một thanh đại đao hắc sắc, tay trái lại quấn chỉ liên hắc sắc.

Ta không biết vì sao mình phải cầm hai thứ “vũ khí” này, chỉ biết là, ta phải.

Sau đó, không biết trải qua bao...

Lông mi hắc dài như tiễn vũ nhẹ nhàng động, chậm rãi mở hai mắt. Hắc rốt cục đã “tỉnh” rồi.

Sự tồn tại của ta, tựa hồ, chỉ vì giờ khắc này.

Đó là đôi mắt đẹp nhất ta từng thấy, tuy rằng ta chưa từng gặp qua những người khác.

Nhưng thế thì sao. Con người đen dẹt dẹt kia, tuyệt đối, tuyệt đối, là đẹp nhất trên đời này.

“Bạch Vô Thường?” Trong đầu ta hiện lên tên này.

“Hắc Vô Thường?” Hắc cũng đồng thời nói như vậy.

Vì thế, ta biết tên của mình, tuy rằng ta còn không biết bản thân là ai, vì sao ở chỗ này.

Trong không gian hỗn độn, chúng ta nổi lơ lửng, nhìn thẳng vào nhau. Trong lòng ta rất rõ ràng, chỉ cần ta nghĩ, hoặc là hắc muốn, hoàn cảnh bốn phía sẽ tùy tâm sở dục mà cải biến, chúng ta cũng có thể tùy ý hoạt động.

Nhưng, chúng ta vẫn chỉ là nhìn đối phương.

Bởi vì đã mới là lý do chúng ta tồn tại, chỉ ít ta cho rằng như thế.

“Hắc phán! Bạch phán! Đuổi bọn chúng ra khỏi nơi đây!”

Một đạo thanh âm trầm thấp uy nghiêm đột nhiên vang lên, trong nháy mắt chúng ta đã rời khỏi hỗn độn, đi vào một đại điện rộng lớn.

Ta và Bạch hầu như theo tính phản xạ, không tự chủ được, song song quỳ một gối trước mặt chủ nhân âm thanh.

“Dạ!” Ta nghe được tiếng mình.

“Tuân mệnh!” Mà Bạch cũng nói như thế.

Đứng dậy, trước ý niệm mờ mịt cùng kinh ngạc, một chuỗi tư liệu dài từ trong đầu ta hiện lên. Vũ khí trang bị, thuộc tính đẳng cấp, động tác chiêu thức... những tư liệu này nhất nhất xuất hiện trong đầu ta. Ta tựa như nguyên bản nhớ rõ nhớ kỹ, mà Bạch cũng vậy.

Số liệu liên tiếp qua đi, là một đạo mệnh lệnh giống như thần dụ.

Đuổi kẻ xâm nhập!

Ta quay đầu lại “ngoạn gia” đang đứng trong cảnh giới đại điện, trong mắt hiện lên một tia mê hoặc bọn họ vô pháp phát hiện.

Đuổi đi, là có ý gì?

Dù sao khiến những “ngoạn gia” trước mắt này biến mất là được rồi!

“Ngoạn gia” ? Quên đi, mặc kệ!

Bỏ xuống những nghi hoặc trong đầu, cùng Bạch đối phó những người đó. Động tác của ta lưu loát đến không thể tưởng tượng nổi, với Bạch cũng là ăn ý mười phần, chỉ mất một chút đã đánh bọn kia ngã xuống đất.

Trước khi tiêu thất, một “ngoạn gia” trong đó mắng: “X, hai con quái này trâu ác, ta không bao giờ đến đây nữa!”

Quái? Đó là cái gì?

Sau khi những người đó đều biến mất, ta và Bạch lần thứ hai nửa quỳ trước mặt người kia.

“Bẩm báo Diêm Vương điện hạ, đã đuổi hết toàn bộ người xâm nhập.” Chúng ta trăm miệng một lời nói.

Diêm Vương gật đầu: “làm rất khá, các người có thể lui xuống.” Thanh âm uy nghiêm đến cực điểm, làm chúng ta không thể không tuân theo.

“Dạ!”

“Thuộc hạ lui xuống.”

Nói xong mấy câu nói đó, chúng ta lại nhớ tới bên trong hỗn độn.

Hết thấy nơi này, cũng không có gì thay đổi. Thay đổi là chính ta.

Ta là ai? Vì sao tồn tại?

Nghi ngờ này càng lúc càng sâu...

“Chúng ta... Rốt cuộc là cái gì?” Ta nhin không được hỏi ra miệng.

“Chúng ta là quái, nhân loại đều gọi chúng ta như thế.” Bạch trả lời như vậy.

“Quái?” Ta hỏi: “Đó là cái gì?”

“Này không quan trọng.” Bạch ôn hòa nở nụ cười.”Chúng ta là ai? Vì sao tồn tại? Đáp án một chút cũng không quan trọng. Quan trọng nhất là... chúng ta tồn tại.”

“Hắc.” Hắc gọi tên ta.”Chúng ta tồn tại rồi. Mặc kệ lý do chân chính là cái gì, người chỉ cần phải tin tưởng, chúng ta vì nhau mà tồn tại.”

Vì sao lại sinh ra tại trên đời này, lý do cũng không quan trọng.

Quan trọng là ... ta cùng Bạch, tồn tại.

“Ta đã hiểu.” Ta vung lên khoe miệng.”Chỉ cần có người theo ta, cái khác đều không quan trọng.”

“Hiểu là tốt rồi.”

Bạch nhìn ta, trên mặt hiện lên ửng đỏ nhàn nhạt. “Người cười rộ lên... cũng thật là đẹp mắt.” Bạch say mê nói.

Trong lòng ta, cũng cho rằng thần thái hần lúc này cực kỳ xinh đẹp.

“Ta nghĩ trong khoảng thời gian ngắn hần là sẽ không có “kẻ xâm nhập” đến nữa.” Bạch cười đến giảo hoạt lại phủ mị.”Chúng ta đây có thể lợi dụng thời gian này... để làm chút chuyện khác.”

Ta nghi hoặc nhìn Bạch.

“Phải làm gì mới tốt đây?” Bạch cúi đầu, thường thức lệnh bài ám hồng sắc bên hông. Một lát sau, hần giương mắt, nhìn ta hỏi: “Hắc, người nghĩ sao?”

Ta đột nhiên biết mình, không... là chúng ta, phải làm chuyện gì thì tốt.

Lúc gặp phải Nguyệt Phi Ly bọn họ, Hắc Vô Thường mới biết được, không phải “ngoạn gia” nào cũng đều “nhục cước” (ý là yếu ớt) như vậy, hai ba cái là có thể đánh chạy.

Đám người kia chẳng những làm Bạch Vô Thường bị thương, còn hại Bạch Vô Thường mất luôn phản hồn lệnh, điều này làm cho Hắc Vô Thường thập phần phiền muộn.

Sau khi hướng Diêm Vương thỉnh một cái phản hồn lệnh mới, bọn họ lại trở về không gian hỗn độn.

Bất quá không gian hỗn độn từ lâu không còn là một mảnh hư vô, hiện tại, nơi này có dòng suối nhỏ uốn lượn, mọc kiêu lâu phòng tinh xảo, còn có tinh không trong suốt không gì sánh được.

Hắc cùng Bạch, hai người ngồi đối diện chơi cờ dưới tàng cây dương liễu bên dòng suối nhỏ.

Đương nhiên, Hắc Vô Thường cầm cờ đen, Bạch Vô Thường đi cờ trắng.

Mà cờ trắng đang giết cờ đen đến phiền giáp bất lưu.

Bạch Vô Thường nhìn thế cờ, thở dài.”Người có tâm sự? Còn luẩn quẩn trong lòng sao?”

“... ” Hắc Vô Thường không nói gì, tựa như vứt bỏ, đem cờ đen đưa vào lãnh thổ “quân địch”, “mặc quân hưởng dụng”.

“Oán chính mình vô năng, không thể bảo hộ được ta?”

Hắc Vô Thường trả lời bằng cách đặt thêm một con cờ.

Bạch thay Vô Thường nhìn bất cười, một tay đẩy bàn cờ ra, cả người lười biếng ghé vào trên bàn đá.

“Không chơi nữa! Người cũng không chăm chú.” Hần nghiêng đầu, tinh mâu nửa khép, khoe miệng vung lên đáng tươi cười mang theo điểm mị.”Chúng ta lại ngoạn cái khác đi.”

“Lại cái bộ này.” Hắc Vô Thường rất cực mở miệng. Có chút không cam lòng.

“Ta nghe được người nói ta là [Bạch của người] nên ta cao hứng thôi.” Nụ cười mị hoặc trên môi Bạch Vô Thường càng thêm sâu.

Bạch của ta? Hần có nói như vậy sao? Bất quá... hần thích cách nói này.

“Thực sự là không có biện pháp với người.” Ngữ khí Hắc Vô Thường mặc dù bất đắc dĩ, nhưng đôi môi mỏng lại mang theo mỉm cười.

“Người tốt nhất...” Đôi má Bạch Vô Thường hiện lên mặt đỏ hồng mê người. “Đừng cười cho những người khác xem.” Tiểu dung đẹp đến đáng ghét kia, chỉ mình mới có thể xem.

“Ta cũng không muốn cười với người khác.” Hắc Vô Thường nói, tiểu dung chưa giảm.

“Chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi...”

“... Đến làm chuyện khác đi.”

Những lời này, không biết là ai nói. Chỉ biết là... kế tiếp không thích hợp với trẻ em.

50. Chương 50: Phiên Ngoại 7

Mùng bảy tháng bảy âm lịch, lễ tình nhân Trung Quốc, trong truyền thuyết chính là ngày Ngưu Lang và Chức Nữ mỗi năm một lần. Các đại công ty trò chơi đều phối hợp lễ khánh tổ chức hoạt động tương quan, đương nhiên, Thiên Vận cũng không ngoại lệ.

“Mục tiên và vũ y”, hoạt động này phía chính phủ Thiên Vận đã thông báo trước ngày lễ một tuần, nội dung hoạt động mọi người đã muốn thuộc như cháo, cũng chỉ chờ ngày thất tịch đến mà thôi.

Phía chính phủ Thiên Vận vì hoạt động lần này, thiết kế liêu hai NPC lễ khánh cùng một địa điểm lễ khánh đặc thù, tiêu tốn một số tiền rất lớn.

Ngày thất tịch, ngoại trừ có thể thưởng thức mưa sao băng mỹ lệ ra, chỉ cần thu thập đủ đạo cụ nhiệm vụ chỉ định, sẽ có cơ hội tận mắt chứng kiến Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau tại cầu hỉ thước.

Đạo cụ nhiệm vụ có hai dạng, phân biệt là mục tiên của Ngưu Lang và vũ y của Chức Nữ, cầm trong tay hai thứ đạo cụ tình lữ này (không tính số lượng, chỉ cần hai người lấy được đạo cụ là có thể), liền có thể từ Độ Tinh Thai (truyền điểm đặc thù, hết lễ khánh sẽ biến mất) tiến nhập Ngân Hà.

Hoạt động bắt đầu từ 12 giờ trưa. Trưa hôm nay, toàn thể thành viên Ngân Chi Vô làm việc thì đổi ca (trốn việc), đi học thì xin nghỉ (trốn học), để tham gia hoạt động lần này.

Vô Cực thấy Thiên Lý sáng sớm đã login (hiện tại đang nghỉ hè, Tiểu Diệp và Tiểu Dương cũng không cần đi học, thế nhưng Thiên Lý lại phải đi thử việc), chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Lần sau không được viện cớ này nữa!”

“Ta nhất định phải cùng Hồn đi thiên kiều!” Nhất Kiếm nhiệt huyết sôi trào nắm chặt tay.

“Nỗ lực lên!” Sa Lợi Diệp cũng quơ nắm tay, nhiệt huyết mười phần.”Ta cũng muốn đi thiên kiều xem tình lữ (giới hạn BL)!”

“Chúng ta đây cùng đi đi.” Ta nói với Nhất Kiếm: “Ta đang muốn tìm Ngưu Lang.”

“Ngưu Lang? Nguyệt Nguyệt hẳn là phải tiếp nhiệm vụ vũ y nha.” Tiểu Diệp cười đến rất ái muội.

“Không không không.” Ta trang mô tác dụng lung lay ngón tay trước mặt nàng. “Ta muốn làm nhiệm vụ Ngưu Lang.”

“Lẽ nào...” Tiểu Diệp kinh hãi.”Vô Cực kỳ thực là...”

Không để ý tới ánh mắt quỷ dị của Tiểu Diệp, ta lôi kéo Nhất Kiếm đi ra thành chủ thất.

“Hy vọng không làm lâu quá.” Nhất Kiếm than thở: “Ta còn muốn làm nhiệm vụ vũ y ni!”

“Vũ y? Không phải mỗi người làm một nhiệm vụ là được rồi sao?” Tựa như Vô Cực đã đi tiếp nhiệm vụ vũ y vậy.

“Nguyệt đại ca, người cho rằng Hồn có khả năng đi làm sao?”

“Vậy rất không có khả năng...”

“Vậy đúng rồi.” Ngữ khí của Nhất Kiếm mười phần ai oán.

Nhất Kiếm thật đáng thương

Ngưu Lang ở trong một thôn trang nhỏ ven biển, hẳn vì vội vàng chuẩn bị buổi tối gặp mặt Chức Nữ, cho nên muốn mời người giúp hắn chăn trâu, nhiệm vụ hoàn thành sẽ được Ngưu Lang tặng mục tiên.

Ta cùng Nhất Kiếm mỗi người lĩnh một con trâu, đến thảo nguyên gần đó chăn thả, phiên thảo nguyên cùng bãi cỏ hệ sản xuất có điểm tương tự, chỉ thiếu hàng rào bao quanh mà thôi.

Trên thảo nguyên, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện dã lang hoặc các loại dã thú công kích trâu, nếu như trâu bị cắn chết hoặc là lạc đường, nhiệm vụ sẽ thất bại, phải đợi một giờ sau mới có thể lĩnh nhiệm vụ lại. Bất quá ta không cần lo lắng, ta chức nghiệp hệ sinh sản của ta là chăn thả, hơn nữa có thể gọi sủng vật đảm đương vai trò mục dương khuyến, căn bản không cần sợ mấy con dã lang xuất quỷ nhập thần công kích trâu của ta.

Thấy ta phái Thương Linh bay vòng trên bầu trời bảo hộ ngư, Nhất Kiếm ước ao nói: “Nguyệt đại ca thật tốt!” Trâu của hắn thoáng cái đã bị dã lang cắn chết, hiện tại không thể làm gì khác hơn là ngồi chồm hổm ở một bên chờ đợi, chờ nhận lại nhiệm vụ.

“Cho nên ta mới nói, ta muốn tiếp nhiệm vụ Ngư Lang.” Dã lang công kích không cao, thế nhưng luôn chờ trâu rời xa chủ nhân thì phát động công kích, chờ Nhất Kiếm hệ cận chiến chạy tới thì trâu của hắn đã chết ngắc từ lâu.

“Nếu không phải nhiệm vụ này chỉ có thể một mình làm, ta đã phái Bạch Vũ giúp ngươi.” Ta tự tin mình có thể song song chỉ huy hai sủng vật.

“Ô ô ô... Ta thật đáng thương!” Nhất Kiếm ủy khuất rúc vào một góc khóc thầm.

Ta vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hành động trẻ con của Nhất Kiếm. Người này thế nào một chút cũng không chịu lớn a!

Vào lúc hoàng hôn, rốt cục Nhất Kiếm đã hoàn thành nhiệm vụ Ngư Lang, lấy được mục tiêu, hắn liền hấp tấp chạy tới thôn xóm trong núi Chúc Nữ đang ở tiếp nhận nhiệm vụ, Chúc Nữ đang ở dệt vũ y mới để buổi tối mặc gặp Ngư Lang, thế nhưng nguyên liệu thiếu rất nhiều, nếu có người giúp nâng thu thập hai mươi cuộn sa tuyến, Chúc Nữ sẽ tặng người đó vũ y năm ngoái làm tạ lễ.

Sa tuyến mua không được cũng đánh không được, chỉ có thể làm. Đầu tiên, phải tới Túy Tiên Cốc đánh Vũ Lâm Phi Nga (hệ côn trùng) cấp 48, thu thập tạp ti, sau đó thỉnh phùng tài sư hệ sản xuất hỗ trợ kéo thành sợi tơ. Một cuộn sa tuyến cần ba mươi cuộn tạp ti, khấu trừ tỉ lệ thất bại, một người chỉ ít phải đánh được sáu trăm cuộn tạp ti.

Khi Sa Lợi Diệp là phùng tài sư hệ sản xuất thu thập được một khoản lớn (căn bản nàng không cần đi đánh tạp ti, chỉ cần nói một tiếng với người mang tạp ti đến cho nàng gia công, lấy tạp ti thừa của họ là được), Nhất Kiếm đáng thương vừa mới đuổi tới Túy Tiên Cốc

Nhất Kiếm vừa đến trong cốc, đã thấy Vô Cực từ bên trong đi tới. “Vô Cực lão đại, người đánh xong rồi a!” Nhất Kiếm hâm mộ nói.

“Àn.” Vô Cực đáp. Kỳ thực hắn đã sớm đánh xong rồi, chỉ là ở chỗ này chờ Nhất Kiếm mà thôi. “Ta đang muốn trở về thành để Tiểu Diệp gia công.”

“Lão đại, giúp ta đánh có được không?” Nhất Kiếm cầu xin, “Sáu trăm cuộn ta sợ một mình mình đánh không xong a!”

“Đó là chuyện của ngươi.” Vô Cực nhún tâm phui cái rụp, nói xong, hắn cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Không phải hắn vô tình, mà là Vô Cực đã sớm ở thấy một thân ảnh nào đó ở chỗ này, hắn vừa nghĩ đến cảnh đối phương vừa nhìn thấy hắn liền chạy trốn, đã cảm thấy buồn cười.

“Các ngươi thật vô tình a!” Nhất Kiếm oán giận trên kênh đoàn, chỉ thu được một tiếng đáp lại lạnh lùng của Tà Hỏa Hoàng, “Nhàm chán!”

Nhất Kiếm không thể làm gì khác hơn là vầu vầu môi, cùng một đám ngoạn gia cùng nhau chà đạp Vũ Phi Nga vô tội.

Mười giờ tối, Nhất Kiếm cuối cùng cũng thu thập đủ sáu trăm cuộn tạp ti, trở lại Ngân Chi Vô. Thế nhưng, đã không còn kịp rồi.

Hoạt động kết thúc vào lúc mười một giờ ba mươi, thời gian còn lại không đến một giờ, phải tìm được người hỗ trợ gia công, còn phải chạy tới chỗ Chúc Nữ, thời gian căn bản làm không được, Nhất Kiếm có vẻ thập phần thất vọng.

“Tiểu Diệp đâu?” Nhất Kiếm hỏi trên kênh đoàn: “Ta muốn thỉnh nàng giúp ta kéo sợi.”

“Nàng đến Độ Tinh Thai rồi.” Thành viên duy nhất còn lưu lại trong thành, Nửa Cuộc Đời Phong Vân trả lời: “Những người khác cũng đã đi rồi.”

“Hắc hắc hắc... Ta thấy ngươi nên buông tha đi.” Đang nói chuyện, hắn liếc nhìn người nào đó đang chuẩn bị xuất môn.

“Ô ô ô!” Nhất Kiếm tuyệt vọng rên rỉ.

Nhất Kiếm đang muốn tìm một chỗ hảo hảo khóc lớn một hồi, Lạc Hồn đã đi ra từ thành chủ thất.

“Động tác thật chậm.” Lạc Hồn nói.

“Hồn... Ta...” Nhất Kiếm đáng thương hề hề nói, chỉ còn thiếu mỗi đôi tai cầu cụp xuống trên đầu.

“Đi thôi!” Lạc Hồn nói xong, xoay người bỏ đi.

“A? Đi đâu?” Nhất Kiếm không giải thích được.

Chỉ thấy Lạc Hồn giơ tay lên, một vũ y thất thải (bảy màu) bán trong suốt phát phơ a phát phơ giữa không trung.

“Hồn — Lạc Hồn tốt của ta!” Đại lang khuyến Nhất Kiếm mắt phát sáng nhào tới.”Ta yêu chết ngươi rồi!”

“Đi chết đi!” Lạc Hồn hung hăng đập bay hắn.

Thu thập xong hai loại đạo cụ, tìm truyền tống sư lễ khánh trong thành đối thoại là có thể truyền tống đến Độ Tinh Thai.

Độ tinh thai là một bình thai tỏa ánh sáng bạc, lúc Nhất Kiếm và Lạc Hồn đến đó, trên bình thai đã đầy người.

“Nguyệt đại ca!” Nhất Kiếm thấy ta, kêu lớn, còn không ngừng vẫy tay.

“Nhất Kiếm, ngươi cũng tới rồi!” Ta phát phát tay với Nhất Kiếm.

Mà Vô Cực lại liếc mắt nhìn Lạc Hồn, khiến hắn ngượng ngùng nhìn đi hướng khác.

Mười một giờ ba mươi, hoạt động thu thập đạo cụ chính thức kết thúc, cùng lúc đó, độ tinh thai phát ra ngân quang chói mắt, sau khi quang mang biến mất, mấy nghìn ngoại gia trên bình thai cũng tiêu thất vô tung...

Năm phút trước hạ một trận mưa ngẫu, bầu trời đêm được rửa sạch trong suốt không gì sánh được, ngàn vạn ngôi sao nhấp nháy mắt trên nền trời đen nhưng.

“Thật xinh đẹp!” Nửa Cuộc Đời Phong Vân ngồi trên bãi cỏ bên ngoài thành chủ thất, ngẩng đầu nhìn tinh không.”Trên đó nhất định rất náo nhiệt.”

“Nửa Cuộc Đời đại ca chỉ có một mình?” Phía sau Nửa Cuộc Đời vang lên một thanh âm quen thuộc.

Hắn nhìn lại, chỉ thấy Thiên Xứng giương lên khuôn mặt tươi cười chất phác, đứng ở phía sau.

Nửa Cuộc Đời sững sốt một chút, chợt nói: “Tiểu Dương có hẹn với bạn gái, không login; tiểu tử Thiên Lý chạy đi tham gia cái gì đại hội đoàn tình nhân đi tìm chết gì đó, còn những người khác... , ” hắn chĩa chĩa bầu trời.”Đều ở trên đó!” “Nửa Cuộc Đời đại ca không hơn đi xem sao?” Thiên Xứng hỏi.

“Phiền phức!” Nửa Cuộc Đời đáp. Mấy cái chuyện tình cảm này, chỉ biết gây ra phiền muộn, không dính vào cũng được.

“Vậy còn ngươi? Sao chỉ có một mình?” Khi Nửa Cuộc Đời hỏi những lời này thì trong lòng có điểm là lạ.

“Bọn họ cũng không ở.” Thiên Xứng ngồi xuống bên cạnh Nửa Cuộc Đời, “A Khải cùng Diêu Diêu cũng chạy đi tham gia đại hội đi tìm chết.”

“Ác.” Nửa Cuộc Đời nhìn tinh không, không tập trung lên tiếng.

“Mười hai giờ có mưa sao băng a.” Thiên Xứng nói tiếp: “Ta nghĩ hắc là rất đẹp.” Vừa nói hắc vừa lấy ra mấy bình rượu từ trong đai lưng trữ vật, cùng một ít thức ăn vặt nhắm rượu.

“Chúng ta cùng nhau xem đi!” Thiên Xứng đưa cho Nửa Cuộc Đời một ly rượu.

Nửa cuộc đời thuận tay tiếp nhận cái ly, để ngang trước mắt. Hắc nhìn chăm chăm cái ly trống trơn, một hồi lâu mới thì thào nói: “Cũng tốt ...”

Tiếp theo, hắc đưa ly tới trước mặt Thiên Xứng, để Thiên Xứng đã khai bình rượu chờ đợi một bên giúp hắc đổ tràn đầy một ly rượu. Một thứ không biết tên gì đó, tựa như đổ vào trong ly rượu, tràn đầy, rót vào trong lòng Nửa Cuộc Đời Phong Vân...

Những con hỉ thước (quạ) màu đen, từ bốn phương tám hướng bay lên tinh không, dưới ánh sáng của những ngôi sao, kết nên cầu hỉ thước. Hai bên bờ ngân hà, Ngưu Lang và Chức Nữ thâm tình chân thành nhìn đối phương, trong mắt đều có tình yêu cùng tưởng niệm.

Nhóm tình lữ được truyền tống đến vân hải độ tinh thai, chứng kiến cảnh tượng cảm động trước mắt, đều thâm tình ôm cùng một chỗ, ngay cả những người không phải tình nhân đến thưởng thức phong cảnh này, cũng đã bị bầu không khí ảnh hưởng, cảm tình tốt nắm chặt tay nhau.

Nhất Kiếm hăm mộ nhìn bốn phía một đôi lại một đôi tình nhân, nhịn không được liếc trộm Lạc Hồn bên cạnh. Hắc và Lạc Hồn tuy rằng tiến triển không sai, nhưng là không tới mức độ ôm ôm ấp ấp.

Lạc Hồn chuyên chú địa nhìn Ngưu Lang và Chức Nữ bước lên cầu hỉ thước đi đến gần nhau, gương mặt xinh đẹp mắt quay lại, tìm Nhất Kiếm đập thật nhanh, Nhất Kiếm nhịn không được nắm lấy tay Lạc Hồn.

Thấy Lạc Hồn chỉ thưởng cho hắc một cái liếc mắt sau đó lại không có phản ứng khác, trong lòng Nhất Kiếm tràn ngập niềm vui, hắc lớn mật áp môi lên gương mặt nghiêng nghiêng của Lạc Hồn.

“Hai người bọn họ tiến triển rất nhanh a.” Ta nhìn nhìn Nhất Kiếm và Lạc Hồn ở phía trước.

“Ác.” Vô Cực nhàn nhạt liếc mắt về hai người, đôi tay ôm ta càng thêm chặt.

“Hai người bọn họ, thật không biết là ai khắc ai.” Ta cười nói.

“Đều có đi.” Vô Cực dán môi bên tai ta. “Giống ta, đã bị người khắc đến gât gao.”

“Nào có.” Ta oán hận trừng hắc.”Ta mới bị người khắc gât gao nha!”

Vô Cực nghe vậy, cười đến hai mắt híp lại, cũng học Nhất Kiếm đối với Lạc Hồn như vậy, trên má ta nhẹ nhàng hôn một chút.

Trên cầu hỉ thước, hai người yêu nhau ly biệt suốt một năm cuối cùng gặp gỡ, trong khoảnh khắc Ngưu Lang ôm lấy Chức Nữ, hệ thống vang lên thông báo trên toàn phạm vi.

Hệ thống thông cáo trên toàn bộ phạm vi! Công ty game online Thiên Hà cùng toàn thể nhân viên, chúc toàn bộ ngoạn gia thất tịch tình nhân khoái nhạc, người hữu tình sẽ thành thân thuộc.

Sau khi thông cáo kết thúc, nghìn vạn tinh tử trên bầu trời lóe lên ngân quang chói mắt, tiếp đó, chúng nó kéo theo cái đuôi thật dài, từ bầu trời rơi xuống... Bầu trời đêm trong suốt, khiến cơn mưa sao mỹ lệ không gì sánh được.

Nửa Cuộc Đời Phong Vân cùng Thiên Xứng sống vai ngồi trên cổ, đang say mê trong mỹ cảnh, nhưng hắc cũng không biết, một lát nữa thôi hắc sẽ bị ép logout, giúp vị giám đốc đại nhân nào đó mua vé máy bay.

51. Chương 51: Âm Mưu Vs Mưu Kế

Nếu muốn hỏi trong đoàn ai là người không thích thủ thành chiến nhất, đại khái chính là Nửa Cuộc Đời, hôm nay là cuối tháng, lại là thứ sáu, hội báo cuối tháng, kết toán còn có đại hội kiểm điểm thứ sáu thường niên của công ty, đồng văn kiện trên bàn hẳn đã xử lý không kịp rồi, còn phải kiểm thời gian login đi thủ thành.

Trọng điểm là, Nửa Cuộc Đời trong lúc thủ thành chiến cũng chỉ cần chỉ huy chiến đội phóng ma pháp buff máu, công việc phi thường đơn điệu, so với những người khác, thậm chí có thể dùng từ nhàm chán để hình dung.

Trái lại Nhất Kiếm, lại là vẻ mặt chờ mong. Bởi vì ngày mai sẽ cùng Lạc Hồn đi ra ngoài, hôm nay hẳn phải hảo hảo để cho Lạc Hồn thưởng thức tư thế oai hùng của hắn ở trên chiến trường anh dũng giết địch... Nếu như hắn thật sự có cái loại tư thế gì gì ấy.

Thủ thành chiến một giờ nữa bắt đầu, mọi người đều vội vàng tổ chức chiến đội của mình.

Chiến đội của Tiểu Dương và hoàng đã ở trên tường thành đợi mệnh, chiến đội kết giới sư của Thiên Lý vừa mới tổ hảo.

“Lão đại, ta được rồi!” Thiên Lý nói: “Lần này cũng là toàn lực phòng ngự thủy tinh tháp sao?”

“Đúng.” Vô Cực nói: “Bất quá đừng nóng vội phóng kết giới phòng ngự, trước tiên phải xem tình huống bên Tôn Minh rồi nói sau.” Lần này Tiêu Dao Công Tử không có khả năng lại dùng chiến pháp công thành như lúc xưa.

“Được! Đã biết.” Thiên Lý vừa hỏi xong, lập tức vọt tới tuyến login gần nhất, vì thế hắn mới tổ chức chiến đội chậm như vậy. Bất quá nếu không phải Vô Cực ra lệnh cưỡng chế cấm login, hắn cũng không thể thuận lợi thông qua buổi thi lại như thế, cho nên mặc dù có lúc oán giận, nhưng Thiên Lý vẫn rất nghe lời Vô Cực

Tiểu Diệp và Tàng Dao không tổ chiến đội, bọn họ đều tự mang theo một đám người chức nghiệp miễn hệ tránh ngoài hai bên cửa thành, dự định sau khi khai chiến liền tiến lên phía trước giáp công.

Mà Nhất Phương đang dạy Chú Minh phương pháp sử dụng chiến đội.

“Nói chung, cần phải nhìn tình huống chiến trường mà ra quyết sách.” Nhất Phương nói: “Chiến đội trưởng lãnh đạo toàn bộ chiến đội, cho nên ngàn vạn lần không thể kinh hoảng khinh thường, nhất định phải bình tĩnh phán đoán.”

“Ừ ừ!” Chú Minh cố sức gật đầu, trong miệng còn đang ngâm nga thuộc lòng chiến pháp thủ thành Nhất Phương vừa mới dạy.

“Người trước đây đã quen độc hành hiệp, nhưng đừng quên, hiện tại ngươi là một thành viên của Ngân Chi Vô.”

“Ta biết!” Chú Minh vẻ mặt chăm chú, còn có kiêu ngạo.

“Nhiệm vụ của kỵ sĩ là bia thịt, phải che chắn phái trước, để chiến đội ma pháp sư của Vô Cực và Hoàng phóng ra ma pháp...” Khẩu khí Nhất Phương chuyển lạnh, “Tuy rằng tư vị bị loạn tên bắn chết cũng không dễ chịu lắm.”

“Ta không sợ đau! Ta vẫn rất khao khát được gia nhập vào Ngân Chi Vô, vẫn mong muốn có thể cùng mọi người thủ thành, sẽ không bị chút chuyện nhỏ ấy hù dọa đến lùi bước, ta sẽ nỗ lực, Nhất Phương đại ca yên tâm đi!”

“Vậy là tốt rồi.” Nhất Phương vỗ vỗ vai Chú Minh. Không uống công Nhất Phương khó có được lần nói nhiều như vậy, xem ra hắn rất hài lòng với “đồ đệ” Chú Minh này.

“Tất cả mọi người chuẩn bị xong chưa?” Vô Cực dùng kênh đoàn hỏi.

“Được rồi, ta trốn tốt lắm!” Tiểu Diệp nói như thể mình đang biến thành miêu miêu chơi trốn tìm.

“OK! Chuẩn bị tốt rồi!” Tiểu Dương đáp.

“Ân!” Hoàng cũng đáp.

Nhất Kiếm bước nhanh chạy đến trước mặt chúng ta, nói: “Ta chuẩn bị tốt rồi!”

Kỳ thực hần cần bản không cần phải đặc biệt chạy tới báo cáo, người nào cũng biết hần là vì muốn Lạc Hồn liếc mắt một cái, cho nên ta và Vô Cực cũng không có phản ứng, dù sao người ta cần cũng không phải là phản ứng của chúng ta.

Người nên có phản ứng khê mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Cố lên.”

“Ta sẽ!” Nhất Kiếm chần thạnh đáp lại. Sau đó lại “rầm rập rầm rập!” chạy về vị trí của mình.

“Thực sự là tên ngốc.” Ta bật cười.

“Bị dẫn đòn!” Lạc Hồn ác hơn.

Chín giờ tối, hệ thống tuyên bố công thành chiến chính thức bắt đầu.

Quân đội Tiêu Dao Tôn Minh dưới sự chỉ huy của Tiêu Dao Công Tử, trùng trùng điệp điệp vọt vào chiến trường.

Ta ở trên tháp cao nhìn thấy rất xa, phía trước đội quân của họ là một bày đoàn triệu hoán thú cùng sủng vật, xem ra hần lần này dự định sử dụng chiến thuật biển “quái”.

Thấy thế, Vô Cực cũng lập tức phái ra triệu hoán sư đối phó triệu hoán thú. “Thu dương, ngươi mang nhóm triệu hoán sư đi đối phó đám triệu hoán thú này.” Nói xong, tiếp tục dùng kênh đoàn nói: “Nhất Kiếm, các ngươi phụ trách đối phó đám triệu hoán sư.”

Chiến thuật triệu hoán thú mới nhìn thì rất dọa người, thế nhưng một điểm hữu dụng cũng không có. Triệu hoán sư không thể cách triệu hoán thú quá xa, cho nên nhất định là trốn phía sau triệu hoán thú, triệu hoán sư phòng thấp huyết ít, chỉ cần triệu hoán thú phía trước bị Thu Dương bọn họ đánh tan, cũng chỉ có thể mặc Nhất Kiếm bọn họ xâu xé.

Tiêu Dao Công Tử ngốc đến nỗi sử dụng chiêu này? Đương nhiên không có khả năng.

Nửa Cuộc Đời trong lúc Vô Cực nói chuyện với Nhất Kiếm, cũng quay đầu nói với Nhất Phương: “Nhất Phương, ngươi mang chiến đội qua hiệp trợ Nhất Kiếm, ta tin tưởng Tiêu Dao Công Tử còn có chiêu ẩn.”

Thế nhưng Nhất Phương không lập tức lĩnh mệnh, trái lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Vô Cực.

Vô Cực ngăn người, đem lời Nửa Cuộc Đời vừa nói lặp lại lần nữa. “Nhất Phương, ngươi ra ngoài thành hiệp trợ Nhất Kiếm.”

“Tuân lệnh!” Nhất Phương hai chân đứng nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc chào theo nghi thức quân đội, mang theo chiến đội của mình ly khai.

“Quái thai.” Thu Dương trở mình mắt trợn trắng.”Cuồng chiến tranh!”

“Chức nghiệp của Nhất Phương là quân nhân.” Ta buồn cười nói: “Cho nên một khi đụng phải thủ thành chiến, khó tránh khỏi sẽ có... ách... quá mức nghiêm túc.”

“Nhất Phương đại ca thật có ý tứ.” Chú Minh cười nói: “Chỉ nghe Vô Cực lão đại nói, không nghe Nửa Cuộc Đời đại ca.”

“Đúng đúng đúng.” Nửa Cuộc Đời tức giận: “Là ta vô dụng.”

Ai kêu Vô Cực là “quan chỉ huy tối cao”, Nửa Cuộc Đời không phải, Nhất Phương đương nhiên chỉ nghe Vô Cực.

“Được rồi, đừng tán gẫu nữa, nhanh đi làm việc đi.” Hần nhìn về phía Thu Dương.”Còn không mau dẫn đội đi!”

“Ác.” Thu Dương đáp. Chân cũng đứng nghiêm, chào theo nghi thức quân đội, quái thanh quái khí cao giọng: “Tuân lệnh!”

Thu Dương mang theo nhóm triệu hoán sư trên 100 cấp ra khỏi thành, cưỡi phi cầm bay đến giữa không trung, gọi ra một đoàn Hỏa Thứ (đại bàng lửa) hệ phi hành (kỹ năng cấp 11, sau khi nhị chuyển mới có thể triệu hồi), đem đội ngũ thú triệu hồi của Tôn Minh tách ra làm đôi. Nhất Kiếm liền dẫn một đám người chạy ào vào đối phó đám triệu hoán sư “tay trái gà không chặt” này.

“Sát a! Các huynh đệ.” Nhất Kiếm quát: “Để cho bọn chúng không dám đến lần nữa!” Tuy rằng mỗi lần đều nói như vậy, nhưng đám người Tôn Minh vẫn hết lần này đến lần khác công thành. Bất quá không sao cả, đến một lần, hắn liền giết một lần!

Đám triệu hoán sư Tôn Minh thấy Nhất Kiếm mang theo một đám người giết tới, không kịp chỉ huy súng vật cùng triệu hoán thú hỗ trợ, không thể làm gì khác hơn là bỏ chạy, muốn trốn về đội ngũ phía sau.

Nhất Kiếm đương nhiên lập tức đuổi theo.

Mới đuổi không được mấy bước, Nhất Kiếm đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến tiếng gió thổi vù vù, ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy mấy trăm khóa quang cầu ma pháp hoặc hồng hoặc xanh từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt, sẽ rơi xuống trên người hắn cùng các đội hữu.

Nhất Kiếm tránh không kịp, chỉ có thể trợn mắt trừng trừng chờ mình bị tống xuất khỏi chiến trường.

“Thiên Hàng Cam Lâm!”

Lúc này, Nhất Phương dẫn chiến đội thần thánh kỵ sĩ vừa vọt đuổi tới, Nhất Phương khẽ quát một tiếng, chiến đội trong nháy mắt phát động kỹ năng này.

Những tinh quang màu bạc như mưa rơi xuống trên thân những người phụ cận, cùng lúc với công kích ma pháp giáng xuống, cũng thay bọn họ buff lại máu.

Nhất Kiếm kinh ngạc nhìn về Nhất Phương phía sau. “Người thế nào...”

“Vô Cực lão đại muốn ta tới.” Nhất Phương vẫn là ngữ khí nhàn nhạt như cũ, nhưng bờ vai của hắn hơi hạ xuống, biểu hiện trong lòng đang thở dài một hơi.

Nhất Kiếm cũng thở dài một hơi, nhưng hắn lập tức hít vào một ngụm khí lớn. “Đáng ghét! Các huynh đệ! Giết hết chúng!” Huy đao bổ về phía một gã triệu hoán sư gần đó.

Nhất Phương lần thứ hai chỉ huy chiến đội phóng ra Thiên Hàng Cam Lâm, giúp bọn hắn buff đầy máu, cũng dẫn theo đội hữu nhảy vào chiến trường giết địch.

Nguyên lai đám triệu hoán thú và triệu hoán sư đều là môi nhử, bố trí phía sau triệu hoán sư, cũng không phải chiến sĩ hệ cận chiến hoặc kỵ sĩ các loại chức nghiệp như chúng ta tưởng tượng, mà là pháp sư, một đám ma pháp dự lưu uy lực cường đại nhất đang nằm trên tay pháp sư.

Tiêu Dao Công Tử là muốn dẫn Nhất Kiếm bọn họ xông vào đội ngũ, lại dùng ma pháp một lần tiêu diệt hết bọn họ, thiếu quân đội hộ thành quấy rầy, hắn liền có rất nhiều thời gian chậm rãi phá vỡ triệu hoán thú phá vỡ cửa thành. May mà Nửa Cuộc Đời thông minh khôn khéo như hồ ly, thấy rõ tiên cơ, may mà Nhất Phương chạy tới đúng lúc, bằng không đã để hắn thực hiện được!

Tình hình chiến đấu tuy rằng nghiêng về phía chúng ta, nhưng ta vẫn nghĩ hình như có chỗ nào không thích hợp.

“Nếu như pháp sư hệ tinh thần cùng triệu hoán sư đều bị phái đến trước đội ngũ...” Ta thì thào tự nói, “Vậy chức nghiệp hệ cận chiến ở phía sau để làm chi?” Làm hậu viện? Thời gian không đủ đi.

“Ta đã nghĩ về vấn đề này.” Nửa Cuộc Đời nói.

Vô Cực dời lực chú ý từ chiến trường sang trên người ta, hắn nhìn chăm chăm vào ta một hồi, mở miệng nói: “Người muốn đi xem?”

“Ân!” Ta gật đầu.

“Muốn dẫn người không?” Tuy rằng đã biết đáp án, nhưng Vô Cực vẫn hỏi.

“Một mình ta đi tương đối an mật, sẽ không bị người Tôn Minh phát hiện.” Ta nói.

“Cẩn thận một chút.” Vô Cực nói xong, nặng nề vỗ vỗ vai ta.

“Yên tâm đi!” Ta cười sáng lạn. “Ta sẽ kêu Bạch Vũ chở ta nấp xa xa!”

Các thành thị Thiên Vận đều bố trí một loại kết giới đặc thù, ngoạn gia ở trong thành kỳ thừa phi cầm, chỉ có thể bay đến một độ cao nhất định mà thôi, ngoạn gia ngoài thành lại không thể trực tiếp bay qua tường thành, nhất định phải từ cửa thành ra vào. Chỉ có thời gian công thủ thành chiến, kết giới này mới có thể tạm thời tiêu thất.

Lần này Tôn Minh tới không ít triệu hoán sư kỳ thừa phi cầm, ta phải phá lệ cẩn thận, để tránh bọn họ phát hiện. Cho nên ta cười Bạch Vũ không ngừng bay lên trên, thẳng đến khi Bạch Vũ bay lên tầng mây, ta tài lệnh nó ly khai phạm vi Vô Hận thành, bay tới gần chiến trường.

Bên dưới, bụi mù nổi lên bốn phía, tinh tường truyền đến tiếng mọi người hét hò. Giữa chiến trường hỗn loạn, ta, ta có thể lơ mơ nhận ra hai phe quân đội.

Nhất Kiếm và Nhất Phương dẫn dắt chiến đội, đem một đoàn ma pháp sư của Tôn Minh đánh cho hoa rơi nước chảy, liên tiếp bại lui.

Nhưng kỳ quái chính là, trong quân đội Tôn Minh, quả thực không có nửa chức nghiệp hệ cận chiến, hoàn toàn chỉ có pháp sư, triệu hoán sư, đạo sĩ và cung tiễn thủ... hệ tinh thần cùng hệ viễn chiến.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ai cũng đều biết công thành thì không có khả năng chỉ dựa vào những “khẩu đại pháo” mà pháp sư, công phá mà pháp không có hiệu quả đối với cửa thành, nhất định phải có chiến sĩ mới được.

Trăm mối vẫn không có cách giải, ta chỉ đành phải đem tình hình nhìn thấy được báo cáo với Vô Cực.

Vô Cực nghe xong, nhíu nhíu mày, sau đó nói: “Nguyệt, người tỉ mỉ chú ý hai bên chiến trường, nhất là hai bên phụ cận cửa thành.”

“Hai bên cửa thành sao? Ta xem xem!”

Khoảng cách quá xa, hơn nữa chiến trường bị hai bên quần nhau mà tung tóe bụi mù, khiến ta trong lúc nhất thời không thể thấy rõ ràng, nhưng tập trung nhìn vào, ta liền nhìn ra mảnh khõe.

Trên bãi cỏ phụ cận đông môn, loáng thoáng có thể thấy không ít người, mượn cát bụi yểm trợ, quỳ rạp trên mặt đất bò phục đi tới.

Ta hoảng sợ, nhanh chóng báo cho Vô Cực.

“Phụ cận đông môn, hình như có người muốn nhân cơ hội đánh lén!”

“Đông môn sao...”

Vô Cực trầm ngâm một hồi, lập tức mật cho Tàng Dao: “Tàng Dao, Tôn Minh dự định đánh lén vào cửa nam, bọn hắc sẽ qua chỗ ngươi. Nghìn vạn lần phải tìm chân bọn họ!”

“Ác.” Tàng Dao sững sốt một chút, dù thế nào cũng không nghĩ tới Vô Cực lại đột nhiên mật hắc. “Ta đã biết!”

Vô Cực nguyên bản phái Sa Lợi Diệp và Tàng Dao mang người đến ngoài tây đông môn, chuẩn bị chờ thời gian thủ thành qua phân nửa, mới xông ra giáp công, không nghĩ tới bởi vậy mà phá hủy mưu kế của Tiêu Dao Công Tử.

“Tiểu Diệp! Ngươi mau dẫn người đến cửa nam.” Vô Cực nói tiếp.

“A?” Tuy rằng không giải thích được, nhưng Sa Lợi Diệp vẫn nghe theo.

Tha cất giọng nói: “Mọi người mau đi theo ta, lão đại muốn chúng ta đến cửa nam!”

“Tiêu Dao Công Tử phái người nhiều quá bắc môn đến chiến trường, đánh lén vào cửa nam...” Trong lúc nói chuyện còn nghe tiếng của Chú Minh, nhiệt tâm theo sát nàng giảng giải.

“Tàng Dao và Tiểu Diệp những người đó đại khái không có biện pháp ngăn trở Tôn Minh, cửa nam phòng ngự lại đặc biệt thấp...” Vô Cực nhìn về phía Nửa Cuộc Đời.”Người nghĩ sao?” Vô Cực am hiểu quyết sách, mà Nửa Cuộc Đời thiện dùng mưu kế, cho nên gặp phải loại chuyện cần đùa giỡn tâm cơ này, hẳn rất nguyên ý “nhường hiền” .

“Cái này à.” Nửa Cuộc Đời nở nụ cười giả tạo, “Ta có một kế hoạch...”

Kế tiếp, hai người bọn họ đều là dùng mật ngữ thảo luận, người bên ngoài căn bản không nghe được nội dung. Nhưng nhìn Nửa Cuộc Đời cười càng lúc càng hồ ly, tất cả mọi người biết, đám người Tiêu Dao Công Tử kia... không có ngày tốt lành.

Chọc sù chọc hồ...

Nghìn vạn lần không nên chọc vào hồ ly!

Trong công thủ thành chiến, tuy rằng có thể tấn công vào cả bốn cửa thành, nhưng chỉ có trước bắc môn (cửa chính), mới mở ra phần lớn khu chiến đấu (khu PK), nếu chiến đấu ở ba cửa khác không cẩn thận cũng sẽ bị đẩy ra.

Chỉ cần rời khỏi khu chiến đấu, ngoạn gia liền vô pháp tiến hành tranh đấu (trừ phi gây ra hình thức PK trừ giá trị danh vọng), mà trạng thái hiệu quả phụ gia trên người cũng sẽ tiêu thất, cho nên trong công thủ thành chiến, rất ít người đánh vào ba cửa khác, nhất là cửa nam.

Dù sao, chiến trường mở ra ở bắc môn, muốn vòng qua phải mất không ít thời gian, hơn nữa khu chiến đấu ở ba cửa khác lại nhỏ đến khó có thể hoạt động. Quan trọng nhất là, rất ít người sẽ đi đánh vào ba cửa khác, đám người đi tấn công kia, nhất định sẽ bị người ta nói là thiện mưu (giỏi dùng mưu kế).

... Hoặc là âm hiểm.

Tiêu Dao Công Tử thừa nhận chính mình âm hiểm, chỉ cần có thể đạt được mục đích, hẳn không cần quan tâm người khác nghĩ như thế nào.

Nhiều lần tấn công, nơi nơi gây khó xử, điều hẳn muốn, chỉ có chỗ ngồi tại Ngân Chi Vô Hạn thành này.

Tiêu Dao Công Tử cũng không biết vì sao, những thành trì khác hẳn đều không để vào mắt, dùng hết tâm cơ, hẳn chỉ cần tòa thành này.

Mà nhiều lần thất bại lại làm hẳn phi thường tức giận, như hiện tại vậy.

Kế hoạch của hẳn nguyên bản rất hoàn mỹ, để đại quân triệu hoán thú ở tiền phương dẫn đi lực chú ý của Vô Hạn thành, sau đó chính mình dẫn người vòng đến cửa nam đánh lên. Cửa nam đích phòng thủ không dày, bản thân của thành lực phòng ngự cùng huyết lượng cũng không cao như cửa chính, hẳn tưởng lần này nhất định có thể công phá tường thành, thẳng đến thủy tinh thành thị.

Thế nhưng hẳn vẫn thất bại.

Thấy phụ cận đông môn đột nhiên toát ra một đồng đạo tặc Vô Hạn thành, hẳn biết kế hoạch đánh lên lần này bị người nhìn thấu. Thế nhưng, hẳn sẽ không đơn giản buông tha như vậy, một đám đạo tặc căn bản là đỡ không được hẳn!

Tiêu Dao Công Tử cho rằng, Húc Chi Vô Cực còn muốn đối phó triệu hoán thú ở tiền phương, cho dù có phát giác mưu kế của mình, cũng không có biện pháp phái nhiều người đến bắc môn duy trì, cho nên hẳn phái một nhóm đạo tặc lưu lại chu toàn đám người này, tiếp tục mang người đến cửa nam.

Ngoài cửa nam, Sa Lợi Diệp dẫn nhóm đạo tặc đã bố trí tốt, bọn họ nghe theo Vô Cực chỉ huy, tất cả đều dùng tiềm hành trốn dưới nền đất, đồng thời thả một ít cạm bẫy, chỉ chờ tên tiểu nhân Tiêu Dao Công Tử tự chui đầu vào lưới.

Không lâu sau, đám người Tiêu Dao Công Tử tiếp cận liểu cửa nam, Sa Lợi Diệp bọn họ lập tức phát động tập kích bất ngờ, ý đồ kim chân bọn hắn.

Cách thời gian kết thúc công thành chiến, chỉ còn lại hai mươi phút, vì thế Sa Lợi Diệp rất thoải mái, nài nỉ xuyên qua đoàn người, phải khảm một đao, trái thêm một đao, tựa như đang vui đùa cùng những kẻ đó.

Trái với Sa Lợi Diệp thanh thoi, Tiêu Dao Công Tử lại tức giận sắp phát điên, đầu tiên là Tàng Dao, lại đến Sa Lợi Diệp, liên tiếp hai nhóm đạo tặc chọc hấn tâm phiền ý loạn.

Phải biết rằng, đạo tặc am hiểu nhất chính là đánh lén và né tránh, thuyết khó nghe chút, bọn họ giống như là con ruồi đáng ghét, không... là muỗi. Tuy rằng lấy không nhiều máu, nhưng trái cắn một ngụm, phải chích một chút, còn ồn ào “vo vo vo” không ngừng, phiền đều phiền chết!

Tiêu Dao Công Tử trong cơn giận dữ, lập tức quyết định bỏ qua những người bị đạo tặc cuốn lấy, trước mang theo những người khác công phá cửa thành rồi nói sau!

“Chúng ta đi trước, những người còn lại theo sau đuổi kịp!” Tiêu Dao Công Tử nói, một câu đã phán quyết tử hình đám người bị Sa Lợi Diệp quần lấy. Một gã chiến sĩ bị vài danh đạo tặc vây công, tuyệt đối phải chết không thể nghi ngờ.

Tiêu Dao Công Tử bọn hắn sau khi đào thoát khỏi ‘ma chướng’ của đám người Sa Lợi Diệp, lập tức bao quanh vây quanh cửa nam, chuẩn bị một lần công phá. Nào biết, mấy tên chiến sĩ dẫn đầu, búa còn chưa đụng tới cửa thành, cửa thành liền “già lạp già lạp” mở ra.

Bọn họ nhìn trước mắt đột nhiên xuất hiện đường đá rộng rãi, ngây ngốc ngẩn cả người.

Đây là có chuyện gì? Nào có ai mở rộng cửa để địch nhân vào thành. Mọi người không hèn mà cùng nghĩ như vậy.

Vẫn là Tiêu Dao Công Tử bình tĩnh trước tiên, hấn cao giọng nói: “Nếu người ta đều mở rộng cửa, chúng ta còn không đi vào?”

“Này... không tốt lắm đâu.” Long Hành Vô Song bên cạnh hấn sắc mặt kì quái nói: “Cẩn thận có trá a!”

Tiêu Dao Công Tử hung hăng liếc hấn.”Chúng ta... còn được lựa chọn sao?” Trong giọng nói có chút châm chọc, còn có không cam lòng.

Đi tới bước này, hấn đúng là vẫn thua.

“Là... không có.” Long Hành Vô Song run giọng. Phía sau bị một đám đạo tặc vây bắt, thì là phía trước cho dù là bẫy rập, cũng chỉ có thể xông vào.

“Vậy đi thôi!” Tiêu Dao Công Tử là người đầu tiên nhấc chân, đi vào trong thành, những người khác cũng đành phải đuổi theo.

Bọn họ đi vào bên trong thành, còn chưa kịp bày ra trận thế công kích, đã phát hiện hai bên cửa thành bên trong, đều đứng đầy đạo sĩ hoặc kết giới sư do Thiên Lý Nhậm Ngã Hành dẫn đầu.

Thiên Lý hét lớn một tiếng: “Thúc phục kết giới!”

Trong sát na, trên mặt đất, giữa không trung, toát ra hàng nghìn vạn cánh tay bán trong suốt, nắm chặt đám người Tiêu Dao Công Tử, để cho bọn họ không thể động đậy.

Lúc này, Nửa Cuộc Đời Phong Vân cười đến rất hồ ly, cùng Húc Chi Vô Cực gương lên tiểu ý cuồng ngạo, mang theo hơn mười ma pháp sư, từ phòng ốc phụ cận hiện thân.

“Hoan nghênh hoan nghênh! Khách quý tới nhà, có muốn dùng một chén trà không a?” Nửa Cuộc Đời không có hảo ý nói.

“Dâng trà đi.” Vô Cực dương dương mi, nhóm ma pháp sư phía sau hấn lập tức đưa lên một chén lớn Băng tiền thuật.

“Hanh!” Tiêu Dao Công Tử hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Muốn đánh liền đánh, ít bày trò chơi nhảm chán này đi.”

“Lấy đạo của người trả lại cho người.” Khóe miệng hồ ly tà ác nhếch lên.”Vậy là các ngươi không muốn [uống trà], vậy đầu hàng đi!”

“Dù sao thời gian công thành chỉ còn...” Hấn giả vờ nhìn cổ tay.”Ai nha! Không được mười phút nha!” Còn khoa trương lắc đầu thở dài. “Sách sách sách... Không kịp la!”

“Người...” Tiêu Dao Công Tử chán nản.”Cẩn thận một chút cho ta! Ta tuyệt đối sẽ không đầu hàng!”

Tuy rằng tình thế không thể vãn hồi, nhưng muốn hấn chịu thua, tuyệt đối không có khả năng!

“Hanh!” Vô Cực hừ lạnh một tiếng, lam mâu khép hờ, tàn khốc nói “Vậy đừng trách ta.”

“Phong nhận!” Hấn cùng với nhóm ma pháp sư song song phóng xuất một thanh phong nhân hình trắng lưỡi liềm phiến thanh sắc, họa xuất vài đạo vết thương trên người đám Tiêu Dao Công Tử.

“Cái này, là vì Tiểu Dương báo lại.” Trong đôi mắt băng hàn của Vô Cực thoát ra hỏa diễm phẫn nộ. “Tiếp đến là Nhất Phương!”

Người nhận thức Vô Cực điều biết, phàm bị hấn ghi tạc ân hoặc oán trong lòng, đều bị hấn cạn kiệt tâm lực đi báo lại.

Hiện tại, thời khắc báo thù, rốt cục tới rồi!

“Băng Tiễn Thuật!”

Đúng lúc này, một đại điều bạch sắc đột nhiên hạ xuống gần Vô Cực, nhân nhi trên lưng bạch điểm, mái tóc dài nguyệt sắc ở giữa không trung tung ra thành một đạo tàn ảnh màu bạc đẹp mắt.

“Làm sao vậy?” Ta từ trên lưng Bạch Vũ nhảy xuống, hỏi: “Nếu đã vây khốn người rồi, sao không nhanh chóng giải quyết đi?” Nhân nhật quét mắt về nhóm người Tiêu Dao Công Tử. “Không sợ đêm dài lắm mộng?”

“Bọn họ cũng chẳng làm ra được trò gì.” Vừa nhìn thấy ta xuất hiện, trong mắt Vô Cực rõ ràng ảm hẩn lên, ngữ khí cũng ôn hòa rất nhiều.

“Sao ngươi lại qua đây?” Vô Cực hỏi.

“Ta thấy tiền phương đánh không sai biệt lắm, nên tới đây nhìn.” Đám ma pháp sư kia không chịu nổi chiến sĩ gần người, chết thì đã chết, chạy đã chạy, thất bại thảm hại.

“Nhất Phương cũng bảo chờ một chút sẽ chạy tới trợ giúp.” Những lời này là cố ý nói cho Tiêu Dao Công Tử nghe.

“Nguyệt... Nguyệt Phi Ly!”

Tiêu Dao Công Tử đột nhiên gọi tên ta.

“Là ta, thế nào?” Ta ôn cười nói: “Có việc sao?”

Nói cũng kỳ quái, Tiêu Dao Công Tử nguyên vốn căm tức trừng Vô Cực, giờ lại mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn ta.

“Người là Minh Nguyệt!” Đó là một câu khẳng định.

“Là ta. Vậy thì sao?”

Tiêu Dao Công Tử cười khổ, lắc đầu.”Như vậy a... ta nhận thua.” Nói vừa xong, đám người Tôn Minh, bao gồm cả chính hấn, liền bị từng đạo bạch quang tổng xuất khỏi chiến trường.

“Đây là có chuyện gì?” Thiên Lý gãi gãi đầu, mặt đầy dấu chấm hỏi. “Vừa rồi không phải còn cường ngạnh chống không chịu đầu hàng sao, thế nào lại đột nhiên chịu thua?”

“Làm sao ta biết.” Nửa Cuộc Đời nhún nhún vai, mắt nhìn về phía ta. “Bất quá ta nghĩ... Tiểu Nguyệt hấn là biết.”

“Ta? Ta cũng không hiểu ra sao a!” Trời biết Tiêu Dao Công Tử đột nhiên uống nhầm thuốc gì!

“Nguyệt người...” Vô Cực lam mâu chuyển ám, ngữ khí cũng trở nên trầm thấp.”Người trước đây nhận thức Tiêu Dao Công Tử sao?”

Ta cười khổ nói: “Người muốn ta trả lời thế nào?”

Ta cũng thường thường nghe nói về cái người này, cũng thường thường nói trên miệng, nhưng số lần chân chính gặp qua Tiêu Dao Công Tử, cũng cũng chỉ có vài lần khi hắn cùng Ngân Chi Vô chính diện xung mà thôi, này có tính là quen biết không?

Nửa Cuộc Đời nói tiếp: “Ý của Vô Cực chính là, trước khi người gia nhập Ngân Chi Vô, người có từng gặp qua hắn không?”

“Không có... Hắn là không có đi.” Chuyện mấy trăm năm trước, ai mà nhớ rõ chứ.

“Vậy kỳ quái.” Nửa Cuộc Đời trầm ngâm.

“Kỳ quái gì vậy?” Thiên Lý hiếu kỳ hỏi.

“Người có phát giác không, mỗi lần Tiêu Dao Công Tử cắn chặt chúng ta không tha thì chỉ cần Nguyệt vừa ra mặt, hắn liền lập tức nhả ra.”

Thiên Lý suy nghĩ một chút, gật đầu.”Hình như có chuyện này!”

“Người còn nhớ rõ lần đầu tiên hắn theo chúng ta quấy rầy không, lúc đó hắn không phải vu oan người không có mất trộm đồ của hắn sao?” Nửa Cuộc Đời nói: “Sự kiện kia náo rất lớn.”

“Ừ ừ!” Thiên Lý đáp, còn có chút cảm giận khó phai.”Lần đó thực sự là tức chết ta!” Nắm chặt tay nói tiếp “Ngày đó Tiểu Nguyệt phát điên, đi tìm Tiêu Dao Công Tử lý luận thì hắn bị dọa đến nhảy dựng.”

“Bởi vì ta bộ dạng ta nổi giận rất dọa người a.” Ta đây chính là rất biết mình biết ta.

“Đúng là rất dọa người...” Nói còn chưa nói xong, đã thu lấy một nhân đao của Vô Cực, Nửa Cuộc Đời sợ đến mức vội vàng sửa miệng.”Ta là nói, khi đó chúng ta cũng bị dọa sợ, cho nên ta mới tưởng như vậy. Thế nhưng hiện tại ngẫm lại, có thể...”

“Không cần nghĩ!” Ta cắt đứt Nửa Cuộc Đời, “Nói chung, tuyệt – đối không phải như người tưởng!” Ta không trì hoãn đến mức không nhìn thấy người khác có ý đối với mình. Nói khó nghe chút, ánh mắt của những kẻ luyến mộ (yêu + ái mộ) mình, ta thấy nhiều lắm.

“Không cần nhắc lại chuyện này nữa.” Ta cũng không hy vọng khiến Vô Cực hiểu lầm.

“Ta chỉ là muốn nói...”

“Nửa Cuộc Đời! Được rồi!” Ngữ khí Vô Cực thập phần băng hàn.”Hiện tại người chỉ cần nghĩ làm thế nào chinh đồn tốt thành trì, sau đó chúng ta có thể quay lại Tử đại.”

“Đúng vậy đúng vậy! Nhanh nhanh chuẩn bị cho tốt, chúng ta đi Tử đại đi.” Tiểu Diệp cũng ở một bên phụ họa.

“Oa! Ta cũng muốn đi, ta cũng muốn đi!” Thiên Lý nắm lấy vai ta mãnh liệt lay. “Ta đã thi xong rồi, lần này không thể bỏ lại ta a.”

“Không có.” Ta vội vàng nói: “Người đừng lắc nữa! Ngày mai chúng ta phải đi Tử đại.”

Tuy rằng ta muốn Nửa Cuộc Đời đừng nói nữa, nhưng trong lòng vẫn nhịn không được suy nghĩ.

Ánh mắt Tiêu Dao Công Tử nhìn ta, đích xác không phải tình yêu, thế nhưng... tựa hồ lại có thứ gì đó.

Tiêu Dao Công Tử nơi nơi làm khó chúng ta, điều hắn thực sự muốn, rốt cuộc là....?

52. Chương 52: Điều Hắn Thật Sự Muốn...

Hai ngày sau, chủ nhật, chúng ta xử lý xong chuyện trong thành hẹn nhau lần thứ hai đi Tử Vong đại lục, lần này Vô Cực, Nửa Cuộc Đời, Tiểu Dương, Nhất Phương, Hoàng, Thiên Lý, Tiểu Diệp, Chú Minh, toàn

bộ thành viên Ngân Chi Vô ngoại trừ Danh Dao đều đến đông đủ. Nhất Kiếm còn mang theo Lạc Hồn, xem ra ngày hôm qua bọn họ hẹn hò rất thuận lợi.

Trong lúc chờ thuyền ở Huyện Vũ cảng, Tiểu Diệp thần bí hề hề địa nói chuyện với Thiên Lý bọn họ.

“Các người lần đầu tiên đi tìm Tử đại đi.” Nàng cười đến rất quý dị.”Chờ một chút có trò vui nga!”

“A?” Thiên Lý không giải thích được.”Trò vui gì?”

“Là cái gì a?” Nhất Kiếm hỏi.

“Là, trò, rất, vui.” Nửa Cuộc Đời nói tiếp.

Hai hồ ly này... Ta hân.

Nửa Cuộc Đời cười đến rất gian trá sắc mặt đột nhiên ngưng tụ, nhúu nhúu mày.

“Xin lỗi, đột nhiên có chút việc.” Nửa Cuộc Đời hiềm khi lộ ra thần tình nghiêm túc.”Không thể đi cùng các người.”

“Làm sao vậy?” Ta hỏi, “Trong thành đã xảy ra chuyện sao?”

“Không hẳn vậy.” Nửa Cuộc Đời lắc đầu.”Đi tìm nhất một tiểu hắc dương mà thôi.”

“Tiểu hắc dương?” Đó là gì?

Nửa Cuộc Đời nhìn về phía Vô Cực, thấy Vô Cực khẽ gật đầu, mới nói: “Đợi xác định xong mới nói cho các người. Nếu như thật là...” Nửa Cuộc Đời vung lên nụ cười giả tạo mang theo đắc ý. “Nói sau.”

Lời tuy chưa nói xong, nhưng chúng ta thấy trong mắt hắn tính toán cùng giả dối, lập tức biết, vô luận “nếu như thực sự” là gì, nhất định có người không có ngày lành.

“Đáng tiếc a!” Nửa Cuộc Đời vòng vo đẩy trọng tâm câu chuyện.”Không thể đi Tử đại.” Biểu tình tiếc nuối kia, không giống như là không thể cùng đoàn đi ra ngoài, mà như là đang tiếc vì không thể thấy một tràng trình diễn thật phần khích.

“Các người phải cẩn thận a.” Nửa Cuộc Đời chỉ nhìn về phía Thiên Lý bọn họ.

Tiểu Diệp thì lại là vô vô vai Thiên Lý và Nhất Kiếm, nói rằng: “Nhớ kỹ đừng có bóp quyền trục trở về!”

Hai người nghe mà không hiểu ra sao.

“Ở phía trước.” Lạc Hồn chĩa chĩa tiền phương.

Nhất Kiếm theo ngón tay thon dài nhìn lại, một đoàn mao cầu bạch sắc lớn cỡ lòng bàn tay đang nhảy qua nhảy lại trên cỏ. “Mao cầu” kia là nhiệm vụ của bọn hắn yêu cầu tìm. “Ái khuyến của cháu trai thôn trưởng lạc đường” .

Bất quá sinh vật xù lông kia, cũng chỉ có Lạc Hồn mắt sắt bén mới nhìn ra được là cún.

“Ta đi bắt!” Nhất Kiếm bước nhanh đánh về phía mao cầu, muốn biểu hiện một phen trước mặt Lạc Hồn. Bất quá mao cầu cũng rất không nể mặt mũi hắn, đông luôn tây lui, khiến Nhất Kiếm bắt không được.

“Đừng chạy a!” Nhất Kiếm càng kêu càng lớn, mao cầu bỏ chạy càng nhanh.”Tiểu tạp mao đáng ghét!”

“Ngu ngốc.” Lạc Hồn hừ lạnh một tiếng, nhin không được mắt tròn trắng.”Tìm thú lạc đường” là nhiệm vụ cơ bản nhất trong toàn bộ trò chơi, bất kỳ người chơi nào cũng biết, thái độ hung ác này của Nhất Kiếm, dọa cũng đủ dọa tiểu cầu bỏ chạy, làm sao có thể ngoan ngoãn để hắn bắt.

Lạc Hồn cũng minh bạch đạo lý này, Nhất Kiếm không có khả năng không biết, hắn chỉ là nóng lòng muốn biểu hiện trước mặt mình, cho nên mới thất thường như thế. Nhìn hai “cầu” một lớn một nhỏ ở trước mặt hắn chuyển liên tục, Lạc Hồn không khỏi cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Bất quá cứ để Nhất Kiếm nháo mãi như vậy, nhiệm vụ này không biết lúc nào mới có thể làm xong, Lạc Hồn không thể làm gì khác hơn là xuất ra Ma na tư thần cung, chuẩn bị ra tay giúp đỡ.

Lạc Hồn nhẹ gảy cầm huyền, “đinh đinh đang đang” bắn ra vài âm tiết, ngón tay khê gảy trên một dây đàn, quát khê: “Huyền âm vông!”

Ngũ căn cầm huyền song song phát sinh bạch quang nhàn nhật, theo ngón tay Lạc Hồn kích thích, hóa thành một mảnh quang vông bạch sắc hướng đoàn mao cầu trùm tới. Quang vông vừa lên thân, lập tức gắt gao bao lấy mao cầu, khiến nó không thể động đậy.

Hiệu dụng của huyền âm vông tương đương với Thúc phục kết giới và hoàn mạn kết giới, không chỉ có thể khiến địch nhân không thể động đậy, còn có thể làm hấn giảm miễn tiếp và né tránh, là kỹ năng không thể thiếu khi bắt sủng và đánh boss, đáng tiếc chính là, kỹ năng này chỉ có thể tung ra trên một cá thể, hơn nữa thời gian tác dụng rất ngắn.

Nhất Kiếm thấy thế, liền bước lên phía trước nắm lấy tai mao cầu, xách nó lên.

“Bắt được rồi!” Nhất Kiếm cười đến rất sáng lạn.”Có thể trở lại báo cáo kết quả công tác.”

Lạc Hồn khê gặt đầu, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhật thường thấy.

“Hôn, chúng ta đi thôi, ” nói xong, Nhất Kiếm dùng bàn tay trống, lôi kéo Lạc Hồn chạy về phương hướng thôn trang.

Lạc Hồn cúi đầu nhìn tay hai người quấn vào nhau, nhú nhú mảy. Thế nhưng, hấn cũng không buông ra...

Nhất Kiếm cùng Lạc Hồn vừa giải xong nhiệm vụ, nhìn thấy thuyền cứu viện trở về Vu Quy cảng, lúc này Thiên Lý cùng Hoàng đã tới Tử đại.

“Người thế nào không nói rõ ràng với ta chứ!” Thiên Lý cố sống cố chết lắc vai Tiểu Dương kêu lên: “Hại ta bị dọa chết khiếp!” Nếu không phải Tiểu Diệp ‘từ bi’ nói hấn đừng sử dụng quyền trục hồi thành, ta xem hấn đã sớm quay về trung ương rồi.

“Này không phải lỗi của ta, ” Tiểu Dương vô tội mếu máo, “Là Nửa Cuộc Đời đại ca muốn chúng ta gạt người, là giỡn thôi mà...”

“Tuyệt không buồn cười!” Thiên Lý cùng Tiểu Dương cùng chung cảnh ngộ, cùng Hoàng không thích nói không thích để ý người khác, bị nhét vào trên một hoang đảo, khẳng định buồn chết hấn.

“Được rồi... Chú Minh, người biết Tử đại cái nào có nơi nào hảo luyện không?” Không nhìn Thiên Lý và Tiểu Dương “tranh chấp” (thật sự thì vì loại sự tình này mà ồn ào cãi nhau cũng rất buồn chán đi), ta cứ thế hỏi.

“Nơi nào hảo luyện a...” Chú minh suy nghĩ một chút.”Ta biết phụ cận có loại quái rất nhiều dinh dưỡng.”

“Bắt quá bọn nó thật sự rất mạnh...” Chú Minh do dự nhìn Thiên Lý và Tiểu Dương. “Bọn họ sắp đánh nhau.”

“Có đánh cũng không làm được gì nhau.” Tiểu Diệp thờ ơ nói: “Chờ Nhất Kiếm và Lạc Hồn về, chúng ta phải đi luyện công!”

“Ta nhớ người sắp thăng cấp.” Vô Cực nói với ta.

“Àn a!” Ta gặt đầu. “Nhờ có giá trị kinh nghiệm hệ thống tặng thưởng, ta đã hơn bảy mươi phần trăm rồi.”

Thủ thành thành công, hệ thống sẽ thưởng cho hai bên tham chiến kinh nghiệm cùng danh vọng(chức vị càng cao càng được nhiều hơn).

“Sắp một trăm cấp rồi!” Ta cười sáng lạn.

Vô Cực mỉm cười, đưa tay ôm lấy vai ta, ầm giọng nói: “Cùng nhau nỗ lực lên.”

Sau khi Nhất Kiếm và Lạc Hồn đến, Chú Minh liền mang chúng ra đến chỗ nước cạn gần Vu Quy cảng luyện công. Lược trình tam giác kép dài ra bên ngoài chỗ nước cạn thượng, có một loại quái mới, Phất La Đa Ti.

Ngoại hình Phất La Đa Ti giống như một con ốc mượn hồn thật, trên lưng lưng vỏ ốc đủ màu, còn có một đôi càng cua thật to, hành động phi thường chậm chạp. Huyết lượng lần phòng ngự của Phất La Đa Ti đều rất cao, khi nó trồn vào trong vỏ, bất cứ công kích nào từ bên ngoài tuyệt đối không vượt qua 1, ngoại

trừ ưu điểm lực công kích thấp và điểm kinh nghiệm cao ra, kỳ thực cũng không thể xưng là quái vật “đinh đường”. Mục đích của chúng ta cũng không phải là nó.

Chỗ nước cạn còn có một loại sinh vật khác, hải quy đàn.

Phòng thấp huyết ít đông đúc, không di động cũng không công kích, không xứng để gọi là quái vật “đinh đường” sao? Hơn nữa lực phòng ngự ma pháp của hải quy đàn hầu như bằng không, chỉ cần Vô Cực hoặc Hoàng phóng một cái ma pháp phạm vi lớn, hải quy đàn xung quanh liền chết sạch.

Cũng may Tử Vong đại lực mới mở ra không lâu, không có bao nhiêu người đến, người biết hải quy đàn ở đây rất bỏ cũng không nhiều lắm.

Người đánh hải quy đàn ở chỗ nước cạn, rất phản cảm đối với việc Hoàng và Vô Cực phóng cái ma pháp là có thể giết một đồng, để không làm cho nhiều người tức giận, Vô Cực bọn họ không thể làm gì khác hơn là quay qua chậm rãi ma sát với đám Phất La Đa Tư (mỗi lần nó rúc vào trong vỏ là Thiên Lý và Nhất Kiếm chửi thề liên tục), lưu ta một cái “tế ti tay trời gà không chặt” đi đánh hải quy đàn.

Đám người ở chỗ nước cạn đương nhiên sẽ không phản đối một tế ti Ma tộc lực công kích (không tính vũ khí) không vượt qua 10 điểm theo chân bọn họ chia cắt hải quy đàn, bất quá, điều kiện tiên quyết chính là bọn họ không phát hiện ta len lén sử dụng phù pháp.

Bọn họ làm sao mà phát hiện được chứ! Thậm chí để chứng minh ta là một tế ti “đơn thuần”, còn đặc biệt thả một đồng ma pháp đặc hữu của tế ti thuần lên người đội hữu (phóng đến lãng phí nha, Phất La Đa Tư căn bản không thể gây thương tổn được bao nhiêu máu của Vô Cực bọn họ).

Nơi đây không hổ là điểm luyện công Chú Minh tiến cử, chỉ mất một buổi chiều, đẳng cấp của ta đã lên đến 100. Nhìn trước mắt nhảy ra thông báo của hệ thông, nghe bên tai vang lên âm thanh thăng cấp, ta rất cực... rất cực thoát ly khỏi tạp đẳng kỳ rồi!

Mặc dù trong trò chơi có nhiều người nghĩ điên cuồng nóng vội truy đuổi cấp bậc là hành vi rất không có ý nghĩa, hơn nữa cho dù có đạt được mục tiêu, thăng cấp rồi, phía trước còn có mục tiêu cao hơn, xa hơn để đạt tới.

Những điều này nếu chỉ vì đối lấy một câu của người ngoài “Oa! Đẳng cấp người thật cao nga”, hoặc là một câu “chúc mừng” của bằng hữu, đích thật là không có ý nghĩa, nhưng, nếu là vì chính mình mà nỗ lực, không phải phi thường, phi thường có cảm giác thành tựu sao?

Thử hỏi trong cuộc sống này, có bao nhiêu chuyện thực sự có thể khiến bản thân cảm thấy thành tựu, nếu như cái này có thể, ta đây sẽ đi hưởng thụ...

Không phải trầm mê, mà là hưởng thụ, hưởng thụ trò chơi.

“Chúc mừng Nguyệt đại ca một trăm cấp!” Tiểu Dương cười nói.

“Nguyệt đại ca luyện thật nhanh a!” Thiên Lý một bộ cảm giác bội phục sâu sắc.”Ta sắp bị người đuổi kịp rồi!”

“Không hổ là Nguyệt đại ca, ta bội phục chết người! Khó như vậy mà cũng luyện được...” Nhất Kiếm ở một bên nói vô nghĩa không ngừng, nụ cười trên mặt thậm chí còn sáng lạn hơn ta.

“Nguyệt Nguyệt chúc mừng a.”

“Chúc mừng.”

“Chúc mừng Nguyệt đại ca rất cực vượt qua tạp đẳng kỳ!” Những người khác cũng sôi nổi hiến lời chúc phúc.

Vô Cực bán híp mắt — cười mỉ, lam mâu ôn nhu nhìn ta, không nói một câu.

“Nguyệt Nguyệt! Không phải người có một kiện pháp bào cấp SSS+ sao, mau mau thay đi a.” Tiểu Diệp thúc giục.

“Ân! Để ta đổi.” Ta lập tức gọi ra trang bị lan, ta đã sớm chuẩn bị tốt đích mấy thứ trang bị cấp SSS để thay bất cứ lúc nào.

Ngoại trừ Mặc Lâm Chi Bào cấp SSS+, còn có một thanh Hạo Lam Chi Trương cấp SSS + do Danh Dao Môn sản xuất (trí lực +60, tinh thần +60, công kích ma pháp +40%, ma pháp hệ phụ trợ tăng 20%), còn có một đôi Hải Khố Hạnh (phòng ngự +50, trí lực +10, miễn tiệp +5) ta mua bên ngoài. Những trang bị khác thì chờ ta có thời gian rảnh (có tiền) lại đi mua.

Danh Dao đặc biệt chế tạo Hạo Lam Chi Trương cho ta, thân trượng màu trắng xanh ,đầu trượng khảm lên một viên ngọc thạch nguyệt sắc lớn bằng bàn tay, tản ra ánh sáng ôn hòa mỏng manh như ánh trăng. Trên thân trượng mơ hồ lưu chuyển chú văn ngân sắc, cũng có cả điện quang ngân sắc, cả vật thể có chút tương tự Minh Nguyệt kiếm trượng.

Mà Mặc Lâm Chi Bào quả thật là trang bị cấp SSS+, có tố chất siêu tốt không nói, chỉ là vẻ ngoài đã thập phần tinh tế, mỹ lệ.

Ma tộc có tạo hình vai trần đặc hữu, trường bào thuần trắng vừa người, ống tay áo và vạt áo được thêu ma pháp đồ văn màu vàng nhạt, cổ áo tới trước ngực thì thêu hoa văn tinh xảo. Tùy theo ánh sáng nhạt nguyệt chiếu xuống, hoa văn trên ngực sẽ hiện ra màu kim hồng hoặc ngân lam, thần bí đến cực điểm.

“Nguyệt đại ca mặc như vậy thật là đẹp mắt!” Ngay cả Chú Minh cũng nhìn đến ngây người, những người khác càng khỏi nói.

Nhất là Vô Cực, trong lòng càng muốn đóng gói (?) đối phương giấu bég đi, hoặc là dán “giấy chủ quyền” lên: “Sở hữu của Húc, kẻ sờ loạn giết không tha!”, bán híp hàn mâu — lần này thật sự sinh khí, bàn tay to siết chặt thắt lưng người không biết chuyện gì đang phát sinh, một bộ “lại nhìn nữa thì trở mặt với người.”

Song song lúc Vô Cực bọn họ hân hoan chúc mừng, Tiêu Dao Công Tử đang ở trung ương đại lục xa xa, đang giận dữ.

“Mạc Tâm Ương! Tên vong ân phụ nghĩa cư nhiên chạy đi đầu nhập vào Ngân Chi Vô!” Vì chuyện này, Tiêu Dao Công Tử tức giận đến nổi trận lôi đình, toàn bộ không còn hình tượng lãnh tĩnh tinh minh như dĩ vãng.

“Cũng không giấu lại ngày thường là ai nuôi hần!”

“Lão đại... Đừng tức giận.” Long Hành Vô Song vội vàng an ủi: “Dù sao tiền lão đại đưa cho hần, hần đều trả về gấp đôi, không cần phải nổi giận vì người như thế.”

“Không hiểu thì câm miệng cho ta!” Tiêu Dao Công Tử tức giận trừng Long Hành Vô Song.”Sự tình điều không phải đơn giản như người tưởng tượng như vậy!”

Mạc Tâm Ương dứt khoát trốn đi, dẫn tới rất nhiều đoàn viên bình thường bị Tiêu Dao Công Tử làm cảm mạo (bị chèn ép, dùng quyền áp nhân) cũng ào ào ly khai, số chưa đi, không phải đang do dự, mà là muốn cho hần mượn một món nợ, toàn bộ Tiêu Dao Tôn Minh rung chuyển bất an.

Nếu như Tiêu Dao Công Tử biết, Mạc Tâm Ương đã liên lạc với Nửa Cuộc Đời Phong Vân, cũng đem không ít bí mật đen tối của Tôn Minh nói cho y biết, là thủ phạm gián tiếp khiến Tôn Minh bại vong, sự phản nộ của hần nhất định không chỉ như thế.

Long Hành Vô Song bị cơn thịnh nộ của Tiêu Dao Công Tử dọa không nhỏ, hần tuy rằng không thông minh, nhưng sẽ không ngốc đến mức chạy vào tâm bão, ngày ngày đều kiểm cố chạy trốn.

“Ách... Ta đi phái người điều tra động tĩnh Ngân Chi Vô bên kia là được.” Nói xong, không đợi Tiêu Dao Công Tử đáp lại, lập tức mang theo một đám người thoát đi thành chủ thất.

Mấy tên thủ hạ bình thường chỉ biết vượt mông ngựa, phát giác tình huống không đúng, cũng lập tức bôi dầu vào bàn chân, để tránh khỏi bị đạn lạc lan đến.

Cuối cùng, trong thành chủ thất to như vậy, chỉ còn lại một mình Tiêu Dao Công Tử.

Tiêu Dao Công Tử hai tay xoa xoa huyết thái dương ản ản đau, thần tình uể oải.

Hần trong hiện thực là một học sinh cao trung, trong nhà không có mũ giáp, đều là đến những tiệm dịch vụ gần nhà ngoại trò chơi. Thiết bị ở đây không phải tốt, cả mũ giáp cũng là đời cũ, chỉ cần trong trò chơi

bị kích thích quá lớn, hoặc là tâm tình vô cùng kích động, mũ giáp phát ra sóng điện vi lượng sẽ không ổn định, thương tổn thần kinh não người sử dụng.

Ai cũng không nghĩ tới, Tiêu Dao Công Tử trong thế giới Thiên Vận hô phong hoán vũ, nhưng bởi vì một cái mũ giáp trò chơi, lại có bệnh đau đầu khi cảm xúc phập phồng quá lớn.

Lúc này bên cạnh đi ra một thiếu nữ xinh đẹp, môi đỏ mắt sáng, da như mỡ đặc, tư thái linh lung mỹ lệ, gợn tay nhắc chân đều tản ra khí tức quyến rũ, ngũ quan nàg mỹ lệ nhưng vẫn còn mang theo ngây thơ của trẻ con. Đây là loại hình nam nhân không thể nào kháng cự nhất.

Thiếu nữ này, chính là một trong thập đại mỹ nữ Thiên Vận – Phương Thủy Trữ.

Phương Thủy Trữ khẽ nhăn mày liễu, trong đôi mắt đẹp mang theo khinh thường, cái dạng này vừa nhìn là biết không phải tới dỗ dành Tiêu Dao Công Tử.

“Không phải ta đã nói... khi chúng ta thảo luận thì đừng tới quấy rầy.” Tiêu Dao Công Tử buồn bực nói.

Phương Thủy Trữ chậm rãi nhìn quét đại sảnh không có một bóng người, khinh thường hừ nhẹ một tiếng, bàn tay mềm mại không xương lấy ra thứ gì đó, quăng lên bàn.

“Thương!” một tiếng vang nho nhỏ, khiến cho Tiêu Dao Công Tử chú ý, hẩn giương mắt, nhìn vật phẩm trên bàn.

Đó là một chiếc nhẫn màu ngân bạch, nhẫn kết hôn trong Thiên Vận.

“Người thật vô dụng! Ta không cần nhẫn của ngươi.” Ý tứ trong lời nói đã quá rõ ràng

“Cho nên?” Tiêu Dao Công Tử thập phần kinh ngạc, lúc này hẩn thể nhưng một chút tức giận cũng không có, chỉ cảm thấy buồn cười.

Phải biết rằng, nhẫn kết hôn trong Thiên Vận có nhiều loại giá cả và cấp bậc, Tiêu Dao Công Tử đưa cho Phương Thủy Trữ thể nhưng chính là nhẫn bạch kim cấp cao nhất, giá mười vạn Thiên Vận tệ, cùng cái nhân bảo thạch chỉ có giá một vạn mà trước đây Húc Chi Vô Cực tặng nàg thật sự không thể nào bì kịp. Lúc trước nữ nhân này khi nhận được nhẫn hẩn tặng, biểu tình kia nói có bao nhiêu hài lòng thì có bấy nhiêu hài lòng, mà hiện tại cũng bày ra bộ mặt như thể muốn vứt bỏ thứ gì đó bẩn thỉu.

“Ta phải đi về tìm Vô Cực.” Không chút nào ngoài ý muốn, Phương Thủy Trữ nói như vậy.

“Người cho là hẩn còn có thể để ý người nữa sao?” Hẩn rất hiểu cá tính người đối thủ Húc Chi Vô Cực này, Vô Cực không phải người đối phó Phương Thủy Trữ là đã rất có phong độ, thể nào còn có khả năng tiếp nhận nàg.

“Đương nhiên sẽ!” Phương Thủy Trữ rất tự tin về mị lực của mình. “Hẩn yêu ta yêu muốn chết, ta chịu trở về, hẩn vui vẻ còn không kịp ni!”

Tiêu Dao Công Tử cười nhạo: “Nữ nhân ngây thơ.” Sau đó hẩn không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Phương Thủy Trữ xoay người rời đi.

Dù sao khi hẩn cướp nàg ta, chỉ là vì muốn thị uy với Vô Cực mà thôi. Hai tay Tiêu Dao Công Tử đang xoa huyết thái dương từ từ trượt xuống, che lại khuôn mặt mình. Không ai thấy rõ, cũng không ai thấy biểu tình hiện giờ của hẩn.

Hẩn rốt cuộc đang làm cái gì? Điều hẩn chân chính muốn, rốt cuộc là gì?

Đó là chuyện phát sinh sau khi Thiên Vận mở ra không lâu.

Thân là một game thủ già đời, hẩn dựa vào kinh nghiệm của mình, trong lúc mọi người còn đang mỳ mề trò chơi mới thì lấy tốc độ không ai theo kịp, chưa đến một tháng đã luyện đến hơn ba mươi cấp, còn sáng lập dòng binh đoàn đầu tiên trên Thiên Vận – Tiêu Dao Tôn Minh.

Tiêu Dao Tôn Minh là đoàn đầu tiên của Thiên Vận, đương nhiên là có rất nhiều người muốn gia nhập, nhưng Tiêu Dao Công Tử muốn Tiêu Dao Tôn Minh trở thành dòng binh đoàn cường đại nhất Thiên Vận, cho nên sàng lọc đoàn viên phi thường nghiêm khắc. Tiêu Dao Tôn Minh lúc đó, cho dù trang bị tốt đến đâu, đẳng cấp cao thế nào cũng không thể dễ dàng gia nhập.

Thế nhưng, ngày nào đó tại một mảnh đầm lầy ở Thiên Thê đại lục, hần lần đầu tiên có ý niệm vô luân như thế nào đều phải kéo người nào đó vào đoàn...

Mái tóc dài màu vàng kim lờ lờ chiếu sáng dưới ánh trăng, thân thể gầy nhỏ ẩn chứa sức mạnh cường đại không thể tưởng tượng nổi, người nọ nương thân thủ linh hoạt, lưu loát giải quyết đám quái vây quanh mình.

Tiêu Dao Công Tử nhìn đến ngậy người, đối phương tựa như tinh linh của ánh trăng, kết thúc bằng tư thái mỹ lệ phủ xuống trước mắt hần, trong nội tâm hần dâng lên một cổ xúc động muốn nắm chặt lấy.

“Xin hỏi...” Tiêu Dao Công Tử nhin không được mở miệng hỏi: “Người luyện một mình sao?” Hần cảm thấy mình nói ra những lời này giống như đang bắt chuyện cùng người khác.

“Đúng vậy.” Đối phương gật đầu, vén vài sợi tóc tán loạn ra sau tai. “Ta luyện một mình.”

“Vậy... muốn cùng nhau không?”

Đối phương dừng một chút, chợt cười khở nói: “Ta cũng muốn a, thế nhưng ta hết thủy rồi, đang muốn trở về thành mua thêm. Lần sau đi!”

Tuy nói như vậy, nhưng Tiêu Dao Công Tử lại cảm thấy, nếu như bỏ lỡ lần này, sẽ không còn lần sau.

Hần vội vã mở miệng nói: “Ta có lập một dong binh đoàn, người có muốn gia nhập không?” Hần nghĩ lúc này trên Thiên Vận, kẻ có năng lực lập đoàn không vượt qua năm người, đối phương nhất định sẽ đáp ứng.

Vậy mà người nọ không cần suy nghĩ, lập tức cự tuyệt. “Thật ngưng ngừng, ta đã ước hẹn trước rồi, muốn gia nhập đoàn của hần.”

“Đoàn nào?” Tiêu Dao Công Tử chưa từ bỏ ý định truy vấn, ngược có chút không hài lòng.

“Ngân Chi Vô.” Nhắc tới cái tên này, trong mắt người nọ hiện lên ngưỡng mộ cùng sùng bái.

“Ngân Chi Vô... Chưa từng nghe qua.”

“Người suy nghĩ lại, nếu người gia nhập vào đoàn của ta, ta có thể cho người ba mươi vạn kim tệ làm kinh phí luyện công.” Hần dường như mê muội, tình nguyện xuất ra tất cả tài sản, cũng muốn mời đối phương nhập đoàn, bọn hần thậm chí cả ID của nhau cũng không biết.

“Không được.” Đối phương không bị số tiền khổng lồ này đánh động, vẫn cự tuyệt hần.

“Ta chỉ muốn gia nhập vào Ngân Chi Vô...” Biểu tình trên mặt y là cuồng nhiệt mà khát vọng đã nói rõ, y là bức thiết như thế... cuồng liệt... muốn gia nhập Ngân Chi Vô!

Trong lòng Tiêu Dao Công Tử tràn ngập đổ kị mãnh liệt, hần thậm chí không chú ý tới đối phương rời đi lúc nào.

Từ khoảnh khắc đó, đã chú định từ nay về sau, Tiêu Dao Tôn Minh và Ngân Chi Vô sẽ có bao nhiêu hỗn loạn...

Cơn đau đầu dần dần hòa hoãn, Tiêu Dao Công Tử đưa tay đặt trên mặt bàn, nhìn vào lòng bàn tay mình.

Buông tha đi, trong lòng hần nói như vậy.

Rời khỏi đây, tìm một trò chơi mới. Sau đó, tổ chức một quân đoàn, khiến toàn bộ người nghe danh gia nhập, để người lộ ra biểu tình cuồng nhiệt lại sùng bái. Nguyên lai, đây mới là điều hần thực sự mong muốn....

53. Chương 53: Tịch Dương Chi Điện

Trên chiếc bàn gỗ lim dài, chất đầy một chồng văn kiện và tư liệu dày cộm, Nửa Cuộc Đời Phong Vân, Quan Vân Sinh, đang vùi đầu vào đó. Đây là hình ảnh Húc nhìn thấy khi bước vào thư phòng.

“Ta nghĩ người còn đang chơi.” Hấn hai tay vòng trước ngực, dựa vào giá sách, thưởng thức hình ảnh khó có được này.

“Sự tình xử lý xong, các người lại đang ở Tử đại, không ai theo ta luyện, không thể làm gì khác hơn là out!” Vân Sinh nói mà không ngẩng đầu lên. Đầu năm nay, tổ đội quái nhân nhiều, hấn mới không cần cùng dã đoàn.

“Ủy khuất như vậy a.” Húc nghe xong, bật cười.

Vân Sinh nhún nhún vai, vẫn không ngẩng đầu, một bộ bề bộn nhiều việc. “Hoàn hảo... Dù sao sớm muộn gì cũng phải làm, giờ làm xong rồi sau này thoải mái!” Y nói như thế không có vấn đề gì.

Nhưng Húc hình như ngửi được mùi của âm mưu.

Y có chăm chỉ như vậy không?

... Đương nhiên không có.

Lão hồ ly nhất định có ý đồ của y, chỉ là không người nào hiểu không ai nhận thấy được mà thôi.

Húc liếc mắt vào đồng văn kiện chất đầy trên bàn, lại nhìn chằm chằm Nửa Cuộc Đời đang mãi miết khổ tâm làm việc một hồi, sau đó mới thiêu thiêu mi, vươn ngón tay thon dài, mơn trớn một ít văn kiện.

Vân Sinh chờ chính là giờ khắc này! Nhưng y vẫn hoàn toàn bất động thanh sắc, như là không chú ý tới hành động của Húc, chăm chú làm việc của mình.

Phiêu mất qua chồng văn kiện một bên còn chưa xử lý xong, Húc rút ra một hồ sơ nhìn khá tinh mỹ, nhìn ra được nội dung tương đối trọng yếu, quăng qua chồng văn kiện nhiều hơn trên bàn.

Khi vừa ngồi xuống cái ghế của mình, hấn rõ ràng nghe thấy tiếng cười của con hồ ly nào đó vừa thực hiện được âm mưu.

“Muốn thiết kế ta, người cũng phải làm cho xong đồng trên bàn này đi.” Húc lạnh lùng phán.

Tiếng cười gian của hồ ly nháy mắt trở thành cười khổ. “Được rồi!” Ai kêu y có một lão bản siêu cấp vô trách nhiệm, mỗi lần muốn cho hấn xử lý đám văn kiện không vừa mắt hấn này, Văn Sinh đều phải cân não bày ra đủ trò, giống như lúc này vậy.

Bất quá chiều này... đại khái chính là cái mà người ta gọi “khổ nhục kế” đi!

Trong thư phòng lưu chuyển giai điệu của nhạc cổ điển, hai nam nhân đang chiến đấu hăng hái trong đồng văn kiện.

“Người bên kia ra sao?” Húc hỏi, bất quá hấn hỏi cũng không phải tiến độ công tác.

Vân Sinh không chút do dự gạt bỏ một phần hồ sơ xin dự toán, nói: “Thật không nghĩ tới, những chuyện tay Mạc Tâm Ương kia biết lại rất nhiều.”

“Không thành vấn đề chứ?” Hấn chỉ chính là độ tin cậy của Mạc Tâm Ương.

“Chỉ là thay đổi triệt để một tiểu hắc dương mà thôi, trước đây không phải đã thả cho Tàng Dao và Tiêu Nguyệt sao?” Hấn nghe Tàng Dao thuật lại, Mạc Tâm Ương hấn là cố ý để bọn họ chạy qua. “Cho nên ta nghĩ không thành vấn đề.”

“Àn...” Tầm mắt Húc dừng trên một dãy số liệu, bán híp mắt, tựa hồ không quá thỏa mãn. “Người xử lý là tốt rồi.”

“Biết rồi, ta không phải đang xử lý đây sao.”

“Còn có, Nguyệt lên cấp một trăm.”

“Chúc mừng a! Rốt cục vượt qua tạp đả kỳ rồi.”

“Những lời này ta sẽ giúp người truyền đạt lại.”

“...”

Sự yên lặng qua đi trong chốc lát, Vân Sinh mở miệng: “Còn có... Mạc Tâm Ương kia...” Hắn giương mắt, nhìn sắc mặt Húc, không biết có nên nói hay không, “Hắn...”

Húc quay lại một bộ diễn cảm lãnh cảm không kiên nhẫn, “Thế nào?” Hắn đang nghiên cứu số liệu, mất hứng khi bị người quấy rối.

“Hắn chính là người phá hư thuyền của Pháp Lợi Tư, dùng phi tiêu công kích Kim Long. Hơn nữa, nhiệm vụ trước cũng là hắn...” Vân Sinh thật sự nghĩ sẽ thấy bộ dạng Húc phát điên khi nghe thấy những điều này.

Thế nhưng, Húc chỉ nhàn nhạt hồi đáp một câu, “Ác, rất lợi hại.” Sau đó tiếp tục làm chuyện của mình.

“Người không tức giận?” Trời đổ mưa đỏ sao!!

Húc đầu cũng không ngẩng, dương tay đem phần số liệu có vấn đề ném tới chỗ Vân Sinh.

“Phần này là ai mang lên, bảo hắn cẩn thận một chút!” Dám không để hắn vào mắt mà diễn trò, không muốn sống rồi!

Vân Sinh nhanh nhẹn nghiêng đầu né tránh “hung khí”, ngăn người, chột hiểu rõ, bật cười.

Còn không rõ câu châm ngôn kia sao.

Trò chơi mà, hảo ngoạn là tốt rồi.

... Đều đã qua rồi!

Vân Sinh khom lưng thu thập ‘hung khí’ rơi lả tả mặt đất, còn không vquen nhìn thoáng qua tên người gởi “hung khí” trên mặt công văn.

Hai người lần thứ hai chui đầu vào văn kiện, nhạc cổ điển ưu mỹ đổi thành nhạc nhẹ.

Ba giờ sáng, Húc cuối cùng đã đem công tác thuộc bốn phận mình làm xong.

Húc về mặt thoải mái mà nhìn Vân Sinh, nghĩ thầm, giờ hắn nên trở về giường hảo hảo ngủ một giấc không? Hay là muốn không có việc gì ở lại thư phòng kích thích Vân Sinh thì tốt hơn?

Điều sau dường như tương đối động nhân a.

Cho nên Húc đem đồng văn kiện đã hoàn thành đẩy lên bàn trước mặt Vân Sinh, bắt đầu thanh thoi lác lác lư trong thư phòng. Nếu Húc không phải “lão đại” bỏ tiền ra nuôi y, lúc này Vân Sinh nhất định sẽ “không cẩn thận trượt tay”, đem bút máy đâm vào cái khuôn mặt dễ nhìn kia.

Lắc lư a lắc lư, hắn vẫn không tìm ra nên lấy cái gì đến giết thời gian, hắn nhìn về phía một loạt sách trên giá sách, đã hơn nửa đêm, xem cái gì mà kinh tế học, thống kê học linh tinh gì đó không tốt lắm đâu.

Hắn không thể làm gì khác hơn là rút mấy quyển tạp chí game Vân Sinh mua, mang đến sofa xem.

“Thật hiếm thấy nha.” Vân Sinh phát hiện Húc đang xem tạp chí game, kinh ngạc đến trợn mắt: “Người không phải không thích xem mấy loại trò chơi công lược (tiến công chiếm đóng – các loại trò công thành chiếm đất) sao?” Đương nhiên, khẩu khí rất chua. Y thì đang bận muốn chết, người nào đó lại nhàn nhã xem tạp chí, nhìn thế nào cũng cực kì chướng mắt!

“Là không thích.” Người nói những lời này, đang chuyên chú nhìn chằm chằm một trang trong tạp chí.

“Nói cái gì trò chơi là phải tự mình chơi, không cần tận lực đ tính toán mấy tổ chất điểm số, cho nên cũng không nhìn đến mấy cái công lược.”

“Ta có xem nhiệm vụ công lược.” Húc cắt đứt lời y.”Ta chỉ không chơi chơi mà lại mệt mỏi như thế mà thôi.” Tiếp theo nói: “Ta muốn online, người tiếp tục nha!”

Nói xong, hắn khép lại trang sách, lần thứ hai ngồi trở lại trước bàn học, bắt quá lần này là muốn vọc máy vi tính.

Vân sSnh hiểu kỳ kéo dài cổ, xem xem vừa rồi Húc nghiên cứu tạp chí nào

Chồng tạp chí game bị tiện tay đặt trên sô pha, trên cùng chính là [E đặc] số đặc biệt về Thiên Vận (dự đoán trước về những cập nhật lần trước).

Nội dung của [E đặc tạp chí] vừa hữu dụng lại xác thực, tin tức cũng mới mẻ hơn các tạp chí khác, cho nên cơ hồ là mỗi người đều có một quyển, là tạp chí trò chơi rất có tiếng trong giới game thủ. Bất quá, số đặc biệt kia chỉ là dự đoán, lúc đó đọc tuy rằng nghĩ đặc sắc, nhưng hôm nay Thiên Vận đã cập nhật hoàn toàn, tư liệu bên trong sớm đã không còn là tin tức.

“Người muốn tìm cái gì?” Vân Sinh hỏi: “Ta không nhớ rõ bên trong không có cái gì đặc biệt.” Không phải một ít giới thiệu phổ thông về thành mới quái mới, hơn nữa còn là cái loại không hoàn chỉnh.

Húc không trả lời y, chỉ nói: “Chuyên tâm làm việc, dù sao người cũng không thể đến Tử đại.”

Bởi vì chuyện trong thành, y tạm thời không thể thoát thân, bắt quá...

“Tính cách người này thật đáng ghét.” Vân Sinh nhỏ giọng oán giận.

Kỳ thực y cũng không có tư cách nói đến ai khác.

Hôm nay không phải ngày nghỉ, ta nghĩ sáng sớm trên đoàn đại khái không có ai, liền đến phố mua sắm đi dạo, ở bên ngoài ăn cơm trưa xong mới về nhà ngoạn trò chơi.

Trong đoàn chỉ có một mình Vô Cực.

“Vừa ngủ dậy à?” Vô Cực hỏi.

“Không có, ta nghĩ sáng sớm trên đoàn hẳn là không có ai, nên đi dạo dạo một chút. Người onl lâu chưa?”

“Không lâu lắm.” Vô Cực nói: “Nếu chỉ có chúng ta, chúng ta đi hẹn hò đi.”

“Hẹn? Tốt!” Đã lâu không có cùng Vô Cực đơn độc cùng nhau hành động rồi. “Người muốn luyện công hay ra ngoài thành dạo chơi?”

“Ra ngoài thành dạo chơi đi, ta phát hiện một nơi rất tốt, nhất định người sẽ thích. Chờ ta ở chỗ mã phu.”

Ta nhất định sẽ thích? Không biết là nơi thế nào.

“Được!” Ta mỉm cười, chờ mong.

Dạ La, một tòa thành giữa sa mạc. Cùng Bằng Long Tư Khảm Thành ở Ma Vực sa mạc Xích Thổ đại lục bất đồng, Dạ La xây dựng trên một mảnh cát vàng, cảnh trí bên trong thành mười phần phong cách Ai Cập, ngay cả phương tiện giao thông cũng đổi thành lạc đà.

Dạ La không được tính là thành thị, không có tường vây, ngay cả thôn xóm cũng xưng không hơn, tương đối nhiều chính là điểm đóng quân hoặc tiếp tế cho thương đội (đội lạc đà), bên trong chỉ có vài căn nhà thấp làm bằng đất sét, phần lớn đều là da thú dựng thành lều.

Ở đây chiếm diện tích rất rộng, ngoạn gia lui tới không ít, sau khi Tử Vong đại lục mới mở ra không lâu, cũng đã thập phần nhiệt nháo, thương nghiệp hoạt động hưng thịnh. Tùy ý có thể thấy được rất nhiều ngoạn gia nhập gia tùy tục, trải một tấm bố trên đất, bày quầy bán thủy trang (được thủy, trang bị).

Ta cùng Vô Cực lần đầu tiên tới Dạ La, đối với tòa thành tràn ngập hơi thở Ai Cập rất chi là mê muội, chúng ta chuyên chọn những con đường có người đi lại mà thám hiểm.

Tòa thành này hảo ngoạn ở chỗ, đi tới đâu cũng gặp phải NPC ác bá, khát cái, tiểu thương hoặc là toán mệnh sư thần bí, vân vân, vô cùng sinh động . Giống như Vô Cực vừa đánh chạy một đám ác bá cướp bóc (nếu như bị thua, sẽ bị cướp đi một nửa tiền trên người), ta cũng nhận không được cho một tiểu khát cái khóc đến cực đáng thương hai kim tệ (danh vọng +20).

“Phụ cận Da La có quái nào mạnh sao? Thế nào ở đây bán đều là siêu bổ hoặc đại bổ huyết hoàn (hồi máu cấp tốc với số lượng lớn.)?”

Phương tiện giao thông ở thành thị trước (mã xa) không thể tới Dạ La, chúng ta chỉ có thể dùng chân đi qua đây, trên đường gặp quái khoảng chừng từ tám mươi đến một trăm cấp, không phải quá yêu, nhưng cũng không đến nỗi phải dùng đến siêu bổ hoàn.

“Gần đây còn có một tòa thành.” Vô Cực nói.

“Thành?” Gọi ra địa đồ, trên bản đồ biểu hiện, trong tử vong sa mạc, chỉ có một tòa kiến trúc là Dạ La thành. Ta hoang mang nhìn về phía Vô Cực. “Không có a!”

Vô Cực thần bí nói: “Buổi trưa những người khác lên, chúng ta lại cùng đi. Nếu như không kịp đến lúc chiều, cũng chỉ đành chờ nửa đêm.”

“Chờ nửa đêm?”

Vô Cực gật đầu.

Được rồi! Ta thừa nhận ta không đủ cố gắng. Nếu nghe không hiểu, vậy...

“Tiếp tục đi dạo đi!” Ta nói. Cứ đoán mãi cũng không có ý nghĩa, chờ Thiên Lý bọn họ lên rồi nói sau.

Ta chỉ vào một thương điểm cách đó không xa.”Bên kia hình như chơi rất vui.”

Vô Cực thông cáo trên kênh đoàn bảo mọi người đến Dạ La Thành tập hợp (thông cáo dong binh đoàn chỉ có đội trưởng mới có thể tuyên bố, nội dung thông cáo sẽ tự động xuất khi thành viên login, hoặc là đến trước mặt thành viên trên bản đồ). Trên thông cáo, ngoại trừ nói rõ vị trí Dạ la Thành, Vô Cực còn đặc biệt ghi chú, người không đến kịp vào lúc 5h50, phải chờ mười hai điểm mới lại đến.

Nhất Kiếm vừa login nhìn thấy thông cáo, vội vã gọi điện thoại thông tri Lạc Hồn cùng Tiểu Dương, bảo bọn họ một lát tan học thì phải login ngay. Mà ta cũng đã nhắn lại cho Nhất Phương và Hoàng (Thiên Lý thì không cần lo lắng, sau giờ học hẳn sẽ lập tức login thôi).

Chiều năm giờ mười phút, Nhất Kiếm bọn họ tất cả đều đến đông đủ, bắt quá, bao gồm cả Chú Minh ở bên trong, mỗi người đều mang biểu tình giống hệt nhau, nghi vấn.

“Lão đại vì sao lại gấp như vậy?” Tiểu Dương hỏi ta.”Ta vốn muốn ăn tối xong mới login nha.”

“Ta cũng không biết.” Ta lắc đầu.”Vô Cực không nói rõ.”

“Ta muốn tắm...” Tiểu Diệp cả người uể oải. “Hôm nay có tiết thể dục, lại còn thi một đồng môn, mệt chết ta!”

Mà Nhất Kiếm lại là vẻ mặt ủy khuất, vì buổi chiều gọi điện thoại quấy rầy Lạc Hồn nên giờ phải chạy theo giải thích

“Người có thể nhắn tin.” Lạc Hồn tuy rằng cười nhàn nhạt, nhưng vẫn nhìn ra được hẳn không quá vui vẻ.”Khi đó ta bề bộn nhiều việc.”

“Xin lỗi mà.” Nhất Kiếm thương cảm hề hề: “Ta chỉ là muốn nói chuyện với người một chút.”

“Nhàm chán!” Lạc Hồn hừ lạnh.

“Làm gì mà gấp như vậy?” Nhất Phương lạnh giọng hỏi Vô Cực. Hẳn cũng như Tiểu Dương muốn ăn tối trước.

Vô Cực nhàn nhàn quét mọi người một vòng, kéo tay ta qua, đi ra thành.

“Đi theo ta.” Vô Cực nói.

Hắn dẫn chúng ta rời khỏi Dạ La thành đi về hướng tây bắc sa mạc

Nói cũng kỳ quái, giá phụ cận hẳn là không có điểm luyện công gì mới đúng, thế nhưng lúc này đã có không ít ngoạn gia ra khỏi thành, đi cùng một hướng với chúng ta.

Đoàn người chúng ta đi trên cát vàng mênh mông khoảng mười mười phút, Vô Cực rốt cục ngừng lại.

Bốn phía, tụ tập mấy chục người, còn có không ít người đắp lều bày hàng tại chỗ.

“Mệt mỗi quá a!” Thiên Lý oán giận, muốn ngồi xuống.

Vô Cực liếc mắt, nói rằng: “Ngồi xuống người sẽ hối hận.”

“A?” Thiên Lý tuy rằng không giải thích được, nhưng cũng không dám ngồi xuống, những người khác cũng đều ngoan ngoan nghe lời đứng im.

Thiên không phương xa nhiễm lên một mảnh vàng óng ửng đỏ, thái dương chậm rãi từ đỉnh cồn cát hạ xuống.

Vô Cực nhìn cảnh sắc này, thấp giọng nói: “Nhìn kỹ.”

Tịch dương đã hạ xuống cồn cát, nhưng vẫn không buông lóa lên một tia sáng vàng chói cuối cùng, dư quang khiến người lóa mắt. Cùng lúc đó, trước mắt trống rỗng xuất hiện một tòa cung điện.

Đó là mỹ cảnh mà mà người chưa thấy qua không thể tưởng tượng được. Cung điện Ai Cập cổ có chút ban bác (sắc sỡ loang lổ), có chút đồ nát, được rắng hồng đầy trời bao phủ, mà bản thân tòa cung điện, cũng là phi thường phi hồng (đỏ tươi) huyền lệ (rực rỡ lộng lẫy).

Cung điện đỏ rực, dưới ánh chiều tà, lấp lóa lên ánh sáng hoặc vàng hoặc trắng, theo ánh chiều tà yếu bớt, quang mang chuyển đậm, mà cung điện hồng, thì dần dần để lộ ra một tia chanh quất.

Quang mang lưu chuyển, biến hóa vạn thiên.

Chúng ta ngây ngốc nhìn thần điện mỹ lệ xuất hiện từ bằng không, nhất thời vô pháp phản ứng.

“Mau vào!” Vô Cực ôm lấy thất lưng ta, kéo ta vẫn còn sững sờ, chạy vào trong điện. “Chỉ có năm phút.”

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, lập tức theo Vô Cực chạy vào trong điện.

Dư huy tịch dương thiểm thệ (chớp tắt), tòa thần điện giống như lúc vừa xuất hiện, đột nhiên tiêu thất.

Tìm một góc ít người, Vô Cực buông Nguyệt, quay đầu nói với những người khác.

“Được rồi, giờ muốn ăn, muốn tắm gì đó, đều có thể đi. Chúng ta chờ một chút lại tập hợp.”

Trong lúc này, ai còn có tâm tư ăn cơm với tắm rửa! Đối tòa cung điện thần bí xuất hiện từ hư không rồi lại tiêu thất trong hư không, mỗi người đều có đầy bụng nghi vấn.

“Vô Cực lão đại! Nơi này là chỗ nào a?” Bé cưng tò mò số 1, Sa Lợi Diệp dẫn đầu đặt câu hỏi.

“Đúng vậy, nơi này là thành gì? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện rồi lại tiêu thất?” Bé cưng tò mò số 2, Thiên Lý Nhậm Ngã Hành cũng hỏi.

Mà bé cưng tò mò số 3, số 4 – Nhất Kiếm Thiên Hạ và Bách Không Mặc Dương đang muốn đặt câu hỏi, đã bị Vô Cực cho một cái lãnh mâu ngăn chặn.

“Tòa thành này không có tên, phải nói, không có tên cố định.” Vô Cực tuy rằng lãnh nghiêm mặt, bất quá vẫn rất kiên trì giới thiệu cho mọi người.

“Chỉ có lúc mặt trời mọc, mặt trời lặn, giữa trưa và mười hai giờ đêm nó mới xuất hiện, bình thường đều bị ẩn dấu. Hiện tại nó gọi là [Tịch Dương Chi Điện], mười hai giờ đêm khi ánh trăng lên đến giữa trời thì gọi là [Nguyệt Diệu Chi Điện], mặt trời mọc thì gọi [Nhật Xuất Chi Điện], giữa trưa thì gọi [Nhật Huy Chi Điện].”

“Mỗi lúc màu sắc thần điện cũng không giống nhau, mặt trời mọc là hoàng kim lóa hồng quang, buổi trưa là vàng óng, mặt trời lặn thì lóa màu vỏ quýt, nửa đêm là ngân bạch, bất quá...” Nói đến đây, hẩn nhìn thoáng qua thạch trụ gần đó.”Đi vào bên trong, màu sắc thật ra thoát nhìn đều như nhau.”

Vô Cực nói như vậy bọn họ mới chú ý tới, bên trong thần điện không phải màu vỏ quýt như lúc nãy nhìn thấy, mà là có chút vàng xám. Tuy rằng không huyền lệ chói mắt như cái nhìn đầu tiên, nhưng lại có cảm giác xưa cũ thần bí.

“Ta ở Tử đại lâu như vậy, chưa từng nghe nói qua ở đây, Vô Cực lão đại lợi hại hơn, dĩ nhiên có thể tìm được địa phương thần bí như thế!” Chú Minh vẻ mặt đầy sùng bái.

“Lên mạng tìm được.” Vô Cực nhàn nhạt nói: “Các người nhanh đi ăn, tám giờ tập hợp.”

Tiểu Diệp đáp: “Được!” Vội vã logout... lên mạng tra tư liệu. Vô Cực nói cũng không quá rõ ràng, còn không bằng tự mình tìm. Những người khác đều tìm cách cũng không sai biệt lắm, đều chạy đi logout.

Chỉ có Hoàng không vội vã logout, hẩn nhẩn đi dạo trong điện.

“Bên trong có quái sao?” Hoàng hỏi. Nếu có, hẩn sẽ đi trước tham quan tham quan.

“Trong lòng đất, tốt nhất là chờ người đến đông đủ lại đi.” Vô Cực nói: “Nghe nói quái rất mạnh.”

“Ác!” Hoàng lên tiếng, tiếp tục đi vào trong điện.

Vô Cực quay đầu lại, nói với Nguyệt: “Người cũng logout ăn cơm đi.”

“Àn.” Nguyệt gật đầu, mỉm cười: “Ta đi dạo dạo chút đã.” Lần đầu tiên nhìn thấy loại cung điện đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất này, không nhìn nhìn một hồi y mới luyến tiếc logout

“Ta đi cùng người!” Vô Cực không coi ai ra gì kéo tay Nguyệt.

“Sẽ bị người nhìn.” Nguyệt má ửng đỏ, thấp giọng oán giận.

Vô Cực cuồng vọng nở nụ cười.”Ta cứ cho người nhìn!” Ngữ khí cũng cuồng vọng đến cực điểm.

Nguyệt không ngượng ngùng cào cào tóc, hai người tay nắm lấy tay, mười ngón siết chặt vào nhau

Bên ngoài thần điện có một kết giới trong suốt bao vây, tuy rằng có thể thấy cảnh sắc bên ngoài, nhưng đối với người bên ngoài mà nói, tòa thần điện này đã hoàn toàn biến mất, nhìn không thấy cũng sờ không tới. Bất quá nếu vào không được, đương nhiên cũng ra không được, ở đây chỉ có thể sử dụng hồi quyển ra khỏi thành.

Quảng trường trước điện, không ít ngoạn gia gọi thu tổ đội, cũng có không ít thương nhân bày hàng bán vật phẩm tiếp tế, đương nhiên, giá cả so với thị trường mắc gấp mấy lần.

“Người có ấn tượng với nơi này không?” Vô Cực đứng trước quảng trường, chỉ vào những thạch trụ sừng sững trên đại điện.

“Ấn tượng?” Ta khó hiểu nhìn theo hướng hẩn chỉ.

Thạch trụ của thần điện, là hình ảnh người Ai Cập thật lớn màu vàng sáng, bốn phía còn khắc đầy chữ tượng hình Ai Cập. Cửa điện to như vậy, tản ra khí tức trang nghiêm mà trầm tĩnh.

“Nói như vậy... hình như có.” Ta nghiêng đầu hồi tưởng, “Ta hình như có nhìn qua trên tạp chí, hình như là trên [E đặc] số đặc biệt... A!”

Bản tạp chí đó, không phải lần đầu Vô Cực lần tới nhà của ta thì ta đã đưa cho hẩn xem sao?

Nhớ khi đó ta còn chỉ vào tấm ảnh minh họa, nói rất muốn tới nơi này. chỉ là hình ảnh đó không ghi rõ là ở chỗ nào, cho nên ta vẫn không tìm thấy nó ở đâu.

Không nghĩ tới Vô Cực còn nhớ rõ.

Ta cúi đầu, trong mắt tràn đầy cảm động. Nhỏ giọng: “Cảm tạ.”

Vô Cực ngạo cười, dùng bàn tay trống kia, vắn vè môi.

“Tạ lễ.”

Động tác đầy tính trẻ con kia khiến ta nhin không được bật cười. Ta kiễng đầu ngón chân, hơi hơi chồm lên...

“Tạ lễ!”

54. Chương 54: Tìm Kiếm Thái Dương Thần Chi Thư

Tịch Dương Chi Điện không thể ra vào, thế nhưng gió vẫn thổi vào.

Đêm trên sa mạc, không phải cực nóng như ban ngày, thậm chí còn có chút hàn lãnh. Ngọn gió lạnh buốt mang theo cát, “vù vù” diễn tấu trên người mọi người, nhưng không thể nào thổi tắt khát vọng thám hiểm của những người ở đây.

Tám giờ kém, nhóm Nhất Kiếm toàn bộ login, nhìn biểu tình của bọn hắn thì biết, khẳng định là nhân cơ hội tra xét không ít tư liệu về tòa thần điện này.

“Các người biết không? Dưới thần điện có một mê cung, nghe nói còn có nhiệm vụ á.” Sa Lợi Diệp vừa login đã hưng phấn mà nói liên tục.”Chúng ta xông vào thử đi!”

Tà Hỏa Hoàng dứt khoát nói: “Đang có ý này.”

“VẬY mau mau xuống dưới đi!” Thiên Lý lôi kéo Tiểu Dương chạy vào thần điện

“Quái vật bên trong rất mạnh.” Lạc Hồn chậm rãi nói: “Các người mang đủ thủy sao?”

“Hình như thiếu... Chỉ còn lại không đến một tổ (hai mươi một cái).” Thiên Lý nhìn vật phẩm lan của mình, nhún nhún vai.

Quên được thủy, ngoại trừ Thiên Lý, đương nhiên còn có Nhất Kiếm láu táu. Hắn bẹt bẹt miệng, vẻ mặt cầu xin nhìn ta.”Nguyệt đại ca... chia cho ta một chút thủy đi.”

Ta khó xử. “Này...”

Điều không phải ta keo kiệt, mà là trên người ta hầu như chỉ toàn là ma hoàn, siêu bổ hoàn ở Dạ La thành giá quá cao (đây là trọng điểm!) lại không cần thiết, ta căn bản không có mua.

“Bên kia có hắc điểm.” Nhất Phương chỉ mấy quầy hàng rong trên quảng trường, nói: “Tự mình mua đi.”

Thông lệ của game online, người chơi bán vật phẩm tiếp tế tại các điểm luyện công, giá cả nhất định không phải đặc thông thường.

“Bọn họ bán hảo đắc a!” Nhất Kiếm kêu lên. Hắn vì muốn lấy Ma na tư thần cung, tiền bạc trên người đã hao tổn ít nhiều.

“Không có biện pháp.” Ta vỗ vỗ vai Nhất Kiếm.”Bọn họ từ thật xa chạy tới chính là muốn kiếm lời mà. Ta mua cho người!”

Nhất Kiếm chỉ là muốn mua vé tàu đến Tử đại, đều phải gom góp thật lâu, đại khái không còn bao nhiêu tiền để mua được thủy đặc gấp mấy lần này.

“Để ta chia một ít cho Nhất Kiếm đại ca.” Chú Minh nói: “Ta mang theo rất nhiều thủy.” Nói xong, điểm Nhất Kiếm giao dịch, Tiểu Dương và Vô Cực cũng chia được thủy cho Nhất Kiếm.

Nhìn Nhất Kiếm một bể nước mũi một bể nước mắt hướng chúng ta nói lời cảm tạ, khóe miệng Lạc Hồn tủm tỉm giơ lên mấy lần.

“Thực sự là một tên ngu ngốc...” Sau đó, hắn cũng điểm Nhất Kiếm giao dịch.

Lạc Hồn đem bốn tổ siêu bổ huyết hoàn kéo đến trên bảng giao dịch, ấn hạ xác định.

“Trên đường kiếm.” Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại tiêu sái tiến vào thần điện.

Nhất Kiếm ngẩn người, vội vã vui vẻ đuổi theo.

“Hồn, chờ ta một chút!”

Ở đây đáng thương nhất, chính là Thiên Lý, dưới ánh mắt chăm chú mang hàm ý “đáng đời người” của Tiểu Diệp và Nhất Phương, về mặt đưa đám, ủy khuất lại ai oán chạy đến hắc điểm, không... là sạp hàng của người chơi, mua được hoàn.

Mê cung nằm dưới lòng đất thần điện, sau khi tiến vào thần điện, đẩy ra tượng đá Anubis trên chính điện, có thể thấy một thêm đá dẫn xuống

Thềm đá không dài, hai bên trái phải còn có đăng thai dùng để chiếu sáng, Chiếu Minh Thuật ta phóng trước đó hoàn toàn không phải sử dụng đến. Cuối thềm đá là một gian phòng đá nhỏ vẽ đầy chữ tượng hình, ở đây thuộc về vùng cấm quái vật.

Trong vùng cấm, có hai... NPC đang đứng.

Nhìn thấy hai NPC này, ta không khỏi bội phục sức tưởng tượng của các thiết kế sư, thiên vận trình tự thiết kế sư đích sức tưởng tượng, hoặc là nói... năng lực ác như vậy.

Đứng ở bên trái đích, là một... ách... con mèo nhỏ màu đen, trên đầu biểu thị mấy chữ nhỏ “Ba Tư Đặc”, mà phía bên phải, là một... ân... con hà mã màu tím, trên đầu biểu thị “Hà Mã Thần”

Hắc miêu Ba Tư Đặc là thần thú hộ thời Ai Cập cổ đại, cùng thần hà mã chương quần sinh sản, chúng xuất hiện trong thần điện Ai Cập thật chẳng có gì đáng kinh ngạc, người ta kinh ngạc chính là hình dạng chúng nó.

Ba Tư Đặc màu đen, cái đầu tròn vo thật to, thân thể thể mà lại đứng trên hai cái chân vừa to vừa ngắn, mà hai tay (?) nó, chính làm ra động tác vĩnh viễn không thay đổi của mèo chiêu tài.

Này cũng không tính là gì. Càng tuyệt hơn chính là cái thứ nó na trên cổ, dùng dây đỏ buộc lên một cái chuông màu vàng, trên cái bụng màu trắng còn có túi tiền mình nửa vòng tròn nhìn vô cùng quen mắt.

Con mèo kia... chính là Ba Tư Đặc sao....

Càng nhìn càng thấy giống một nhân vật trong anime (manga), chỉ là nhiều thêm hai cái tai với sừng lại màu sắc mà thôi (còn có động tác).

“Nguyệt Nguyệt người xem, con hà mã này hình như bán thứ gì đó rất hữu dụng á!” Tiểu Diệp đứng trước mặt Hà Mã Thần ngoắc ngoắc ta.

Là hà mã thần...

Không được một hồi, Tiểu Diệp bủ môi oán giận.”Mấy cái bùa hộ mệnh này mắc khiếp.”

Hà mã thần bán bùa hộ mệnh phân biệt là bùa hộ mệnh tạo hình vòng cổ màu tím lam có mặt thập tự (một ngàn hai kim tệ), “Loan trượng” kim sắc lớn cỡ bàn tay (năm nghìn sáu trăm kim tệ), hai thứ này đều mắc đến dọa người.

“Thực sự rất mắc!” Nhất Kiếm cũng thấy được giá. “Ta không mua có được không?”

Ta nói: “Trên tư liệu có nói, người muốn xuống tầng cuối, nhất định phải mua hai loại bùa hộ mệnh này.”

Tầng cuối tầng điện là quốc gia của người chết, phạm bất cứ ai tiến nhập sẽ bị hắc ám nguyên rửa, không chỉ HP và SP không thể tự động hồi phục, lại không thể sử dụng Phục Hoạt Thuật, cho nên nhất định phải mua hai thứ đạo cụ này.

Tuy rằng ta không hiểu bùa hộ mệnh của hà mã thần cùng hồi huyết hồi ma có quan hệ gì, nhưng nếu đem bùa hộ mệnh này trang bị làm vòng cổ, khi nhân vật bất động thì tốc độ hồi huyết hồi ma có thể bằng 1/3 so với bình thường.

Mà “Loan trượng” chính là thánh trượng bên tay phải của vị thần chương quần tử vong và trọng sinh – Osiris, đặt đạo cụ này trước ngực thì có thể chống đỡ ba lượt tử vong. “Loan trượng” không chiếm trang bị lan, nhưng một người chỉ có thể mang một cái, chỉ có ở đây mới có hiệu dụng (nếu như không dùng hết ba lượt, có thể bảo lưu khi đến tầng cuối mới dùng).

Không có biện pháp! Ép buộc trúng thưởng, chúng ta chỉ phải dốc túi ra mua bùa hộ mệnh (Nhất Kiếm là chúng ta góp tiền lại mua cho hắn).

Đang muốn đem Loan Trọng đặt trước ngực, ta nhìn thấy Ba Tư Đặc từ trong cái túi thần kỳ của nó, lấy ra một đạo cụ đưa cho Tiểu Dương đứng trước mặt nó.

“Tiểu Dương, người mua cái gì của nó thế?” Thiên Lý hiếu kỳ sáp vào hỏi.

“Trong túi nó có rất nhiều thứ kỳ quái nha!” Nói xong, Tiểu Dương như hiến vật quý đem đạo cụ hân vừa mua được đưa tới trước mặt chúng ta.

“Đây là... chong chóng tre?” Chú Minh mở to hai mắt nhìn, chỉ vào đạo cụ trong tay Tiểu Dương. “Chong chóng tre bay được đó sao?” (chong chóng tre của Doraemon =)))

“Đúng vậy!” Tiểu Dương đặt chong chóng tre lên đầu, ấn lên nút công tắc.

Phiến cánh chong chóng lập tức xoay tròn rất nhanh, thế nhưng trừ thế ra, chuyện gì... cũng không có phát sinh.

“Cái gì nha!” Tiểu Dương thất vọng bắt lấy chong chóng tre, lúc này mới nhìn kỹ thuyết minh đạo cụ.

Vật phẩm: Chong chóng tre

Trạng thái: người đeo nó lên người có thể bay

Phụ chú: nhưng trong thiết kế Thiên Vận, nhân vật không thể bay.

“...” Chúng ta không nói gì.

Mặt khác, Tiểu Dương hoàn mua bánh mì phiên dịch bổ sung độ bão thực +1, một thứ gì đó có thể biến người trở thành đá, không, chỉ là làm người trúng nó nhìn ngu như tảng đá thôi, một cái đèn pin mỗi khi mở công tắc sẽ “phóng to” hoặc “thu nhỏ” (chú ý, là cái đèn sẽ to lên hay nhỏ đi, không phải người), một đại đội các thứ linh tinh nhìn vào rất ngẫu nhiên thật ra chẳng có tác dụng gì trong thực tế...

Giá cả mỗi thứ cũng mấy trăm ngàn tệ, không tính là rẻ, trong đó còn có một cái bàn học cho mấy nhóc tiểu học lại cần tới mười kim tệ.

“Đây là...”

“Đây là cái quỷ gì a!” Tiếng kêu kinh hãi của Tiểu Diệp vọng lại, nàng nhìn chằm chằm cái bàn học gỗ, chính xác mà nói, là nhìn chằm chằm một trang giấy trong học bản.

Trên giấy viết: Người cho là trên đời này thực sự có mấy thời gian sao? Ít ngốc đi người!

“Hổng a! Ta bị lừa rồi!” Tiểu Diệp phát điên mà đem bàn học chém thành hai nửa, xong bay qua ghì chặt cổ Ba Tư Đặc.

“Các người lừa tiền người chơi a! Bán mấy thứ quỷ dị lại vô dụng này, muốn chết a!”

“Ta chính là đang lừa tiền.” Ba Tư Đặc bày ra bộ mặt vô sỉ. “Cẩn ta a!”

Tiểu Diệp thật sự muốn há mồm cắn.

“Tiểu Diệp, bình... bình tĩnh một chút.” Ta nhanh chóng ngăn cản nàng. “Người đã quên không thể công kích NPC sao?”

“Oa a! Tức chết ta rồi! Ta bị lừa một vỏ thật đau a.”

“Hừ hừ hừ!” Ba Tư Đặc tiếp tục nói “Cho dù các người có lấy chuột ra hù ta, ta cũng không trả lại tiền đâu.”

Nếu không phải bằng thú triệu hồi của ta không có chuột...

Hệ thống thông báo! Sương mù hắc ám bao phủ không gian, đang chậm rãi tẩm thực thân thể của người.

Đi ra vùng cấm, trước mắt liền nhảy ra mấy chữ này.

Ta hiện tại máu và ma lực của ta đều đầy, nhìn không ra có bị ảnh hưởng hay không, nhưng ta nghĩ hẳn là vô pháp hồi huyết hồi ma đi!

Tầng cuối thần điện có một nhiệm vụ phần thưởng phi thường tốt, nhưng độ khó lại rất cao, đến bây giờ vẫn chưa nghe nói có người giải thành công quá. Ta tuy rằng không hám phần thưởng, nhưng lòng hiếu kỳ người người đều có, nếu đã tới, đương nhiên muốn nhìn nhìn xem nhiệm vụ này có bao nhiêu khó khăn.

Trước khi làm nhiệm vụ, trước hết phải tìm NPC tiếp nhận nhiệm vụ. Trên trang thảo luận có nói, tên NPC kia tùy thời thường lui tới khắp nơi ở tầng cuối, bất quá thường xuất hiện nhất là ở gần cửa ra vào, chúng ta liền quyết định tới đó thử thời vận trước.

Mê cung tầng cuối cũng không phức tạp, lối rẽ không nhiều lắm, đường cũng rất rộng mở, phiền phức chính là mỗi con đường thoát nhìn đều như nhau, chỉ cần phương hướng rối loạn, có thể sẽ lạc đường (hoặc quay về lối cũ).

Lúc này, phải dùng phương thức nhìn đường nguyên thủy nhất – ném đồ làm dấu.

Đem mấy thứ không cần ném xuống đất (chúng ta vốn có muốn xài mớ “phế vật” Tiểu Dương vừa mua, thế nhưng Tiểu Dương chết cũng không chịu, không thể làm gì khác hơn là tìm một số thứ không đáng giá mà ném), mượn những thứ đó để biết con đường nào đã đi qua, những thứ ném trên đất nếu không được nhặt, một giờ sau mới có thể biến mất.

Dọc theo đường đi, ngoại trừ hủ độc cương thi (cấp 92, nhân hình hệ bất tử) cùng xác ướp hủ độc (cấp 96, nhân hình hệ bất tử) luôn đột nhiên toát ra lai hủ chết người, chúng ta không hề gặp phải trở ngại gì, không bao lâu đã đi được một nửa mê cung.

Nơi này là một gian thạch thất trống trải, trên vách tường vẽ đầy hoa văn Ai Cập màu sắc rực rỡ, góc tường thì dựng mấy quan tài bằng gỗ hình người, ánh lửa lay động, một quan mỹ lệ lúc ẩn lúc hiện, có một cảm giác quỷ dị không nói nên lời.

“Mấy mộ quan này thật xinh đẹp.” Tiểu Diệp nhìn hoa văn tinh xảo trên mộ quan, đưa tay muốn sờ.

Tay nàng mới đưa tới gần, mộ quan đột nhiên mở ra, một xác ướp toàn thân bám đầy trùng đen lao ra.

“A –” Xác ướp dữ tợn gầm lên.

“A a a –” Tiểu Diệp cũng kêu to.

Hoàng luôn luôn ở trạng thái đề phòng, lập tức bắn một phát hỏa diễm đẩy lùi xác ướp, Lạc Hồn cách Tiểu Diệp gần nhất, cũng nhanh nhạy kéo nàng qua một bên.

Nhất Phương đang muốn xông lên trước chắn quái, chỉ thấy mấy cái mộ quan xung quanh cũng bật mở, đám xác ướp biểu tình dữ tợn từ giữa vọt ra.

“Thi biến a!” Nhất Kiếm kêu lên.

Nhất Phương trắng mắt liếc Nhất Kiếm, không nói hai lời liền túm hần tiến lên chắn quái, Chú Minh cũng lập tức ngăn trở một xác ướp vọt tới trước mặt chúng ta.

Đám xác ướp lao đến ngay cả ta cũng bị hù dọa, càng miễn bàn Tiểu Diệp, lá gan của nàng tuy rằng không nhỏ, nhưng dù sao cũng là nữ hài tử. Tiểu Diệp bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra, ngồi chồm hổm dưới đất không đứng dậy nổi.

Vô Cực liếc mắt qua Lạc Hồn đứng bên cạnh Tiểu Diệp, thấy Lạc Hồn gật đầu mới chỉ huy mọi người đối phó đám xác ướp này.

Tổng cộng bốn cái xác ướp, đều là Hắc Độc Mộc Nãi Y cấp 113, công kích có 20% xác xuất trúng độc, là quái hơi bị khó chơi một chút.

Chú Minh ngăn trở một xác ướp, cùng Thiên Lý liên thủ đối phó nó; Nhất Phương và Nhất Kiếm thì phối hợp cùng Tiểu Dương bắn Chấn Thối Tiên, liên thủ ngăn trở ba cái. Nhưng Chấn Thối Tiên tiêu hao rất nhiều ma lực, ở chỗ này ma lực cũng sẽ không tự động khôi phục, cho nên sau đó không lâu, Tiểu Dương bày ra biểu tình không muốn ăn ma hoàn nhưng lại không có thời gian ăn.

Vô Cực nguyên bản dùng quang hệ ma pháp công kích xác ướp thấy thế, lập tức nói: “Một cái cho ta!” Sau đó thừa dịp Tiểu Dương bắn Chấn Thối Tiên, xông lên trước, bổ về phía xác ướp đã bị Tiểu Dương bức lui.

Tiểu Dương nhân lúc đó nuốt một viên ma hoàn, bổ đầy SP, tiếp tục bắn Vũ Tiễn có uy lực cường đại.

“Vũ Tiễn!”

Theo tiếng Tiểu Dương quát khê, mấy trăm đạo ngân quang bắn về phía lũ xác ướp.

Lúc này Tiểu Diệp đã hơi trấn định xuống, nàng cảm kích nhìn Lạc Hồn vẫn một mực yên lặng đứng bên cạnh mình, sửa sang lại mái tóc xoăn hơi rối, rút chủ thủ, phi thân bổ về phía một xác ướp trong đó.

“Dám làm ta sợ này!” Sa Lợi Diệp lưu loát đỡ xuống một cánh tay xác ướp.”Cho người biết sự lợi hại của ta!”

Lạc Hồn cũng theo nàng gia nhập vào chiến cuộc, rất nhanh, đã đánh ngã ba xác ướp. Bằng vải trên người chúng rơi lả tả, đám trùng đen trên người chúng cũng chạy theo, bay đầy cả gian thạch thất.

Hắc trùng không có lực công kích, thế nhưng một đám một đám tụ cùng một chỗ thoát nhìn thật kinh tởm, Vô Cực thả mấy cái phong pháp đều không đuổi được chúng.

“Chúng ta đi nhanh đi.” Vô Cực bán híp mắt, giục mọi người ly khai.

Ra thạch thất, đi hết mấy cái hành lang, rốt cục đi tới lối ra mê cung

Trước mắt là một bảo tàng thất, bên trong đầy chế phẩm làm bằng vàng khối (nhưng cũng không thể lấy a!) lấp la lấp lánh, bên góc có mấy pho tượng hoàng kim xiêu xiêu vẹo vẹo đặt cùng một chỗ, từ trên pho tượng nhìn lại, thấy một cái động lớn, chính là cửa ra tầng cuối mê cung, thông tới hậu hoa viên thần điện.

Một bước tiến vào bảo tàng thất, chỗ rẽ lại toát ra hai xác ướp, một cái cả người hắc vụ vờn quanh, một người thì có nước đen chảy ra từ băng vải, phân biệt là Âm Vụ Mộc Nãi Y cấp 107, cùng Hủ Độc Mộc Nãi Y cấp 96.

Tuy rằng chúng nó bỗng nhiên xuất hiện, nhưng chúng ta đã sớm có đề phòng, cho nên chỉ thoáng sửng sốt, liền xông vào đối phó hai cái xác ướp kia,

Đánh chết xác ướp, ta cúi người nhặt trang bị rơi đầy đất, Vô Cực giúp Nhất Kiếm và Chú Minh không cần thận bị trúng độc phóng Khiết Tịnh Thuật (thủy hệ ma pháp) giải sạch độc, mà Tiểu Diệp và Thiên Lý đã sớm vọt vào bên trong bảo tàng thất tìm người.

“Oa! Vận khí của chúng ta thật tốt.” Thiên Lý rất nhanh đã phát hiện NPC kia giữa một đồng bảo rương. “Thoáng cái là tìm được ngay.”

“Nguyệt Nguyệt mau tới a!” Tiểu Diệp vẫy tay với ta. “Cái người này hình như sắp teo rồi.”

Nghe vậy, tất cả chúng ta đều chạy đến xem.

NPC toàn thân phỉm hắc, da khô quắt chẳng khác nào đám xác ướp chúng ta vừa đánh, hắc hai tay gắt gao ôm một quyển sách màu đen trước ngực, hai mắt vô thần nhìn về phía trước. Nếu không phải lồng ngực hắc còn phập phồng, ta nhất định sẽ cho rằng hắc đã chết.

“Cái người này... là sắp teo?” Nhất Kiếm hỏi: “Hay là teo rồi?”

“Người làm sao vậy?” Ta hỏi NPC.

Nghe được tiếng người, hắc chậm rãi chuyển tầm mắt qua chúng ta, với hắc, chỉ vậy thôi mà đã thập phần khó khăn.

“Ta... Ta sai lầm rồi. Ta đã thả... ác ma...” Hắc nói đứt quãng.

“Đưa tới... đưa tới ác ma... hắc ám... Nếu như để hắc... để hắc chạy ra ngoài... thế giới... thế giới sẽ...” Nói đến đây, đôi mắt vốn vô thần phút chốc bao phủ một tầng sợ hãi.

“Các người nhất định phải ngăn cản hắc a!” Hắc đột nhiên kích động bắt lấy Thiên Lý ở gần mình nhất. “Bằng không thế giới sẽ...”

Ta vội vàng hỏi: “Chúng ta nên làm như thế nào?”

Hắc cật lực cầm lấy quyển sách đen ôm ở ngực, đưa tới trước mặt ta.

“Dùng... dùng [Tử Vong Chi Thư] này... đi đổi... đổi [Thái Dương Thần Chi Thư]... phong ấn...”

Ta vươn tay tiếp nhận quyển sách bìa đen.”Dùng [Thái Dương Thần Chi Thư] phong ấn ác ma kia?”

Hắn gật đầu, thì thào tự nói.”Đây đều là... là lỗi của ta... Ta ngu muội... phạm lỗi...” Thanh âm càng lúc càng nhỏ, hai tay cũng vô lực buông lỏng, mi mắt rốt cuộc không mở ra được nữa, che khuất đi hối hận trong mắt

Ta khỏ sở nhìn tên kia NPC, biết rõ hắn cũng không phải là người, nhưng trong lòng vẫn không thể ngăn được một tia sầu não.

“Ai... làm NPC giống thật như vậy để làm gì chứ!” Nhất Kiếm than thở: “Thật chết tiệt mà!”

Vô Cực đi tới bên cạnh ta, đặt tay lên vai ta, ôn thanh hỏi: “Trong sách viết cái gì?”

Mở [Tử vong chi thư] bên trong là một ít văn tự Ai Cập cổ đại, tuy rằng trong đó xen kẽ không ít hình vẽ màu sắc sặc sỡ, nhưng mà vẫn không hiểu nội dung quyển sách.

“Xem không hiểu.” Ta nhún nhún vai, thu sách vào đai lưng trữ vật.”Trước đi đổi lấy [Thái dương thần chi thư] rồi nói sau.’

Thiên Vận có hệ thống phiên dịch đồng bộ cho tất cả người chơi có thể nghe hiểu đối thoại, ngôn ngữ đọc được, đều là chính mình lựa chọn ngôn ngữ ngay từ đầu, nếu bản [Tử vong chi thư] không có phiên dịch thành tiếng Trung, vậy biểu thị nội dung trong sách cùng nhiệm vụ không quan hệ, không cần phải nghiên cứu sâu làm chi.

“Hình như trên đường đi có Thái Dương thần điện, ta nghĩ [Thái Dương thần chi thư] hẳn là ở nơi này.” Chú Minh nói: “Chúng ta quay lại xem đi!”

Thái dương thần điện nằm bên trái tầng cuối, muốn vào phải đi qua một hành lang kim sắc hẹp dài, Chú Minh nhìn vào hành lang kim sắc.

Hai bên hành lang đầy bức họa hoàng kim, ngay cả mặt đất đều có một số đồ văn kim sắc kỳ quái, kim quang lờ lờ chiếu ánh sáng trên suốt hành lang dài, tạo ra một loại cảm giác thần thánh mà lại trang nghiêm.

Vô Cực dẫn đầu bước một chân vào hành lang, bên trong đột nhiên toát ra một đoàn xác ướp, Vô Cực phản ứng linh mẫn lôi kéo ta, thối lui đến phía sau Nhất Phương và Chú Minh.

Đại khái có mười mấy cái xác ướp, nếu như một hơi nhào lên chúng ta nhất định sẽ bị diệt toàn đoàn, nhưng địa hình chật hẹp này lại có chỗ tốt, chỉ cần phái hai người làm nhục thuẫn chắn quái, sau đó hệ viễn chiến ở phía sau chậm rãi sát là tốt rồi. Cho dù quái có bao nhiêu đi nữa, năng có thể đánh tới nhục thuẫn cũng không vượt qua ba con, không cần lo lắng bọn họ sẽ bị quái đánh chết.

Thế nhưng, cảm giác đau mô phỏng trong trò chơi lên đến 50%, đối mặt với đám quái thay phiên chà đạp thể này, Nhất Phương và Chú Minh phụ trách chắn quái, chỉ có hai từ mệnh khổ có thể hình dung.

Nhất Phương cùng Chú Minh ngăn trở quái vật, ta và Vô Cực ở phía sau giúp bọn hắn bổ huyết giải độc, Hoàng, Thiên Lý, Tiểu Dương cùng Lạc Hồn chủ công, Nhất Kiếm và Tiểu Diệp hệ cận chiến không có đất dụng võ, không thể làm gì khác hơn là phải đi đoạn hậu, phụ trách chú ý phía sau cùng nhặt vật phẩm rơi xuống.

Chúng ta chậm rãi đi về phía trước, hơn mười phút sau, rốt cục cũng thấy cửa vào Thái Dương thần điện.

Hai bên trái phải cửa điện phân biệt có một quái vật đầu chim thân người đứng sừng sững, trường kích trên tay họ giao nhau, ngăn trở cửa vào Thái Dương thần điện

Chú Minh thấy hai quái vật này, nhin không được suy sụp cúi mặt, buồn bã nói: “Thái dương thần thủ vệ 205 cấp, xem ra lần này chúng ta phải về thành rồi.”

Nếu như chỉ có một con quái, có lẽ còn có thể ứng phó được, nhưng bây giờ lại có hai con, lại thêm một đoàn xác ướp, xem ra chúng ta đành phải buông tha nhiệm vụ này rồi.

Thái dương thần thủ vệ nhìn thấy chúng ta tới gần, thu hồi trường kích ngăn trở lối vào, trở tay, hướng chúng ta đánh úp lại!

Vô Cực đang muốn gọi mọi người lui lại, đã thấy trường kích kia đâm vào một cái xác ướp.

“Bọn họ là thủ vệ, sẽ không công kích chúng ta!” Vô Cực nói: “Mọi người chuyên tâm ứng phó xác ướp là được.”

Trước cửa các thành trấn đều có thủ vệ, thủ vệ này sẽ hỗ trợ thanh trừ quái vật vì truy đuổi ngoại gia mà tới gần thành thị (nhưng có rất ít người một đường chạy đến cửa thành, hầu như vừa ra khỏi khu luyện công là dùng hồi quyên trở về thành ngay). Hai cái kia đại khái là thủ vệ của Thái Dương thần điện, cho nên mới công kích quái vật tới gần thần điện.

Dưới sự hỗ trợ của thủ vệ, chúng ta thoát cái đã giải quyết xong đám xác ướp (đẩy quái về phía thủ vệ, nhượng thủ vệ đánh). Thủ vệ thần điện đánh xong quái vật, thu lại trường kích, đặt tại bên người, xem ra là muốn cho chúng ta qua.

“Vào đi thôi!” Nhất Phương đứng phía trước nói, người thứ nhất đi vào thần điện.

Những người khác cũng lục tục tiêu sái bước vào.

Bốn bức tường trong Thái Dương thần điện vẽ đầy những đồ văn Ai Cập màu sắc rực rỡ, giữa thần điện có một tượng thần đầu ưng thân người, đỉnh đầu có một vòng tròn màu đỏ biểu thị đĩa mặt trời, đây chính thị là thần Thái Dương “Ra.”

“Đến rồi!” Tiểu Diệp nói: “Giờ tìm chỗ đổi sách.”

Chỉ là, gian thần điện này chỉ to bằng lòng bàn tay, bên trong ngoại trừ pho tượng này ra cái gì cũng không có, muốn tìm cũng không biết tìm từ đâu, mọi người không thể làm gì khác hơn là đặt mục tiêu lên thứ duy nhất trong điện—pho tượng thái dương thần, sôi nổi vây lấy pho tượng trái sờ sờ phải nhìn nhìn, Thiên Lý thậm chí còn leo lên bảo tọa thái dương thần, nghiên cứu viên cầu tản ra hồng quang...

“Tìm không thấy a!” Tìm kiếm một hồi lâu, cuốn cùng vẫn là vô ích, Nhất Kiếm oán hận. “Không có NPC, không có cơ quan để đổi sách, ở đây ngoại trừ tượng đá đội cái vòng kỳ quái trên đầu ra, cái gì cũng không có!”

“Là tượng thái dương thần.” Thái Dương lờm hẩn một cái. “Thật không có thường thức.”

“Tiểu Nguyệt, ngươi lấy cuốn sách qua đây thử xem?” Nhất Phương hỏi.

Ta giờ lên [Tử vong Chi Thư] vẫn luôn cầm trên tay, quơ quơ trước mặt hẩn. Nhất Phương gật đầu, sau đó nhìn về phía bức tường.

Chỉ thấy Minh Nguyệt kiếm trượng của Vô Cực phát ra bạch quang chói mắt, chiếu lên những đồ văn thần bí trên vách tường, mà Hoàng cũng đang cầm một quả cầu lửa to bằng cái chén, tỉ mỉ kiểm tra một bức tường khác xem có cơ quan gì hay không.

“Không cần tìm nữa.” Nhất Phương nhún nhún vai, hai tay vòng trước ngực, ngồi vào trên thạch đài bức tượng, chuyển mắt nhìn Chú Minh từ lúc bắt đầu đã “ngẩn người”.

Nhất Kiếm thấy thế, đặt móng ngồi trên thạch đài, cũng nhìn chăm chăm vào Chú Minh.

Những người khác cũng đều ngừng công việc trên tay, nhìn Chú Minh, Thiên Lý thậm chí còn duy trì tư thế bám víu vào pho tượng.

Chú Minh vừa tắt trang thảo luận trực tuyến liền thấy ánh mắt của chín người kia đều chăm chú theo dõi mình. Cảm giác đột nhiên bị mọi người chú mục này, hẩn nhẹn không được trừng mắt, hai cái tai vừa đỏ lại còn nóng hằm hắp.

“Các người... nhìn chăm chăm ta làm chi...”

Nói còn chưa nói xong, một bên Vô Cực lại hỏi: “Tìm được cái gì?”

Vô Cực đột nhiên lên tiếng, hại Chú Minh hoảng hồn, hấn “Oa!” một tiếng rõ to, hai tay ôm lấy đầu, chỉ thiếu không ngồi xổm xuống lui thành một đoàn.

“Phốc!” Nhất Kiếm phụt cười, tiếp theo, tất cả mọi người cười thành một đoàn.

“Ha ha ha! Lão đại, người thật dọa người a, người xem Chú Minh bị dọa thành như vậy.” Thiên lý hai tay liều mạng đập vào pho tượng dưới thân.

“Vô Cực lão đại thật kinh khủng, xem ra Nguyệt Nguyệt sau này sẽ bị ủy khuất.” Tiểu Diệp càng không sợ chết trêu chọc.

Nghe mấy lời này, ta vừa bức mình vừa buồn cười, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Kỳ thực Vô Cực cũng rất xấu hổ, hấn đại khái không nghĩ tới Chú Minh lại phản ứng lớn như vậy, không thể làm gì khác hơn là phóng nhẹ âm lượng, lần thứ hai hỏi: “Tìm được gì rồi?”

Chú Minh buông tay ôm đầu, ngượng ngùng: “Xin lỗi, ta phản ứng thái quá.”

Này cũng không thể trách Chú Minh, đột nhiên thấy tất cả mọi người theo dõi hấn, hấn đã đã bị kinh hách không nhỏ rồi, hơn nữa thanh âm bằng hàn của Vô Cực vang lên ngay bên tai, mới có thể làm ra hành động mất mặt như thế.

Ai ngờ, mọi người sẽ nhìn chằm chằm hấn chứ, cũng không phải bộ dạng hấn lảng lảng “đờ ra” có bao nhiêu thú vị, chỉ là tìm không được đầu mối, buồn chán kiên hành động vô ý thức mà thôi.

“Không sao.” Ta mỉm cười nói: “Người mau nói đã tìm được cái gì đi!” Dù sao đi nữa, bị Vô Cực hù dọa không phải chỉ có một mình hấn, bộ dạng Nhất Kiếm chạy trốn chết, run rẩy không ngừng càng buồn cười hơn nha.

“Ân.” Chú Minh lên tiếng, sợ hãi nhìn mọi người, nhỏ giọng nói: “... Không có.”

“A? Không có tư liệu? Không có tìm được?”

“Không ai từng giải được.”

“Không ai từng giải được!” Nhất Kiếm kêu to.

Sớm đã nghe nói nhiệm vụ này rất khó làm, cho tới bây giờ “hình như” không ai làm xong, không ngờ lại là thật.

Người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được phần thưởng đặc biệt, thế nhưng, không có manh mối để tham khảo, cũng sẽ khiến tất cả mọi người hao tâm tổn trí.

“Giờ phải làm sao đây?” Ta quay đầu hỏi Vô Cực.

Vô Cực suy tư một chút, nói: “Đành phải nhìn xung quanh trước.”

“Chỉ có thể như vậy.” Ta nhún nhún vai.

Mọi người ở chỗ này đợi không ít thời gian, huyết ma đã hồi đầy, cho nên không nói hai lời liền chuẩn bị xuất phát.

“Chờ một chút.”

Nhất Phương gọi mọi người lại. “Năm phút.”

Nói xong, hấn đứng tại chỗ bất động, chắc là lên trang thảo luận tìm tư liệu.

“Nhất Phương làm sao vậy?” Nhất Kiếm hỏi: “Không phải Chú Minh nói tìm không được tư liệu sao?”

“Này...” Ta chuyển ánh mắt sang nơi khác. “Ta cũng không biết.”

Ngoại trừ Nhất Kiếm và Thiên Lý không hiểu ra sao, còn có “đương sự” Chú Minh cũng đồng dạng không hiểu, những người khác đều giả vờ bận chuyện của mình, hoàn toàn không để ý tới nghi vấn của ba người kia.

Trên thực tế, chúng ta (không bao gồm Thiên Lý không có dây thần kinh cùng Nhất Kiếm không có đại não), sớm đã biết Chú Minh lạc đường (bị hãm hại?) bởi người có công lực cao thâm đến một cảnh giới cực thần bí, mới có thể ngầm đồng ý Nhất Phương tra tư liệu lại lần nữa, để tránh khỏi lại bị lừa gạt (hãm hại?) (cũng là Chú Minh nói [Thái dương thần chi thư] ở Thái Dương thần điện). (đại khái là, Chú Minh nói [Thái dương thần chi thư] ở thái dương thần điện, có lẽ là đọc trên trang thảo luận hoặc suy đoán, nhưng có thể đó là do những người đã làm nhiệm vụ này trước đó (hoặc chưa làm được) tung tin đồn để đánh lạc hướng người khác, nhằm đoạt được quyền giải nhiệm vụ này đầu tiên để nhận được phần thưởng đặc biệt, thế nên Nhất Phương mới tra lại một lần nữa để xác định.)

Mà đương sự Chú Minh lại hoàn toàn không có tự giác, rất vô tội, một bộ mình cũng là người bị hại.

Năm phút hậu, Nhất Phương “hoàn hồn” lại, nhàn nhạt nói: “Không có.”

Vô Cực gạt đầu thật khê, sau đó nói với mọi người: “Chúng ta đi thôi.”

Đảo một vòng qua tầng cuối mê cung, hầu như tất cả mọi nơi đều tìm kiếm một lần, vẫn không tìm ra phương pháp đổi [Tử vong chi thư] thành [Thái dương thần chi thư]. Chúng ta thậm chí còn trải qua Tử Vong Chi Điện dị thường lạnh lẽo khủng bố, thấy bóng của boss Anubis lướt qua Hắc Đàn.

“Có nên buông tha không a?” Nhất Kiếm lòng còn sợ hãi hỏi: “Cho dù có đổi được sách, chúng ta cũng không thể đánh được con boss kia a.”

Hắn vừa rồi không cẩn thận xông vào hắc đàn, nếu không có siêu bổ huyết hoàn Lạc Hồn cho, đã sớm dùng một lần loan trọng để sống lại. Loan trọng tuy rằng có thể giúp người sống lại, nhưng vẫn sẽ bị rút cấp (dùng hiệu lực của loan trọng sống lại, số điểm kinh nghiệm bị mất cũng tương đương bay về điểm sống lại).

“Nói như vậy cũng không sai.” Ta cười khổ. Theo lời NPC kia nói có thể đoán được, nhiệm vụ này muốn chúng ta phong ấn ác ma, cũng chính là boss cấp 240, Anubis (nhân hình, bất tử, hệ ác ma).

Tìm không được [Thái dương thần chi thư], vượt qua boss cấp siêu cao, càng miễn bàn tiểu boss An Nạp Tô Mỗ (cấp 150, nhân hình hệ bất tử) bên cạnh có thể giúp nó buff máu, thảo nào nhiệm vụ này không ai có thể hoàn thành!

“Làm hết sức mà thôi!” Vô Cực nói: “Dù sao giờ vẫn còn sớm, coi như đang luyện cấp được rồi.” Xác ướp có giá trị kinh nghiệm rất cao, cũng coi như rất bổ.

“Như vậy...” Tiểu Dương giơ tay đặt câu hỏi.”Chúng ta cũng không thể nghỉ ngơi trước một chút sao? Ta sắp hết máu rồi.”

Tiểu Diệp chỉ vào một thông đạo bên trái: “Ta nhớ hướng này, kể bên Thái Dương thần điện là khu cấm quái vật, chúng ta tới đó nghỉ ngơi một chút cũng tốt.”

“Nguyệt nguyệt cũng sắp hết MP rồi?”

Vì để dành đánh boss, ta đã cố gắng tiết kiệm ma hoàn, hiện tại đích xác là sắp hết MP. “Không còn nhiều lắm, chúng ta đến đó nghỉ ngơi đi!” Ta nói.

Trước khi đoàn người bước vào con đường hẹp, ta dùng chút ma lực còn sót lại thay Nhất Phương cùng Chú Minh buff đầy máu, sau đó mọi người dùng nhân thần chúc phúc dồn hết lên người bọn hắn.

“Trên đường cẩn thận.” Hoàng vui sướng khi người gặp họa nói.

Hiện tại hai người nhất định rất hối hận, tại sao mình lại lựa chọn chức nghiệp kỵ sĩ này.

Nhưng hối hận hay thở dài căn bản không thể cải biến được sự thực, bọn họ không thể làm gì khác hơn là kiên trì, đi vào hiệp đạo, nỗ lực mà chấn đấm xác ướp đột nhiên toát ra kia về phía thủ vệ.

Sau khi đoàn xác ướp kia bị giải quyết rụng, lượng máu của cả hai tuy rằng không đến nông nỗi quá nguy hiểm, nhưng là toàn thân chồng chất vết thương, chặt vật không chịu nổi..

Ta mỉm cười nói: “Khổ cực rồi!” đồng thời giơ hai tay, làm ra một động tác như đầu hàng.

Thời đại game online bàn phím, game thủ đã phát minh một ít thuật ngữ ngắn gọn dễ hiểu, tỷ như nói “tổ” ý tứ là “thêm tổ đội”, “+4 có nghĩa là “gia tốc” (gia tốc thuật, tập phong thuật các loại).

Mà loại game thực tế ảo như Thiên Vận, bởi vì kỹ năng ma pháp chỉ dùng ngữ âm điều khiển, nhân vật khi đang niệm ma pháp thì không thể nói chuyện (chỉ có thể dùng mặt ngữ), cho nên sẽ dùng một ít động tác, dùng tay để diễn tả ý tứ.

Tỷ như, hai tay tạo thành chữ thập rồi chỉ vào người nào đó, biểu thị “trước giúp hấn sống lại” (đội hữu nói với tế ti) hoặc là “Ta giúp hấn sống lại” (tế ti nói với đội hữu, biểu thị muốn đội hữu tự uống được thủy trước), mà động tác ta vừa làm, chính là “không cần uống được thủy” (trong chiến đấu) hoặc là “Không cần nghỉ ngơi” (chiến đấu kết thúc).

Ta vốn không dự định ăn ma hoàn, hơn nữa chúng ta cũng đang muốn đi nghỉ ngơi, cho nên động tác này đơn thuần là ở nói cho Nhất Phương và Chú Minh nói “ta không giúp các người buff máu”, muốn bọn họ chờ hồi huyết.

Nhất Phương thấy thế, chỉ nhún nhún vai, nhắc chân đi vào thái dương thần điện, bắt quá hấn bước chân hấn trộm nhanh hơn bình thường một chút. Chú Minh cũng theo mọi người đi vào thần điện.

Nhất Phương và Chú Minh chia nhau ngồi xuống dựa vào hai bên pho tượng (ngồi xuống dựa vào cái gì đó thì tốc độ hồi huyết sẽ nhanh hơn), ta cũng theo ngồi xuống dựa lưng vào một bức tường.

Vô Cực ngồi bên cạnh ta, cùng ta thảo luận nhiệm vụ lần này, Nhất Kiếm chạy tới ngồi vào bên cạnh Lạc Hồn “ríu ra ríu rít” không ngừng, mà Thiên Lý bọn họ thì ngồi vây gần cửa, một câu lại một câu tán gẫu. Tiểu Dương Tiểu Diệp còn lấy mấy thứ đạo cụ kỳ quái mua lúc này ra xem xét.

Thăng đến MP của ta tăng lên 200, ta mới đứng dậy, giúp Nhất Phương Chú Minh hai người thả một cái Trì Dũ Thuật.

Nếu như không giúp bọn hấn bổ huyết, vậy những vết thương bị xác ướp cào trên người bọn họ, cho dù máu có hồi đầy cũng không biến mất. Tuy rằng vết thương sẽ không đau (chỉ cảm thấy đau trong khoảnh khắc bị thương), nhưng một đồng vết thương máu chảy đầm đìa kia, thoát nhìn thực sự khủng bố..

“Cảm tạ.” Chú Minh tạ ơn. Vết thương trên người hấn đang dần dần tiêu thất.

Mà Nhất Phương chỉ gật đầu biểu hiện.

Ta ngồi xuống tiếp tục hồi máu, Chú Minh đã đi qua cùng Thiên Lý bọn họ nói chuyện phiếm, bầu không khí nhàn nhã đi thích ý, một điểm cũng không có bộ dạng phiền não vì không làm được nhiệm vụ. Dù sao chúng ta cũng chỉ là muốn khiêu chiến thử nhiệm vụ này, nếu đều đã tận lực, vậy có thể làm được hay không cũng không cần phải để ý.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, chúng ta không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Một thiếu nữ nhân tộc từ hiệp đạo kim sắc bước vào, nàng mặc khôi giáp màu đỏ, cầm trong tay một thanh trường kiếm, trên cánh tay trái còn cầm thêm một tấm khiên. Thiếu nữ phát giác trong thần điện có người, trong con ngươi đen như mực hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lập tức liền khôi phục diện vô biểu tình như cũ..

Không phải nói tầng cuối mê cung rất ít người đến, mà là thái dương thần điện nằm ở một góc khá hẻo lánh, ở đây cũng không phải chỉ có một vùng cấm quái vật, người bình thường thực sự sẽ không muốn xông qua một đồng xác ướp vây quanh mà vào đây nghỉ ngơi.

Bất quá, chỉ có một mình thiếu nữ, cho dù nàng là kỹ sư có đẳng cấp cao đi chăng nữa, muốn vượt qua đám xác ướp kia cũng rất khó khăn. Cho nên chúng ta đều hiểu kì chú ý đến hành động của cô gái kia.

Nhân tộc thiếu nữ một bước tiến vào hành lang, hơn ba mươi xác ướp vụt xông ra, chỉ thấy thiếu nữ tựa như tập mãi thành quen, không có một tia kinh ngạc, giơ trường kiếm trong tay lên, rất nhanh niệm một đoạn chú ngữ.

“Quang Diệu Thuật!” Dứt lời, từ mũi trường kiếm tuôn ra một đoàn bạch quang chói mắt, thiếu nữ vươn tay trái rảnh rỗi, đem bạch quang tụ trong lòng bàn tay.

Quang Diệu Thuật là kỹ năng Chiếu Minh Thuật lên cấp, nó không chỉ có thể chiếu sáng, song song cũng có thể tạo ra hiệu quả đẩy lui đối với quái vật hệ bất tử cùng hệ ác ma. Ma pháp này, tế ti (không hạn định đơn tu) lẫn pháp sư đều có thể tập được, chỉ tiếc ta là Ma tộc ám hệ, cho dù có là tế ti, tối đa cũng chỉ có thể học được Chiếu Minh Thuật, mà Vô Cực bởi vì học pháp thuật phong thủy lưỡng hệ, cho nên cũng sẽ không thể học Quang Diệu Thuật.

Đám xác ướp bị quang mang của Quang Diệu Thuật đẩy lui về phía sau, sau đó từng bước từng bước bị thủ vệ cửa thần điện giết chết. Chờ xác ướp đều bị thủ vệ diệt sạch, thiếu nữ thu hồi Quang Diệu Thuật, cúi đầu nhặt đạo cụ rơi đầy trên đất.

“An an a.” Tiểu Diệp lên tiếng chào hỏi thiếu nữ kia.

“An.” Thiếu nữ lễ độ gật đầu với nàng, đi đến góc thần điện ngồi xuống nghỉ ngơi. Xem ra nàng không thích nói chuyện với người lạ.

Bất quá cũng khó trách, trước không nói cái nhìn của chúng ta về nàng, chỉ là nhìn chức nghiệp của nàng, liền biết cá tính nàng ta hẳn là đầy quái gở.

Từ trang bị của thiếu nữ lẫn chuyện nàng phóng Quang Diệu Thuật mà xem, nàng không phải ma pháp chiến sĩ, ma pháp kỵ sĩ, hay thần thánh kỵ sĩ hoặc vũ tăng (tế ti + chiến sĩ), bốn loại chức nghiệp đều có thể đan luyện.

Kiến thiếu nữ không nói, chúng ta cũng ngưng ngừng không biết nói gì, liền tiếp tục nói chuyện phiếm.

Nhìn gần mới phát hiện, thiếu nữ này tuy rằng lớn lên không phải rất xinh đẹp, nhưng coi như là thanh tú, nàng có đôi mắt to hắc bạch phân minh, lông mi dài cong vút cũng không thể che lấp đi kiên nghị và tự tin, hơn nữa một đôi mày kiếm hắc tể, tuy rằng lạnh lùng, nhưng lại có một loại cảm giác thần thái sáng láng.

“Người nhìn cái gì?” Vô Cực chú ý tới ta thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía thiếu nữ, không hài lòng hỏi.

Ta đáp: “Ta chỉ là nghĩ, nàng hình như rất quen thuộc với Thái Dương Thần Điện, nói không chừng sẽ biết cách giải nhiệm vụ này.”

“Cũng có thể.” Vô Cực cũng cùng nhận thức.”Nhìn cách nàng ta đối phó với đám xác ướp, khẳng định đã tới ở đây không ít lần.”

Thiên Lý nghe được chúng ta nói chuyện, lập tức lên tiếng: “Ý của lão đại là, nói không chừng nàng ta biết cách giải nhiệm vụ á!”

“Chúng ta có nên đến đó hỏi hỏi xem sao không?” Tiểu Dương hỏi.

“Người đi hỏi!” Tiểu Diệp đáp Tiểu Dương một cước.”Là người đề nghị.”

“Ta đâu có đề nghị!” Tiểu Dương ủy khuất: “Ta không được đâu, ta không dám hỏi! Nữ nhân kia nhìn qua rất là khó gần nha...”

“Thiên Lý người đi hỏi.” Tiểu Dương đẩy đẩy Thiên Lý.

“Ta cũng không dám đâu!” Thiên Lý nhảy dựng lên, vọt đến một bên, lẩn mất rất xa.

Người có thể chấp hành nhiệm vụ này tốt nhất, chính là Nhất Kiếm hướng ngoại cùng Nửa Cuộc Đời giỏi ăn nói, thế nhưng bọn hắn một người vội vàng lấy lòng người trong lòng, một người lại ở tận Trung ương đại lục xa xôi không thể giúp được gì, chúng ta cứ đừng đẩy nhiệm vụ cho nhau (không ai dám tìm Vô Cực lạnh nghiêm mặt cùng Hoàng và Nhất Phương hoàn toàn không nói lời nào), cuối cùng, đương nhiên (?) ma cũ bắt nạt ma mới, đổ lên đầu Chú Minh.

Chú Minh vẻ mặt bất đắc dĩ đi tới trước mặt thiếu nữ, gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói: “Xin hỏi... Người có biết đối [Thái dương thần chi thư] ở đâu không?”

Thiếu nữ vốn đang chỉnh lý vật phẩm, nghe được đột nhiên có người nói chuyện với mình, nàng sững sốt một chút, mới nói: “Ta biết...”

55. Chương 55: Bổng Nhiên Quay Đầu

“Thật vậy chăng? Vậy người có thể chỉ cho chúng ta không?” Chú Minh vội vã hỏi, “Chúng ta nhận nhiệm vụ đã rất lâu, vẫn không tìm ra nơi nào đối [Thái dương thần chi thư].”

“[Thái dương thần chi thư] a...” Thiếu nữ chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ bụi bám trên vạt áo, chậm rãi nói: “Các người chưa xem [Thần quỷ truyền thuyết] sao? [Thái dương thần chi thư] đặt ở vị trí ngược lại với [Tử vong chi thư], cho nên phải đến Tử Vong Chi Điện mới tìm được.”

“Thần quỷ truyền thuyết? Là trang web cá nhân hay trang web gia tộc?”

“Là một bộ phim nổi tiếng rất lâu trước đây.” Thiếu nữ nói: “Nếu không phải ta rất thích Ai Cập, đại khái cũng sẽ không tìm đến xem.”

“A... Ác.” Chú Minh tuy rằng không hiểu lắm thiếu nữ đang nói cái gì, nhưng hắn vẫn rất hưng phấn quay về báo cáo tin tức tốt.

“Vị tiểu thư này nói, nàng biết cách lấy [Thái dương thần chi thư] nha!”

“Thật tốt quá!” Thiên Lý vội vã sáp tới gần hỏi: “Vậy người có thể nói cho chúng ta biết không?”

“Có thể.” Thiếu nữ gật đầu.”Ta mang bọn người giải là được rồi, dù sao ta cũng muốn tiếp tục làm lần nữa.”

“Vậy phiền phức người.” Ta đứng dậy đi tới trước mặt thiếu nữ, vươn một tay.”Ta là Nguyệt Phi Ly, là một... tể ti.” Dù sao Nửa Cuộc Đời cũng không ở đây, nhiệm vụ buff máu là do ta đảm đương, cứ nói mình là tể ti thì được rồi.

“Vị kia là đội trưởng của chúng ta, Húc Chi Vô Cực, là một ma pháp chiến sĩ.” Ta chỉ chỉ Vô Cực, giới thiệu.

“Vừa cùng người nói chuyện là Chú Minh, kỵ sĩ.”

Chú Minh hướng nàng chào hỏi: “Thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

Sau đó ta nhất nhất giới thiệu những người khác, cuối cùng nói: “Chúng ta đều là thành viên của dòng binh đoàn Ngân Chi Vô, mà Lạc Hồn là thành dân của chúng ta.”

“Các người hảo.” Thiếu nữ nhàn nhạt cười, “Ta là Tinh Tiết Hắc Mâu, vũ tăng.”

Tinh Tiết Hắc Mâu tuy rằng không nói nhiều lắm, nhưng cũng không phải người lạnh lùng, chỉ là hơi lạnh lùng một chút. Sở thích của nàng cũng không quá giống nữ hài tử, không chỉ là một người điên cuồng say mê Ai Cập, cô rất thích sư tử, lão hổ, các loại động vật họ nhà mèo hung mãnh.

“Nó là do ta rất vất vả mới bắt được.” Tinh Tiết Hắc Mâu gọi ra một tiểu lão hổ toàn thân đầy những vằn đen, ôm vào trong ngực, vẻ mặt đầy đắc ý.

“Bắt quá đẳng cấp nó quá thấp, cho nên ta cũng không dám lấy ra luyện nữa.”

Tinh Tiết Hắc Mâu nuôi chẳng qua là con của Tông Hồ, Tông Ấu Hồ. Tông Ấu Hồ rất khó bắt được, không phải bởi vì nó nguy hiểm hoặc số lượng quá ít, mà là huyết lượng lẫn phòng ngự của Tông Ấu Hồ đều quá thấp, không cẩn thận một chút sẽ đánh chết nó.

“Thật dễ thương nha!” Tiểu Diệp nhìn không được đùa tiểu lão hổ.

“Lão hổ thật sự rất đáng yêu a!” Tinh Tiết Hắc Mâu cười nói, vuốt ve tiểu lão hổ trong lòng. Hình dạng hiện tại này, đã không còn loại cảm giác xa cách lạnh lùng như khi vừa gặp gỡ, tựa như một thiếu nữ thanh xuân, xinh đẹp khả ái.

Mời Tinh Tiết Hắc Mâu nhập đội, chờ HP MP hồi đầy, chúng ta liền tiếp tục làm nhiệm vụ.

Thái dương thần điện cách Tử vong thần điện một đoạn khá xa, nhưng Tinh Tiết Hắc Mâu lại rất quen thuộc đường lối tầng cuối này, nàng dẫn chúng ta đi vào những con đường tốt nhất, ít gặp trở ngại nhất, rất nhanh, chúng ta đã đến Tử vong chi điện.

Tương phản với Thái dương thần điện, hiệp đạo đi thông Tử vong chi điện toàn một màu đen, đưa tay không thấy năm ngón, chỉ có thể nhìn thấy u hỏa xanh đậm bay trên trần, bầu không khí âm trầm kinh khủng.

Tinh Tiết Hắc Mâu lần thứ hai sử dụng Quang Diệu Thuật, chiếu sáng hết thảy xung quanh. Nguyên lai hiệp đạo này sở dĩ đen tối như vậy, không chỉ bởi vì vi không có đèn đuốc dùng để chiếu sáng, mà là bản thân vách tường này thuần một màu đen.

“Ở đây sẽ không ra quái.” Tinh Tiết Hắc Mâu nói. Trong phạm vi hành lang này đều là khu cấm quái vật.

Tử vong chi điện lớn hơn Thái dương thần điện, phạm vi chiếu sáng của Quang Diệu Thuật tuy khá rộng, nhưng vẫn không đủ để soi sáng đến từng góc điện, cho nên ta cùng Vô Cực đều tự sử dụng Chiếu Minh Thuật, Hoàng cũng cầm một quả cầu lửa.

Thấy trần thế chúng ta lớn như thế, Tinh Tiết Hắc Mâu cảm thấy có chút buồn cười. “Không cần tìm đâu, [Thái dương thần chi thư] ở trong này.” Nàng chỉ vào pho tượng Minh thần Osiris giữa tòa điện.

“Ở đây?” Thiên Lý điểm một lá bùa quang hệ, leo lên pho tượng kiểm tra. “Cái gì cũng không có a?”

Hành vi Thiên Lý leo lên bức tượng, đối chúng ta mà nói chẳng tính là gì, thế nhưng, nhưng lại chọc Tinh Tiết Hắc Mâu vốn yêu thích Ai Cập không quá cao hứng.

Nàng nhún mày, lạnh lùng nói: “Người không dưới, ta sẽ không nói cho người biết.”

“Ác!” Thiên Lý phát hiện đối phương sinh khí, nhanh chóng bò xuống pho tượng, kết quả còn vì mất trọng tâm mà thiếu nữa té ngã.

“Xin lỗi! Xin lỗi a!” Thiên Lý xấu hổ cười cười.

Thấy bộ dạng hẩn chặt vật, Tinh Tiết Hắc Mâu cũng hết giận, nàng nói rất rõ ràng: “Sách ở trên chân pho tượng.”

Osiris cũng giống như thần Ra, đều là ngồi trên bảo tọa bằng đá. Chúng ta nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy trên chân Osiris.... cái gì cũng không có (nếu như có thì đã sớm phát hiện ra rồi).

“A? Không có a?”

“Lẽ nào là sách trong suốt?” Tiểu Dương hỏi, còn đưa tay đi sờ soạng chân tượng đá.

“Đương nhiên không có, ta nói còn chưa nói xong.” Tinh Tiết Hắc Mâu chịu không nổi trở mình xem thường. “Phải lấy [Tử vong chi thư] ra đổi.”

“Làm sao đổi?” Ta hỏi.

Tinh Tiết Hắc Mâu thần bí cười cười, đưa tay nhẹ nhàng đẩy mặt nền trước pho tượng.

“Oanh!” một tiếng, pho tượng bị đẩy về phía sau, lộ ra một cái hốc nhỏ hình chữ nhật.

Kế tiếp không cần Tinh Tiết Hắc Mâu nói, ta đã biết phải làm như thế nào, ta đặt [Tử vong chi thư] vào hốc, sau đó kéo pho tượng về chỗ cũ.

Quả nhiên, trên chân Osiris có thêm một [Thái dương thần chi thư] màu vàng óng.

“Quá thần kỳ... cứ nhiên lại dùng phương pháp này.” Ta phải bội phục nhiệm vụ này thiết kế quá tinh xảo.

“Tinh Tiết là bởi vì như vậy mới phát hiện a, hay là trong phim có đoạn tình tiết này?”

“Không, trong phim không phải dùng phương pháp này.” Tinh Tiết Hắc Mâu nói: “Ta chỉ biết là [Thái dương thần chi thư] ở Tử vong chi điện, không biết làm sao mà đổi, lúc đầu ta cũng ở đây tìm thật lâu.”

“Cuối cùng quá mệt mỏi dựa vào pho tượng ngồi xuống nghỉ ngơi, trong lúc vô tình thôi động pho tượng nên mới phát hiện.”

Ngay từ đầu chúng ta đã nghĩ không có khả năng ở Tử vong chi điện, hơn nữa ở đây lại thập phần âm sâm khủng bố, cho nên chúng ta cũng không có đi tìm, nếu như chúng ta có đến, sẽ có cảnh Nhất Phương cùng Chú Minh ngồi xuống dựa vào tượng nghỉ ngơi, có thể sẽ phát hiện cơ quan này.

Nếu không phải may mắn gặp gỡ Tinh Tiết Hắc Mâu, chúng ta đại khái phải buông tha nhiệm vụ này rồi.

Dù sao giờ đã lấy được sách, suy nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, trước tiên vẫn là phong ấn Ấn Hà Điền quan trọng hơn. Nhưng mà....

“Ấn Hà Điền rất mạnh nha, chúng ta thể nào phong ấn được hắc?” Nhất Kiếm hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người.

Tinh Tiết Hắc Mâu chỉ chỉ [Thái dương thần chi thư] trong tay ta nói: “Tự xem đi.”

Mở [Thái dương thần chi thư] vàng óng ra, bên trong không phải văn tự Ai Cập khó hiểu, mà là tiếng Trung.

Ta đem nội dung trong sách đơn giản hóa đi, đọc lên cho mọi người cùng nghe. “Trong sách nói, mở [Thái dương thần chi thư] trước mặt Ấn Hà Điền, có thể khiến năng lực của hắc suy yếu, đợi huyết lượng của Ấn Hà Điền giảm còn một phần tư, niệm chú văn trong sách là có thể phong ấn hắc.”

“Như vậy a... vậy sách để Nguyệt giữ, chúng ta hợp lực đối phó Ấn Hà Điền.” Vô Cực nói.

“Ta giữ cho.” Tinh Tiết Hắc Mâu nói: “Ấn Hà Điền sẽ phái xác ướp công kích người giữ [Thái dương thần chi thư], người một cái tể ti mà giữ thì quá nguy hiểm.”

Ta không chỉ là tể tư đâu!

Thế nhưng nếu Tinh Tiết Hắc Mâu đều nói như vậy, cũng chỉ đành đưa sách cho nàng. Dù sao ai giữ sách cũng không có gì quan trọng.

“Vây phiền phức người.” Ta nói.

Giữa hắc đàn có một tể đàn hắc sắc, Ấn Hà Điền đang thâm tình nhìn vào một nữ nhân nằm trên tể đàn, An Nạp Tô Mỗ. Ngoài tể đàn, vây quanh một vòng trì thủy màu đỏ bầm, con đường mòn dẫn đến tể đàn chỉ đủ rộng cho một người đi.

“Phải đánh thể nào đây?” Nhất Kiếm đứng ở ngoài hắc đàn, hỏi.

Con đường nhỏ này hại hắc ăn khổ, lúc này hắc lỗ mắng xông lên, chúng ta lại không có biện pháp tiến lên trợ giúp, hắc thiếu chút nữa là rụng cấp.

“Đưa tới.” Vô Cực nhìn Tiểu Dương, nói.

“OK!” Tiểu Dương đáp, phát tiễn bắn về phía Ấn Hà Điền.

Nào biết Ấn Hà Điền nâng tay, nhẹ nhàng phẩy một cái, mũi tên của Tiểu Dương đã bị đánh bay.

“Á á!” Tiểu Dương kêu lên.

Tinh Tiết Hắc Mâu lập tức nói: “Đánh An Nạp Tô Mỗ!”

“Gi?”

Tiểu Dương ngăn người, Lạc Hồn lập tức nhắm vào An Nạp Tô Mỗ bắn một mũi tên.

“A —” An Nạp Tô Mỗ trúng tên, kêu thảm thiết một tiếng.

“An Nạp Tô Mỗ!” Ấn Hà Điền nóng lòng gầm nhẹ, lập tức quay đầu lại, phần nộ trùng chúng ta.

Tinh tiết con người đen thấy thế, gương giọng nói: “Mau lui lại!”

Chúng ta nhanh chân thối lui đến ngoài hắc đàn, vừa mới xếp hàng chuẩn bị, Ấn Hà Điền liền đuổi tới.

Tinh Tiết Hắc Mâu mở [Thái dương thần chi thư] hướng về phía Ấn Hà Điền. Thái dương chi thư phát sinh kim quang chói mắt bao phủ Ấn Hà Điền, hệ thống cũng xuất hiện thông báo Ấn Hà Điền yếu đi 40%..

“Đánh!”

Vô Cực ra lệnh một tiếng, Chú Minh, Nhất Phương cùng Nhất Kiếm lập tức vây quanh phía trước, Tiểu Diệp cũng lên đến phía sau đánh lên Ấn Hà Điền.

Hoàng cùng Vô Cực luân phiên phóng ra pháp thuật hỏa hệ và quang công kích, Tiểu Dương cũng liều mạng sử dụng Tứ Liên Thi, Tinh Tiết Hắc Mâu một tay cầm [Thái dương thần chi thư], một tay cầm quang diệu chi cầu, bức lui xác ướp tới gần, mà Lạc Hồn và Thiên Lý thì ở một bên đối phó với đám xác ướp Ấn Hà Điền gọi ra.

Trong đội chỉ có một mình ta là tể ti, sợ không kịp bổ huyết, ta chỉ có thể phóng ma pháp buff máu phạm vi lớn, Thiên Hàng Cam Lâm. Ma pháp này tuy phải hao tổn nhiều ma lực (300sP), nhưng may mà ta có dự kiến trước, để lại không ít ma hoàn, không sợ ma lực không đủ dùng.

Ấn Hà Điền đã bị yếu đi, ngoại trừ có lúc sẽ phát động trở chú và độc kích ra, cũng không khó đối phó, phiền toái nhất chính là An Nạp Tô Mỗ vẫn trốn ở xa xa giúp Ấn Hà Điền buff máu.

Mỗi khi lượng máu của Ấn Hà Điền giảm suýt soát một phần tư, Tinh Tiết Hắc Mâu còn không kịp niệm chú ngữ phong ấn, An Nạp Tô Mỗ liền giúp Ấn Hà Điền buff đầy máu. Còn như vậy, chúng ta nhất định bởi vì không đủ bổ cấp phẩm mà bị Ấn Hà Điền đánh chết.

“Chúng ta cũng không thể giết nữ nhân kia trước sao a!” Bị chọc giận, Nhất Kiếm cảm hận nói.

“Tùy người...” Sa Lợi Diệp liếc Nhất Kiếm.”Nếu như ngươi muốn nhìn Ấn Hà Điền dị biến, cứ giết đi!”

“Chỉ cần là một đôi BOSS, giết chết một cái trong đó, cái khác sẽ dị biến, đạo lý này ai cũng biết đi!”

“Ta đương nhiên biết!” Nhất Kiếm không cam lòng: “Ta lại không thực sự muốn giết.” Hắn giơ trường kiếm, dùng sức đâm tới, đem tất cả tức giận phát tiết trên người Ấn Hà Điền.

Một kích này, khiến huyết lượng Ấn Hà Điền giảm xuống còn dưới một phần ba, Tinh Tiết Hắc Mâu vội vàng niệm đoạn chú ngữ phong ấn thật dài, mà An Nạp Tô Mỗ ở trên tế đàn cũng bắt đầu niệm chú ngữ Trì Dũ Thuật.

“Đáng ghét!” Thấy nàng ta lại muốn giúp Ấn Hà Điền buff máu, lòng ta khê nháy, cũng không quản có thể bị Tinh Tiết Hắc Mâu phát hiện hay không, nâng tay bắn ra vài đạo Phong Linh Phù, cắt đứt An Nạp Tô Mỗ niệm chú.

Tinh Tiết Hắc Mâu mở to mắt, kinh ngạc nhìn ta, nhưng chú ngữ trên miệng cũng không ngừng lại, lần này, rốt cục đã niệm xong câu chú.

Khi Tinh Tiết Hắc Mâu đọc hết chữ cuối cùng, kim quang trên [Thái dương thần chi thư] đột nhiên tiêu thất, bốn phía đột nhiên an tĩnh xuống, ngoại trừ tiếng thở dốc của mọi người, một điểm thanh âm cũng không có...

“Đây là sao...”

Thiên Lý còn chưa hỏi xong, bên tai vang lên tiếng khóc như có như không, [Thái dương thần chi thư] tuôn ra kim quang mãnh liệt chói mắt, hai hồ lang màu đen bộ dạng tương tự Anubis, xuất hiện giữa kim quang.

Ấn Hà Điền vừa thấy chúng nó xuất hiện, vội vã bỏ qua Nhất Phương bọn họ vây quanh chạy trốn, nhưng tốc độ của Anubis lại nhanh như gió! Thoáng cái đã đuổi kịp Ấn Hà Điền, một trái một phải, kéo Ấn Hà Điền đang kêu rên không thôi vào trong nước hồ đỏ bầm.

Trì thủy cuồn cuộn như đang sôi sục, không ngừng toát ra bong bóng màu đỏ đậm, tiếng khóc thê lương càng lúc càng vang.

“Không! Ngươi không thể bỏ lại ta...” An Nạp Tô Mỗ gục đầu bên trì thủy, bi thương kêu khóc. Trên gương mặt mỹ lệ kia, nước mắt như trân châu không ngừng rơi xuống.

“Không có người trong thế giới này... Sinh mệnh ta còn có ý nghĩa gì...” Nói xong, An Nạp Tô Mỗ cũng nhảy vào trong trì thủy đang quay cuồng.

Tiếng kêu rên thê lương chợt tiêu thất, trì thủy sủi lên bọt khí cuối cùng, trở lại vẻ bình lặng của mình. Trì thủy không còn là màu đỏ bầm ghê tởm, mà là trong suốt thấy đáy, mơ hồ lóe bạch quang.

“Quang chi trì...” Tinh Tiết Hắc Mâu nhẹ than. “Xuống phía dưới đi, phần thưởng của các người đang ở đó.”

“Thật vậy chẳng?” Mắt Nhất Kiếm trở thành hình \$.\$, lập tức nhảy vào trì thủy.

“Nhất Kiếm đại ca trộm đi!” Thiên Lý kêu, cũng theo sau nhảy vào.

“Chờ ta a!” Tiểu Diệp cũng nhảy xuống.

Lạc Hồn nhẹ nhàng nhú nhú mày, nhìn về phía Tinh Tiết Hắc Mâu. “Xuống phía dưới?”

“Đúng vậy!” Tinh Tiết Hắc Mâu gật đầu, “Xuống phía dưới.”

Lạc Hồn nhìn trì thủy trong suốt phát quang, khóe miệng kéo lên nụ cười khở, chậm rãi đi vào trong ao.

Tiểu Dương trang mô tác dạng “Oa!” Liều một tiếng, bịt mũi hướng vào trong nước nhảy xuống.

Nhất Phương, Hoàng tiếp đến là Vô Cực, cũng lần lượt đi vào.

Ta đứng bên trì thủy, “Người không đi xuống sao?” Hỏi. Cứ như vậy nhảy xuống, có thể chết đuối không a!

“Cũng như vậy.” Tinh Tiết Hắc Mâu lắc đầu, ánh mắt cố định ở mấy quan tài gỗ trong góc. “Trong phim, các nhân vật sau khi đánh chết Ấn Hà Điện, cả tòa thành liền sụp đổ. Tuy rằng trong trò chơi thần điện sẽ không thực sự sụp đổ, nhưng ta nghĩ, nhiệm vụ giải xong đại khái sẽ không thể tiếp tục vào đây nữa.”

Nàng đến gần vài tòa quan tài đá, mê muội chạm lên hình vẽ bên trên.”Ta rất thích ở đây, cho nên không muốn giải nhiệm vụ.”

“Lần sau gặp.” Nàng quay đầu lại, cười nói.

Mỗi người đều có điều mình yêu thích, nếu như phát hiện thứ mình yêu thích xuất hiện trong trò chơi, đó là chuyện khiến mình vui vẻ đến thế nào a.

“Lần sau gặp.” Ta cúi người nhảy vào trong nước.

Khoảnh khắc xuyên thấu mặt nước, ta vô ý thức nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc lạnh lẽo ẩm ướt lướt qua, cảm giác như có người tiếp được ta.

“Di?” Ta mở mắt, phát giác mình đang ở trong lòng Vô Cực.

“Sao lại chậm như vậy?” Vô Cực ôn thanh hỏi.

“Ta mới vừa nói lời từ biệt với Tinh Tiết Hắc Mâu, nàng bảo nàng không muốn giải nhiệm... Di? !” Lúc này ta mới nhìn rõ cảnh tượng bốn phía, nhin không được mà “Di” một tiếng.

Chúng ta đang ở trong một tiểu thạch thất, phía trước có một con đường nhỏ uốn lượn. Vươn tay, chạm vào hư không, không ngờ cũng lạnh băng ngưng trệ như trong nước, ta xác định mình không phải đang ở trong nước.

“Chúng ta không phải...” Còn chưa hỏi xong, ta chú ý tới trên tay có ánh sáng chiếu xạ như mặt nước lăn tăn sóng, ta hiểu kỳ ngược lên nhìn phía trên đầu.

Chỉ thấy bầu trời bên trên hai người, có “nước” trong suốt lưu động, quang mang âm áp xuyên thấu mặt nước, đổ xuống bên dưới.

“Di!” Tiếng thứ ba.

“Chúng ta đang ở dưới mặt nước!”

“Chính xác mà nói, là phía dưới trì thủy.” Vô Cực nói.

“Thật thần kỳ...” Tuy nói thế giới internet có đủ điều lạ. Nhưng ta vẫn nhin không được vì kỳ cảnh trước mắt này mà tán thán không ngớt.

“Ở đây chỉ có một con đường, xem ra phải tiếp tục đi về phía trước.” Tiểu Diệp chỉ con đường có khuynh hướng đi lên phía trước, nói.

“Đi thôi! Đi thôi!” Tiểu Dương hăm hở, xốc lại cổ áo nhảy xuống, rơi một cú không nhẹ lên Thiên Lý.

Lạc Hồn mặt không đổi sắc kéo Nhất Kiếm nằm bẹp thành hình chữ đại trên mặt đất, hiện tại mặt đầy cảm động nhìn hần.

“Đi thôi!” Vô Cực cũng nói.

Chúng ta từ còn đường nhỏ chậm rãi đi tới. Không phải vì đường gồ ghề khó đi, mà là tất cả mọi người đều say sưa trong mỹ cảnh thần kỳ như thế. Những làn sóng nhấp nhô, lưu động trên người, ánh sang không biết từ đâu mà đến, chiếu toàn bộ không gian sáng sủa mà ấm áp.

Dọc theo đường đi, không ai lớn tiếng nói một câu, trong bầu không khí yên tĩnh mà tường hòa này, chỉ có thể hội, mới là chân lý.

Thời gian, chậm rãi trôi, sóng lân quang mỹ lệ kia, vẫn lưu động không ngừng.

Không biết đi bao lâu, bầu trời “mặt nước” cách chúng ta càng lúc càng gần, thẳng đến vươn tay là có thể chạm vào, Sa Lợi Diệp mới hạ quyết tâm lai cắt đứt sự yên lặng này.

“Ta xem xem coi!” Nói xong, Tiểu Diệp ra sức nhảy bật lên.

“Oa!” Đầu nàng ra khỏi mặt nước, nhin không được hết to một tiếng, rơi xuống đất, Tiểu Diệp bỏ lại một câu “Mau lên đi!” Rồi cũng không quay đầu lại chạy băng băng về phía trước.

Nhanh nhẹn của đạo tặc quả nhiên điều không phải hữu danh vô thực, trong chớp mắt, đã chẳng còn thấy bóng người.

“Đây là có chuyện gì?” Nhất Kiếm hỏi.

“Cùng đi xem.” Nhất Phương nói.

Phía trước độ dốc càng lúc càng cao, lại tiếp tục đi thêm một đoạn ngắn, người liền ra khỏi mặt nước.

Trước mắt, là một mảng xanh rộng lớn vô ngần, tấm đệm hoa cỏ xanh biếc nhấp nhô theo gió, hương hoa nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, tiếng chim hót uyển chuyển thính thoảng từ xa xa truyền đến. Trời xanh mây trắng bay, điệu ngũ hoa hương, cứ như tiên cảnh nhân gian.

Ta cũng không nhúc nhích, bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ nói không ra lời. Thẳng đến khi người phía sau thần thờ bước tới, vừa vịn đập đầu vào đầu ta, mới giật mình tỉnh lại.

“Ai a!”

“Đau quá!” Ta quay đầu lại nhìn Nhất Kiếm đụng vào ta, đau đến chảy nước mắt.

Vô Cực vội vàng bước qua đây, yêu thương xoa gáy ta. “Không sao chứ?”

“Không có việc gì...” Sắp đau chết mà thôi

Vô Cực bán híp mâu, dùng ánh mắt lạnh đến có thể giết chết người mà trừng Nhất Kiếm, lạnh giọng: “Người, cẩn thận một chút.”

Lá gan còn nhỏ hơn gan chuột của Nhất Kiếm thiếu chút nữa bị dọa vỡ nát ra, hần ôm đầu, cũng không đi lên nữa, trực tiếp leo ra khỏi mặt nước, chui vào một bụi cỏ gần đó mà run lẩy bẩy.

“Ngu ngốc!” Lạc Hồn chịu không nổi mắt trợn trắng.

“Vì sao chúng ta đến nơi đây a?” Tiểu Dương ngây ngốc nhìn mỹ cảnh trước mắt, hỏi.

“Lẽ nào phần thưởng ở chỗ này?” Thiên Lý hiếu kỳ nhìn trái ngó phải. “Ở đây cái gì cũng không có a?”

Ta nói: “Có thể đây là phần thưởng đặc thù cho người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ.” Có thể chứng kiến tiên cảnh mỹ lệ thế này, đây chính là phần thưởng tốt nhất rồi.

Vô Cực nói: “Rất có thể.” Hắn chỉ vào phía trước, nói tiếp: “Tiểu Diệp đã trở về, để xem nàng có phát hiện được gì không.”

Thân ảnh Sa Lợi Diệp xuất hiện, nàng phát tay với chúng ta, hô to.”Các ngươi mau tới đây xem, ta phát hiện mấy thứ này!”

Cách Tiểu Diệp không xa có một bia đá bốn góc mũi nhọn.

Trụ đá được đặt trên một bệ đỡ làm bằng đá cẩm thạch, phía trên là tinh thạch màu đen chế thành trụ hình chữ nhật. Trụ đá đứng sừng sững trên một sườn núi nở đầy các loài hoa đại đủ màu, thoạt nhìn có chút cao ngất.

“Ở đây sao lại có... ách... thứ này?” Thiên Lý không biết trụ đá này phải gọi là gì.

“Đây là trụ đá thời Ai Cập cổ đại.” Ta nói: “Nhiệm vụ này lấy bối cảnh là Ai Cập, như vậy, xuất hiện trụ đá này cũng không kỳ quái.”

“Chỉ là nó có nghĩa gì?” Ta thì thào hỏi, tựa đầu vào thân trụ.

Mặt trụ màu đen bóng loáng, tinh tường phản chiếu lại gương mặt ta, trong tinh thể sâu thẳm đen bóng kia, phẳng phất như có gì đó chậm rãi lưu động.

“Thực sự là kỳ quái...” Ta đưa tay xoa xoa một mặt trụ, đầu ngón tay truyền đến cảm xúc lạnh lẽo của đá, tuyệt không có gì đặc biệt.

“Trên thai tử có chữ naf!” Tiểu Diệp chìa chìa một khối đá trên nền, nói như thể hiển vật quý. Xem ra nàng đã sớm cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra trụ đá này trước rồi.

Nghe vậy, ta cúi đầu nhìn khối thạch bản. Trên mặt đá hoa sắc (hoa văn trên đá), có khắc mấy chữ nhỏ.

Chuyện cũ trước kia, một khi mộng tỉnh.

Bỗng nhiên quay đầu, người nọ, vẫn ở phía sau...

“Dát?” Nhất Kiếm bật ra một tiếng kêu kì quái.

“Người dát cái gì mà dát, là người xem mà không hiểu ý của mấy từ này à?” Sa Lợi Diệp cười xấu xa.

“Ta đương nhiên là hiểu!” Nhất Kiếm lập tức phản bác.”Ta chỉ không hiểu nó với trụ đá này có gì liên quan thôi!”

“Một khi... mộng tỉnh?” Hoàng lơ đãng xoa xoa mặt đá.

Trong tinh thể hắc sắc đột nhiên tuôn ra một đám những đốm lửa nhỏ màu bạch kim, Hoàng nhanh chóng rút tay khỏi thạch bản, dùng một loại nhãn thần rất quý dị nhìn chăm chăm tay mình.

“Làm sao vậy?” Thiên lý hiểu kỳ nhìn Hoàng, cũng đưa tay đặt ngang thạch bản.

Trong hắc tinh lần thứ hai hiện lên tinh hỏa màu bạch kim, Thiên Lý “A!” một tiếng, lão đảo ngă về phía sau.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Nhất Kiếm liên thanh truy vấn.

“Có một chút... hình ảnh.” Thiên Lý nhìn thiên không trong sáng, trên mặt lộ ra thần sắc hoài niệm.

“Cái gì a?” Nhất Kiếm không giải thích được.

“Xem thử thì biết.” Chú Minh nói, cũng đưa tay đặt lên.

Mấy giây sau, Chú Minh thu tay về, cũng giống như Hoàng nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình.

“Ta đã nhìn thấy rất nhiều chuyện phát sinh trong Thiên Vận, có hài lòng đích... cũng có không vui... Thế nhưng, hiện tại nghĩ lại, thật sự làm ta cảm thấy hoài niệm a.”

“Bỗng nhiên quay đầu sao?” Vô Cực nhẹ nhàng nói, cũng đưa tay đặt lên.

Sau khi tình hỏa tắt đi, Vô Cực lui ra. Mi tâm hần chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh, ngưng mắt, nháy mắt cũng không, chỉ nhìn chăm chăm vào ta.

“Làm sao vậy? Người thấy cái gì sao?” Ta khẩn trương hỏi.

“Không có... Không có gì...” Vô Cực vung lên một mặt cười khổ, vươn tay, gắt gao, ôm ta vào lòng.

“Vô Cực?”

“Thực sự... không có gì.” Đoạn, hần vùi đầu vào cổ ta.

Trong lòng ta than nhẹ một tiếng, cũng đưa tay ôm Vô Cực.

—

Vô Cực thấy...

Thật lâu... thật lâu trước đây, trong một thôn trang nhỏ, Minh Nguyệt vẽ mặt sùng bái nói, muốn cùng hần luyện công. Suốt đời cũng vô pháp quên được, bóng lưng Minh Nguyệt nhảy vào kiếm lô.

Hần còn thấy...

Trong đám người hân hoan hưng phấn, Nguyệt, cười khổ, đập một quyền vào ngực hần.

Còn thấy... còn thấy

Hần gắt gao ôm chặt, một Nguyệt trong mắt đầy thống khổ, cùng đôi cánh màu đen trên lưng nói lên biết bao hận ý.

Vô Cực đột nhiên, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu không phải hần đã sớm tỉnh ngộ, vậy hần hiện tại, nhất định sẽ hối hận.

Bỗng nhiên quay đầu lại, người nọ...

Có ở phía sau người không?

—

56. Chương 56: Cái Gọi Là Chân Thật

“Đến lượt ta thử xem xem đi!” Thấy thiên lý bọn họ sờ soạng thạch bản, cùng lộ ra thần sắc tưởng nhớ mười phần, ta cũng hiếu kỳ đưa tay đặt lên thạch bản.

Tình hỏa kim bạch sắc bùng lên rồi lại tắt, ngay sau đó lại lóe lên một đám tinh quang thanh lục sắc.

“A!” Ta thầm kêu một tiếng, toàn thân toát mồ hôi lạnh, cả người càng không ngừng run rẩy.

Vô Cực vội vã đỡ lấy ta đứng không vững, trong đôi mắt xanh tràn đầy lo lắng, “Làm sao vậy? Tại sao người có thể như vậy?”

“Ta không biết... Trong đầu đột nhiên có rất nhiều hình ảnh tràn vào.” Ta vẫn chưa hết sợ nói.

“Không có việc gì... Không có việc gì.” Vô Cực vỗ nhẹ lên lưng ta, trấn an.

“Nguyệt đại ca thấy cái gì? Sao lại phản ứng kịch liệt như vậy?” Nhất Kiếm hỏi.

“Ta không biết... Này hình ảnh lóe lên quá nhanh...” Không phải thân thể ta kém, mà là tay ta vừa đụng tới mặt thạch bản, trái tim đột nhiên kịch liệt nhảy lên, tốc độ nhanh đến mức làm ta vô pháp thừa thụ, cho nên mới có phản ứng lớn như vậy.

Vô Cực nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán ta, lồng ngực hần ấm áp, khiến tình tự ta dần dần bình phục, cũng chậm rãi hồi tưởng những hình ảnh vừa rồi.

“Chờ một chút, để ta hảo hảo đích hồi tưởng một chút.” Ta nói.

Nhất Kiếm gạt đầu, mọi người thu hồi ánh mắt quan tâm, mà ta thì lẳng lặng tựa trong lòng Vô Cực.

Hiện tại, chỉ còn lại có Lạc Hồn không sờ thạch bản.

Lạc Hồn nguyên bản không có hứng thú nào, thấy mọi người đều nhìn chăm chăm vào mình, hẳn không thể làm gì khác hơn cũng đưa tay chạm lên thạch bản kia.

Khi rời tay, biểu tình luôn luôn cười nhạt kia có hơi thay đổi, còn như có như không nhìn qua Nhất Kiếm.

Sa Lợi Diệp tinh mắt đã phát hiện, muốn lên tiếng trêu chọc, đã thấy bốn mặt thạch bản trong khoảnh khắc Lạc Hồn rời tay kia, tựa như thủy tinh bị đánh nát, “loảng xoảng!” một tiếng, vỡ tan thành từng mảnh từng mảnh.

Những mảnh vỡ tản ra xung quanh, từ từ biến mất.

Tiếp theo xuất hiện trước mắt, là một thạch huyết hôn ám mọc đầy rêu xanh, chúng ta đang toàn thân ướt đầm ngấm mình ở trong hồ thạch huyết.

“Xem ra... Đây mới là phần thưởng nhiệm vụ [thông thường].” Hoàng chỉ vào tiền phương tràn đầy một đồng kim tệ cùng trang bị, hẳn là người duy nhất, ngoại trừ Vô Cực, không bị biến hóa thành linh xảy ra này dọa đến sợ hãi.

Nhất Kiếm ngăn người, sau đó số tẻ bào nào mới có liên hoàn toàn bị “cảnh đẹp” trước mắt hút đi, hẳn hú lên quái dị: “Tiền a!”, hai mắt hóa thành \$ o \$, cả người lập tức nhào vào đồng kim tệ kia.

Tiểu Dương và Thiên Lý thích góp vui, cũng hú lên đi gom tiền.

“Như vậy được không?” Chú Minh do dự nói: “Bảo vật không phải đều phải chia đều sao?”

“Trở về thành lại chia.” Vô Cực chích nhàn nhạt đáp lại một câu như vậy.

“A?” Chú Minh càng thêm khó hiểu.

“Bọn họ sẽ không tư tàng đâu.” Ta cười nói: “Ta biết người cũng sẽ không...”

Chú Minh lúc này mới hiểu được ý câu nói của Vô Cực, tuy rằng quy định toàn bộ bảo vật đều để tể ti trước nhặt sau chia, nhưng để những người khác kiếm cũng không sao cả, mọi người chỉ là thưởng thức niềm vui mà thôi, cuối cùng vẫn là lấy ra chia đều.

“Tiểu thụ! Nếu người không lấy sẽ bị chúng ta cướp sạch nha!” Tiểu Dương hốt một đồng kim tệ nhét vào đai lưng trữ vật, cười nói.

Trong mắt Chú Minh lộ vẻ sùng bái cùng cảm động khi được tín nhiệm, hẳn chưa từng gặp qua đội hữu nào, không hề cố kỵ mà hoan nghênh hẳn đến “chia của”, lại không hề lo lắng sẽ bị hắn nuốt riêng.

Chú Minh giương lên nụ cười thật lớn, cũng xắn tay áo lên, nhảy vào đồng kim tệ, “Lưu một chút cho ta nữa a!”

“Thật nhàm chán.” Sa Lợi Diệp hừ nhẹ một tiếng, nhìn mấy người kia đùa giỡn với núi kim tệ.

“Người không lấy?” Nhất Phương hỏi.

“Dù sao cuối cùng ta cũng được chia một phần, mệt mỏi như vậy để làm chi.” Tiểu Diệp thờ ơ nói: “Ta mệt mỏi quá chừng.”

“Ác!” Nhất Phương lên tiếng, xoay người đi tới trước mặt Hoàng.

Hoàng chính đang cầm một hỏa cầu, hong khô trường bào bị nước làm ẩm ướt.

“Mượn miếng lửa.” Nhất Phương nói, hẳn cũng muốn hong khô y phục ướt nhẹp của mình.

Hoàng không có phản ứng, bắt quả hỏa cầu lại cháy thịnh hơn một chút, Vô Cực cũng điểm mấy khóa quang cầu, lấy mình làm tâm, quang cầu di động giữa không trung, cả thạch huyết ẩm áp hẳn lên.

Hệ thống thông báo! Ngoạn gia Chú Minh, Tà Hỏa Hoàng, Sa Lợi Diệp, Húc Chi Vô Cực, Bạch Bất Xuyên Dương, Nguyệt Phi Ly, Thiên Các Nhất Phương, Thiên Lý Nhậm Ngã Hành, Nhất Kiếm Thiên Hạ, giải khai nhiệm vụ thần điện, thưởng 1000 danh vọng.

Nhất Kiếm đang nhật lên trang bị cuối cùng trên mặt đất, trước mắt nhảy ra đoạn hệ thống thông báo này.

“Một nghìn!” Nhất Kiếm kinh ngạc kêu lên.

Trong Thiên Vận, giá trị danh vọng thưởng cho khi hoàn thành nhiệm vụ không cao, một nghìn danh vọng này, chính là phần thưởng cao nhất từ trước đến nay! Xem ra Trình Ngũ nói về nhiệm vụ thưởng danh vọng cao chính là cái này đi. Thông báo vừa biến mất, thạch huyết đột nhiên mãnh liệt lay động, trên đầu không ít nham thạch rớt xuống, mặt đất cũng vỡ vụn ra.

Ta lúc này mới nhớ lời Tinh Tiết Hắc Mâu đã nói qua, vội vã nói với mọi người: “Tinh Tiết nói, khi chúng ta giải xong nhiệm vụ, nơi này sẽ sụp xuống.”

“Vậy còn chờ cái gì, còn không mau chạy!”

Một mảnh loan nguyệt treo trên nền trời đêm trong sáng, ánh sáng bạc mong manh nhẹ nhàng tỏa ra.

Ngay lúc loan nguyệt lên tới giữa trời, trong cát vàng cuộn cuộn, từ trống rỗng đột nhiên hiện ra một tòa thần điện ngân bạch sắc, những người chơi ở bên ngoài chờ đợi đã lâu, nhanh chân sôi nổi đi vào tòa thần điện chỉ xuất hiện trong năm phút này.

Thiên Lý cũng lôi kéo Tiểu Dương chạy đi, nhưng bọn hắn vừa đưa chân tiến vào cửa thần điện, lập tức bị một kết giới trong suốt đẩy bật ra.

“Quả nhiên vào không được nữa.” Thiên Lý ảo não nói.

Nhìn kỹ có thể phát hiện, trên người Thiên Lý và Tiểu Dương đều dính đầy bụi đất cát vàng, đương nhiên những người khác cũng không tốt hơn chỗ nào.

Chúng ta tại góc thạch huyết phát hiện một cầu thang dẫn lên trên, trước khi tất cả đổ sụp xuống, ly khai thạch huyết. Lối ra của cầu thang giấu ở trong một cồn cát lớn, phải từ đó mà bò đi ra. Y phục trên người chúng ta ẩm ướt nên dính đầy đất cát. Vậy nên mới thành bộ dạng mặt đầy bụi đất như lúc này.

Thiên Lý không thể làm gì khác hơn là lại lôi kéo Tiểu Dương, ủ rũ đi trở về.

“Thật đáng tiếc.” Tiểu Dương thất vọng nói.

“Đừng thất vọng!” Chú Minh vỗ vỗ vai Tiểu Dương và Thiên Lý: “Tử đại có rất nhiều chỗ vui có thể đến thám hiểm.”

“Nói cũng phải!” Tiểu Dương cười nói.

Lúc này, nguyệt diệu chi điện màu ngân bạch đột nhiên phát sinh quang mang chói mắt, thần điện to như vậy từ từ biến mất trong ánh sáng mãnh liệt mà lại không chói mắt kia. Ngân quang tán đi, chỗ đất trống nguyên bản có thần điện, trong trống rỗng cuộn lên một màn ánh sáng bạc, mang theo nhiều điểm lấp lánh, uốn lượn bay vút lên về phía loan nguyệt.

Vây chung quanh chỗ đất trống là những người chơi đang ảo não vì không chạy kịp thời gian 5 phút thần điện xuất hiện, nhìn thấy màn ngân tinh đáng yêu này, biểu tình buồn bực được thu hồi không ít. Chỉ ít, chuyển đi này bọn họ cũng không phải uống công.

“Không vào được cũng không tệ a.” Tiểu Diệp vươn tay bắt lấy tấm màn bạc.

“Xem ra trang web viết không hoàn toàn chính xác.” Vô Cực nói: “Nguyệt diệu chi điện cũng rất đẹp.” Đương sơ hắn tra được tư liệu nói trong bốn thần điện, đẹp nhất chính là Tịch dương chi điện, cho nên Vô Cực mới bảo mọi người tập hợp buổi chiều.

“Giờ phải làm gì đây?” Nhất Kiếm hỏi.

Ánh trắng ôn hòa rơi trên cồn cát nhấp nhô, những hạt cát phản xạ ánh trắng, từng điểm từng điểm, lóe sáng lấp lánh.

“Ta muốn đi xem Xích Thổ đại lục.” Ta dừng ở viễn phương, không yên lòng nói.

“Xích Thổ đại lục? Nguyệt đại ca vì sao đột nhiên lại muốn đến đó?” Thiên Lý hỏi.

“Ta... có chuyện cần phải hoàn thành.” Ta nhắm mắt lại, nỗ lực hồi tưởng hình ảnh vừa nhìn thấy trên trụ đá kia.

Giữa hoang mạc, trường bào hồng sắc, ở trong gió bay múa đến bi thương...

Dưới ánh nền yếu ớt, mặt bạch ảnh cô độc vô tận...

Trên bình thai bạch sắc, trình ngũ chỉ về phương xa nói: “Người kia, đã xuất hiện.”

Còn có... vị chiêm bặc sư mặc áo choàng thần bí, nhìn vào thủy tinh cầu, thì thầm nói: “Con thuyền... đến từ hướng tây, hi vọng... đã rồi đến.”

Ta vẫn cho rằng Trình Ngũ nói “người kia” là Vô Cực.

Ta vẫn cho rằng chiêm bặc sư nói “con thuyền”, là chỉ thuyền cứu viện.

Thẳng đến bốn hình ảnh này gộp cùng một chỗ, ta mới biết được, nguyên lai là...

“Chuyện gì?” Nhất Kiếm hỏi tiếp.

“Biệt Tây Bắc lần kia người cũng có đi theo giải đi?” Ta hỏi lại Nhất Kiếm.

“Ừ!” Nhất Kiếm gật đầu. “Có a, làm sao vậy?”

“Người còn nhớ rõ, thôn trưởng tân thủ thôn Ma tộc nói, kẻ phản bội Biệt Tây Bắc là ai không?”

“Àn... Không nhớ rõ lắm.” Nhất Kiếm suy nghĩ một chút, “Hình như là một chiếu tướng.”

“Lúc chúng ta đi đánh kim sắc linh đang, không phải tại tầng trên cùng Chiếu Tướng trưng phát hiện một NPC sao?”

Lạc Hồn xen vào: “Ý của ngươi là...”

“Ta không quá khẳng định.” Ta nói: “Cho nên muốn đi xem.”

Tiểu Diệp nói rằng: “Chúng ta cùng đi đi! Ta sớm đã muốn nhìn Biệt Tây Bắc một cái.”

“Đúng vậy! Cùng đi giải đi!” Tiểu Dương cũng reo lên.

“Không được.” Ta từ chối khéo ý tốt của mọi người. “Ta không muốn hại các người một chuyến tay không.”

Nhất Kiếm há mồm đang muốn nói cái gì đó, lại bị Vô Cực đưa tay ngăn lại.

“Ta đi cùng Nguyệt là được rồi.” Vô Cực nói.

“Không cần...” Ta tự mình đi thì tốt hơn.

“Người đi một mình không đến được tầng cao nhất Chiếu Tướng trưng đâu.” Vô Cực nói một câu đã đem lời cự tuyệt bên miệng ta đánh trở về.

“Ta đi được mà... Chỉ là một đường đi tới mà thôi... Ta không có vô dụng như vậy.” Lầm bà lằm bằm. Được rồi, kỳ thực là đi không được...

“... Ta cùng Vô Cực trực tiếp ngồi thuyền đến Xích Thổ, không trở về trung ương.” Ta nói: “Các người xem phải về thành hay tiếp tục ở lại Tử đại cũng được.”

“Vì sao không đi từ trung ương?” Thiên Lý hỏi: “Như vậy tương đối nhanh cũng rẻ tiền hơn đi.”

“Tử Vong đại lục mới mở một con đường hàng hải mới, có thể trực tiếp đến cảng phụ cận Chiếu Tướng trưng, tuy rằng phải chuyển không ít trạm, thế nhưng... đỡ hơn là phải đi qua con đường không lối về.” Ta nói.

“Ác ác ác!” Mọi người đều lộ ra biểu tình ‘thì ra là như thế’.

Cùng với việc phải đi con đường quý giá kia, ta thà tình nguyện dùng nhiều tiền và tốn thời gian hơn.

Đường hàng hải mới này có không ít tiểu đảo, ta và Vô Cực lại không gấp, vì vậy chỉ cần thấy hòn đảo nào đẹp liền dừng lại dạo quanh, như vậy một đường đi một chút dừng một chút, đến trưa ngày hôm sau mới đến Xích Thổ đại lục.

Bến cảng phụ cận Chiêu tướng trũng gọi là Thu Ly cảng, thôn trang không lớn, người chơi trong thôn cũng không ít, hơn nữa phần lớn là Hắc Yêu. Chúng ta tại trong thôn mua các loại dược phẩm, liền xuất phát đi đến Chiêu tướng trũng.

Chiêu tướng trũng, quái từ tầng 1 đến tầng 4 đối với chúng ta không hề có tính uy hiếp, nhưng bởi vì hiện giờ ở chỗ này có rất nhiều người luyện công, tha quái theo có thể hại đến người khác, cho nên chúng ta không thể làm gì khác hơn là đánh từng con từng con mà đi tới.

Đánh loại quái chặn đường mà chẳng có điểm kinh nghiệm này, thực sự là... phiền chết người đi được!

Tới tầng 5, chúng ta không ham chiến trực tiếp bước vào đồ đẳng đồ như máu tiến vào thạch huyết.

NPC thân mặc bạch y, mặt không có chút máu vẫn như cũ cúi đầu nhìn đất, cũng không nhúc nhích đứng ở linh đàn. Bóng dáng của hắn, bị ánh nến yếu ớt hoảng động lúc ẩn lúc hiện. Giống như chiếc lá khô cô độc trên cành, trong cơn gió mạnh, bất an run rẩy.

“Xin chào, xin hỏi người có quen biết Biệt Tây Bắc không?” Ta đi tới bên cạnh NPC kia, hỏi.

Nghe được ba chữ Biệt Tây Bắc, trên mặt NPC lộ ra một tia hoang mang.

“Biệt Tây Bắc... Là ai?”

Nghe thấy hắn hỏi như vậy, ta còn cho là mình nghĩ sai rồi, đang định rời đi, rồi lại nghe NPC nói: “Vì sao... Ta lại có ấn tượng với cái tên này?”

“Có ấn tượng?” Ta không giải thích được hỏi. Đây là ý gì?

“Ta không nhớ gì cả... ngay cả ta là ai... vì sao ở chỗ này.” Hắn thống khổ ôm lấy đầu.”Cái gì đều... không nhớ được, thế nhưng... vì sao ta lại cảm thấy cái tên này rất quen thuộc?” Hắn lẩm bẩm..

“Biệt Tây Bắc... Biệt Tây Bắc... Tên này mỗi khi ở trong lòng mặc niệm một lần, là cảm thấy đau, nỗi đau sâu tận xương tủy... Còn có, thật sâu, thật sâu.... tưởng niệm.”

Hắn mờ mịt nhìn ta.”Biệt Tây Bắc rốt cuộc là ai?” Lại dời tầm nhìn qua hai tấm biển trái phải linh đàn, chữ viết từ lâu đã không còn thấy rõ.

“Mà ta... là ai?” Thì thào hỏi.

Người không thể quên được quá khứ bi thảm...

Kẻ không thể nhớ tốt đẹp từng trải qua...

Hai người kia, đồng dạng bị thương.

“Ta mang người đi tìm Biệt Tây Bắc, có thể người sẽ nhớ ra.” Ta nói.

“Mang ta đi tìm hắn, ta muốn thấy hắn.”

Hắn nói xong, trước mắt chúng ta nhảy ra một dòng thông báo.

Hệ thống thông báo. Xúc phát nhiệm vụ ẩn giấu: Quá khứ của Cô Hồn.

“Xem ra nhiệm vụ ẩn này, phải nói ra tên của Biệt Tây Bắc mới có thể xuất hiện.” Vô Cực nói: “Bây giờ chúng ta phải đi tìm Biệt Tây Bắc.”

“Ân, về thành trước đi!” Ta nói, liền muốn lấy ra hồi quyển trở về thành.

“Chờ một chút!” Vô Cực ngăn ta lại.”Trước phải nhìn kỹ nội dung nhiệm vụ đã.”

“Ân?” Ta theo lời gọi ra bảng nhiệm vụ, nhìn xong, nhin không được kêu một tiếng, “Không thể nào!”

Nội dung nhiệm vụ nói rõ, NPC “Cô Hồn” không thể thu vào không gian sủng vật, chỉ biết di động phía sau người chơi, nếu như ta sử dụng hồi quyển trở về thành, hắn cũng chỉ có thể từ nơi này chậm rãi đi ra ngoài.

Lượng máu của Cô Hồn chỉ có một trăm, công kích, phòng ngự, miễn tiện, các loại tố chất đều là một, một con quái ở đây tùy tiện cho một đấm là có thể bóp chết hắn ngay lập tức, nếu như Cô Hồn “thăng”, nhiệm vụ này sẽ thất bại.

Cô Hồn ngoại trừ dễ thăng ra, còn có một chỗ cũng rất phiền phức, chính là tốc độ di chuyển của hắn cực kỳ chậm (siêu, cấp, chậm!), còn có thể thỉnh thoảng lại dừng lại chờ ra, cũng may không cho Nhất Kiếm theo tới làm nhiệm vụ, bằng không khó đảm bảo hắn sẽ không kiên nhẫn mà một đao chém chết Cô Hồn này.

Cô Hồn có thể theo người chơi cười phương tiện giao thông, tuy rằng phải dùng tiền xe nhiều hơn, nhưng còn tốt hơn một đường lết bộ đến sa mạc ma vực. Chúng ta ra Chiêu Tướng trung, lại từ Thu Ly cảng ngồi thuyền đến Bích Sa cảng, tiếp tục ngồi mã xa đến Long Tư Khảm Thành.

Bởi vì còn phải mang một Cô Hồn siêu cấp dễ teo, nên ta cùng Vô Cực, đi theo một mạo hiểm đội cũng muốn đi sa mạc ma vực luyện công, dưới sự “hộ tống” của họ (chủ yếu là bảo vệ cái cô hồn hết chỗ dùng kia), rất thuận lợi đi đến giáp giới ma quật.

“Phía trước chính là ma quật.” Một kỹ sĩ trong đội nói: “Chúng ta không qua đó, các người cẩn thận một chút.”

“Cảm tạ. Các người cũng phải cẩn thận!”

Đội mạo hiểm kia quay lại về khu luyện công của mình, chúng ta lại tiếp tục đi sâu vào trong ma quật.

Quái ở ma quật đại thể là Cốt Long cấp 125, đẳng cấp mặc dù không thấp, nhưng bởi vì số lượng ít, cho nên chúng ta vẫn có thể ứng phó được.

Đánh ngã một Cốt Long chặn đường, cốt trụ nhuộm máu đã dần dần xuất hiện trong màn sương phía trước.

Sương phủ mờ mịt, vẫn không ngăn được thân ảnh hồng sắc thê lương kia, chúng ta từ xa xa đã nhìn thấy Biệt Tây Bắc đang bước về phía này. Đương nhiên, Cô Hồn cũng thấy được.

“Biệt Tây Bắc... Tiểu Biệt?”

Tiếng gọi quen thuộc này, tựa như sấm sét bên tai, hung hăng đập vào lòng Biệt Tây Bắc, hắn ngây ngốc sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.

Một lúc lâu, hắn mới lên tiếng.

“Vô Hỏa, người... Vì sao phải đối với ta như vậy?” Ngữ điệu ưu tư, thần tình đau thương không gì sánh được.

“Vô Hỏa? Là tên của ta?” Hắn nhíu mày thật chặt. “Đúng... ta là Vô Hỏa, là một... chiêu tướng.” Khi nói chuyện, trên người Vô Hỏa phất lên bạch quang, thân ảnh nguyên bản mờ lung không rõ từ từ rõ ràng, chậm rãi, biến trở về bộ dạng khi còn sống.

Vô Hỏa một thân khôi giáp vàng óng ánh, áo choàng ám hồng sắc theo gió phiêu lãng, tạo ra từng đạo tàn ảnh.

Cùng lúc đó, trên đầu Nguyệt và Vô Cực nhảy ra thông báo nhiệm vụ hoàn thành cùng phần thưởng.

“Ta vì sao...” Vô Hỏa vì hoang mang mà đôi mày càng cau chặt.”Vì sao... vì sao phải...” Hắn xoa bóp trán, thống khổ ngồi phịch xuống đất.

“Không có khả năng... Ta rõ ràng... rõ ràng... Thế nhưng ta lại...” Những lời vụn vặt người bên ngoài nghe không hiểu, thân thể lung la lung lay, gần như muốn điên cuồng.

“Ta yêu người, Vô Hỏa, ta yêu người a...” Biệt Tây Bắc đang âu sầu bỗng nhiên trở nên ngoan lệ “Thế nhưng ta lại rất hận rất hận người!”

“Ta hận người!” Thanh âm thê lương chưa dứt, Biệt Tây Bắc vung liềm đao lên, hướng Vô Hỏa chém tới.

Vô Hỏa chậm rãi ngẩng đầu, không tránh cũng không trốn, mặc cho đao của Celtic đánh úp tới, trong mắt hắn, tràn đầy thống khổ sấm hối cùng bất đắc dĩ.

Nếu một đao này chém cuống, nhiệm vụ coi như đã kết thúc đi. Sau đó Vô Hỏa sẽ trở về bên trong Chiếu tướng trủng, đợi người tiếp theo biết “Biệt Tây Bắc” dẫn hấn đến ma quật, cũng sẽ lại một lần nữa “giết chết” người mình yêu quý, cứ lập đi lập lại như vậy, thống khổ cứ mãi tuần hoàn.

Nhưng ta chỉ là một người chơi, vô pháp cải biến trình tự trò chơi đặt ra, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành... Chỉ có thể, cứ vậy mà rời đi.

Không được!

Ta không nên như vậy! Nếu cứ như thế mà ly khai, chúng ta tới nơi này một điểm ý nghĩa cũng không có.

Nếu như ta xem Vô Hỏa như một NPC, ta đây cũng chỉ có thể là một “người chơi” không thể thay đổi được điều gì. Nếu như ta xem Vô Hỏa là một con người, ta chính là một “con người”, một người có thể trợ giúp “người” khác!

Ta quay đầu nhìn về phía Vô Cực, đối diện với ánh mắt kia, còn chưa mở miệng, Vô Cực cũng đã ngằm hiểu gạt đầu, dương tay, nhanh chóng phát ra một đạo phong nhận, đánh bật đao thể Biệt Tây Bắc vung tới.

“Đáng ghét!” Biệt Tây Bắc không hề phòng bị Vô Cực đánh lảo đảo, phần nộ trùng chúng ta.”Chờ ta giết người này, trở lại đối phó các người!” Nói xong, lần thứ hai vung đao muốn chém.

“Dừng tay!” Ta giương giọng kêu lên: “Mau dừng tay a! Giết hấn rồi người nhất định sẽ hối hận.” Nếu Vô Cực không ngăn ta, ta đã sớm vọt tới trước mặt Biệt Tây Bắc.

“Biệt tây bắc, người còn chưa hiểu sao? Những điều này không phải sự thật! Vô Hỏa cũng không phản bội người a!” Ta kích động nói: “Quá khứ của người cũng không phải sự thật, chỉ là trình tự thiết kế mà thôi... Đây chỉ là một trò chơi a! Nếu quá khứ cũng không tồn tại, vậy người vì sao muốn hận hấn ni?”

“Hấn phản bội ta...” Biệt Tây Bắc xót xa nói: “Hấn lừa gạt ta!”

“Không phải!” Ta chậm rãi lắc đầu, “Hấn không có... Người chỉ cần dụng tâm nhìn sẽ biết.” Ta chỉ vào Vô Hỏa đang quỳ trên mặt đất.

Vô Hỏa vẻ mặt đầy hối hận, thần tình thậm chí còn thống khổ hơn cả Biệt Tây Bắc.”Ta... Ta không muốn phản bội Tiểu Biệt, ta không thể nào phản bội hấn a! Ta thương hấn như vậy, làm sao có thể... Không có khả năng a...” Hấn nỉ non.”Chúng ta đã trải qua rất nhiều trở ngại mới có thể ở cùng một chỗ, ta thế nào có thể làm như vậy...”

Thế nhưng chuyện phản bội thực sự xảy ra trước mắt, làm hấn thống khổ, cũng làm hấn không giải thích được.

“Cho nên, này cũng không phải sự thật.” Ta nói: “Vô Hỏa sẽ không, cũng không nghĩ phản bội người.”

“Người đã nói như vậy,” Thần tình Biệt Tây Bắc lạnh xuống. “Quá khứ của ta và Vô Hỏa đều là trống rỗng, cho nên, ta không cần hận hấn, như vậy...”

“Tình yêu của chúng ta trong lúc đó chẳng phải cũng không tồn tại sao?” Biệt Tây Bắc cười đến rất châm chọc.

Yêu không thành cũng không thể hận, như vậy, hấn rốt cuộc nên đi nơi nào?

“Này...” Bản thân ta đúng là không cẩn thận nghĩ đến điểm này, bị Biệt Tây Bắc hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy! Nếu như hận không tồn tại, vậy yêu thì sao?

“Có tồn tại hay không, rất quan trọng sao?”

Vô Cực rũ mắt nhìn Vô Hỏa một chút, lập tức nhìn về phía Biệt Tây Bắc, nói: “Yêu hay không yêu, cái gọi là chân thật, nằm trong lòng mình.”

“Nếu như ký ức không thể tin, vậy hỏi tâm.” Khi nói chuyện, Vô Cực vươn tay ôm lấy thất lưng ta.

“Hỏi lòng mình?” Vô mặt Vô Hỏa mở miệng.

“Các người có tâm chứ, cho dù là một chương trình, cũng có tâm.”

Biệt Tây Bắc khẽ khép lại hai mắt, Vô Hỏa đặt tay lên trước ngực mình, không lâu sau, bọn họ đã có đáp án.

Vô Hỏa chống tay, cật lực đứng lên, lắc lư đi về phía Biệt Tây Bắc. Biệt Tây Bắc nở nụ cười tuyệt mỹ, gắt gao ôm lấy Vô Hỏa mặt đầy nước mắt.

Thanh liêm đao chường quấn giết chóc trên tay hắn, sớm không biết bị hắn ném đi nơi nào.

“Nếu như quá khứ cũng không tồn tại, vậy tin tưởng, chờ mong vào tương lai.” Ta có rất nhiều cảm xúc.

Ta đã từng, vì quá khứ không tồn tại của Biệt Tây Bắc mà cảm thấy thật đáng buồn, nhưng cho dù chưa từng có quá khứ, bọn họ, còn có tương lai...

“Đi thôi!” Vô Cực tựa vào bên tai ta, nhẹ giọng nói: “Cần phải trở về!”

“Àn.” Ta gật đầu, theo Vô Cực xoay người ly khai.

“Nếu không có Vô Cực, ta nghĩ chuyện này đại khái sẽ không kết thúc viên mãn như vậy đâu.” Ta nhẹ dựa lên vai Vô Cực, nói: “Không nghĩ tới, Vô Cực sẽ nói ra những lời có đạo lý như thế.”

Vô Cực oán giận liếc ta.”Ta nói những lời trong lòng mình.” Quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Ta theo đường nhìn của Vô Cực nhìn lại, chỉ thấy trong màn sương xám mờ lung, mái tóc dài màu hắc lam của Biệt Tây Bắc, áo choàng đỏ sẫm của Vô Hỏa, này một lam một đỏ, mơ hồ giao triển phiêu động trong gió.

Rốt cuộc, sẽ không xa nhau nữa...

Lúc này nhóm người đầu tiên đến tầng cao nhất Chiếu tướng trung phát hiện, NPC như quỷ hồn bán trong suốt không nói lời nào đứng trong vùng cấm quái vật, biến thành một vị chiếu tướng mặc khôi giáp vàng óng ánh, áo choàng đỏ sẫm, thoát nhìn uy phong lẫm lẫm, mà phía sau vị chiếu tướng này còn có một truyền tống trận không biết dẫn đi đâu.

Lòng hiếu kỳ có thể giết chết rất nhiều con mèo, nhiều người chơi ỷ vào đẳng cấp cao, không sợ chết bước vào truyền tống trận. Nhưng lại không thể ngờ, lối ra truyền tống trận chính là nơi ở của Biệt Tây Bắc lão gia—sa mạc ma quái. Người chơi kia mắt còn mở ra, đã bị Biệt Tây Bắc một đao tống về điểm hồi sinh, ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.

Từ nay về sau, trên trang thảo luận Thiên Vân lại có thêm một đề tài hấp dẫn.

Ta cùng Vô Cực trở lại trung ương đại lục, dùng kênh đoàn lên tiếng chào hỏi mọi người.

“Mọi người khỏe a, chúng ta đã trở về.” Vậy mà đáp lại chúng ta không phải nhiệt tình ân cần thăm hỏi, cũng không phải hiếu kỳ đích hỏi nội dung nhiệm vụ, mà là...

“Sao các người trở lại nhanh như vậy!” Nhất Kiếm kinh ngạc thốt lên, còn mơ hồ nghe được hắn kêu một tiếng, “Thảm rồi!”

“Các người thật nhanh nha!” Tiểu Dương cũng nói: “Ta còn tưởng rằng các người còn lâu nữa mới về!”

“Cái này gọi là nhanh? Trên đường chúng ta còn kéo không ít thời gian a!” Ta hoài nghi hỏi: “Các người làm sao vậy?”

“Không... Không có gì a!” Tiểu Diệp cười ha ha.”Đúng rồi! Giờ cũng khuya lắm rồi! Nguyệt Nguyệt có muốn đi ngủ không?”

“Ta trở về thành chính lý đồ vật xong sẽ đi ngủ.” Ta trả lời.

“Không nên trở về a!” Tiểu Diệp kêu lên.

“Đúng vậy! Nguyệt đại ca, các người ở bên ngoài chơi lâu lâu nữa đi, không cần vội vã trở về như vậy.” Chú Minh cũng phụ họa, tiếng nói của hắn tựa hồ có chút run rẩy.

“Đây là có chuyện gì?” Ta không giải thích được nhìn về phía Vô Cực.”Cho dù trong thành phát sinh chuyện gì, cũng không cần gạt chúng ta chứ?”

“Trời biết.” Vô Cực nhún nhún vai, cũng đồng dạng không hiểu ra sao.

“Mau trở về xem.” Vô Cực nói.

Vốn ta và Vô Cực còn muốn đi dạo quanh mấy tòa thành xung quanh rồi mới trở về, thế nhưng thái độ Nhất Kiếm bọn họ khiến ta rất hiếu kỳ, cho nên chúng ta quyết định lập tức khởi hành trở về thành.

Vừa mới trở lại Ngân Chi Vô Hận thành, vừa xuống xe ngựa, là thấy ngay Nhất Kiếm cùng Sa Lợi Diệp dẫn đầu, toàn bộ thành viên Ngân Chi Vô (bao gồm cả Danh Dao Môn luôn chui trong hầm) bao vây mã tràng, dọa một số người chơi muốn ngồi mã xa hai mặt nhìn nhau, không biết phát sinh chuyện gì.

Thấy trận thế lớn như vậy, ta không khỏi bật cười.”Ta biết ta cùng Vô Cực đi ra ngoài thật lâu, nhưng các người cũng không cần phải [nhiệt tình] hoan nghênh chúng ta về như thế chứ!”

Vô Cực phản ứng càng trực tiếp.”Làm cái gì vậy?” Hắc lạnh lùng nói.

“Không có gì.” Tiểu Diệp cười bồi, “Chúng ta chỉ là rất tưởng niệm Nguyệt Nguyệt cùng Vô Cực lão đại nha.” Những lời này vừa nghe là biết ngay đang nói dối.

Ta lắc đầu, mặc kệ bọn họ làm trò quỷ quái.

“Tránh qua một chút.” Ta nói: “Ta phải về thành cất đồ.” Kể cả những thứ đánh được ở Tử Vong đại lục, trên người ta có không ít chiến lợi phẩm, nếu không mau chỉnh lý lại, không gian trữ vật của ta sẽ đầy tràn ra.

“Giờ cũng đã nửa đêm rồi.” Nửa Cuộc Đời đứng trước mặt ta, muốn ngăn cản.”Tiểu Nguyệt người đi ngủ trước đi, ngày mai trở lại chỉnh lý sau.” Vừa nói vừa không ngừng nháy mắt ra hiệu với Vô Cực.

“Người đi ngủ sớm một chút đi, như vậy đối với thân thể tương đối hảo.” Vô Cực cũng sửa mà khuyên ta, chắc là mọi người đã mệt hắc gì đó.

“Các người là làm sao vậy?” Ta dở khóc dở cười: “Rất quỷ dị nha.”

“Không có! Làm sao vậy được!” Tiểu Dương cố sống cố chết lắc đầu, vẻ mặt hết sức lo lắng.”Chuyện gì cũng không có, Nguyệt đại ca người nhanh đi ngủ đi!”

Kỳ thực, ta cũng không phải bắt buộc phải chỉnh lý chiến lợi phẩm ngay hôm nay, chỉ là cảm giác mọi người có chuyện giấu giếm ta, làm ta có chút... ần... khó chịu chút chút. Ta quyết định truy vấn đến cùng.

Không cần Nguyệt tận lực truy vấn, “sự tình” rất nhanh đã tự động xuất hiện trước mắt.

Phía trước, một bóng người mảnh khảnh phi nước đại mà đến, người nọ mặc vũ y đồ tươi, vô cùng tương xứng với gương mặt kiều mị. Vẻ mặt nàng tha thiết chờ đợi, đôi mắt hạnh hắc bạch phân minh lóe lên lệ quang làm người khác tan nát cõi lòng, chỉ cần là nam nhân, nhất định đều không chống cự được mị lực của nàng, nhất là nam nhân bị nàng dính sát vào người.

Nam nhân này, đương nhiên chính là Húc Chi Vô Cực.

“Húc, ta rất nhớ người.” Phương Thủy Trữ nháy đôi mắt như sao trời ẩm ướt, yếu ớt nói.

“Phương... Thủy Trữ? !” Tuy rằng ôn thơm ôn ngọc trong ngực, thế nhưng Vô Cực một chút xíu cảm giác vui vẻ cũng không có, hắc hiện tại chỉ muốn giết người!

Vì sao không thông tri hắc ngay lúc hắc vừa về trung ương đại lục chứ!

Vì sao bọn họ toàn bộ đều chạy đến, cũng không lưu vài người ở trong thành ngăn cản Phương Thủy Trữ.

Vô Cực thật muốn đem tất cả những kẻ trước mặt — bao gồm cả Phương Thủy Trữ — xé nát ra!

Cũng bởi vì Vô Cực đang nổi nóng, cho nên hắc quên lúc này hắc là phải đẩy “ôn hương ôn ngọc” trong lòng ra trước, tránh cho hiểu lầm.

“Nguyên lai là như vậy a...” Nhìn thấy Phương Thủy Trữ nhào vào lòng Vô Cực, nhìn Vô Cực không có bất kỳ phản ứng gì, Nguyệt sững sờ một chút, chợt nói.

“Vậy các người có thể cho ta qua chưa.” Nói xong, đưa tay đẩy Nhất Kiếm đang đứng ngốc không nhúc nhích, đi hướng thành chủ thất.”Không cần lo lắng, chính lý xong đồ đạc ta sẽ đi ngủ.”

“Đây là có chuyện gì?” Cái này đổi lại mọi người hai mặt nhìn nhau, không hiểu ra sao.

—

57. Chương 57: Ôn Nhu Duy Nhất

Bầu không khí ở Ngân Chi Vô cho tới bây giờ chưa từng quỷ dị như thế này, ngay cả những ngày Vô Cực uể oải mất tinh thần, hoặc là thời gian Minh Nguyệt khám nhân vật trọng luyện, cũng không có giống như bây giờ, mỗi người đều cẩn cẩn dực dực sợ mình lỡ lời nói sai gì đó.

Nhưng điều này không bao gồm ba vị “đương sự”.

Phương Thủy Trữ – đầu sỏ lớn nhất trong mọi chuyện, vẫn như cũ mỗi ngày bày ra bộ dạng điềm đạm đáng yêu quần quýt si mê Vô Cực. Nói nào là lúc trước mình ly khai là tình thế bất đắc dĩ, là bị Tiêu Dao Công Tử bức, mà sau đó nàng thương tâm hối hận cỡ nào, tưởng niệm dày vò ra sao, giống như cả sự kiện chỉ có nàng là người bị hại, bị thương tổn lớn nhất vậy.

Nàng khiến cho bè phái kích động Nhất Kiếm Thiên Hạ cùng Sa Lợi Diệp rất muốn liên thủ bóp chết nàng ta, mà ý tưởng của bè phái lãnh tinh cùng âm mưu Hoàng và Nửa Cuộc Đời, lại khủng bố đến mức không ai dám đi nghiên cứu sâu...

Một đương sự khác, thành chủ đại nhân của chúng ta – Húc Chi Vô Cực, vô luận Phương Thủy Trữ làm sao dây dưa hấn, làm sao khóc lóc kể lể với hấn, luôn luôn không ừ hử một tiếng, bày ra biểu tình lớn nhất của mình — diện vô biểu tình, không ai nhìn ra được rốt cuộc Vô Cực suy nghĩ cái gì.

Người duy nhất biết đến, đại khái chỉ có Nửa Cuộc Đời Phong Vân. Hấn mỗi thấy Phương Thủy Trữ quần quýt lấy Húc Chi Vô Cực, trước hết tặng một bạch nhãn qua, sau đó về mặt bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Thái độ Nửa Cuộc Đời Phong Vân thần bí như thế, trong lòng mọi người càng lúc càng bất an, nhất là Sa Lợi Diệp cực kì lưu ý sự phát triển của Húc Nguyệt, càng chưa từ bỏ ý định lôi kéo Nửa Cuộc Đời Phong Vân không ngừng hỏi.

“Nửa Cuộc Đời đại ca.” Sa Lợi Diệp lại quần quýt lấy Nửa Cuộc Đời Phong Vân.”Người nói cho ta biết Vô Cực lão đại rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì đi.”

“Chuyện này, không phải chuyện chúng ta có thể nhúng tay vào.” Nửa Cuộc Đời vẫn trả lời có mỗi một câu.

“Thế nhưng Nguyệt Nguyệt thực đáng thương a!” Đôi mắt to của Sa Lợi Diệp cũng chớp chớp rất đáng thương.

“Ta cũng không có biện pháp.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân cười khổ, sau đó, lại giống như những lần trước – bỏ của chạy lấy người.

“Đáng ghét!” Nhìn bóng lưng Nửa Cuộc Đời Phong Vân cuống quýt chạy đi, Sa Lợi Diệp tức giận đến giậm chân.

Được rồi! Ý tưởng của Vô Cực nàng không có bản lĩnh đoán được, vậy thì cứ làm những chuyện mà nàng có thể làm là được rồi, Sa Lợi Diệp cũng không tin nàng không thể đuổi cổ con hồ ly lông đỏ chết tiệt kia!

Bất quá... vẫn là tìm được Nguyệt Nguyệt trước rồi nói sau, y đã mất tích suốt mấy ngày rồi.

Tận mắt nhìn thấy một màn Phương Thủy Trữ chui đầu vào lòng Vô Cực, ngày thứ hai, Nguyệt Phi Ly tuy rằng cứ login theo lệ thường, thế nhưng không biết y lại trốn đi nơi nào. Kênh đoàn tìm không ra, kênh

mặt cũng không hồi đáp, người rõ ràng có online, lại giống như rút mang không nói một câu, Thiên Vận... không, trung ương đại lục lớn như vậy, căn bản không biết người sẽ đi nơi nào, mọi người trong đoàn đều vội muốn chết.

Mọi người trong sự lo lắng, hoang mang, phần hận... các loại tâm tình nhiều lần dày vò dưới tình huống, lại qua hai ngày sự tình cũng không phải không có tiến triển, chỉ ít Sa Lợi Diệp nghĩ tới một diệu kế. Tha tìm tới Tàng Dao.

“Người nói Phi Ly mất tích?” Nghe xong cả câu chuyện, Tàng Dao cảm giận nghiêng rằng: “Húc Chi Vô Cực thế nào không đi tìm hắc ni!”

“Không phải là mất tích!” Sa Lợi Diệp nói: “Là trốn đi. Làm sao ta biết Vô Cực vì sao không đi tìm Nguyệt Nguyệt, nói không chừng hắc căn bản không muốn tìm.” Rõ ràng mặc kệ chuyện của y mà, khẩu khí Sa Lợi Diệp vẫn đầy chua xót.”Hắn nhất định đối với con hồ ly lông đỏ kia tình cũ khó quên!”

“Đáng giận! !” Tàng Dao siết chặt nắm tay, vẻ mặt thống khổ.

Nếu như Nguyệt và Vô Cực cùng một chỗ có thể được hạnh phúc, vậy toàn bộ tưởng nhớ, tất cả chua xót, Tàng Dao cũng có thể mặt không đổi sắc nuốt vào.

Mà hôm nay...

“Ta đi tìm hắc ni!” Tàng Dao cắn răng, bỏ lại những lời này, cũng không quay đầu lại chạy đi.

“Uy uy uy! Người thực sự tìm được sao?”

... Sa Lợi Diệp chỉ đang nói với không khí!

“Được rồi! Coi như người tìm được.” Nàng tiếp tục nói với không khí, “Như vậy, ta sẽ trở lại đi tìm tên nam nhân chết tiệt kia!” Nói xong, nàng sôi nổi chạy về thành chủ thất,

“A! Đúng rồi.” Dừng lại cước bộ, xoay người, Sa Lợi Diệp về phương hướng Tàng Dao ly khai hai tay tạo thành chữ thập.”Ngượng ngùng, vì Nguyệt Nguyệt, không thể làm gì khác hơn là hi sinh người!”

Bên trong thành chủ thất, đang trình diễn tiết mục mỗi ngày không thay đổi.

Phượng Thủy Trữ ai oán dán trên người Húc Chi Vô Cực, yếu ớt tỉ mỉ kể về quá khứ tốt đẹp, ngữ điệu rất chi là ủy khuất, đủ để khiến tất cả những người nghe thấy vì nàng mà rơi nước mắt đồng tình một phen, nhưng cũng không gồm tất-cả-những-người đang có mặt trong thành chủ thất.

Thiên Các Nhất Phương và Tà Hỏa Hoàng diện vô biểu tình làm chuyện của mình, Nhất Kiếm Thiên Hạ mặt đầy cảm giận lui tại góc, cùng Thiên Lý Nhậm Ngã Hành cũng đồng dạng bất bình kể tai nói nhỏ, mà cáo già Nửa Cuộc Đời Phong Vân lại là rất buồn chán ngồi ở vị trí của mình ngáp dài ngáp ngắn.

“Cáp!” Nửa Cuộc Đời Phong Vân rất có hình tượng lấy tay che miệng. “Buồn chán muốn chết.” Hắn quét một ánh nhìn khinh thường về phía Phượng Thủy Trữ. Đúng là hắn rất thích xem kịch vui, thế nhưng một vở diễn vừa nát vụn lại không có nội dung, còn mỗi ngày diễn đi diễn lại y chang thế, hắn không ngán tận cổ mới là lạ.

“Húc...” Phượng Thủy Trữ ai oán: “Sao anh không nói lời nào, anh cũng không để ý người ta, anh có biết người ta nhớ anh thế nào không?” Nói xong còn vòng đôi tay mềm mại qua cổ Vô Cực.

Cái động tác này, khiến Nhất Kiếm và Thiên Lý đang lui trong góc phải quay đầu lại, khẩn trương nhìn Vô Cực. Nếu như Vô Cực đem đôi tay ở sau lưng kia đặt lên eo Phượng Thủy Trữ, vậy bọn họ có thể gọi Bách Bất Xuyên Dương và Chú Minh về, người không cần ở lại, trực tiếp trên kênh đoàn tuyên bố rời đoàn là xong.

Bất quá, xem ra thành chủ đại nhân không nghĩ để hai tay đổi vị trí, diện vô biểu tình để mặc Phượng Thủy Trữ cọ cọ trên người mình, một điểm phản ứng cũng không có.

Ở đây phản ứng lớn nhất, chính là Sa Lợi Diệp vừa mới bước vào cửa, nàng quát lớn như muốn xé cổ họng: “Vô Cực lão đầu, nếu như người còn tiếp tục ôm ấp con hồ ly lông đỏ kia, đừng trách ta không nhắc nhở người!!!”

“Ai là hồ ly a!” Phương Thủy Trữ giậm chân, trừng Sa Lợi Diệp.

Sa Lợi Diệp không để ý tới nàng, tiếp tục nói cho xong.”Nguyệt Nguyệt sắp bỏ trốn với người khác rồi!” Sa Lợi Diệp lấy tay làm loa bắt bên miệng khuếch đại âm thanh, một bộ chiêu cáo thiên hạ.

Vô Cực còn chưa có phản ứng, Phương thủy Trữ đã giành trước làm khó dễ.

“Nguyệt Nguyệt kia là ai? Có quan hệ gì với anh?” Thái độ của nàng rất giống một ‘thê tử’ khởi binh vắn tội, hỏi “chồng” về đối tượng ngoại tình.

“... Hắn là người ta yêu.” Mấy ngày qua, Vô Cực lần đầu tiên mở miệng. Ngữ khí kia vẫn nhiệt nhu (ấm áp nhu hòa) như vậy, giống như chỉ cần nhắc tới người kia, có thể khiến trái tim lạnh băng của hắn trở nên mềm mại.

“Làm sao có thể!” Phương Thủy Trữ kêu lên, “Nàng đẹp hơn ta sao? Có mị lực như ta sao? Người thế nào không thương ta mà lại đi yêu người khác!” Nàng không tin! Vô Cực nhất định là đang lừa nàng!

“Ta căn bản chưa từng yêu người.” Trên mặt Vô Cực rốt cục có biểu tình, khinh thường nhìn Phương Thủy Trữ.

“Gạt người! Người không phải vì ta mà thương tâm rất lâu sao? Người còn vì ta mà giao ra Tinh Toái Thiên Phần Kiếm! Người yêu ta! Người rất yêu rất yêu ta!” Phương Thủy Trữ chưa từ bỏ ý định kể lể. Nếu như ngay cả Vô Cực cũng không muốn nàng, vậy nàng sẽ không còn bất cứ thứ gì.

“Ai!” Vô Cực than nhẹ một tiếng, “Ta thương tâm, không phải bởi vì người phản bội ta, mà là ta bị người phản bội.”

Những lời này, Phương Thủy Trữ nghe không hiểu, nhưng những người khác đại khái minh bạch. Húc Chi Vô Cực cao ngạo như vậy cao ngạo, cuồng vọng như vậy, đương nhiên chịu không nổi bị người phản bội. Có lẽ có một chút, nhưng hắn không hoàn toàn bởi vì Phương Thủy Trữ, đả kích Vô Cực, chính là chuyện phản bội.

Nhất Kiếm Thiên Hạ cùng những người quan tâm đến chuyện Húc Nguyệt tiến triển, rốt cục thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Ta không tin!” Phương Thủy Trữ cố sống cố chết lôi kéo Vô Cực.”Người nhất định là bởi vì không chịu thừa nhận người còn yêu ta nên mới nói như vậy, bằng không... bằng không sao lại còn để ta ở bên cạnh người!”

“Không đuổi người đi, là hi vọng người có thể tự thấy mình hết gì vọng.” Dù sao cũng là người từng cùng mình bên nhau, Vô Cực không muốn làm quá tuyệt tình.

“Thế nhưng, hiện tại ta bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn được nữa.” Vô Cực lạnh lùng nói.

“Là kẻ tên Nguyệt Nguyệt kia làm hại phải không! Rốt cuộc nàng là ai!” Phương Thủy Trữ không tin mị lực của mình so ra kém người kia.

“Hắn là một người vô cùng ôn nhu, cũng vô cùng tịch mịch...” Ánh mắt Vô Cực lúc này lại trở nên ôn nhu, vừa nhìn là biết, đó là ánh mắt của người đang yêu say đắm.

“Người từng cảm nhận được ấm áp của hắn, sẽ không còn muốn những hơi ấm khác. Ôn nhu của hắn, là truy cầu duy nhất trong cuộc này của ta.” Vô Cực si mê nói.

“Mà thấy rõ sự tịch mịch của hắn, sẽ không bao giờ... buông tay được nữa...”

Đó là tình yêu duy nhất của hắn, là ôn nhu duy nhất hắn mong muốn.

Cũng thương tiếc tịch mịch duy nhất của hắn.

Như si, như cuồng, không muốn, cũng không thể ly khai.

“Na...” Phương Thủy Trữ thập phần kinh ngạc vì thần thái Vô Cực lúc này, cho tới bây giờ, Vô Cực chưa từng lộ ra bộ dạng si cuồng này trước mặt nàng, “Nàng... nàng có đẹp hơn ta không?” Nàng cảm thấy có chút hổ thẹn.

“Hắn?” Vô Cực nhượng mi, tình cảm ấm áp trong mắt càng đậm, si thái càng tăng lên.

“Nếu như không nhìn bề ngoài, vẻ đẹp của hần, không có bất cứ ai so sánh được...”

Đó chính là bộ dạng như thế nào a. Phương Thủy Trữ đang muốn nói như vậy, chợt nghe thấy Vô Cực tiếp tục nói.

“Nếu như nhìn bề ngoài, căn bản người cũng kém xa hần!”

“Ta... Thế nhưng...” Phương Thủy Trữ nhất thời cảm thấy không lời nào để nói. Cư nhiên có một nữ nhân đẹp hơn nàng, ôn nhu hơn nàng, vậy nàng còn muốn tranh cái gì! Nhưng Phương Thủy Trữ vẫn như cũ không muốn đơn giản buông tha như vậy, trong Thiên Vận, nàng được người dưỡng thành quen, nếu như bảo nàng tự mình kiếm tiền, nàng nhất định chịu không nổi. Phương Thủy Trữ quần quít lấy Vô Cực, nũng nịu nũng nịu: “Vậy bằng không ta làm thiếp nha, người ta thật sự rất yêu anh, anh đừng vứt bỏ người ta mà.”

Hai tay của thành chủ đại nhân của chúng ta, tốt cuộc đã rời khỏi vị trí cố định, hần vươn tay, đập lên vai Phương Thủy Trữ, đẩy nàng ra.

“Vô Cực?” Phương Thủy Trữ hoang mang nhìn hần.

“Ta nói rồi, ta đã không còn kiên nhẫn với người nữa.” Vô Cực nhẹ nhàng dời bước, giật ra khoảng cách giữa hai người.”Người nếu không chịu tự mình rời đi, ta cũng chỉ đành tìm người giúp người.” Hần dời ánh mắt về phía Nhất Kiếm Thiên Hạ.

Nhất Kiếm thu được mệnh lệnh, vội vã cùng Thiên Lý, một trái một phải, cao hứng bồng bồng mà lôi Phương Thủy Trữ ra khỏi thành chủ thất.

“Cho nàng chút tiền, sau đó đừng bao giờ để ta thấy nàng xuất hiện bên trong Ngân Chi Vô Hận Thành!” Vô Cực hung hăng hạ lệnh phong tỏa.

“Đối tốt với ả vậy làm chi, người luyến tiếc a?” Nửa Cuộc Đời Phong Vân không sợ chết trêu chọc.

Vô Cực hung hăng liếc Nửa Cuộc Đời một cái, cũng không để ý đến hần, xoay người đi tới trước mặt Sa Lợi Diệp.

“Người nói Nguyệt làm sao?” Hần lạnh lẽo hỏi.

“Hần... Hần...” Đối mặt với sắc mặt âm ngoan kia, Sa Lợi Diệp sợ đến mức quên bég mình cần nói gì.

“Thế nào?” Vô Cực lãnh mâu khẽ híp.”Ta vừa nghe người nói hần bỏ trốn với người khác?”

“Đúng đúng đúng!” Sa Lợi Diệp cố sống cố chết gật đầu.”Tàng Dao hần...”

“Chết tiệt!” Còn chưa nói xong, Vô Cực mắng một tiếng, xoay người hướng ngoài cửa chạy đi, cánh cửa đáng thương, bị hung hăng đập vào vách tường.

“Bính!” Một tiếng va chạm thật to, ván cửa lại bị tường hung hăng đập ra, “bùm” một tiếng quay về chỗ cũ. May mà đây chỉ là một trò chơi, bằng không cánh cửa đã bị gãy vụn rồi.

Sa Lợi Diệp trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cánh cửa lung lay liên tục, rốt cục đã hiểu vì sao mọi người sợ Vô Cực như vậy. Hần tức giận lên thực sự là... siêu cấp đáng sợ! (run rẩy)

“Bất quá... Tàng Dao cũng tốt, Vô Cực cũng tốt, làm sao biết được Nguyệt Nguyệt trốn ở đâu?” Vì sao bọn ta tìm không được a!

Tòa kiến trúc cao nhất Vô Hận Thành, đó là bốn tòa tiền tháp dùng để thủ thành. Bốn tòa tiền tháp hoàn toàn dùng máy móc (trình tự) điều khiển tự động, không cần người chơi thao tác, cho nên cũng không có người biết cánh cửa sau tiền tháp có cầu thang dẫn lên đỉnh tháp.

Chỉ có người thiết kế hoặc chế tạo tiền tháp, mới biết được điểm ấy...

Đứng bên cửa sổ tiền tháp, tầm nhìn mở rộng, đừng nói là những đường ngang nẻo dọc của Vô Hận Thành, ngay cả cảnh sắc xung quanh khu luyện công ngoài thành cũng thấy nhất thanh nhị sở. Loại cảm giác phẳng phát như quân lâm thiên hạ, sẽ làm trong lòng mỗi người dâng trào lên một cỗ hùng tâm tráng chí.

Hai tay khoát lên bệ cửa sổ, mặc cho gió mạnh thổi loạn những sợi tóc, mắt không chớp, ta quan sát tòa thành mỹ lệ này.

Giờ mọi người trong đoàn hắc là đang tìm ta đến phát điên luôn đi, bọn họ tuyệt đối nghĩ không ra, ta cứ nhiên lại trốn trong thành, trốn trên tiền tháp mà mỗi ngày họ phải đi qua...

“Trốn a...” Ta thở dài. “Ta chỉ biết trốn... trốn chạy.” Bất đắc dĩ cười khổ. Nếu không còn có thể làm sao bây giờ?

Vô Cực cùng Phương Thủy Trữ hai người bọn họ đã từng yêu nhau như vậy, ta thường hoài nghi, Vô Cực theo ta cùng một chỗ, thực sự tốt chứ?

Hắn thực sự yêu ta sao? Tâm tình bất an, tại mấy ngày nay, càng lúc càng nồng nặc.

Đang lúc xuất thần, có tiếng bước chân từ bên dưới truyền đến.

Ta nhắm mắt lại, cùng đợi.

“Phi Ly...” Phía sau truyền đến tiếng kêu quen thuộc. “Nguyên lai người ở chỗ này.”

Ta không quay đầu lại, trong ánh mắt khó nén thất vọng.

“Tàng Dao đại ca, sao người lại tới đây?”

“Tất cả mọi người đang tìm người.” Tàng Dao nói: “Chúng ta đều rất lo lắng cho người.”

Ta lắc đầu, nói: “Ta không sao.”

“Ai nói...” Tàng Dao dừng một chút, cuối cùng vẫn quyết định không nói ra. “Quên đi.”

Giấu nhận học ta đặt tay lên bệ cửa sổ, nhìn xuống cảnh quan bên dưới.

“Tầm nhìn ở đây thật tốt.” Tàng Dao khen: “Cả tòa thành nhìn không sót gì! Hôm nay ta mới biết được, nguyên lai có thể lên tiền tháp bằng cầu thang.”

“Đây là bí mật của Ngân Chi Vô chúng ta.” Ta cười nói: “Không nghĩ tới bị người phát hiện!”

“Bởi vì... người ở chỗ này.” Tàng Dao nhìn chăm chú vào những cụm mây bay cuối trời, thì nói: “Ta nói rồi, vô luận người ở nơi nào, ta đều tìm được...”

Ta không biết phải trả lời thế nào, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc mà chống đỡ.

“Vô Cực hắc... Ta nhìn không được, ” Tàng Dao luôn luôn ôn hòa, khó có được lộ ra biểu tình tức giận. “Hắn thực sự...”

“Giấu đại ca.” Ta ra cắt đứt hắn nói, “Người không hiểu Vô Cực.”

“Hắn chỉ là không muốn làm chuyện quá quyết tuyệt đối với một nữ hài tử.” Ta nói: “Ta đã cùng Phương Thủy Trữ ở chung một đoạn thời gian, ta biết kỳ thực nàng cũng không xấu, chỉ là quan niệm có chút lệch lạc mà thôi.”

“Cho nên người mới tách ra, để cho Vô Cực xử lý tốt chuyện này sao?” Tàng Dao có vẻ đã hiểu. “Bởi vì người tin tưởng hắn?”

Ta đậm đậm cười, hạ mắt, nhìn mặt đất. “Người đừng nghĩ ta hoàn mỹ như vậy, ta cũng không thiện lương như thế đâu, ta cũng sẽ tức giận, cũng sẽ đổ kị, cũng sẽ bất an...”

Ánh sáng của trăng, là phản xạ của ánh mặt trời.

Trăng trầm lạc, là vì để mặt trời có thể dâng lên.

Ta chỉ là kẻ không có ánh sáng liền sống không nổi... Mở ra lòng bàn tay, những ngón tay trước mắt trở nên trắng bệch.

“Ta không có dũng khí nắm bắt lấy, chỉ có thể chờ nó dừng lại trong tay mình.”

“Ta có thể!” Tàng Dao đột nhiên kích động. “Nếu như là ta, tuyệt đối sẽ không cho người cảm thấy bất an, ta...”

“Được rồi, Tàng Dao đại ca, đừng nói nữa.” Ta lần thứ hai cắt đứt hắc. “Vô dụng thôi, sao người lại khổ sở như thế? Căn bản, không có nếu như...”

“Đúng vậy, không có nếu như.” Tàng Dao chưa xót nỡ nụ cười. Mắt hắc tràn đầy khổ sở, lần thứ hai nhìn về phía bầu trời xa xa.

Phân tưởng niệm này, như mây bay phía chân trời, như trăng sáng giữa màn đêm, bất không được, buông bỏ không xong...

Này... là khổ sở sao? Nhưng dù có khổ sở. Nhưng tất cả đều là bản thân cam nguyện, cũng phải nuốt vào a!

Tàng Dao trầm mặc, ta cũng vô pháp nói thêm điều gì, hai người trong lúc đó, chỉ còn cuồng phong gào thét, chỉ còn lặng im.

Thẳng đến khi sự yên lặng vô cùng khổ sở, nhưng Tàng Dao vô cùng không muốn nó kết thúc, bị tiếng bước chân gấp gấp cắt đứt.

“Nguyệt!” Một thanh âm quen thuộc khác từ phía sau truyền đến. Tiếng gọi ta chờ đợi.

“Vô Cực!” Ta xoay người, nhìn hắc, mỉm cười. “Người xử lý xong rồi?”

“Ta đuổi nàng đi rồi.” Vô Cực lạnh lùng nói.

Thấy vẻ mặt ta lo lắng, hắc nói tiếp: “Người yên tâm, ta không có thương tổn đến nàng ta.”

“Vậy là tốt rồi.” Ta thở dài một hơi, lý do, hai loại đều có.

“Người căn bản không cần vì nàng mà khấn nguyện.” Vô Cực ôn thanh nói.

Sau đó hắc quay đầu nhìn về phía Tàng Dao một bên “Người có thể ly khai!” Hàn mâu bán mị, ngữ điệu lại trở nên lạnh lẽo.

“Ta...” Tàng Dao há mồm muốn nói.

“Đây không phải chuyện của người.” Vô Cực bày ra tư thái của người thắng cuộc, lạnh lùng nhìn Tàng Dao. “Mời rời đi!”

Tàng Dao ngăn người, siết chặt nắm tay, nhưng lại run rẩy buông ra.

“Đúng là không phải chuyện của ta.” Tàng Dao giương lên khuôn mặt tươi cười ôn hòa. “Như vậy, ta đi trước.” Hắc xoay người, đi xuống cầu thang.

Cước bộ kia, nặng nề như vậy, nặng đến gắt gao đè ép lên tâm trạng ta, nặng đến mức làm ta nhin không được muốn nhấc chân đuổi theo.

“Nguyệt!” Vô Cực nắm tay ta lại. “Không được đi...” Giá một tiếng, tràn ngập ý vị cầu xin.

Ta thu hồi cước bộ chực bước, nâng mắt nhìn hắc. Cái người này, cường thế giữ chặt lấy ta, ta làm sao có thể ly khai.

“... Ta đi không được... Cũng sẽ không đi.” Ta tựa lên đầu vai hắc.

“Chỉ là, người như vậy đối với Tàng Dao như vậy có hơi quá đáng!” Bộ dạng không muốn của Tàng Dao, mặc cho ai nhìn vào đều sẽ cảm thấy đau lòng

Vô Cực đưa tay vuốt theo tóc ta, đem lọn tóc màu ánh trắng, quấn quanh ngón tay thưởng thức. “Ta rất sợ, rất sợ hắc.” Lời nói ra cùng với bộ dạng lãnh mạc này hoàn toàn không hợp nhau, “Hắc khiến ta cảm thấy cực kì không yên tâm.”

“Vô Cực...” Không nghĩ tới hắc cư nhiên cũng sẽ bất an.

“Kỳ thực ta cũng rất bất an a!” Ta thẳng thắn nói ra tâm tình mấy ngày nay của mình. “Người và Phương Thủy Trữ, từ trước đã rất tương xứng.” Vô Cực không nói gì, lặng lẽ lắng nghe.

“Lúc các người kết hôn trong game, ta làm phù rể, khi đó ta... ta...” Ta không nói thêm gì nữa, chuyện quá khứ, dù nói thế nào cũng không có ý nghĩa.

“Người không tin ta?” Vô Cực hỏi.

Ta lắc đầu.

“Bởi vì chúng ta là cùng giới tính?” Vô Cực hỏi lại.

Ta lại lắc đầu.

“Như vậy, nói cho ta biết, người vì sao bất an?”

Ta trầm mặc không nói.

“Được rồi!” Vô Cực vung lên khoe miệng.”Ta nói về ta trước. Người tốt đẹp như vậy...”

“Ta không...” Vô Cực giơ tay che miệng ta lại.

“Ở trong mắt ta, chính là như vậy.”

Thấy ta không nói, Vô Cực tiếp tục nói: “Ôn nhu, thiện lương, nhưng lại tịch mịch... Khi ta nhận ra mình đã không thể buông người ra, ta liền không bao giờ nghĩ sẽ buông tay nữa.”

“Ta sợ có người cướp người đi, cho dù là một khắc, không! Một giây đều không được! “Ta muốn bảo hộ người, chiếu cố người, nhưng lại sợ mình không cẩn thận khiến người giống như bây giờ một mình thương tâm trốn đi. Cho nên ta, rất bất an...”

Ta nhìn Vô Cực, bị lời nói thẳng thắn, bá đạo, sợ hãi cũng... yêu thương, gắt gao níu lấy, chặt chẽ đến hầu như đã quên làm sao hô hấp, chỉ có tim đập, càng lúc càng nhanh.

“Ta nói xong.” Vô Cực buông tay, vô lại cười cười, “Đến lượt người nói!”

“Ta... Ta...”

Khuôn mặt tuần tú của Vô Cực gằn trong gang tấc, nụ cười kiêu ngạo chói mắt, ta nhắm mắt lại, gian nan mở miệng.

“Ta không có khả năng ràng buộc người.”

“Nếu như người nói về chuyện kết hôn, hiện tại căn bản không cần lo lắng vấn đề này.” Vô Cực vội vã nói: “Hiện tại đồng tính đều đã có thể kết hôn!”

“Không phải.” Ta lần thứ hai lắc đầu.”Không phải cái này.”

“Vậy...” Vô Cực dừng một chút, “... Ta hiểu được.”

Hắn vươn hai tay, như muốn đem ta nhu tiến vào thân thể, cố sức địa ôm ta.

“Người cảm giác được không?” Thanh âm trầm thấp từ tính khê thì thầm bên tai ta, đôi tay mạnh mẽ hữu lực ôm chặt ta, kéo ta vùi vào trong ngực hắn. Tiếng tim hắn đập rất nhanh, xuyên thấu qua internet hư cấu, chân thật, truyền vào tai ta, rơi vào lòng.

Không giống với thông thường, đây là tiếng tim đập chỉ có khi đối mặt với người yêu mến.

“Chúng ta là của nhau, trời buộc lẫn nhau.”

Dụng tâm, buộc chặt tâm của đối phương. Ngàn vạn sợi tơ tình quấn quanh, ràng buộc tâm hồn.

Hi sinh, đồng sinh cộng tử, tâm chi ràng buộc, ba kỹ năng đặc thù của Minh Nguyệt kiếm trượng.

“An tâm đi.” Vô Cực thuyết.

“Ân.” Ta trở tay ôm lấy Vô Cực.”Người cũng, đừng ... bất an nữa.”

“Ta bất an là chuyện bình thường!” Vô Cực bá đạo nói: “Ta có thể bất an, nhưng người không thể!”

“Bá đạo!” Ta sẵn giọng.

“Ha ha ha!” Vô Cực sang sảng nở nụ cười

Tà dương muộn màng, đem bóng tiền tháp kéo ra thật dài thật dài, trên đỉnh ảnh tháp, hai nhân ảnh, chặt chẽ, trùng lặp lên nhau.

Dưới tiền tháp, Sa Lợi Diệp đang dài cổ cố gắng nhón nhìn phía trên.

“Hai người bọn họ hẳn là không thành vấn đề đi! Ta thế nhưng mạo hiểm sinh mệnh sẽ bị Vô Cực đánh chết tìm Tàng Dao nha.”

“Không có việc gì.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân một bộ như không có chuyện gì lớn.”Tiểu Nguyệt hiểu Vô Cực như vậy, ngoại trừ khó tránh khỏi miên man suy nghĩ, hai người bọn họ căn bản không có vấn đề gì.”

“Lời này sao ngươi nói chắc chắn như vậy, lẽ nào...” Mắt Sa Lợi Diệp hồ nghi nheo lại.”Ngươi lợi dụng ta?”

“Ta nào có lợi dụng ngươi.” Nửa Cuộc Đời vung lên khuôn mặt tươi cười vô hại với cả người lẫn vật.

“Ngươi chính là đang lợi dụng ta!” Sa Lợi Diệp tóm cổ Nửa Cuộc Đời, cổ sống cổ chết lay. “Ngươi hãm hại ta đi tìm Tàng Dao, hại ta thiếu chút nữa bị Vô Cực giết chết!”

Nguyên lai bộ dạng ai oán thở dài thảm thiết của Nửa Cuộc Đời đều là giả vờ, hẳn chính là muốn khiến cho Sa Lợi Diệp nhìn không được, đi tìm Tàng Dao, cứ như vậy sự tình không chỉ có thể giải quyết sớm một chút, lại không cần hẳn tự mình động thủ chọc Vô Cực tức giận, nhất cử lưỡng tiện, thật không hổ là đỉnh đỉnh đại danh cáo già Nửa Cuộc Đời Phong Vân!

“Ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì?” Biểu tình của hắn lúc này, nói có bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

Sa Lợi Diệp càng thêm cố sức lắc cổ Nửa Cuộc Đời, cứ như không lắc chết hắn thì không cam lòng, không ngừng hô to: “Hồ ly chết toi! Ngươi hãm hại ta –” nàng hảo không cam lòng a!

Tuy rằng quan hệ của Vô Cực và Nguyệt đã khôi phục, thế nhưng Vô Cực tính tình táo bạo lại lòng dạ hẹp hòi (Sa Lợi Diệp cho là như thế), nhất định sẽ ghi hận chuyện này, Sa Lợi Diệp biết, mình sau này tuyệt không có ngày lành!

—

58. Chương 58: Đột Nhiên Mộng Tỉnh

—

Tàng Dao chỉnh lý xong thương khó, lưu lại một số đạo cụ có giá trị kỷ niệm, những tạp vật khác đều bán đi, tổng cộng cũng được hơn ba vạn kim tệ.

Hắn hiện tại phải mang một ít trang bị tố chất tương đối tốt, đến phòng đấu giá trung ương gửi bán.

Bước trên đường lớn Ngân Chi Vô Hạn thành, Tàng Dao lưu luyến nhìn từng cảnh vật nơi này, cước bộ bất tri bất giác đi tới trước thành chủ thất. Bên ngoài thành chủ thất, có một người không ngờ được đang đứng ở nơi đó.

“Bạch Nhật Hiểu? !”

“Ác... Là ngươi a!” Bạch Nhật Hiểu thiêu thiêu mi, biểu tình cũng kinh ngạc như Tàng Dao.

“Xin chào a, Bạch Nhật Hiểu.” Tàng Dao cười chào hỏi.

“Tiểu Nguyệt đâu? Hắn ở nơi nào?” Bạch Nhật Hiểu đi tới trước mặt hắn, trực tiếp hỏi.

Tàng Dao ngăn người, lập tức cười khổ nói: “Ngươi tới cũng quá chậm đi, hai người bọn họ đã không có việc gì.”

“Cái gì?” Bạch Nhật Hiểu nhất thời không rõ ý trong lời của Tàng Dao.

“Ác.” Hắn dừng một chút, hừ nhẹ một tiếng, “Vậy thì sao?”

Tàng Dao biết, Bạch Nhật Hiểu không giống hắn. Hắn đối với Nguyệt là hãm sâu trong tình yêu say đắm, vô pháp quay đầu lại, nhưng Bạch Nhật Hiểu, khởi nguyên tình yêu của y là hiếu kỳ, còn mang tính trẻ con không chịu thua.

Đó không phải tình yêu, có lẽ, chỉ có thể gọi là thích...

“Thích một người, không phải mong muốn hắn có thể được hạnh phúc sao.” Tàng Dao nói: “Cùng Vô Cực bên nhau, chính là hạnh phúc của hắn.”

“Cho nên? Ta nên rời khỏi” Bạch Nhật Hiểu khinh thường cười khê. “Người đừng nói giỡn. Hắn và Vô Cực cùng một chỗ có thể hạnh phúc thì thế nào, ta tin tưởng, ta có thể cho hắn hạnh phúc hơn gấp trăm lần tên Vô Cực kia!”

Tàng Dao nhất thời không lời nào để nói, Bạch Nhật Hiểu nói cũng không phải không có đạo lý, thế nhưng...

Hắn lắc đầu, bất đắc nói: “Người cảm thấy tốt... là được rồi.”

Nhìn thành chủ thất nhiều hơn một chút, hắn cũng không quay đầu lại xoay người ly khai.

“Tên ngu ngốc!” Nhìn bóng lưng Tàng Dao, Bạch Nhật Hiểu lần thứ hai hừ nhẹ.

“Người đang nói chính người?” Một nam tử bán Tinh Linh có mái tóc ngắn màu trắng, đôi mắt xám lục từ góc đi ra, trên mặt là nụ cười bất cần đời, trêu chọc Bạch Nhật Hiểu. “Một đồng chuyện trong thành không chịu làm, chạy đến nhà người khác để làm chi, trông cửa cho người ta?”

Đích xác, Bạch Nhật Hiểu hiện tại giá đứng trước cửa cũng không nhúc nhích, thật có điểm giống thủ vệ trông cửa.

“Là người!” Bạch Nhật Hiểu trừng nam tử trước mặt. “Người theo ta tới sao!”

“Ta là một phó thành chủ nho nhỏ của Trích Nguyệt Thành, có chuyện muốn tìm thành chủ đại nhân thương lượng thương lượng.” Nam tử cười nói.

“Ít nói nhảm!” Bạch Nhật Hiểu trở mình xem thường. “Mỗi lần ta muốn tới Vô Hận Thành, người đều dùng lý do này bám theo ta.” Hắn vừa nghe tin Vô Cực và Nguyệt Nguyệt cãi nhau (?) đã muốn lập tức đến xem, thế nhưng mỗi lần đều bị nam tử trước mặt này tìm việc mà bám theo, ngày hôm nay mình thừa dịp gã không online, một mình len lén chạy tới.

“Đây cũng không phải lý do.” Nam tử tóc bạc nghiêm mặt nói: “Đây là mượn, có.” Sau đó lại bĩ bĩ nở nụ cười.

“Oa ha ha!”

“Người!” Bạch Nhật Hiểu chán nản, người nọ trước mặt người ngoài luôn luôn một bộ ôn ôn hòa hòa, rất dễ nói chuyện, thế nhưng một khi đơn độc đối mặt với hắn, thói hư tật xấu (bản tính thật?) tất cả đều lộ ra, lúc nào cũng nhắm vào hắn, nơi chốn trêu đùa chọc ghẹo hắn, Bạch Nhật Hiểu hiện tại vừa nhìn đến cái tên này là đau đầu.

“Ta thế nào?” Nam tử cười xấu xa, nương ưu thế thân cao, đưa tay tóm lấy gáy Bạch Nhật Hiểu, cố sức mà kéo hắn đi.

“Thành chủ đại nhân, người đã không còn tác dụng gì, trở về thành làm việc tương đối thực tế hơn đây!”

Đối phương rõ ràng là một luyện kim thuật sư hệ tinh thần yếu đuối, nhưng hết lần này tới lần khác lại giống như vậy đơn giản mà lời hắn đi, Bạch Nhật Hiểu phải thừa nhận, người này quả nhiên là khắc tinh của hắn.

“Thích Phó Nhật Nghiêu! Người với ta có thù oán a! Dừng sức như vậy để làm chi, ta sắp bị người bóp chết rồi!” Bạch Nhật Hiểu giẫy giụa trong vô vọng.

Tàng Dao cửa thành lại gặp một người khác.

“Sao người lại tới đây?” Tàng Dao hỏi.

“Tiễn đưa.” Lạc Hồn nhàn nhạt nói.

“Cảm tạ.” Tàng Dao âm áp cười, trong mắt tràn đầy cảm động cùng tình cảm ấm áp.

“Người đem những gì cần gửi bán cho ta đi.” Lạc Hồn nói: “Người không cần mất công đi một chuyến.”

“Ân, vậy phiền phức người!” Tàng Dao lấy ra những trang bị đang muốn đưa đến phòng đấu giá, giao dịch với Lạc Hồn.

“Ta dùng tên của người bán đấu giá, tiền sẽ chuyển tới tài khoản của người.”

“Cám ơn nha!” Tàng Dao lần thứ hai nói lời cảm ơn.

“Như vậy...” Lạc Hồn vung lên khuôn mặt tươi cười đẹp mắt.”Bảo trọng.”

“Chờ ta trở nên mạnh hơn, ta sẽ trở lại.” Tàng Dao phất phất tay, cũng cười đến sáng lạn.

“Tái kiến!”

Vô Cực nói đúng, ở đây... đã không còn chuyện của hắn.

Hắn nên rời đi.

Sau đó, một ngày kia, khi hắn nâng chân chính buông tay, sẽ trở về...

Sau khi Tàng Dao ly khai, lại qua vài ngày, ta theo đoàn viên luyện công, chờ cuối tháng quái vật công thành, làm nhiệm vụ, những ngày trôi qua vô cùng yên bình, yên bình đến mức ta không khỏi hoài nghi, những ngày thế này thực sự có thể tiếp tục kéo dài sao?

Rất đáng tiếc... là không thể...

Vô Cực quy định, mỗi ngày từ sáu giờ tối đến tám giờ tối là thời gian ăn cơm, trừ phi đã ăn no, bằng không thành viên Ngân Chi Vô đều bị hấn đuổi logout ăn cơm.

Theo thuyết pháp của Vô Cực thì chính là, làm việc và nghỉ ngơi bình thường, mới có tinh thần chơi trò chơi, cho dù không muốn ăn, ra ngoài đi một chút cũng tốt, cho nên lúc này, sáu giờ rưỡi tối, ta đang ở trừ phòng làm cơm.

Trên bếp đang hầm một nồi thịt bò kho, trong nước dùng màu sắc tươi sáng, cà rốt, thái đầu, đậu da, cải trắng, các loại nguyên liệu phối hợp, thoạt nhìn thập phần mỹ vị.

Trước đó trong lúc vô tình nghe được Nửa Cuộc Đời nói, Vô Cực thích ăn các món hầm nhất, giống như cà ri, thịt kho tàu thịt bò nạm các loại món ăn có thể trực tiếp chang vào ăn cùng cơm trắng, tiện lợi lại ngon miệng. Vì thế ta liền dự định hầm một nồi bò khi gọi cho Vô Cực.

Nồi thịt này đã hầm từ giữa trưa, hiện tại đã mềm mại ngon miệng, ta lấy ra một cái nồi nhỏ, múc ra phần cho mình, còn lại ta dự định dùng túi chân không đóng gói thành từng túi nhỏ, nhanh chân đi ký gửi cho Vô Cực. Đóng gói chân không đặt vào ngăn đá tủ lạnh, có thể bảo tồn rất lâu, dù để hai ba tuần, muốn ăn thì lấy ra hâm cách thủy, mùi vị cũng ngon lành như mới làm.

Múc xong phần của mình, ta nhắc cái nồi lớn xuống bếp, chờ nó nguội đi (phải nguội mới có thể đóng gói). Sau đó bắt một nồi nước lên, chờ nước sôi thì đập vào cái trứng, khuấy đều cho trứng sống đông lại thành những sợi dẫn hoa, thêm gia vị vừa ăn là đã xong một món canh trứng.

Hiện tại canh đã xong, gia vị cũng tốt, chỉ còn thiếu cơm trắng. Bởi vì buổi trưa ta đều bận rộn chuẩn bị cho món thịt bò kho, đến lúc này mới vo gạo cho vào nồi cơm điện, cơm vẫn chưa chín.

Không quan hệ, dù sao vẫn còn sớm. Tuy nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt ta vẫn không tự chủ nhìn chăm chăm vào nồi cơm, chờ mong nó mau mau tỏa ra hơi nóng hầm hập, mang theo mùi gạo thơm ngát.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Tiếng chuông chói tai, giống như tiếng đồng hồ báo thức vào sáng sớm, đánh thức ta từ trong giấc mộng đẹp. Ta chậm rãi đi tới trước điện thoại, ngón tay băng lạnh run rẩy ấn nút nhận cuộc gọi.

Trên màn ảnh điện thoại di động, xuất hiện mặt một nam một nữ, ta đột nhiên có loại xúc động quảng điện thoại, quay đầu bỏ chạy.

“Chúng ta quay về Đài Loan rồi.” Trung niên nam tử nói.

“...” Ta nên nói hoan nghênh trở về không?

“Chuyện tình người bên kia xử lý một chút, thứ sáu tuần này đi lên Đài Bắc, ta giúp người an bài xem mắt.” Nam tử nói tiếp.

“Con...” Hít sâu một hơi, ta lần thứ hai mở miệng.”Con cũng không thể không...”

“Người muốn cự tuyệt? !” Nam tử nhường mày, ngữ điệu nặng thêm.”Đừng quên, đây là sứ mệnh của người tại Quý gia!”

“Con...” Thân hình bất ổn lui ra sau mấy bước, hai tay gắt gao siết chặt.

“Àn?” Nam tử giận dữ.”Ta là phụ thân người, lẽ nào người muốn phản kháng ta?”

“Con...” Hạ mắt, hai tay nắm chặt rồi lại vô lực buông ra.

“Con không dám...”

“Không dám là tốt rồi.” Nam tử nói.

“Thứ sáu ta sẽ kêu tài xế đến đón người, nhớ giữ thể diện.” Người phụ nữ nói tiếp.

“... Con đã biết.”

Trò chuyện kết thúc, ta ngây ngốc nhìn điện thoại di động, trong đầu trống rỗng.

“Được rồi... cơm chín rồi... Không ăn cơm Vô Cực lại lèm bèm.” Ta thì thào những lời vô nghĩa.

Bới một chén cơm, múc một tô bò kho, đặt lên khay, ta bưng khay vào phòng khách.

“Hơn bảy giờ rồi, không mau ăn cho xong không được.” Nói xong, ta múc một thìa cơm bỏ vào miệng.

Đem thức ăn trong miệng nuốt xuống, một cảm giác buồn nôn ghê tởm mãnh liệt từ dạ dày xộc lên, ta nhin không được chạy đến phòng tắm, ghé vào bồn cầu nôn khan.

“Khái khái khái...” Ta một tay dùng sức đè chặt dạ dày co rút đau đớn không thôi, một tay chống trên gạch men phòng tắm, những món vừa ăn, kể cả mật xanh mật vàng đều nôn ra.

“Thật... Thật là khó chịu...” Ta thống khổ thở phì phò, khóe mắt yếu đuối bị buộc ra nước mắt.

“Ai tới...” Cứu cứu ta...

Dạ dày đau đớn như bị thiêu đốt, đầu óc càng mê muội không thôi.

Gạch men băng lãnh, từ lòng bàn tay, từ từ truyền tới trên người, kể cả tâm, cũng trở nên hàn lãnh...

Một khi mộng tỉnh.

Hảo cho câu một khi mộng tỉnh.

Hạnh phúc, quả nhiên giống như nằm mơ, tỉnh lại... cái gì cũng không còn.

Mấy ngày nay tâm tình Vô Cực phi thường tốt, giải quyết xong chuyện Phương Thủy Trữ, tình cảm giữa hắn và Nguyệt lại càng thêm thân mật.

Vô Cực hiện tại mới biết được, nguyên lai Nguyệt vẫn rất lưu ý đến sự tồn tại của Phương thủy Trữ, chỉ là y ôn nhu, không muốn nói ra mà thôi.

Hạ lệnh phong tỏa (sau khi hạ lệnh này, người bị đặt lệnh không thể vào thành thị của người đặt lệnh), Phương Thủy Trữ không thể vào thành đến quấy rầy hắn, mặt khác còn có Nửa Cuộc Đời trợ giúp (bị đặt sinh sự), Phương Thủy Trữ càng không có mặt mũi tiếp cận Vô Hạn Thành, đành phải tìm chỗ dựa vững chắc khác bao nuôi.

Đương nhiên, khiến Vô Cực sung sướng nhất, chính là chuyện Tàng Dao ly khai.

Hắn rốt cục đã khiến cái tên đối thủ làm hắn sợ hãi kia biết khó mà lui!

Húc Chi Vô Cực luôn luôn cao cao tại thượng, tự phụ không ngớt, cư nhiên lại có ý tưởng ấu trĩ như vậy, chuyện này nói ra chắc không có ai tin...

Vô Cực tâm tình tốt, dự định cuối tuần này đến Đài Nam tìm Nguyệt hảo hảo vượt qua. Chuyện công tác, hắn đã thông báo cho Nửa Cuộc Đời việc mình nghỉ phép, chỉ chờ Nguyệt login.

Bạch quang lóe lóe, tám giờ, nhóm đoàn viên Ngân Chi Vô login .

“Tiểu Dương nói, ba mẹ hắn dẫn hắn đi ra ngoài ăn tối, nên đến khuya mới lên.” Thiên Lý vừa mới nói chuyện điện thoại với Tiểu Dương, vừa login đã thông báo trên kênh đoàn.

“Àn.” Vô Cực đáp: “Tiểu Dương có nhắn tin cho ta.”

“Ác ác ác!” Thiên Lý gật đầu. Nếu như vậy, còn muốn hắn truyền lời làm chi.

Vô Cực hỏi tiếp: “Nguyệt đâu? Thế nào còn không login?”

“Không biết.” Nhất Kiếm nhún nhún vai.

“Nguyệt Nguyệt có onl a!” Sa Lợi Diệp nói : “Trong danh sách dong binh đoàn có hiện mà.”

“Đúng a! Nguyệt đại ca đang onl.” Nhất Kiếm cũng gọi danh sách dong binh đoàn đến xem.”Sao lại không nói lời nào?”

“Vô Cực lão đại — người không phải lại gây ra chuyện gì khiến Nguyệt Nguyệt mất hứng chứ.” Sa Lợi Diệp xấu xa cười.

Câu trả lời của Vô Cực lại là thưởng cho nàng một ánh mắt sắc như dao.

Sa Lợi Diệp rụt cổ, le lưỡi: “Chỉ là nói đùa thôi nha.” Hung dữ như thế để làm chi.

“Xin lỗi, ta đang có chuyện suy nghĩ, không có nghe các người nói.” Ta từ thành chủ thất đi tới, áy náy nói.

“Nguyệt Nguyệt sớm như vậy đã onl, có phải không chịu ngoan ngoan ăn cơm không a?” Sa Lợi Diệp nghịch ngợm cười nói.

“Àn...” Ta suy yếu gật đầu, vô lực nói bất cứ điều gì.

Vô Cực nhìn ra ta khác thường, đi tới trước mặt ta, quan tâm hỏi: “Sắc mặt người không tốt lắm, khó chịu sao?”

“Không có.” Ta lắc đầu, gương mặt nhìn mãi cái người bản thân không muốn mất đi, nhưng lại phải rời đi.

Rất nhiều lời, nghẹn trong lòng, nói không nên lời.

Cũng không thể cho ta thêm một chút thời gian sao?

Một chút thời gian cuối cùng, có thể chăm chú nhìn người này...

Vô Cực đưa tay xoa mặt ta, đôi mày đẹp mắt nhíu lại, hàn mâu tràn đầy lo lắng.

“Người thoát nhìn...” Hắn dừng một chút.”Cuối tuần này ta đến Đài Nam tìm người, cùng người đi đến bác sĩ.”

“Cuối tuần!” Ta ngăn người, lập tức vùng lên nộ cười khổ thảm đạm không thôi. “Cuối tuần này ta không rảnh.”

Không nghĩ tới, nhanh như vậy đã phải đối mặt.

Đối mặt với hư không tịch lương sau khi mộng tỉnh.

“Không rảnh?”

“Cuối tuần này, ta muốn lên Đài Bắc một chuyến.” Ta nhàn nhạt nói.

“Vây vừa lúc.” Vô Cực hai mắt tỏa ánh sáng, hài lòng nở nụ cười.”Chờ người bận xong, ta mang người đi tham quan. Ta có quen biết với một số bác sĩ ở mấy bệnh viện lớn, người hẳn là hảo hảo kiểm tra thân thể một chút.”

“Người đại khái rảnh lúc nào?” Vô Cực hỏi tiếp.

“Khi nào à?” Ta hạ mắt, trào phúng nở nụ cười. “Tiệc xem mắt... chắc mất vài giờ.”

“Tiệc xem mắt?” Vô Cực không giải thích được.”Có ý gì?”

Đẩy ra bàn tay hần đặt trên mặt ra, ta lùi về phía sau, lạnh lùng nói: “Chính là ý tứ này, tiệc xem mắt của ta.”

Vô Cực như hóa đá sững sờ tại chỗ, một hồi lâu, hần mới chậm rãi mở miệng.”Người muốn kết hôn?”

“Đúng vậy... Không sai. Ta phải kết hôn.” Ta nỗ lực khiến mình thoát nhìn không có bất kì biểu cảm nào.

“Cái gì!” Vô Cực kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, phút chốc lại phẫn nộ khề híp.

“Người nói lại lần nữa xem!”

“Người đã nghe được.” Ta nói: “Cho nên chúng ta...”

“Không được! Người đừng mơ tưởng!” Vô Cực cố sức nắm cánh tay ta, ngăn cản ta nói ra ba từ kia. “Người đừng hòng lưu lại một mình ta. Ta không cho phép!” Hần rống to, “Ta tuyệt đối không buông người ra!”

“Nếu như người không thể buông tay...” Ta cười khở, “Chờ ta kết hôn xong, chúng ta vẫn có thể tiếp tục.” Ta biết Vô Cực tuyệt đối không dễ dàng tha thứ loại sự tình này.

“Người nói cái gì!” Trong đôi mắt bán mị tản ra quang mang nguy hiểm.”Người đây là có ý gì?”

Đối mặt với Vô Cực chất vấn, ta chỉ không nói một câu, ngưng mắt nhìn hần, hình dáng người trước mắt này, sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn, khắc sâu trong lòng ta.

“Người nói chuyện a!” Phẫn nộ vì ta mãi trầm mặc, Vô Cực càng siết chặt cánh tay ta.

Tay hần dùng lực rất lớn, nhưng ta lại không cảm thấy một tia đau đơn nào, cho tới nay, lực đạo mạnh như thế luôn luôn gắt gao nắm chặt như vậy, níu lấy ta, không cho ta lỵ khai, không cho ta tiêu tán...

“Người như vậy rốt cuộc là có ý gì!” Vô Cực nổi giận rống lên một tiếng, cất giấu sợ hãi cùng bất an thật sâu.

Nghe xong, lòng đau quá.

Ánh trăng không muốn đi, ánh trăng không muốn đi a!

Tiếng rống của Vô Cực khiến cho những người khác chú ý, Sa Lợi Diệp là người đầu tiên tiến lại.

“Các người làm sao vậy?” Đối mặt với một Vô Cực như vậy, nàng có chút sợ hãi. “Sao lại cãi nhau?”

“Lão đại? Người và Nguyệt đại ca thế nào vậy?” Nhất Kiếm nơm nớp lo sợ hỏi.

“Vô Cực?” Nửa Cuộc Đời cũng hỏi.

“Nguyệt nói...” Câu kể tiếp, Vô Cực nói không nên lời.

“Ta muốn đi xem mắt.” Ta giúp Vô Cực nói cho hết lời, “Cuối tuần này.”

“Xem mắt!”

Tất cả mọi người hít một hơi sâu, ngoại trừ Nhất Kiếm...

Nhất Kiếm dùng loại nhãn thần rất bắt mắt nhìn ta.”Vẫn phải đến a.” Hần thì thào than thở.

“Nguyệt đại ca, ý của người thì sao?” Nhất Kiếm mặt ta.

“Ta nghĩ đi...” Ta yếu ớt nói: “Ta không muốn ở trước mặt mọi người bộc lộ sự yếu đuối của bản thân.”

“Ta đã biết!” Nhất Kiếm nói xong, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Vô Cực người bình tĩnh một chút.” Nửa Cuộc Đời ở một bên khuyên, “Chỉ ít phải để Tiểu Nguyệt nói cho rõ ràng.”

“Hắn cái gì cũng không nói!” Vô Cực kích động gào thét.

“Tiểu Nguyệt, người đem sự tình nói cho rõ thì tốt hơn!” Nửa Cuộc Đời chuyển qua khuyên ta, “Người xem Vô Cực đều tức giận như vậy.”

Ta như trước trầm mặc không nói, âm thầm cho Nhất Kiếm một ánh mắt.

Nhận được ám chỉ của ta, Nhất Kiếm rút trường đao ra, thừa dịp Vô Cực không chú ý, nghiêng người vọt tới hắn.

Vô Cực bị Nhất Kiếm mãnh lực va chạm, thân hình ngã về phía sau, Nhất Kiếm thừa cơ dùng sức mà áp chế hắn trên tường.

“Nguyệt đại ca! Người đi mau!”

Ta lập tức gọi ra hệ thống tuyển đơn, chọn lệnh logout, trước khi Vô Cực giẫy khỏi sự kềm chế của Nhất Kiếm, kết thúc thời gian đếm ngược logout.

“Chết tiệt!” Vô Cực cuồng nộ, hung hăng thưởng cho Nhất Kiếm một đạo nộ lôi. “Nhất Kiếm Thiên Hạ! Người muốn chết sao!” Khi nói chuyện, vung tay, lại bắn ra vô số đạo nộ lôi.

“Bình tĩnh một chút!” Tà Hỏa Hoàng nhìn không được, lên tiếng khuyên nhủ.

“Là tiểu tử này muốn chết!” Vô Cực lại muốn vung tay.

“Chấn thôi tiên!” Một đạo hồng quang hình mũi tên bắn về phía Vô Cực đang đọc chú, đánh hắn lui ra sau một đoạn.

Vô Cực lãnh mâu quét về phía người phát động tiên kỹ. “Lạc Hồn! Người cũng muốn tìm cái chết à!”

Lạc Hồn giờ cung tiên lên, mũi tên nhọn nhắm vào tim Vô Cực, nụ cười nhàn nhạt, biểu tình bất biến, ngữ khí vẫn nhẹ nhàng nhàn nhạt như cũ, “Ta không để tâm.”

“Hồn...” Nhất Kiếm cảm động nhìn Lạc Hồn, lập tức chuyển mâu, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Vô Cực.

“Ta sẽ không cho người thương tổn Nguyệt đại ca!” Nhất Kiếm kiên định nói.

“Ta không có thương tổn hắn!” Vô Cực rống giận, bộ dạng kia, tựa như một đầu dã thú bị thương giãy giụa.

Vô Cực rất hận bản thân, Nguyệt chết tiệt nói cái gì cũng không chịu giải thích! Lẽ nào y lại muốn một mình thừa nhận toàn bộ thống khổ?

“Ai!” Nửa Cuộc Đời thở dài một hơi, tay xoa xoa trán. “Ai đến giúp hắn bình tĩnh một chút đi.” Đầu của hắn đau muốn chết!

“Ta đến!” Sa Lợi Diệp không biết từ nơi nào lấy ra một thùng nước, thùng nước tràn đầy, cứ như vậy tạt thẳng vào mặt Vô Cực.

“Như vậy sẽ... càng hồng bét đi.” Thiên Lý nuốt một ngụm nước bọt.

Nhất Phương vội mặt cho Chú Minh chưa từng thấy qua loại tình huống gay go này, muốn hắn chuẩn bị tùy thời logout bỏ chạy.

Không nghĩ tới, Vô Cực cũng không tức giận, hắn rất khó có được nói tiếng cảm ơn với sa Lợi Diệp. Ít nhiều gì cũng nhờ có thùng nước lạnh kia, hắn mới có thể tỉnh táo lại.

Vô Cực nhắm mắt lại, hòa hoãn hô hấp, chờ khí tức bình ổn lại, hắn mới mở mắt, đôi ngươi lộ hại quét về phía Nhất Kiếm, “Nói đi...” Trong giọng nói có uể oải nhàn nhạt.”Về chuyện của Nguyệt.”

Nhất Kiếm gật đầu: “Ta và Nguyệt đại ca đã quen biết từ nhỏ, khi đó Nguyệt đại ca luôn luôn có bộ dạng rất tịch mịch...”

“Phụ thân hẩn ở bên ngoài không hề thiếu nữ nhân, cá tính Nguyệt đại ca quá ôn hòa, không có biện pháp cạnh tranh với đám [huynh đệ tử muội] trong nhà, càng vô lực kế thừa gia nghiệp.

“Nguyên nhân duy nhất phụ thân Nguyệt đại ca lưu lại hẩn, chính là vì bộ dạng xuất sắc kia...” Nhất Kiếm lần thứ hai phát huy bản tính lăm mồm trời cho, bla bla bla không ngừng. Bất quá, cũng không có ai kêu hẩn câm miệng, mọi người lẳng lặng lắng nghe...

59. Chương 59: Mưa Mùa Hạ

Phục vụ tốt nhất, trang hoàng cao nhã hoa lệ, thức ăn tinh xảo mỹ vị, ánh đèn như hòa cùng âm nhạc du dương, đây không hổ là Khách sạn Đế Hoa nổi danh nhất Đài Bắc, người đến đây dùng cơm, minh tinh không phải điện ảnh, thì chính là những nhân vật nổi tiếng, dù sao đi nữa thì nhất định có tiền lại có danh. Quý gia trong giới thương nghiệp cũng coi như có chút danh tiếng, cho nên mới có thể đặt một gian phòng VIP ở nơi này.

Trong phòng, cha mẹ ta ngồi hai bên trái phải, Trầm Thu Dạ – đối tượng xem mắt lần này, cùng cha mẹ nàng ngồi đối diện ta.

Trầm Thu Dạ người cũng như tên, là một nữ tử có khí chất nhẹ nhàng trong sạch như gió thu, dung mạo mê người như bóng đêm. Đôi mắt to trong trẻo như chữ đầy nắng, nháy mắt cũng không, chỉ thẳng nhìn chằm chằm ta, ái mộ rõ ràng trong mắt, làm trong lòng ta nhịn không được bất đắc dĩ thở dài.

Nếu như tương lai cùng nữ tử này kết hôn, ta không định sẽ phụ nàng, thế nhưng...

Ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua trần nhà, chùm đèn thủy tinh sáng lấp lánh xinh đẹp chói mắt thế kia, nhưng trong lòng, lại trống rỗng như thế a!

“Vậy một lời đã định!” Nữ nhân ngồi bên cạnh ta cười đến rất đắc ý.”Hôn kỳ liền định tháng sau.”

“Có thể là vội quá không?” Trầm phụ hỏi: “Chỉ có một tháng thời gian chuẩn bị.”

“Không đâu!” Trầm mẫu ám muội nháy mắt với Trầm Thu Dạ.”Anh không thấy Tiểu Dạ thích Thanh Nguyệt nhà người ta thế nào sao.”

“Mẹ!” Trầm Thu Dạ hờn dỗi một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng như quả táo.

Nữ hài này thật đáng yêu, ta nghĩ thầm. Nếu như ta có thể kết hôn với một nữ tử đơn thuần ôn nhu như thế, có lẽ, quả thật sẽ rất hạnh phúc.

Trong vô tận tưởng niệm dày vò, ta thực sự còn có thể hạnh phúc cùng người khác sao?

“Thanh Nguyệt, sao không nói lời nào.” Nam nhân bên cạnh nói: “Lễ phép một chút!”

Ta vùng lên một tia cười khở. Ta cần... nói gì đó sao?

“Hài tử này thật là.” Nữ nhân trừng ta, lập tức quay đầu qua, bỗng cười nói: “Thật ngượng ngùng, tính tình Thanh Nguyệt chính là như vậy.”

Người biết cá tính ta ra sao à...

“Không sao, không sao!” Trầm Thu Dạ vội vã xoa tay.”Con nghĩ Quý... Quý tiên sinh như vậy tốt...”

“Như vậy tốt?” Ta hỏi.

“Cái này... này chính là...” Thấy ta lên tiếng, Trầm Thu Dạ xấu hổ cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ. “Quý, Quý tiên sinh cho ta cảm giác... Giống... giống như một đêm trăng... Ôn hòa, mỹ lệ, rồi lại mờ mịt đến khó có thể nắm lấy.”

Trầm Thu Dạ nâng mâu, đôi mắt to hắc bạch phân minh kiên định nhìn ta. “Nếu như có thể, ta muốn trở thành bóng đêm của ngươi, màn đêm có thể cho ngươi dừng lại!”

“... Cảm tạ.” Ta mỉm cười nói. Nụ cười này, có bất đắc dĩ, cũng đầy áy náy.

Ánh trăng không cần bóng đêm. Nó chỉ cần thái dương. Thái dương có thể cho nó ánh sáng...

Ta không hy vọng người nọ quên ta, nhưng ta lại có thể nào tàn nhẫn khấn cầu hần nhớ kỹ chứ? Vô Cực... Húc

Mặt trời mọc mặt trời lặn, sinh mệnh ta không còn thái dương.

“Hoan nghênh quang lâm.” Trước cửa khách sạn, nữ nhân viên mặc đồng phục mỹ lệ, cung kính hạ thấp người trước hai nam tử vừa mới bước vào. “Xin hỏi hai vị có đặt chỗ trước chưa?”

“Chúng ta tìm người.” Nam sĩ đi phía trước tao nhã cười nói.

Hai người có bề ngoài cực kỳ đẹp, nếu không phải nữ nhân viên này được huấn luyện nghiêm túc, đã sớm giống cô nhóc người mới bên cạnh, nhìn đến choáng váng ngẩn người.

“Ác... Hảo.” Nhưng nàng vẫn hơi ngẩn người. “Hai vị bên trong mời —— “

“Cảm tạ.” Nam sĩ lần thứ hai cười nói.

Nam tử đi phía trước, đeo mắt kính gọng viền vàng mang nhã nhặn, phong độ phiêu phiêu, ôn văn nho nhã. Nhưng nếu như chú ý nhìn, tiểu ý ôn hòa trên miệng hần kia, tựa hồ mang theo điểm đùa cợt, giống như hồ ly khôn khéo giả dối, đang thưởng thức những người ngu muội trước mắt bị bề ngoài vô hại của hần lừa đi.

Mà nam tử phía sau thì không có nhiều tâm tư phức tạp như vậy, lãnh mâu hẹp dài nguy hiểm bán híp, hàn quang thiểm thiểm, như mưa gió kéo tới, tràn ngập khí thế bức nhân khiến kẻ khác phải ngừng thở. Bất quá phần khí phách này, vẫn không ngăn cản được đông đảo nữ tử ẩn tình đưa tình nhìn về phía hần, có người thậm chí lớn mật phao mị nhân với hần.

Một người nhã nhặn tuấn tú, phong độ mê người, một người tuấn mỹ vô trù, nhắc tay nhắc chân là tản ra mười phần tự tin cùng khí thế, trong khách sạn, hai người này hoàn toàn trở thành tiêu điểm của phần lớn nữ tử nam tử.

Tầm mắt mọi người nhìn theo hai người, dừng lại trước cửa một gian phòng VIP.

“Là ở đây đi.” Thanh âm nam tử cũng lãnh liệt như ánh mắt hần.

Nam tử nhã nhặn lấy ra một quyển sổ da nhỏ, lật ra một tờ trong đó, đối chiếu với tên treo trên cửa phòng VIP

“Àn, là ở đây không sai.” Hần nói.

Nam tử lãnh mâu không hừ một tiếng, đưa tay muốn đẩy cửa ra.

“chờ một chút!” Nam tử nhã nhặn ngăn trở hần. “Ngươi là lão đại, ta là tiểu đệ, loại sự tình này đương nhiên phải để ta đến nói.” Nếu như để hần đằng đằng sát khí như vậy xông vào, nhất định sẽ dọa chạy tất cả những người bên trong.

Nam tử nhíu nhíu mày, nhưng vẫn thu hồi tay, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn hần.

“Biết rồi!” Nhã nhặn nam tử trở mình xem thường. “Ngươi còn hoài nghi năng lực của ta sao? Trong vài ngày gần gũi ta đã tra ra địa điểm Nguyệt đến xem mắt, ngươi không cảm thấy hần là nên hảo hảo khao thưởng ta một chút sao?” Hần muốn nghỉ phép! Bằng không giảm bớt lượng công việc cũng tốt.

“Đi vào!” Đối phương chỉ hồi đáp hần hai tiếng như vậy.

“Được rồi được rồi!” Người này đang nổi nóng, ít chọc vào mới tốt.

“Người xem, tiểu lưỡng khẩu này cảm tình thật tốt.” Trầm mầu hài lòng cười nói: “Ha hã a, chuyện của chúng ta vẫn là đi ra ngoài nói đi, để cho hai đứa nó ở riêng một chút.”

“Cũng tốt.” Nam nhân gật đầu.”Chúng ta đi ra ngoài nói đi.”

Bốn người đang muốn đứng dậy, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

“Thật ngại, quấy rối một chút.” Người bên ngoài lễ phép nói.

“Có việc sao?” Nam nhân lạnh lùng nói: “Chúng ta đang bận.”

“Ha hã.” Người nọ khẽ cười một tiếng, trong tiếng cười mang theo ý khinh thị như có như không. “Tổng giám đốc chúng ta muốn gặp người, lần đầu tiên ta nghe được có người lên tiếng từ chối.” Nói, hắn không coi ai ra gì đẩy cửa mà vào.

“Các người thế nào như thế...” Nam nhân vốn có muốn chửi ầm lên, nhưng thấy hai người phong độ bất phàm, tây trang trên người cũng là hàng cao cấp hiếm thấy, hắn liền dần cảm xúc xuống, ôn tồn nói.

“Tổng giám đốc các người là ai?” Ngàn vạn lần không nên là một đại nhân vật khó dây vào a! Hắn thật vất vả mới thuyết phục thế gia ngân hàng Trầm gia đồng ý làm thông gia, nếu như đột nhiên toát ra một người nào, trình diễn tiết mục cướp cô dâu cũ rích, vậy thì khó nhìn.

“Đây là danh thiếp của ta.” Đối phương đưa ra danh thiếp chữ mạ vàng.”Ta nghĩ người không có khả năng không nhận ra ta đi!” Thái độ của hắn nói có bao nhiêu thần khí, thì có bấy nhiêu thần khí, đối mặt loại người mắt cao hơn đầu này, thái độ không không cao chút thì không được.

Nam nhân tiếp nhận danh thiếp, trên tấm thiếp thuần trắng, chỉ có mấy chữ phiêu lượng.

“Trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương – Quan Vân Sinh”

Bốn chữ tập đoàn Triều Dương, hắn sợ đến mức tròng mắt suýt nữa rớt xuống, một tấm danh thiếp nhỏ, đột nhiên nặng như ngàn kim, nặng đến mức hắn thiếu chút nữa không giữ được.

“Tập đoàn... Triều Dương!” Nam tử miệng khẽ đóng khẽ mở, nhả không ra nửa chữ.

Ngược lại Trầm phụ tương đối bình tĩnh, hắn lễ phép hỏi: “Thỉnh hỏi các vị tìm chúng ta có chuyện gì?”

Nghe thấy ngữ khí của phụ thân trước sau sai biệt lớn như vậy, Nguyệt có xung động muốn cất tiếng cười to.

Mặc kệ cái người ở tập đoàn Triều Dương kia là ai, cũng không phải chuyện của y. Nguyệt hai mắt vô thần, nhìn chằm chằm món thịt bò hầu như không có ai đụng qua trên bàn.

Món bò kho trong tủ lạnh nếu không ăn sẽ bị hư mất. Phần đóng gói chân không đã làm xong, muốn gửi cho Vô Cực, đây là do y tự tay làm. Chỉ là không biết, Vô Cực còn chịu nhận không...

“Tổng giám đốc đại nhân của chúng ta...” Quan Vân Sinh lạnh mặt đến gần, đứng bên cạnh nam tử, Thích Quý Thanh Nguyệt nhà các người, muốn mang y đi.” Hắn một hơi nói xong, sau đó dương dương mi, đợi biểu tình kinh ngạc xuất hiện trên mặt mọi người.

“Không được, Thu Dạ nhà chúng ta đã cùng Quý gia...” Trầm phụ nói đến phân nửa mới phát giác không thích hợp, mắt trừng to, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Quan Vân Sinh.

Nghe được có người nhắc tới chính, Nguyệt kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Vô Cực cùng Nửa Cuộc Đời, hai khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Đây là... chuyện gì xảy ra! Trong lúc nhất thời y vô pháp phản ứng, nói không ra lời.

“Ta nghĩ Quý gia hắn là biết, theo ai thì có lợi hơn đi!” Quan Vân Sinh nói tiếp. Nếu không mau nói cho xong rồi đi, người phía sau kia đã xiết chặt nắm tay, chuẩn bị lao ra chém giết người.

“Tổng... tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương... thích... Thanh Nguyệt nhà chúng ta?” Nữ nhân lắp bắp xác định lại.

“Đúng vậy!” Vô Cực từ đầu đến giờ không nói một câu đột nhiên lên tiếng.”Ta muốn hấn!” Lời nói cường thế lại bá đạo như vậy.

“Không thể sao?” Ngữ khí hấn cực kì lạnh lùng, ai cũng không có lá gan cự tuyệt.

“Đương nhiên có thể.” Nam nhân lập tức nói: “Bất quá, người đã muốn Thanh Nguyệt nhà chúng ta——” Mồm miệng con buôn khiến người ta chán ghét.

“Chuyện này...”

“Chờ một chút!” Quan Vân Sinh đang muốn bàn điều kiện, đã bị Trần phụ ngăn trở. “Quý Ninh Viễn, ta là nhìn con trai ngươi là người không tệ, Tiểu Dạ lại thích hấn, ta mới đáp ứng hôn sự này, bây giờ ngươi lật lọng là có ý gì!”

“Ngươi muốn Tiểu Dạ nhà ta sau này làm sao gặp mặt người!” Chồng tương lai cư nhiên bị một nam nhân khác cướp đi, này thật sự quá mất thể diện!

“Hôn nhân chính trị vốn là như vậy, bên nào có lợi ích thì chọn bên đó.” Nam nhân nói hết sức đương nhiên.

“Thế nhưng...”

“Các người từ từ tranh luận. Ta về trước.” Nguyệt đứng lên, hồ hững nói.

Trần Thu Dạ lã chã – chực khóc làm y cảm thấy không nỡ, bộ mặt xấu xa của người nam nhân “phụ thân” kia cũng khiến y phiền lòng, y không muốn ở lại đây một giây một phút nào nữa!

“Cải xong rồi báo cho ta biết kết quả.” Nguyệt nhận mệnh nói, xẹt qua bên người Vô Cực, đẩy cửa ly khai.

“Nguyệt!” Vô Cực hô một tiếng, lo lắng nhìn về phía Quan Vân Sinh.

Thấy Nguyệt không đếm xỉa gì đến hấn, sát bên người mà đi, hấn đột nhiên cảm thấy sợ hãi vô lực, Vô Cực sợ Nguyệt cứ như vậy rời xa hấn.

“Mau đuổi theo đi.” Vân Sinh nói rằng: “Ở đây ta sẽ xử lý tốt.”

Vô Cực đối hấn gật đầu, vội vã truy hướng nguyệt.

“Này thực sự hơi quá đáng!” Trần phụ cả giận nói.

Mà Trần mẫu yêu thương ôm con gái rơi lệ đầy mặt, ầm ập an ủi nàng.

“Tập đoàn Triều Dương thì sao! Cư nhiên làm ra loại sự tình này.” Cho dù có phải cùng đối phương xé rách mặt, Trần phụ cũng không cần, ai kêu hấn khi dễ nữ nhi bảo bối của mình.

“Trần tiên sinh, người bình tĩnh một chút, chuyện này từ từ ta sẽ giải thích với người.” Quan Vân Sinh ôn tồn nói. Cá tính của Trần phụ làm hấn rất tán thưởng, so với cái gã không nói hai lời liền đem con mình bán... không, là “phụ thân” bán đi còn tốt hơn nhiều.

“Còn cần giải thích sao!” Trần phụ quát cường, vẫn không cho Quan Vân Sinh sắc mặt tốt.

“Ba ba...” Oa trong lòng mẫu thân, Trần Thu Dạ sợ hãi nói, “Trước hết nghe Quan Tiên Sinh nói đi.”

“Con biết... hấn cần không phải bóng đêm, mà là cái người cường thế chói mắt như mặt trời kia...” Trần Thu Dạ hạ mi mắt, đem nước mắt sắp tràn mi bức trở về.”Nếu như là như vậy, ta sẽ chúc phúc bọn họ.” Ai cũng mong muốn người mình thích hạnh phúc a!

Quan Vân Sinh gật đầu giống như khen ngợi, bắt đầu chậm rãi nói, trong thế giới Thiên Vận mỹ lệ giả tưởng kia, những chuyện đã thật sự xảy ra...

Ta không mục đích đi trên đường, trong đầu trống rỗng, nơi này không chân thật giống như đang ở trong mộng ảo.

Vô Cực hấn... là tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương? !

Khó trách ta nghĩ cái tên Âu Dương Húc quen tai. Thực sự buồn cười mà! Ta đột nhiên nghĩ bản thân rất ngu xuẩn.

“Nguyệt!” Phía sau truyền đến tiếng kêu quen thuộc, còn không kịp phản ứng, ta đã bị Vô Cực gắt gao ôm vào trong lòng.

“Người muốn bỏ ta lại sao?” Trong giọng nói của hắn có sự sợ hãi rất rõ ràng, thân thể cao to thậm chí còn mơ hồ run rẩy.

Ta lắc đầu, tránh khỏi cái ôm của hắn.

“Ta chỉ là... rất loạn.” Ta suy yếu nói, đưa tay đẩy thân thể muốn tiến đến gần mình.”Để ta yên lặng một chút...”

Vô Cực cau mày, yên lặng nhìn chăm chú vào ta, nhãn thần chuyên chú, cứ như sợ ta sẽ như vậy mà biến mất.

Trong màn đêm âm trầm, đột nhiên vang lên một tia sét.

“Trời sắp mưa.” Vô Cực ngẩng đầu nhìn tầng mây đen nặng trĩu, lo lắng nói.

“Người là... tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương?” Ta mở miệng hỏi.

“Đúng vậy.” Vô Cực nói: “Trước ta cũng không nghĩ sẽ kế thừa, thế nhưng hiện tại, ta đã nghĩ thông. Xin lỗi vì không nói cho người.”

Ta lắc đầu: “Không sao.” Chơi trò chơi, không cần phải nơi nơi nói cho người khác biết mình có bao nhiêu vĩ đại.

“Vậy... chúng ta có thể...”

Ta lui về sau, cười chua xót: “Phụ thân người chỉ có người là con trai đi.” Rất thế tục, nhưng là vấn đề lớn nhất, kế thừa gia nghiệp.

“Vậy thì sao!” Vô Cực ngạo khí nói, “Húc Chi Vô Cực, Âu Dương Húc ta, chưa từng sợ bất cứ việc gì — ngoại trừ mất đi người. Kế thừa gia nghiệp, ánh mắt người ngoài, những trắc trở này bất quá chỉ là một con boss chặn đường, chỉ cần chúng ta cùng nhau, nhất định có thể đánh bại nó!” Hắn nói vô cùng chắc chắn.

“Lẽ nào người sợ?”

“Không. Ta không sợ.” Chỉ cần cùng Vô Cực bên nhau, ta sẽ có dũng khí đối kháng tất cả! Trước đây ta quá nhu nhược.

“Như vậy, ” Vô Cực vươn tay, cường thế nói, “Qua đây đi!”

Ta lẳng lẳng nhìn bàn tay to ấm áp, chậm chạp vô pháp đặt lên.

Từng giọt từng giọt mưa, rơi xuống.

Người trên đường nhao nhao kích động tìm chỗ tránh mưa, chỉ còn hai người chúng ta, đứng giữa đường, dưới trời mưa.

Vô Cực thu hồi tay, cởi áo khoác bộ âu phục giá trị xa xỉ kia choàng trên người ta, vẻ mặt của hắn, là bất đắc dĩ.

“Người rốt cuộc, muốn cái gì đây?” Ta gần như tự nhủ hỏi.

Ta cái gì cũng không có, có thể cho hắn — chỉ có một trái tim sớm đã thuộc về hắn.

Mái tóc ướt nước mưa từ trên trán trượt xuống, một đám một đám bám trên mặt ta, ta vô ý thức vươn tay, muốn đẩy qua một bên.

Vô Cực đè tay ta xuống, sau đó mềm nhẹ, giúp ta vuốt lại tóc.

“Ta muốn... cả đời làm như vậy.” Ngữ khí của Vô Cực cùng động tác cũng mềm nhẹ như nhau.

“Người của người, lòng của người, ta muốn có, cả đời!”

Mưa càng lúc càng lớn, bao phủ hai người, khiến cảnh vật bốn phía đều trở nên mơ hồ.

Thế giới game online giả thuyết, ái luyện chân thật, thế giới mơ hồ, rõ ràng nhất... hai trái tim.

Mưa mùa hè, ẩm áp như thế.

“Người những lời này, rất có ẩn ý a.” Ta bật cười.

“Như vậy... người có đáp ứng hay không?”

“Ta muốn đi tránh mưa.” Ta trở mình cho hắn một cái bạch nhãn.

“Oa oa oa!” Vô Cực trẻ con la hét.”Người thật ngoan a!”

60. Chương 60: Vĩ Thanh

“Tiểu Diệp, chỗ này hơi chật.” Mai Vân kéo kéo trường sa thuần trắng, nói.

“Được rồi, tiếp tục sửa vậy!” Sa Lợi Diệp trở mình mắt tròn trắng, cầm bao cấm kim đi tới. Mấy ngày nay nàng đều bận rộn may y phục cho diễn viên chính, kết quả quần áo mình cần mặc đến bây giờ còn chưa có làm xong.

“Tóc ta nếu như uốn xoắn thì đẹp hơn.” Mai Vân quần quần mái tóc đỏ dài đến lưng, nhìn gương lăm lăm, Sa Lợi Diệp không để ý nàng, cúi người ngồi phía sau giúp nàng sửa lại lưng áo.

“Ha! Thật buồn chán.” Hi Thượng ngáp một cái, gãi gãi cái đầu đã rối đến không thể rối hơn. “Ta sắp ngủ gục rồi.” Sa Lợi Diệp không phải đã nói sẽ giúp nàng chuẩn bị y phục sao? Thế nào còn không lấy ra đưa nàng thay.

“Chờ một chút cũng không được sao!” Sa Lợi Diệp oán giận: “Mèo lười, lại ngủ!”

Một hồi, Sa Lợi Diệp giúp Mai Vân trang điểm xong rồi, chỉ thấy Hi Thượng ngồi trên ghế ngủ gật.

“Mai Vân, kéo tên này đứng đứng lên!” Sa Lợi Diệp hai tay chống nạnh, tức giận nói.

“Hi hi!” Mai Vân vừa cười vừa kéo Hi Thượng từ ghế lên.

“Mèo lười, thay!”

Sa Lợi Diệp đưa cho Hi Thượng một bộ quần áo, Hi Thượng ngủ mơ mơ màng màng, ngay cả nhìn cũng không nhìn, đã mặc vào.

Sa Lợi Diệp thiết kế y phục cho Hi Thượng, thượng y hắc sắc vai trần cổ trễ, bên ngoài là bộ ngoại sáo màu trắng khả ái, thập phần tinh xảo đặc biệt. mà hạ thân còn lại là váy ngắn phía sau có một dải sa mỏng màu đỏ, cổ tay cổ chân đeo trang sức vàng, còn khoác thêm một vũ y màu trắng. Giản đơn mà nói, có thể dùng bốn chữ để hình dung — phiêu phiêu phiêu phiêu.

Đổi xong y phục, Sa Lợi Diệp cùng Mai Vân ba chân bốn cẳng giúp nàng trang điểm, chỉnh lý tóc. Hi Thượng bị trở thành búp bê mặc người trang trí, dưới sự nhàm chán, lại bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

“Lại ngủ!” Sa Lợi Diệp tàn bạo trừng Hi Thượng, cố sức kéo thẳng mái tóc rồi bù của nàng. “Vì hôm nay, ta thể nhưng lại bận rộn rất lâu nha, còn phí không ít tiền cập nhật computer.

“Ta cũng vậy.” Mai Vân cười nói: “Không nghĩ tới muốn ghi hình trong Thiên Vận, cần trang bị phối hợp cao như vậy.”

“Ta cũng vậy!” Hi Thượng bị Sa Lợi Diệp kéo tỉnh, cũng gia nhập chủ đề của hai người. “Suốt mấy ngày ta không có tiền ăn cơm nha!” Đều do cái comp chết tiệt đồng nát sắt sắt vụn nhà nàng không có tiền đồ, hại chủ nhân phải tiêu nhiều tiền thăng cấp như vậy.

“Đi?” Hi Thượng lúc này mới phát hiện mình mặc y phục như thế nào, “Đây là loại y phục gì a a!” Hi Thượng đẩy Sa Lợi Diệp cùng Mai Vân qua một bên, chạy đi soi gương.

Hi Thượng hình dạng phổ thông, chỉ có thể được coi như thanh tú, thể nhưng sau khi được Sa Lợi Diệp trang điểm, lại thêm một thân y phục, lại trở nên có chút điểm mị, hại nàng nhìn mà thiếu chút nữa choáng váng.

“Ta cũng không thể được tháo trang sức a.” Hi Thượng cười khổ nói.

“Không thể!” Sa Lợi Diệp và Mai Vân trăm miệng một lời.

“Ô ô ô!” Hi Thượng vẻ mặt đau khổ, lại nhìn mình trong gương một hồi. “Được rồi! Kỳ thực như vậy cũng rất thích hợp với ta.”

Nữ nhân a!

Từ mười hai giờ trưa đến hai giờ chiều, là thời gian nóng bức nhất trong ngày, Thiên Vận mô phỏng điểm ấy rất chân thật.

Thái dương đỏ rực treo trên đỉnh trời cao cao, tản ra quang mang nóng cháy, hầu như toàn bộ người chơi đều trốn trong phòng hóng mát, hoặc là đến khu rừng rậm luyện công.

Phía tây Ngân Chi Vô Hận Thành, có một sân huấn luyện thông thoáng, bên trong dựng đầy những tượng gỗ điêu khắc hình người hay động vật, những tượng điêu khắc này là đặc biệt dành cho tân thủ, lấy ra luyện tập làm sao ứng phó các loại hình thể quái vật, tại Thiên Vận, mỗi một tòa thành thị cùng tân thủ thôn đều có thiết lập.

Bất quá, phía chính phủ Thiên Vận đã thân thiết thiết kế, thể mà không thể nào được người chơi hoan nghênh, bởi vì đám tượng điêu khắc này không có giá trị kinh nghiệm, huấn luyện sẽ làm giảm độ bảo thực rất nhanh, cho nên ở đây thông thường không ai đến.

Ngày hôm nay, rất khác thường, sân huấn luyện có hai người tới.

“Hát!” Chú Minh quát khê một tiếng, huy đao bỏ về phía cổ một bức tượng hình người.

“Hát!” Lại quát khê một tiếng, hấn xoay người khảm lên một tượng khác.

Đao quang thiểm thiểm, Chú Minh từng đao từng đao vững chắc chém vào những điểm yếu hại trên tượng gỗ, thái dương chính ngọ nóng bức hun hấn đến mồ hôi đổ ròng ròng. Ngân mang của trường đao, mang theo tinh quang của những giọt mồ hôi, đan vào nhau thành một tấm lưới bạc mỹ lệ.

Thiên Các Nhất Phương khoanh tay trước ngực, đứng ngoài sân huấn luyện, hấn không trốn vào bóng râm gần đó, nên cũng bị liệt dương hun đến mồ hôi đầm đìa. Điểm ấy trái lại rất công bằng.

Luyện tập một hồi lâu, Chú Minh hạ trường đao, nhìn về phía Thiên Các Nhất Phương, ngượng ngùng cười nói: “Nhất Phương đại ca, độ bảo thực của ta sắp cạn rồi, ta có thể ăn gì đó không?”

“Ân.” Nhất Phương gật đầu.

“Ta nghỉ ngơi một chút!” Chú Minh nói, từ trong đai lưng trữ vật lấy ra một cái túi to trong suốt, bên trong là mấy cái bánh ngọt thoạt nhìn rất ngon mắt. Chú Minh xuất ra một cái bánh to, tựa lưng lên tượng gỗ bắt đầu ăn.

“Người phải nhớ kỹ...” Nhất Phương ở một bên chậm rãi nói: “Công việc của kỹ sĩ chính là giúp đồng đội chặn quái, như vậy làm sao trước tiên đánh vào nơi yếu hại của quái vật, dẫn đi lực chú ý của quái vật lên người mình, là môn học trọng yếu nhất của chúng ta.”

“Ừ ừ!” Chú Minh gật đầu, nuốt miếng bánh ngọt trong miệng, nói: “Nhất Phương đại ca, ta biết!”

“Được rồi, Nhất Phương đại ca, lúc này mấy giờ rồi?” Chú Minh hỏi.

“Hơn hai giờ.” Nhất Phương đáp. Lúc này là thời gian nhiệt độ cao nhất trong ngày.

“Mới hai giờ a.” Chú Minh thất vọng rũ vai.”Còn lâu mới đến tối.”

“Rất nhanh sẽ tối.” Nhất Phương nói: “Nghỉ ngơi xong thì tiếp tục luyện.”

“Được!” Chú Minh cười đến sáng lạn.

Trên phố mua sắm người đến người đi, Thiên Xứng ôm một đồng đồ vật bước ra từ một cửa tiệm nhỏ. Cũng không biết hẳn rốt cuộc mua cái gì, bao lớn bao nhỏ, chặn hết cả tầm nhìn, hại hắn thiếu chút nữa đâm vào cột đèn phía trước.

Một màn này, bị Nửa Cuộc Đời Phong Vân đang mua hàng ở cửa tiệm khác thấy được.

Nửa Cuộc Đời đi tới bên cạnh hắn, đầu mày không tự giác mà cau lại.

“Người đang làm gì?” Nửa Cuộc Đời hỏi.

“Nửa Cuộc Đời đại ca!” Thiên Xứng quay đầu, nhìn Nửa Cuộc Đời đứng bên cạnh mình. “Thật đúng là trùng hợp a.”

“Mấy thứ này là chuyện gì xảy ra?” Nửa Cuộc Đời lần thứ hai hỏi.

“Cái này?” Thiên Xứng nhìn ‘ngọn núi nhỏ’ trong tay, nói: “Đây là Tiểu Diệp muốn ta hỗ trợ chuẩn bị gì đó.”

“Ác!” Nửa Cuộc Đời gật đầu, lập tức cảm thấy rất không thích hợp.”Không đúng, sao ngươi không thu đồ vào đai lưng trữ vật?”

“Đai lưng đây.” Thiên Xứng nói.

“Đây!” Không thể nào! Đai lưng trữ vật Thiên Xứng dùng ít nhất cũng có hơn một nghìn ngăn không gian trữ vật, cư nhiên lại đây. Tiểu quỷ Sa Lợi Diệp, rốt cuộc kêu Thiên Xứng đi mua bao nhiêu thứ a!

“Không phải.” Thiên Xứng cười nói: “Ta vừa mới từ điểm luyện công trở về, chiến lợi phẩm trên người vẫn không kịp thanh lý, cho nên mới đây.”

“Ai.” Nửa Cuộc Đời than thở: “Đưa mấy thứ đó cho ta đi! Bên ta còn trống.”

“Được!” Thiên Xứng vung lên khuôn mặt tươi cười ôn hòa giản dị đích.”Làm phiền Nửa Cuộc Đời đại ca.”

“Đi nhanh đi, sắp tối rồi.” Nửa Cuộc Đời thở dài một hơi từ tận đáy lòng.

Người này... thật khiến cho người ta lo lắng a!

Mặt trời chiều chậm rãi không chịu lặn về cuối chân trời, chỉ để lại ráng hồng rực rỡ đầy trời, hệt như khi một cố sự mỹ lệ kết thúc, cuối cùng, chỉ còn lại hồi ức.

Có thể với người khác mà nói, kết cục này cũng không tính là hoàn mỹ, nhưng đối với Tàng Dao mà nói, thế này đã đủ rồi.

Những gì từng có, chính là điều đẹp nhất.

Ánh nắng chiều theo sắc trời chuyển ám mà từ từ tiêu tán, một ít ánh sao sớm bắt đầu sáng lên, rải trên khắp màn trời.

Tàng Dao nhìn bầu trời đêm, khóe miệng vẫn lộ ra nụ cười ôn hòa đẹp mắt.

Ánh trăng, cũng sắp lên rồi, Tàng Dao nghĩ thầm.

Ôn nhuận, chói mắt, Nguyệt.

Sẽ vĩnh viễn đọng trong lòng Tàng Dao như phiên trời đêm trong suốt kia...

Tàng Dao ngồi trên một gò núi trống trải, kinh chén rượu với khoảng không.

“Chúc mừng a!”

Hắn ở Xích Thổ đại lục, chân thành tha thiết chúc phúc cho hai người đang ở trung ương đại lục, khoảng cách xa xôi, không người biết được.

“Đang đang! Đang đang!” Tiếng chuông giáo đường ngân vang, đây là tiếng chuông mang tên hạnh phúc.

Trong giáo đường thuần trắng thần thánh, trên dải thảm đỏ kéo dài, Vô Cực nắm tay ta, từng bước đến trước mặt mục sư.

Quang hoa ngân nguyệt, xuyên qua lớp thủy tinh màu sắc rực rỡ, đổ xuống rất nhiều màu sắc huyền diệu trên mặt đất.

Trước đây không lâu, ta cũng nhìn thấy cảnh tượng tương tự như vậy, hoài niệm cùng tư vương không thể buông tay, cho mình cái tên “Nguyệt Phi Ly” này.

Càng lâu trước đây, ta cũng không dám vọng tưởng, người đi bên cạnh ta thế này lại là hắn...

Đi tới trước mặt mục sư, NPC mục sư máy móc nói một chuỗi dài lời thoại.

“Người nguyện ý cùng người này kết làm phu thê, từ nay về sau, vô luận hoàn cảnh thế nào, phú quý bần cùng, khỏe mạnh hay tật bệnh, thành công hoặc thất bại, đều ủng hộ hắn, săn sóc hắn, đồng cam cộng khổ, không xa không rời, cho đến ngày cuộc sống này kết thúc?”

“Ta nguyện ý.” Khi nói những lời này, khóe miệng bất chợt vung lên.

“Ta nguyện ý!” Vô Cực lại càng cười đến híp cả mắt.

“Hiện tại, tân lang tân nương có thể trao đổi nhẫn.” Mục sư nói.

Vô Cực nắm tay trái ta lên, nhẹ nhàng hôn lên ngón áp út, ta cũng học Vô Cực kéo tay trái hắn, hôn lên ngón áp út.

“Uy uy uy!” Tiểu Diệp đứng một bên lấy khủy tay nhẹ huých vào Hoàng mặt không cảm xúc.”Mau đổi nhẫn a! Các người hai người lại làm cái gì?”

Hoàng lạnh lùng liếc mắt qua Tiểu Diệp, tâm không cam lòng không muốn lấy ra một chiếc nhẫn bạc từ trong đai lưng trữ vật, đeo vào ngón áp út của Pháp Lợi Tư, bất quá động tác cũng mềm nhẹ không gì sánh được.

Pháp Lợi Tư đỏ mặt, cũng giúp Hoàng đeo vào nhẫn kết hôn.

“Trò chơi tuy rằng chỉ là giả thuyết, nhưng nhân tâm, là chân thật.” NPC mục sư nói: “Ta ở đây thay mặt Chúa trời, tuyên bố hai người kết làm phu thê.”

Mục sư vừa nói xong, trên bầu trời rực sáng pháo hoa, đám người Sa Lợi Diệp liêu mạng ghi hình lại cảnh đẹp trước mắt, lưu trữ chứng minh tồn tại.

“Chúc mừng Nguyệt đại ca, chúc mừng Vô Cực lão đại!” Nhất Kiếm đi cùng Lạc Hồn, đưa cho chúng ta một bó hoa thật to.

“Lễ vật lễ vật!” Tiểu Dương sôi nổi đưa một cái hộp lớn cho ta.”Tân hôn khoái trá!”

“Tân hôn khoái trá!” Nửa Cuộc Đời cũng dâng lên chúc phúc.”Ồ ô ô! Tiểu Húc nhà của chúng ta rốt cục đã trưởng thành rồi! Thú lão bà luôn rồi, ba ba thật là vui sướng a!” Hắn quái thanh quái khí kêu lên.

“Thần kinh!” Vô Cực thưởng cho hắn một cái liếc mắt, hôm nay hắn tâm tình tốt, nên lười cùng Nửa Cuộc Đời tính toán.

“Náo động phòng! Ta muốn náo động phòng!” Thiên Lý bắt đầu ồn ào.

“Đây là chuyện nhất định phải làm a!” Hi Thượng cũng kêu gào như nổi điên.

“Thực sự là náo nhiệt.” Pháp Lợi Tư bật cười.

Tà Hỏa Hoàng nhìn khuôn mặt tươi cười của Pháp Lợi Tư, không kêu một tiếng.

Hắn hiện tại có chút khó chịu, để cho Nguyệt cùng Vô Cực có thể “kết hôn” trong Thiên Vận, hắn thực sự bị đám đoàn hữu bắt cử hành hôn lễ cùng Pháp Lợi Tư (Thiên Vận chỉ có nam nữ mới có thể kết hôn). Không phải hắn không muốn kết hôn với Pháp Lợi Tư, mà là loại cảm giác bị người vắng vẻ này làm hắn rất không thoải mái.

Hắn tuy rằng không quan tâm trọng tâm hôn lễ không đặt trên người mình, nhưng hắn lo lắng Pháp Lợi Tư sẽ chú ý. Hoàng không muốn người mình thích bị ủy khuất.

“Hoàng đại ca! Pháp Lợi Tư tử tử!” Khuôn mặt cười thật bự của Tiểu Dương đột nhiên áp tới trước mặt Hoàng, “Chúc mừng các người!” Hắn lôi ra một cái hộp lớn đưa Hoàng.

“Chúc các người rằng long tóc bạc!” Thiên Xứng cũng đưa lên một bó hoa

Rất nhanh, Hoàng và Pháp Lợi Tư đã bị hoa cùng lễ vật của mọi người bao phủ.

“Ta muốn náo động phòng –” Thiên Lý tiếp tục ồn ào.

“Nguyệt!” Vô Cực gọi ta một tiếng, đem lực chú ý của ta từ nơi Hoàng kéo lại.

“Ân? Thế nào?” Vẫn có chút không yên lòng.

“Người có biết, mặt trời vì sao lại lặn không?” Vô Cực hỏi.

“A?” Ta ngẩn người.”Địa cầu tự quay?” Vấn đề này hình như đã từng nghe qua ở đâu?

“Thái dương, là vì truy đuổi, không ngừng không ngừng truy đuổi ánh trăng của nó...”

Tay Vô Cực, luồn vào tay ta. Mười ngón, gắt gao đan xen vào nhau.

Vĩnh viễn, vĩnh viễn... Sẽ không xa nhau.

Thời gian càng không ngừng trôi, địa cầu càng không ngừng chuyển động.

Vĩnh hằng của ta, vĩnh viễn không kết thúc.

Ở đây.

61. Chương 61: Phiên Ngoại 8

Đây chuyện phát sinh khi Nguyệt Phi Ly vẫn còn là Minh Nguyệt.

Đêm giao thừa, hơn chín giờ tối. Minh Nguyệt vừa mới login, đã bị Thiên Lý Nhậm Ngã Hành kéo đến mê cung đáy biển luyện công

“Ta nói Thiên Lý a. Phía chính phủ Thiên Vận không phải sẽ bắn pháo hoa lúc mười hai giờ đêm sao, người kéo ta đến nơi này làm cái quái gì hử?”

“Nguyệt đại ca, là ta thấy người vừa ăn cơm tất niên xong, mới rủ cùng nhau đi vận động một chút.” Thiên Lý đùa cợt.

“Có việc thì cứ nói đi.” Minh Nguyệt huy đao trăm một con bạch tuộc, nói. “Ta nhớ người rất hiểu kì chờ đợi màn pháo hoa này cơ mà, thế nhưng sao còn lôi kéo ra đến đáy biển chứ.”

“Ai. . .” Thiên lý thở dài, nói rằng “Ta biết Nguyệt đại ca là tốt nhất, người nhất định sẽ giúp ta.”

Thấy Minh Nguyệt gật đầu, Thiên Lý mới tiếp tục nói “Kỳ thực... Mụ mụ ta không chịu nấu lẩu

“

“Cơm tất niên mà nàng chỉ bảo ta ra ngoài ăn cơm hộp...”

“Thế thì sao?” Minh Nguyệt không thể hiểu cái này với việc không xem pháo hoa, chạy đến mê cung đáy biển đánh quái có quan hệ gì với nhau.

“Lễ mừng năm mới phải ăn lẩu chứ!” Thiên Lý kích động nắm lấy tay Minh Nguyệt.

“Cũng không nhất định.” Minh Nguyệt nhún vai. Cũng trở tay kéo Thiên Lý qua một bên, né tránh đòn công kích của một con bạch tuộc lớn.

Y rút chủ thủ, chém đứt một cái xúc tu của bạch tuộc, tiếp tục nói “Giống ta này, cơm tất niên chính là đến nhà hàng ăn những món ngày tết, cũng không có ăn lẩu “

“Nhà hàng!” Thiên Lý kinh ngạc “Nguyệt đại ca thật tốt số.”

“Phải. . .” Minh Nguyệt cười khổ. một điểm cũng không cho rằng mình sinh ra trong gia đình này là tốt số, nhà hàng cao cấp, bữa ăn cực xa hoa, chỉ có một mình mình ăn cần bản không có ý nghĩa

Bất quá Minh Nguyệt cũng không nghĩ nói cho Thiên Lý biết những chuyện này, y lập tức nói “Rốt cuộc người muốn ta giúp cái gì?”

“Ta muốn ăn lẩu!” Thiên Lý nắm tay, thề son sắt “Nhất định phải ăn! !”

Minh Nguyệt đáp “Ác. . .” rồi mới tiếp tục cùng bạch tuộc lớn kia chém giết.

“Nguyệt đại ca, người nhất định phải giúp ta” Hai mắt Thiên Lý tỏa ánh sáng lấp la lấp lánh.

“Ta sẽ giúp người a “

Vấn đề là. . . Phải giúp cái gì đây a?

Bên trong thành chủ thất Ngân Chi Vô Hận thành.

“Cho nên nói, hần là vì muốn thu thập nguyên liệu nấu lẩu nên mới tìm Nguyệt đại ca.” Nhất Kiếm nhìn Thiên Lý vừa từ mê cung đáy biển trở về liền ngồi chồm hổm trên mặt đất không biết đang muốn làm gì, hỏi.

Minh Nguyệt gật đầu “Bởi vì có thể từ trên người quái thu thập tổ chức thân thể thì chỉ có kỹ năng thu thập của luyện kim, săn bắt của nông phu hoặc là ăn cắp của đạo tặc, mà Danh Dao đã dùng Thiên Vận tệ đổi vé máy bay, cả gia đình đến Nhật mừng năm mới. Đoàn chúng ta đoàn lại không có ai học kỹ năng sinh hoạt nông phu, không thể làm gì khác hơn là phải nhờ ta đi trộm.” Y cũng rất bất đắc dĩ a, ai kêu Thiên Lý nói nấu lẩu nhất định phải có hải sản, không giúp hần trộm một chút cũng không được.

“Khổ cực rồi.” Nửa Cuộc Đời Phong Vân vỗ vỗ vai Minh Nguyệt “Chuyện vô lý như thế cũng chỉ có Tiểu Nguyệt người mới đáp ứng.” Nói xong còn nhin không được mà cười rộ lên.

“Vấn đề là. . .” Thiên Các Nhất Phương nhìn Thiên Lý không ngừng dùng hỏa linh phù đun nóng chất lỏng trong nồi, nói “Ta nhớ Thiên Lý hình như không có học kỹ năng trù sư a.”

“Hình như. . . . Thực sự không có...” Nhất Kiếm cũng nhìn chất lỏng không biết tên trong nồi bắt đầu bốc lên hơi nước, đổ mồ hôi lạnh

“... ..” Như vậy ta chính là trợ Trụ vi ngược (nổi giáo cho giặc) sao. Minh Nguyệt nhìn mấy cái xúc tu mực tuộc đang quay cuồng trong nồi, bất an nghĩ,

Hoàng nói “Ta đi mua rượu” thanh âm chưa dứt, người đã biến mất khỏi cửa thành chủ thất. Tốc độ này cực kỳ nhanh, ngay cả Minh Nguyệt thân là đạo tặc cũng phải bội phục

Hảo tiểu tử, chạy thật mau. . . ==

“Nấu xong rồi” Thiên Lý cười chói lọi trứ bừng lên một nồi nước không biết tên đang bốc khói nghi ngút “Mọi người cùng đến ăn lẩu đi ^0^ “

Lẩu?

Một cái nồi nước màu nâu, bên trong còn có răng cá mập quay cuồng, xúc tu hải quỳ, vẩy cá hư thối, vân vân và vân vân... là lẩu sao. Đây nghi vấn trong lòng mọi người lúc này.

“Ta không đói bụng” Nửa Cuộc đời Phong Vân mỉm cười. Ai biết ăn cái quỷ này có thể nào biến thành bạch quang bay đi hay không.

“Không cần, ta đã ăn lẩu rồi.” Thiên Các Nhất Phương mặt căng cứng nói. Ta cũng không muốn trở thành người đầu tiên trong Thiên Vận chết vì ngộ độc thức ăn đâu.

“Không nên khách khí a, mọi người cùng đến ăn đi.” Thiên Lý đem tâm huyết của mình bưng đến trước mặt Nhất Kiếm, “Nhất Kiếm ca. Nể chút mặt mũi đến cùng tiểu đệ ăn lẩu đi.”

“Giá. . .” Không phải ta không chịu nể mặt a.

Thiên Lý gấp một xúc tu hải quỳ cuốn cong, đưa tới bên miệng Nhất Kiếm “Ăn a! Đừng có lè mề mề.”

Nhất Kiếm nỗ dùng ánh mắt “Nguyệt đại ca cứu ta a ” quăng về phía Minh Nguyệt đang canh thời cơ chuẩn êm.

Mà Minh Nguyệt đáp lại hần bằng ánh mắt “bảo trọng, người anh em.’

“Năm mới vui vẻ ~” lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng Bách Bất Xuyên Dương, cứu lại cái mạng nhỏ của Nhất Kiếm.

“Năm mới vui vẻ a” Minh Nguyệt mỉm cười trả lời. Những người khác cũng đều chúc mừng.

Tiểu Dương nói “Ta ăn cơm tất niên xong là lập tức login a, nghe nói pháo hoa lần này rất là đẹp nha.” rồi mới nhìn thấy cái nồi trong tay Thiên Lý, hiếu kỳ hỏi “Thiên Lý, cái nồi kia là cái gì a?”

Ấu ~ không! ! Nhất Kiếm ở bên trong tâm kêu rên. Tiểu Dương người có cần phải nhắc nhở hần sự tồn tại của cái nồi kia không hả >” <>

“Đây là lẩu” Thiên Lý bê tâm huyết của mình đưa tới trước mặt Tiểu Dương “Đêm giao thừa, mọi người nên vây cùng một chỗ ăn lẩu, không phải sao!” Trong mắt còn lóe lên hưng phấn nhiệt liệt.

“Ta lại nghĩ. . .” Tiểu Dương nói rằng “Ăn món khác cũng được mà” Cả đêm hần đã phải ăn lẩu rồi, giờ không muốn ăn nữa.

Nhất Kiếm nhanh chóng truy vấn “Cái gì a?” Hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất luận cái gì có thể cứu cái mạng nhỏ mong manh của mình.

“Đương nhiên rồi. . .” Tiểu Dương thần bí hề hề lấy ra hơn mười bình thủy tinh từ trong đai lưng trữ vật “Cái này này. “

Mọi người mấy cái bình sóng sánh trong tay hần, mắt sáng rỡ.

Chỉ chốc lát, Vô Cực login. Tà Hỏa Hoàng đi mua rượu lâu thật lâu cũng ôm một đại đội bình bình chai chai trở về.

Lúc này mới tính là lễ mừng năm mới a. Minh Nguyệt uống một ngụm bia, thích ý nghĩ. Uống rượu trong game không cần lo lắng bị đau bao tử, lại có thể cảm giác uống say, hơn nữa có thể cùng các hảo hữu vui chơi, so với việc một mình ăn đại tiệc ở nhà hàng lớn thì tốt hơn nhiều lắm.

Rượu quá ba tuần, tất cả mọi người đã ngà ngà say. Đảo cứ đảo, nằm cứ nằm, hồ ngôn loạn ngữ thì cứ hồ ngôn loạn ngữ

“Nửa Cuộc Đời đại ca!” Thiên Lý bắt lấy áo Nửa Cuộc Đời Phong Vân, lè nhè “Ồ đây người nhiều tuổi nhất, lì xì đi!”

Nhất Kiếm Thiên Hạ cũng đáp “Đúng! Lì xì đi!”

“Ta cũng muốn!” Tiểu Dương ôm bình rượu hét to “Ồ đây ta nhỏ nhất, tất cả mọi người đều phải lì xì cho ta!”

Thiên Các Nhất Phương nói, “Chờ Nửa Cuộc Đời lì xì xong hết, ta sẽ lì xì cho người. “

“Năm mới vui vẻ!” Tà Hỏa Hoàng đưa tay đến trước mặt Nửa Cuộc Đời Phong Vân.

Những người khác cũng đều ào ào theo vào “Lì xì lấy hên ~”

“Đám tiểu quỷ chết tiệt các ngươi...” Nửa Cuộc Đời trừng mắt nhìn mấy bàn tay xòe ra trước mặt mình, nghiêng rằng nghiêng lợi “Khi dễ lão nhân gia ta.” Lì xì thì lì xì!

Nửa Cuộc Đời Phong Vân tâm không cam lòng không muốn lấy ra vài kim tệ chia cho mọi người. Khi dư quang quét đến Húc Chi Vô Cực đang ở một bên cười xấu xa, trong mắt thoáng hiện lên một nét gian xảo.

Nửa Cuộc Đời cười rất hồ ly nói “Ta đã cho các ngươi, kế tiếp...” Hắc đem ánh mắt chuyển qua thành chủ đại nhân đang du nhàn cùng Minh Nguyệt đối ẩm.

Ánh mắt vừa mới chuyển dời đến trên người Vô Cực, Vô Cực lại đột nhiên nắm lấy cổ tay Minh Nguyệt, mồm miệng không rõ nói, “Nguyệt! Ta mặc kệ, lần này. . . lần này ngươi nhất định phải đánh với ta một hồi. “

“Lần trước. . . lần trước ngươi đã đáp ứng ta... hức...” Nói xong còn đem mặt áp sát vào mặt Minh Nguyệt.

“A?” Minh Nguyệt bị Vô Cực làm cho hoảng sợ. Nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, trong lòng nai con chạy loạn.

“Lê nào ngươi muốn sai hẹn!” Vô Cực nắm hai vai Minh Nguyệt, cổ sức lay.

“Ta không phải lỡ hẹn a” Ta căn bản không có hẹn gì với ngươi hết.

Vô Cực gạt đầu “Vậy là tốt rồi!” Chợt đứng dậy, đi ra cửa “Ta đến sân PK chờ ngươi, không gặp không về “

Mọi người không hiểu ra sao nhìn bóng lưng Vô Cực đi xa.

“Ta nghĩ. . .” Minh Nguyệt chậm rãi nói “Húc đại khái là say rồi.”

“Ta đi dẫn hắn trở về” Nói xong y cũng đứng dậy, đuổi theo phương hướng Vô Cực ly khai.

“Không ngờ lão đại cũng sẽ uống say a” Nhất Kiếm Thiên Hạ trêu chọc.

“Sai! Tên kia trong hiện thực thể nhưng là ngàn chén không say, huống chi Thiên Vận cũng chỉ mô phỏng 50% phản ứng say rượu...” Nửa Cuộc Đời cả kinh “Chúng ta trúng kế rồi!”

Minh Nguyệt xách theo mấy bầu rượu, đi tới tiền tháp phía đông Vô Hận Thành. Mới vừa bước lên tiền tháp, Vô Cực cũng đã ở bên kia chờ y.

Vô Cực tiêu sái dựa vào tường tháp, nhìn ra cảnh đêm xa xa, khóe miệng còn mang theo nụ cười cuồng ngạo như có như không. Cái loại ngang tàng này, thần thái tiểu ngạo thiên hạ khiến Minh Nguyệt ngáy người nhìn.

Đối phương phát hiện y đến, thu hồi ánh mắt nhìn phương xa, quay đầu nhìn về phía y.

Minh Nguyệt vì bộ dạng ngáy ngốc của mình mà cảm thấy quẫn bách.

“Đợi lâu,” Minh Nguyệt che giấu, mỉm cười nói, tiện tay tung một bình rượu.

Vô Cực tiếp nhận bình rượu, xốc nắp bình, sau khi mãnh liệt nốc một ngụm rượu ngon, nói “Khổ cực rồi. “

Minh Nguyệt vẫn mỉm cười như cũ, cũng học Vô Cực tựa lên tường, nói “Chạy thật nhanh.”

“Quá khen ~” Vô Cực đối không hướng Minh Nguyệt kính một chén “Không chạy sẽ bị lão hồ ly Nửa Cuộc Đời kia cướp sạch.”

Minh Nguyệt cũng đối không đáp lễ Vô Cực “Nửa Cuộc Đời bị chúng ta đoạt không ít, đại khái hắn rất ức chết đi.”

“Cho ức chết.”

“Ha ha. . .”

Đêm giao thừa, hai người đứng trên đài quan sát, đối ẩm.

Khi đó. . . Vô Cực vẫn chưa quen biết Phương Trữ Thủy.

Khi đó. . . Minh Nguyệt đã biết trong lòng có một chỗ dừng chân.

... ..

12 giờ đêm.

Hệ thống thông cáo trên toàn phạm vi! Tân niên tân khí tượng, Thiên Vận chúc mọi người năm mới vui vẻ, vạn sự như ý

Hệ thống thông báo vừa kết thúc, bầu trời đêm nhưng huyền lập tức sáng bừng lên bởi từng vệt pháo hoa, hỏa thụ ngân hoa, ngũ thải tân phân, đẹp mắt đến cực điểm

“Thật xinh đẹp a” Minh Nguyệt nhìn pháo hoa chói mắt, tán thưởng tự đáy lòng.

Vô Cực nhìn khuôn mặt Minh Nguyệt tuần mỹ quá đáng, lam mâu thanh thúy chớp động tinh quang càng sáng hơn cả hỏa thụ, nụ cười trên đôi môi hồng nhạt càng đẹp hơn cả pháo hoa.

“Đúng, rất... xinh đẹp. . ” Vô ý thức...

Hắn đổ hết mọi thất thần lúc này là do cồn quấy phá. Thế nhưng thật lâu sau đó, Vô Cực vẫn cảm thấy, pháo hoa đêm giao thừa đó kỳ thật cũng không phải rất đẹp.

Còn về phần “nồi lẩu” của Thiên Lý sao?

Hắc hắc hắc. . . Ai biết.

—

62. Chương 62: Phiên Ngoại 9

“Cười lên nà, cười lên nà! Ta muốn ảnh!” Lê Dạ Sa cũng chính là Sa Lợi Diệp, hưng phấn cầm máy ảnh bấm không ngừng

“Nguyệt đại ca.” Nhất Kiếm Thiên Hạ, Đỗ Kiếm Sanh lấy khủy tay huých vào ta, thấp giọng hỏi: “Người biết Tiểu Diệp đang nói cái gì không?”

“Tiểu Diệp là người Hongkong, tha nói chính là tiếng Quảng Đông.” Ta nói: “Nàng nói muốn chụp ảnh, kêu chúng ta cười lên.” Cho dù hắn nghe không hiểu tiếng Quảng Đông, thấy Tiểu Diệp cầm máy ảnh mảnh liệt nhả máy, cũng phải biết đó có ý gì chứ.

“Các người đang thi thắm cái gì a? Ta cũng muốn nghe!” Bách Bất Xuyên Dương – Mạc Kỳ Á đã có vài phần men say, đột nhiên xông vào giữa ta và Kiếm Sanh, hại Kiếm Sanh hoảng sợ, thiếu chút nữa hất đổ cái ly trên bàn.

“Tiểu Dương! Người uống nhiều quá.” Kiếm Sanh liềm mạng đẩy Kỳ Á cứ đổ ập vào người mình.

“Chụp ta! Chụp ta!!” Thiên Lý Nhậm Ngã Hành, Trần Dịch Tường lôi kéo Lục Thiên Xứng (Thiên Xứng) và Diệp Vũ Tình (Chú Minh) bày poss trước máy ảnh.

“Một đám điên.” Tà Hỏa Hoàng, Trịnh Thiệu Ân lạnh lùng phán.

Thiên Các Nhất Phương, Lam Cảnh Ngôn liếc bọn hắn một cái, khui nắp một chai bia, rót vào ly của Vô Cực. “Lão đại, chúng ta so đấu.”

“Được!” Húc cười, khí phách hào hùng một ngụm nốc cạn bia trong ly.

“Thật là.” Ta oán giận: “Bia có gì ngon đâu mà uống dữ vậy.”

Được rồi! Ta thừa nhận ta có một chút tâm lý chê nhỏ chua (ăn không được nên bày ra vẻ chán ghét). Dạy ta không tốt, trong ly ta hiện giờ không phải trà cũng chẳng phải bia, mà là nước cam vàng óng.

Ta rất muốn uống rượu a!

Hơn một tháng trước, Vô Cực mang ta đi gặp người nhà của hắn, mặc dù vài vị thân thích có định kiến, nhưng ba mẹ Vô Cực lại rất thích ta, còn hứa hẹn chỉ cần Vô Cực hảo hảo kinh doanh gia nghiệp, sẽ không phản đối chúng ta cùng một chỗ.

Vấn đề duy nhất bây giờ, là hai vị “cha mẹ” ta, có lẽ vì thái độ tham lam của họ, khiến cho ông nội của Vô Cực rất quan tâm, cho nên vẫn không thể nào tán đồng chuyện của chúng ta, Vô Cực không thể làm gì khác hơn là dọn đồ đến ở cùng ta, chuẩn bị cùng ông hắn trường kỳ kháng chiến.

Nơi ta ở tuy rằng không nhỏ, thế nhưng bên trong không có trang thiết bị để Vô Cực có thể làm việc, Vô Cực không thể làm gì khác hơn là phải người tìm một ngôi nhà thích hợp ở Đài Nam. Một tuần trước, ta cùng Vô Cực đã chuyển đến căn biệt thự này.

Lầu một là phòng hội nghị xem tin tức, phòng làm việc cùng bãi đỗ xe, lầu hai là phòng khách và phòng của Nửa Cuộc Đời, lầu ba còn lại nơi ta và Vô Cực ở.

Lầu hai, ba đều có nhà bếp và phòng tắm riêng, nên không gian sinh hoạt của Nửa Cuộc Đời trên căn bản là độc lập với chúng ta, chỉ khi có công sự cần thảo luận thì Nửa Cuộc Đời mới lên lầu, này cũng là Vô Cực tận lực thiết kế.

Tuy nói như thế, nhưng Nửa Cuộc Đời vẫn thỉnh thoảng kêu ta xuống nói chuyện phiếm hoặc nấu gì đó cho hắn ăn, chiếu theo cách nói của hắn thì chính là “Ta không thể đi lên, vậy gọi các người xuống vẫn được đi!”, thường xuyên chọc Vô Cực bày mặt lạnh cho hắn xem.

Cuộc sống thật tuy rằng không phải vô cùng hoàn mỹ, nhưng đã trọn vẹn khiến người ta cảm thấy hạnh phúc, thỏa mãn...

Trước mặt Húc bày ra một tòa núi nhỏ bằng chai bia rỗng, nhưng hắn vẫn mặt không đổi sắc một ly tiếp một ly, còn Lam Cảnh Ngôn thì mặt đã bắt đầu phiếm đỏ.

“Muốn đo uống bia với Vô Cực, đừng nói giỡn vậy chứ!” Quan Vân Sinh cười mỉa: “Ta còn chưa từng thấy người này uống say bao giờ nha!”

“Hanh!” Lam Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cầm chai bia dốc hết vào miệng.

Màn đêm buông xuống, mọi người uống cũng rất nhiều, chơi cũng chơi đủ, từng tên từng tên nằm thẳng cẳng trên sàn nhà, bất tỉnh nhân sự.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Ta nhìn ‘thi thể’ đầy đất, hỏi.

“Làm thịt bán đi.” Vân Sinh cười nói: “Nhìn xem đồng thịt này có thể bán được bao nhiêu tiền.” Nói, hắn thật sự kéo Tiểu Dương ngủ say như chết trên sàn, giả vờ cần đo đong đếm.

“Mang Tiểu Dương vào phòng ta.” Vô Cực nói rằng: “Ta và Nguyệt ngủ một phòng.”

Mỗi lầu đều có hai phòng ngủ và một phòng khách, phòng khách lầu ba đã bị Vô Cực cải biến, biến thành phòng vi tính chuyên dụng chơi game, nên chỉ còn lại hai gian phòng.

“Phòng ngủ lầu hai khá lớn, Chú Minh cùng Nhất Phương có thể ngủ một gian, Thiên Lý đi ngủ ở phòng khách bên cạnh đi.”

“Hoàng, làm phiền người.” Ta chỉ vào Thiên Lý, “Đỡ hắn vào phòng đi thôi.”

“Ân.” Trịnh Thiệu Ân đáp, xách Thiên Lý đồng dạng ngủ say như chết.

Vô Cực tiếp tục nói rằng: “Vân Sinh, người ngủ cùng Thiên Xứng...”

“Gi? Ta không cần!” Kháng nghị vô hiệu, Vô Cực căn bản không để ý tới hắn.

“Hoàng thì...”

“Ta ngủ sơ pha.” Trịnh Thiệu Ân lập tức nói. Hoàng không muốn chen chúc với người khác.

“Còn Danh Dao?”

“Ta cùng Kiếm Sanh lão đệ đã nói, muốn đến ở nhà hắc.” Danh Dao Môn, Tạ Vũ nói: “Bất quá ta nghĩ hắc hiện tại hắc là không có biện pháp quay về nhà được rồi.”

Đỗ Kiếm Sanh say đến bết nhè, hiện tại đang bám trên người Lạc Tử Hoàn (Lạc Hồn) hồ ngôn loạn ngữ.

“Ta từng đến nhà hắc.” Lạc Tử Hoàn nhàn nhạt nói: “Biết đường đi.”

“Vậy phiền người dẫn đường!” Tạ Vũ cười nói.

Lạc Tử Hoàn cùng Tạ Vũ đỡ Đỗ Kiếm Sanh ly khai, Vân Sinh và Trịnh Thiệu Ân vội vàng vác đám “thi thể” về “phòng chứa xác” đã phân, bất quá còn một vấn đề — một vấn đề cực lớn.

“Tiểu Diệp... Làm sao bây giờ?” Sa Lợi Diệp là nữ hài tử a, không thể để nàng ngủ phòng khách hoặc là chen chúc với chúng ta..

“Nàng say thành như vậy, mang nàng đến khách sạn hình như không quá an toàn.” Vô Cực nói.

“Như vậy... Ta gọi điện cho Mạc Ngữ tỷ, phiền nàng cho Tiểu Diệp ở lại một đêm là cũng được.”

Thiên Lý bọn họ từ tên lẩm mồm Nhất Kiếm nghe được tin tức chúng ta “ở chung”, dưới sự ồn ào của Tiểu Diệp, đòi tới nhà chúng ta tham quan, mọi người liền chọn hôm nay tổ chức offline.

Ai! Không ngờ Tiểu Diệp thực sự chạy tới.

“Khoảng hai mươi phút tỷ ấy sẽ đến đây.” Nói chuyện với Mạc Ngữ tỷ xong, ta nói với Vô Cực.

“Chúng ta tranh thủ dọn dẹp một chút đi!” Bằng không Mạc Ngữ tỷ nhất định rất nhiệt tâm xông vào dọn dẹp cho chúng ta.

Trên bàn lộn xộn hỗn độn, đồ ăn vặt cùng đồ uống vắng đầy, mất trật tự giống như vừa bị bão quét qua.

Vô Cực liếc mắt nhìn cái bàn, nhíu mày: “Quả thực tựa như thế chiến.”

“Là rất giống.” Ta bật cười.

Ta cùng Vô Cực cầm mấy cái túi plastic túi cùng hộp nhựa, phân loại đám đồ bỏ đi, ném vào túi plastic, những thứ ăn được thì cho vào hộp nhựa bảo tồn.

Vô Cực đem những cái ly giấy trên bàn chồng lên nhau, còn không quên đổ đi bia thừa trong ly. Bởi vì có nhiều người muốn đến, ta đã bảo Nhất Kiếm mua ly giấy dùng một lần mang đến.

“Có bao nhiêu ly a?” Ta đột nhiên hỏi như vậy.

“Ly?” Vô Cực ngăn người, lập tức hiểu ý, hắc duỗi ngón tay lướt trên chồng ly.

“Rất nhiều...”

Một cái ly, một người bằng hữu.

Ly... có rất nhiều cái.

Ta kéo mở một chiếc túi plastic chuyên đựng các loại đồ nhựa, nhìn Vô Cực cười nói: “Cho vào đây!”

Vô Cực nâng tay, một đường pa-ra-bôn xinh đẹp, chồng ly giấy tinh chuẩn rơi vào trong túi plastic.

“Cảm ơn!”

63. Chương 63: Phiên Ngoại 10

“Tiểu thư, đổi thẻ.” Nửa Cuộc Đời lấy ra ba cái thẻ đưa cho cô gái sau bàn phục vụ.

“Nửa Cuộc Đời đại ca, ta cũng muốn đổi!” Thiên Lý đưa một cái thẻ từ cho Nửa Cuộc Đời, “Giúp ta đổi hai trăm — “

Nửa Cuộc Đời nhìn chăm chăm cái thẻ từ nhỏ nhỏ, giống như nó tùy thời sẽ nổ tung, một chút ý tứ đưa tay tiếp cũng không có.

“Muốn đổi cũng được a, tiền đây?”

“Nửa Cuộc Đời đại ca, đừng nhỏ nhen như vậy chứ!” Thiên Lý nắm lấy ống tay áo Nửa Cuộc Đời, cười lấy lòng. “Người là đại lão bản cực có tiền a, không nên theo người bình dân nhỏ nhỏ chúng ta tính toán hai trăm bé nhỏ không đáng kể như vậy!”

Cái gì bé nhỏ không đáng kể chứ! Phải biết rằng hắn thẩm duyệt một phần văn kiện cũng chỉ kiếm được hai trăm đồng nhỏ nhỏ, sao có thể nói xin là xin!

“Vậy người đi tìm đại lão bản chân chính, kẻ cực kì có tiền, thỉnh cho người hai trăm đồng bé nhỏ không đáng kể đi.” Nửa Cuộc Đời bán cái cho Vô Cực, “Ta cũng là kẻ đáng thương bị người ăn thịt hạng nhất a.”

Đòi Vô Cực lão đại? ! Hắn mà dám sao. Thiên Lý suy sụp cúi mặt.

Đêm qua sau khi offline, sáng sớm thức dậy một đám người lại nhao nhao ồn ào đòi đi chơi tiếp, cho nên trù Chú Minh tự nguyện ở lại chiếu cố Nhất Phương say rượu, cùng Nhất Phương say rượu đương nhiên không thể tới, toàn bộ thành viên Ngân Chi Vô lần thứ hai tập hợp, còn thêm Lạc Hồn, Thiên Xứng cùng Mạc Ngũ tỷ.

Mọi người quyết định đến Ảnh Thành xem mấy bộ phim mạo hiểm vừa công chiếu, trước khi đến giờ chiếu phim, đám người rảnh rỗi không có chuyện gì làm liền đến Ảnh Thành Lâu chơi một phen.

Nguyệt rất ít có cơ hội cùng bạn bè đến khu vui chơi, tuy rằng âm nhạc âm ỉ chấn đến mức khiến tai y ong ong rung động, nhưng y vẫn vô cùng hiếu kỳ nhìn trái ngắm phải.

Vô Cực đại khái cũng rất ít khi đến những nơi thế này, hắn nhìn một đám tiểu quỷ đang chơi bóng rổ, lộ ra vẻ mặt cảm thấy hứng thú.

Chú ý tới ánh mắt Nguyệt, Vô Cực cười nói: “Đã lâu không có tới những nơi thế này, cảm giác cứ như mình thật sự đã già rồi nha!” Nếu không phải Tiểu Dương, Thiên Lý và Tiểu Diệp cứ năn nỉ, Vô Cực nghĩ mình sẽ đến quán cafe lâu một nhâm nhi một ly cafe.

“Nào có chuyện đó, Vô Cực lão đại vĩnh viễn thanh xuân vĩnh trú!” Người nào đó nghe vậy lập tức dõng dạc lên. “Thành chủ đại nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, xin thưởng cho tiểu nhân mấy trăm đồng xài đi!”

Nguyệt bật cười “Thiên Lý, người chơi hết tiền rồi sao?”

“Không không không.” Thiên Lý như thể nghe thấy chuyện lạ lung lay ngón tay, “Xài tiền người khác thì thích hơn a!”

Vô Cực lạnh lùng nhìn cánh tay người nào đó đang nắm tay mình, sau đó, dùng sức đẩy ra.

Ai để ý đến hắn!

Đổi được thẻ, đoàn người đều tự giải tán tìm máy game mình thích mà chơi. Khu trò chơi có bàn đổi tiền mặt sang thẻ từ, chỉ cần đặt trước bảng cảm ứng máy game một chút là có thể chơi.

Bất quá bởi vì bọn họ chỉ lấy bốn tấm thẻ (bao gồm thẻ của Thiên Lý), nên đại khái chia ra làm bốn tổ.

“Hảo đắc ý công tử a, ta muốn ta muốn!” Tiểu Diệp chỉ vào cái máy gấp thú bông, hưng vừa nhảy vừa kêu.

“Người nào đến phiên dịch một chút!” Thiên Lý cùng một tổ với Tiểu Diệp đầu đầu la hét.”Ta nghe không hiểu ngôn ngữ của nàng a!”

Nguyệt vừa vịn tại ở gần đó, nghe vậy, lần thứ hai bật cười.

“Tiểu Diệp nói tiếng Quảng Đông a! Nàng nói nàng muốn con thú bông kia.” Y phiên dịch.

“Ta muốn cái đó.” Tiểu Diệp chỉ chỉ con gấu bông phía sau lớp thủy tinh.”Ta muốn ta muốn!”

“Ta tới gặp xem.” Tiểu Dương xắn tay áo.”Ta rất thích gặp thú bông.”

Tiểu Diệp tránh ra nhường vị trí cho Tiểu Dương phát huy, chống cằm dựa vào một cái máy trò chơi khác. “Thiên Lý thật sự đáng ghét mà, ta nghe hiểu tiếng phổ thông người lại không biết.”

Kỳ thực nàng cũng không thể trách Thiên Lý, tiếng Quảng Đông vốn có tốc độ nói tương đối nhanh, nếu như không tỉ mỉ nghe thật đúng là không hiểu nhiều.

“Lạp lap lap — ta nghe không hiểu gì hết —” Thiên Lý nhìn cũng biết Tiểu Diệp đang chê cười hần, hần bưng tai, cố ý giả ngu.

“Nha ai!” Tiểu Dương kinh kêu một tiếng, con thú bông hần gặp rơi xuống trước lối ra.

“Thật đáng tiếc, thiếu chút nữa thôi.” Nguyệt nói.

“Thử lại một lần!”

“Ta cũng muốn thử.” Thiên ỷ cũng vô giúp vui.

Nhất Kiếm đi nhanh qua thấy vậy, cũng lập tức không chịu thua chạy tới chơi, sau đó lại thêm Thiên Xứng cùng Danh Dao.

Ngay cả Vô Cực cũng nhịn không được nhào vào chơi... Cuối cùng đương nhiên biến thành cuộc thi gặp thú bông cỡ lớn.

Những người này... vẫn cứ thích so mấy chuyện vô nghĩa như vậy, Nguyệt thầm than thở.

— kết quả, chính y cuối cùng cũng xắn tay áo nhào vào chơi cùng.

Sau mấy gặp thú bông, đoàn người lại liên tục chiến đấu ở các chiến trường, từ đua xe giả thuyết, trò chơi bắn súng, bóng rổ, bowling... Chỉ cần có hơn thua thì nhất định phải so cho được, thiếu chút nữa ngay cả phim cũng không xem.

“Được rồi! Sắp đến giờ chiếu phim, đừng đùa nữa!” Nguyệt quệt mồ hôi trên trán, cười nói. Vừa cùng Vô Cực một tổ chơi ném rổ, chỉ còn thiếu hai điểm nên nuốt hận bại trong tay Tiểu Dương và Thiên Lý, thể lực tiểu quỷ đầu quả nhiên rất giỏi.

Chơi trong phòng máy lạnh còn có thể chơi đến đổ mồ hôi, có thể thấy bọn họ ra sức đến thế nào.

“Chờ một chút, xài cho hết tiền đổi đã.” Thiên Lý lắc lắc thẻ từ trong tay, nói.

“Vậy các người chơi đi, ta đi mua đồ uống.” Lát mang vào rạp vừa xem phim vừa uống, “Các người muốn uống cái gì?”

“Trà xanh.” Thiên Lý.

“Nước xí muội.” Tiểu Dương.

“Trà xanh.” Nửa Cuộc Đời.

“Hồng trà.”

“Trà sữa.”

“Trà xanh thêm đá và đường...”

“Chờ một chút!” Vô Cực lên tiếng cắt đứt mọi người, “Các người nói một hơi như vậy, Nguyệt làm sao nhớ hết?” Hần tiện tay lấy ra một tờ quảng cáo các phim đang chiếu cùng một cây bút bi.

“Nói lại lần nữa xem.”

“Trà xanh!”

“Nước xí muội...”

Chọn món xong hết, Nguyệt tiếp nhận tờ giấy ghi các loại thức uống từ tay Vô Cực. “Cảm ơn. Người uống gì?”

“Ừ, viết lên rồi. Người thì sao? Muốn uống cái gì?”

“Ta chỉ có thể uống trà lúa mạch.” Cười khỏ. Dạ dày không tốt sao có thể uống trà.

“Có muốn ta cùng đi với người không?” Vô Cực hỏi.

“Không cần đâu, chỉ là mấy hộp nước uống thôi mà...”

“Hai người kia lại nữa rồi.” Nhất Kiếm chịu không nổi ôm đầu kêu quái dị, “Không ngại mất mặt a!”

“Ta nghĩ, người hẳn là cũng rất muốn cùng Lạc Hồn không ngại mất mặt như vậy!” Bỏ lại một câu, Nguyệt cầm tờ giấy, lưu lại Nhất Kiếm mặt đầy ai oán, bỏ đi mua thức uống.

Trước khu trò chơi có một cửa hàng thức uống, nhìn bảng tên tiệm “Happy shop” màu lam, lại nhìn các loại thức uống trên thực đơn, y nghĩ, cửa tiệm này đại khái chỉ có lão bản mà thôi đi.

“Xin chào, xin hỏi ngài muốn dùng gì?” Một công độc sinh mặt tròn từ trên ghế đứng lên, khách khí hỏi.

Nguyệt đưa tờ giấy cho nàng, “Làm phiền.”

“Xin chờ một chút.” Nhân viên lấy ra mấy cái ly nhựa, làm đồ uống.

Một hồi, đồ uống đã làm xong.

“Tổng cộng hai trăm hai mươi lăm đồng.” Công độc sinh nói.

Ai... Nếu như tình ti cũng có công dụng trong hiện thực thì tốt rồi.

Nguyệt xách theo hai túi đồ uống lớn đi tới nơi lúc này, đã thấy mọi người vây quanh một máy game.

Nguyên lai là một máy game cầm tay vô cùng lỗi thời, cầm thanh chùy nặng nề mà nện vào một vòng tròn, trên màn ảnh sẽ biểu hiện số liệu đạt được.

Cứ xách theo hơn mười ly thức uống quả thật có chút quá sức, y đặt đồng đồ uống xuống đất, định kêu Vô Cực đến hỗ trợ.

“Vô Cực!”

Vô Cực đang cầm chùy đập xuống vòng tròn, nghe thấy, nghiêng đầu, “Ta không phải nói...”

“Đông” một tiếng, tay đã giáng xuống, đánh vào.

Số liệu trên màn ảnh “keng keng keng” tăng lên, chạy đến sáu mươi bảy thì ngừng lại.

“Thấp quá a!” Thiên Lý không sợ chết cười nhạo.

Vô Cực không muốn để ý đến hắn, giơ chùy lên, hỏi: “Còn một lần, ai muốn chơi?”

Trò này một lượt có thể chơi hai lần, trên màn ảnh sẽ biểu hiện số liệu cả hai lần — lại là một trò chơi có tính thi đấu.

“Ta muốn chơi!” Nguyệt bỏ lại đồ uống, chạy qua.

Vô Cực giơ chùy lên cao cao, vẽ mặt oán giận nhìn y.

Nguyệt vội vã bổ sung thêm một câu. “Húc, ta muốn chơi.” Thật là, trẻ con ghê!

Vô Cực lúc này mới cười meo meo mà đưa chùy tử cho y.

“Nguyệt đại ca, ngươi không thành vấn đề chứ, trò này cần khí lực dữ lắm a.” Nhất Kiếm hoàn toàn không tín nhiệm y.

“Hay nói giỡn!” Nguyệt vác chùy tử lên vai, bày ra một tư thế rất dũng cảm.”Ta thế nhưng là đệ nhất đạo tặc nổi danh của Ngân Chi Vô nha!” Là đã từng!

... Bất quá, đạo tặc hình như cũng không cần khí lực ha?

Quên đi, mặc kệ! Xấn tay áo lên, y hít sâu một hơi, gom khí lực toàn thân vung chùy đánh vào vòng tròn.

Máy phát ra một tiếng “đông” thật lớn, số liệu trên màn ảnh “keng keng keng” nhảy không ngừng.

Tám mươi hai.

“Yes! I win!” Y vác chùy tử, thần khí sống động nói: “Hanh hanh hanh! Xem ai còn dám xem thường ta.”

“Vô Cực lão đại thật không xong a! Bại trong tay Nguyệt đại ca nha!” Người nào đó không biết sống chết đích hoàn toàn không biết mình đang quăng lựu đạn.

“Rất kém sao?” Vô Cực nheo lại con ngươi.

“Quá kém!”

Vô Cực thiêu thiêu mi, “Nhất Kiếm Thiên Hạ, ngươi nói lại lần nữa xem?” Lạnh lùng.

Người không biết sống chết nào đó rốt cục biết mình sai rồi, Nhất Kiếm sợ run cả người, bồi cười nói: “Ha ha... Ha ha... chỉ... Chỉ đùa một chút thôi mà.”

“Ta rất kém?”

“Không có không có tuyệt đối không!” Nhất Kiếm lắc đầu đến mức đầu cứ như muốn rớt xuống.

“Nhất Kiếm Thiên Hạ.” Vô Cực hướng hấn ngoắc ngoắc ngón tay, “Chúng ta đến chơi cái kia đi.” Chỉ vào một bàn trò chơi chiến đấu.”Cho ngươi nhìn xem ta có phải kém thật không.”

“Di! Không cần đâu! Là ta nói bậy thôi.” Cái trò đó thế nhưng mô phỏng 50% cảm giác đau đó!

“Đến đây đi! So so xem a.”

“Không cần đâu!” Nhất Kiếm sắp khóc.

Cái gọi tự làm bậy không thể sống là đây. Ngươi an nghỉ đi, Nhất Kiếm. Nguyệt thay hấn làm một dấu thập tự trong lòng.

64. Chương 64: Phiên Ngoại 11

Người địa cầu nhìn không hiểu, hủ nữ thì cười trộm nhìn điểm YAOI

Em bé nhìn thì đáng yêu của chúng ta – thú nhân luyện kim thuật sĩ Tiễn Tiễn, đang bận bù đầu trong điểm.

Cực bận rộn. . .

Tiến Tiễn ngồi trên quầy hàng, chân nhỏ lắc lư trên không, không biết đang cao hứng chuyện gì.

“Cuối cùng cũng hoàn thành trước khi Phiêu lão nhân kia trở về~” Tiến Tiễn khả ái cười, hai mắt chớp động quang mang hưng phấn”Một lát phải đưa qua cho Nguyệt đại ca ~ ha ha ha

”

“Leng keng!” Có người đẩy cửa mà vào

Tiền Tiền lập tức nhảy xuống quỳ hàng, bày ra nụ cười chuyên nghiệp của mình, “Hoan nghênh quang lâm ~ muốn mua gì xin mời ngài chọn ^^ “

“Làm ra vẻ!” Người đến hừ lạnh một tiếng

“Điệp Quân!” Tiền Tiền mở to hai mắt nhìn, lập tức thay đổi bộ dáng khả ái mê người vừa nãy “Người tới làm quái gì nha.” Khinh thường.

Điệp Quân cũng không để ý đến hần thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, từ đai lưng trừ vật lấy ra một đồng đá đủ mọi màu sắc, to to nhỏ nhỏ, nói rất rõ ràng “Ta bảy người ba.”

Tiền Tiền cầm lấy một khối đá, để sát vào mũi người người “Năm năm.” Nói như thế.

“Sáu bốn, không thì ta mang đi” Dù sao từ phản ứng của Tiền Tiền mà nhìn, nguyên thạch lần này hần tìm được hần có không ít nguyên liệu cao cấp.

“Sáu bốn thì sáu bốn, hôm nay ta tâm tình tốt, không tính toán với ngươi.” Dù sao hần cũng có thể nhân cơ hội kiếm nhiều nhiều nguyên liệu cấp A để dùng.

“Vậy mau chia đi.” Điệp Quân nói.

Tiền Tiền đầu tiên là trừng hần một cái, mới cúi đầu phân loại đồng nham thạch kia.

Một lát sau. . .

“Đồng bên trái là vô dụng, ở giữa là cấp từ C đến A, đồng bên phải có mấy cái cấp SS.” Tiền Tiền nói.

Tiền Tiền có một thiên phú rất đặc biệt, chỉ cần ngửi qua là có thể nhận ra đó có phải bảo thạch hay không. Nên mỗi lần Điệp Quân mua được nguyên thạch gì cũng mang đến chỗ y xem xét.

“Không ngờ có cả cấp SS a. . .” Điệp Quân cau mày. Hần dùng ba trăm ngàn tệ mua đồng quảng thạch này, xem như là có lời, nếu như có thể không cần chia cho Tiền Tiền thì càng tốt....

Điệp Quân bắt đầu nghĩ biện pháp dời đi lực chú ý của Tiền Tiền.

“Được rồi! Điểm trường các người đâu?” Điệp Quân bày ra bộ dạng rất hiếu kỳ “Lại đi vắng?”

Tiền Tiền nhú mày, rất không cam nguyện nói “Hần đang ở trong phòng thí nghiệm.”

“Vừa vào với Lưu lão nhân kia.”

“Ác. . .” Thảo nào, hần còn đang suy nghĩ, Tiền Tiền sao vẫn có thể ngoan ngoãn ở lại trong điểm.

“Hần lại muốn làm thực nghiệm (phá hoại) gì?” Điệp Quân tiếp tục hỏi.

“Hình như muốn thay đổi uy lực của các loại bom.” Tiền Tiền nhún nhún vai “Ai biết. “

“Thế nhưng nhiều người như vậy đi vào có được không a” Điệp Quân nỗ lực nói sang chuyện khác

“Sao ta biết!” Tiền Tiền nhin không được trừng hần “Người ngày hôm nay nói nhảm đặc biệt nhiều a.” Phiêu Phiền đột nhiên trở về, hại trang sức hần muốn tặng cho Nguyệt Nguyệt ca ca thiếu chút nữa không hoàn thành được. Tiền Tiền nghĩ tới đây cũng rất tức giận

Chờ một chút. . .

Y hình như đã quên cái gì. . .

“A!” Tiền Tiền đột nhiên quát to một tiếng, dọa Điệp Quân hoảng sợ.

“Giọng khỏe quá a.” Điệp Quân cảm tức trừng y.

“Việc lớn không tốt” Trên trán Điệp Quân chảy xuống giọt mồ hôi lạnh to bằng hạt ngô “Chết chắc rồi... “

“A?” Điệp Quân không giải thích được. Người này lại phát điên cái gì.

Bất quá hần lập tức biết ngay đáp án. . .

“Tiền ~ Tiền

” Thanh âm u ám của Phiêu Phiên từ phòng thí nghiệm truyền đến, hơ nữa còn mang theo tiếng nổ mạnh...
“Trả nguyên thạch cấp SSS lại đây cho ta

~ “

Tiền Tiền hít mạnh một hơi, cũng bất chấp vẫn chưa được Điệp Quân chia chác, lập tức gọi sủng vật chuẩn bị chạy trốn.

“Chậu Châu Báu!” Từ khoảng không hiện ra một mỹ thiếu niên tóc kim hồng, con người cũng màu kim hồng nốt, “Chạy mau!” Tiền Tiền ra lệnh. Thiếu niên lập tức ôm lấy Tiền Tiền, bỏ trốn mất dạng

“Tử tiểu quỷ ~” Phiêu Phiên chậm một bước khiến Tiền Tiền chạy thoát lập tức rống giận “Tiểu thân thân! Ra đây!” Cũng lập tức gọi ra sủng vật đuổi theo

“Phiêu ~ chờ một chút ta a @@" Tể ti xách theo quyền trượng, theo sát phía sau Phiêu Phiên

“Ha ha a “

Lưu Vân chậm rãi từ phòng thí nghiệm lý đi ra, e sợ thiên hạ không loạn mà bật cười.

“Thực sự là một ngày yên bình a -o- “

Điệp Quân nhìn Lưu Vân, lại nhìn cảnh hoang tàn trong điểm.

... . Yên bình chỗ nào chứ ==

Quên đi, chỉ ít không cần chia tiền cho Tiền Tiền (cười gian)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-van-online>